

Giới thiệu Chồng Yêu Là Quỷ

Thể loại Ngôn tình, Truyện Ma

Nhân gian có những điều cấm kỵ mà không phải ai cũng biết cũng tin. Ví dụ như đàn bà khi đến kỳ kinh nguyệt có 3 điều cấm kỵ: 1 Cấm vận động mạnh. 2 Cấm quan hệ tình dục. 3 Cấm vào nghĩa địa.

Đáng tiếc Lộc Dương biết được thì đã muộn mọi việc không thể cứu vãng nữa rồi, đến khi cô phát giác bản thân đã phạm phải tất cả các điều cấm kỵ trên thì đã có một tên quỷ đẹp trai ngồi ngồi bò lên thân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Năm mộ máu

Hôm qua, tôi tới nhà bạn trai để gặp phụ huynh, nhà anh ấy rất nhỏ, chỉ có hai căn phòng. Đến tối, sau khi mẹ anh ấy sắp xếp chăn đệm xong, bà ấy hỏi tôi có thể ngủ cùng với Vương Văn được không.

Wương Văn là tên của bạn trai tôi, tôi do dự một lát rồi đồng ý. Dù sao nhà anh ấy cũng chỉ có hai phòng, nếu tôi không ngủ với Vương Văn thì sẽ phải ngủ với mẹ anh ấy, so ra thì ngủ với Vương Văn sẽ thoải mái hơn đôi chút.

Đây là lần đầu tiên tôi ngủ chung với Vương Văn, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật vượt quá cái nắm tay và ôm nhau. Buổi tối, cả hai đều rất kích động, anh ấy bảo tôi nhắm mắt lại, đôi môi mát lạnh hôn lên môi tôi nhẹ nhàng.

Bình thường thì trông Vương Văn rất rụt rè, ấy thế mà kỹ thuật hôn lại rất cao siêu, chẳng mấy chốc cả người tôi đã bị anh ấy làm nóng ran lên.

Hiển nhiên anh ấy cũng rất hăng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, những cái vuốt ve đơn giản đã không thể thỏa mãn được bàn tay mang theo hơi lạnh của anh ấy nữa. Anh ấy thò vào trong lớp quần áo rồi tìm kiếm dọc xuống dưới. Ngay lúc anh ấy chạm vào cái ranh giới đó, tôi như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, dùng một tay giữ lấy bàn tay đang chiến đấu của anh, nói: “Không được, em đang đến tháng.”

Anh ấy “ừ” một tiếng, có vẻ như không tin, không những không ngừng lại mà ngược lại còn hôn kịch liệt hơn nữa.

Quả thực là tôi sắp đổ gục trước kỹ thuật hôn điêu luyện của anh ấy rồi, nhưng mà tôi đang đến tháng thật, đành đẩy anh ấy ra nhân lúc còn lý trí: “Em đến tháng thật mà, anh không tin thì thử xem, cách lớp quần cũng có thể sờ thấy băng vệ sinh đấy.”

Dứt lời, tôi nhìn anh đầy áy náy, chuyện này mà làm kiểu nửa chừng như thế thì đúng là đau khổ thật, nhất là còn bị kỳ kinh nguyệt làm gián đoạn nữa chứ, rất cụt hứng.

Nhưng Vương Văn không giận gì cả, đôi mắt anh ấy còn tỏa ra nét ngả ngớn, nói gian gian vào tai tôi: “Bảo bối, chẳng lẽ em chưa từng nghe nói là con gái trong thời kì kinh nguyệt sẽ càng thích hơn à, thần kinh nhạy cảm hơn, sự hào hứng cũng mạnh liệt hơn, có muốn thử một chút không?”

Nói rồi, tay anh ôm lấy eo tôi, nụ cười gian trá cùng với khuôn mặt chất phác của anh hòa vào nhau, dưới ánh trăng, trông anh đẹp trai lạ thường, như thể biến thành một người khác.

Tôi ngây người ra mà nhìn trong vô thức, quen nhau hơn một năm rồi, ở trong lòng tôi, Vương Văn luôn là mẫu người hiền lành, thật thà, thậm chí có một lần tôi còn chê anh không biết cái gì là lãng mạn, tình tứ. Ai ngờ tới buổi tối anh lại cuồng nhiệt như thế, hơn nữa kiểu ngả ngớn này còn rất bánh nỡ chứ, sao trước kia tôi không phát hiện ra nhỉ?

Anh ấy hành động rất nhanh, luồn vào bên dưới trong lúc tôi còn đang ngơ ngác, ngón tay khéo léo không ngừng kích thích tôi, khiến máu trong người tôi như sục sôi cả lên, dù rằng tôi biết vượt rào vào ngày đèn đỏ thế này là không tốt, nhưng tôi không nỡ đẩy anh ấy ra nữa rồi...

Kể ra thì làm chuyện này trong thời kì kinh nguyệt đúng là thoải mái thật, tuy đây là lần đầu tiên của tôi, lúc mới bắt đầu còn thấy hơi đau, nhưng kỹ thuật của Vương Văn rất tốt, đạo đầu rất dịu dàng, đợi tôi dần dần thích ứng rồi mới tấn công mạnh liệt, nhanh chóng khiến tôi sung sướng như muốn bay lên.

Wương Văn rất hăng, chúng tôi vật lộn suốt một đêm mà anh ấy không hề có ý định dừng lại, thậm chí còn không thèm nghỉ giữa giờ chút nào. Mãi cho tới khi quá mệt mỏi vì hao hết sức lực, tôi van xin anh để lần sau tiếp tục, anh ấy mới buông tôi ra trong sự tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Năm mộ phát nổ

Tôi ngủ một giấc đến tận sáng, mở mắt ra thì đã là giữa trưa, Vương Văn không còn ở đây nữa. Không chỉ anh ấy, mà cả bố mẹ anh cũng không thấy đâu, trong nhà chỉ còn lại mình tôi, gọi điện cho Vương Văn thì không ai nghe máy.

Chuyện gì thế này? Lần đầu tiên tới nhà anh ấy mà tôi đã ngủ tới giữa trưa thì tôi sai thật, nhưng không tới mức cả nhà họ vứt tôi ở đây rồi đi mất chứ, dù thế nào thì tôi cũng là khách, huống hồ tôi ngủ muộn như vậy cũng là tại con trai họ đấy chứ...

Tôi cảm thấy buồn bực, còn thấy đói nữa, rửa mặt rồi định ra ngoài mua đồ ăn.

Ai ngờ tôi vừa đẩy cửa ra đã trông thấy một cậu bé đang ngồi ở ngoài sân, đó là Tiểu Trọng Từ, con trai của chú Vương Văn, hôm qua tôi đã gặp rồi.

Cậu bé chạy nhanh tới, túm lấy tay tôi rồi lôi tôi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện trong thôn, rằng năm mộ lâu đời nhất bỗng phát nổ vào tối hôm qua, trên đó còn có một vết máu lớn, bây giờ người dân trong thôn đều ra nghĩa địa rồi, bác gái bảo cậu bé dẫn tôi tới đó.

Bác gái của cậu bé chính là mẹ của Vương Văn. Tôi cảm thấy là lạ, mộ trong thôn họ phát nổ, dẫn tôi đi làm gì, làm gì có chuyện cô con dâu tương lai nào vừa mới tới thăm nhà lần đầu đã dẫn người ta ra bãi tha ma hai ngày liền.

Đúng vậy, tôi đã ra bãi tha ma hai ngày liền.

Hôm qua, sau khi tới nhà Vương Văn, tôi ăn cơm cùng với bố mẹ anh ấy. Trong lúc ăn cơm, mẹ anh ấy đưa cho tôi một cái lì xì, nói là quà lần đầu tiên gặp mặt.

Ở quê Vương Văn có một phong tục, nếu mẹ chồng hài lòng về con dâu tương lai thì sẽ tặng quà gặp mặt, tỏ ý việc cưới xin đã chắc chắn rồi, vậy nên sau khi cơm nước xong xuôi, bố mẹ anh ấy dẫn tôi và Vương Văn đi thăm mộ ông nội, bà nội anh ấy, nói là để ông bà cùng gặp cháu dâu.

Đây là lần đầu tiên tôi đi viếng mộ, người dân trong làng họ đều được chôn cất ở khu đó, vậy nên cảnh tượng trong nghĩa địa cũng đủ khiến người ta sợ hãi. Lọt vào trong tầm mắt chỉ toàn là những năm mộ san sát nhau, lúc mới vào thì không thấy gì, nhưng càng vào sâu bên trong thì càng thấy lạnh lẽo, cả người tôi buốt giá, không biết là do tác dụng tâm lý hay là do âm khí ở nghĩa địa thực sự quá nặng.

Vì thế bây giờ lại bảo tôi đi, trong thâm tâm tôi không muốn chút nào, nhưng dù sao mẹ Vương Văn cũng là mẹ chồng tương lai của tôi, tối qua tôi và Vương Văn lại đã thân mật như thế, từ chối thì không hay cho lắm, nên tôi đành phải theo Tiểu Trọng Từ ra nghĩa địa.

Lúc tới nơi, trong nghĩa địa đã chật ních người, xem ra già trẻ nam nữ trong làng đều tới cả.

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Trọng Từ, tôi tìm thấy Vương Văn và bố mẹ anh ấy.

Bố mẹ Vương Văn đều nhũn mày, họ nhìn tôi bằng vẻ mặt nghiêm trọng. Vương Văn thì ngược lại, trông anh ấy rất thân thiện, chiến đấu cả đêm hôm qua nhưng không thấy chút gì là mệt mỏi, nhìn thấy tôi thì tươi cười rạng rỡ.

Cái nhìn của bố mẹ Vương Văn khiến tôi ngơ ngác luôn, đang định hỏi Vương Văn xem có chuyện gì thì mẹ anh ấy hỏi tôi thẳng thừng: “Tối hôm qua cháu đã làm những gì, có phải đang tới kỳ kinh nguyệt không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Vết máu trên ga giường

Trời ạ, sao lại hỏi con dâu tương lai vấn đề này cơ chứ, lại còn hỏi ngay trước mặt bao nhiêu người đàn ông xa lạ nữa. Mặt tôi đỏ bừng cả lên, ấp úng nhìn sang Vương Văn.

Mẹ Vương Văn thấy tôi không trả lời thì rất vội vàng, cất cao giọng hỏi lại là có phải tôi đang tới kỳ kinh nguyệt không, rốt cuộc tối hôm qua tôi đã đi đâu, làm gì.

Tôi chỉ ước gì tìm được một cái lỗ để mà chui vào, cuối cùng, Vương Văn cứu nguy cho tôi: “Mẹ, tối qua cô ấy ở bên con suốt mà, làm gì được chứ?”

Mẹ Vương Văn nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa được yên tâm cho lắm: “Con có chắc là suốt đêm nó đều ở bên con không? Rốt cuộc nó có tới kỳ kinh nguyệt không?”

“Không.” Vương Văn nói một cách chắc nịch, dứt khoát.

Tôi kinh ngạc nhìn Vương Văn, không hiểu tại sao anh ấy lại nói dối, càng không hiểu mẹ anh ấy đang làm trò gì, nhưng cũng may là từ khi mẹ anh ấy biết rằng tôi không tới kỳ thì yên tĩnh trở lại, bảo tôi đứng lại gần Vương Văn.

Tôi nhìn con tức nãy giờ rồi, đi thẳng về phía Vương Văn, hỏi nhỏ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, sao mẹ anh lại đối xử với em như thế?”

Trên mặt Vương Văn vẫn mang theo nụ cười, nhìn tôi đầy ẩn ý: “Lát nữa em sẽ biết.”

Vừa dứt lời, dân làng đã nhao nhao hết lên, nói: “Quả phụ họ Vương tới rồi.”

Quả phụ họ Vương khoảng bốn mươi tuổi, dáng người cao to, trông có vẻ như bà ta rất có tiếng tăm trong làng. Chỉ một lát bà ta đã bước tới gần, đôi mắt sắc bén liếc về phía tôi, sau đó quay sang hỏi mẹ Vương Văn: “Đã tìm ra những người tới kỳ kinh nguyệt chưa?”

Mẹ Vương Văn nói là tìm ra rồi, dứt lời thì chỉ ra đằng sau lưng bà ấy.

Lúc này tôi mới phát hiện ra, đằng sau bà ấy có một cái hố, trong hố là năm người con gái đang rất hoảng sợ, trên mặt hố có một vết máu lớn.

Xem ra cái hố này chính là nấm mộ đã phát nổ mà Tiểu Trọng Tử nói.

Quả phụ họ Vương liếc nhìn mấy người con gái đó, rồi nhảy thẳng vào trong hố, “xoẹt” một cái, bà ta rút một con dao bầu ra, nhìn vào năm người con gái ấy: “Nói đi, tối hôm qua, ai đã làm chuyện đó với đàn ông, tự mình khai ra.”

Năm người con gái đó đã sợ tới mức trắng bệch cả mặt, không ai dám lên tiếng. Không chỉ bọn họ, mà ngay cả tôi cũng hoảng hốt nhìn sang Vương Văn.

Wương Văn lắc đầu với tôi, ý bảo tôi đừng lên tiếng, im lặng đứng xem là được.

Quả phụ họ Vương đợi một hồi mà không thấy ai chịu thừa nhận, bà ta không kiên nhẫn được nữa, tức giận nói: “Nấm mộ máu này đã nổ rồi, mấy cô đừng có hi vọng gì nữa. Nhìn thấy vết máu này không? Ai tới kỳ kinh nguyệt thì chứng tỏ người đó đã bị những thứ không sạch sẽ quán lấy, nếu không cắt đứt mối liên hệ đó, không quá ba tháng, chắc chắn người đó sẽ phải chết!”

Dứt lời, quả phụ họ Vương trợn mắt liếc qua năm người con gái đó, cuối cùng còn dừng lại trên mặt tôi.

Cái nhìn của bà ta khiến tôi run lên, bỗng tôi nhớ tới một chuyện rất quan trọng: Tối qua tôi và Vương Văn đã vượt rào, trên ga giường hẳn phải để lại không ít vết máu mới đúng, nhưng lúc tôi thức dậy chính đốn chân giường, hình như trên ga giường không có vết máu nào mà?

Nghĩ tới đây, cả người tôi sồn hết cả gai ốc lên. Trên ga giường không có vết máu, chẳng lẽ vết máu trên nấm mộ này là của tôi sao?

Nhưng rõ ràng tối qua tôi ở nhà Vương Văn cơ mà, người mây mưa với tôi cũng đúng là Vương Văn, tôi quen anh lâu thế rồi, không thể nhầm được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người bạn trai kì lạ

Tôi đỡ cả người ra, may mà quả phụ họ Vương chỉ liếc sang tôi rồi lại quay đầu đi, cũng không thèm hỏi xem ai đã lên giường với ma nữa, trực tiếp cứa vào lòng bàn tay của năm người con gái đó, lấy máu của từng người bôi lên tóc của họ, sau đó cắt tóc ấy xuống rồi đốt cháy.

Quá trình ấy diễn ra rất nhanh, trông cũng rất máu me. Sau khi mấy nắm tóc ấy đều đã hóa thành tro, quả phụ họ Vương thở ra một hơi, bảo dân làng lấp kín nấm mộ đó lại, rồi bà ta xoay người đi rồi khỏi đó ngay.

Tôi cũng thờ phào một cái, xem ra mọi chuyện đã được giải quyết rồi. Nhưng trong lòng tôi vẫn còn nghi vấn, rốt cuộc máu trên nấm mộ đó là của ai? Rốt cuộc trên ga giường của Vương Văn có máu hay không?

Trong lòng rối bời, tôi cũng chẳng có tâm trạng nào mà ở lại nghĩa địa nữa, kéo Vương Văn về nhà anh ấy.

Sau khi về nhà, tôi vào thẳng phòng ngủ, lúc vén chăn lên, cả người tôi cứng đờ lại.

Không có vết máu.

Ga giường vẫn là cái mà tôi ngủ tối hôm qua, nhưng bên trên lại rất sạch sẽ, không có một vết máu nào, thậm chí còn không có dấu vết gì của việc “yêu”.

Không thể thế được, nếu tối qua tôi quan hệ với Vương Văn trên chiếc giường này thật thì không thể không để lại dấu vết, chẳng lẽ máu trên nấm mộ đó

là của tôi sao?

Người mà tôi đã quan hệ tối hôm qua không phải là Vương Văn, mà là thứ gì đó không sạch sẽ à?

Da đầu tôi tê rần lên, còn đang hoảng hồn thì giọng nói của Vương Văn vang lên từ đằng sau tôi: “Sắc mặt em kém thế, có phải đang tìm cái này không?”

Trên tay của Vương Văn là một chiếc ga giường giống hệt với cái trên giường lúc này, trông nó nhẵn nhúm vô cùng, chính giữa có một vết máu đỏ sậm.

Trông thấy vết máu ấy, tôi thả lỏng hơn nhiều. Xem ra là tôi nghĩ nhiều quá rồi, vết máu trên nắm mộ ấy không liên quan gì tới tôi, có lẽ chỉ là một sự trùng hợp thôi. Kể cũng phải, trên thế giới này làm gì có nhiều yêu ma quỷ quái đến vậy, sao tôi lại gặp được chứ!

Thấy sắc mặt tôi dịu đi, Vương Văn cười rồi bước tới ôm eo tôi, giải thích rằng anh ấy có rất nhiều ga giường giống nhau, cái tối hôm qua bẩn rồi, sợ bị mẹ phát hiện nên sáng sớm anh ấy đã thay cái khác.

Tôi gật đầu, may mà chỉ là sợ bóng sợ gió thế thôi. Nhưng không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Từ tối qua tới giờ, Vương Văn như biến thành một người khác, buổi tối anh ấy cuồng nhiệt đã đành, những biểu hiện ngày hôm nay cũng rất lạ lùng, nhất là khi ở nghĩa địa, anh ấy nói dối mẹ mình thay cho tôi, lại còn nói dối một cách thần nhiên như vậy, trước kia, chỉ cần nói dối là anh ấy sẽ đỏ mặt ngay.

Tôi quay đầu nhìn chăm chú vào Vương Văn, muốn xem rốt cuộc anh lạ ở chỗ nào. Nhưng vừa mới một lát, anh ấy đã cười gian áp sát vào tôi, đẩy tôi ngã lăn lên giường, hỏi: “Bảo bối, có phải chồng em quá đẹp trai, khiến em không cầm lòng được, muốn một lần nữa đứng không?”

Nói xong, anh ấy cúi đầu hôn tôi, bàn tay mang hơi lạnh cũng không chịu để yên. Tối qua tôi đã rất mệt rồi, thấy thế, tôi giật nảy mình, không rảnh nghiên cứu anh ấy không bình thường ở chỗ nào nữa, vội vàng giữ tay anh ấy lại xin tha.

May mà anh ấy chỉ trêu đùa tôi vậy thôi, hôn tôi xong thì đứng lên đi ra ngoài lấy thức ăn vào cho tôi.

Sau khi tôi ăn xong, anh ấy nói có việc phải đi, đến tối sẽ trở lại, bảo tôi ngoan ngoãn ở nhà chờ anh ấy.

Tôi hỏi anh ấy đi đâu làm gì, bởi vì lạ nước lạ cái, ở nhà anh ấy cũng không được tự nhiên nên tôi muốn anh ấy ở nhà với tôi, hoặc dẫn cả tôi đi cùng.

Kết quả anh ấy chỉ cười bí ẩn, hỏi tôi có muốn lấy anh ấy không, nếu muốn thì phải ngoan ngoãn ở nhà chờ, anh ấy xử lý mọi chuyện xong xuôi là chúng tôi có thể kết hôn được rồi.

Tôi đã trao thân cho anh, đương nhiên là muốn lấy anh ấy rồi, bèn hỏi xem có phải anh định tới nhà họ hàng để bàn chuyện cưới xin không, nếu như thế thì đúng là tôi đi cùng sẽ không hợp lý cho lắm.

Wương Văn cười cười, không nói thêm gì cả, trước khi đi còn hôn sâu vào trán tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Năm mộ hợp táng vợ chồng

Sau khi anh ấy đi, chỉ có một mình nên tôi cảm thấy nhàm chán, đành dựa vào giường nghịch điện thoại, được một hồi thì ngủ thiếp đi.

Lúc tôi thức dậy thì đã tối rồi, mẹ của Vương Văn đã làm cơm tối xong, bà ấy gọi tôi ra ăn cơm.

Vì lúc ở nghĩa địa đã gắng hỏi tôi có phải đang tới kỳ kinh nguyệt hay không, mẹ Vương Văn nhìn thấy tôi thì hơi ngượng ngùng. Trong bữa ăn, bà ấy gấp thức ăn cho tôi rất nhiệt tình, tôi cũng muốn mối quan hệ giữa mình và mẹ chồng tương lai được tốt đẹp nên chủ động tìm kiếm đề tài, hỏi bà ấy xem rốt cuộc có chuyện gì với nắm mộ máu ngày hôm nay, vì sao đột nhiên nó lại phát nổ, liên quan gì tới kinh nguyệt của phụ nữ.

Vừa hỏi xong, mẹ Vương Văn liền bắn như loa phát thanh, nói nắm mộ đó đã khá lâu đời, là ngôi mộ hợp táng một đôi vợ chồng, có hai chiếc quan tài được chôn dưới đó. Nhưng vào năm ngoái, nắm mộ đó từng bị đào lên một lần, chiếc quan tài có người phụ nữ đã bị người ta trộm đi, vậy nên lần này nắm mộ máu đó phát nổ, chắc chắn là oan hồn của người đàn ông ra trả thù và đi tìm vợ.

Trong khi kể chuyện, khuôn mặt của mẹ Vương Văn hiện lên nét sợ sệt, không hề che giấu sự mê tín của bà ấy, còn nghiêm trang bảo tôi đừng tới gần cái nghĩa địa đó, hiện tại ở đó không yên ổn.

Tôi nghe xong thì chỉ cười trong im lặng, người con gái đó đã bị trộm đi từ năm ngoái, vậy sao năm nay oan hồn đó mới ra ngoài để trả thù, chỉ thế thôi cũng đủ để tôi giữ bình tĩnh rồi. Mà cho dù có oan hồn trả thù thật thì có liên quan gì đến năm người con gái đó chứ, sao lại làm họ bị thương cơ chứ!

Mẹ Vương Văn giải thích, ma quỷ là âm vật, dương khí ở bên ngoài quá nặng, ra ngoài một cách tùy tiện sẽ bị bỏng, vậy nên nếu nó muốn báo thù, nhất định phải có thời cơ, một người con gái đang trong kỳ kinh nguyệt chính là thời cơ. Kinh nguyệt là thứ thuần âm, rất có lợi cho ma quỷ, vậy nên từ trước

tối nay trong vùng luôn có một quy định, đó là đàn bà con gái trong thời kỳ kinh nguyệt không được ra nghĩa địa, nếu không sẽ bị ma quẩn lấy.

Bà ấy nói đầu ra đấy, như thế rất hiểu biết vậy. Nói xong, bà ấy thúc giục tôi ăn cơm, bảo rằng quả phụ họ Vương đã chữa trị hết cho những người con gái đang trong kỳ kinh rồi, chuyện này coi như chấm dứt, tôi không cần nghĩ nhiều làm gì.

Vốn tôi cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng bà ấy nói thế khiến tôi bắt đầu thấy bồn chồn. Dù sao thì tôi cũng ra nghĩa địa trong kỳ kinh thật, đã phạm vào kiêng kị, hơn nữa từ hôm qua sau khi tôi đi thăm mộ về, Vương Văn như biến thành một người khác, hay là tôi thì không sao, còn Vương Văn thì bị ma ám mất rồi?

Nghĩ tới đây, tôi chần chừ nhìn mẹ Vương Văn, muốn nói với bà ấy rằng có thể Vương Văn đã gặp ma, nhưng cứ định nói ra là tôi lại nuốt ngược trở lại.

Chung quy đó chỉ là suy đoán của tôi, không có chứng cứ gì cả, tôi cũng chẳng biết phải miêu tả sự thay đổi của Vương Văn cho mẹ của anh ấy thế nào, chẳng lẽ lại nói là trước kia Vương Văn rất chất phác, bây giờ bỗng trở nên hư hỏng à?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn quyết định không nói, đợi Vương Văn về rồi tính.

Thế là tôi đợi suốt cả một buổi tối, mãi hơn hai giờ đêm Vương Văn mới trở về. Trông anh ấy như vừa trải qua một cuộc vận động dữ dội, tiếng thở dốc nặng nề. Nhưng đã thế rồi mà anh ấy vẫn nhào vào trong chăn, bàn tay lạnh buốt tách luôn chân tôi ra, không nói lời nào mà chui vào trong!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hưng phấn, giãy giụa

Tôi giật nảy mình, vừa tránh né vừa hỏi anh ấy là đã xảy ra chuyện gì, sao lại về muộn như vậy.

Anh ấy vẫn không nói gì cả, chỉ lo thở phì phò, hơi thở càng lúc càng nặng nề. Dường như hành động né tránh của tôi đã khiến anh ấy tức giận, động tác của anh ấy trở nên thô bạo, ấn tôi xuống rồi đặt tôi dưới người, cưỡng ép tôi như mưa dầm, gió dữ.

Tôi ra sức giãy giụa, nhưng sức lực của tôi không bằng anh ta, hơn nữa hình như tôi càng giãy giụa thì anh ta lại càng hưng phấn, càng thêm kịch liệt. Điều đáng sợ hơn chính là lúc này tôi không thể nói năng gì được, dù có kêu cứu thế nào đi chăng nữa thì cổ họng cũng như bị tắc chặt, không thể tạo thành bất cứ tiếng vang nào.

Sau khi anh ta bình tĩnh lại, tôi đã cứng đờ ở trên giường rồi, cơ thể như bị xé rách ra, không có chút sức lực nào. Còn anh ta, sau khi đã thỏa mãn, anh ta không thở hổn hển như trước nữa, cơ thể cũng không còn buốt giá như lúc mới trở lại, nhẹ nhàng ôm lấy tôi rồi nói: “Ngủ đi, sau khi tỉnh dậy, cơ thể em sẽ khôi phục lại.”

Tôi làm gì dám ngủ nữa chứ? Lúc này tôi đã có thể khẳng định người đang ôm tôi không phải là Vương Văn, hoặc có thể nói đó không phải là Vương Văn lúc trước. Tối hôm qua quá điên cuồng có thể là vì bản chất của Vương Văn là rất nhiệt tình, nhưng dù có ăn gan hùm mật gấu, Vương Văn cũng không dám cưỡng bức tôi.

Vậy thì có vấn đề rồi, tên “Vương Văn” đang ôm tôi này là ai, chẳng lẽ Vương Văn bị con ma trả thù đó ám rồi à? Tối qua tôi đã lên giường với ma? Kinh nguyệt trên nấm mộ máu đỏ cũng là của tôi sao?

Tôi co rúc trong ngực của “Vương Văn” suốt một đêm, các dây thần kinh kéo căng ra, không phải vì tôi không muốn thoát ra, mà là vì cơ thể tôi đã tê cứng rồi, không còn sức lực chườn ra nữa.

Cũng may anh ta tiếp đi rất nhanh, thở ra những hơi đều đều, còn tôi thì run bần bần một hồi lâu mới dần tỉnh táo lại.

Hiển nhiên anh ta không phải là Vương Văn, nhưng bây giờ tôi không thể vạch trần anh ta được, càng không thể để anh ta biết tôi đã nghi ngờ anh ta, dù sao thì ma quỷ cũng là những thứ giết người không chớp mắt, nhân lúc anh ta còn chưa muốn giết chết tôi, tôi phải ra tay trước mới là thượng sách.

Bây giờ chỉ cần chờ tới khi trời sáng, tôi tìm cơ hội tới nhà quả phụ họ Vương nhờ bà ta giúp đỡ, bà ta lợi hại thế cơ mà, chắc chắn sẽ có cách cứu tôi.

Có hướng giải quyết rồi nên tôi thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng chờ mãi mới tới sáng, kế hoạch của tôi lại gặp sự cố.

“Vương Văn” đã tỉnh từ lâu rồi, trông có vẻ như tâm trạng rất tốt, còn quay sang hôn lên trán tôi một cái, sau đó thì dựa vào đầu giường đọc sách, cũng chẳng nói gì tới chuyện ra ngoài ăn cơm, chỉ trực chờ ở bên cạnh tôi.

Tôi sợ tới mức tim đập thành thịch, chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ, nhưng cũng nóng lòng lắm rồi. Anh ta cứ trông coi tôi thế này, sao tôi tới nhà của quả phụ họ Vương được?

Tôi không dám manh động gì cả, đôi mắt nhắm chặt lại, cơ mà chẳng được bao lâu thì dạ dày của tôi nó đã báo động, vang ra những tiếng “ọt ọt”.

Giây phút ấy, tôi chỉ muốn tự tử đi cho xong, đùa gì chứ, lúc này là lúc nào rồi? Chết đến nơi rồi mà còn đói nữa!

Quả nhiên, âm thanh sôi sùng sục trong bụng tôi đã thu hút sự chú ý của Vương Văn. Trong ánh sáng mờ ảo, tôi cảm nhận được khuôn mặt của anh ta đang áp sát lại, cách tôi rất gần, thậm chí tôi còn nhận thấy được hơi thở mà anh ta đã cố gắng đè nén.

Tôi sợ tới mức da đầu tê tái cả đi, hơi thở mất trật tự, ngay sau đó, tôi nghe thấy một tiếng cười gian gian, đôi môi lạnh lẽo bao trùm lên môi tôi.

“A!” Tôi kêu lên hoảng hốt, dây thần kinh kéo căng cuối cùng cũng đứt đôi, ngồi phất dậy đẩy anh ta ra.

Đôi mắt của anh ta đang nhìn thẳng vào tôi, vẻ mặt cười cợt: “Em cố tình giả vờ ngủ là để chờ anh hôn em đấy à?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tro tóc áp chế ma quỷ

“Không phải.” Tôi rất bối rối, không biết là tức giận hay sợ hãi mà mặt của tôi đỏ bừng lên.

“Không phải? Thế sao tìm em đập nhanh thế?” Anh ta cười tươi hơn nữa, nhìn chăm chăm vào tôi một hồi rồi bỗng đưa tay vòng qua eo tôi, kéo tôi lên khỏi giường rồi ôm tôi thẳng ra ngoài.

Tôi vô cùng hồi hộp, sợ anh ta nhận ra được điều gì, vội hỏi anh ta định dẫn tôi đi đâu.

“Ăn cơm, em đói bụng rồi mà.” Anh ta nói ra mấy chữ đó, sau đó ôm tôi tới chỗ bàn ăn ngay trước mặt bố mẹ Vương Văn, múc cho tôi một bát cháo.

Tôi xấu hổ tới mức muốn mắc bệnh ung thư luôn, chỉ có thể cắm đầu húp cháo dưới cái nhìn của bố mẹ Vương Văn.

Ôn trời là sau khi ăn xong, “Vương Văn” nói anh ta có việc ra ngoài, bảo tôi ở nhà xem ti vi, hoặc nói chuyện với mẹ anh ta để gia tăng tình cảm.

Đầu tôi gật lẩy gật để, còn hơn cả gà mổ thóc, vui mừng hơn hờ vì thời cơ tới rồi!

Sau khi “Vương Văn” đi rồi, tôi thay bộ quần áo khác, tìm cơ nói dối mẹ Vương Văn, sau đó đi thẳng tới nhà của quả phụ họ Vương.

Quả phụ họ Vương rất có tiếng trong vùng này, nghe ngóng đôi chút là tôi biết ngay nhà bà ta ở phía tây trong làng, cách nghĩa địa không xa, cổng nhà là màu đỏ tươi, trên cửa còn dặt một hàng lông gà, rất dễ tìm.

Lúc trước tôi đã từng tới nghĩa địa nên biết đường, tìm thấy cánh cổng đỏ tươi ấy rất nhanh, nhưng lông gà dặt trên cửa trông không giống bình thường, hoàn toàn tương phản với cánh cổng đỏ tươi, trông vô cùng bất mắt.

Lông gà màu đen rất ít gặp, nhưng tôi dám chắc đây chính là nhà của quả phụ họ Vương.

Tôi gõ cửa, nói cho quả phụ họ Vương những thay đổi của Vương Văn, cũng nói cả chuyện tôi đi thăm mộ trong lúc có kinh nguyệt.

Trông quả phụ họ Vương vẫn hùng hỏ như vậy, nghe tôi nói xong, mặt bà ta đen kịt lại, đôi mắt cũng rất âm trầm, bà ta hỏi tôi: “Có kinh nguyệt mà sao hôm qua không nói ra?”

Tôi đẩy hết mọi tội lỗi cho “Vương Văn”, bảo rằng anh ta không cho tôi nói, bây giờ tôi nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề nên tới tìm bà ta mong được giúp đỡ.

Quả phụ họ Vương nghe vậy thì im lặng hồi lâu, nhưng rồi cũng không chấp nhặt gì với tôi, bảo tôi đi theo bà ta vào nhà.

Tôi lèo đèo theo sau, phát hiện trong nhà chỉ có mình bà ta, cách trang trí trong nhà cũng rất cổ xưa, hình như trong nhà không có cửa sổ nên rất tối, dù đang là mùa hè nhưng vẫn thấy nhà bà ta lạnh lẽo vô cùng, chẳng khác nào cảm giác lúc ở ngoài nghĩa địa.

Quả phụ họ Vương bảo tôi ngồi xuống, sau đó lục tìm thứ gì đó trong nhà.

Tôi nhìn tưởng bà ta tìm con dao bầu dùng để lấy máu kia, căng thẳng tới mức lòng bàn tay chảy ra đầy mồ hôi, không ngờ bà ta lục lại một hồi xong thì không có ý định lấy máu của tôi, mà là lấy một cái bình gốm nhỏ ra đưa cho tôi, bảo tôi mở ra nhìn xem.

Tôi nghe lời mở nó ra, nhìn thấy thứ bên trong thì hoảng sợ suýt hất văng cái bình gốm đó đi.

Trong đó là bột phấn màu trắng, cộng thêm hình dáng của cái bình gốm này, không cần nói tôi cũng biết đó là hũ tro cốt, bột phấn màu trắng đó chính là

tro cốt không lẫn đi đâu được.

Thấy tôi phản ứng như vậy, quả phụ họ Vương cười, hình như cười tôi nhất gan thì phải, nói: “Sợ gì chứ, không phải tro cốt đâu, chỉ là tro tóc mà tôi thu thập được thôi. Dương khí của người sống chủ yếu tụ lại ở trên đỉnh đầu, vậy nên tro tóc của người sống cũng có rất nhiều dương khí, là bảo bối áp chế ma quỷ. Chỉ cần cô mang cái này về vẩy vào trên người bạn trai, anh ta sẽ bị tro tóc làm bị thương, hồn phách tiêu tan.”

“Chỉ đơn giản thế thôi sao?” Tôi hỏi, biết được đó là tro tóc của người sống, tôi cũng hết sợ luôn. Nhưng bà quả phụ họ Vương này lợi hại thật đấy, nhiều tro tóc thế này, rốt cuộc phải đốt biết bao nhiêu tóc đây?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đi về phía giang minh

“Chỉ đơn giản thế thôi! Nhưng cô phải nhớ lấy, thứ này có lực sát thương rất lớn với ma quỷ, chỉ cần dính vào là sẽ tiêu tan hồn phách, cô phải nghĩ cho kỹ vào.” Quả phụ họ Vương vẫn không yên lòng, vừa nhìn tôi nghiêm túc vừa dặn dò.

Tôi gật đầu, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, thứ này làm ma quỷ bị thương càng nặng càng tốt, nếu Vương Văn mà bị quỷ nhập vào thật, tôi chỉ mong cho hồn phách con ma đó bị tan biến.

Tôi cẩn thận cất bình gốm đó đi, cảm ơn quả phụ họ Vương rồi về nhà Vương Văn.

Vừa về được một lúc thì “Vương Văn” cũng về, tay anh ta cầm một cái túi lớn, trong đó toàn những thứ mà tôi thích ăn.

Anh ta đưa đồ ăn vặt cho tôi rồi nói là đi suốt một buổi trưa nên mệt mỏi, muốn về phòng ngủ trưa, lát nữa không cần gọi anh ta dậy ăn cơm.

Tôi gật đầu, nhìn dáng vẻ tươi cười nhẹ nhàng của anh ta, tôi ngây người ra giây lát. Nếu như tôi qua anh ta không có những biểu hiện kỳ lạ như thế, thì đến giờ tôi vẫn không thể tin được là Vương Văn bị ma nhập. Dù rằng anh ta rất khác so với trước kia, nhưng ngoại trừ sự hung hăng tối hôm qua, hình như tôi còn thích cái tính cách ngả ngón này của anh ta hơn thì phải...

Nhìn theo bóng lưng Vương Văn về phòng, đầu óc tôi loạn hết cả lên. Lát nữa đợi anh ta ngủ rồi, tôi chỉ cần tới đó, lặng lẽ lấy tro tóc vẩy lên người anh ta, hồn phách anh ta sẽ tiêu tan, Vương Văn thật thà, chất phác trước kia cũng sẽ trở lại.

Nhưng không biết vì sao, nghĩ tới những điều này, tôi không những không thấy nhẹ nhõm, tâm trạng còn trĩu nặng hơn nữa, như bị một tảng đá lớn đè lên.

Chắc là “Vương Văn” đã rất mệt mỏi, vừa nằm lên giường là ngủ thiếp đi luôn, hơi thở đều đều. Liếc nhìn túi thức ăn vặt mà anh ta mua cho tôi, tôi vẫn lẳng lặng ôm bình gốm nhỏ vào phòng ngủ.

Anh ta là ma, cho dù có tốt với tôi, không làm tôi bị thương, nhưng anh ta vẫn là ma quỷ, hơn nữa còn chiếm đoạt thân thể của Vương Văn để chung sống với tôi, còn làm chuyện đó với tôi nữa, chỉ thế thôi đã chẳng phải dạng tốt đẹp gì rồi.

Nghĩ tới chuyện tối qua anh ta bạo lực với tôi như vậy, tôi hạ quyết tâm mở bình gốm, lấy một nắm tro vẩy lên người anh ta.

Vừa chạm vào tro tóc, anh ta bỗng bật dậy khỏi giường, nhưng không hề thét lên như trong tưởng tượng của tôi, cũng không vùng vẫy gì cả, chỉ có khuôn mặt là mờ dần đi, thân thể cũng thay đổi theo, chẳng bao lâu sau, “Vương Văn” hoàn toàn biến thành một người khác.

Nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt, tôi ngây ra như phỗng, người này... Người này đẹp trai quá! Đẹp trai hơn cả những soái ca đang nổi trên ti vi, đáng người còn men lỳ hơn họ, chiều cao phải tới 1m8, cơ bắp cân xứng, rắn chắc.

Tôi không dời nổi tầm mắt, thậm chí còn quên rằng anh ta là ma quỷ, quên rằng mình đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

“Lộc Dương, tôi đối xử với cô không tồi, vậy mà cô lại muốn tôi phải tiêu tan hồn phách sao?” Anh ta bước gần về phía tôi, đôi mắt lạnh lẽo vô cùng, như một con sư tử nổi giận, bàn tay buốt giá, cứng cáp bóp lấy cổ tôi, hơi dùng sức một chút đã giờ được tôi lên không trung.

Cảm giác khó thở bao vây lấy tôi, kéo tôi trở về với thực tại.

Tôi bắt đầu giãy giụa kịch liệt, cho dù có đẹp trai thế nào đi chăng nữa thì anh ta cũng là ma quỷ, là một con ma muốn giết chết tôi, còn tôi thì chết tới nơi rồi. Nhưng tôi vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc mình đã sơ sẩy ở chỗ nào?

Dường như đã nhận ra sự khó hiểu của tôi, anh ta nhe răng ra cười, vung tay ném tôi lên giường, sau đó cầm lấy bình gốm đó, vẩy hết toàn bộ tro tóc lên người mình.

“Lạ lắm đúng không? Cái thứ tro này không thể khiến hồn phách tôi tiêu tan được, có biết vì sao không? Bởi vì tóc trong bình này không phải là tóc của

người sống, mà nguyên liệu là của người chết, vậy nên cái thứ tro này còn được gọi là tro cốt, không có bất cứ tác dụng với tôi cả.”

“Tại sao lại như vậy?” Tôi dờ dẫm cả người ra, tro cốt, tại sao lại là tro cốt?

Vì sao quả phụ họ Vương lại phải lừa tôi như thế?

“Bởi vì cô ngu ngốc.” Thấy tôi ngây người ra, anh ta nhếch môi cười lạnh, dáng vẻ rất đắc ý, lấy một cọng lông vũ đen nhánh từ trong người mình ra ném tới chỗ tôi.

Nhìn cọng lông đen kì lạ này, chỉ chớp mắt tôi liền hiểu ra. Đây rõ ràng là lông gà đen dất trên cửa nhà quả phụ họ Vương!

“Thì ra anh và quả phụ họ Vương là đồng bọn của nhau.” Cả người tôi run lên, tức giận tới mức cổ họng muốn bốc khói. Xem ra tôi sắp chết thật rồi, vừa rồi tôi định khiến anh ta phải tiêu tan hồn phách, chắc chắn bây giờ anh ta cũng muốn giết chết tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bị ma uy hiếp

“Vậy rốt cuộc anh là ai? Có phải là người đàn ông trong nắm mộ máu ấy không? Người đã quan hệ với tôi hôm trước có phải anh không? Anh giấu Vương Văn ở đâu rồi?” Dù sao cũng sắp chết rồi, tôi bỗng dâng lên sự can đảm, hỏi hết mọi nghi vấn trong lòng tôi ra. Có chết thì tôi cũng không thể chết một cách mơ màng như thế được, ít nhất tôi phải biết sau khi thành ma thì tôi phải tìm kẻ nào để báo thù chứ.

“Đương nhiên là tôi rồi, nếu không phải tôi, cô cho rằng tên Vương Văn đó có thể ‘cày’ tốt được như tôi sao?” Anh ta hừ lạnh một tiếng, một nụ cười gian xuất hiện trên khuôn mặt bánh trai ấy, khẽ lại gần tôi, nói: “Cô đã biết tôi không phải Vương Văn rồi thì tôi cũng không rảnh diễn kịch với cô nữa, tên tôi là Tô Mộc, đi ra từ nắm mộ máu đó, tôi đương gian là để làm một chuyện, vậy nên cô phải giúp tôi. Trước khi tôi làm xong mọi chuyện, cô phải nghe lời tôi, còn về tên Vương Văn đó... Bây giờ tôi không thể nói với cô được, cô chỉ cần biết rằng tính mạng của anh ta nằm trong tay cô là được, chỉ cần cô biểu hiện cho tốt, anh ta sẽ không chết.”

“Dựa vào đâu chứ, anh đi tìm vợ anh, sao phải dính dáng tới tôi?” Tôi nói trong cơn tức, anh ta dám dùng tính mạng của Vương Văn để uy hiếp tôi!

Nghe vậy, Tô Mộc nhũn mày, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, hỏi tôi: “Sao cô biết tôi đi tìm người?”

“Hai người vốn được hợp táng trong cùng một ngôi mộ, sau đó quan tài của bên nữ bị trộm mất, bây giờ anh đi ra, không vì tìm cô ta thì còn vì cái gì được chứ?” Tôi không nhịn được trợn trắng mắt.

Tô Mộc gật đầu: “Xem ra cô cũng không đàn như trong tưởng tượng của tôi đâu. Biết mục đích của tôi rồi thì nhất định phải giúp tôi, nếu không trong vòng ba tháng cô sẽ chết, Vương Văn cũng sẽ chết.”

Anh ta nói rất thần nhiên, nhưng biểu cảm không hề giống như đang nói đùa. Nghĩ tới việc mình còn trẻ, cuộc sống tươi đẹp vừa mới bắt đầu, mọi can đảm của tôi biến mất hết cả, do dự nói: “Nếu tôi nghe lời anh, anh có thể cam đoan tôi được sống lâu trăm tuổi, Vương Văn cũng sẽ không chết không?”

“Đương nhiên, sống lâu trăm tuổi thì không dám nói, nhưng để cô sống tới lúc chết theo tự nhiên thì không có vấn đề gì.” Tô Mộc nói.

Anh ta đã nói vậy rồi, tôi cũng chỉ đành đồng ý với yêu cầu của anh ta, nếu không rất có thể anh ta sẽ bóp chết tôi ngay lập tức.

Thấy tôi đồng ý, Tô Mộc không nói gì thêm với tôi nữa, cũng không nhắc tới chuyện nghỉ trưa, anh ta lôi va li ra, cho quần áo của cả hai vào.

Tôi chẳng hiểu gì cả, dè dặt hỏi anh ta cho quần áo vào làm gì.

Anh ta nói là đi khỏi đây. Sau hai ngày tìm kiếm, anh ta chắc chắn rằng người cần tìm đã rời khỏi đây, đi theo hướng đông nam rồi.

Hướng đông nam?

Tôi từng sốt, đó chẳng phải là hướng về Giang Minh sao? Nhà tôi ở Giang Minh mà, vợ anh ta không ngoan ngoãn ở đây, tới Giang Minh làm gì?

Không đợi tôi nghĩ cho ra lẽ, Tô Mộc đã sắp xếp đồ đạc xong, biến thành hình dạng của Vương Văn đi chào hỏi bố mẹ Vương Văn, rồi vội vàng kéo tôi đi.

Chúng tôi mua vé tới thẳng Giang Minh, trên đường đi, tôi với Tô Mộc dần quen thuộc hơn đôi chút nên tôi hỏi anh ta: “Sao anh biết vợ anh tới Giang Minh rồi, có phải tới Giang Minh tìm được vợ anh xong là hai người được đoàn viên, sau đó chúng ta sẽ ai đi đường nấy không?”

Tôi còn chưa nói hết, trên mặt Tô Mộc đã hiện lên sự phiền chán, anh ta trực tiếp ngắt lời tôi: “Cô ta tên là Lâm Yến Nhi, không phải vợ tôi.”

Không phải vợ anh ta?

Đúng là quá ngạc nhiên luôn, tôi vội hỏi anh ta vì sao Lâm Yến Nhi không phải vợ anh ta mà lại được hợp táng cùng anh ta, chẳng lẽ người nhà anh ta sợ anh ta chết rồi sẽ lẻ loi một mình nên tìm đại một người con gái chôn cất chung với anh ta à?

Thực sự là tôi rất tò mò, hỏi liên tiếp mấy vấn đề liền. Dù sao Tô Mộc cũng là người đẹp trai thế cơ mà, không đúng, là con ma đẹp trai thế cơ mà, có vợ rồi thì đáng tiếc quá.

Tôi còn muốn hỏi thêm đôi chút về cảnh ngộ của anh ta, nhưng lại sợ anh ta phát cáu nên đành ngậm miệng lại, dựa vào cửa sổ xe ngắm phong cảnh dọc đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Em họ điên rồi

Sau ba tiếng đồng hồ, chúng tôi tới Giang Minh. Sau khi xuống xe, tôi gọi điện báo bình an cho mẹ tôi, nói tôi đã về Giang Minh rồi. Nhưng hình như đầu bên kia rất hỗn loạn, giọng nói của mẹ tôi cũng mang theo sự bối rối, có vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó.

Tôi vội hỏi bà đã xảy ra chuyện gì.

Bà nói bà và bố tôi đang ở trong bệnh viện tâm thần, em họ của tôi bị điên rồi, vừa được đưa tới bệnh viện tâm thần, tình trạng không đỡ hơn chút nào.

Tôi lo lắng hỏi đầu đuôi ra sao, em họ là con gái của cậu tôi, vẫn luôn rất bình thường, sao tự nhiên lại bị điên?

Mẹ tôi nói hẳn là bị kích thích, cụ thể thì phải để bác sĩ khám rồi mới biết được, sau đó bà bảo tôi về rồi thì tới bệnh viện luôn đi.

Nói rồi, bà gửi địa chỉ bệnh viện cho tôi. Tất máy, tôi quay sang hỏi Tô Mộc xem anh ta có muốn tới bệnh viện tâm thần với tôi không.

Anh ta trợn trắng mắt nhìn tôi, nói: “Nói thừa, tôi vừa mới tới, không biết đường biết lối, không đi theo cô thì còn đi đâu?”

Đương nhiên là đi tìm Lâm Yến Nhi chứ đi đâu, tìm thấy sớm rồi rồi xa tôi cho sớm, tôi nghĩ thầm. Nhưng từng được chứng kiến vẻ dữ tợn của anh ta nên tôi cũng không muốn chọc giận anh ta, đành nói: “Tới bệnh viện với tôi cũng được, nhưng anh phải biến thành Vương Văn, đỡ phải giải thích với mẹ tôi.”

Tô Mộc cười toét miệng, cũng không bày trò gì cả, biến ngay thành Vương Văn, sau đó chúng tôi bắt xe tới thẳng bệnh viện tâm thần.

Lúc tôi tìm được bố mẹ mình, em họ tôi đang vừa trốn dưới gầm giường vừa hét, mái tóc con bé rối bời, khuôn mặt tái nhợt khó tả, như thể nhìn thấy cái gì kinh khủng lắm.

Mẹ tôi đã khóc hết nước mắt trên quần áo có những vết máu như đã bị những ngón tay dính máu tím lầy.

Vừa thấy chúng tôi tới, sắc mặt của mẹ tôi hơi dịu đi, bảo tôi mau tới xem sao, từ nhỏ tôi đã chơi thân với em họ, chưa biết chừng có thể gọi con bé ra.

Tôi gạt đầu bước tới gần giường, nhẹ nhàng gọi tên con bé.

Sau khi nghe thấy tiếng gọi của tôi, con bé bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt khủng hoảng trợn lên nhìn tôi như một con thú dữ, đầu óc không còn tỉnh táo nữa.

Không kịp phòng bị, tôi giật nảy mình lên, càng đáng sợ hơn là đôi bàn tay của con bé, cả mười ngón đều tro trụi đầm máu, không còn một mảnh móng tay, xem ra vết máu trên người mẹ là do bị con bé túm lấy rồi.

“Cẩn thận!” Đang lúc tôi còn hoảng hốt, Tô Mộc lại bỗng hô lên, ngay sau đó tôi liền thấy hai cái bóng cùng lao về phía tôi, tôi bị Tô Mộc kéo lăn xuống đất.

Em họ tôi thì phát điên lên, há mồm cắn mạnh vào vai Tô Mộc, chỗ đó nhanh chóng chảy ra vết máu màu đen. Còn về em họ, sau khi cắn Tô Mộc, con bé hét lên thảm thiết, như thể nó mới là người bị cắn, vội vàng buông Tô Mộc ra rồi lùi vào trong gầm giường.

“Anh không sao chứ?” Thấy vết máu trên vai Tô Mộc, chẳng hiểu sao tôi lại thấy rất căng thẳng, sợ anh ta bị cắn như vậy sẽ có gì bất trắc.

“Không sao.” Tô Mộc trả lời, anh ta ôm tôi lên khỏi mặt đất, sau đó chấn ở đằng trước tôi: “Bây giờ trạng thái của cô ta rất lạ thường, cô đừng tới gần cô ta.”

Dứt lời, anh ta bất chấp nguy hiểm mà vươn tay ra giữ lấy cánh tay của em họ, kéo con bé ra khỏi gầm giường.

Cùng lúc đó, tôi thấy môi của Tô Mộc khẽ động đậy, có vẻ như đang lẩm bẩm gì đó, nhưng lại không hề có một tiếng vang nào. Sau khi anh lẩm bẩm như vậy, em họ tôi bỗng yên tĩnh lại. Con bé ngoan ngoãn nằm lên giường, đôi mắt đờ đẫn nhìn vào Tô Mộc.

Sau một hồi lẩm bẩm, Tô Mộc vươn tay tách hai mí mắt của em họ ra xem xét gì đó, rồi cầm lấy cái thìa ở bên cạnh tách miệng của con bé ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bù nhìn sống

Trong miệng con bé toàn là máu tươi, có cả một chút móng tay còn sót lại, cang kinh khủng hơn là đầu lưỡi của con bé đã biến thành màu tím đen, y như bị trúng độc.

Sau đó Tô Mộc lại kiểm tra tay chân của em họ tôi, xong xuôi, anh ta nhũn mảy lại, sắc mặt có chút khó coi: “Là Bù Nhìn Sống, cô ta bị người ta cho dùng Bù Nhìn Sống.”

Mẹ tôi nghe vậy thì ngừng khóc liền, đi thẳng về phía Tô Mộc, bà ấy túm lấy tay Tô Mộc, như bắt được một cọng rom cứu mạng, nói: “Bù Nhìn Sống là cái gì? Vương Văn, cháu có cách cứu nó đúng không, mau cứu em cháu đi, từ nhỏ nó luôn thân thiết với Lộc Dương, nhất định cháu phải cứu nó.”

Nói rồi bà ấy lại không nhận được khóc ồ lên.

Tô Mộc cau mày, từ từ rút tay ra khỏi tay bà ấy, không nói một lời nào cả.

Thấy em họ mình như thế này tôi cũng không dễ chịu gì, vì thế tôi lại gần Tô Mộc, nói: “Anh có thể biết là chuyện gì xảy ra thì cũng có thể cứu con bé được có đúng không, anh có cứu được em họ tôi không?”

“Sao tôi phải cứu cô ta? Cô ta là em cô chứ có phải em tôi đâu, cứu cô ta thì tôi được lợi gì?” Tô Mộc nói nhỏ.

“Anh muốn được lợi gì đây? Tôi đã đồng ý sẽ đi tìm Lâm Yến Nhi với anh rồi mà, anh còn muốn sao nữa?” Tôi sốt ruột đến tột độ, thực sự tôi rất đau lòng khi em họ tôi biến thành thế này, anh ta có thể khiến con bé đang điên điên dại dại yên tĩnh trở lại thì chắc chắn sẽ có cách cứu nó!

Anh ta cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt sâu như một vũng đầm, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cuối cùng, anh ta nắm tay tôi nói: “Chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Dứt lời, anh ta kéo tôi ra khỏi phòng bệnh, tìm một nơi vắng người ngoài hành lang, nói: “Cô có biết Bù Nhìn Sống là cái gì không? Đó là một loại côn trùng được nuôi dưỡng bằng cơ thể người, chuyên ăn hồn phách của con người, vậy nên người trúng Bù Nhìn Sống đều điên điên khùng khùng, tính công kích mạnh mẽ, chính là bởi hồn phách của bọn họ đều đã bị Bù Nhìn Sống cắn nuốt, biến thành bù nhìn sống. Với tình huống này thì chẳng thả giết chết cô ta đi còn hơn, không cần phải cứu làm gì.”

“Tại sao lại như vậy?” Trái tim tôi co thắt lại, đôi mắt lập tức nhòe đi. Tôi chỉ cho rằng em họ mình gặp phải kích thích nào đó nên mới không được tỉnh táo, không ngờ rằng lại nghiêm trọng như vậy.

“Ý của anh là không thể cứu được em ấy nữa sao? Có thuốc diệt trùng nào có thể đuổi Bù Nhìn Sống ra được không, hoặc là cách nào đó cũng được. Cậu tôi chỉ có đứa con duy nhất ấy thôi, nếu em ấy xảy ra chuyện gì thì cậu mẹ tôi phải sống làm sao? Anh là ma cơ mà, hơn nữa còn là một con ma già đầu hàng trăm tuổi rồi nữa, chẳng lẽ không có cách gì cứu em ấy sao?” Tôi vừa khóc vừa túm lấy tay áo Tô Mộc hỏi.

“Chú ý cách dùng từ nhé, con ma già đầu gì chứ, chỉ là thời gian làm ma của tôi hơi dài chút thôi.” Tô Mộc sửa lại, anh ta không ngờ rằng tôi lại khóc, đôi mắt hiện lên vẻ bối rối, đưa tay lên lau nước mắt cho tôi, thờ dãi nói: “Nếu cô khẳng định phải cứu cô ta thì cũng không hoàn toàn là không thể, chỉ có điều phải trả giá đắt đấy.”

“Trả giá đắt gì?” Thấy có đường đi, tôi lập tức dâng lên niềm hi vọng, hỏi anh ta.

“Hôn tôi một cái, hôn sâu kiểu Pháp ấy.” Tô Mộc nói, tầm mắt dừng lại trên môi tôi, anh ta nhếch miệng cười gian.

“Anh...” Khuôn mặt tôi đỏ ửng lên, không hề nghĩ rằng vào lúc nghiêm túc thế này mà anh ta lại đưa ra yêu cầu ấy.

Nhưng bây giờ tôi cũng không để ý gì nhiều được, may mà bây giờ anh ta vẫn dùng gương mặt của Vương Văn, tuy không tuấn tú bằng Tô Mộc, nhưng ít nhất cũng có thể khiến tôi bớt xấu hổ hơn. Thế là tôi dứt khoát nhón chân lên, chủ động áp vào môi anh ta, từ từ vươn đầu lưỡi ra.

Tay anh ta cũng theo đó mà đặt lên lưng tôi, kéo tôi vào ngực anh ta. Đầu lưỡi tôi vừa chạm vào dạ bàn của anh ta, anh ta lập tức từ bị động biến thành chủ động, không biết khuôn mặt đã biến trở lại thành bộ dạng vốn có từ lúc nào, hung hăng hút lấy tôi.

Chương 12: Một mình xông vào nghĩa địa

Tôi chỉ cảm thấy sức lực trên người mình như bị anh ta hút đi cả rồi, chẳng mấy chốc tôi liền mềm nhũn cả người, đổ gục vào trong lòng anh ta. Trong lúc tôi thờ hồng học như sắp ngã xỉu tới nơi rồi, cuối cùng anh cũng buông tôi ra, khuôn mặt nhanh chóng biến lại thành Vương Văn.

“Đi thôi, đi chuẩn bị những thứ lát nữa phải dùng.” Anh ta nói, nắm tay tôi một cách tự nhiên, dắt tôi ra ngoài.

Tôi định rút tay ra mấy lần mà không tài nào rút nổi, đành để mặc cho anh ta cầm. Anh ta dẫn tôi ra khỏi bệnh viện, vào trong siêu thị gần nhất, mua một đồng thực phẩm làm từ sữa như pho mát, bơ, và cả hai túi đường cát nữa.

Tôi không kìm nổi sự tò mò, hỏi anh ta những thứ này có thể đuổi Bù Nhìn Sóng được sao? Bù Nhìn Sóng thích ăn linh hồn con người cơ mà, liệu nó có thấy hứng thú với các sản phẩm làm từ sữa ngọt ngào này không?

Hiếm khi thấy Tô Mộc không mắng tôi dằn, anh ta giải thích những thứ này không phải để đuổi Bù Nhìn Sóng, mà là để gọi Chuột Thôn Lối. Chuột Thôn Lối là thiên địch của Bù Nhìn Sóng, chuyên đi săn Bù Nhìn Sóng, mà Chuột Thôn Lối cũng giống với những loài chuột khác, rất thích những thứ ngọt như bơ, pho mát.

Giới thiệu xong về Chuột Thôn Lối, anh ta lại giảng giải kỹ càng cho tôi nghe về phương pháp bắt Chuột Thôn Lối, còn nói bởi vì chuyên đi săn Bù Nhìn Sóng nên chúng thường xuất hiện thành đàn trong nghĩa địa.

Nghe vậy, trong lòng tôi dâng lên dự cảm chẳng lành, hỏi Tô Mộc: “Có phải anh định dẫn tôi ra nghĩa địa không?” Qua hai lần trải nghiệm thăm mộ ở quê Vương Văn, giờ tôi cực kỳ căm ghét những nơi như nghĩa địa, thậm chí còn bị ám ảnh tâm lý nữa.

Tô Mộc nhếch miệng cười, gật đầu nói đúng vậy. Không những anh ta định dẫn tôi tới nghĩa địa, mà còn quảng tôi vào trong đó nữa, bởi vì Chuột Thôn Lối rất nhạy cảm với âm khí, có anh ta bên cạnh, Chuột Thôn Lối sẽ không dám ra ngoài, vậy nên anh ta mới nói kỹ càng về phương pháp bắt Chuột Thôn Lối như vậy.

Lúc này thực sự là tôi muốn khóc, nhưng để cứu em họ thì cũng phải trả giá chứ biết sao được. Chẳng thể làm gì khác, tôi nén nhịn sự hoảng sợ, đi theo Tô Mộc ra nghĩa địa.

Lúc tới nghĩa địa đã là hơn mười giờ tối. Khắp cả nghĩa địa, đừng nói là người, ngay cả một cái bóng đèn cũng không có, chỉ có bảy, tám nấm mộ nghiêng ngả san sát nhau, dưới ánh trăng mờ lung, trông chúng âm trầm khủng khiếp.

Tôi không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, quay đầu sang nhìn Tô Mộc.

Điều kì lạ là, rõ ràng anh ta là ma, còn kinh khủng hơn mấy cái nấm mộ và cái nghĩa địa này gấp trăm lần, nhưng lại khiến tôi cảm thấy an toàn một cách khó hiểu, như thể chỉ cần anh ta ở đây thì tôi sẽ không gặp nguy hiểm gì hết.

“Đi đi, vào rồi thì cứ tiến thẳng về phía trước, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng đừng quay đầu lại, tôi sẽ chờ cô ở cạnh đó. Bắt được Chuột Thôn Lối rồi thì cô cũng đừng chần chờ gì cả, cứ chạy thẳng ra khỏi nghĩa địa là được.” Tô Mộc cũng nhìn tôi, anh ta nắm lấy tay tôi dặn dò.

Tôi gật đầu, cầm những thứ vừa mua buổi chiều ở trong tay, dưới cái nhìn chăm chú của Tô Mộc, tôi cắn răng đi vào trong nghĩa địa, đặt lên mỗi nấm mộ một miếng pho mát và một ít đường như cách mà anh ta dạy, sau đó nín thở lắng nghe âm thanh trong nghĩa địa.

Không bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng động ở nấm mộ đằng sau. Một con chuột nhỏ trắng muốt đang lăm lét bò về phía miếng pho mát, hưng phấn kêu lên chít chít.

Không chỉ có mình nó hưng phấn, lúc này tôi còn hưng phấn hơn cả nó nữa, thậm chí quên luôn sự sợ hãi khi đang ở trong nghĩa địa, chậm rãi bước về phía con chuột trắng đó.

Tô Mộc nói Chuột Thôn Lối rất cảnh giác, nhất định không được ra tay khi vừa nhìn thấy nó, nếu không thì chắc chắn tôi sẽ không bắt được nó. Phải chờ tới khi nó ăn hết miếng pho mát đó rồi mới bắt, khi ấy nó đã quá no nên không chạy nổi được nữa, chỉ có thể làm mồi cho tôi.

Tôi cẩn thận bước tới gần chuột trắng, hồi hộp nhìn vào mỗi một động tác của nó, chỉ chờ nó ăn no xong là tôi ra tay liền. Chờ đợi một hồi, miếng pho mát cuối cùng sắp bị nó xù nổi, bỗng tôi thấy có một luồng gió lạnh thổi vào gáy mình, nhưng có người đang hà hơi vào cổ tôi vậy.

Chương 13: Nên tin ai

Ngay lập tức, cả người tôi cứng đờ ra, mồ hôi lạnh tuôn ra vì sợ hãi, phản ứng đầu tiên là quay lại nhìn xem đó là cái gì.

Nhưng Tô Mộc đã nói rồi, vào trong nghĩa địa là không được quay đầu lại, cũng không được đi về theo lối cũ, tôi chẳng thể làm gì khác ngoài việc bắt mình chịu đựng, cả người run lên vì luồng gió lạnh ấy.

May mà chuột bạch đã ăn xong miếng pho mát rồi, tôi chớp thời cơ nhào về phía nó. Vào lúc tôi sắp bắt được Chuột Thôn Lối, đột nhiên có một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ chân tôi rồi lôi về phía sau.

Tôi không thể khống chế cơ thể được nữa, bị kéo ngược lại một đoạn dài, Chuột Thôn Lối thấy có tiếng động thì cũng giật mình kêu lên hai tiếng, một vết trắng xẹt qua, tôi không còn thấy bóng dáng nó nữa.

“Tô Mộc, cứu tôi!” Thấy không còn cơ hội bắt Chuột Thôn Lối nữa, tôi cũng không rảnh để ý tới nó, hét to lên một tiếng. Tôi vẫn chưa muốn chết, càng không muốn chết ở một nơi âm u khủng khiếp như thế này.

Cái thứ sau lưng tôi thấy tôi kêu lên thì luống cuống hẳn, dùng một bàn tay lạnh lẽo khác bịt lấy miệng tôi không cho tôi lên tiếng, sau đó lọt vào tai tôi là một giọng nói quen thuộc: “Đừng kêu, là tôi.”

“Ừm... Sao lại là bà?” Tôi hoảng sợ nhìn bà ta, người đứng sau lưng tôi lúc này không phải ai xa lạ, mà chính là người đã lừa tôi một vỏ đầu, quả phụ họ Vương!

Thấy tôi nhận ra bà ta, quả phụ họ Vương thở dài một tiếng, bảo tôi đừng lên tiếng, sau đó mới từ từ buông tôi ra.

“Sao bà lại ở đây? Vừa rồi bà túm lấy tôi làm gì, nếu không phải tại bà thì tôi đã bắt được Chuột Thôn Lối rồi!” Thấy bà ta lại giả thần giả quỷ dọa tôi, tôi tức điên lên.

Bà ta vẫn rất cẩn thận, xem xét bốn phía xung quanh, chắc chắn trong nghĩa địa không còn ai khác mới lấy một cái lồng nhỏ ra, trong đó có một con Chuột Thôn Lối, bà ta đưa cho tôi rồi nói: “Cô đừng tức giận vội, tôi tìm rất lâu rồi mới tìm được cô.”

“Bà tìm tôi làm gì?” Thấy bà ta lấy Chuột Thôn Lối ra, con giặc của tôi vui bất đi được phần nào.

“Nếu tôi không đoán nhầm thì cô đã bị thứ quỷ quái đó hút tinh huyết rồi đúng không? Tôi không biết vì sao cô lại giấu giếm những gì cô đã trải qua, nhưng tôi có thể nói với cô rằng, nếu cô còn dây dưa với cái thứ quỷ quái đó, cô sẽ bị hắn ta hút khô tinh huyết. Tối lúc đó, hắn ta sẽ sống lại thành công, còn cô thì sẽ khô héo dần đi, biến thành một cái cây khô.” Trông quả phụ họ Vương vẫn hùng hổ như cũ, nhưng lúc này bà ta nhìn đăm đăm vào tôi, không hề giống như đang dọa tôi.

Bà ta khiến tôi ngơ ngác cả ra, hỏi: “Bà là đồng bọn của Tô Mộc mà, sao lại tới nói những điều này với tôi?”

Quả phụ họ Vương nghe vậy thì hơi sùng sốt, sau đó nhú mày hỏi tôi: “Sao cô lại nói vậy? Mấy đời nhà tôi đều làm bà cốt, chuyên đi xua đuổi ma quỷ, sao có thể là đồng bọn của ma quỷ được?”

Thấy bà ta nói chắc nịch như vậy, tôi bèn chồn hẳn lên, đành kể lại chuyện ngày đó tôi đi cầu cứu bà ta, sau đó hỏi có phải bà ta đã đưa tro cốt cho tôi không.

Bà ta nghe xong thì vỗ đùi cái đét, hiểu ra mà nói rằng con ma đó đã làm tôi gặp ảo giác, tôi căn bản không đi tìm bà ta, bà ta cũng không đưa tro cốt gì cho tôi cả, nhất định là con ma đó phát hiện ra tôi định đi tìm bà ta nên mới tạo ra ảo giác khiến tôi bị lầm tưởng.

“Không thể thế được.” Tôi không tin Tô Mộc lại lợi hại như vậy, càng không tin anh ta lại mưu mô đến thế.

Thấy tôi không tin, quả phụ họ Vương lắc đầu trong sự bất đắc dĩ, lấy một cọng lông đỏ tươi ra đưa cho tôi, nói: “Đây mới là lông gà trống trừ tà dất trên cửa nhà tôi, nếu tôi nói đúng thì ắt hẳn lông vũ mà cô nhìn thấy là màu đen có đúng không?”

“Đúng vậy, là màu đen...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đổ mắt, chữa trị cho em họ

“Thế thì đúng rồi, cộng lông màu đen mà cô nhìn thấy không phải lông gà, mà là lông quạ. Từ xưa tới này, quạ luôn đứng hàng âm tà, hơn nữa, khi ấy cô lại ở nghĩa địa, con ma đó hoàn toàn có thể dựa vào âm khí ở nghĩa địa để tạo ra một ảo cảnh đánh lừa cô, khiến cô cam tâm tình nguyện hiến tinh huyết cho hắn ta.” Quả phụ họ Vương nói.

Dứt lời, bà ta lại cảnh giác nhìn xung quanh, giống như đang trốn tránh ai đó. Sau đó, bà ta lấy một cây đinh màu vàng to bằng một ngón tay ra đưa cho tôi, căn dặn: “Trong vòng ba ngày, cô hãy đâm cây đinh này vào trong người con ma ấy, hắn ta sẽ bị thương tới nguyên khí, đến lúc đó cô cứ gọi điện cho tôi, tôi tới bắt nó giúp cô.”

Nói xong, bà ta nhét cho tôi một tấm danh thiếp, rồi đi luôn mà chẳng quay đầu lại, chỉ để lại mình tôi đứng ngẩn ra giữa nghĩa địa.

Không biết qua bao lâu, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng Tô Mộc gọi tên tôi. Lúc này tôi mới hồi hồn lại, đáp lời anh ta rồi mang theo Chuột Thôn Lối ra ngoài.

Tô Mộc chờ ở ngoài cổng đã rất khó chịu rồi, khuôn mặt bánh trai của anh ta trông rất nặng nề.

Không biết có phải là ảo giác không mà tôi lại cảm thấy anh ta đang lo lắng cho tôi. Thấy tôi ra ngoài bình an, sắc mặt anh ta dịu đi đôi chút, bước tới nhận lấy chiếc lông trong tay tôi, rồi mắng tôi là đồ dân, bắt con chuột thôi mà cũng lâu như thế, tôi mà còn không ra nữa thì anh ta còn tưởng tôi bị chuột bắt đi luôn rồi.

Với dáng vẻ tức tối nỏ phổi đó của anh ta, tôi rất khó để liên tưởng tới một con ma mưu mô hèn hạ, anh ta dây dưa với tôi là vì muốn hút khô tinh huyết của tôi để bản thân mình sống lại sao?

Đầu óc tôi rối bời vô cùng, không biết nên tin tưởng quả phụ họ Vương hay là tin tưởng Tô Mộc, đành lẳng lặng cất danh thiếp và cái đinh mà quả phụ họ Vương đã đưa cho tôi đi, rồi bước theo sau lưng Tô Mộc, để mặc cho anh ta mắng tôi.

Tô Mộc mắng suốt một hồi, tôi không hề cãi lại, anh ta thấy lạ nên hỏi có phải tôi mệt rồi hay không.

Tôi ừ một tiếng, còn chưa dứt lời đã cảm thấy đôi chân nhẹ bẫng đi, Tô Mộc ôm chặt tôi lên không trung.

“Ngủ đi, bắt con chuột thôi mà cũng mệt đến vậy, đúng là vô dụng.” Miệng thì anh ta vẫn đang mắng tôi, nhưng động tác lại dịu dàng hơn nhiều, cứ thế ôm tôi đi, rất thoải mái.

Mặt của tôi đỏ bừng cả lên, lúc này anh ta đang dùng bộ mặt thật của mình mà, tôi không quen với cái vẻ đẹp trai này, huống chi, ngay cả Vương Văn cũng chưa từng ôm tôi thân mật như thế.

Tôi giãy giụa muốn bò xuống, nhưng anh ta rất khỏe, tôi càng giãy thì anh ta càng ôm chặt. Cuối cùng tôi cũng chẳng còn sức nữa, mặc kệ cho anh ta ôm tôi suốt dọc đường tới bệnh viện.

Lúc tới bệnh viện thì trời đã sắp sáng. Bố mẹ tôi vẫn còn ở bệnh viện, thấy chúng tôi đi lâu như vậy mới về thì vội hỏi chúng tôi đã đi đâu, có xảy ra chuyện gì không.

Tôi lắc đầu, cười nói Vương Văn đã tìm ra cách để chữa cho em họ, bảo họ đừng lo lắng.

Được tận mắt nhìn thấy “Vương Văn” khiến cô em họ đang phát điên của tôi yên tĩnh lại nên bọn họ rất tin vào anh ta, biết chuyện có thể cứu được em họ tôi, về mặt họ đều rất vui mừng.

Tô Mộc bảo tôi dẫn bố mẹ và vợ ra ngoài ăn chút gì đó, trước khi anh ta đi ra thì không ai được vào nữa.

Tôi vẫn không yên tâm khi giao em họ mình cho anh ta, chủ động nói muốn ở lại cùng, lát nữa có thể làm phụ tá cho anh ta.

Ai ngờ Tô Mộc nhận ra mục đích của tôi ngay, đôi mắt anh ta híp lại, ánh mắt trầm xuống, hỏi tôi: “Cô không tin tôi à?”

Đúng là tôi không tin anh ta cho lắm, nhưng bị anh ta vạch trần ngay trước mặt như vậy, tôi sợ sệt nói: “Sao tôi lại không tin anh chứ, anh lợi hại vậy cơ mà, chắc chắn có thể khiến em tôi tỉnh táo lại, chạy nhảy như thường, còn khỏe hơn cả trước khi bị điên ấy chứ...”

Tôi còn chưa nịnh nọt xong thì Tô Mộc đã mất hết kiên nhẫn, anh ta đẩy tôi ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại cái rầm.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cái đình, thất vọng

Tôi bị nhốt lại ngoài cửa, trên đường đi ăn sáng mẹ tôi còn hỏi: “Có phải gần đây con và Vương Văn cãi nhau không? Sao mẹ lại cảm thấy lần này Vương Văn về nhà xong thì cứ là lạ, như thể biến thành một người khác ấy, hay là bố mẹ Vương Văn không thích con à?”

Trong lòng tôi căng thẳng cả lên, vội nói: “Vương Văn đang lo chuyện của em họ thôi, bố mẹ anh ấy rất thích con, lần đầu tiên gặp mặt đã tặng quà gấp mặt cho con rồi, còn dẫn con đi thăm mộ bà nội anh ấy.”

Lúc này mẹ tôi mới yên tâm, sau đó suốt thời gian ăn sáng, bà chỉ hỏi tôi chuyện về gia đình Vương Văn. Tôi không dám nói cho mẹ tôi biết Vương Văn đã bị ma ám, cũng không dám nói Vương Văn mà bọn họ nhìn thấy đã không còn là Vương Văn thật nữa, chỉ đành nói linh tinh. Kết thúc bữa sáng, tôi đã bị chuyện tới mức tinh thần tiêu tụy rồi.

Ăn xong, chúng tôi quay lại bệnh viện, ngồi nghỉ trên ghế dài ngoài phòng bệnh. Cửa phòng vẫn đóng kín, bên trong rất yên tĩnh, không có chút tiếng vang nào.

Tôi lo lắng gần chết, sợ Tô Mộc không cứu được em họ tôi, lại sợ những gì mà quả phụ họ Vương nói là sự thật, rằng Tô Mộc có ý đồ xấu thật. Chắc không phải anh ta hút tinh huyết của tôi xong lại quay ra hút của em họ tôi đấy chứ?

Ý nghĩ này khiến tôi càng thêm lo âu, vô thức lấy cái đình mà quả phụ họ Vương đưa cho tôi ra, trầm nghĩ, nếu Tô Mộc định làm gì em họ tôi thật, tôi sẽ dùng cái đình này đâm anh ta ngay tức khắc!

Khoảng hơn nửa tiếng sau, rốt cuộc cửa phòng bệnh cũng mở ra, Tô Mộc dựa vào cửa, sắc mặt anh ta trắng bệch, cơ thể chao đảo như sắp ngã, y hết như đang bị thương rất nghiêm trọng.

Dù là như thế, đôi mắt của anh ta vẫn động lại trên tay tôi.

“Cô lấy cái đình này ở đâu ra?”

“Tôi...” Tôi cảm thấy chột dạ, vội cất cái đình ấy đi, chạy lại định đỡ anh ta.

Nhưng nhìn thấy cái đình đó rồi, thái độ của anh ta thay đổi hẳn, không cho tôi chạm vào người anh ta nữa, sắc mặt đã tái nhợt càng thêm cắt không còn giọt máu.

“Em cô đã được an toàn rồi.” Giọng nói của anh ta lạnh như băng, tràn ngập sự thất vọng đối với tôi. Nói xong, anh ta lao đảo bước vòng qua người tôi, như thể không hề quen biết.

Nhưng còn chưa được mấy bước, cả người anh ta bỗng nghiêng sang một bên rồi đổ rầm xuống mặt đất.

“Tô...” Tôi hoảng vô cùng, suýt nữa thì thốt ra tên anh ta, vội chạy tới nâng anh ta lên.

Nhưng tôi sững sờ cả người khi chạm vào anh ta. Dáng người anh ta cao lớn như thế, ấy vậy mà giờ đây không có chút trọng lượng nào, nhẹ y như không khí.

Chuyện gì thế này? Hay là hồn phách anh ta sắp tiêu tan mất rồi? Ở trong phim, trước khi hồn phách tiêu tan, thường thì cơ thể của yêu ma quỷ quái đều sẽ nhạt dần, nhẹ dần.

Tôi còn chưa kịp hiểu hết mọi chuyện thì bố mẹ tôi đã lao tới, hỏi tôi Vương Văn bị sao vậy, trong lúc nói chuyện, bố tôi định đưa tay ra dìu Tô Mộc giúp tôi.

Tôi hoang mang toát hết cả mồ hôi ra, vội vàng nâng Tô Mộc lùi ra đằng sau, chỉ nói anh ta quá mệt mỏi, không có gì to tát cả, tôi đưa anh ta về nghỉ ngơi trước.

Nói xong, tôi bảo bố mẹ tôi đi thăm em họ, rồi tôi dìu cơ thể nhẹ tênh của Tô Mộc nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, bắt xe đưa Tô Mộc về căn nhà mà Vương Văn thuê.

Anh ta nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, giống như sắp chết đến nơi rồi. Tôi có thể cảm nhận được cơ thể anh ta đang ngày càng suy yếu, ngay cả luồng âm khí để anh ta giữ khuôn mặt của Vương Văn cũng dần biến mất, trở lại dáng vẻ vốn có của anh ta.

Phải làm gì bây giờ, rõ ràng anh ta là ma cơ mà, sao lại ngốc như thế chứ, khiến bản thân bị thương thành như thế này chỉ vì cứu em họ tôi...

Anh ta sẽ không vượt qua được thật sao...

Tôi vô cùng tự trách, vừa rồi tôi còn không tin anh ta, thậm chí còn định dùng cái đình mà quả phụ họ Vương đưa để đâm anh ta, bản thân tôi đúng là chẳng ra làm sao cả.

Nhưng bây giờ không phải lúc để tự trách, Tô Mộc càng lúc càng suy yếu rồi, nhất định tôi phải cứu anh ta!

Chương 16: Diễn đàn kì lạ, nuôi dưỡng ma quỷ

Nghĩ vậy, tôi rút ngay điện thoại ra, lên mạng search google: Cách để ma quỷ không bị tiêu tan hồn phách.

Nhưng kết quả tìm kiếm lại rất đáng thất vọng, người ta chỉ hỏi cách để ma quỷ bị tiêu tan hồn phách, căn bản không có kết quả mà tôi muốn tìm.

Tôi lại không quen ai trong lĩnh vực này, cũng không thể điện cho quả phụ họ Vương được. Bà ta nói mình không đội trời chung với ma quỷ, nếu biết Tô Mộc rơi vào tình cảnh này, chắc chắn bà ta sẽ tới bắt Tô Mộc không chút do dự.

Trong khi tôi còn đang vò đầu bứt tai, một địa chỉ liên kết trên màn hình thu hút sự chú ý của tôi, đó là một bài viết của một diễn đàn kì lạ, tiêu đề viết: Tầng nhân Thái Lan cấp bậc đại sư vạch trần mọi bí ẩn nuôi dưỡng ma quỷ.

Nuôi dưỡng ma quỷ, ít nhất không liên quan tới nội dung xua ma đuổi quỷ như những bài khác!

Tôi lập tức kích vào đó, nhanh chóng đọc hết nội dung của bài viết một lượt, người đăng bài tự xưng là người Trung Quốc, được đưa sang Thái Lan lúc nhỏ để học cách làm vòng cổ mặt phật, hiện đã làm tăng nhân Thái Lan được nhiều năm. Sau bài giới thiệu là cách làm vòng cổ mặt phật cùng với các sức mạnh thần kì, viết vô cùng kì diệu, đọc qua là biết đang quảng cáo cho vòng mặt phật.

Tôi nhận định đó là lừa đảo ngay tức khắc, nhưng tôi vẫn muốn đọc nội dung về nuôi dưỡng ma quỷ nên kiên nhẫn đọc tiếp.

Người đó giới thiệu về nuôi dưỡng ma quỷ ít hơn nhiều so với bài giới thiệu vòng mặt phật, chỉ nói qua về mục đích cũng như mặt lợi, mặt hại của việc nuôi dưỡng ma quỷ, cuối cùng còn nói vì chuyện nuôi dưỡng ma quỷ quá thất đức nên không giới thiệu kĩ hơn nữa.

Trời ơi đất hời, đùa nhau đấy à? Tôi nhấp vào đây là vì cái tiêu đề nuôi dưỡng ma quỷ này mà, kết quả người này chào hàng cái vòng mặt phật cho đã đời, sau đó chỉ giản lược có dăm ba câu về nuôi dưỡng ma quỷ!

Tôi tức giận ấn vào phần báo cáo, tố cáo người này truyền bá tư tưởng phong kiến mê tín dị đoan, sau đó rời khỏi trang web ngay, lưỡng lự xem có nên gọi cho quả phụ họ Vương không, nhớ đâu hồi bóng hồi gió tôi lại tìm ra cách cứu Tô Mộc thì sao.

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại của tôi bỗng vang lên, là một dãy số lạ. Tôi do dự rồi bắt máy, vừa mới a lô, đầu bên kia đã mắng xối xả, bảo rằng tôi dơ hơi, đang yên đang lành tự nhiên đi báo cáo bài viết của anh ta, cắt đứt con đường kiếm tiền của anh ta, nhất định những kẻ như tôi sẽ không có kết cục tốt, nửa đêm sẽ bị ma tới gõ cửa.

Tôi không khỏi nhú mày lại, đầu bên kia là một người đàn ông, hiển nhiên đó là chủ đăng bài viết lừa đảo đó, nhưng vì sao anh ta lại biết tôi đã báo cáo anh ta? Sao anh ta lại biết số điện thoại của tôi?

Tôi ngắt lời mắng chửi của anh ta lại, hỏi ra sự khó hiểu của tôi. Vốn anh ta rất tức tôi, đang cầu nhàu nguyên rủa tôi, thấy tôi hỏi vậy thì hí hửng hẳn lên, nói với tôi bằng giọng điệu kiêu căng: “Cô báo cáo tôi truyền bá tư tưởng phong kiến mê tín dị đoan cơ mà, cô không tin trên thế giới này có ma quỷ đúng không? Nói thật cho cô biết, nhờ con quỷ mà tôi nuôi nên tôi mới biết tin tức của cô, nếu cô không tin thì nói địa chỉ của cô ra đi, tôi sẽ bảo tiêu quỷ tới nhà cô một chuyến, sau đó tôi sẽ biết ngay cô là người đẹp hay quái vật, còn biết cô mặc quần áo thế nào. Nếu tôi nói sai, những lời nguyên rủa vừa rồi sẽ ứng nghiệm hết lên người tôi!”

Anh ta nói chắc như đinh đóng cột, có vẻ rất tin tưởng vào bản thân. Tôi nói ngay địa chỉ của mình cho anh ta, một phần là muốn xem anh ta nói sai rồi bị mất mặt, một phần khác tôi lại hi vọng những gì anh ta nói là sự thật, nếu anh ta nuôi tiểu quỷ thật thì chắc chắn sẽ có cách cứu Tô Mộc!

Biết địa chỉ của tôi rồi, anh ta cười lạnh một tiếng, sau đó đầu bên kia điện thoại vọng lại tiếng anh ta niệm chú, nghe giống như tiếng Thái. Sau khi anh ta đọc xong, tôi bỗng cảm thấy sau lưng mình lạnh lẽo, như có một cơn gió lạnh ập tới...

Chương 17: Con quỷ nhỏ quái lạ

Ngay sau đó, đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng nói kiêu ngạo của người đó, nói: “Cô đang mặc áo đen bó sát người, quần đùi jean, trông rất xinh đẹp, body cũng khá tốt, khuyết điểm duy nhất là ngực hơi nhỏ, hệt như sân bay...”

Anh ta mới nói được một nửa thì bỗng cất cao giọng, chẳng khác nào nhìn thấy ma: “Ồi chao ôi, cô cũng nuôi quỷ luôn hả, còn là một con ma hơn một trăm tuổi nữa chứ!”

Nói xong, dường như anh ta rất hoảng sợ, tắt điện thoại cái tạch, sau đó luồng gió cũng thổi lướt qua người tôi, biến mất chỉ trong giây lát, cả căn phòng trở lại trạng thái bình thường.

“A lô?” Tôi còn chưa nói hết mà, sao lại để anh ta cúp đi như vậy được, thế là tôi vội gọi lại số đó, nhưng tên khôn khiếp ấy lại tắt máy mất rồi.

Tôi gọi liền mấy cuộc nhưng chỉ toàn là tắt máy, thực sự không còn cách nào khác, tôi lại vào cái diễn đàn kì lạ đó, tìm kiếm vòng mặt phạt, thử xem người đăng có đăng những bài khác hay không.

Quả nhiên, trong diễn đàn đó còn có rất nhiều bài liên quan tới vòng cổ mặt phạt, đều là do người đó đăng, xem ra anh ta thường xuyên quảng cáo trên diễn đàn này. Tôi lập tức gửi tin nhắn hỏi người đăng về phương pháp nuôi dưỡng ma quỷ.

Nhưng dù tôi có gửi bao nhiêu tin nhắn thì đều chỉ như đá chìm vào đáy biển, không có lấy một lời hồi đáp.

Điện thoại của người đăng vẫn tắt máy. Nhìn Tô Mộc còn đang nhắm nghiền đôi mắt, tôi nóng lòng tới mức hai bàn tay toát hết mồ hôi ra. Không biết vì sao tôi cứ có cảm giác như người đăng đang online, chỉ cố tình không để ý tới tôi mà thôi.

Thực sự hết cách rồi, tôi đành để lại bình luận dưới bài viết của anh ta, nói anh ta là kẻ lừa đảo, căn bản không phải tăng nhân Thái Lan gì cả, vòng mặt phạt tôi mua của anh ta toàn là đồ giả, một trăm phần trăm làm từ nhựa, sau khi đeo không chỉ không mang tới vận may mà còn liên tục gặp rủi ro, khiến tôi không những bị thương mà còn phá sản nữa.

Bình luận xong, tôi còn sợ không đủ độ chân thật, lên mạng tìm mấy bức ảnh vòng mặt phạt Thái Lan để gửi lên.

Trong lúc tôi còn đang chăm chú bình luận dưới mỗi một bài viết, có một tin nhắn được gửi vào hộp thư, là do người đăng gửi cho tôi: “Bà chị ạ, tôi sợ cô rồi đấy, chỉ là cách nuôi dưỡng ma quỷ thôi mà, cô ở nhà chờ đi, bây giờ tôi tới tìm cô!”

Quả nhiên anh ta đang online!

Nhưng không đợi tôi trả lời lại, đèn hoạt động của anh ta tắt ngấm, sau đó off ngay lập tức.

Hơn một tiếng sau, chuông cửa nhà tôi vang lên. Tôi đã khó chịu lắm rồi, nhanh chóng lao ra mở cửa, nhưng mở ra rồi tôi liền sững sờ luôn.

Phía sau cánh cửa là một thằng nhóc chừng sáu, bảy tuổi, thằng bé ngửa đầu, đôi mắt đen nháy nhìn chăm chăm vào tôi.

“Bạn nhỏ, em nhầm nhà rồi à? Người nhà em đâu?” Trong lòng tôi rất thất vọng, thấy không có người lớn nào đi theo thằng bé đó thật mới nhẩn nại hỏi.

Thằng bé lắc đầu không nói năng gì, đôi mắt vẫn nhìn tôi không chớp mắt. Cái nhìn ấy khiến tôi run lên, đành hỏi xem tên nó là gì, có phải nhà nó cũng ở khu này không.

Thằng bé vẫn lắc đầu, không mở miệng nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi. Đang lúc tôi hoài nghi thằng bé đó bị câm, định gọi 110 để báo cảnh sát thì nó bỗng chắp hai bàn tay vào nhau, nói: “Sa-wa-dee-krup, chị à, em có thể hỏi chị một chuyện được không?”

“Chuyện gì?” Tôi khựng người lại, kinh ngạc nhìn vào thằng bé đó. Thì ra nó biết nói, còn nói Sa-wa-dee-krup nữa chứ, xem ra thằng bé này có liên quan tới người đăng kia rồi.

Liệu nó có phải là tiểu quỷ mà người đăng đó nuôi không?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, tôi liền run lên một cái, đánh giá thằng bé trước mắt này một lượt theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tổng xử

Thằng bé đó ngoan ngoãn đứng ngoài cửa, giọng nói trong vắt, hình dáng rõ ràng, biểu cảm cũng rất sinh động, ngoại trừ việc hơi đen một chút thì trông nó không khác gì những đứa trẻ bình thường, không giống ma quỷ chút nào cả.

Chắc nó không phải quỷ đâu...

Tôi đi thử quanh thằng bé một vòng, định bụng xem dưới chân nó có cái bóng hay không, nó lại bỗng nhếch miệng cười, hỏi tôi: “Chị à, áo ngực của chị

cờ A có đúng không?”

“Gi cơ?” Tôi ngây người ra, không biết mình có nghe lầm hay không, thằng bé này còn nhỏ như thế, sao lại hỏi tôi vấn đề này được.

Mà hơn nữa, ai A chứ, bà đây rõ ràng là B cơ mà, nếu ra sức ép vào thì còn lên đến C ấy chứ!

Nó hỏi thế khác nào đang sỉ nhục tôi đâu!

Thấy tôi không trả lời, khuôn mặt nhỏ của thằng bé trầm hẳn xuống, có vẻ như rất tức giận, cơ thể bé nhỏ của nó bỗng bật lên không trung, bàn tay tập kích tới ngực tôi.

Tôi hoảng hồn kêu lên một tiếng rồi lùi về sau liên tục, nhưng động tác của thằng bé đó rất nhanh, chỉ chớp mắt đã vọt tới trước mặt tôi. Tôi chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh xẹt qua ngực, như thể trái tim tôi cũng bị đóng băng luôn rồi.

Sau khi thằng bé đó đánh lén thành công, nó nở một nụ cười quái dị, miệng nói, đúng rồi, là A, nhưng vẫn xông về phía tôi.

Rõ ràng biểu hiện của nó không phải là một đứa trẻ bình thường, hoặc là nói, nó chính là quỷ, là con quỷ mà người đang đó nuôi. Tôi sợ đến chết khiếp rồi, không còn thời giờ để tâm xem có phải nó sỉ nhục tôi hay không nữa, vừa hét vừa lao ngược vào nhà, định chạy về phía Tô Mộc. Mặc dù bây giờ anh ta đang hôn mê, nhưng tôi vẫn cảm thấy ở bên cạnh anh ta sẽ được an toàn.

Con quỷ đó nhanh chóng nhận ra ý đồ của tôi, hiển nhiên nó cũng khá sợ Tô Mộc, bàn tay lạnh lẽo ôm chặt lấy eo tôi, chết sống không cho tôi tới gần Tô Mộc.

Lúc này tôi ân hận thối ruột ra rồi, nếu sớm biết người đang nhỏ mọn như thế thì tôi đã không cho anh ta biết địa chỉ của tôi rồi, để bây giờ anh ta sai tiểu quỷ đến hành hạ tôi thế này.

Còn đang hồi hận không thôi, tôi bỗng cảm thấy có thứ gì đó sắc nhọn, lạnh lạnh chọt vào mình, cái đinh!

Là cái đinh mà quả phụ họ Vương đưa cho tôi! Bà ta bảo tôi dùng cái đinh này để đâm Tô Mộc, vậy thì chắc chắn cái đinh này là thứ áp chế ma quỷ, được cứu rồi!

Tôi mở cò trong bụng, nhanh tay rút cái đinh ra, định đâm vào người con quỷ đó.

Nhưng tôi còn chưa kịp đâm cái đinh đó vào thì đột nhiên có một tiếng huýt sáo vang lên ngoài cửa. Tôi vô thức ngẩng đầu lên nhìn ra đó, chỉ giây phút lơ đãng ấy, con quỷ nhỏ ấy đã buông eo tôi ra, biến thành một bóng xám lao ra ngoài cửa.

Lúc này tôi mới phát hiện ra có một người đang đứng ngoài cửa, dáng người anh ta cao ráo, chiều cao xấp xỉ với Tô Mộc, nhưng gầy hơn hẳn Tô Mộc, trên người không có cơ bắp gì cả. Lúc này, cả người anh ta đều được che đi bởi lớp áo sơ mi rộng rãi, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai có hình đầu lâu, bịt kín mặt toàn thân, không nhìn thấy rõ mặt mũi.

Có vẻ như đã trông thấy tôi đang nhìn anh ta, người đó bước thẳng về phía tôi.

Trong lòng tôi nơm nớp, lập tức rút cây đinh mà quả phụ họ Vương đưa cho tôi ra chỉ vào anh ta, uy hiếp: “Đừng nhúc nhích, nếu không tôi đâm anh đây!”

Nhưng anh ta không hề bận tâm tới lời uy hiếp của tôi, trực tiếp tới trước mặt tôi, cướp lấy cái đinh trong tay tôi, liếc nhìn rồi nói: “Bà chị à, cô cũng ác độc thật đấy, cậu bé đáng yêu như thế mà cô cũng nở lòng dùng Tông Xử đâm nó.”

“Nó, nó là quỷ mà...” Giọng nói của tôi run lên, dù rằng tôi đã gặp con ma già đầu hàng trăm tuổi là Tô Mộc, nhưng anh ta luôn rất dịu dàng với tôi, chưa từng biến thành ma để dọa tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đinh khổng hồn

Lúc đầu đứa bé đó còn bình thường, rồi tự nhiên nó ra tay với tôi, còn cười quái dị như thế, tôi có thể không sợ được sao.

“Phụt, bà chị à, cô đang đùa tôi sao, cô nuôi một con lệ quỷ hơn một trăm tuổi mà lại sợ một con quỷ nhỏ chưa tới mười tuổi sao?” Như thể được nghe một câu chuyện cổ tích, người đàn ông đó vừa cười nhạo vừa tới gần tôi.

Chỉ chớp mắt anh ta đã tới trước mặt, bây giờ tôi mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh ta. Anh ta rất đẹp trai, mắt hai mí rất rõ, ngũ quan cân xứng, cảm giác như là con lai, dù mặc toàn đồ đen nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác lóa mắt.

Anh ta cũng quan sát tôi, có thể thấy được anh ta cũng khá hài lòng với gương mặt của tôi. Nhưng khi đôi mắt anh ta liếc xuống ngực, đôi lông mày của anh ta nhăn lại, lẩm bẩm nói: “Diệu Diệu nói chẳng sai chút nào, cô đúng là sản bay thật, tiếc thay cho khuôn mặt này.”

Đây là lần đầu tiên tôi bị người ta chê là ngực nhỏ ngay trước mặt như thế, khuôn mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ. Tôi dùng một tay che ngực, giận dữ nói: “Ngực tôi nhỏ thì liên quan gì tới anh, trông anh cũng giống người, nhưng không ngờ bản chất lại dê như vậy!”

“Dê? Tôi là đàn ông, dê là sai sao? Không dê mới là không bình thường thì có!” Anh ta dùng vẻ mặt đắc ý mà nói một cách hùng hồn.

“Anh trả lại cái đỉnh đó cho tôi, nó là đồ của tôi.” Bị anh ta chặn họng như thế, tôi chỉ có thể vươn tay ra đòi cái đỉnh lại. Anh ta rõ ràng là một tên háo sắc, sau lưng còn có một con quỷ không kém cạnh gì, tôi phải đòi lại cái đỉnh để phòng thân mới được.

“Đồ của cô? Cô biết đây là cái gì không?” Anh ta nhận ra tôi không có đủ khí thế, nụ cười trên mặt bỗng tắt lịm đi, nhìn tôi nhử mày.

“Thì là...” Đang nói dở thì tôi dừng lại, ngoại trừ biết cái đỉnh mà quả phụ họ Vương cho tôi này có thể áp chế ma quỷ, thực sự là tôi cũng chẳng biết đây là thứ gì.

“Thì là cái gì, không biết đúng không?” Thấy tôi không nói ra lời, người đó trợn mắt nhìn tôi, nói: “Thứ này gọi là Tổng Xử, trong tiếng Thái có nghĩa là đỉnh được làm từ xác chết, trong đó có tám mươi phần trăm được làm từ đồng, hai mươi phần trăm còn lại thì một nửa là phẩm màu đỏ, nửa còn lại là tro cốt của phụ nữ khó sinh mà chết. Thường thì những người phụ nữ khó sinh đều không cam lòng, mang oán hận cực lớn với người nhà bên chồng, còn với vong hồn của trẻ con thì lại sinh ra ý muốn bảo vệ. Hai loại cảm xúc tương phản này sẽ liên tục tra tấn người phụ nữ ấy, khiến người đó vĩnh viễn không thể siêu thoát được, dần dần, sự oán hận sẽ không chế tất cả hồn phách, vậy nên nó còn có tên tiếng Trung là Đỉnh Khổng Hồn.”

“Đỉnh Khổng Hồn? Ý anh là thứ này vốn là của Thái Lan, còn ở Trung Quốc thì không có à? Sau khi đâm vào trên người ma quỷ, nó sẽ không làm ma quỷ bị thương, mà chỉ khống chế hồn phách thôi sao?” Tôi giật nảy mình, bản tín bản nghi nhìn anh ta. Nếu đúng như những gì anh ta nói, vậy thì sao quả phụ họ Vương lại có thứ đồ của Thái Lan này, mục đích bà ta đưa nó cho tôi là gì?

Chẳng lẽ bà ta muốn khống chế hồn phách của Tô Mộc sao?

“Đúng vậy, tuy nó chỉ có tác dụng khống chế hồn phách của ma quỷ, nhưng nó cũng ảnh hưởng rất lớn tới người sống. Người có công lực thấp rất dễ bị nổi oán hận trong Tổng Xử cắn ngược lại, nhẹ thì ốm đau bệnh tật, nặng thì cửa nát nhà tan, bây giờ cô còn dám nói Tổng Xử là đồ của cô nữa không?” Người đàn ông đó vừa nói vừa thả cái đỉnh vào trước mặt tôi, định trả lại cho tôi.

Biết được cái đỉnh này được làm từ tro cốt, hơn nữa trong đó lại có cả oan hồn của phụ nữ khó sinh, sao tôi dám nhận lấy nó được nữa, không tự chủ được lùi về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Làn khói đen bất thường, quỷ quái

Thấy vậy, người đàn ông đó cũng không thêm dọa tôi nữa, trực tiếp nhét luôn cái đỉnh đó vào túi mình, sau đó gọi con quỷ tên là Diệu Diệu kia tới làm việc.

Anh ta thì thào gì đó vào tai Diệu Diệu, Diệu Diệu nghe lời đi ra, sau đó anh ta lại hỏi tôi có băng vệ sinh đã dùng rồi không, chính là băng vệ sinh có dính kinh nguyệt của tôi, nói rằng thứ đó có âm khí rất đặc, là thứ tốt để bổ sung âm khí cho ma quỷ.

Ngay lập tức, mặt tôi đỏ ửng lên vì thẹn, băng vệ sinh đã dùng thì bây giờ tôi có cả đống, nhưng một người đàn ông xa lạ đến tìm tôi, rồi hỏi lấy băng vệ sinh tôi đã dùng, đúng là biến thái thật.

Thấy tôi chỉ lo đỏ mặt mà không nói tiếng nào, anh ta vội vàng hỏi tôi rốt cuộc có hay không, nếu tôi không muốn mau chóng cứu Tô Mộc thì anh ta đi về luôn, dù sao ngực tôi nhỏ như thế, anh ta cũng chẳng thêm giúp tôi.

Những gì anh ta nói khiến mặt tôi lúc xanh lúc đỏ, nhưng bị anh ta gầy vò suốt này giờ rồi, khó khăn lắm mới chịu cứu Tô Mộc, tôi chỉ đành nhịn sự xấu hổ xuống, gật đầu nói có.

Sau đó tôi vào trong nhà vệ sinh, dùng giấy bọc lại băng vệ sinh đã dùng rồi, bước ra, đưa nó cho anh ta với vẻ lúng túng.

Anh ta thì ngược lại, sắc mặt rất bình thường, lấy cái chậu sắt ra bảo tôi ném băng vệ sinh vào, sau đó không thêm hỏi mà cắt luôn một cọng tóc của tôi xuống, dùng bật lửa đốt cháy rồi vứt vào chậu sắt.

Trong chiếc chậu đó, băng vệ sinh vừa chạm vào cọng tóc đang cháy ấy thì bùng lên thành một ngọn lửa màu đen, tỏa ra mùi vị khó ngửi.

Hai mắt tôi tròn tròn lên, từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngọn lửa màu đen, lạ thật đấy!

Tôi còn chưa kịp hỏi vì sao ngọn lửa đó lại là màu đen, Diệu Diệu đã bay từ ngoài vào, tay cầm hai bịch sữa tươi nguyên chất.

Nhìn thấy miếng băng vệ sinh đang bốc cháy, rõ ràng nó hưng phấn hẳn lên, vội vàng ném sữa tươi cho chủ nhân mình, sau đó nó ngồi xuống cạnh chậu sắt, vẻ mặt thèm thuồng, y như một con chó nhỏ đang chờ đợi thức ăn.

Người đàn ông đó cũng không chú ý tới Diệu Diệu, xé luôn bịch sữa tươi ra rồi cũng đứng cạnh bồn sắt, như đang chờ đợi một thời cơ nào đó.

Mãi tới khi miếng băng vệ sinh đã cháy gần hết, người đàn ông đó mới đổ sữa tươi vào trong chậu. Sữa tươi vừa chạm vào ngọn lửa đen, nó kêu lên xèo xèo, như tiếng của một miếng sắt đỏ bùng bị ném vào trong nước đá, bốc lên một làn khói đen dày đặc.

Diệu Diệu đã chờ nãy giờ rồi, đôi mắt trắng bé sáng rực lên khi nhìn thấy làn khói đen đó. Nó nhào thẳng vào trong làn khói ấy rồi hít lấy hít để. Nhưng làn khói đen đó như có trí tuệ vậy, dù Diệu Diệu có hít thế nào thì nó đều tránh thoát được, bay thẳng về phía Tô Mộc.

Chuyện gì thế này? Cùng là ma quỷ mà sao làn khói đen này chỉ đi tìm Tô Mộc thôi?

Tôi khó hiểu nhìn sang người đàn ông kia, lúc này vẻ mặt của anh ta cũng rất mệt mỏi, lông mày nhíu thành một cục.

Thấy biểu cảm nghiêm trọng của anh ta, tôi không khỏi cảm thấy bất an, chắc không phải anh ta chỉ là dạng hiểu biết nửa vời thôi chứ?

Còn chưa kịp chất vấn anh ta, bên phía Tô Mộc đã xuất hiện sự thay đổi, làn khói đen đó bay hết tới người Tô Mộc, bao trùm lấy cả cơ thể của anh ta, tôi có thể nhìn thấy được cơ ngực rắn chắc cũng Tô Mộc đang phập phồng lên xuống, như thể đang làm động tác hít sâu.

Làn khói đen kia cũng dần chui vào trong cơ thể của Tô Mộc sau những cái hít sâu đó.

Tôi nhìn mà ngây cả người, chỉ dõi theo tình trạng của Tô Mộc.

Khoảng hơn mười phút sau, khi mà làn khói đen đó bị Tô Mộc hấp thu gần hết, bỗng một tiếng rên thảm thiết vang lên bên tai tôi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gia chủ của nhà họ tô

Là Diệu Diệu!

Không biết thằng bé đã chạy tới chỗ Tô Mộc từ khi nào, bây giờ đang bị Tô Mộc bóp chặt lấy, cả cơ thể đều biến dạng.

“Buông thằng bé ra!”

“Tô Mộc, anh tỉnh rồi!”

Tôi và người đàn ông kia đồng thời lên tiếng, cả hai cùng lao về phía Tô Mộc.

Lúc này Tô Mộc hấp thu hết làn khói đen đó rồi, anh ta cũng đã mở to mắt, đang tròn mắt lườm Diệu Diệu.

“Tô Mộc, anh buông nó ra đi, họ tới cứu anh mà.” Tôi túm lấy cánh tay Tô Mộc, sợ anh ta tức giận sẽ làm gì Diệu Diệu thật.

“Cô tránh ra, bọn họ là tăng nhân Thái Lan.” Tô Mộc nói lạnh lùng, trong khi nói chuyện, anh ta không liếc tôi lấy một cái.

“Tăng nhân Thái Lan thì sao? Cứu được anh là được rồi mà?” Tôi lấy làm lạ nói, trông dáng vẻ của Tô Mộc thì có vẻ như là có thù oán sâu đậm gì đó với tăng nhân Thái Lan.

Tô Mộc không nói tiếp nữa, anh ta đẩy luôn tôi ra, vung tay lên quăng Diệu Diệu ra ngoài, tên tăng nhân Thái Lan đó thấy vậy liền kêu lên “mẹ kiếp”, rồi cũng bay lên để bắt lấy, lúc anh ta ôm được Diệu Diệu vào, trước mắt tôi bỗng tối sầm lại, mất hết mọi cảm giác.

Tới khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trong một khách sạn, tên tăng nhân Thái Lan đó và Diệu Diệu đều không ở đây nữa, chỉ có Tô Mộc ngồi ở bên cạnh tôi. Khuôn mặt anh ta lạnh lẽo, thấy tôi tỉnh lại, anh ta cũng chẳng nói năng gì, hai mắt cứ thế nhìn chằm chằm vào tôi, như thể tôi nợ anh ta cả đống tiền vậy. Chỉ lát sau tôi đã run lên bần bật vì cái lườm của anh ta.

“Chuyện đó, Tô Mộc à, sao chúng ta lại ở khách sạn vậy? Với cả sao tự nhiên tôi lại ngứa xiu, bây giờ còn thấy đau cổ nữa, hay là anh đánh tôi đấy?” Tôi bắt chuyện với Tô Mộc như không hề có chuyện gì, vừa nói vừa xoa xoa cổ.

Chẳng cần hỏi tôi cũng biết, tự nhiên tôi lại ngất xỉu, chắc chắn là tên ấy đánh tôi chứ còn sao nữa!

“Đừng vậy, tôi đánh cô ngất xỉu đấy.” Tô Mộc gật đầu, tôi chẳng ngờ anh ta lại thừa nhận một cách đường hoàng như thế, về mặt còn không có chút gì là áy náy!

“Thế... Diệu Diệu họ...” Thấy anh ta ngang ngược như thế, tôi cũng chẳng có cách nào cả, may mà Tô Mộc còn chịu trả lời tôi ấy, thế là tôi dè dặt nhắc tới Diệu Diệu.

Nhưng tôi còn chưa kịp hỏi xem bọn họ thế nào rồi, Tô Mộc đã nhìn tôi lạnh lùng, xoay người sang bước tới gần tôi: “Cô nói thật ra đi, có phải chính họ đã đưa cái đỉnh đó cho cô không?”

“Ồ, không phải đâu...” Tôi không ngờ Tô Mộc vẫn còn đang nghĩ về chuyện của cái đỉnh, hơn nữa giờ tôi đã biết được nguồn gốc của cái đỉnh đó, tôi chột dạ đánh trống lảng: “Tôi không quen họ, nhưng từ sau khi ra khỏi phòng bệnh, anh cứ suy yếu vô cùng, cơ thể nhẹ như một tờ giấy, tôi hoảng quá mà chẳng biết làm gì nên mới lên mạng tìm họ tới để cứu anh.”

“Lên mạng tìm? Mạng ở đâu?” Tô Mộc hỏi, về mặt rất nghiêm túc.

Giờ tôi mới nhớ ra anh ta là một con ma già đã chết hơn một trăm năm, không biết mạng là cái gì cả. Mặc dù anh ta thức tỉnh được một năm rồi, cũng hiểu sơ qua về thời đại này, nhưng muốn giải thích cho anh ta về sản phẩm internet hoàn toàn mới này thì đúng là hơi khó.

Tôi giải thích linh tinh rằng nó gần giống với mạng nhện, là một mạng lưới khổng lồ, ai cũng có thể đăng tin ở trên mạng, người khác sẽ nhìn thấy được, vậy nên tôi mới tìm được người con lai là tăng nhân Thái Lan đó, tất cả chỉ là may mắn, tôi hoàn toàn không quen biết tên tăng nhân ấy... Bla bla...

Tôi giải thích cả đồng, cũng chẳng cần biết Tô Mộc có hiểu hay không, tóm lại anh ta chỉ cần biết rằng tất cả là ngoài ý liệu nên tôi mới có được cái đỉnh đó, không phải về phe với tên tăng nhân Thái Lan kia để hãm hại anh ta là được. Cái sinh mạng bé nhỏ này của tôi còn nằm trong tay anh ta cơ mà, nếu khiến anh ta nổi giận, tôi sẽ có nguy cơ chết trẻ bất cứ lúc nào.

Nghe tôi nói một hồi, lòng mày của Tô Mộc chau lại, chắc là không hiểu gì đâu mà. Anh ta cũng không thèm nghe nữa, cắt đứt lời tôi nói, bảo về sau tôi không được liên lạc với tên tăng nhân Thái Lan đó nữa.

Tôi gật đầu như giả vờ. Tôi muốn lướt qua cái đề tài này từ nãy giờ rồi mà, bây giờ Tô Mộc chịu nói lòng ra, tôi lập tức tỏ ý về sau sẽ không liên lạc với tăng nhân Thái Lan nữa, chỉ chuyên chú tìm vợ cho Tô Mộc thôi.

Nói xong, tôi hỏi Tô Mộc xem anh ta có thể cho tôi ra ngoài tìm đồ ăn được không, tôi ngủ lâu thế rồi, bụng đang đói mồm meo lên đây.

Anh ta gật đầu, không làm khó tôi nữa, còn bảo tôi ăn mặc cho đẹp vào, lát nữa anh ta sẽ đưa tôi đi ăn một bữa ra trò.

Lúc này tôi mới phát hiện ra cuối giường có một chiếc váy màu xanh da trời nhạt, kiểu dáng rất đẹp, chất liệu cũng tốt, nhìn là biết là không rẻ.

Tôi hí hửng ngay tức khắc, không ngờ con ma già đầu đã chết hơn một trăm năm này lại lãng mạn như thế, không chỉ mời tôi ăn tiệc, còn mua cho tôi một chiếc váy đẹp thế này.

Tôi túm lấy cánh tay anh ta rồi cười nói cảm ơn. Bây giờ tôi mới nhận ra anh ta cũng rất tốt, ngoại trừ lúc tức giận có hơi nguy hiểm hơn chút, còn lại thì anh ta đúng là một con người hoàn mỹ, ngoại hình điển trai, sức lực tràn đầy, còn rất lãng mạn, đối xử tốt với tôi nữa, ha ha.

Đang lúc tôi vô cùng vui vẻ, về mặt âm trầm suốt bấy lâu của Tô Mộc bỗng nở nụ cười: “Cô đừng mừng vội, tôi cho cô đi ăn chỉ là phụ thôi, chủ yếu là vì dẫn cô đi gặp một người.”

“Gặp một người? Gặp ai?” Tôi cảm thấy kì lạ, tính ra thì Tô Mộc đã chết hơn một trăm năm rồi, trên thế giới này làm gì còn ai quen biết với anh ta được nữa, anh ta định dẫn tôi đi gặp ai?

“Tô Thịnh, cháu tôi, bây giờ đang là gia chủ của nhà họ Tô, Giang Minh lớn đến vậy, chỉ với lực lượng của mình tôi thì rất khó để tìm được Lâm Yến Nhi, nhất định phải dựa vào sức của những người khác trong nhà họ Tô nữa.” Tô Mộc nói, dứt lời liền cầm lấy chiếc váy màu xanh ấy, vờn tay định lật chăn lên, như thể định mặc nó cho tôi.

Tôi giật nảy mình, lập tức giữ chặt lấy chăn, nói rằng để tôi tự thay là được rồi, không làm phiền tới anh ta. Trong khi nói, tôi thấy có một tờ giấy nhỏ rơi ra khỏi chiếc váy, trông như là đơn quẹt thẻ.

Đội đã? Hóa đơn quẹt thẻ?

Tô Mộc lấy đâu ra thẻ ngân hàng?

Ngay lập tức, tôi dâng lên dự cảm chẳng lành, vội nhặt lấy tờ hóa đơn quẹt thẻ đó lên để nhìn. Nhìn xong, tôi giận dữ muốn bắn chết anh ta.

Dù tôi đã đoán ra rằng giá trị của chiếc váy đó không hề thấp, nhưng tôi không ngờ anh ta lại dám mua một chiếc váy hơn ba mươi triệu, lại còn quẹt thẻ của tôi nữa chứ!

Tôi vừa học vừa làm suốt ba năm ròng rã mới tiết kiệm được hơn ba mươi triệu, Tô Mộc tiêu hết sạch tiền của tôi chỉ với một chiếc váy?!

Tôi tức giận thở hổn hển, trợn mắt lườm Tô Mộc, trong lòng mắng anh ta như tát nước, cái tên chết tiệt này, học gì không học, học quẹt thẻ tiêu tiền thì nhanh thế không biết, bố khi, sao anh ta lại biết mật khẩu thẻ ngân hàng của tôi chứ!

Còn tên đầu sỏ Tô Mộc thì vẫn cười nhìn tôi, thấy tôi cứ nhìn chăm chăm vào anh ta, anh không nói tiếng nào, trực tiếp vươn tay ra vén chăn lên. Tôi còn chưa phản ứng lại, anh ta đã mặc váy lên người tôi xong rồi, còn kéo khóa cho tôi nữa. Xong xuôi, anh ta đánh giá tôi như đang thưởng thức kiệt tác nghệ thuật của mình, gật gù nói: “Ừm, rất cuộc thì cũng miễn cưỡng để coi hơn chút. Lát nữa thấy cháu tôi thì ra đáng vào, nhà họ Tô chúng tôi là danh môn vọng tộc, cô đừng để tôi phải mất mặt.”

Mắt em gái anh ấy, chề tôi mất mặt thì đừng có dẫn tôi đi.

Tôi lại chửi ầm lên ở trong lòng. Quả nhiên ma quỷ toàn là những kẻ ki bo, chỉ là để anh trông thấy Đinh Không Hồn thôi mà, có cần phải trả thù tôi thế không!

Tôi chẳng hề vui vẻ chút nào, ủ rũ sửa soạn lại quần áo tóc tai rồi ra ngoài với anh ta.

Tô Mộc cũng chẳng ngó ngang gì tới tôi, đưa tôi ra khỏi khách sạn rồi lại dùng tiền trong ví tôi để bắt xe, chạy tới khách sạn tốt nhất ở Giang Minh - Hilton.

Nghe được cái tên đó, suýt chút nữa thì tôi nhảy ngược lên, Với chút tiền ít ỏi trong ví tôi, tới khách sạn Hilton thì chắc chỉ đủ gọi một đĩa dưa muối thôi.

Thấy đáng về keo kiệt của tôi, Tô Mộc chế nhạo tôi thẳng thừng, nói rằng bữa cơm này không cần tôi phải trả tiền, còn nói chỉ tiêu chút tiền của tôi mà tôi, vài phút là anh ta kiếm lại được ngay.

“Chính anh nói đấy nhé, chọn Hilton để ăn cơm thì hẳn là cháu anh giàu lắm đúng không? Lát nữa ăn cơm, anh bảo cháu anh trả tiền chiếc váy này cho tôi đi.” Tôi nói ngay lập tức.

Sau một hồi nói chuyện, taxi đã dừng lại trước cửa khách sạn Hilton, ở cửa, ngoài trừ nhân viên phục vụ của khách sạn thì còn có một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ âu, đi giày da, cũng cao khoảng một mét tám mấy, khuôn mặt có vài nét tương tự với Tô Mộc. Vì quá đẹp trai nên người đó đứng trước cửa khách sạn đúng là rất bắt mắt.

Từ trước tới nay tôi luôn rất thích cái đẹp, nhìn thấy soái ca là đôi mắt không dời đi được, rồi tôi quay sang hỏi Tô Mộc xem đó có phải là cháu anh ta hay không, năm nay bao nhiêu tuổi, có bạn gái hay chưa.

Tô Mộc cười ha ha, nói rằng với cái này thì chắc tên đó không phải cháu anh ta, nhưng với ngoại hình, khí thế thì hẳn cũng là người thân nào đó. Nói xong, anh ta còn nhìn tôi cười nhẹ nhàng: “Sao? Cô thích nó à?”

Tôi gật đầu theo bản năng, có ai mà không thích soái ca đây? Không chỉ thích người đó, tôi còn thích hết tất cả những ngôi sao trên ti vi nữa kia!

Nhưng còn chưa nói gì, đùi tôi bỗng nhói lên một cơn đau!

Trên mặt thì Tô Mộc vẫn cười nhẹ nhàng, nhưng móng vuốt của anh ta lại rơi vào trên đùi tôi, túm lấy một miếng thịt rồi ra sức véo thật mạnh!

“A!” Tôi kêu lên rên rĩ, đau tới mức nước mắt chảy cả ra, vội hắt tay anh ta ra, mắng: “Anh bị điên à, tự dưng véo tôi làm gì!”

Nhưng mắng xong là tôi hối hận ngay, bởi vì tôi thấy vẻ mặt của Tô Mộc đã trầm xuống, tuy rằng anh ta vẫn cười, nhưng nụ cười ấy lại lạnh lẽo vô cùng, như thể sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Lộc Dương, làm người thì phải chung thủy. Cô đã là người phụ nữ của tôi rồi, đừng có mơ tưởng tới người đàn ông khác nữa. Có biết hành vi của cô ở thời đại chúng tôi sẽ thế nào không? Cho vào lồng heo rồi chìm xuống nước!”

“Tôi thành người phụ nữ của anh từ bao giờ chứ?” Quá đau đớn nên nước mắt tôi vẫn còn đang rơi, nhưng giọng nói thì đã mềm hẳn ra, ngay cả bản thân tôi nghe được còn thấy thật uất ức.

Tô Mộc không ngờ rằng tôi sẽ tui thân đến vậy, anh ta sừng sốt một hồi, biểu cảm dịu đi đôi chút, nói: “Tóm lại cô đã là người phụ nữ của tôi rồi thì phải chung thủy với tôi! Xuống xe đi, chúng ta đi xem rốt cuộc tiêu từ đó là ai.”

Dứt lời, Tô Mộc nắm lấy tay tôi, dìu tôi bước xuống xe.

Tôi còn đang giận vì chuyện anh ta véo tôi, đau thật mà, không cần nhìn cũng biết chỗ đó đã tím bầm rồi. Vậy nên tôi ra sức hắt tay anh ta ra, trong lòng vô cùng tức tối. Ý của anh ta là tôi đã lên giường với anh ta thì chính là người của anh ta, phải chuyên tình với một mình anh ta, không thể thích người đàn ông khác nữa sao?

Nhưng rõ ràng là anh ta giả làm Vương Văn để quan hệ với tôi cơ mà, nếu lúc đó biết là anh ta, chắc chắn tôi sẽ thà chết chứ không chịu, đẹp trai thì đẹp trai, nhưng anh ta vẫn là ma quỷ thôi!

Anh ta còn từng nói là khi nào tìm được Lâm Yến Nhi thì sẽ tha cho tôi, chẳng lẽ tôi không những phải tìm tình nhân cho anh ta, còn phải giữ mình cho

anh ta suốt quãng đời còn lại à?

Đúng là không biết xấu hổ!

Tôi vừa đi theo sau Tô Mộc vừa buồn bực mà nghĩ. Anh chàng đẹp trai kia vừa trông thấy Tô Mộc liền chủ động chào hỏi, không biết anh ta có quan hệ thế nào với Tô Mộc, tóm lại là anh ta nhận ra thân phận của Tô Mộc ngay, kính cẩn bước tới nói: “Cháu chào ông hai, bà hai, cháu tên là Tô Đoàn, bố cháu là Tô Thịnh, hôm nay bố cháu có việc đột xuất không thể tới đây được nên sai cháu tới, không ngờ ông bà lại trẻ như vậy.”

Dứt lời, cậu ta làm động tác mời, dẫn chúng tôi vào trong khách sạn.

Tôi nhìn Tô Đoàn đầy bất ngờ. Trông cậu ta trẻ tuổi tuấn tú như vậy, không ngờ cách ăn nói lại lễ độ đến thế, còn giống người cổ đại hơn cả Tô Mộc. Cậu ta lại còn gọi tôi là bà hai nữa chứ, tôi ít tuổi hơn cả cậu ta, gọi thế khiến tôi cứ cảm thấy là lạ.

Nhưng mà là sự chú ý của cậu ta không hề rơi vào người tôi. Sau khi chào hỏi với tôi xong, cậu ta liền đi bên cạnh Tô Mộc, vừa đi vừa nói khẽ, hỏi thăm tình hình của Lâm Yến Nhi, hiển nhiên là đã biết mục đích mà Tô Mộc tới tìm cậu ta.

Tôi cũng khá tò mò về cái cô Lâm Yến Nhi chôn cùng Tô Mộc, nên nhích lại gần định hóng chuyện của cô ta. Ai ngờ Tô Mộc không định cho tôi biết, anh ta cố tình nói thật khẽ, tôi đã đi gần thế rồi mà vẫn không nghe rõ.

Điều này khiến tôi rất phiền não, dù gì anh ta cũng muốn lợi dụng tôi để tìm Lâm Yến Nhi cơ mà, sao Tô Đoàn lại được biết tin về Lâm Yến Nhi, tôi thì chỉ được làm một con ngựa, mù tịt về Lâm Yến Nhi như vậy chứ.

Nhưng tâm lý tôi nhanh chóng thẳng băng trở lại, bởi vì nhân viên phục vụ đã mang thực đơn tới. Nhìn những hình ảnh đẹp mắt trên thực đơn, con thèm ăn của tôi trải rộng ra, hóa đau thương thành hành động, chỉ vào thực đơn gọi một loạt. Khó khăn lắm mới được tới nhà ăn cao cấp như thế này một lần, còn không phải bỏ tiền nữa, ăn không hết thì gói về được mà.

Vào lúc tôi đã gọi món mời cả tay rồi, hai người vẫn luôn thì thầm to nhỏ với nhau này giờ bỗng vắng lại âm lượng bình thường. Tô Đoàn nói lần này bố cậu ta không tới được là vì cục cảnh sát gọi đi hỗ trợ phá án, gần đây ở Giang Minh đã xảy ra mấy vụ án thiếu nữ mất tích, còn hỏi Tô Mộc có hứng thú đi xem cùng không.

Vụ án thiếu nữ mất tích? Không phải chỉ là một, hai vụ thôi á?

Giang Minh xảy ra chuyện lớn như vậy mà có thấy tin tức gì đâu?

Ngay lập tức, Tô Đoàn đã thu hút được sự chú ý của tôi, cũng bởi Giang Minh là thành phố mà tôi sống từ nhỏ tới lớn, bây giờ xảy ra chuyện, đương nhiên là tôi quan tâm rồi.

Ừ thì, tôi cũng thừa nhận là vì sự tò mò của tôi chiếm nhiều hơn một chút. Bây giờ trên mạng lại rất yên bình, không hề có tí tin tức gì, xem ra là cảnh sát đã phong tỏa rồi, đây là những tin nội bộ.

Vì cái tính hồng hót của mình, tôi rất hi vọng Tô Mộc có thể đi xem sao, tiện thể dẫn cả tôi đi nữa, bởi vì chuyện này vui hơn nhiều so với chuyện của cô Lâm Yến Nhi mà tôi chẳng hay biết gì kia.

Quả nhiên, Tô Mộc không làm tôi thất vọng, anh ta gật đầu, nói cảnh sát tìm Tô Thịnh để hỗ trợ phá án thì chắc trong chuyện này sẽ có bí ẩn gì đó, đi xem cũng được.

Sau khi thương lượng xong, những món mà tôi gọi cũng được mang lên. Tôi được như ý muốn, hí ha hí hửng cầm đầu vào ăn. Có vẻ hai ông cháu nhà kia không hứng thú gì với đồ ăn cả, chỉ lo chuyện trò về sự phát triển của nhà họ Tô những năm qua. Tô Đoàn trông mới hai tư, hai lăm tuổi, hai người còn khá giống nhau, ngồi gần nhau chẳng khác gì anh em ruột. Nhưng sau khi so sánh qua một khoảng cách nhất định, tôi phát hiện ra khuôn mặt của Tô Mộc góc cạnh hơn Tô Đoàn một chút, trông càng cứng rắn hơn, có mùi vị đàn ông hơn, có vẻ như Tô Mộc đẹp trai hơn chút thì phải.

Tôi vừa ăn vừa cho điểm nhan sắc hai người này. Tới khi ăn xong, cuộc nói chuyện của họ cũng kết thúc rồi. Tôi bảo nhân viên phục vụ gói những thứ còn chưa ăn hết lại, sau đó đi ra ngoài với Tô Mộc.

Ngoài khách sạn đã có sẵn một chiếc Mercedes đợi ở đó, sau khi mời chúng tôi lên xe, Tô Đoàn lái xe về phía đông.

Tôi biết hướng đó, nhà cậu tôi ở ngã đó mà. Nhân lúc đang ở trên đường, tôi trò chuyện với Tô Đoàn, hỏi cậu ta chuyện về vụ án thiếu nữ mất tích.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sắp huyết chú

Vì mối quan hệ với Tô Mộc, Tô Đoàn rất kính trọng tôi, mở miệng ngậm miệng là bà hai này bà hai nọ, nói: “Trước mắt, những vụ án liên quan đến thiếu nữ mất tích trong thành phố đã vượt quá mười vụ, theo những gì tổng hợp lại, những thiếu nữ mất tích có độ tuổi từ mười bốn đến hai mươi bốn. Nơi đầu tiên phát hiện ra có thiếu nữ mất tích là một trại trẻ mồ côi, ba cô gái khoảng mười sáu tuổi đồng thời mất tích chỉ trong một đêm. Không tới hai tháng sau, lại có một bệnh viện và một cá nhân báo án mất tích. Xét thấy những người mất tích càng ngày càng nhiều, cục thành phố mới nhận ra đây là một vụ án nghiêm trọng, vì thế chú trọng tới việc phong tỏa tin tức.”

“Sau đó thì sao, đã tìm ra hung thủ chưa? Bỏ cậu đi hỗ trợ phá án rồi, thế ông ấy là thám tử à?” Tôi hỏi.

Tô Đoàn nghe vậy thì nhìn tôi qua gương chiếu hậu, cười nói: “Không phải đâu, bà hai, bà mới lấy ông hai nên không biết đó thôi, nhà họ Tô bọn cháu từ xưa tới nay luôn là gia tộc âm dương, hầu hết các thành viên trong gia tộc đều là âm dương chi sĩ, không hỏi chuyện phạm tặc.”

Ồ...

Tôi muốn nói là mình chẳng hiểu gì cả, có được không? Cái gì mà gia tộc âm dương với cả âm dương chi sĩ, là cái quái gì chứ?

Khó chịu thật đấy, chẳng thích tán gẫu với những người như Tô Đoàn chút nào, còn trẻ, học cái gì mà chẳng được, lại cứ đua theo mấy cái câu từ cổ đại ấy, nói dễ hiểu hơn có được không?

Tôi hậm hực nhìn sang Tô Mộc, trước khi đến anh ta đã dặn tôi là phải ra dáng vào, bây giờ tôi không hiểu Tô Đoàn đang nói cái gì, cậu ta chê bà hai nay kiến thức hạn hẹp thì sao?

“Mọi thế hệ của nhà họ Tô đều làm pháp sư âm dương, xem phong thủy, chọn mộ địa cho người ta, còn giúp người khác tìm điều lành tránh điều hung không làm ngành nghề nào khác cả. Vậy nên Tô Thịnh và Tô Đoàn đều là pháp sư âm dương.” Nhận thấy sự khó hiểu của tôi, Tô Mộc giải thích.

“Ồ... Nghĩa là xem bói chứ gì, vậy lúc còn sống anh cũng là thầy bói hả?” Tôi hỏi, bỗng thấy rất tò mò về chuyện của Tô Mộc lúc còn sống. Ở chung với nhau được mấy ngày rồi, tôi và Tô Mộc đã quen thuộc hơn nhiều, huống chi anh ta đã lấy mất lần đầu tiên của tôi, nên trong tiềm thức của mình, tôi có một cảm giác rất kì lạ, muốn tìm hiểu thêm về anh ta.

Có vẻ như Tô Mộc đã cạn lời vì lời tổng kết ‘thầy bói’ này của tôi rồi, nhưng anh ta cũng không nói gì thêm, chỉ cười gượng nói: “Cũng có thể hiểu là như thế.”

“Vậy... Tô Thịnh là thầy bói, bây giờ cục cảnh sát lại bảo ông ấy tới hỗ trợ phá án, chẳng lẽ vụ án thiếu nữ mất tích này là do yêu ma quấy rối à?” Tôi lập tức tỉnh táo lại, hỏi hộc nhìn sang Tô Mộc.

Sau một lát trò chuyện, chiếc xe đã rẽ ba lần bốn lượt rồi vào một ngõ nhỏ. Nhìn xung quanh cái ngõ này, tôi cứ thấy quen quen khó tả, nhưng bỗng chốc cũng không nhớ ra nổi đây là nơi nào. Vẫn còn chưa nghĩ ra, chiếc xe đã dừng lại ở cuối đường, nơi đây có một con sông uốn bao quanh thành phố, trên sông còn có một cây cầu đá nhỏ, đứng cạnh cầu đá là một người mặc đồng phục cảnh sát. Một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi, năm mươi tuổi đứng trong đám đông, mặc âu phục, đi giày da, khí thế hơn người.

Xem ra ông ta chính là Tô Thịnh, bố của Tô Đoàn. Sau khi xuống xe, Tô Đoàn dẫn chúng tôi đi về phía cây cầu đá, sau đó lại gần người đàn ông trung niên đó rồi giới thiệu hai chúng tôi.

Nhìn Tô Thịnh, tôi định gọi một tiếng chú Tô theo bản năng, nhưng trước mặt tất cả cảnh sát ở đây, ông ta gọi tôi là thám, khiến cả người tôi đều trở nên gượng gạo, nhận thì không được, mà không nhận cũng không được, đành lúng túng bảo ông ta về sau cứ gọi tôi là Lộc Dương là được.

Dù sao Tô Thịnh cũng đã có tuổi rồi, hiểu nhiều biết rộng, không so đo nhiều như Tô Đoàn, ông ta cười gạt đầu, rồi kéo Tô Mộc sang một bên nói chuyện.

Chỉ còn lại một mình, tôi thấy nhàm chán quá bèn kéo Tô Đoàn đi dạo bên bờ sông, thuận tiện hỏi xem con sông này bị làm sao vậy.

“Cô gái mất tích cuối cùng tên là Thạch Kha Kha, lần cuối cùng cô ấy xuất hiện là ở khu vực cầu đá đó, nhà cô ấy cũng ở gần đây, thời gian mất tích là vào khoảng tối hôm qua, vậy nên hôm nay...”

Cậu ta còn chưa nói xong thì tôi đã ngắt lời: “Đội đã, tôi biết nơi này!”

Vừa rồi vào trong cái ngõ đó tôi đã cảm thấy nơi này rất quen thuộc, nhưng chưa thể nhớ ra ngay được. Con sông này lại bao quanh Giang Minh một vòng, xung quanh nó là hàng cây ‘xanh hóa’, trông hao hao giống nhau hết, thế nên vừa rồi tôi mới không nhận ra.

Nhưng đi với Tô Đoàn một lúc, tôi lại đi tới gần nhà cậu tôi.

Hồi nhỏ tôi rất hay tới nhà cậu để chơi với em họ, xung quanh đây cũng từng tới rồi, vậy nên lúc này mới cảm thấy cái ngõ nhỏ đó trông rất quen. Nhưng sau này lớn lên, tôi chủ yếu ở trong trường, thời gian về nhà mình còn ít nữa là nhà cậu. Bây giờ nghĩ lại, lúc nhỏ còn có một người nữa hay chơi với em họ, hình như tên Kha Kha gì đó, hay cô gái Thạch Kha Kha mất tích này chính là người đã từng chơi với tôi hồi nhỏ?

Em họ tôi tự nhiên phát điên, người bạn Thạch Kha Kha của con bé cũng mất tích, chẳng lẽ hai chuyện này có liên quan gì tới nhau sao?

Nghĩ tới điều này, tôi lập tức nói ra suy đoán của mình cho Tô Đoàn. Cậu ta nghe vậy thì nghiêm túc hẳn lên, nói rằng rất có thể hai chuyện này có liên quan, thế là cậu ta dẫn tôi trở lại bên cạnh cầu đá, báo cáo lại cho Tô Thịnh.

Lúc ấy Tô Thịnh đang nói chuyện với cảnh sát, nghe Tô Đoàn nói vậy thì nhìn sang phía Tô Mộc đứng bên cạnh.

Về mặt của Tô Mộc cũng trở nên nặng nề, anh ta tóm lấy tay tôi, hỏi: “Cô có chắc là em họ cô quen biết với Thạch Kha Kha không?”

Tôi gật đầu, khu này chỉ nhỏ thế thôi, mọi người đều quen nhau hết mà.

“Xem ra không phải là trùng hợp rồi, bây giờ chúng ta tới bệnh viện một chuyến.”

Nói rồi, Tô Mộc kéo tôi đi về phía chiếc Mercedes, Tô Đoàn cũng nhanh nhay đi theo để lái xe, chỉ để Tô Thịnh ở lại tiếp tục tìm kiếm những manh mối khác với cảnh sát.

Cả đường đi không ai nói gì, chúng tôi tới thẳng bệnh viện, bước tới phòng bệnh của em họ tôi.

Nhưng vừa lên tới tầng mà em họ tôi ở, tôi liền nghe thấy những tiếng ồn ào, hình như ai đó đang cãi nhau trong phòng trực ban của bác sĩ, có cả tiếng gào khóc của một người đàn bà.

Tôi ngẫm thấy hoảng hốt, bởi vì âm thanh đó không phải của ai xa lạ, mà chính là của mẹ tôi!

Tôi vội vàng kéo Tô Mộc chạy vào phòng trực của bác sĩ, thì thấy mẹ tôi đang ngồi khóc trên mặt đất, bàn tay đang đánh vào người của bác sĩ trực ban, bố mẹ tôi đứng ở bên cạnh, cả hai đều không biết phải làm sao, cùng khóc chung với cậu tôi.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi vội hỏi mẹ mình.

Mẹ tôi thấy tôi đến thì gạt mình, vô thức nhìn ra phía sau tôi.

Không biết Tô Mộc đã biến thành đáng sợ của Vương Văn từ khi nào rồi, trông thấy mẹ tôi, anh ta cũng bước tới, vỗ nhẹ vào lưng bà để bà dễ thở hơn.

“Em con mất tích rồi, sau khi Đại Mộc chữa trị cho con bé, con bé khôi phục bình thường, nhưng vì bị thương nên vẫn ở lại bệnh viện, ai ngờ bây giờ lại bị mất tích. Một đứa bé đang yên đang lành, không biết có tội tình gì mà phải chịu khổ như thế...”

Nói chưa hết lời, hốc mắt mẹ tôi đã đỏ lên.

“Đi à, có phải em ấy mất tích từ tối hôm qua không?” Đôi lông mày của Tô Mộc đã nhíu chặt vào nhau.

Mẹ tôi sững sờ, kinh ngạc nhìn Tô Mộc, hỏi: “Sao cháu biết?”

“Xem ra đúng là thế rồi.” Tô Mộc nói, sau đó anh ta bước tới điu người còn đang gào khóc là mẹ tôi đứng lên, nói bằng vẻ nghiêm túc: “Mẹ yên tâm đi, em họ của Dương Dương thì chính là em họ của cháu, nhất định cháu sẽ tìm em ấy về, mẹ đừng khóc nữa.”

Mẹ tôi đã khóc tới mức đôi mắt của bà ấy sưng húp lên như hai hạt đào. Mới đầu nghe Tô Mộc nói vậy, bà ấy chưa phản ứng kịp, tới khi nhìn thấy người trước mặt là “Vương Văn”, bà ấy nhào ngay về phía anh ta, gật đầu lia lịa nhờ “Vương Văn” tìm em họ.

Tô Mộc gật đầu, bảo tôi đưa mẹ và mẹ về nhà nghỉ ngơi, chỉ giữ mỗi cậu ở lại, bảo cậu tôi đi tìm một quần áo lót mà em họ từng mặc, nói là có tác dụng.

Thấy Tô Mộc đưa ra yêu cầu như vậy, cậu có hơi kinh ngạc, nhưng lúc này việc quan trọng nhất là tìm em họ, “Vương Văn” lại là bạn trai tôi, vì thế ông ấy không nói gì cả, xoay người vào phòng bệnh, lục tìm một chiếc áo lót trong đồng quần áo của em họ ra, đưa nó cho Tô Mộc.

Tô Mộc cũng không chạm vào, mà chỉ bảo tôi lấy cái túi đựng nó lại, sau đó anh ta chào cậu tôi, dẫn theo tôi ra khỏi bệnh viện.

Vừa rồi còn ở trước mặt người nhà nên tôi không dám hỏi anh ta xem chuyện này là sao, bây giờ ra khỏi bệnh viện rồi, tôi vội vàng hỏi Tô Mộc, tại sao em họ tôi lại mất tích cùng với Thạch Kha Kha, anh ta nói sẽ tìm em họ tôi về, vậy có phải anh ta đã biết tung tích của em ấy hay không?

Tô Mộc lắc đầu, nói rằng chuyện này không đơn giản như tôi nghĩ. Xét về phương diện tuổi tác của những người mất tích, vừa hay toàn là thời kì dậy thì thứ hai của con gái, trong thời kì này, những triệu chứng sinh lí của con gái bắt đầu thể hiện ra, là lúc mà âm khí trong linh hồn dồi dào nhất. Có nhiều thiếu nữ bị mất tích như vậy, nếu không bị biến thái hãm hiếp rồi giết chết, thì chỉ có một khả năng, đó chính là bị người khác luyện Sáp Huyết Chú.

Tôi lập tức căng thẳng vô cùng, nghe tên đã thấy cái Sáp Huyết Chú này rất nguy hiểm rồi, tôi vội hỏi Sáp Huyết Chú là cái gì.

Tô Mộc nói: “Sáp Huyết Chú nghĩa là dùng máu của thiếu nữ trong thời kì dậy thì lần hai để tắm, lợi dụng âm khí thuần khiết và những con oán hận mạnh mẽ tạo thành trận pháp quy mô lớn, vậy nên hiện tại, tình cảnh của em họ cô rất nguy hiểm. Nếu tôi đoán không sai thì có thể cô ta đã bị pháp sư âm dương bắt đi.”

“Vậy phải làm gì đây? Dùng máu của thiếu nữ để tắm, vậy thì phải lấy bao nhiêu máu vậy, liệu có sống được không?” Tôi vội kêu lên.

“Đương nhiên là lượng máu trong cả một người rồi, người không còn máu nữa, cô nghĩ xem có thể sống được không?” Thấy tôi hỏi anh ta liên tục, Tô Mộc phiền chán tròn mắt nhìn tôi.

Lúc này chúng tôi đã về lại trên xe, Tô Đoàn chờ ở trên xe này giờ, thấy chiếc áo lót trong tay tôi, cậu ta hơi ngây ra, sau đó liền hỏi Tô Mộc: “Ông hai, ông định gọi hồn à?”

Tô Mộc gật đầu. Nghe được hai chữ ‘gọi hồn’, tôi sợ hết hồn hết vía, lo rằng em họ tôi đã gặp phải chuyện gì không may. Nhưng thấy vẻ mặt khó coi của Tô Mộc, tôi lại sợ mình hỏi nhiều sẽ khiến anh ta phát cáu, chỉ đành hoang mang ngồi vào cạnh Tô Mộc, nắm chặt lấy tay anh ta, thầm cầu mong cho em họ tôi không xảy ra chuyện gì.

Không hổ là người có cùng dòng máu với Tô Mộc, Tô Đoàn có vẻ rất ấn ý với anh ta, không hỏi Tô Mộc xem tiếp theo sẽ đi đâu mà lái xe xuất phát luôn, đến khi tới chân một ngọn núi mới dừng lại, nói: “Đến rồi.”

Tô Mộc ừ một tiếng, bảo tôi cầm cái túi đựng áo lót của em họ xuống, sau đó ba người chúng tôi cùng đi về phía ngọn núi vắng vẻ đó. Sau khoảng nửa tiếng, một ngôi miếu nhỏ xuất hiện nơi vùng núi quanh quẩn này.

Chắc chắn là Tô Đoàn đã biết ngôi miếu này rồi, trên cửa miếu còn có ba chữ to: Miếu Thổ Địa.

Tôi không biết bọn họ tới cái Miếu Thổ Địa này để làm gì, nhưng Tô Mộc đã cam đoan với mọi người là nhất định sẽ tìm được em họ, hiện tại tôi cũng chỉ có thể đặt niềm tin vào anh ta.

Tôi và Tô Đoàn cùng vào trong miếu, đi thẳng tới sảnh chính. Nói là sảnh chính nhưng kỳ thực cũng không lớn lắm, ở đó có một cái bàn, bên trên thờ một bức tượng đất khá lớn, mặt mũi đen sì, khiến người ta cảm thấy u ám, trông không giống thần tiên gì cả.

Tôi không khỏi cảm thấy sợ hãi, quay đầu nhìn sang Tô Mộc, ai ngờ đằng sau tôi lại chẳng có gì cả, không hề thấy bóng dáng của Tô Mộc ở đâu!

“Tô Đoàn, ông hai của cậu đâu rồi?” Tim tôi đập thình thịch, túm lấy Tô Đoàn rồi hỏi.

“Ở ngoài miếu, thân phận của ông hai bây giờ không tiện xuất hiện trong này.” Tô Đoàn giải thích. Cũng đúng, Tô Mộc là ma, mặc dù Thổ Địa không phải đại tiên, nhưng dù sao cũng là thần tiên, thần quỷ không thể cùng tồn tại.

Nhưng nếu như thần quỷ không thể cùng tồn tại, sao anh ta còn gọi hồn trong Miếu Thổ Địa?

Chẳng lẽ hồn phách của em họ không thuộc loại ma quỷ sao?

Chuyện này quá phức tạp, tôi không nghĩ ra nổi nên luống cuống cả lên, hỏi Tô Đoàn xem tiếp theo sẽ làm gì.

Tô Đoàn nói, tuy cậu ta học pháp thuật từ nhỏ, nhưng vì không có tài năng thiên bẩm nên tu vi không cao, vì thế chỉ có Tô Mộc mới sử dụng Thuật gọi hồn được, chúng tôi phụ trách sắp xếp những thứ cần dùng, hỗ trợ Tô Mộc gọi hồn.

Nói xong, Tô Đoàn lấy một vài loại lương thực như gạo, đỗ ra khỏi chiếc túi mà cậu ta đem theo, bỏ chúng vào trong bát rồi đặt lên, tiếp đó cậu ta lấy ba nén hương ra, châm lửa rồi cắm vào bát gạo. Sau khi bày biện xong, cậu ta bảo tôi lấy chiếc áo lót của em họ tôi ra đặt vào đằng trước mấy nén hương, rồi dặn tôi chờ ở trong miếu, cậu ta ra ngoài thông báo cho Tô Mộc chuẩn bị làm phép.

Tôi gật đầu, nghe lời chờ trước bàn thờ. Nhưng sau khi đi, Tô Đoàn không quay trở lại nữa, trong Miếu Thổ Địa chỉ còn lại mình tôi, cùng với pho tượng Thổ Địa đáng sợ đó, trước mặt còn cắm ba nén hương.

Tôi có chút hối hận khi để Tô Đoàn ra thông báo, đáng ra phải để Tô Đoàn ở lại chờ, tôi đi tìm Tô Mộc mới đúng, ít ra thì ở cạnh Tô Mộc tôi còn thấy an toàn hơn.

Trong lúc tôi đang hối hận không dứt, đột nhiên có một cơn gió xoáy nổi lên trong sảnh chính. Cơn gió đó rất quái lạ, mặc dù bây giờ không phải là giữa mùa hè nắng nóng, nhưng nhiệt độ cũng không thấp lắm, vậy mà cơn gió ấy lại buốt lạnh lẽo thường, như gió thổi bên bờ sông trong mùa đông giá rét, khiến cả người tôi run lên bần bật!

Điều khiến người ta khủng hoảng hơn là, cơn gió ấy càng thổi mạnh, sảnh chính càng trở nên tối tăm, như thể trời đất bỗng đen kịt lại, trông pho tượng Thổ Địa kia càng thêm âm u đáng sợ hơn!

Tôi lập tức kinh hoàng thét to lên, không thể lo tới chuyện hỗ trợ Tô Mộc được nữa, quay đầu chạy mãi ra ngoài. Không biết vì sao, tôi cứ có cảm giác mãnh liệt là nơi này rất nguy hiểm, có người muốn hại tôi!

Tôi cuống cuống chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét gọi tên của Tô Mộc, nhưng dù tôi có chạy thế nào đi chăng nữa thì cánh cửa đó vẫn cứ cách tôi rất xa, dường như tôi sẽ không bao giờ chạy thoát được!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lại bị trêu (1)

Mà bên cạnh tôi cảm giác rợn người càng ngày càng tăng lên, không biết là tôi quá sợ dẫn đến ảo giác hay là gì, thậm chí tôi còn cảm giác bên cạnh mình có một bóng người mờ mờ không nhìn rõ, đang bay lất phất về phía tôi, muốn nắm lấy vai tôi, ngoắc chặt vào cổ áo tôi.

“Chị họ... chị đến chơi với em đi... chị đến đi... chơi với em đi mà... ở đây vui lắm...”

Trong thoáng giây, tôi nghe thấy tiếng của em họ.

Mà giọng nói của con bé ngay đằng sau lưng tôi, lẽ nào Tô Mộc đã gọi hồn thành công rồi sao?

Tôi quay đầu lại trong vô thức, nhìn thấy em họ đang đứng ngay đằng sau lưng tôi, gương mặt nở nụ cười, đôi mắt nhìn tôi chằm chằm.

Nhưng cơ thể con bé hơi mờ ảo, giống như cái bóng phản chiếu từ ống kính 3D vậy, toàn thân tỏa ra sự lạnh lùng, biểu cảm vô cùng cứng nhắc.

Bởi vì tôi đã từng gặp ma, nhìn thấy ma trước mắt là em họ thì cũng còn sợ hãi nữa, vội vàng nắm lấy tay con bé hỏi nó hiện còn sống hay đã chết, cơ thể đang ở đâu để tôi đưa người đi cứu nó.

Con bé vẫn cười một cách cứng nhắc nhắc, gật đầu nói: “Được đó... chị họ mau mau tới cứu em đi... cơ thể cũng không ở xa lắm, em đưa chị đi tìm...”

Nói xong em họ kéo tay tôi đi ra ngoài, lạ ở chỗ, vừa nãy tôi không thể nào chạy ra khỏi miếu Thổ Địa, nhưng dưới sự dẫn dắt của em họ thì lại khôi phục lại bình thường, chỉ đi vài bước đã tới điện lớn, để đi ra khỏi miếu Thổ Địa.

Trong lòng tôi vô cùng vui vẻ, không ngờ Tô Mộc lại lợi hại như vậy, nhanh như vậy đã có thể gọi hồn thành công, sắp tìm được em họ rồi, chưa biết chừng có thể giải cứu được nhưng cô gái khác bị bắt đi thiêu, lập được công lớn.

Em họ đưa tôi đi một mạch ra ngoài, nhanh chóng ra khỏi miếu Thổ Địa, nhưng bên ngoài miếu Thổ Địa không thấy bóng dáng của Tô Mộc và Tô Đoàn đâu cả? Không phải bọn họ đang ở bên ngoài miếu Thổ Địa làm phép sao?

Tôi thấy hơi kỳ lạ, giữ tay em họ lại, nói chờ một lát, tôi phải tìm Tô Mộc, nếu không một mình tôi đi theo con bé về, cũng không thể cứu được con bé.

Em họ thấy tôi không chịu đi theo đột nhiên trở nên nóng nảy, nói tôi đi trước, lát nữa Tô Mộc sẽ đi tìm tôi, nói rồi con bé lật ngược tay lại nắm lấy cánh tay tôi, cố gắng kéo tôi về phía rừng cây!

Tôi vội vàng không kịp chuẩn bị, bị em họ kéo đi lao đảo vài bước, còn em họ mặc dù là một linh hồn nhưng lại có sức mạnh kinh hồn, tôi là một người hơn năm mươi cân nhưng con bé kéo đi như một con gà con vậy, rất nhanh sau đó bị con bé kéo vào trong rừng cây.

Rừng cây lúc này không hề giống như lúc nãy tôi đi ngang qua, khắp nơi đều u ám, có cảm giác như đã từng quen thuộc, giống như...

Giống như lúc Tô Mộc giả vờ làm quả phụ nhà họ Vương!

Đúng! Cảm giác lạnh lẽo giống như vậy, lúc ấy quả phụ họ Vương dính đầu lông gà cũng cảm thấy u ám như vậy, đó là ảo ảnh mà Tô Mộc tạo ra, còn bây giờ trong rừng cây cũng vậy, chẳng lẽ đây là ảo ảnh mà linh hồn em họ tạo ra sao?

Đột nhiên tôi chợt nghĩ ra, nếu như thực sự em họ được Tô Mộc gọi hồn thì Tô Mộc phải xuất hiện mới đúng, dù Tô Mộc không xuất hiện thì em họ cũng đưa tôi đi tìm Tô Mộc chứ không phải đưa một mình tôi đi tìm cơ thể của con bé!

Trong lòng tôi run rẩy, dùng tay hất tay em họ ra, hét to gọi tên Tô Mộc.

Em họ thấy tôi không chịu đi cùng đột nhiên sắc mặt trầm xuống, gương mặt đều trở nên đen tối, đôi mắt đỏ ngầu, một lần nữa nắm lấy tay tôi, những móng tay dài đâm thẳng vào da thịt tôi, đầu đến mức tôi nghẹn ngào hét lên!

“Tô Mộc, anh đang ở đâu? Mau tới cứu tôi!” Nước mắt tôi tuôn trào, lúc gần như sắp bị dọa chết thì cố gắng hết sức hét tên Tô Mộc.

Nhưng sau khi em họ nghe thấy tôi gọi tên Tô Mộc, lại cười lớn hơn, vừa kéo tôi vào rừng vừa nói: “Tô Mộc sẽ không tới cứu chị đâu... Chị qua đây với em đi...”

Tôi thấy con bé nói chắc chắn như vậy, trái tim càng hoảng loạn, tôi cảm giác như mình sắp chết, dù tôi có kêu thế nào cũng như bị ngăn cách vậy, không hề được Tô Mộc đáp lại.

Tôi bị em họ kéo thẳng vào núi, ngay khi tôi cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, đột nhiên tôi cảm thấy có một sự lạnh lẽo xộc lên từ trong miệng của tôi, cứ thế nạy mở răng tôi kéo lưỡi và đầu tôi.

Chặt tới mức đầu lưỡi tôi đau nhức, giống như bị ai đó cắn nát, nhưng lưỡi bị đau đớn kịch liệt, một sự lạnh lẽo nhẹ nhàng bay tới trán tôi, mắt tôi đột nhiên sáng bừng lên!

Trong đầu đột nhiên có chút gì đó, tới khi tôi kịp phản ứng, trước mắt đã không còn rừng cây u ám kinh khủng nữa, tôi vẫn ở bên trong miếu Thổ Địa,

mà trước mặt tôi là một gương mặt đẹp trai đang điên cuồng cắn nát tôi.

Anh ta càng cắn nát lưỡi tôi sự đau đớn càng tăng nhanh, trong miệng tràn ngập mùi máu.

Tôi đẩy người trước mặt ra, hình như Tô Mộc không hề chú ý là tôi đã tỉnh, vẫn chưa thỏa mãn, sau khi thấy đang tức giận chờ anh ta, gương mặt vui vẻ, hai tay nắm lấy tay tôi hỏi tôi: “Lộc Dương, em cảm thấy thế nào?”

“Lưỡi và đầu đau quá, ai bảo anh cắn tôi!” Tôi giận dữ nói, thực ra tôi muốn hỏi tại sao anh ta lại hôn tôi, nhưng Tô Đoàn đang ở bên cạnh nhìn, anh ta lại có thể hôn tôi một cách thẳng thắn như vậy, còn cắn nát đầu lưỡi tôi, tôi thực sự xấu hổ tới nỗi mắt mũi đỏ bừng.

“Không cắn em, hôn phách của em sẽ bị câu mất, em muốn chết sao?” Gương mặt của Tô Mộc vừa nãy rất lo lắng cho tôi, nghe thấy câu hỏi của tôi, anh ta rất khó chịu, mặt trầm xuống.

Lúc này tôi mới phát hiện, linh hồn của em họ đã không còn ở đây, vội vàng hỏi vừa rồi xảy ra chuyện gì, không phải chúng tôi đang gọi hồn em họ sao, tại sao tôi suýt chút nữa lại bị người ta câu mất hồn.

Tô Mộc khó chịu với phản ứng vừa rồi của tôi, gương mặt lạnh lùng không lên tiếng, Tô Đoàn thấy bầu không khí có hơi gương gào vội vàng giải thích: “Là cháu không tốt, lúc bày trận đã sơ xuất, có người chui vào trong lỗ hồng nên mới làm hại bà Hai ở ngoài vùng nguy hiểm.”

Nói xong cậu ta liếc nhìn Tô Mộc, rồi khẽ nói: “Bà Hai bà đừng giận ông Hai nữa, tình trạng vừa rồi của bà, chỉ có thể dùng lưỡi, máu mới có thể ra khỏi ảo ảnh được, đầu lưỡi tập trung toàn bộ tinh khí của con người, có thể loại bỏ hết thấy âm khí, có sức ảnh hưởng rất lớn với ma, cho nên ông Hai...”

Cậu ta chưa nói xong, Tô Mộc đột nhiên trừng mắt liếc nhìn cậu ta, khoảng cách quá gần khiến thậm chí tôi có thể cảm giác trong mắt Tô Mộc có hơi độc ác.

Tô Đoàn rụt cổ lại, ngoan ngoãn im miệng.

Nhưng cậu ta nói vậy tôi mới hiểu, đúng vậy, máu đầu lưỡi chính là sự tồn tại của cực dương, có sức sát thương vô cùng lớn với ma quỷ, nhưng Tô Mộc cắn nát lưỡi tôi, chắc chắn cũng chạm đến máu đầu lưỡi của tôi, anh ta có bị thương không vậy?

Nghĩ tới đây, tôi vô thức nhìn về phía Tô Mộc, lúc này tôi mới phát hiện ra sắc mặt của anh ta trắng bệch, miệng và môi không còn hồng hào.

“Tô Mộc... anh không sao chứ?” Tôi hỏi Tô Mộc.

“Không chết đâu.” Tô Mộc tức giận nói, nói xong anh ta đứng dậy, kéo tôi khỏi mặt đất, rồi thu dọn đồ đạc để đi.

Tôi vô cùng hoảng hốt, chúng tôi tới đây là để gọi hồn em họ, bây giờ anh ta không gọi hồn mà lại đi luôn, chẳng lẽ là bởi vì vừa nãy tôi đã đắc tội với anh ta sao?

Tô sợ rằng anh ta giận tôi thực sự, giọng điệu dịu xuống, nắm lấy tay anh ta, cười nói: “Sao lại đã đi rồi, không gọi hồn nữa sao?”

“Không gọi nữa.” Tô Mộc nói, anh ta cũng không giải thích vì sao không gọi hồn, chỉ nhìn tôi với sắc mặt phức tạp, không nói rõ được là ý gì.

“Đừng mà Tô Mộc, vừa nãy tôi không hề cố ý, anh đừng giận tôi có được không.” Giọng tôi nhẹ nhàng hơn hẳn, tay nắm lấy tay anh ta nũng nịu, bây giờ tôi không còn quan tâm đến thể diện nữa, dù sao việc này liên quan đến việc sống chết cả đời của em họ, không thể vì sự ngại ngùng của tôi mà chậm trễ được.

Tô Mộc thấy tôi phản ứng như vậy, khẽ dừng lại, khóe miệng cong lên cười một nụ cười xấu xa, hỏi tôi: “Bây giờ là em đang làm nũng sao?”

Nói thừa, tôi đã làm rõ ràng như vậy không phải làm nũng thì là gì chứ!

Thực sự tôi sắp tức chết rồi, không ngờ anh ta đã hơn trăm năm tuổi rồi vẫn còn không hiểu tâm trạng của người phụ nữ, làm gì có người phụ nữ nào khi làm nũng lại muốn bị vạch trần như thế đâu!

Quả thực là bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối!

Nhưng bây giờ tôi lại phải cầu cạnh anh ta, đành phải nhọc nhằn gặt đầu, khẽ nói: “Tô Mộc, xem bây giờ chúng ta... với quan hệ hợp tác của chúng ta... mau cứu em họ, hưởng lộc, anh đã đồng ý sẽ tìm em họ cho tôi.”

“Quan hệ hợp tác?” Tô Mộc nhú mày, giống như bị câu nói đó kích thích: “Nếu như là quan hệ hợp tác, em họ em mất tích thì liên quan gì tới anh?”

“Sao lại không liên quan tới anh, anh đã đồng ý với tôi là đi tìm nó mà!” Tô nhìn thấy Tô Mộc nói như vậy nhất thời thấy vội vàng, như vậy là anh ta đang muốn mặc kệ không muốn làm.

“Anh chỉ đồng ý giúp đỡ tìm kiếm em họ của bà xã anh, không nói là hợp tác tìm em họ, em chỉ là người hợp tác với anh, vậy thì em họ em em tự tìm đi, còn khoảng thời gian chẳng bằng anh đi tìm Lâm Yến Nhi.” Tô Mộc nheo mắt, bĩu môi nói.

Nói xong anh ta không thèm để ý tới tôi, quay người đến miếu Hỏa Thần, đi xuống dưới núi.

Tôi ngẩng người ra, giúp bà xã của anh ta tìm em họ? Anh ta nói là tôi là bà xã của anh ta sao?

Trái tim tôi đập thình thịch, trong chớp mắt, tôi lại có cảm giác bị trêu đùa, mà con người anh ta tuy tính cách hay thay đổi nhưng dáng vẻ cũng đẹp trai, lại đối xử tốt với tôi, nếu như trước đây tôi chưa gặp Vương Văn, có một người chồng như anh ta có lẽ tôi sẽ vui mừng tới điên lên mất!

Nhưng nghĩ tới Vương Văn, trái tim tôi không khỏi nhói đau, Tô Mộc này không biết đã giấu Vương Văn đi đâu rồi, từ sau khi tôi đi theo anh ta, tôi không còn nhìn thấy Vương Văn nữa, hiện giờ anh ấy có tốt không? Có oán trách tôi không?

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ xuất thần, bên tai đột nhiên có tiếng của Tô Đoàn: “Bà Hai?”

Tôi nhất thời lấy lại tinh thần: “Sao thế?”

“Bà đừng trách ông Hai, vừa rồi bà bị em họ câu mắt hờn, nói rõ là bà ấy hiện giờ đã bị pháp sư không chế, dù có dùng phép gọi hồn cũng không thể gọi tới được, chắc chắn linh hồn của bà ấy đã bị giam cầm.” Tô Đoàn cười, giải thích.

Lúc này tôi mới hiểu, hỏi Tô Đoàn vậy tiếp theo sau đây phải làm gì.

Tô Đoàn không trả lời tôi, chỉ nói ông Hai đã đi rất xa, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nói xong cậu ta cũng rời khỏi miếu thờ đi và xuống núi.

Lúc quay lại xe, Tô Mộc đã ngồi yên vị ở chỗ ngồi phía sau, vừa nãy tôi hiểu lầm anh ta, giờ không dám đối diện, lên quay sang ngồi lên ghế lại phụ.

Ái ngờ tôi vừa mở cửa xe, Tô Mộc liền vỗ vào vị trí bên cạnh mình, nói: “Em ngồi đây đi!”

“Hà? Ồ...” Tôi không biết trong lòng tôi thế nào, lúc này lại ngoan ngoãn như chú cừu non, ngồi lại ghế phía sau, ngồi ngay bên cạnh Tô Mộc.

Anh ta không nói chuyện, chỉ từ từ nhắm hai mắt lại để nghỉ ngơi, như thể rất mệt mỏi.

Cũng đúng, cho dù anh ta không hề có vướng mắc gì, nhưng vừa nãy vì cứu tôi mà lại bị máu đầu lưỡi của tôi làm tổn thương.

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi áy náy, khẽ cọ vào người anh ta, kéo lấy tay anh ta.

Tay anh ta lạnh buốt, sau khi bị tôi nắm lại lại quay ngược lại nắm lấy tay tôi vào lòng bàn tay anh ta, tôi bị mất trọng tâm, ngã vào lòng anh ta.

Rõ ràng vừa rồi anh ta còn ra vẻ rất mệt mỏi, bây giờ lại nhìn tôi cười tươi, giống như một con cáo già gian ngoan vậy.

“Bây giờ đã nhận anh là chồng em rồi sao?” Tô Mộc nắm lấy cằm tôi, cúi xuống hỏi tôi, đang lúc nói chuyện thì có một luồng khí lạnh phả vào mặt tôi, giống như anh ta vừa ăn kẹo bạc hà xong vậy, thơm mát.

Cảm giác ấy giống như uống rượu say vậy, tôi sắp say rồi, lại không hề lắc đầu phủ nhận.

Tô Mộc thấy dáng vẻ mê muội của tôi, càng cười vui vẻ hơn, cúi xuống hôn lên đôi môi tôi một nụ hôn chuồn chuồn chấm nước, sau đó nắm tay tôi nói: “Yên tâm, dù anh có phải đào ba thước đất, cũng phải tìm cho ra em họ em, là người hay ma, thì cũng phải đòi lại công bằng cho di dương em.”

Tôi gật đầu, khẽ cười nhìn anh ta, trong lòng trào dâng cảm giác ngọt ngào, thực sự anh ta giống như bạn trai tôi vậy, cảm giác mà trước đây tôi chưa từng có với Vương Văn, tình cảm giữa tôi và Vương Văn, vẫn cứ nhạt nhẽo như vậy, anh ấy đối xử với tôi tốt, tôi cũng đối xử với anh ấy rất tốt, chúng tôi đều cố gắng bồi dưỡng tình cảm với nhau, thời gian dài cả hai bên đều cảm thấy quyến luyến.

“Nhưng em họ em vẫn phải dựa vào em, em có sợ không?” Tô Mộc tỏ ra nghiêm túc, hỏi tôi.

“Dựa vào tôi?” Tôi lưỡng lự, tôi không biết gì cả, dựa và tôi có thể tìm được em họ sao?

Tô Mộc gật đầu, tiếp tục nói: “Đúng vậy, vừa rồi linh hồn của em họ em đã muốn gọi hồn em đi, có thể nói rõ pháp sư ở đằng sau đã chú ý tới sự tồn tại của em, giờ nếu như anh ra tay tùy tiện, thì pháp sư sẽ chó cùng bứt gậy, giết em họ của em.”

“Vậy giờ phải làm thế nào? Tôi cần phải làm gì?” Tôi nghe thấy vậy vô cùng vội vàng, không hề lo sợ mà hỏi Tô Mộc.

“Pháp sư đó không phải là một lần gây án, chắc chắn sẽ còn ra tay với nhiều cô gái khác, chúng ta phải bắt được pháp sư đó trước khi ông ta tìm được được mục tiêu, sau đó do em lại bị pháp sư đó gọi hồn, anh làm theo khuôn mẫu tìm được thầy pháp sư đó, mới có thể cứu được em họ của em.”

“Lấy tôi là mẫu như ư...” Sau khi tôi hiểu ý của Tô Mộc, không khỏi do dự, phải biết rằng, bảo tôi làm mẫu như để cứu em họ là chuyện không thể chối từ, nhưng tôi vừa trải qua việc bị em họ gọi hồn, đang vô cùng hoảng sợ, nếu bây giờ lại làm mẫu như cho người khác, e rằng tôi sẽ rất sợ hãi.

Tô Mộc nhìn tôi tỏ vẻ khó xử, cong môi cười hỏi tôi: “Sao thế? Sợ à?”

Nói xong ánh mắt của anh ta nhìn chăm chăm vào gương mặt tôi, mắt nhìn vào mắt tôi: “Yên tâm, anh sẽ bảo vệ em, không để bất cứ ai làm tổn

thương đến em, em có tin anh không?”

Tôi nói tôi không tin anh ra, nhưng ánh mắt anh ta lại nhìn tôi một cách quyết tâm như vậy khiến tôi có một cảm giác an toàn rất lớn, giống như chỉ cần có anh ta thì trời sẽ không thể sụp xuống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lại bị trêu (2)

Tôi không thể làm gì khác đành ngoan ngoãn gật đầu nói: “Tôi tin.”

Anh ta gật đầu, không nói gì thêm, đúng lúc này, điện thoại của Tô Đoàn ở phía trước vang lên, cậu ta cầm điện thoại nhìn thoáng qua nói là bố cậu ta gọi tới, sau đó bật chế độ rảnh tay.

Tô Thịnh hỏi chúng tôi đã điều tra được manh mối gì không, Tô Đoàn đã nói một cách khái quát về việc em họ tôi mất tích và việc tôi bị gọi hồn, sau đó hỏi Tô Thịnh về tình hình bên đó.

Tô Thịnh trầm ngâm một lúc, hỏi có phải trước khi bị mất tích em họ tôi đột nhiên phát điên không.

Làm sao ông ta biết được?

Tôi lập tức cầm điện thoại lên, còn nói cho Tô Thịnh nghe chuyện em họ bị người ta hành hạ.

Tô Thịnh nói như vậy thì đúng rồi, bây giờ nắm chắc manh mối là mỗi một cô gái trước khi mất tích, đều ở trong trạng thái tinh thần hoảng loạn, chắc là đều đã bị hành hạ, nên chỉ cần tìm được cô gái bị hành hạ là có thể xác định được bị mất tích là ai!

Nói xong Tô Thịnh nói hiện tại bên phía cảnh sát đã bắt đầu tiến hành phương pháp loại trừ, chỉ cần có tin tức sẽ thông báo cho chúng tôi ngay rồi tắt điện thoại.

Sau khi tôi trả lại đi động cho Tô Đoàn thì vui vẻ báo lại kết quả, ai ngờ Tô Mộc không hề vui vẻ gì, giống như thể đã biết chuyện này từ trước vậy.

Anh ta còn bảo Tô Đoàn đưa chúng tôi về khách sạn.

Ban đầu tôi nghĩ là sẽ đi tìm Tô Thịnh để cùng nhau đi làm phương pháp loại trừ, thấy đột nhiên Tô Mộc lại nói muốn về khách sạn, tôi vội vàng hỏi anh ta, chúng ta không đi theo phương pháp loại trừ kia sao?

Tô Mộc im lặng khi tôi hỏi anh ta, thực sự giống như kiểu tôi đang hỏi những câu hỏi ngốc nghếch vậy, nói: “Những chuyện vụn vặt đó, để họ làm là được rồi, chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi chút đã, mai họ có kết quả thì chúng ta lại tiếp tục.”

“Nhưng mà...” Tôi há hốc mồm, nhìn Tô Mộc hơi ngại ngùng.

“Có gì cứ nói.” Tô Mộc nhún mày, gương mặt dịu dàng vừa này đã tan biến, nói một cách thúc giục.

“Nhưng tại sao chúng ta phải ở khách sạn, không phải là Vương Văn có thuê phòng trọ sao, tôi có chìa khóa, chúng ta về đó là được rồi.” Tôi nói.

“Đó là phòng trọ của người đàn ông khác, anh không muốn ở phòng của người khác với em.” Tô Mộc nói, anh ta lại có thể nói chuyện một cách đương nhiên như vậy, giống như thể ở phòng trọ của Vương Văn là một điều sỉ nhục với anh vậy!

Tôi vô cùng buồn bực, sờ cái túi tiền đã xẹp lép nói: “Nhưng tôi không có tiền để ở khách sạn, anh đã tiêu hết tiền của tôi rồi.”

“Còn chưa tiêu hết, trong thẻ của em vẫn còn.” Tô Mộc chỉ vào ví tiền của tôi và nói, lời nói của anh ta vô cùng tự nhiên, giống như thể hình như đang nói về tiền trong thẻ của anh ta vậy.

Tôi sắp khóc tới nơi rồi, anh ta chủ nghĩa đàn ông lớn như vậy, luôn nói anh ta là chồng tôi, vậy đi vào khác khách sạn với chồng không thể lúc nào cũng tiêu tiền của tôi chứ?

Tôi nhìn Tô Mộc với gương mặt đau đớn, thi thoảng liếc nhìn Tô Đoàn, không phải cậu ta có tiền sao, không định mời ông Hai và bà Hai ở khách sạn sao?

“Phi.” Đúng lúc tôi khó chịu gần chết, Tô Mộc lại cười, lấy tay véo mũi tôi, nói: “Xem xem em keo kiệt quá kìa, em yên tâm, chỉ cần em ngoan ngoãn đi theo anh, anh đảm bảo em sẽ ăn no uống say, với bản lĩnh của chồng em, kiếm tiền chỉ là chuyện trong chớp lát mà thôi.”

Tô Đoàn vẫn như người chết lúc này mới quay đầu lại nói: “Bà Hai, bà yên tâm, năm đó sản nghiệp của gia đình cháu phần lớn do ông Hai kiếm được, hơn nữa nếu tiền của bà không đủ thì có thể tới chỗ cháu lấy bất cứ lúc nào.”

Nói xong cậu ta đưa ra một tấm thẻ ngân hàng, đây là thẻ Silver, trên đó viết thẻ ngân hàng nhân dân kim cương, vừa nhìn đã thấy có vẻ rất nhiều tiền.

Tôi mặt dày nhận lấy, nhưng hình như tay chưa chạm tới thẻ ngân hàng thì đã bị Tô Mộc đoạt lấy.

“Dù sao ông cũng là ông của cháu, sao lại có thể lấy tiền của các cháu được, yên tâm đi, bà cháu có tiền, không có thì ông sẽ kiếm tiền cho bà cháu, vợ của mình, thì phải tự bản thân mình nuôi.” Tô Mộc nói.

Nói xong anh ta trả thẻ lại, còn nói Tô Đoàn sau này đừng lấy tiền ra nữa.

Đang nói chuyện thì xe đã đến trước cửa khách sạn Hilston, Tô Đoàn cũng không gượng ép nữa, nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Tô Mộc lại cất thẻ đi, nói ngày mai sẽ đón chúng tôi, sau đó thì lái xe đi.

Đợi tới khi Tô Đoàn đi khỏi, tôi tức giận nghiêng răng lại, cổ tình không thèm để ý tới Tô Mộc.

Ai ngờ anh ta lại còn bình tĩnh hơn cả tôi, thấy tôi không hề chú ý tới anh ta, anh ta cũng không thèm để ý tới tôi, tự mình làm thủ tục check-in, đương nhiên là tiêu tiền của tôi.

Sau khi về phòng, Tô Mộc vẫn không để ý tới tôi, trực tiếp đi vào phòng tắm để tắm, để lại tôi một mình trên giường, nghe tiếng nước chảy rào rào, tôi đứng ngồi không yên.

Bởi vì tôi phát hiện ra một vấn đề rất thực tế, phòng mà Tô Mộc đặt là một phòng đơn có giường lớn, nhưng lại chỉ có một phòng (Đương nhiên nếu đặt phòng có hai phòng ngủ thì chắc chắn sẽ tôi sẽ xót của), tôi nay chúng sẽ ngủ thế nào đây?

Tuy tôi cũng đã hôn anh ta, ôm anh ta, thậm chí đã làm cả chuyện đó, nhưng việc đó là ngoài ý muốn, anh ta đã giả vờ làm Vương Văn làm chuyện đó với tôi, bây giờ tôi biết rõ ràng anh ta là Tô Mộc còn ngủ cùng anh ta, sao tôi có thể phóng khoáng như vậy được chứ!

Trong lúc tôi phát hiện ra mình đã quá lo lắng, thì tiếng nước chảy trong phòng tắm vẫn vang lên, từ lúc bới vào phòng tới giờ đã hơn một tiếng đồng hồ, Tô Mộc còn đang suy nghĩ gì không biết, cũng không biết anh ta làm cái quái gì ở trong đó nữa.

Rất nhiều lần tôi không thể nhịn được sự tò mò, định vào xem xem rốt cuộc anh ta làm gì, sao tắm lâu như vậy.

Nhưng mỗi lần bước tới cửa phòng tắm tôi lại đành nhẫn nhịn, anh ta xấu tính như vậy, giờ tôi lại xông vào, nhìn thấy cơ thể trần truồng của anh ta, không biết sẽ bị nói gì nữa...

Nếu anh ta bắt tôi chịu trách nhiệm với anh ta thì phải làm sao?

Hai tiếng trôi qua Tô Mộc mới đẩy cửa bước ra ngoài, đầu anh ta ướt sũng, những giọt nước rớt xuống trên cơ thể đẹp đẽ của anh ta, rớt qua cơ ngực rắn chắc của anh ta, đến tận cơ bụng thẳng xuống dưới và thấm vào chiếc khăn đang quấn ngang hông anh ta.

Đợi đã?

Anh ta tắm xong lại không mặc quần áo, chỉ quấn khăn tắm mà đã ra ngoài sao?

Đây là tạo hình của nam chính trong phim điện ảnh của Âu Mỹ, tại sao lại xuất hiện trên người của Tô Mộc, còn người đàn ông mà quái một trăm năm trước đâu?

Dù anh ta không phải là hình tượng chàng trai quốc dân gì thì ít nhất cũng nên mặc quần áo vào chứ!

Nhưng đừng có nhìn anh ta là ma, dáng dấp của anh ta thực sự không còn gì để nói, còn đẹp hơn cả huấn luyện viên thể hình trước kia của tôi, cơ bụng bằng phẳng như vậy, vòng eo con kiến thế này, chẳng trách lực chiến đấu tốt đến thế...

“Lộc Dương, em đã nhìn đủ chưa?” Tôi đang nhìn vào vòng eo tuyệt mỹ của anh ta thì giọng nói của Tô Mộc vang lên bên tai, làm tôi giật cả mình!

Mặt tôi đỏ lựng cả lên, lập tức quay đầu về một bên, mạnh miệng nói: “Ai ngắm anh chứ, sao anh lại không mặc quần áo chứ?”

“Trong đó không có quần áo ngủ của anh.” Tô Mộc nói, nói xong anh ta bước tới tú quần áo lấy một cái chặn rồi trải ra đất nói: “Em ngủ trên giường, còn anh ngủ đất, không còn sớm nữa, nghỉ ngơi chút đi, ngày mai em là nhân vật chính đấy.”

“Ừm.” Tôi đáp, vừa nãy còn xoắn xuýt mãi về vấn đề đêm nay sẽ ngủ thế nào, không ngờ anh ta lại ngủ dưới đất, còn tôi lại có cảm giác thất vọng nhỏ, đáng người của anh ta đẹp như vậy, nếu như được ôm anh ta ngủ, chắc chắn là rất dễ chịu phải không?

Một ý nghĩ nảy sinh trong đầu, đến chính mình cũng cảm thấy chán ghét, trước kia dù tôi cũng không phải gái nhà lành nhưng cũng là người con gái đáng hoàng, bây giờ lại thêm giờ dài một cơ thể đẹp đẽ, thực sự là đáng kinh!

Tôi vừa nắn mình trong lòng, vừa tránh né anh ta đi tới phòng tắm, nhưng dù tôi cố gắng thế nào, giờ phút này ánh mắt vẫn nhìn vào anh ta, trong đầu

lại ngập tràn những cảnh yêu đương điên cuồng với anh ta đêm hôm đó.

Mãi tới khi tôi tắm xong, gương mặt vẫn nóng như cũ, cũng may là Tô Mộc đã ngủ rồi, tôi không dám nhìn anh ta mà trèo lên giường nằm.

Cả buổi tối tôi đều mơ thấy Tô Mộc ôm tôi, cùng tôi triền miên trong mơ, đến sáng ngày hôm sau, khi Tô Mộc gọi tôi dậy, ở phía dưới của tôi ướt sũng.

Hình như anh ta rất vội vàng, nói Tô Đoàn đang ở dưới lầu chờ bảo tôi nhanh chóng thay quần áo để lên đường.

Mặt tôi đỏ bừng, lúng túng nói chờ một lát, tôi tắm xong rồi đi ngay.

Ai ngờ Tô Mộc giống như khiêng tôi lên vậy, lôi tôi ra khỏi chăn, vừa giục tôi nhanh lên, vừa ôm lấy eo tôi.

Khi cánh tay của anh ta chạm vào đùi tôi, không cẩn thận chạm vào mông tôi, cảm nhận được sự ẩm ướt bên dưới, gương mặt vô cùng ghét bỏ nhìn tôi: “Em ái dâm ư?”

“Anh mới ái dâm ý.” Vốn dĩ tôi đang xấu hổ, bị anh ta hỏi như vậy tôi lại càng xấu hổ, hận không có lỗ nẻ nào để chui xuống.

Anh ta cau mày nhìn tôi, rồi đột nhiên cười rộ lên, nhìn tôi với ánh mắt đầy sự chết chạo: “Không ái dâm, vậy thì chỉ có thể vì một nguyên nhân, em thích anh tới vậy sao? Chỉ cần nhìn thấy anh là đã ướt sũng sao?”

“Nói bậy bạ gì vậy, anh mới ướt sũng ấy, tôi chỉ bị ra mồ hôi thôi.” Tôi mạnh miệng nói.

Khi nói chuyện tôi đã đẩy anh ta ra chạy vào phòng tắm, giữ chặt cửa khóa lại, tựa vào cửa phòng tắm không dám thở mạnh.

Một lúc sau, tâm trạng của tôi mới bình thường trở lại, sau đó vịn vòi nước, mở nước nóng để tắm, nhân tiện rửa sạch sự xấu hổ vừa rồi.

Đợi khi tôi tắm xong, Tô Đoàn cũng đã có mặt ở trong phòng, có lẽ là cậu ta không đợi được nữa, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của tôi, nói luôn là chúng ta đi thôi, đã liên hệ được bên bệnh viện, bây giờ qua đó, nói xong đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôi không dám nhìn Tô Mộc, đầu cứng nhắc đi theo hướng của Tô Đoàn, đầu cắm xuống đất đi sau lưng Tô Đoàn.

Tô Mộc theo phía sau tôi, vẫn cười như vậy, giọng điệu vô cùng mập mờ, khiến cho dù ở đằng sau lưng tôi tôi cũng cảm giác ánh mắt nóng bỏng của anh ta.

Cũng may anh ta không cười nhạo tôi trước mặt Tô Đoàn, chúng tôi lái xe tới bệnh viện tâm thần trước kia của em họ, tìm giám đốc bệnh viện.

Giám đốc bệnh viện cũng đang chờ chúng tôi, khi thấy Tô Đoàn thì ngay lập tức tiếp đón, nói rõ cuộc đã đón được chúng tôi, sau khi ông ta nhận được thông báo đã đến bệnh viện chờ đợi, sợ làm chậm trễ việc của chúng tôi.

Ông ta nói và nhiệt tình giới thiệu bắt tay của Tô Đoàn, giống như vô cùng thân thiết với Tô Đoàn vậy.

Ngược lại Tô Đoàn dù trên mặt cười rất nhiệt tình, nhưng thái độ vẫn lạnh lùng, khác xa hoàn toàn với lúc gặp tôi và Tô Mộc.

Bởi vậy có thể thấy rằng, nhà họ Tô cũng vẫn có thế lực, để giám đốc của bệnh viện tâm thần năm sao phải đợi, phải biết rằng đây là bệnh viện tâm thần duy nhất ở thành phố Giang Minh này, tuy là bệnh viện nhà nước, nhưng xã hội bây giờ luôn áp lực bởi quan hệ, bệnh nhân của bệnh viện tâm thần rất nhiều, muốn vào cũng không phải chuyện dễ dàng, đột nhiên khi em họ bị điên, cậu tôi cũng phải cậy nhờ rất nhiều mối quan hệ mới đưa con bé vào đây được.

Dưới sự dẫn dắt của giám đốc bệnh viện, chúng tôi nhanh chóng tới cửa phòng bệnh, trong phòng bệnh không có nhiều người, chỉ có một cặp vợ chồng già khoảng năm mươi tuổi, đang khóc lóc bên cạnh giường bệnh, có lẽ là bố mẹ của người con gái nằm trên giường.

Còn trên giường bệnh, người con gái ấy hình như bị ngờ nghệch không hề điên như em họ, chỉ ngồi trên giường, yên lặng nhìn chằm chằm ga giường, không nói gì, cũng không làm gì, so với em họ thì cô gái này không hề có sự nguy hiểm nào.

Giám đốc bệnh viện đã nói trước với bố mẹ của cô gái, đợi khi chúng tôi bước vào, giám đốc bệnh viện chỉ giới thiệu vài câu đơn giản rồi đưa bố mẹ của cô gái ra ngoài, chỉ để lại tôi, Tô Mộc và Tô Đoàn ở lại phòng bệnh của cô gái.

“Bắt đầu đi.” Tô Mộc nói.

“Vâng.” Tô Đoàn lên tiếng, rút từ trong túi ra, hóa ra lại lấy một chiếc tông đơ thường thấy ở tiệm làm tóc.

Tôi vô cùng tò mò, họ nói muốn tôi giả dạng cô gái bị gọi hồn, kết quả là lấy một chiếc tông đơ ra, chiếc tông đơ này có liên quan gì tới việc tôi giả dạng là cô gái kia?

Chỉ nhìn thấy Tô Đoàn bước tới bên cạnh giường, không hề chào hỏi cô gái đó mà trực tiếp giới tông đơ lên đầu của cô gái đó, trong miệng cậu ta lầm bầm gì đó, hình như đang niệm thần chú gì đó.

Tô vô cùng căng thẳng, cô gái này đều bị người ta hành hạ, lực kháng cự rất mạnh, đến cả Tô Mộc cũng bị em họ cắn, mà giờ cậu ta lại ra tay như vậy,

không sợ cô gái ấy đột nhiên nổi điên cắn cậu ta sao?

Tô lo lắng nhìn chằm chằm từng hành động của Tô Đoàn, do quá sợ hãi tô vô thức bước đến bên cạnh Tô Mộc, trốn vào sau lưng anh ta.

Tô Mộc liếc nhìn tôi, khẽ nói: “Sợ.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta không lên tiếng, sợ thì sợ, dù sao giờ không sợ, đợi tới khi bị gọi hồn thì tôi cũng phải sợ thôi.

Cũng may là sự lo lắng của tôi hoàn toàn thừa thãi, Tô Đoàn cạo đầu vô cùng thuận lợi, tông đơ xong, cô gái lộ nguyên mảng da đầu.

Lúc này cô gái còn có bộ dạng ngốc nghếch, sau khi nhìn thấy mái tóc dài của mình bị cắt xuống, đột nhiên cười rộ lên, giống như nhìn thấy một vật hiếm có, nhặt tóc lên, cho lên mũi ngửi.

“Vừa rồi Tô Đoàn đã niệm tụ khí kinh, vạn vật trên thế gian đều có một hơi thở riêng của mình, tụ khí kinh này mang tất cả hơi thở của cô ấy tụ lên tóc, sao đó cạo đi làm thành tóc giả, và đội lên đầu em, hơi thở của cô ấy sẽ che khuất đi hơi thở của em, đợi tới lúc gọi hồn, em có thể giả dạng là cô ấy.”

Tô Mộc nhìn tôi cười, rồi lại không cười nữa, còn chủ động giải thích cho tôi.

Trong lòng tôi đột nhiên thấy cảm động, nhưng tôi nhớ tới lần trước anh ta giải thích làm sao bắt được chuột thôn lỏi, tôi lại thấy buồn bực, dù gì mỗi lần Tô Mộc chủ động giải thích đều không có chuyện gì hay ho cả.

Quả nhiên, đợi tới khi Tô Đoàn cạo sạch tóc của cô gái ấy, lại cầm tông đơ đi về phía tôi.

Tôi lập tức lùi lại, trừng mắt nhìn Tô Đoàn đang cầm tông đơ hết sức đề phòng: “Cháu muốn làm gì?”

Tô Đoàn liếc nhìn Tô Mộc, giọng đầy xin lỗi: “Xin lỗi bà Hai, cháu phải cắt tóc...”

Không đợi cậu ta nói hết tôi cũng hiểu được ý của cậu ta, trực tiếp lấy ta ngăn cản cậu ta: “Dừng lại, các người chỉ nói để tôi giả dạng là cô ta để bị gọi hồn, không nói là phải cạo đầu tôi, đừng nghĩ tới việc cạo đầu tôi!”

“Nhưng...” Tô Đoàn tỏ vẻ khó xử, tuy việc gì cậu ta đều nghe lời Tô Mộc, nhưng thân phận của tôi giờ là bà Hai của cậu ta nên cậu ta cũng không thể ép tôi.

“Cạo đi, muốn tìm được pháp sư thì phải trả một cái giá rất lớn, hương hồ tóc cạo đi rồi còn có thể mọc dài ra, anh cũng không hề chê em.” Tô Mộc nói, nói xong anh ta đã không nhìn nữa nờ nự cười, giống như rất mong chờ đáng về tôi bị cạo trọc đầu.

Từ lúc tôi hiểu biết tới nay, cũng không bao giờ cho người ta cạo trọc đầu, bây giờ sao có thể nhìn được, hương hồ lại còn bị trọc lóc trước mặt Tô Mộc.

Người này tôi không thể gánh nổi!

Tôi quay người định đi ra ngoài, chắc chắn Tô Mộc cố ý, anh ta là mà, nhà họ cũng là một nhà có tiếng trong âm dương, giả danh thành hơi thở của người khác chắc chắn không chỉ có mỗi một cách này, chắc chắn là anh ta muốn làm xấu mặt tôi!

Đầu óc của tôi tức giận tới bùng nổ, nhưng tôi chưa ra khỏi phòng thì đột nhiên Tô Mộc lại xuất hiện trước mặt tôi, tốc độ của anh ta nhanh tới mức thậm chí tôi không kịp nhìn rõ làm thế nào mà anh ta tới được.

“Thế nào, nhanh như vậy mà đã muốn từ bỏ rồi sao? không cứu em em nữa sao, cũng không muốn lập công nữa sao?” Tô Mộc chắn ở cửa ra vào, cười hi hi nhìn tôi, giống như đang uy hiếp tôi vậy, lấy em họ tôi ra để uy hiếp tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lại gặp tăng nhân thái lan

Lúc này tôi đã nổi giận đùng đùng, nói thẳng là không cứu nữa, ai có phận của người đó, dù cho em họ bị người ta bắt mất, còn muốn gọi hồn tôi, có thể nói rõ ràng trong sinh mệnh của nó phải gặp nạn này, tôi cũng có những nạn phải gặp, nếu không tôi đang yên đang lành về nhà cùng với người yêu, lại bị tên ma thất đức này quẩn lầy!

Tô Mộc nghe thấy tôi mắng anh ta, nụ cười đỡ phóng khoáng hơn, hỏi tôi: “Tức giận thật sao? Không cần phải cạo trắng cả đầu đâu.”

“Anh không phải là con gái, anh không hiểu được đâu, đầu tôi có thể lìa khỏi cô, máu có thể chảy nhưng kiểu tóc không được rồi, anh lại muốn cạo trọc đầu tôi, chỉ bằng để tôi chịu chết thay em họ đi!” Tôi thờ hồng học nói.

“Thế... nếu như anh cùng em thì sao? Anh cùng cạo trọc với em, hai người chúng ta người tám lạng kẻ nửa cân, ai cũng không cười ai được có ổn không, bảo Tô Đoàn cũng cạo đầu luôn đi!” Tô Mộc nói.

Nói xong những biểu cảm vui vẻ trên mặt anh ta trở nên nghiêm trang nói: “Đây là phương pháp che dấu hơi thở của em tốt nhất, nếu như em là người khác thì không sao, không cạo đầu anh cũng không ép, nhưng em là vợ của anh, em phải dẫn anh về dương gian, cũng là do em đã cứu anh trong lúc anh bị thương, lúc anh cần em nhất em xuất hiện bên cạnh anh, nói thật anh là một người rất truyền thống, hoặc là em vẫn luôn cho rằng anh đang lợi dụng em, nhưng em đã là người của anh rồi, anh phải có trách nhiệm với em, không thể để cho em xảy ra bất cứ thương tổn nào, nếu không anh cũng không thể quan tâm đến việc cứu em họ em tới như vậy.”

Anh ta nói xong thì nhìn sâu vào trong mắt tôi, nhìn thấy tôi không hề có hành động gì, liền đi tới bên cạnh Tô Đoàn, lấy tông đơ rồi cạo đầu mình!

Tôi thực sự choáng váng, lúc trước tôi còn tưởng là anh ta cố tình lừa tôi, không ngờ anh ta lại nói với tôi như vậy.

Như vậy là tỏ tình sao?

Hơn nữa anh ta lại vì tôi mà cạo hết tóc của mình đi!

Anh ta làm như vậy, cả người tôi đều đơ ra ở cửa ra vào, đi cũng không được mà ở cũng không xong.

Tô Mộc đi vài nhát cạo sạch hết tóc của mình, nhìn thấy tôi đứng ở cửa ra vào không lên tiếng, dứt khoát chuyển qua đầu Tô Đoàn, cạo hết sạch.

Đương nhiên Tô Đoàn cũng không muốn bị cạo đầu, gương mặt nhăn nhó như quả mướp đắng, nhưng cậu ta rất tôn trọng Tô Mộc, nên không dám phản kháng, chỉ nhìn tôi một cách đầy tội nghiệp.

Trong lòng tôi vẫn không hề muốn cạo đầu, nhưng nhìn thấy Tô Mộc và Tô Đoàn đều đã vì tôi mà cạo trọc lóc, nếu từ chối nữa thì không thể nói được, đành từ từ quay lại, đợi tới khi Tô Đoàn cạo xong, Tô Mộc lập tức thay đổi hướng đi về phía tôi.

Những đau khổ trong lòng tôi không thể ngược dòng thành sông, bởi vì Tô Mộc và Tô Đoàn tuy đã cạo trọc lóc nhưng họ là đàn ông, dù có đẹp cũng không hề có cảm giác mất hài hòa mà còn tăng thêm chút lạnh lùng và cương nghị, giống như các minh tinh trên tivi vì cố tình cạo trọc đầu, còn tôi tuy không đến nỗi xấu, nhưng lại phải dựa vào sắc đẹp và cách phối đồ, ai biết sau khi tôi cạo trọc đầu sẽ xấu tới mức như thế nào?

Chỉ là bây giờ mũi tên đã phóng ra không thể quay lại, tôi cũng không muốn nhìn nữa, nhắm chặt mắt lại, miệng khẽ lầm bầm: không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi...

Nhưng cảm giác tông đơ khẽ chạm vào da đầu, có cảm giác hơi nóng, đừng nói tới lúc cạo xong sẽ vô cùng thoải mái, gió thổi rất thoải mái.

“Phì, xong rồi.” Tô Mộc đã nói là không ai được cười ai, nhưng anh ta vừa cạo cho tôi xong đã cười xấu xa.

Tôi lập tức mở to mắt, đứng trước gương ngắm nhìn mình, khi nhìn thấy mình trong gương suýt nữa tôi đã khóc.

Đây là tôi sao, trong gương tôi như một quả dưa xanh, hình như giống một ni cô đã xuất gia, nhìn cả người toát ra vẻ ngu ngốc!

Tô Mộc nhanh chóng lại gần, gương mặt anh ta mang một nụ cười gian ngoan, cười tôi trong gương, càng đáng giận hơn là, anh ta ở trong gương lúc này...

Lại có tóc!

Cuối cùng tôi không nhịn được, quay người lại nhìn anh ta chăm chăm, nếu như ánh mắt của tôi có thể giết ma, thì anh ta đã hồn tiêu phách lạc rồi!

Tô Mộc chú ý tới ánh mắt giết người của tôi, càng vui vẻ hơn, kiêu ngạo sờ tóc của mình, nói: “Có phải em đã quên rồi không, anh là ma, anh có thể biến thành đáng vẻ giống như Vương Văn thì việc khôi phục lại tóc thì còn không đơn giản sao?”

Bị anh ta nói vậy tôi mới nhớ ta vấn đề này!

Tại sao tôi lại ngu ngốc như vậy, lúc anh ta cạo trọc đầu mình tôi lại còn cảm động đến vậy!

Tôi tức sấp nỏ phổi, đẩy anh ta ra, vẫn may là Tô Đoàn cũng trọc lóc, trông giống như nhìn thấy có người làm bạn, trong lòng tôi dễ chịu hơn một chút.

Tô Đoàn cũng tỏ ra rất buồn bực, nhưng cậu ta nhanh chóng thích ứng, lấy ra một đồng dụng cụ để làm tóc giả cho cô gái kia.

Hơn ba tiếng đồng hồ, bộ tóc giả cũng xong, tôi thấy ghê bởi đó là tóc của người khác, hỏi Tô Đoàn xem có thể giặt qua rồi mới đội lên không.

Kết quả Tô Đoàn còn chưa kịp lên tiếng, tên ma đáng ghét Tô Mộc đã lên tiếng: “Đây là tóc giả có tác dụng mang hơi thở của người khác che lên người em, em giặt bộ tóc đi thì hơi thở đương nhiên sẽ không còn nữa, em nói xem có thể giặt không đây?”

Lời nói của anh ta có hơi khó nghe, nhưng nghe ra thì rất có lý, tôi đành hừ một tiếng rồi dừng lại động tác của mình, tìm cái khăn để làm lớp lót rồi mới đội bộ tóc giả lên đầu.

Không biết là tôi có bị ảo giác không, sau khi đội bộ tóc giả lên đầu, tôi nhìn lại mình trong gương lại thấy mình rất giống cô gái đó, đang định trải kiểu tóc gì cho đẹp, đột nhiên Tô Mộc xông tới, vừa một tay bịt miệng tôi lại, vừa khề thì thầm bên tai tôi: “Đừng mở miệng, cũng đừng lên tiếng, các cô ấy đến rồi!”

Nói xong anh ta để vào trong tay tôi một đồ vật lạnh lạnh, nói: “Thứ này có thể thu phục ma, nếu chưa tới lúc nguy hiểm thì đừng dùng.”

Nói xong anh ta không đợi tôi kịp phản ứng, trực tiếp lóe lên rồi biến mất.

Tóc giả của tôi dựng đứng cả lên, dù tôi đã biết sớm muộn gì các cô ấy cũng đến, cũng đã chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi, nhưng khi các cô ấy tới, tôi vẫn sợ muốn chết, cả trái tim đều như nhảy lên tận họng vậy.

Bây giờ trong phòng vệ sinh chỉ có mình tôi, cửa phòng vệ sinh đã bị chốt, không biết Tô Đoàn còn ở bên ngoài không, tôi không dám phát ra bất cứ âm thanh gì, chỉ lắng tai nghe tiếng động bên ngoài.

Rất nhanh sau đó tôi chỉ nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài truyền tới, hình như tới mấy người liên, các cô ấy hiện đang ở bên ngoài các phòng bệnh dạo qua một vòng, sau đó thay đổi phương hướng, đi về phía phòng vệ sinh của tôi.

Lúc đầu tôi giả vờ rất thông thả chờ trong nhà vệ sinh, đợi các cô ấy đến, sau đó họ đưa (áp giải) tôi xuống nơi tối tắm sau cánh gà, nhưng đợi đến khi họ sắp đi vào toilet, tôi lại không nhịn nổi, lách người đi vào phòng tắm, giữ chặt tấm ngăn để cách biệt mình với bên ngoài.

Rất nhanh sau đó, cửa phòng vệ sinh được mở ra, qua tấm ngăn phòng tắm tôi nhìn thấy hai bóng rất mờ hồ bước tới, một người trong đó chính là em họ của tôi!

Con bé đã hoàn toàn không thể nhận ra bản thân, máy móc lục lọi trong nhà vệ sinh, các cô ấy tìm rất cẩn thận, tìm mọi góc ngách để tìm ra rồi, nhưng tôi chú ý tới một chi tiết, tuy các cô ấy lục soát rất kỹ càng, nhưng chỉ có khu vực xung quanh bồn vệ sinh là không hề lục soát, thậm chí, đi ngang qua đó cũng phải đi vòng, hình như rất sợ bồn vệ sinh.

Trước kia khi tôi đi du lịch, đã đi tới rất nhiều chùa chiền, các khu du lịch, danh lam thắng cảnh, thi thoảng cũng được kể chuyện về ma, hình như nói đến mà đều sợ phòng bếp và nhà vệ sinh, nguyên nhân cụ thể vì sao thì tôi quên mất, bây giờ xem ra việc này là thật, Tô Mộc có sợ những thứ này không?

Nếu như tôi có thể nghĩ cách để dẫn anh tới toilet phòng bếp và phòng vệ sinh, có phải là anh ta sẽ xong đời không?

Vậy có phải là tôi được giải thoát rồi sao, cũng có thể giải thoát cho Vương Văn?

Ngay khi tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì vách che phòng tắm bị nhấc lên!

Một gương mặt lạnh lùng tái nhợt xuất hiện trước mặt tôi, đôi mắt không hề có chút cảm xúc nào nhìn chăm chăm vào tôi, cự li không đầu năm centimet!

“A...” Tôi sợ quá kêu lên hoảng hốt, nhưng cổ họng tôi không phát ra âm thanh nào, một bàn tay lạnh buốt đột nhiên che trên miệng tôi, ngăn tôi không kêu lên được.

Tôi càng thêm hoảng loạn, quay đầu nhìn lại, phát hiện ra người bịt tay sau lưng tôi là em họ tôi, con bé đứng trước mặt tôi giống như người con gái kia, gương mặt đều trắng nhợt, điểm khác biệt duy nhất chính là trong ánh mắt con bé có hồn.

Trong lòng tôi rất vui, chẳng lẽ em họ tôi đã khoai phục được thần trí, nhận ra tôi rồi sao?”

“Cô ta điên rồi, đừng nói nhiều lời với cô ta, đưa đi.” Em họ tôi nói với giọng cứng nhắc, sau khi nói xong thì bỏ tay khỏi miệng tôi, rồi nắm lấy cổ tay tôi đưa ra ngoài.

Một cô gái khác thấy em họ tôi lên tiếng, cũng không nhìn chăm chăm vào tôi nữa, học theo em họ tôi nắm lấy tay khác của tôi, đưa tôi ra ngoài.

Trong lòng tôi tỉnh ra, không dám mở miệng nói chuyện, sợ sẽ lộ ra hơi thở của bản thân mình, chỉ có thể nhân lúc các cô gái khác không nhìn thấy lặng lẽ liếc nhìn em họ, muốn dựa vào nét mặt của nó để đoán xem nó có nhận ra tôi là ai không.

Đáng tiếc khi em họ tôi áp giải tôi lại khôi phục lại vẻ ngây ngốc như trước, hai mắt nhìn về phía trước, như thể không nhìn thấy tôi vậy, cứ thế đưa tôi đi ra ngoài.

Tôi không nhận được sự gợi ý nào từ gương mặt của em họ tôi, trong lòng chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện Tô Mộc ở bên tôi vào lúc này.

Em họ tôi mang tôi đi thẳng, ra khỏi bệnh viện tâm thần thì bước vào một gian nhà gỗ nhỏ rách rưới, nhìn từ bên ngoài thì rất nhỏ, nhưng ở bên trong lại có cảm giác thông thoáng, sáng sủa, ngay cả vách tường và trần nhà đều được làm bằng chất liệu thạch cao, nhìn qua còn tưởng tôi đang ở trong móng chiếc động đá nào đó.

Mà trong động đá không phải ai khác,,mà là người phụ nữ lớn tuổi mà hôm nay tôi đã gặp ở trong phòng, họ đang vây quanh một chiếc bàn tròn, vừa đọc sách vừa vẽ, nhìn tình cảnh rất yên bình.

Sau khi em họ tôi đưa tôi vào hang đá, hai vợ chồng đồng loạt nghiêng đầu nhìn tôi, mẹ của cô gái vô cùng kích động, gọi tên con gái, sau đó ôm lấy tôi, đáng vẻ vui mừng.

Trong lòng tôi hơi giật mình, muốn tránh né theo bản năng, nhưng đột nhiên tay em họ tôi đỡ phía sau lưng, không để tôi chuyển động, tôi không thể chống lại, chỉ có thể đứng yên tại chỗ để mẹ cô gái ôm lấy tôi.

“Liên ơi, cuối cùng con đã ổn rồi, con đã bị bệnh một thời gian rồi, mẹ lo lắng muốn chết, may mà giờ con không sao cả, hôm nay mẹ tới đón con xuất viện, chúng ta về nhà thôi, sau này sẽ không tới cái nơi quỷ quái này nữa!”

Biểu hiện của bà ta vô cùng phong phú, lời nói rất chân tình, có lẽ nếu là cô gái tên Liên thì khó là cự tuyệt được mẹ yêu của mình, mặc dù tôi biết đây là bố mẹ giả, nhưng tôi cũng chỉ có thể giả vờ cảm động, giống như kiểu tôi là con gái của họ thật vậy.

Tình huống này rất quái dị, tôi đi sau hai con ma trắng bạch, phía trước là một đôi nam nữ xa lạ, nhìn tình cảnh của họ, bây giờ tôi biết là phải tới bệnh viện, tôi vẫn trong phòng bệnh, còn mắt tôi đã nhìn thấy rõ về hang động băng đá, giống như trong phim vậy.

“Người mẹ này” sau khi ôm tôi khóc xong, đột nhiên rút ra một cây đinh màu vàng đồng cắm thẳng lên đầu tôi, trong miệng còn lẩm bẩm: “Con gái ngoan, lát nữa ra ngoài sẽ hơi lạnh, chúng ta đội mũ vào đã.”

Nói xong bà ta lại coi cây đinh đó là mũ rồi đâm xuống đầu tôi, đâm vào đúng huyệt bách hội!

Sống lưng tôi lạnh toát, câu châm dài như vậy, nếu như đâm vào trong đầu tôi thì tôi làm sao còn đường sống!

Hơn nữa cây đinh này tôi nhìn rất quen, đã từng đi theo quả phụ họ Vương, và ấy đã cho tôi phục ma bằng những kim châm giống như vậy, nếu như cây đinh này đúng là đinh khổng hồn, thì tôi không chỉ bị đâm chết thì hồn phách của tôi cũng tiêu tan!

Nhìn thấy cây đinh trong tay của “người mẹ” muốn châm vào đầu tôi, tôi ra tay nhanh nhẹn, đẩy “mẹ” ra, sau đó đi ra phía sau bà ta, giả vờ muốn theo “bố”, nói: “Bố, con rất nhớ bố.”

Nói xong tôi cố ý đứng cạnh bên người “bố”, nói chuyện cũng với bố và chăm chú nhìn “mẹ”, nếu như bà ấy còn muốn đâm tôi tôi sẽ lại tránh.

“Mẹ” thấy tôi đang trốn bên cạnh “bố” thì hiền từ nhìn tôi, nếu như bà ta thực sự là mẹ tôi, mà tôi lại nhìn thấy cảnh phòng bệnh như thế, chắc chắn tôi sẽ nghe theo lời bà ta.

“Con gái, mẹ con nói không sai đâu, con vừa mới khỏi bệnh, cơ thể yếu ớt, vẫn nên đội mũ vào rồi mới đi ra ngoài.”

“Bố” cười nói, nói xong ông ấy lại rút ra một cây đinh từ sau lưng tôi, định châm lên đỉnh đầu tôi.

Tôi không ngờ rằng họ lại có hai cây đinh, vừa định đi, thì “bố” lại giữ được, ông ta còn khỏe hơn “mẹ”, hơn nữa như thể có sự chuẩn bị trước, một tay giữ chặt tay tôi khóa lại sau lưng, nửa người tôi tê dại, không thể động đậy được, và đúng lúc này, “bố” đã giơ cây đinh lên, định đâm vào đỉnh đầu tôi, thậm chí tôi còn có cảm giác cây đinh xuyên qua bên trong người lạnh như thế nào!

Tôi bị sự kích thích lạnh lẽo này khiến tinh thần căng cứng, thực sự không thể nhịn nổi, hét lên: “Cứu mạng! Nếu anh không ra, tôi sẽ bị đâm chết mất!”

Ngay lúc tôi cầu cứu, một bóng đen xuất hiện ngay trước mặt tôi, chắn trước mặt tôi, theo sát ném “bố” đi ra ngoài, giống như người bị xé sống vậy, hét lên một tiếng đinh tai nhức óc, chấn động tới mức tim gan tôi như muốn nhảy ra ngoài.

Những hành động liên tiếp này quá nhanh, thậm chí tôi còn chưa kịp nhìn người đứng trước mặt tôi là ai.

Tôi nhận ra theo bản năng đó là Tô Mộc, nhưng khi anh ta quay đầu lại tôi lại thấy một gương mặt tuyệt đẹp đầy máu!

“Này, Kim Châm còn nhớ tôi không?” Anh ta cười một cách đều đặn, nhân lúc đánh nhau còn tranh thủ thời gian chào tôi.

“Tại sao lại là anh? Sao anh lại ở đây?” Tôi nhìn thấy anh ta nào như ngừng hoạt động, lúc trước anh ta cũng bị tôi kéo đi cứu anh Long Bà của Tô Mộc, hơn nữa đinh khổng hồn của tôi cũng bị anh ta cướp mất, bây giờ trong tay hai vợ chồng này lại có đinh khổng hồn, chẳng trách anh ta là người đứng sau!

Lỗ chân lông toàn thân tôi co lại, lùi lại sau tránh né anh ta, nhìn anh ta đầy cảnh giác.

“Tôi không ở đây thì là sao có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân đây? Nói đi, có phải là tôi xuất hiện đúng thời điểm không? Nếu như vừa nãy cô bị sự đẹp trai của tôi hớp hồn, vậy bây giờ cô có thể khen ngợi tôi rồi đó.” Tăng nhân Thái Lan cười kiêu cợt nhả như cũ.

“Ca ngợi cái đầu anh, cẩn thận sau lưng anh kia!” Tôi giận quá, trong lúc tình huống nguy cấp, người “bố” này bị đánh lùi về sau lại xông lên, chớp mắt đã vọt ra phía sau lưng tăng nhân Thái Lan, mà mấy con ma kia sau một thời gian ngây ngốc, cũng đồng loạt tụ tập lại phía tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bị tăng nhân Thái Lan bắt đi

Chớp mắt các cô ấy đã vây quanh chúng tôi, khoảng cách không đầy một mét, tôi cùng tăng nhân Thái Lan đứng ở giữa khoảng cách càng ngày càng thu hẹp lại, sau đó tôi không thể không áp lưng vào tăng nhân Thái Lan, đúng lúc tăng nhân Thái Lan kia đấu với “bồ” rất hăng, miệng nói mấy câu tiếng Thái đơn giản, “bồ” lần nữa lại kêu thảm thiết, không thể không lùi lại.

Bản lĩnh của tăng nhân Thái Lan rất giỏi, đánh lui được “bồ” xong cũng không hề trì hoãn, lập tức đứng chắn trước mặt tôi, tay nắm lại thủ thế rất kỳ lạ rồi nhún lên đỉnh đầu của em họ.

“Đừng!” Tôi hét lên theo bản năng, nắm chặt lấy quần áo của tăng nhân Thái Lan, kéo anh ta lại về phía cạnh mình.

Đương nhiên tăng nhân Thái Lan không cho tôi cơ hội để ngăn cản anh ta, nhìn ta không hiểu, nhưng giờ tình hình vô cùng khẩn trương, anh ta không thể hỏi ta được gì, mà lại bắt khuyết một lần nữa, nhún vào người bên cạnh em họ tôi.

Trong khoảng khắc tiếp xúc với tăng nhân Thái Lan, linh hồn đó hét lên tiếng kêu thảm thiết, đồng thời gương mặt nhăn nhó, giống như thể vô cùng đau đớn, tôi không dám đánh giá thấp tăng nhân Thái Lan, không ngờ chỉ một chương sơ đẳng nhất của anh ta mà lại có uy lực tới vậy.

Em họ thấy bạn bè bị thương, đột nhiên nổi giận, gào lên xông về phía tôi, tôi không biết bây giờ tình trạng của em họ ra sao, lại sợ tăng nhân Thái Lan làm tổn thương em họ, trong tình thế cấp bách không biết phải làm sao, chỉ có thể giữ chặt tăng nhân Thái Lan theo bản năng để anh ta không thể ra tay với em họ.

Tốc độ của em họ rất nhanh, chớp mắt đã vọt đến trước mặt tôi, gương mặt vô cùng dữ dằn, năm ngón tay đầy móng vuốt bắt lấy tôi.

“Mau đi đi!”

Ngay khi móng tay của con bé sắp bắt được tôi, bên tai tôi lại vang lên giọng nói của em họ, mạnh mẽ theo hướng của tay con bé chuyển hướng, đập mạnh vào lưng tôi, đánh bay tôi ra.

Tôi chỉ có thể cảm thấy cơ thể tôi sắp bị em họ đập nát, cả người bay ra ngoài, đập vào cửa gỗ phía sau, khi tôi xác định mình sắp chết, một cánh tay đột nhiên ôm lấy eo tôi, kéo tôi vào lòng.

Là Tô Mộc!

Anh ta biến mất lâu như vậy cuối cùng cũng đã hiện hình!

Về mặt tôi vui mừng, nhưng cơ thể tôi đau dữ dội, như thể xương sườn bị gãy vậy, không thể không nói một chương vừa rồi của em họ vô cùng ghê gớm, nếu như không có Tô Mộc ngăn cản lại, có lẽ tôi đã bị đánh bay ra khỏi cái hang đá này.

Tô Mộc hiện hình khiến âm khí trong hang đá bỗng chóng tăng nhanh, nhưng điều trái với lẽ thường chính là mấy người cùng với em họ đều là linh hồn, ở nơi có âm khí nặng thì phải tăng lên mới đứng, em họ lại càng căng thẳng hơn, chỉ thoáng nhìn thấy Tô Mộc đã nhao nhao lùi lại phía sau, khi lùi tới góc tường đá, lại đột nhiên tan biến.

Tôi vô cùng vội vã cũng không để ý vết thương trên người đau thấu xương, hỏi Tô Mộc xem em họ tôi đã đi đâu, còn nói hình như con bé đã khôi phục lại ý thức, hôm nay không chỉ cứu tôi một lần, vừa rồi con bé đập vào người tôi cũng là để cứu tôi.

Tôi tưởng rằng sau khi Tô Mộc nghe thấy em họ tôi đã khôi phục ý thức sẽ vui mừng theo, nhưng anh ta không hề vui mừng, ngược lại sắc mặt lại càng khó coi, không hề trả lời câu hỏi của tôi, mà nhìn chằm chằm vào tăng nhân Thái Lan, lạnh lùng nói: “Làm sao anh lại ở đây?”

“Anh có thể ở đây, dựa vào đâu mà tôi không thể ở đây? Đây là nhà anh chắc?” Tăng nhân Thái Lan vẫn cười hí hửng như trước, ánh mắt công kích ánh mắt lạnh lùng của Tô Mộc, không hề e dè gì cả.

Tôi không khỏi nghi ngờ về thân phận của anh ta, bây giờ đương nhiên Tô Mộc nổi giận rồi, cho dù con giận dữ của anh ta không phải hướng về tôi, tôi cũng bị hơi thở lạnh lùng của anh ta làm cho run lấy lấy, huống hồ là tăng nhân Thái Lan, thậm chí tôi có thể tưởng tượng áp lực hiện tại mà anh ta phải đối diện, một sự lạnh lùng sâu kín bên trong mà không phải người thường nào cũng có thể chịu đựng được.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, vừa rồi nếu không phải vì anh, tôi đã tìm được pháp sư đứng phía sau rồi!” Tô Mộc nói, khi nói chuyện khí thế lạnh lùng đầy đặc toát ra trên cơ thể, khiến cho người ta cảm thấy một loại áp lực vô hình không tự chủ được, như thể trước mặt anh ta đều phải thuận phục vậy.

“Anh nói không sai, vừa rồi nếu không phải vì tôi, vợ của anh cũng đã chết, tôi có lòng tốt cứu cô ấy, anh lại đi oán trách tôi, nếu anh đã không hài lòng thì nhường cô ấy lại cho tôi cũng được, tôi sẽ chôn cô ấy ngực nhỏ đâu.” Tăng nhân Thái Lan nhún vai nói, sự lạnh lùng mãnh liệt của Tô Mộc đang tỏa ra khi tới trước mặt anh ta giương như biến mất vậy, khi anh ta nói chuyện, đôi mắt lại đảo liên tục trên người tôi, đánh giá một vòng.

Đương nhiên Tô Mộc tức giận về thái độ của anh ta, không biết là do Tô Mộc đã có tính xấu hay bởi vì anh ta là ma, hình như anh ta rất dễ xúc động, một lời nói không lọt tai liền để tôi qua một bên, bay tới đánh tăng nhân Thái Lan.

Tăng nhân Thái Lan dường như không thể ngờ rằng đột nhiên Tô Mộc lại ra tay, biến sắc, sau khi chửi một tiếng “shit”, thì thay đổi phương hướng chạy

về phía tôi, tốc độ của anh ta tương xứng với Tô Mộc, chớp mắt đã vòng qua Tô Mộc, chạy vọt tới bên cạnh tôi, một tay ôm lấy tôi rồi xông ra ngoài.

Lúc này toàn thân tôi bị thương, đã không còn sức lực để giãy giụa, cho dù muốn đẩy anh ta ra cũng chỉ có thể nói vài câu qua loa chứ không thể làm bất kỳ một động tác tích cực nào.

Anh ta nhanh chóng ôm lấy tôi bay ra ngoài, vừa chạy vừa đọc lầm bầm gì đó tôi không hiểu, nghe giống như một loại thần chú, lại giống như là kinh niệm Phật tiếng Thái.

Cùng với việc anh ta đọc thần chú, xung quanh chúng tôi tràn ngập những tầng lớp khói nhạt, nhiệt độ bốn phía cũng dần ấm lên, không khó để nhận ra anh ta đã dùng một bùa chú gì đó để đối phó với Tô Mộc, mà Tô Mộc là ma, cơ thể luôn lạnh lẽo, tương khắc với luồng khí nóng này.

Tầng nhân Thái Lan vừa đọc thần chú vừa chạy, thể lực vô cùng tốt, cũng không biết chạy bao lâu, động tác mới từ từ chậm lại, bùa chú đang đọc trong mồm cũng chuẩn bị kết thúc.

Những khói trắng dần dần tan đi, lúc này tôi mới phát hiện chúng tôi không còn ở gần bệnh viện tâm thần nữa mà là ở trong một nhà dân đã cũ.

Lúc này Tô Mộc đã không còn thấy đâu nữa, không biết đã bị tầng nhân Thái Lan đánh bị thương hay không thể theo kịp, bốn phía xung quanh chỉ còn lại tôi và tầng nhân Thái Lan.

Tầng nhân Thái Lan ôm tôi chạy rất lâu, lúc này mới thờ hồng hộc, nhìn thấy có dân cư trên lầu mới thả lỏng, ôm tôi thẳng lên lầu, đi tới một phòng trọ đang khóa cửa, móc một chùm chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng bày biện một chiếc ghế sofa và chiếc bàn ăn đơn giản, tuy đơn sơ nhưng ấm cúng và đầy đủ.

Nhìn thì biết đó chính là nhà của anh ta.

Anh ta để tôi xuống ghế sofa, quay ra khóa cửa sau đó cười hi hi hỏi tôi có muốn uống nước không?

“Không uống!”

Tôi tức giận, anh ta ép tôi tới đây, ai biết được định làm gì, huống hồ anh ta lại còn cướp tôi từ tay Tô Mộc, còn khiến cho Tô Mộc biến mất, đủ để thấy anh ta rất mạnh, căn bản không phải là cái người lúc thấy tôi nuôi một con ma già hơn một trăm tuổi mà sợ tới mất mật.

Tóm lại là biểu hiện của anh ta quá khác thường, hơn nữa thực lực nông sâu khó lường, dù anh ta có trưng ra cái bản mặt vô hại, tôi vẫn không tài nào tin tưởng được anh ta.

“Chà chà, Dương Dương, sao em cứ phải tránh né như vậy, tốt xấu gì hai ta cũng là người yêu cũ, không đúng, đã quen biết từ lâu, anh đừng có lúc nào cũng lạnh lùng như vậy chứ.” Tầng nhân Thái Lan lại tỏ ra vẻ như thân thiết với tôi, tôi cũng chỉ nhờ anh ta giúp một lần mà thôi, trong miệng anh ta lại như thể hai chúng tôi thân thiết lắm vậy, thậm chí anh ta ngồi trên ghế sofa cũng ngồi sát cạnh tôi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lưng tôi.

“Được rồi, em không để ý tới anh, chắc chắn là do con ma già kia nói xấu anh, giữa chúng ta đã có hiểu lầm, em đã bị thương, bây giờ sau lưng rất đau phải không? Anh có thể chữa trị cho em.”

Anh ta nói xong, cũng không biết là giả vờ hay không, lại không hề ngại ngần, giơ tay cởi áo phía sau lưng tôi ra.

“Chà...” Có chút rung động, sau lưng tôi lại trở nên đau đớn, đau tới mức tôi hít một ngụm khí lạnh, nhưng tôi không lo lắng bị đau, mà giãy giụa cố gắng ngăn cản hành động của anh ta.

Nhưng anh ta làm sao có thể cho tôi cơ hội đó, trực tiếp lấy ra một lọ cao màu xanh biếc và một số cao dán của Thái Lan bôi lên lưng tôi.

Da thịt phía sau lưng bỗng trở nên lạnh buốt, cảm giác này không hề giống với cảm giác ở bên Tô Mộc, lạnh lạnh nhưng vẫn có chút ấm áp dịu dàng, mặc dù không có Tô Mộc thổi hơi lạnh để làm giảm đau, nhưng cũng cảm thấy thoải mái, giống như cao kia đang chữa trị cho cơ thể tôi vậy.

“Đây là loại thuốc gì vậy? Thật là kỳ diệu!” Tôi ngạc nhiên nhìn lọ cao, không khỏi tán thưởng.

“Đúng thế, không biết là thuốc của ai, hình như tầng nhân Thái Lan đúc cao vọng trong như tôi, lại không có đồ nào tốt hay sao?” Tầng nhân Thái Lan thấy tôi khen anh ta, vô cùng đắc ý, cất thuốc đi, rồi rót một ly nước cho tôi, nói: “Đã quen biết lâu như vậy, em còn chưa biết tôi tên là gì, tôi tên là Đường Dũng, em có thể gọi anh là Duệ Duệ.”

Lại còn gọi là Duệ Duệ, anh ta tưởng rằng anh ta nói từ láy hay sao!

Tôi thầm oán trách trong lòng, nhưng vì anh ta vừa mới bôi thuốc cho tôi nên tôi mới nể tình mà nhận ly nước, uống một ngụm nước, sau đó thận trọng bỏ áo phía sau ra để không chạm vào vết thương.

Sau đó tôi lại cảm thấy hơi lúng túng bởi vì gian phòng không hề lớn, trong phòng chỉ có tôi và Đường Dũng, một nam một nữ trong phòng, tóm lại là hơi khó xử.

“Bé ma nhỏ Diệu Diệu của anh đâu, sao tôi không nhìn thấy nó?” Tôi nhìn xung quanh, không có gì để nói đành kiếm chuyện để nói vậy.

Hồi vậy tôi mới chú ý tới hình như từ lần gặp mặt Đường Dững trước tôi chưa từng thấy bóng dáng của Diệu Diệu nữa.

“Sao thế, nhớ thằng bé sao?” Đường Dững cũng không hề trả lời trực tiếp câu hỏi của tôi mà lại vui vẻ nhìn tôi.

“Ừm... có hơi hơi...” Tôi lúng túng nói, thực ra tôi cũng không phải nhớ Diệu Diệu, chỉ là lần trước lúc tôi hôn mê, cuối cùng nhìn thấy Tô Mộc ném Diệu Diệu đi, lúc đó biểu cảm của anh ta vô cùng hung dữ, thực sự là muốn đưa Diệu Diệu vào chỗ chết, sau đó tôi cũng không biết Diệu Diệu ra sao, cho nên mới cảm thấy hơi lo lắng.

Nghĩ tới đây đột nhiên trong lòng tôi lại cảm thấy ớn lạnh, không phải là Diệu Diệu đã bị Tô Mộc giết chết đó chứ?

Cho nên Đường Dững mới cướp tôi về, chính là vì trả thù Tô Mộc và báo thù cho Diệu Diệu?

Tôi không khỏi nhìn về phía Đường Dững, anh ta vẫn vui vẻ, một gương mặt phúc hậu vô hại, hỏi tôi: “Nếu em đã nhớ nó, vậy anh đưa em đi gặp nó nhé?”

Trong lòng tôi căng thẳng vô cùng, quả nhiên là anh ta không hề có ý tốt!

Khi nói chuyện anh ta lại ngồi cạnh tôi một lần nữa, tay đặt lên vai tôi, nụ cười tuy long lanh nhưng lại trở nên u ám, càng lúc càng âm u.

Trong lòng tôi vô cùng căng thẳng, rất muốn tìm cách chạy trốn, nhưng lúc này bản thân tôi bị thương nặng, lại bị Đường Dững đưa về nhà anh ta, muốn chạy thoát không hề dễ dàng gì!

Càng thảm hại hơn chính là lúc này tôi bắt đầu mệt mỏi rồi, đầu óc cũng trở nên hỗn loạn, mí mắt cũng trùng xuống.

Là tại nước đó!

Nhất định là tại ly nước đó, thảo nào anh ta lại mời tôi uống nước nhiều lần tới vậy, chắc chắn anh ta đã bỏ thuốc vào trong nước!

Ý thức của tôi càng ngày càng yếu ớt, đến cả gương mặt của Đường Dững cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, có thể trong thấy anh ta đang cười trước mặt tôi, trong miệng còn lầm bầm: “Ngủ đi... ngủ một giấc tỉnh lại tất cả đều ổn cả...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bản tôn của chú ma nhỏ

Đến lúc tôi tỉnh lại, đầu óc như muốn nổ tung.

Ngoài cửa sổ một màu đen kịt, xem ra trời đã tối.

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu, cũng may Đường Dững không có ở đây, cả căn phòng chỉ còn lại mình tôi.

Đây chính là cơ hội tốt để trốn thoát!

Tôi nghiêng người đứng lên khỏi giường, đi giày vào rồi bước ra ngoài.

Nhưng vừa mới mở cửa thì đã thấy một bóng đen nho nhỏ đang cản đường tôi.

“Chị Sân Bay, chị muốn đi đâu?” Giọng nói đặc trưng của trẻ em, đó chính là Diệu Diệu.

Tôi hơi ngẩn người ra, thậm chí không hề e ngại thằng bé gọi tôi là Chị Sân Bay, kinh ngạc nói: “Sao em lại ở đây, em không sao chứ?”

“Đây là nhà của em, đương nhiên là em sống ở đây.” Gương mặt nhỏ bé của Diệu Diệu thố một tia kiêu ngạo, giống như rất đắc ý, cười nói: “Chị có thấy không, anh cả của em đã chữa lành vết thương của chị đó?”

“Hả?”

Bị thằng bé nói như vậy, tôi mới chú ý tới, hình như vết thương của tôi đã tốt hơn nhiều, vừa rồi dậy cũng không còn cảm giác đau đớn, xem ra thuốc kia thực sự thần kỳ.

Nhưng tôi không hiểu, Đường Dững chữa trị cho tôi làm gì, trước đó tôi còn tưởng Diệu Diệu đã xảy ra chuyện, anh ta giữ tôi lại để báo thù cho Diệu Diệu, nhưng giờ Diệu Diệu đang sống yên ổn, không hề có chuyện gì, thậm chí cơ thể càng chân thực hơn trước, có vẻ như tốt hơn so với trước kia, vậy

anh ta giữ tôi lại làm gì?

Diệu Diệu nhìn tôi đầy vẻ khó hiểu, ngón tay nhỏ lạnh lạnh giữ chặt lấy tôi, dắt tôi ngồi xuống ghế sofa.

Trải qua hai lần, tôi và Diệu cũng có thể xem như là quen biết, mà cơ thể của thằng bé ngưng thực được, đáng vẻ cũng vô cùng đáng yêu, cho nên dù tôi biết đó là con ma nhỏ, nhưng trong lòng lại không hề sợ nó, mà ngồi xuống ghế sofa.

“Chị Sân Bay, có phải chị muốn hỏi là anh cả của em đi đâu phải không?” Thằng bé hỏi tôi, có lẽ là do đã ở với Đường Dững khá lâu nên nụ cười của thằng bé hao hao giống với Đường Dững, đáng vẻ và cả lơ phất phơ đậm chất giang hồ.

“Ừm, anh ta đi đâu rồi? Trước đây em đã đi đâu vậy, sao khi chị tới lại không gặp em?” Tôi nói, thực ra tôi đang muốn nhân lúc Đường Dững không có ở đây để chạy trốn nhưng giờ lại xuất hiện Diệu Diệu, tôi muốn chạy cũng không hề dễ, huống hồ Diệu Diệu còn sống, tôi cũng không phải có gì nguy hiểm cả, bây giờ tôi đang muốn làm rõ ràng mọi việc, muốn biết rốt cuộc giữa họ và Tô Mộc đang có oán thù gì.

“Chị hỏi câu đó là đúng chuẩn rồi, lúc trước em đi làm việc lớn, là lão Ngưu ép.” Diệu Diệu nói, nói xong thằng bé nhìn ngang nhìn dọc, hình như đang để phòng cái gì đó, khẽ nói: “Nhưng em không thể nói cho chị biết, anh cả em nói rồi, trước khi xong việc, phải giữ bí mật tuyệt đối, hơn nữa chị không hề hỏi lộ em... em không thể nói được.”

Tôi lại bị chú ma nhỏ này làm cho buồn cười, lời nói của thằng bé là muốn tôi hỏi lộ nó đây mà!

Huống hồ đáng vẻ gấp gáp như vậy, không hề có sự khéo léo nào, không sợ tôi không hỏi lộ nó, có lẽ nó cũng sẽ không nhận được mà nói ra thôi.

Nhưng thấy nó cũng khá dễ thương, và tôi cũng tò mò về chuyện của chú ma nhỏ này, nên hỏi nó làm thế nào để hỏi lộ nó.

Hình như nó đã chờ tôi hỏi nó từ lâu, chỉ giả vờ giả vịt một lát rồi ra vẻ như ông cụ non: “Trung Quốc có một câu rất hay, người hay ăn miệng ngắn, người đó tay mềm, người muốn hỏi lộ ta, đương nhiên là cho ta đồ ăn ngon, chính là...”

Nói xong, nó cũng hề chờ tôi mà dắt tôi tới cửa sổ.

Đến gần tôi mới phát hiện ra, đằng sau cửa này còn có một cửa nhỏ khác, có rất nhiều bí mật, nếu không phải Diệu Diệu đưa tôi tới, tôi cũng không tài nào phát hiện ra.

Trên cửa sổ hình như có bùa chú cấm chế gì đó, Diệu Diệu bước tới cửa thì dừng lại, thận trọng giữ khoảng cách với cánh cửa đó, nói với tôi: “Mở cửa đi, bản tôn của em ở đằng sau cánh cửa, tủ trong phòng cũng bày rất nhiều đồ ăn ngon, chị chỉ cần đem thức ăn bày ra trước bản tôn của em, đốt một nén nhang, sau đó nói mời em về ăn là được.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Tôi hỏi, hóa ra nuôi một chú ma nhỏ có khó khăn gì đâu, nếu lúc đầu đơn giản như vậy thì những ông to bà lớn đều đã cúng thần đầy đủ rồi.

Tôi dựa theo chỉ dẫn của Diệu đẩy cửa đi vào, ở tổng căn phòng nhỏ được cất giấu ngửi thấy mùi gỗ đàn hương.

Nhưng ngửi kỹ ngoài vị đàn hương còn có những loại khác, đàn hương có thể tĩnh tâm dưỡng tính, còn mùi này giống như một loại năng lực kỳ lạ, vừa bước vào khiến cho tinh thần tỉnh táo, giống như cả người đều vô cùng sáng khoái vậy.

Trong phòng nhỏ không hề có cửa sổ, cả phòng tối tới mức đưa tay lên không nhìn thấy năm đầu ngón tay.

Tôi hỏi Diệu Diệu là đèn ở đâu, ai biết được nó cũng lắc đầu nói không biết, căn phòng đó nó chưa từng được bước vào, chỉ có thể dựa vào bản thân tôi mà thôi.

Được rồi, dù sao cũng chỉ là căn phòng không quá lớn, tôi sờ soạng cũng tới vách tường, không lâu sau tôi có thể sờ thấy một đồ vật như một chiếc tủ đứng, tôi tiện tay sờ tới phía tủ, rất nhanh sau đó sờ thấy được một vật nhỏ to bằng bàn tay, vật đó sờ rất cứng, hình dáng như chiếc hồ lô, bên trên nhỏ bên dưới to, trên đỉnh còn có một cọng lông.

“Đây là cái gì?”

Tôi thấy lạ nên vừa mới lăm bắm trong mồm, vừa giờ hồ lô lên xem tận mắt, muốn nhìn rõ xem trong phòng đang giấu điểm bí mật gì.

Nhưng tôi vừa nhắc hồ lô ra, bên ngoài ngoài đã vang lên tiếng hét của Diệu Diệu: “Mau thả ra! Chị nắm chặt tóc của em! Đau muốn chết!”

Tôi sợ tới mức suýt nữa ném hồ lô đi, vội vàng buông hồ lô ra, hỏi Diệu Diệu xảy ra chuyện gì, sao tôi lại nắm được tóc nó.

Diệu Diệu tức giận nói: “Vừa rồi chị sờ thấy bản tôn của em, bản tôn và em có sự liên kết máu thịt, chị túm tóc em nhắc lên thì em có thể không đau sao! Đồ ngốc!”

“Đó là bản tôn của em sao?” Tôi giật nảy mình, hóa ra tôi còn tưởng bản tôn của chú ma nhỏ này là bài vị hoặc là thi thể của nó cơ, không ngờ, bản tôn của nó lại chỉ to bằng bàn tay, quan trọng hơn là, cảm giác về vật ban này, không phải là máu thịt của thằng bé, giống như một loại thực vật.

Bản tôn của Diệu Diệu, sao lại có thể là thực vật chứ?

Tôi càng không thể hiểu, sau khi sờ thấy bản tôn của Diệu Diệu, tôi lại có cảm giác về phương hướng, Diệu Diệu nói những đồ ăn vặt đặt ở dưới bản tôn của nó, hương và bật lửa cũng ở ngay phía dưới, chỉ cần sờ là thấy.

Rất nhanh sau đó tôi đã sờ được bật lửa, sau khi châm lửa, đồ ăn vặt trong tủ cũng được thấy một cách rõ ràng.

“Chị Sân Bay, em muốn ăn bím bím cay, thạch và còn khoai tây chiên, nếu trên bàn cúng còn có chỗ để, thì hãy bày cả thịt bò khô và tôm xé cho em nhé.” Diệu Diệu đứng ở bên ngoài chăm chú dõi theo từng cử chỉ của tôi, nhìn thấy tôi tìm thấy đồ ăn vặt vô cùng vui vẻ nói.

Tôi nhìn thấy đồ ăn vặt ở dưới tủ có hơi cảm nín, thì ra chú ma nhỏ giống như trẻ con, thích ăn đồ ăn vặt, xem ra chú ma nhỏ rất dễ nuôi, không biết Tô Mộc có thích ăn những thứ này không?

Nghĩ tới Tô Mộc được nuôi như một chú ma nhỏ, tôi lại không khỏi cảm thấy vui mừng, đúng lúc đang mừng thầm, Diệu Diệu lại vội vàng như muốn phát điên, đứng ở cửa thúc giục tôi: “Nhanh lên đi chị, chị nhìn thấy đồ ăn vặt của em mà cười ngán ngơ gì vậy, lát nữa anh cả về, em sẽ không kịp ăn gì đâu! Bí mật đó em cũng sẽ không nói cho chị đâu!”

Tôi nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp của Diệu Diệu trong lòng khẽ trộm cười, nhưng theo lời của nó, lấy bím bím cay và các thứ khác ra, bày ra trước mặt bản tôn của Diệu Diệu.

Còn lúc này tôi cũng mượn ánh sáng của cửa bật lửa cũng có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ bản tôn của Diệu Diệu.

Cái đó là một cái hồ lô, bên trên hồ lô có khắc mấy nét vẽ đơn giản tinh nghịch, có thể nhìn ra đó là một bé trai, có lẽ là Diệu Diệu, nhưng nét vẽ rất trừu tượng, không biết là ai, rất khó nhận ra đó là một cậu bé.

Trên đỉnh hồ lô có một sợi tơ màu đen, nhìn chất liệu giống như sợi tóc, những thứ khác thì không có gì khác biệt.

Sau khi tôi nhanh chóng đặt đồ ăn lên bàn, lại châm một nén hương trước hồ lô vào nói: “Xin mời Diệu Diệu về ăn đồ ăn vặt, chị thành tâm thành ý hối lộ em, mong em đừng chê...”

“Không chê, không chê!” Diệu Diệu đã vội tới nước đứng ngay ở cửa vòng đi vòng lại, không chờ tôi nói xong đã hít khí ở trong phòng nhỏ, đồng thời trong miệng phát ra tiếng động như đang ăn, như thể thằng bé đang ăn những đồ ăn vặt đó vậy.

Mà khi thằng bé ăn, tôi ngạc nhiên phát hiện ra bím bím cay trên bàn cũng héo lại trở nên đen xỉ, khô khốc lạ thường.

Đợi tới khi Diệu Diệu đã ăn gần hết đồ ăn vặt, tôi mới cho hết những đồ ăn vặt khô quắt đó vào thùng rác, dập tắt hương, đặt bật lửa vào chỗ cũ, ra khỏi phòng.

Bởi vì liên quan đến đồ ăn vặt kia, nên Diệu Diệu cũng trở nên gần gũi với tôi hơn, cơ thể nhỏ bé nép vào người tôi, hai tay ôm lấy cổ tôi, bảo tôi ôm nó: “Thực ra mấy ngày trước em đi nằm vùng, em ở trong một hang núi, phát hiện rất nhiều linh hồn và rất nhiều trùng bù nhìn sống, anh cả em đã bảo em mai phục ở đó để tìm ra chủ nhân của những linh hồn đó.”

“Em nằm vùng trong hang núi sao?” Tôi giật mình, nhìn thằng bé ngờ nghệch như vậy không hề giống người có thể nằm vùng, hơn nữa là hang núi.

Giang Minh là thành phố đồng bằng, xung quanh là sông nước, cho nên gọi là Giang Minh, núi non không nhiều, từ nhỏ tới lớn, tôi chưa từng đi qua núi ở Giang Minh, cho nên hang núi mà Diệu Diệu nói chắc chắn chính là hang núi mà em họ đã dẫn tôi đi.

Hơn nữa lại còn có trùng bù nhìn sống gì đó, căn bản có thể xác định được hang núi mà tôi và Diệu Diệu đã tới là một.

Nếu nói như vậy, Đường Dũng đã chú ý tới linh hồn của em họ trước rồi, cho nên lúc đó mới xuất hiện ở hang núi cứu tôi, nhưng anh ta là tăng nhân của Thái Lan, cảnh sát cũng không hề nhờ giúp đỡ, tại sao họ lại lo chuyện bao đồng vậy? Có lợi gì cho anh ta chứ?

Tôi nói những điều mình không hiểu để hỏi Diệu Diệu.

Diệu Diệu thấy tôi nói bỗng cười lên, nhìn tôi như thể tôi bị ngốc vậy: “Chuyện này có gì kỳ lạ chứ, bởi vì bàn tay đứng đằng sau chỉ là tăng nhân Thái Lan thôi, cùng làm điều ác, đương nhiên anh cả không thể đương mặt đứng nhìn được.”

Nói xong Diệu Diệu lại đắc ý, nói anh cả của nó rất khác biệt, thơ ngây nhưng lại rất lợi hại, so với ma quỷ còn mạnh hơn nhiều, còn nói trên người ma quỷ đó âm khí quá nặng, để cho ta sống chung với ông lão đó, để cho mình và lão Quỷ sống chung, cứ đi theo lẫn lộn cùng anh cả là được.

Lão quỷ mà Diệu Diệu nói, dĩ nhiên là Tô Mộc, lần trước suýt nữa Tô Mộc đã bóp chết Diệu Diệu, cũng khó trách Diệu Diệu sinh ra thù oán với Tô Mộc.

Tôi cười, không tiếp lời, bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, có lẽ Tô Mộc đã tìm tôi rất lâu rồi mà không thấy, tôi bèn đứng dậy để tạm biệt, xem với việc tôi đã cho Diệu Diệu ăn nhiều đồ ngon như vậy, có lẽ thằng bé sẽ không cản trở tôi.

Ai ngờ vừa đứng lên, còn chưa kịp nói muốn đi, cửa lại ở ra, Tô Mộc bước vào với một màn xương đầy, nhưng sau khi tôi theo Diệu Diệu, không hề nói năng gì, đã trực tiếp lôi Diệu Diệu đi.

Chương 28: Định vị vị trí điện thoại di động

Bởi vì lúc trước Diệu Diệu đã chịu thiệt thòi với Tô Mộc, lúc này nhìn thấy Tô Mộc như là chuột nhìn thấy mèo, sợ tới mức khóc ầm cả lên.

Tôi và Diệu Diệu tốt xấu gì cũng có chút giao tình, lập tức hất tay Tô Mộc ra, ôm lấy Diệu Diệu an ủi: “Không sao, Diệu Diệu đừng khóc nữa, anh ta không có ác ý.”

“Anh ta là người xấu... không đúng, anh ta là ma xấu, anh ta muốn cắn nuốt em để bản thân mình lớn mạnh, hu hu...” Diệu Diệu khóc lóc vô cùng thê thảm, nhưng mà mặc kệ nó khóc thế nào thì trên khuôn mặt nhỏ cũng không hề có lấy một giọt nước mắt, kiểu như có sấm sét mà không có mưa.

Từ nhỏ tôi chưa từng sống chung với trẻ con, thấy Diệu Diệu khóc không khỏi hơi nhức đầu, đành quay đầu lại hỏi Tô Mộc: “Anh tìm thấy em là được rồi, đem thằng bé đến làm gì, để Đường Dững biết được lại trả thù chúng ta.”

“Anh ta bắt em đi mà lại không cho chúng ta bắt tiểu quỷ của anh ta đi sao?” Tô Mộc cười lạnh, có thể thấy anh ta thật sự tức giận, đặc biệt là khi nghe thấy hai chữ Đường Dững, kẻ cau mày, bộ dạng dường như rất khó chịu.

Nhưng về mặt của anh ta nhanh chóng trở lại bình thường, đưa chúng tôi vào trong xe, đi về phía quán rượu.

Trên đường đi Diệu Diệu luôn gào khóc, không ngừng đá đá Tô Mộc để Tô Mộc thả nó đi.

Tô Mộc không hề động đậy, giống như không nghe thấy gì, không thèm để ý đến Diệu Diệu, mà tôi gần như sắp bị Diệu Diệu làm ồn chết rồi, thật sự không còn cách nào khác, tôi đành nói với Diệu Diệu đợi đến khi trời sáng, tôi sẽ đưa nó đi siêu thị, ở đó đồ ăn vật thứ gì cũng có, muốn mua gì cũng được.

Quả nhiên Diệu Diệu là một đứa bé tham ăn, sau khi nghe thấy đồ ăn vật và thứ gì cũng có, tiếng khóc dừng lại mấy lần, sau đó rút rề quay đầu nhìn về phía Tô Mộc, hình như sợ Tô Mộc không đồng ý.

Bộ dạng của Tô Mộc vẫn lạnh lùng như cũ, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Diệu Diệu, lúc này Diệu Diệu mới yên tâm, cẩn thận nhẹ nhàng gạt đầu.

Diệu Diệu không khóc nữa, trong lòng tôi thở dài một hơi, cuối cùng cũng yên tĩnh rồi!

Sau đó tôi hỏi Tô Mộc sao lại tìm được tới đây, sao lại tìm lâu như vậy, trước đó tôi sắp bị dọa sợ chết rồi, cứ tưởng Đường Dững muốn giết tôi trả thù.

“Ngu ngốc.” Tô Mộc không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ phun ra hai chữ.

Sắc mặt tôi tối sầm lại, vốn tưởng tôi sống sót sau tai nạn thì anh ta sẽ an ủi tôi, dù sao anh ta để lạc mất tôi, trong lòng phải cảm thấy áy náy chứ, kết quả là anh ta không cho tôi chút sĩ diện nào, thậm chí trước mặt Tô Đoán và Diệu Diệu còn mắng tôi ngu ngốc.

Tôi liền thấy không vui, lại nhìn thấy sự nhiệt tình của Tô Mộc giảm đi hơn nửa, buồn bực hỏi anh ta em họ tôi thế nào rồi, đã cứu ra chưa.

Ai ngờ Tô Mộc nghe thấy việc của em họ thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống rồi chột quay đầu nhìn về phía tôi.

“Về chuyện của em họ em...”

“Sao?” Tôi thấy sắc mặt khó coi của anh ta, nhất thời có dự cảm không lành.

“Em nói cô ta cứu cô, hơn nữa còn khôi phục lại thần trí, đây là biểu hiện ba hồn của cô ta đã tụ lại, chỉ khi ba hồn tụ lại thì từ hồn phách mới có thể thành ma, có ý thức của chính mình.”

“Thế cho nên?” Tôi không hiểu nói.

“Cho nên em họ em chết rồi, chỉ khi cơ thể chết hoàn toàn, ba hồn của người mới rời khỏi cơ thể, tụ hợp với thiên ma địa ma để biến thành ma.”

“Lần trước em nhìn thấy em họ của mình, cô ta vẫn chưa có ý thức của mình, ba hồn cũng chưa tụ lại, cũng chứng minh cô ta chưa chết. Nhưng lần này...”

Tô Mộc nói, tay đã nắm ở trên tay của tôi, khuôn mặt cũng xẹt qua một tia áy náy.

“Chết rồi sao?” Tôi sùng sốt, não không kịp phản ứng.

Trước đó em họ còn cứu tôi. Tôi còn rất vui vì cuối cùng em ấy đã nhận ra tôi, nhưng em ấy lại chết rồi?

Là hồn phách của em ấy đã cứu tôi.

Mà nói như vậy, cho dù em ấy đã chết rồi biến thành ma, vẫn còn phải chịu sự thao túng của Long bà ở sau lưng sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy tức giận, giống như bị lửa đốt vậy, tôi nói: “Pháp sư thao túng ở phía sau kia rất có thể là Long bà, cho nên lúc đó Đường Dũng mới có thể xuất hiện ở đây, lúc đó Diệu Diệu cũng ở đây, anh ta đã ở đây mai phục mấy ngày rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao, chẳng lẽ để em tôi chết một cách vô ích còn anh ta vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?”

“Đương nhiên là không, tôi đã đồng ý với mẹ của em, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Tô Mộc nói, nói xong anh ta quay lại hỏi tôi: “Tại sao nói anh ta là Long bà? Em còn biết gì nữa?”

“Diệu Diệu nói với tôi, nó nói những thuộc hạ kia cùng đi với Đường Dũng, lần này Đường Dũng xuất hiện chính là để trừ ma diệt quỷ.” Tôi nói, tôi cũng không xác định đối phương có phải là Long bà hay không, có điều tôi tin nhưng lời của Diệu Diệu.

“Tiểu quỷ, hãy nói cho tôi những điều anh biết.” Sau khi Tô Mộc biết thông tin là từ Diệu Diệu, cuối cùng cũng chịu quay đầu liếc mắt nhìn Diệu Diệu một cái.

Chỉ liếc mắt thôi mà Diệu Diệu đã bị Tô Mộc sợ đến run lẩy bẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan.

“Lúc tôi ở trong hang kiểm tra phát hiện, hung thủ không chỉ hấp thụ huyết dịch của những chị gái đó, còn đem rất nhiều chuột bạch để lên người các chị, sau đó dùng tổng xử dụ hồn phách của các chị ra, tập trung lại trên một tảng đá, tổng xử là pháp khí của nhà họ Thái, có thể thuần thực khống chế hồn phách của các chị, không phải Long bà thì là cái gì?” Diệu Diệu nói.

“Anh nhìn thấy chuột bạch, là hình dáng như thế này sao?” Tô Mộc hỏi, nói xong liền mở hai tay ra, một luồng khí lạnh màu trắng bạc nhanh chóng tụ lại trên tay anh ta, biến thành hình dáng một con chuột bạch, chính xác là chuột thôn lỗ.

“Đúng.” Diệu Diệu gật đầu.

Tô Mộc nhận được câu trả lời, đôi lông mày đẹp nhú lại, sắc mặt xẹt qua một tia khó hiểu.

Nhưng nói đến chuột thôn lỗ và tổng xử, trong đầu tôi lập tức hiện ra một người!

Quả phụ họ Vương, lần trước khi gặp cô ta ở mộ, cô ta đang lén lút lút lút, hơn nữa chuột thôn lỗ đều là cô ta cho tôi, liệu cô ta có quan hệ với Long bà không, nếu không làm sao trong tay lại có những đồ như tổng xử này?

Tôi vội vàng nói cho Tô Mộc suy đoán của mình, ai biết được anh ta sau khi vừa nghe thấy bốn chữ quả phụ họ Vương thì ánh mắt lập tức thay đổi, lạnh lùng nhìn tôi: “Em đã gặp quả phụ họ Vương sau lưng anh sao?”

“A...” Tôi cứng họng, nuốt một miếng nước bọt, vốn cho rằng đây là chuyện đã qua, không ngờ sau khi Tô Mộc vẫn tức giận.

“Cái đình lần trước cũng là cô ta đưa cho em à?” Ánh mắt Tô Mộc thêm lạnh lùng, tôi gần tôi hỏi.

Trong nháy mắt mặt của anh ta đã sắp sát lại gần chóp mũi của tôi, tôi vội vàng rút cổ lại, giải thích nói: “Lần trước cô ta tìm em không nói với em cái đình đó là tổng xử, càng không nói nó có tác dụng gì, chỉ nói đâm vào anh thì sẽ giảm sức mạnh của anh, sau đó cô ta nói sẽ giúp em xử lý anh...”

Tiếng tôi nói càng lúc càng nhỏ, trong lòng không khỏi lo lắng sợ Tô Mộc tức giận sẽ không giúp tôi nữa nên vội vàng nói: “Nhưng cuối cùng em vẫn chọn là tin anh mà, hơn nữa cái đình em có trong tay cũng không đâm vào anh, sau khi anh ngắt em còn tìm đủ mọi cách để cứu anh...”

“Chính vì vậy nên bây giờ em vẫn còn sống.” Tô Mộc tức giận hừ lạnh một tiếng, ánh mắt ánh mắt dịu đi một chút, trở về chỗ của mình, cách xa tôi ra.

Trong lòng tôi sợ đến mức mồ hôi lạnh ướt sũng, cho dù tôi đã quen với anh ta như thế, nhưng trên người anh ta dường như có một thứ uy lực trời sinh, khi tức giận hoặc khi lại gần tôi, tôi liền sợ đến mức mềm nhũn cả chân.

“Nếu là quả phụ họ Vương, thế thì cô ta có cho em cách thức liên hệ không?” Sau khi tức giận xong, Tô Mộc lại hỏi.

Tôi lập tức gạt đầu, lấy ra từ trong túi quần danh thiếp quả phụ họ Vương để lại rồi đưa cho anh ta.

Anh ta không thèm nhìn, nói luôn: “Gọi điện thoại cho cô ta, nói rằng anh đã bị thương, bảo cô ta đến xử lý anh.”

“Ừ.”

Tôi đồng ý, lấy điện thoại ra bấm số của quả phụ họ Vương, đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến âm thanh tu tu, nhưng rất lâu mà không có ai nghe máy, khi tôi tưởng quả phụ họ Vương sẽ không nghe máy thì đột nhiên có tiếng người: “Cuối cùng cô cũng gọi cho tôi.”

Là giọng nói của quả phụ họ Vương.

Tôi lập tức bị kích động, thậm chí hơi căng thẳng, liếc nhìn Tô Mộc rồi nói: “Tôi đã đâm bị thương Tô Mộc, bây giờ anh ta hôn mê bất tỉnh, tiếp theo nên làm thế nào?”

“Bây giờ mới đâm bị thương sao? Cô đâm vào chỗ nào?” Dường như quả phụ họ Vương không tin lời của tôi, trong giọng nói đầy sự nghi ngờ.

Tôi lập tức nhìn Tô Mộc, Tô Mộc chỉ vào vị trí sau lưng mình, tôi lập tức nói với quả phụ họ Vương là đâm vào sau lưng.

“Vậy bây giờ anh ta có thay đổi gì không?” Quả phụ họ Vương hỏi lại.

Tôi lại nhìn về phía Tô Mộc, chỉ thấy anh ta lắc đầu, tôi đành nói: “Không, chỉ đang hôn mê thôi.”

Nói xong tôi lại hỏi: “Bây giờ tôi phải làm gì, đợi cô đến đây hay thế nào?”

“Ha ha, tôi sẽ không đến đó đâu, nếu anh ta chỉ đang hôn mê, cô cho một mồi lửa đốt sạch anh ta là được rồi.” Giọng của quả phụ họ Vương âm trầm, nói thẳng.

Nói xong, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh tút tút, như thế mà cô ta lại ngắt máy luôn!

Tôi hơi sững sờ, theo lý mà nói không phải cô ta nên nhân cơ hội này đến đây giải quyết Tô Mộc à, sao lại để tôi xử lý, chẳng lẽ cô ta đã phát hiện ra điều gì?

Tôi vội vàng hỏi Tô Mộc tiếp theo nên làm thế nào, có thể cô ta đã nhận ra điều gì đó từ trong lời của tôi, dẫn dụ cô ta không thành mà ngược lại còn đánh rần động cô.

Không ngờ Tô Mộc không hề sốt ruột, trên mặt còn mang theo nụ cười lạnh, quay đầu hỏi Tô Đoàn đã làm xong chưa?

Lúc này tôi mới phát hiện không biết từ lúc nào Tô Đoàn đã dừng xe lại bên đường, trong tay còn ôm laptop, không ngừng thao tác gì đó.

“Vị trí đã được xác định, cô ta đang ở Giang Minh, cách chúng ta nửa tiếng đi xe.” Tô Đoàn nói.

Lúc này tôi mới phát hiện, máy tính trên tay Tô Đoàn đang mở website định vị điện thoại, lúc này Tô Mộc bảo tôi gọi điện cho quả phụ họ Vương căn bản không hi vọng tôi có thể lừa quả phụ họ Vương đến đây, mà chính là nhân lúc nói chuyện điện thoại để cho Tô Đoàn định vị vị trí của quả phụ họ Vương!

Tâm tư thật sâu xa!

Hơn nữa anh ta là một con ma đã chết hơn trăm năm rồi, thậm chí ngay cả những thứ như định vị vị trí cũng biết, chắc ngay cả quả phụ họ Vương cũng không nghĩ đến điều này, nếu không sao cô ta có thể nhận điện thoại của tôi.

Trong lòng tôi thầm khâm phục Tô Mộc, khuôn mặt Tô Mộc lại vô cùng bình tĩnh, bảo Tô Đoàn quay đầu xe, đi đến chỗ quả phụ họ Vương.

Lúc này đêm đã khuya, trên đường không nhiều xe, Tô Đoàn lái xe rất nhanh.

Khoảng hơn hai mươi phút, xe liền dừng lại ở một bến tàu ở Giang Minh.

Đây là một bến tàu vận chuyển hàng hóa, bình thường trừ công nhân của tà ra thì không có mấy người qua lại, lúc này toàn bộ bến tàu không có đến một cái bóng đèn, tất cả đều im lìm, ngay cả bóng người cũng không thấy.

Tôi trốn sau lưng Tô Mộc theo bản năng, kéo tay Diệu Diệu, hỏi làm sao quả phụ họ Vương có thể xuất hiện ở đây, nếu những cô gái đó đều bị cô ta hại chết, thế thì cô ta có mục đích gì?

“Nâng cao tu vi của bản thân.” Tô Mộc nói một câu, sau đó bảo tôi theo sau Tô Đoàn, không được chạy lung tung, anh ta đi xuống trước để xem xét tình hình.

Nói xong anh ta biến mất trong màn đêm, đợi anh ta đi rồi, Diệu Diệu đột nhiên rụt rè túm lấy tôi, nhỏ giọng nói: “Chị ơi, chúng ta rời khỏi đây đi, em sợ.”

“Sao vậy?” Tôi hỏi Diệu Diệu.

“Ở đây âm khí rất nặng, chỉ sợ có lệ ma cấp bậc cao ở đây, thực lực của chúng ta quá kém, anh em từng nói, nếu gặp lệ ma cấp bậc cao thì trước tiên phải chạy trốn ngay.” Diệu Diệu nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Da người

Từ sau khi đi cùng với Tô Mộc, đối với ma quỷ tôi cũng có thêm không ít hiểu biết, đương nhiên biết lệ quỷ cấp bậc cao là có ý gì, bản thân Tô Mộc là lệ quỷ, là cấp bậc gì trong hệ thống ma quỷ thì tôi không rõ, nhưng tôi biết, anh ta là một sự tồn tại vô cùng phi thường, nếu không sẽ không dọa Diệu Diệu sợ đến mức hồn bay phách tán chỉ bằng một cái liếc nhìn.

Diệu Diệu cũng không đơn giản, thằng bé là tiểu quỷ được Đường Dũng chăm sóc nuôi nấng, tốt xấu gì cũng mười mấy năm rồi, có thể ngưng tụ thành hình người, đã là tiểu quỷ mà những con ma bình thường chỉ có thể ngắm nhìn thèm khát, chắc mấy năm nay Đường Dũng đã cho Diệu Diệu ăn không ít đồ đại bổ, mà bây giờ Diệu Diệu nói ở đây có một lệ quỷ cấp bậc cao tồn tại, trong tình hình không có Tô Mộc ở đây, lệ quỷ khác muốn giết chúng tôi không phải là đơn giản như nghiền chết một con kiến hay sao?

Tôi lập tức lo lắng, hỏi Diệu Diệu có phải đã nhầm hay không, lệ quỷ mà thằng bé nói có khi nào là Tô Mộc không?

Diệu Diệu lắc đầu, vẻ mặt chắc chắn nói: “Không phải. Khí tức của đại ma, em cách xa như thế này vẫn có thể phân biệt được, lệ quỷ mà em nói không giống với đại ma, đây chắc là của nữ.”

“Nữ sao?” Tôi sững sờ, sao lại có nữ lệ quỷ.

Nhưng thấy Diệu Diệu chắc chắn như vậy, tôi liền hoảng sợ, hỏi Tô Đoàn chúng tôi có cần trốn không, ở đây có nữ lệ quỷ, cho dù chúng ta không thể giúp được Tô Mộc thì cũng không nên cản trở anh ta.

Lông mày của Tô Đoàn hơi cau lại, thấy tôi hoảng sợ, nghĩ một lát rồi nói: “Nếu ở đây thật sự có nữ lệ quỷ, chúng ta cũng không trốn được, an toàn nhất vẫn là đi theo ông hai, có điều nếu đi vào, trước khi tìm thấy ông hai thì chúng ta sẽ càng nguy hiểm hơn.”

Nói rồi cậu ta đưa cho tôi một tờ giấy màu đỏ, tờ giấy đó nhìn rất bình thường, nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy những hoa văn màu đỏ chìm ở trên đó, hình như là bản vẽ phác thảo của một loại bùa chú nào đó.

Diệu Diệu lúc đầu còn thân mật kéo tay tôi, nhìn thấy tôi nhận lấy tờ giấy màu đỏ thì đột nhiên buông tay tôi, tránh xa ra một bên, còn hoảng sợ nhìn tôi.

“Diệu Diệu?” Tôi liếc nhìn tờ giấy màu đỏ một chút, lập tức ý thức được rằng Diệu Diệu rất sợ thứ này, vội vàng thu tờ giấy lại, hỏi Tô Đoàn: “Đây là gì? Tại sao Diệu Diệu lại như vậy? Nó có làm Diệu Diệu bị thương không?”

“Cái này gọi là xích phù, trên đó có không ít khí xích dương, có thể làm ma quỷ bị thương nặng, chính vì thế Diệu Diệu mới sợ, nhưng chỉ cần không tiếp xúc trực tiếp với xích phù thì sẽ không bị thương nhiều, cũng lắm là chỉ thấy khó chịu thôi.” Tô Đoàn giải thích.

Nói xong cậu ta khoát khoát tay với tôi, ra hiệu tôi đuổi theo, sau đó dẫn đầu đi vào trong bến tàu.

Diệu Diệu thấy tôi thu lại xích phù mới thận trọng đi tới, kéo tay của tôi một lần nữa nói: “Lại còn có những thứ như xích phù, trước đây em chỉ thấy hoàng phù, còn bị đạo sĩ thổi dùng hoàng phù dán lên, nhưng hoàng phù kia không có tác dụng, dán lên người em chỉ thấy ngứa ngứa thôi.”

“Khoác lác.” Tôi nói, cũng không phải tôi không tin vào năng lực của Diệu Diệu, nhưng danh khí của hoàng phù thật sự rất lớn, trong văn hóa truyền thống Trung Hoa, từ trước đến nay hoàng phù luôn là thứ có pháp lực thần kỳ, chuyên dùng để trị ma quỷ, sao có thể nói dán lên chỉ thấy ngứa ngứa?

Diệu Diệu thấy tôi không tin, vội vàng nói: “Thật đấy, mặc dù hoàng phù đó cũng có dương khí, nhưng hàm lượng rất ít, cũng chỉ có thể dùng để đối phó với một số ma mới sinh thôi, đối với em thì giống như đồ chơi vậy, nhưng xích phù kia thì không như vậy, lúc này chị chỉ cầm một chút thôi mà cả người em liền nóng lên, giống như rơi vào lò dung nham ở trong lòng đất.”

Nói rồi thằng bé còn sợ hãi liếc nhìn xích phù tôi đang cầm.

Tôi thấy Diệu Diệu nói chắc chắn như vậy, trong lòng liền cảm thấy an toàn, đừng thấy thằng bé nhỏ như vậy nhưng sức mạnh tuyệt đối không thể coi thường, nếu đã khiến thằng bé phải sợ như vậy thì chắc cũng có thể uy hiếp được nữ lệ quỷ kia.

Trong nháy mắt tâm tình của tôi đã cảm thấy khá hơn rất nhiều, yên tâm đi theo sau Tô Đoàn.

Có lẽ lúc này do quá lo lắng nên bây giờ tôi mới phát hiện, trên mặt nước ở bến tàu đối diện có rất nhiều tàu cá, mà tất cả những tàu cá đó đều tắt đèn, đen sì sì trên mặt nước, nếu không chú ý thì thật sự không dễ phát hiện.

Có điều chúng tôi đi một vòng quanh toàn bộ bến tàu vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Tô Mộc, đúng lúc chúng tôi đang do dự có nên lên thuyền tìm không thì trên mặt nước đột nhiên xuất hiện một vòng sáng.

Chính xác thì là một chiếc tàu cá sáng rực lên.

Sự chú ý của chúng tôi ngay lập tức chuyển sang đó, chính vào lúc tôi hỏi Tô Đoàn có cần lên chiếc tàu cá đó để tìm Tô Mộc không thì đột nhiên Diệu Diệu kéo tôi lại, thấp giọng nói: “Đừng lại gần tàu cá đó.”

“Tại sao?” Tôi thấy Diệu Diệu thấp giọng, tôi vô tình cũng thấp giọng xuống: “Nữ lệ quỷ kia đang ở trên tàu à?”

“Không có, nhưng chiếc tàu đó khiến em cảm thấy rất kỳ quái, chị tuyệt đối không được tới gần chiếc tàu đó.” Diệu Diệu nói.

Có điều Tô Đoàn không thèm đếm xỉa đến những lời của Diệu Diệu, khi Diệu Diệu đang nói chuyện, Tô Đoàn đã nhấc chân đi về phía chiếc tàu đang sáng đó.

Tôi biết xung quanh còn có nữ lệ quý, trước khi tìm thấy Tô Mộc, căn bản không dám lớn tiếng, đành nhìn về phía Diệu Diệu, hỏi thẳng bé phải làm gì.

Khuôn mặt nhỏ của Diệu Diệu nhăn lại, mồm vừa nói không thể đi vừa thở dài, cuối cùng vẫn kéo tôi đi về phía Tô Đoàn, nói: “Hay là đi theo cậu ta, nếu có chuyện gì xảy ra cũng có thể tiếp ứng cho nhau, chỉ còn lại hai người chúng ta thì càng không an toàn.”

Chúng tôi vội theo sát Tô Đoàn lên tàu, vốn tưởng rằng cả bến tàu ngoài quá phụ họ Vương ra thì không có ai khác, kết quả là lên tàu tôi mới phát hiện, trong tàu còn có một bà lão đang ngồi.

Nhìn bà ta khoảng hơn tám mươi tuổi, mái tóc màu xám tro dính chặt vào da đầu, cơ thể gầy gò lưng còng giống như một cây gậy, trong tay còn đang cầm kim để may vá.

Bà ta nghe thấy tiếng động ở phía sau nên dừng tay lại, chậm rãi nghiêng đầu nhìn chúng tôi, giọng khàn khàn hỏi: “Các người tìm ai?”

“Bà ơi, người ở trên những tàu khác đâu rồi? Sao đều không thấy?” Tô Đoàn không hổ là con nhà đại phú hộ, gặp người nói tiếng người gặp ma nói tiếng ma, trên mặt nở nụ cười, giả vờ như lơ đãng hỏi.

“Buổi tối bọn họ đều về nhà ngủ rồi, mai là ngày mười lăm, bến tàu không mở cửa, cho nên tất cả tàu của mọi người đều tắt đèn.” Bà lão nói, nói xong bà quay đi, tiếp tục làm việc may vá trong tay.

“Vậy bến tàu này còn mấy người? Sao tất cả đều không mở đèn?” Tô Đoàn tiếp tục hỏi, trong lúc nói chuyện cậu ta lặng lẽ cảm xích phù trên người mình ra, dán lên người bà lão, xem phản ứng của xích phù.

Nhưng sau khi xích phù chạm vào bà lão thì vẫn là một tờ giấy đỏ bình thường, không hề có sự thay đổi. Trước đó Tô Đoàn còn hơi lo lắng, thấy xích phù không có thay đổi gì mới thở phào nhẹ nhõm rồi gỡ xích phù ra, cất vào trong túi của mình.

Xem ra bà lão này không có vấn đề gì, ít nhất bà ta không phải ma mà là một người sống.

Tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng tôi vẫn lo lắng chuyện nữ lệ quý, sốt ruột tìm Tô Mộc, không ngừng ra hiệu cho cậu ta nhanh chóng rời khỏi đây, ai ngờ Tô Đoàn dường như hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của tôi, vẫn ung dung nhìn bà lão, thậm chí còn chủ động làm cái ghế, ngồi xuống bên cạnh bà lão.

“Nửa đêm nửa hôm thế này, nếu không phải bà lão nghèo như tôi, chỉ còn lại chiếc tàu này, tôi cũng không ở lại tàu qua đêm, vốn dĩ tôi cũng không không bật đèn, nhưng đã già rồi nên dậy sớm, bây giờ mới khoảng bốn giờ, bà lão này đã không ngủ được nữa rồi.”

Bà lão nói, trong miệng còn phát ra tiếng cười trầm thấp, giống như đang tự cười chính mình.

Tô Đoàn lại hỏi: “Bà vẫn luôn sống trên tàu sao? Vậy gần đây bến tàu có người lạ đến không, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi.”

“Người lạ sao?”

Bà lão lẩm bẩm một mình, sau đó cẩn thận suy nghĩ, lắc đầu nói: “Cái này thì thật sự không có, đừng thấy bà lão này già rồi, nhưng mắt vẫn còn tinh lắm, người của toàn bộ bến tàu tôi đều biết, nếu có người lạ, nhất định tôi có thể nhận ra.”

“Ừm... thế à, vậy thôi không là phiền bà nữa, chúng tôi đi nơi khác tìm.” Cuối cùng Tô Đoàn cũng tuyệt vọng, đứng lên ra hiệu tôi rời đi.

Tôi sớm đã sốt ruột tìm Tô Mộc nên lập tức nhấc chân đi ra ngoài.

Có điều tôi vừa đi chưa được hai bước, Diệu Diệu liền kéo quần áo của tôi, ra hiệu tôi hãy nhìn vào đồ vật trong tay bà lão.

Nhìn theo hướng Diệu Diệu chỉ, phát hiện trong tay bà lão đang thêu là thứ giống như da lợn, tấm da này không lớn lắm, bên trên còn vá chằng vá đụp, xem ra là ghép lại từ không ít những tấm da lợn nhỏ.

Chỗ Giang Minh chúng tôi là hạ du lưu vực sông Trường Giang, thuộc về khu vực giao với Nam Bắc, liên tiếp có nước sông, mùa đông không có hơi ấm, vô cùng lạnh lẽo.

Cho nên chỗ chúng tôi mùa đông có rất nhiều người mặc áo khoác da để chống lạnh, trong đó không thiếu da lợn, bà lão này đáng vẻ rất nghèo khổ, tự mình tìm một ít da lợn rách nát để may áo khoác chống lạnh là chuyện vô cùng bình thường, tôi không thấy có điều gì không đúng.

Nhưng Diệu Diệu khẳng định muốn tôi nhìn tấm da heo đó, tôi đành tiếp tục nhìn tấm da heo.

Bà lão nhanh chóng chú ý đến ánh mắt của tôi, quay đầu liếc tôi một cái, dường như không thích tôi nhìn chằm chằm vào tấm da lợn nên trực tiếp chuyển hướng, chần ánh mắt của tôi.

Cũng đứng, bị người lạ nhìn chăm chăm vào đồ của mình, cảm giác đó chắc chắn rất khó chịu, hơn nữa giờ đang là nửa đêm, bà lão không muốn cho xem cũng là điều không thể tránh được.

Hơn nữa tôi thật sự không nhìn ra được áo khoác bằng da kia có gì không đúng nên đành ôm lấy Diệu Diệu, an ủi thẳng bé mấy câu rồi đi ra ngoài.

Dường như Diệu Diệu có lời không tiện nói ra, liên tục nháy mắt với tôi, đợi sau khi chúng tôi đi ra khỏi tàu, Diệu Diệu mới vội vàng mắng: “Chị sân bay ới, sao chị lại ngốc như thế cơ chứ, bà lão đó chắc chắn rất kỳ quái, tấm da bà ta đang may chính là da người đấy!”

Đêm hôm khuya khoát thế này, bỗng nhiên nghe thấy hai chữ da người, đột nhiên tôi cảm thấy lạnh buốt toàn thân, nhưng tôi thấy bà lão kia rất bình thường, cho dù là Tô Đoàn, cậu ta gắng hỏi bà lão một lúc mà không phải cũng không có chút đầu mối nào sao?

“Sao em biết đó chính là da người? Liệu có nhầm lẫn gì không?” Tôi hỏi Diệu Diệu, lúc trước thằng bé nói chiếc tàu đó rất kỳ quái, bây giờ lại nói bà lão trên tàu đang may da người, nhưng tôi và Tô Đoàn đều không nhận ra kỳ quái ở chỗ nào, hơn nữa Tô Đoàn còn dùng xích phù thăm dò, dựa vào uy lực to lớn như vậy của xích phù, nếu bà lão kia là nữ lệ quỷ thì ít nhiều gì cũng sẽ lộ ra nguyên hình chứ?

Diệu Diệu thấy tôi không tin, khuôn mặt nhỏ liền nhăn lại, còn tức giận, cái tay nhỏ chống nạnh ồm ồm nói: “Em cũng không biết nói với chị thế nào, nhưng em là tiểu quỷ, rất mẫn cảm với âm khí, chiếc tàu kia âm khí dày đặc, hơn nữa âm khí đó chính là từ tấm da kia tỏa ra, mặc dù lộn cũng có trí óc nhưng nó cũng chỉ là súc vật, chỉ có thiên hồn và địa hồn, sau khi mất đi nhân hồn cũng không thể tỏa ra âm khí mạnh như vậy, cho nên tấm da đó chỉ có một cách giải thích, đó chính là da người.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Huyết thi bao vây

Nói xong Diệu Diệu còn thở hồng hộc nhìn tôi, chê tôi không tin thằng bé.

Nhưng thằng bé nói cũng có lý, trước đây Tô Mộc cũng từng nói, động vật bình thường chỉ có hai hồn, chính vì vậy hồn phách của động vật biến thành ma rất ít, mà cảm nhận của Diệu Diệu đối với âm khí vô cùng nhạy bén, thằng bé nói chiếc tàu đó âm khí nặng nề thì chiếc tàu đó nhất định có gì kỳ quái.

Tôi không nhận được mà dứt tay vào túi quần, nắm chặt xích phù, sau đó quay đầu nhắc nhở Tô Đoàn cũng phải cẩn thận một chút.

Nhưng tôi còn chưa kịp nói ra thì đã nhìn thấy phía sau Tô Đoàn có một bóng người đang từng bước tiến sát gần Tô Đoàn!

“Tô Đoàn, cẩn thận phía sau!” Tôi hét lớn, trong nháy mắt rút xích phù ra lao về phía bóng người ở sau lưng Tô Đoàn.

Nhưng tôi còn chưa kịp tới gần Tô Đoàn, cổ đột nhiên bị người khác giữ chặt, bên người tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, trong nháy mắt không thể hô hấp!

Lúc này Tô Đoàn cũng nhìn thấy sự việc xảy ra ở sau lưng tôi, sắc mặt trầm xuống, hai tay siết chặt lại với nhau, ngón trỏ chạm vào đầu ngón áp út, vặn ngược lại tạo thành một thủ ấn phức tạp.

“Phá!” Cùng với tiếng hét của Tô Đoàn, xích phù trên người cậu ta bỗng dựng bay lên, tự bốc cháy trong không trung rồi biến thành một quả cầu lửa nhỏ xông thẳng về phía tôi.

“A...” Quả cầu lửa không đập vào phía trước, người ở phía sau tôi đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó tay đang giữ cổ tôi đột nhiên buông ra, cả người cũng nhanh chóng lùi về phía sau!

Sắc mặt tôi không vui, không dám dừng lại, lập tức chạy về phía Tô Đoàn.

Mà bóng người định đánh lên sau lưng Tô Đoàn lúc này, sau khi nhìn thấy quả cầu lửa cũng rất sợ hãi, nhanh chóng lùi về phía sau hơn ba mét.

Tranh thủ ánh sáng của xích phù khi bốc cháy, tôi mới phát hiện bên cạnh chúng tôi không chỉ có hai người mà có khoảng bảy tám người, trên người mỗi người bọn chúng đều có máu li ti, toàn thân tỏa ra mùi hôi thối tanh tưởi của huyết dịch, điều càng khiến người ta sợ hãi chính là, hình như bọn chúng đều đã bị người ta lột da, chỉ còn lại cơ bắp và mạch máu gắn vào bề mặt cơ thể, con mắt đã trở thành màu xám chết, chính là kinh sợ như vậy chờ đợi tôi.

Chỉ cần liếc mắt, da dày của tôi liền quặn lên, úp mặt sang bên nôn thóc nôn tháo.

“Huyết thi, bị người ta lột da, rút máu, luyện hồn, cuối cùng ngay cả thi thể cũng không buông tha, quả phụ họ Vương này rốt cuộc là người thế nào, tâm tư lại ác độc như vậy! Lúc này sắc mặt của Tô Đoàn cũng vô cùng khó coi, thấp giọng nói.

Nói xong cậu ta lại rút ra một tờ xích phù khác, tay kết lại một lần nữa, đem đốt tờ xích phù rồi cho bay hướng về phía đám huyết thi kia.

Đám huyết thi kia mặc dù bộ dạng vô cùng đáng sợ nhưng quả nhiên không có thần trí, động tác cũng không tính là nhanh nhẹn, sau khi nhìn thấy quả cầu lửa hướng về phía bọn chúng liền tản ra bốn phía, huyết thi ở khoảng cách gần nhất vì chậm một bước nên bị quả cầu lửa đập thẳng vào, phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Mà quả cầu lửa sau khi đập trúng vào huyết thi, trong nháy mắt liền phát huy uy lực, toàn bộ quả cầu lửa biến thành hỏa long, đem đám huyết thi bao quanh trong biển lửa, ngọn lửa lớn làm sáng rực cả bên tàu.

Đám huyết thi nhanh chóng bị lửa hóa thành một đồng tro bụi, Tô Đoàn càng ra sức nỗ lực, tay quá nhanh, kết thành thủ ấn, trong nháy mắt từng tờ xích phù đều biến thành quả cầu lửa bay về phía huyết thi rồi đập lên người chúng.

Cùng với huyết thi bị quả cầu lửa đập trúng, tiếng kêu thảm thiết tràn ngập lỗ tai tôi, kích thích thần kinh của tôi, may là đám huyết thi kinh khủng trước mắt dập bị tiêu diệt rồi, vốn dĩ lần đó ở miếu, vì sai lầm của Tô Đoàn hại tôi suýt nữa bị em họ bắt đi hỗn phách nên tôi luôn cho rằng năng lực của Tô Đoàn chẳng ra làm sao, bây giờ xem ra, Tô Đoàn rất giỏi, nhiều huyết thi như vậy mà cậu ta chỉ cần kết thủ ấn rồi niệm chú là đã giải quyết xong, thật vô cùng lợi hại!

Ngay khi tôi đang không ngừng cảm thán, tiếng kêu thảm thiết bên tai của đám huyết thi cuối cùng cũng dừng lại, chính lúc tôi tưởng tất cả đám huyết thi đều đã chết thì đột nhiên phát hiện ra trước mắt chúng tôi còn hai huyết thi nữa, mà sắc mặt của Tô Đoàn bây giờ không còn vẻ bình thản nhẹ nhàng như lúc này, một khuôn mặt căng thẳng nhìn chằm chằm vào huyết thi, âm thầm đến mức có thể nhỏ ra nước.

“Sao thế?” Trong lòng tôi liền hoảng hốt, không phải là Tô Đoàn đã bị thương rồi chứ.

“Xích phù đã dùng hết rồi.” Tô Đoàn nói, nói xong cậu ta đi đến trước mặt tôi, chặn cho tôi ở phía sau, nói: “Bà hai, bà đi trước đi.”

“Không được, cậu không còn xích phù nữa, còn có thể đối phó với bọn chúng sao?” Tôi hỏi, thật ra tôi đã có cảm giác Tô Đoàn không còn chiêu gì nữa, nếu không sắc mặt của cậu ta đã không khó coi như vậy, nhưng trong lòng tôi còn ôm một ảo tưởng.

“Có thể, bà đi trước đi, đi tìm ông hai, cháu chặn bọn chúng lại.” Tô Đoàn cắn răng nói, nói xong cậu ta dùng dao găm cửa vào bàn tay mình, lấy máu tươi trên bàn tay bôi lên mặt mình, trong nháy mắt làm cho bản thân đầy máu, giống như bị người ta lột da.

Mà hai huyết thi kia sau khi ngửi thấy mùi máu tươi, đột nhiên như phát điên, nhanh chóng nhào về phía Tô Đoàn.

Trong nháy mắt, Tô Đoàn liền bị hai huyết thi kia ép sát cả phía trước và phía sau, giống như miếng thịt kẹp trong bánh sandwich, hung hăng bị khóa chặt ở giữa.

Tô Đoàn nhanh chóng kêu lên một tiếng thảm thiết, chỉ thấy huyết thi kia nhe răng ra cắn lên người Tô Đoàn, xé da thịt của Tô Đoàn xuống.

Lúc này tôi vô cùng sợ hãi, sợ đến mức muốn chạy trốn nhưng lại ở lại theo bản năng, vì cứu tôi nên Tô Đoàn mới bị bao vây, sao tôi có thể bỏ mặc cậu ta để chạy thoát thân.

Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi nhớ ra trên người mình vẫn còn một tờ xích phù, lúc này do quá sợ hãi mà quên lấy ra.

Bây giờ sau khi sờ đến xích phù, tôi liền trở nên phấn chấn, miếng vừa hét lên vẫn còn một tờ xích phù vừa cầm tờ xích phù chạy về phía Tô Đoàn, cậu ta sẽ thủ ấn, trong tình hình khoảng cách với hai huyết thi gần như thế này thì một tờ xích phù chắc có thể xử lý được hai huyết thi kia!

Chỉ trong chớp mắt, trên người Tô Đoàn đã có rất nhiều vết thương, da bị huyết thi xé toạc ra một mảnh, thịt muốn rơi ra ngoài, nhìn vô cùng thảm.

“Đừng qua đây, đó là để cho bà phòng thân, mau đi đi!” Mặc dù như vậy, cậu ta vẫn giãy dụa hét lên về phía tôi, hai tay mỗi bên một tay ôm chặt lấy hai huyết thi, ngăn bọn chúng chạy đến tìm tôi.

Trong nháy mắt tôi thấy nghẹn ngào, nước mắt trực muốn trào ra, thời gian tôi và Tô Đoàn quen biết nhau chưa lâu, cho dù tôi có cái mác bà hai của cậu ta nhưng tôi nào có tài đức gì để cậu ta có thể xả thân vì mình!

Đã như thế này thì tôi càng không thể một mình chạy trốn!

Tôi lao đến bên cạnh Tô Đoàn, một tay nắm lấy cánh tay của huyết thi, cũng không kịp thấy buồn nôn, liều mạng đẩy về phía sau.

Nhưng hai huyết thi này dường như làm bằng sắt thép, vẫn ôm chặt lấy người Tô Đoàn, dù cho tôi đã dùng toàn bộ sức lực cũng không hề làm bọn chúng động đậy một chút nào!

Thực sự không còn cách nào khác, tôi đành rút xích phù ra rồi dán xích phù lên huyết thi.

Huyết thi liền hét kên một tiếng thảm thiết, cho dù không có thủ ấn của Tô Đoàn gia tăng sức mạnh nhưng trong nháy mắt khi xích phù chạm vào huyết thi thì xung quanh huyết thi vẫn phát ra tiếng lách tách, giống như bị axit ăn mòn, chẳng mấy chốc chỗ bị xích phù dán lên trên người huyết thi kia đã bị ăn mòn thành một lỗ máu sâu hoắm.

Cho dù như vậy, huyết thi kia vẫn rất ngoan cố, có lẽ là do đau đớn làm cho tức giận, nó liền hất Tô Đoàn ra, miếng gào thét rồi xông về phía tôi.

Toàn thân tôi run lên, lập tức quay đầu muốn bỏ chạy, nhưng đúng là thời khắc sống chết, chân của tôi đột nhiên mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất, làm thế

nào cũng không có sức lực.

Thôi xong!

Chết chắc rồi!

Lòng tôi lạnh lẽo đến cực điểm, hận không thể cho mình hai cái tát, lúc nào không sợ lại ngay đúng lúc này sợ đến mức chân mềm nhũn, trong nháy mắt huyết thi đã vọt đến trước mặt tôi, hàm răng đỏ tươi trực tiếp cắn lên tôi.

Tôi thậm chí còn không dám nhìn, hai mắt nhắm nghiền chờ cơn đau đón ập đến, nhưng tôi đợi một lúc mà không thấy có cảm giác bị cắn xe, huyết thi ở trước mặt còn phát ra tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu khiến cho tim tôi như muốn nhảy ra ngoài, cảm giác cái chết chỉ cách tôi có một bước chân!

Không biết qua bao lâu, khi tôi cho rằng mình đã chết, Diệu Diệu mới nhẹ nhàng đẩy vào tôi, nói: “Chị ơi?”

“Ừ...” Giọng tôi run run, vẫn còn chưa tỉnh táo lại sau cơn hoảng loạn lúc này.

“Chị có thể mở mắt ra, chúng ta đã an toàn rồi.” Diệu Diệu nói, trong giọng nói của thằng bé còn có ý cười.

Lúc này tôi mới cố đề nổi sợ hãi trong lòng xuống, thận trọng mở mắt ra.

Ánh mắt tôi nhanh chóng nhìn vào hai huyết thi trên người, bọn chúng vẫn còn đây, chỉ có điều bây giờ đầu đã ở một nơi thân ở một nẻo, đầu và thân dường như bị một sức mạnh to lớn xé ra, xương cốt cũng nát vụn một cách kỳ lạ.

Nhìn thấy cảnh tượng này dạ dày tôi lại quặn lên, suýt nữa nôn ra ngoài.

May là vừa nãy mới nôn, trong dạ dày tôi không còn gì nữa, chỉ là thấy hơi buồn nôn mà thôi.

Tôi nhanh chóng nén cảm giác buồn nôn xuống, tôi di chuyển ánh mắt tìm kiếm Tô Đoàn, kết quả là không nhìn thấy Tô Đoàn, tôi lại thấy dáng người gầy gò của Đường Dững đang đứng trước mặt tôi, anh ta cười hề hề, sau khi nhìn thấy tôi tròn tròn mắt nhìn anh ta còn đùa: “Chị, không phải lúc viết bài tố cáo tôi còn anh dũng như thế, sao nhìn thấy hai huyết thi lại bị dọa sợ đến mức như vậy?”

Gi cơ, đó mà là chuyện hai huyết thi à, rõ ràng là bảy tám huyết thi đấy!

Hơn nữa nếu huyết thi đang nằm không động đây nữa thì coi như thôi, đây là huyết thi còn sống sờ sờ ra đấy, biết đau, biết bao vây tấn công, nếu không phải anh ta tới kịp lúc thì tôi và Tô Đoàn hôm nay đều nằm lại nơi này rồi!

Trong lòng tôi thầm mắng, nhưng sau khi Đường Dững cười chế giễu tôi, nỗi sợ trong lòng tôi lại tiêu tan đi rất nhiều, chân cũng không cứng ngắc lại như lúc này, chật vật đứng lên.

“Cảm ơn anh đã cứu tôi.” Tôi nói, mặc dù không quen với bộ dạng cười hề hề của Đường Dững như vậy, nhưng đúng là anh ta đã đánh bại huyết thi, cứu mạng của tôi.

Hơn nữa đây không phải lần đầu tiên anh ta cứu tôi, lần trước tôi bị thương nặng cũng là nhờ anh ta dùng thần dược trị thương cho tôi.

Tôi chăm chú nhìn anh ta, luôn nói ơn cứu mạng không biết nói cảm ơn thế nào cho hết, nhưng lúc này tôi mới lúng túng nhận ra hình như tôi ngoài việc cảm ơn anh ta bằng lời nói thì thật sự không còn cách nào khác để tỏ ý cảm ơn.

Ai ngờ Đường Dững nhảy tới khoát tay nói: “Cảm ơn tôi coi như xong rồi, bọn chúng không phải do tôi giết, cũng không phải là tôi cứu cô.”

“Không phải anh sao?” Tôi sững sờ, xung quanh đây chỉ có Đường Dững và Diệu Diệu, không phải Diệu Diệu, chẳng lẽ là Diệu Diệu đã cứu tôi?

Tôi lập tức nhìn về phía Diệu Diệu, ai ngờ Diệu Diệu nhú mày, trầm giọng nói: “Là đại ma vương cứu chị.”

Tô Mộc sao?

Nghe thấy cái tên này, không biết tại sao trong lòng tôi lại run lên một trận, dường như anh ta như là người bảo vệ tôi vậy, có anh ta, tôi sẽ không gặp nguy hiểm.

“Vậy anh ta đâu rồi?” Tôi tìm kiếm xung quanh, bên cạnh ngoài Đường Dững và Diệu Diệu ra thì chỉ còn lại hai huyết thi bị kéo đứt đầu, căn bản không có người khác, thậm chí ngay cả Tô Đoàn cũng không thấy đâu.

“Đưa Tô Đoàn đi tìm quả phụ họ Vương rồi.” Diệu Diệu nói, thằng bé nói xong còn đi tới kéo tay của tôi, kéo tôi đến bên cạnh Đường Dững, cười nói: “Chị, bây giờ chân chị còn mềm nhũn không? Nếu không đi được, có thể bảo anh của em bế chị, anh của em rất khỏe đấy.”

Nói xong thằng bé còn cười hi hi rồi liếc mắt nhìn Đường Dững một cái, khuôn mặt nhỏ gian xảo, tôi không còn gì để nói, thằng bé này, rõ ràng khi ở với tôi rất bình thường mà, sao vừa thấy Đường Dững liền thay đổi, nhỏ mọn hẳn lên.

“Mọi người đã tìm thấy quả phụ họ Vương rồi, cô ta ở đâu?” Tôi không để ý đến những lời trêu chọc của Diệu Diệu, trực tiếp bỏ qua đề tài này, hỏi

Đường Dũng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trọng sinh trận

“Trong tàu đây.” Đường Dũng chỉ về phía chiếc tàu ở sau lưng tôi.

Chiếc tàu kia chính là chiếc tàu mà lúc nãy tôi và Tô Đoàn đi vào gặp bà lão mà, trước khi đi vào Diệu Diệu nói chiếc thuyền đó có vấn đề, sau đó chúng tôi lại bị huyết thi bao vây tấn công, bây giờ xem ra, quả phụ họ Vương tám chín phần là đang trốn trong đó, chỉ là vừa nãy chúng tôi không phát hiện ra mà thôi.

Chân của tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, lão đảo đi về phía chiếc tàu, nhưng vừa đi được mấy bước, Đường Dũng nhanh chóng xông ra, một tay vác tôi ở trên vai anh ta, giống như khiêng lợn rồi đi vào trong chiếc tàu.

Quả nhiên Tô Mộc đang ở trong tàu, đang đỡ Tô Đoàn và giằng co với bà lão trên tàu, sắc mặt anh ta vô cùng u ám, xem ra tình trạng của Tô Đoàn không tốt lắm.

Mà sau khi anh ta nhìn thấy tôi bị Đường Dũng vác vào, con người đen nhánh càng trở nên u ám, cùng với sự chấn động trong tâm tình của anh ta thì hàn khí trên người anh ta nhanh chóng tăng vọt, không gian vốn không lớn lắm của chiếc tàu bị giảm xuống mười độ!

“Hỏi ra chưa? Làm thế nào để giải độc của huyết thi?” Đường Dũng nói

Anh ta giống như người không có chuyện gì làm, trực tiếp thả tôi lên ghế ở sau lưng Tô Mộc, để tôi ngồi vững rồi sau đó cười hì hì nhìn Tô Mộc.

“Đám người trẻ tuổi các người cuối cùng muốn làm gì, việc gì mà phải bức ép một bà lão nghèo như tôi? Tôi không biết cái gì là huyết thi, càng không biết độc gì đó, các người tha cho một bà lão như tôi đi.” Khuôn mặt bà lão đau buồn, trong đôi mắt đục ngầu tràn đầy sự uất ức tủi thân.

Nếu như không có Diệu Diệu liên tục nhắc nhở, chỉ nhìn thấy biểu cảm của bà lão, tôi sẽ nghi ngờ Tô Mộc nhận nhầm người rồi, người chỉ huy đám huyết thi tấn công chúng tôi tuyệt đối không phải là bà lão này.

Nhưng rõ ràng chúng tôi vừa từ chỗ bà ta đi ra liền bị huyết thi bao vây tấn công, nếu đám huyết thi thật sự không có quan hệ gì với bà ta thì tại sao lại chỉ tấn công tôi và Tô Đoàn, ngược lại bà ta không hề hấn gì?

Nghĩ đến đây, mặt tôi cũng âm trầm không nói chuyện.

Vốn cho rằng Tô Đoàn chỉ là bị huyết thi cắn bị thương mà thôi, mặc dù vô cùng thâm trọng nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, vừa rồi Đường Dũng nói huyết thi có độc, hơn nữa Tô Đoàn bây giờ thật sự đang ở trạng thái không tốt, cả người đều hôn mê, hàm răng không ngừng run rẩy, vì cứu tôi nên cậu ta mới bị như vậy, bây giờ tôi sốt ruột hơn bất cứ ai muốn tìm ra hung thủ hại cậu ta.

Trong vô thức, tôi đã đi đến trước mặt bà lão, lạnh lùng nói: “Nếu bà không biết gì cả, vậy thì hãy đem tấm da lợn bà may ra đây.”

Bà lão không ngờ tôi lại nhắc đến tấm da lợn vào thời điểm này nên hơi sững sốt, sau đó khổ sở nhìn tôi: “Tấm da lợn đó là tôi may từng chút từng chút một, chờ đến mùa đông giá rét tôi chỉ có thể dựa vào chiếc áo khoác da lợn kia để chống lạnh, cô gái à, từ khuôn mặt của cô có thể thấy cô là một cô gái lương thiện, và lại chiếc áo da lợn của tôi cũng không đáng tiền, cô hãy rủ lòng thương xót, để lại cho bà lão này đồ để chống lạnh đi.”

Nói xong ánh mắt của bà ta nhìn lướt qua người tôi và Tô Mộc, khuôn mặt sợ hãi, thậm chí run rẩy đứng dậy, muốn quỳ xuống xin chúng tôi tha cho.

Người không biết chuyện nhìn thấy cảnh tượng này nhất định sẽ cho rằng chúng tôi ý vào việc người đồng loại khỏe mạnh cường tráng nên ức hiếp bà lão, thậm chí cho rằng chúng tôi đang cướp.

Nhưng bây giờ tôi không có một chút lòng thương hại nào, Diệu Diệu nói cái bà ta may chính là da người, tôi tin lời của Diệu Diệu, chính vì vậy nhìn thấy bà ta giả vờ đáng thương trước mặt, tôi chỉ cảm thấy vô cùng buồn nôn.

“Tôi nói lại một lần nữa, đem áo da lợn của bà đưa ra đây, nếu không chỉ sợ bà sẽ không có cơ hội mặc nó đâu.” Giọng tôi lạnh lùng, lúc tôi nói tôi thấy Tô Mộc đang kinh ngạc liếc nhìn tôi, trên mặt xẹt qua biểu cảm không dám tin.

Từ sau khi gặp anh ta, tôi luôn sợ hãi, nhưng lúc này tôi đã lên con giận dữ, có thể thấy được sự dứt khoát từ giọng nói của tôi, chỉ cần bà lão kia dám từ chối thêm một câu, tôi sẽ không do dự biến sự uy hiếp của tôi thành sự thật!

Cũng khó trách Tô Mộc lại kinh ngạc.

Bà lão kia sau khi bị tôi uy hiếp liền sợ hãi, nhưng không đưa áo da lợn ra như lời tôi nói, vẫn khóc sụt sùi, lải nhải bảo chúng tôi tha cho bà ta, bà ta không sống được mấy nữa...

Tôi bị bà ta nói đến bực mình, nếu như giết người không phạm pháp, tôi thật sự hận không thể một dao chém chết bà ta để báo thù cho Tô Đoàn.

Đúng lúc tôi không biết làm thế nào, Diệu Diệu một lần nữa chọc vào tay của tôi, cười nói: “Chị ơi, bà ta không muốn đưa cho chị, chúng ta có thể tự mình lấy, em biết áo da đó ở đâu.”

Nói xong thẳng bẻ cười hi hi kéo tay tôi đi về một bên, không được mấy bước, Diệu Diệu liền dừng lại, tay chỉ vào boong tàu dưới chân.

Boong tàu nhìn qua rất bình thường, không ngờ phía dưới còn có tầng lửng, nhưng Diệu Diệu còn chưa nhắc tấm ván lên thì bà lão đang khóc lóc kể lể kia đột nhiên hét lên một tiếng kỳ quái rồi nhanh chóng lao về phía Diệu Diệu.

Đúng lúc người của bà ta sắp đụng vào Diệu Diệu, Đường Dững đột nhiên chuyển động, tốc độ của anh ta rất nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt đã lao đến trước mặt bà lão, đập một cước vào ngực bà lão.

“Àm!”

Một âm thanh vang lên.

Bà lão bị Đường Dững đập văng ra, đập mạnh vào tường, phun ra một ngụm máu đen.

Đừng nói bà ta đã lớn tuổi, cho dù là thanh niên trẻ tuổi, bị Đường Dững đập cho một cước như vậy cũng lành ít dữ nhiều.

Nhưng bà lão kia thế mà vẫn rất ngoan cố, sau khi bị Đường Dững đập, không những không ngất đi mà thậm chí còn loạn choạng đứng lên!

“Quả phụ họ Vương, bà đã giết nhiều người như vậy, đã đến lúc sắp chết, còn không mau đem phương pháp giải độc ra đây, như thế tôi còn có thể cho bà chết thoải mái một chút.” Sự kiên nhẫn của Tô Mộc lúc này cũng sắp đến giới hạn rồi, ánh mắt lạnh lùng nhìn bà lão nói.

Tôi giật nảy cả người, bà lão này làm sao có thể là quả phụ họ Vương được?

“Khục khục... tôi thật sự không biết cái gì là phương pháp giải độc, càng không phải là quả phụ họ Vương, các người nhận nhầm người rồi.” Bà lão ho ra mấy ngụm máu tươi, nói chuyện đứt quãng, hơi thở đã rất mong manh.

Nhưng cho dù như vậy, bà ta vẫn loạn choạng đứng ở mũi tàu, đối mặt với chúng tôi, dường như trong boong tàu có thứ gì đó mà bà ta không thể vứt bỏ.

Da người!

Đột nhiên trong đầu tôi hiện lên hai chữ này, lúc trước bà ta luôn bận rộn may da người, cũng không lộ ra bất cứ sơ hở gì, duy chỉ có lúc Diệu Diệu muốn lấy tấm da người của bà ta thì bà ta mới cuống lên, mới bị Đường Dững đập cho một cước trọng thương, nhất định là da người!

Có Tô Mộc và Đường Dững giằng co với bà lão, tôi cũng không sợ bà ta lại xông đến đây, nhanh chóng bước đến chỗ vừa nãy Diệu Diệu chỉ, một tay nhắc tấm ván ở boong tàu lên.

Cùng với gác lửng lộ ra, một mùi tanh hôi thối xộc lên, xông thẳng vào mặt của tôi, tôi không có sự phòng bị nên suýt chút nữa bị ngất đi.

Điều kinh hoàng chính là dưới tấm ván không phải là da người mà là một loạt thi thể màu đỏ, bọn họ giống với đám huyết thi lúc này bao vây tấn công chúng tôi, đều bị người ta lột da, rút máu, xếp gọn gàng cùng với nhau, hơn nữa có khoảng sáu thi thể, thêm bảy huyết thi bao vây tấn công chúng tôi lúc trước, tổng cộng là mười ba thi thể, vừa vận với số cô gái mất tích mà cảnh sát được báo.

Xong rồi.

Thi thể đều để ở đây, điều này có nghĩa là tất cả các cô gái đều đã chết, trong đó bao gồm cả em họ của tôi.

Trong nháy mắt lòng tôi như bị kim đâm, rõ ràng đám huyết thi này vừa nãy còn bao vây tấn công tôi, nhưng lúc này tôi nhìn thấy bọn họ nằm ở tầng lửng trong boong tàu lại không hề thấy sợ hãi, trong lòng chỉ thấy vô cùng đau lòng.

Đáng tiếc là bọn họ đều đã bị lột da, toàn thân be bết máu, không thể nhận ra ai với ai.

Không biết từ lúc nào Đường Dững đã đến bên cạnh tôi, sau khi nhìn những huyết thi ở trong tầng lửng liền thở dài, nói với bà lão: “Chúng cứ đều đã bày ra trước mắt, bà còn không thừa nhận, nhìn điệu bộ của bà, bà muốn luyện mi - ka - ah đúng không?”

Bà lão không hề tức giận nhưng khi nghe thấy ba chữ mi - ka - ah, sắc mặt liền thay đổi.

“Quả phụ họ Vương, bà ngoài mặt là bà đồng Trung Quốc, nhưng sau lưng lại học tập tà thuật của nhà họ Thái chúng tôi? Thủ đoạn của thuật mi - ka - ah vô cùng tàn nhẫn, cho dù ngay trong tầng nhân Thái Lan cũng gần như đã tuyệt diệt, nhưng bà lại biết tà thuật mi - ka - ah, nói đi, sư phụ của bà là ai?”

Bộ dạng của Đường Dững vẫn phất phơ như cũ, lúc nói chuyện thì rất hời hợt nhưng ánh mắt thì vô cùng độc ác, cũng không biết anh ta đã dùng phương pháp gì, khi hỏi sự phụ của bà lão là ai thì âm thanh đột nhiên tăng lớn, như tiếng chuông lớn, khiến cả người chấn động.

Bà lão bị chấn động đến mức ho ra một ngụm máu tươi.

Chuyện đã đến nước này, tôi đã chắc chắn bà lão này chính là quả phụ họ Vương, bởi khi bà ta nôn ra máu, trên người đột nhiên rơi xuống mấy cái lông gà màu đỏ tươi, chính là loại bà ta đưa cho tôi xem lúc ở bên trong mộ.

Nhưng đang yên đang lành sao quả phụ họ Vương lại trở thành bà lão tuổi già sức yếu thế kia?

Mi - ka - ah rốt cuộc là cái gì mà lại cần nhiều mạng sống của cô gái như thế!

Trong lòng tôi như bốc hỏa, sau khi chắc chắn bà lão này là quả phụ họ Vương, tôi hận không thể một đao trực tiếp giết chết bà ta!

Nhưng giết người là phạm pháp, hơn nữa Tô Đoàn đang trúng độc huyết thi, sở dĩ Tô Mộc vẫn giữ lại quả phụ họ Vương chắc là vì không có phương pháp giải độc huyết thi.

“Bà không chịu nói, vậy để trí thông minh tuyệt đỉnh như tôi suy luận một chút, mặc dù tôi chưa từng học tà thuật mi - ka - ah nhưng trước đây đã nghe sự phụ nói qua, mi - ka - ah trong tiếng Trung gọi là trọng sinh trận, chuyên dùng da và cơ thể của những cô gái trẻ lột rửa bản thân mình để đạt được mục đích cái lão hoàn đồng, chính vì vậy bà đã lột da những cô gái này để may kén trường thành, sau đó chui vào kén, đổi lại gân cốt trẻ trung cho mình, mỗi lần sau khi trọng sinh thành công, bà sẽ trẻ hơn một tuổi so với lần trước, nhưng mi - ka - ah cũng có một nhược điểm vô cùng lớn, chính là hiệu quả chỉ trong vòng một năm, chính vì thế mỗi năm vào thời điểm này, bà phải trở lại tuổi thật của chính mình, biến thành một bà lão hơn tám mươi tuổi, có đúng không?”

Đường Dững nói, nói xong anh ta nhìn về phía quả phụ họ Vương, ánh mắt nhìn bà ta có chút giễu cợt: “Bây giờ bà đã hơn tám mươi tuổi, sau khi trọng sinh khoảng hơn bốn mươi tuổi, chứng tỏ lúc sáu mươi tuổi bà mới tiếp xúc với tà thuật nhà họ Thái, hơn hai mươi năm trước, tăng nhân Thái Lan lánh nạn sang Trung Quốc, theo tôi biết chỉ có một mình Long bà Viêm, cho nên sự phụ của bà chính là Long bà Viêm đúng không?”

Toàn thân của quả phụ họ Vương run lên, khiếp sợ nhìn Đường Dững: “Rốt cuộc anh là ai, tuổi còn nhỏ mà đã biết nhiều như vậy.”

“Tôi là ông nội của bà, nếu Long bà Viêm là sự phụ của bà, vậy thì tôi nể mặt sự phụ bà mà tha cho bà một mạng, nhưng bà phải để lại tám da người, thả toàn bộ hồn phách đã câu dẫn.” Đường Dững nói.

Nói xong, dường như anh ta nhớ ra điều gì đó, chỉ tay vào Tô Đoàn: “Đúng rồi, còn cậu ta, hãy nói ra phương pháp giả độc huyết thi, xong rồi bà có thể đi.”

Tôi liền cuống lên, anh ta cứ như vậy mà thả quả phụ họ Vương đi sao?

Bà ta vì muốn lấy lại tuổi trẻ của mình mà giết bao nhiêu cô gái trẻ tuổi như vậy, trong đó còn có cả em họ của tôi và bạn bè chơi với nhau từ bé, cứ như vậy mà tha cho bà ta sao?

Tôi tức giận đến mức muốn tìm Đường Dững để tranh luận, nhưng Diệu Diệu lại kéo tôi lại, lắc đầu với tôi, ra hiệu tôi đừng nói.

Diệu Diệu là tiểu quý của Đường Dững, đương nhiên sẽ nói đỡ cho anh ta, tôi liền hát Diệu Diệu ra, muốn lao đến trước mặt Đường Dững.

Nhưng lúc khước mắt nhìn thấy Tô Mộc ở một bên, thấy anh ta, Diệu Diệu đang nhìn tôi, cũng lắc đầu với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Long bà viêm

Tôi bất giác dừng bước chân lại, không biết tại sao khi thấy Tô Mộc không cho tôi đi lại, tôi lại nghe theo anh ta như thể anh ta đúng lắm không bằng.

“Thật sao? Anh chịu thả tôi đi sao?” Quả phụ họ Vương cũng bán tín bán nghi với lời của Đường Dững, nhưng giờ bà ta đang bị thương nặng, lại thêm cả trước mặt có hai cao thủ là Đường Dững và Tô Mộc ở đây nữa, bà ta có muốn trốn thoát cũng chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày, cũng chỉ có thể đặt hết hy vọng lên người Đường Dững thôi.

“Đương nhiên rồi, quân tử nhất ngôn, đỉnh cửu cá đỉnh!” Đường Dững vỗ ngực nói.

Tôi suy nghĩ nửa thì bị anh ta làm cho kinh ngạc đến nỗi phun cả nước miếng ra, trong lúc nói chuyện nghiêm túc như thế này mà anh ta lại dùng thành ngữ linh tinh gì thế không biết, cũng may Tô Đoàn vốn thích tia tót câu chữ đang hôn mê, nếu không mà nghe thấy anh ta tạo bừa thành ngữ như này chắc sẽ

tức điên lên mất.

“Tôi có thể tha hồn phách đi, huyết thi cũng có thể trả lại cho các người, nhưng còn da người tôi nhất định phải đem đi, anh đã chịu nể mặt sự phụ tôi tha cho tôi một mạng thì chắc cũng có chút quan hệ với sự phụ tôi, chắc anh cũng rõ ý nghĩa của da người đối với tôi nhỉ.” Quả phụ họ Vương nhìn chòng chọc vào Đường Dũng, như thể chỉ sợ Đường Dũng sẽ có những hành động bất lợi với bà ta vậy.

“Vây được thôi, đã tốt thì tốt cho trót, cô nói cách giải độc trước đi đã.” Đường Dũng lại tiếp tục gạt đầu, thể mà lại dễ dàng đồng ý với bà ta vậy.

Đôi mắt đục ngầu của quả phụ họ Vương nhìn chằm chằm vào Đường Dũng một lúc lâu sau đó mới lựa chọn tin tưởng anh ta, thờ hồn hèn nói: “Giải độc cho huyết thi thực ra rất đơn giản, chỉ cần đốt một mối lửa thiêu hai huyết thi cần bị thương anh ta lên, đem đám tro tàn, thêm ít đẳng thảo rồi bôi lên vết thương của anh ta là giải được độc thôi.”

Nói rồi, bà ta lại lấy từ trên người ra một lọ thuốc đen kịt, sau đó mở nắp ra, miệng lọ thuốc bỗng nhiên xuất hiện một đám khói bụi màu đen, tạo thành một vòng xoáy nhỏ trên miệng lọ.

Cùng với đám khí đen trong vòng xoáy đang không ngừng tràn ra ngoài, rất nhanh, cả khoang thuyền liền bị bao phủ bởi một màn hắc khí dày đặc, nhiệt độ trong khoang thuyền vốn đang rất thấp lập tức ngưng kết lại thành một tầng không khí lạnh, nhiệt độ trực tiếp xuống dưới không độ!

Trên người tôi chỉ mặc một chiếc váy đầm tay lưng, lập tức bị nhiệt độ thấp lúc này làm cho lạnh cóng, sờn hết cả gai ốc.

Chính vào lúc tôi đang rung hết cả mình lên thì lưng tôi bỗng được khoác lên một chiếc áo khoác nhẹ như bay, chiếc áo khoác đó nhẹ như không khí, khoác lên người tôi mà không có chút cảm giác nào, nhưng từ sau khi có chiếc áo khoác đó tôi liền như có thêm một lớp bình phong, ngăn cách tất cả không khí lạnh ở bên ngoài.

Cùng lúc đó, sau lưng tôi, Tô Mộc cũng bắt đầu điên cuồng hấp thụ âm khí, hít thẳng đám âm khí được phóng thích từ trong bình thuốc vào trong cơ thể anh ta, cứ như vậy, tôi nhanh chóng không còn cảm thấy lạnh nữa.

Điều đó làm tôi thấy hơi cảm động, vì lý do Tô Đoàn bị thương nên sắc mặt Tô Mộc lạnh lẽo đến nỗi có thể đóng thành tảng băng, lại cộng thêm việc ban nãy tôi bị Đường Dũng khiêng vào nữa, anh ta ngoài việc lườm tôi ra thì căn bản không mấy hòa nhã gì với tôi hết, giờ anh ta lại có thể là người đầu tiên lao đến bảo vệ tôi lúc tôi lạnh, điều này thật sự khiến tôi bất ngờ.

Tôi còn tưởng rằng anh ta đang giận tôi, thì sẽ không để ý đến tôi cơ.

Cùng với đám âm khí được phóng thích ra từ trong bình thuốc, trong khoang thuyền bé tí này bỗng có thêm bao nhiêu là bóng người, mười ba hồn thiếu nữ bị giết đều hiện ra đây, khiến khoang thuyền vốn chật hẹp lại càng thêm chật cứng.

Tôi dường như lập tức nhìn thấy hồn phách của em gái họ, vội vàng tiến lại gần con bé, ôm lấy con bé mà khóc.

Nhưng cánh tay tôi lại xuyên qua người con bé, tuy con bé đứng ngay trước mặt tôi, nhưng lại chỉ là một cái bóng trong không trung mà thôi, không chạm vào được, cũng không sờ đến được.

Tôi bỗng nhiên càng thấy đau khổ hơn, quay đầu lại hỏi Tô Mộc xem rốt cuộc chuyện này là sao, lúc ở trong hang núi, tôi rõ ràng có thể chạm vào hồn phách em gái mà, giờ là sao chứ.

Tô Mộc giải thích rằng lúc ở trong hang núi, hồn phách của em gái vì bị quả phụ họ Vương khống chế, có thể có được âm khí từ chỗ quả phụ họ Vương nên linh hồn có thể ngưng kết lại được, nhưng bây giờ quả phụ họ Vương đến thân mình còn khó bảo toàn được thì đương nhiên không có âm khí để khống chế bọn họ, vậy nên bọn họ mới trở về trạng thái ma mới.

Trạng thái ma mới rất không ổn định, một khi rời khỏi cơ thể thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị tiêu tan, chỉ có trong tình huống cá biệt mới có thể ổn định được hồn phách, thực sự biến thành ma.

Cũng chính là nói đám em gái bọn họ giờ chỉ có thể coi là “ma tạm thời” mà thôi, mặc dù bọn họ chết thảm trong lửa tuổi dậy thì, còn bị người ta lột da hút máu, luyện thành huyết thi, vốn nên có oán khí mạnh mẽ để chống đỡ cho bọn họ biến thành “ma thật sự”, nhưng vì trước khi chết, bọn họ bị quả phụ họ Vương biến thành con rối sống, trở nên ngu dại, người mất đi ý thức thì làm sao còn nảy sinh oán hận được nữa?

Bởi vậy có thể nhìn ra được sự độc ác của quả phụ họ Vương, lúc bà ta khiến cho người ta biến thành con rối sống thì cũng đã nghĩ đến việc lột xác luyện hồn những thiếu nữ này rồi, thậm chí đám bọn họ căn bản chính là bị quả phụ họ Vương kia chọn trúng, biến em gái thành con rối sống chỉ là một phần trong kế hoạch của bà ta mà thôi.

Hơn nữa Đường Dũng đã nói rằng trận pháp trọng sinh chỉ có tác dụng trong một năm, điều đó chứng tỏ mỗi năm bà ta đều phải giết bao nhiêu thiếu nữ như vậy một lần, đã kéo dài hơn 20 năm nay rồi, vậy tổng cộng đã có bao nhiêu thiếu nữ chết dưới tay bà ta rồi chứ?

Tôi thực sự không dám nghĩ thêm nữa, toàn bộ kế hoạch giết người của bà ta có thể nói là hoàn hảo không chút thiếu sót, mỗi một bệnh nhân thần kinh mất trong bệnh viện tâm thần đều không được coi trọng, nếu không phải là do năm nay bà ta chuyển mục tiêu thành Giang Minh, nếu không phải trong kế hoạch giết người của bà ta vừa hay có em gái tôi, vậy thì dựa vào thủ đoạn giết người này của bà ta, ngoài pháp sư trong giới âm dương và ma ra, chỉ dựa vào cảnh sát thì rất khó bắt được bà ta!

Đợi sau khi quả phụ họ Vương thả hết tất cả âm hồn ra, Tô Mộc liền bảo Đường Dũng trông chừng quả phụ họ Vương và Tô Đoàn, còn mình thì đưa

theo tôi ra khỏi khoang thuyền, đi đến trước mặt hai huyệt thi bị bẻ gãy đầu kia.

Những hòn phách thiếu nữ kia đa số đều ngu ngu đần đần, chỉ có em gái họ của tôi trước khi chết đã được giải phép, khôi phục lại thần trí, vậy nên sau khi chúng tôi ra ngoài, con bé cũng ra ngoài theo.

Con bé nhìn thấy biểu cảm của hai huyệt thi đang nằm dưới đất kia vô cùng đau khổ thì liền há hốc mồm như thể đang khóc, nhưng con bé không có nước mắt, cũng không phát ra bất kì âm thanh nào, giữa tôi và con bé còn chẳng thể nói chuyện được.

Con bé khóc một hồi lâu, đau khổ nhìn tôi, mấp máy môi, khóc lóc kể lể không thành tiếng chuyện gì đó, còn tôi lại chẳng nghe thấy gì, nhìn con bé như vậy, tôi liền không kìm nổi nước mắt.

Cuối cùng Tô Mộc không nhìn nổi nữa, mở miệng nói: “Con bé nói con bé bị người ta luyện hồn, không lâu nữa sẽ bị tan biến, con bé rất vui vì có người chị gái như em, chỉ là con bé vẫn còn một chuyện chưa buông bỏ được, đó là bố mẹ con bé, bọn họ chỉ có một đứa con là con bé, giờ con bé chết rồi, nó sợ bố mẹ sẽ suy sụp, vậy nên nhờ em sau này thường xuyên đến thăm nom bố mẹ con bé, đợi sau khi bọn họ già thì thay nó chăm sóc họ nhiều hơn chút.”

“Ừ.” Tôi gật đầu thật mạnh, từ nhỏ cậu mẹ đã yêu thương tôi như thể con gái ruột, giờ con bé chết rồi, tôi đương nhiên sẽ trông nom chăm sóc cậu mẹ nhiều hơn, nhưng dù tôi có làm thế nào thì suy cho cùng cũng chẳng phải là em gái, tuổi tác cậu mẹ cũng không còn trẻ nữa, tôi thực sự không biết nên nói tin xấu là con bé đã qua đời với bọn họ như thế nào nữa.

Hơn nữa nếu bọn họ biết em gái sau khi chết còn bị người ta lột da thì sẽ phản ứng thế nào đây?

“Tô Mộc.” Tôi lau nước mắt, kêu Tô Mộc một tiếng: “Có cách nào để em gái tôi gặp cậu mẹ một lần không?”

“...”

Tô Mộc trầm ngâm một lúc, không lên tiếng.

Tôi thấy không có hi vọng nên liền nhào vào lòng Tô Mộc, ngẩng đầu nhìn anh ta, trên mặt còn nước mắt lưng tròng: “Xin anh đấy, để bọn họ gặp nhau một lần thôi, đây là chuyện cuối cùng chúng ta có thể làm cho họ, nếu không để họ gặp mặt thì em thực sự không biết nên nói với cậu mẹ về cái chết của em gái như thế nào nữa...”

“Hai.” Tô Mộc lại thờ dài, cũng vươn tay ra ôm lấy tôi, tay còn lại xoa nhẹ mái tóc tôi, dịu dàng nói: “Trong hai huyệt thi căn người này, một cái trong đó chính là thi thể của em gái, vậy nên lát nữa sau khi thiêu xác, hồn phách con bé cũng sẽ tan biến theo... Thế nên con bé mới theo ra đây, bàn giao hậu sự với em, Dương Dương, vạn vật trên thế gian đều có duyên số, duyên tới duyên đi, em đều phải tiếp nhận lấy.”

Nói rồi, Tô Mộc ôm chặt tôi, còn cúi đầu hôn lên trán tôi một cái.

Cảm xúc chùng chất đã lâu của tôi cũng không nhịn nổi nữa, bắt đầu khóc to thành tiếng trong vòng tay của anh ta.

Qua một lúc lâu sau, tâm trạng tôi mới từ từ ổn định lại, giờ Tô Đoàn sống chết vẫn chưa rõ, muốn cứu Tô Đoàn thì bắt buộc phải thiêu thi thể của em gái tôi, điều này khiến tôi rất khó chịu, vừa muốn nhanh chóng cứu Tô Đoàn, lại vừa luyến tiếc em gái.

Ngược lại là em gái, này giờ cứ nói với Tô Mộc điều gì đó, trông đáng vẻ là đang thúc giục Tô Mộc thiêu thi thể của con bé đi.

Cũng phải, dù thế nào đi nữa thì em gái cũng đã chết rồi, còn Tô Đoàn vẫn còn sống, sau khi tôi khóc mệt rồi, cuối cùng thì lòng đã quyết, nói với em gái: “Xin lỗi em.”

Nói rồi tôi liền quay người đi, không đành lòng tiếp tục nhìn nữa, bảo Tô Mộc thiêu hai huyệt thi đó đi.

Tô Mộc lên tiếng đáp lại, nói với em gái mấy câu sau đó bước đến bên cạnh xác chết, một màn lửa âm u màu đen bao quanh xác chết, không lâu sau, xác chết máu chảy đầm đìa liền bị thiêu thành đồng bột phần màu xám trắng.

Mà cùng với lúc xác chết đó được thiêu xong, cũng không còn thấy em gái đâu nữa.

Trong lòng tôi vô cùng mất mát, nhưng nghĩ đến việc có thể cứu được Tô Đoàn, tôi vẫn cố phần chần lại, cùng Tô Mộc gom đồng tro cốt lại.

Chính vào lúc này, thuyền cá sau lưng đột nhiên lắc lư dữ dội, trong khoang thuyền cũng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Diệu Diệu.

Sắc mặt Tô Mộc lập tức trở nên căng thẳng, trực tiếp biến mất từ bên cạnh tôi.

Tôi cũng sợ hết hồn, nhanh chóng chạy vào trong khoang thuyền.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ vốn ngăm đen của Diệu Diệu bỗng trở nên nhợt nhạt, trước ngực xuất hiện một chỗ rách lớn, còn trên bắp chân của Đường Dũng cũng có ba đường rạch sắc nhọn, bên cạnh vết thương bao phủ một màn hắc khí, mặt cũng tối sầm lại.

“Người đâu!” Tô Mộc liếc nhìn về phía bọn họ, lập tức nhú chặt mày lại, hỏi.

“Một người không trông nổi, làm mất rồi.” Đường Dững đáp, mặc dù anh ta đã bị thương, nhưng giọng điệu vẫn thoải mái như thể không hề hấn gì.

“Chị ơi, là nữ lệ quý kia, cô ta xuất hiện, cứu quả phụ họ Vương đi mất rồi.” Diệu Diệu nằm trên đất, bởi vì đau đớn nên khuôn mặt nhỏ đã nhăn lại thành cái bánh bao nhỏ.

Tôi không quan tâm là ai đã cứu quả phụ họ Vương đi, chạy thẳng lại ôm lấy Diệu Diệu, hỏi Tô Mộc xem vết thương của Diệu Diệu có nặng không, xem anh ta có cách nào chữa trị cho Diệu Diệu hay không.

Diệu Diệu rất e sợ Tô Mộc, thấy tôi định bảo Tô Mộc cứu thằng bé, nên thằng bé lập tức giãy dụa trong lòng tôi, nói thằng bé không sao, cứu lão đại của thằng bé trước mới là chuyện chính.

“Thằng bé bị thương rất nặng, nhưng cũng không đến nỗi hôn bay phách lạc đâu, cùng lắm là hơi đau thôi, không sao.” Tô Mộc liếc nhìn Diệu Diệu một cái, đáp bằng giọng điệu cứng nhắc.

Anh ta không cứu Diệu Diệu, mà tôi gần bên cạnh Đường Dững, hít mũi nói: “Anh và Long Bà Viêm - sư phụ của quả phụ họ Vương rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Chẳng có quan hệ gì cả.”

“Không có quan hệ gì mà anh lại nể mặt Long Bà Viêm, tha cho bà ta một mạng sao?”

“Tôi nói bừa vậy mà anh cũng tin? Tôi không định thả bà ta đi!” Đường Dững cuống lên, tức giận nói.

Vết thương trên chân anh ta vì bị âm khí xâm nhập nên liên tục run rẩy, biểu cảm cũng rất dữ tợn, trông có vẻ còn đau đớn hơn cả Diệu Diệu.

“Vậy tại sao không thấy bà ta đâu nữa, anh và Long Bà Viêm rốt cuộc có quan hệ gì?” Tô Mộc không hề bị lay động bởi câu trả lời vừa rồi của Đường Dững, sắc mặt lại lạnh lẽo hơn vài phần, thậm chí ngón tay đã đưa đến trước vết thương trên chân của Đường Dững, nếu Đường Dững không thể cho anh ta câu trả lời vừa ý thì tôi tin là Tô Mộc nhất định sẽ ra sức đâm lên vết thương của anh ta.

Loại chuyện giầu đồ bìm leo như thế này, trước mặt Tô Mộc thực sự là không đáng nhắc đến.

Đường Dững rõ ràng cũng nhìn ra là Tô Mộc không phải đang đùa, mặt sợ đến nỗi tái mét lại, đành nói: “Được rồi, anh cứng, anh cố chấp, tôi nói cho anh biết.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trang viên nhà họ tô

“Nghiêm túc mà nói, Long Bà Viêm được coi là sư thúc của tôi, ông ấy và sư phụ tôi là huynh đệ đồng môn, nhưng tôi chưa từng gặp ông ấy, chỉ từng nghe tên thôi, cũng chẳng có giao tình gì với ông ấy.” Đường Dững nói, một câu nói liên vút bỏ sạch quan hệ giữa anh ta và Long Bà Viêm.

Tay của Tô Mộc bỗng ấn xuống, móng tay thon dài trực tiếp ấn xuống vết thương của Đường Dững, đau đến nỗi khiến Đường Dững gào khóc thảm thiết.

“Chả trách anh lại để người chạy mất, quả phụ họ Vương đó căn bản chính là sư ti của anh! Nói đi, bà ta đi đâu rồi? Nếu anh không giao người ra đây, haha...” Tô Mộc nói rồi, trên mặt đã xoẹt qua một tia dữ tợn, móng tay ấn thẳng vào trong da thịt của Đường Dững, một luồng âm khí màu đen trực tiếp chui vào cơ thể Đường Dững theo ngón tay anh ta.

Đường Dững lập tức như bị sét đánh, cả người bắt đầu run rẩy, khớp hàm liên tục đập vào nhau, tròng mắt cũng trắng bệch ra.

“Đại ma đầu, anh mau thả lão đại của tôi ra, nếu không tôi sẽ liều mạng với anh!” Diệu Diệu thấy Đường Dững bị giầy vò, liền hét lên, vùng vẫy xông tới chỗ Tô Mộc, chỉ là thằng bé cũng đã bị thương nặng, còn chưa xông đến trước mặt Tô Mộc thì chân nọ đã vấp vào chân kia, tự mình té ngã.

Tôi lập tức đỡ Diệu Diệu dậy, khuyên Tô Mộc: “Bọn họ đều đã bị thương nặng thế rồi, có lẽ không phải là cố tình thả quả phụ họ Vương đi đâu, giờ chuyện đã thế này, chúng ta đừng tranh chấp nội bộ nữa, vẫn nên chữa trị cho bọn họ trước đã, khiến Tô Đoàn tỉnh lại mới là chuyện chính.”

Nói rồi, tôi ôm chặt Diệu Diệu vào trong lòng, chỉ sợ thằng bé sẽ lại bị Tô Mộc làm hại.

“Tranh chấp nội bộ? Ai cùng phe với anh ta chứ.” Tô Mộc lạnh lùng hừ một tiếng, lườm Đường Dững một cái.

Có điều anh ta thật sự không làm khó Đường Dững nữa, mà sắc mặt âm trầm, đặt tay lên vết thương của Đường Dững, vận âm khí trên người, hút âm khí màu đen quanh vết thương của Đường Dững vào trong cơ thể mình.

Anh ta bỗng nhiên hút như thế, tôi mới phát hiện ra, trên người Đường Dững vậy mà lại chứa nhiều âm khí đến vậy, vốn dĩ tôi còn cho rằng chỉ có một ít ở chỗ vết thương kia thôi, ai ngờ thuận theo sự hấp thụ của Tô Mộc, âm khí liên tục không ngừng trào ra từ trong vết thương của Đường Dững, cứ như thể vô cùng vô tận, ngay đến cả sắc mặt Tô Mộc cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc hơn, cau mày nhìn Đường Dững.

Liên tục hút hơn năm phút liền, âm khí trong vết thương của Đường Dững mới từ từ giảm bớt, đợi sau khi Tô Mộc hút hết tất cả âm khí trên chân anh ta ra rồi, Đường Dững cuối cùng cũng không còn run rẩy nữa.

Vì lí do đã từng làm chuyện đó với Tô Mộc nên trong người tôi cũng có một phần âm khí của Tô Mộc, vậy nên có thể nhìn thấy đám sương mù màu đen đó, mà người sống không thể bị nhiễm quá nhiều âm khí, nếu không nội tạng sẽ bị đông cứng, dẫn đến mất mạng.

Mà trong cơ thể của Đường Dững lại chứa nhiều âm khí như vậy, xem ra đám âm khí đó đều là bị ngấm vào từ vết thương trên chân anh ta, như vậy thì xem ra Diệu Diệu nói không sai, quả phụ họ Vương kia là được nữ lệ quý kia cứu đi, cũng chỉ có nữ lệ quý đó lúc làm hại người khác mới để lại âm khí nồng nặc đến như vậy.

Sau khi Tô Mộc hút hết âm khí trong cơ thể Đường Dững ra, cũng không ở lại mà đi thẳng đến chỗ tôi.

Diệu Diệu thấy Tô Mộc, cơ thể liền không kiềm được mà run lên, vừa định giãy dụa để chuẩn đi thì đã bị Tô Mộc bế ra khỏi tay tôi.

“Tô Mộc...” Trong lòng tôi bỗng thấy căng thẳng, gọi anh ta theo bản năng, chỉ sợ Tô Mộc sẽ gây bất lợi cho Diệu Diệu.

“Em đứng đó đừng nhúc nhích, đừng qua đây.” Tô Mộc đáp.

Nói xong liền ôm thẳng Diệu Diệu đi sang đầu bên kia của khoang thuyền, truyền âm khí vừa hút từ trên người Đường Dững lên người Diệu Diệu.

Anh ta vậy mà lại đang trị thương cho Diệu Diệu!

Tôi kinh ngạc nhìn Tô Mộc, mặt anh ta lúc này vô cùng chăm chú, khuôn mặt sắc sảo đẹp trai đến lạ thường!

Tôi bất giác ngăn người ra, chính vào lúc tôi đang thương thức nhan sắc tuyệt thế đó, Đường Dững không biết từ lúc nào đã tiến đến bên cạnh tôi, đẩy tôi mấy cái rồi nói: “Đẹp đến vậy sao? Nước miếng của cô sắp chảy cả ra rồi kìa.”

Tôi lập tức tỉnh táo lại, ngại ngùng lườm Đường Dững một cái.

Có cần nói chuyện thẳng thắn thế không chứ!

“Anh khỏi rồi hả?” Tôi nói.

“Ừ huh? Vết thương tí tẹo này đối với tôi có là gì.” Đường Dững nhếch miệng cười, như thể người đau đến nổi mắt trợn trắng cả ra ban nãy không phải anh ta không bằng.

Tôi bấu môi, để lại cho anh ta chút mặt mũi, không vạch mặt anh ta.

“Là cô bảo anh ta cứu chữa cho Diệu Diệu à?” Đường Dững cười xong liền hỏi, nhìn Tô Mộc bằng ánh mắt ngả ngón, cũng may giờ Tô Mộc đang nhắm mắt không để ý đến anh ta, bằng không thì chỉ bằng ánh mắt gọn đòn đó của anh ta thôi cũng đủ để Tô Mộc cảm thấy khó chịu, có lẽ sẽ xử lí anh ta một trận mất.

“Không, là tự anh ấy muốn cứu chữa cho Diệu Diệu.” Tôi đáp, anh ta cũng thật là coi trọng tôi mà, cứ như thể tôi bảo Tô Mộc cứu Diệu Diệu thì anh ta sẽ nghe lời tôi không bằng.

“Vậy chúng ta cũng đừng nói chuyện phiếm nữa, làm cho người anh em kia tỉnh dậy đã rồi tính tiếp.” Đường Dững bấu môi với Tô Đoàn.

Nói rồi anh ta đã đi đến bên cạnh Tô Đoàn, dò tìm trên người một hồi, rồi lấy ra một cây cỏ màu tím lục.

“Đây chính là độc đẳng thảo?” Tôi hỏi Đường Dững, nhưng lúc quả phụ họ Vương kia bảo dùng tro cốt của huyết thi trộn với độc đẳng thảo, tôi liền đang nghĩ độc đẳng thảo là cái gì, tưởng rằng cứu Tô Đoàn đâu có dễ như thế, không ngờ Đường Dững lại mang theo thứ này bên người.

“Ừ, độc đẳng thảo là một loại thảo dược giải độc thường dùng của Thái Lan, ở Thái, rắn độc, muỗi... rất nhiều, hề là bị chúng cắn thì tây y đều cần tìm huyết thanh giải độc, nhưng y học Thái Lan truyền thống đều là dùng độc đẳng thảo để giải độc, trăm phát trăm trúng.” Đường Dững giải thích, vừa nói tay đã vừa vò nát độc đẳng thảo đã được phơi khô ra, rồi trộn vào với đám tro cốt của huyết thi ban nãy chúng tôi gom về.

“Vậy sao anh lại luôn đem theo độc đẳng thảo bên người vậy? Anh cũng đâu có nuôi rắn độc, Giang Minh cũng đâu có côn trùng kịch độc gì đâu.” Tôi lại hỏi.

“Phòng muỗi thôi, độc đẳng thảo này không chỉ có thể giải độc mà còn là khắc tinh của muỗi, tôi đều dùng nó như hương chống muỗi, vậy nên mới luôn đem theo người.” Đường Dững giải thích.

Nói rồi, anh ta cũng đã đắp chất hỗn hợp của hai thứ đó lên vết thương của Tô Đoàn.

Chất hỗn hợp của tro cốt vốn là màu xám trắng, lúc tiếp xúc với vết thương của Tô Đoàn liền nhanh chóng chuyển thành màu đen.

Đợi sau khi tất cả chất hỗn hợp tro cốt trên vết thương đều chuyển thành màu đen, Tô Đoàn cuối cùng cũng dần tỉnh lại.

“Bà, hai, bà không sao chứ? A...” Cậu ta vừa nhìn thấy tôi thì liền kích động, chỉ là vừa động dậy liền động đến vết thương, đau đến nỗi cậu ta hít thở khí lạnh vào.

Tôi vội vàng trấn an cậu ta: “Tôi không sao, chỉ là cả người cậu toàn là vết thương do bị cắn, giờ đừng động dậy nữa, cố gắng nghỉ ngơi đi.”

“Quả phụ họ Vương đó đâu? Đã tìm thấy chưa?” Cậu ta nhanh chóng đảo quanh một vòng trong khoang thuyền, sau khi nhìn thấy bóng dáng của Tô Mộc liền thở phào nhẹ nhõm, nói: “Có ông hai ở đây là tốt rồi.”

Tôi gật đầu, kể lại những chuyện xảy ra sau khi cậu ta hôn mê một lượt, chỉ là đã giấu chuyện trong huyết thi cắn cậu ta có một cái là em gái tôi.

Sau khi cậu ta biết chuyện Đường Dũng và quả phụ họ Vương là đồng môn thì liền cảm thấy hơi bất ngờ, có điều cậu ta không nói gì cả, chỉ mỉm cười với người bạn tốt Đường Dũng, sau đó cảm ơn Đường Dũng.

Đường Dũng xua tay, nói rằng Tô Mộc đã cứu tiểu quý của anh ta, anh ta giúp Tô Mộc cứu Tô Đoàn cũng là điều đương nhiên.

Hai người họ cứ thế anh một câu, tôi một câu bắt đầu nói chuyện phiếm, đợi đến khi Tô Mộc chữa trị xong cho Diệu Diệu thì trời đã sáng rồi.

Quả phụ họ Vương đã trốn thoát, lại còn là được nữ lệ quý kia cứu đi, giờ muốn tìm bà ta cũng không dễ, huống hồ em gái đã chết, Tô Mộc cũng không có ý muốn tiếp tục truy tìm quả phụ họ Vương nữa, chỉ bảo tôi thu nốt chỗ tro cốt còn lại của em gái lại, sau đó bảo chúng tôi lui về bến tàu, còn anh ta thì ở lại trên thuyền, một mối lửa thiếu trụ tất cả đám huyết thi còn lại đi.

Xử lý xong thuyền cá, Tô Mộc liền đưa chúng tôi trở về.

Chỉ là trên đường về đã gặp phải vài trở ngại, Tô Đoàn bị cắn đến nỗi cả người toàn là vết thương, mặc dù chất độc đã được loại bỏ, nhưng vết thương vẫn còn đó, hiển nhiên không thể lái xe.

Mà Đường Dũng chân lại bị thương, lại còn bị thương chân phải, đương nhiên cũng không thể lái xe.

Chỉ còn lại tôi và Tô Mộc cùng với Diệu Diệu thôi.

Diệu Diệu đương nhiên không nói, không đợi tôi kịp hỏi Tô Mộc xem có biết lái xe không thì anh ta đã nhảy thẳng lên ghế phụ ngồi, nhìn tôi và nói: “Ngán ra đây làm gì, lái xe đi.”

“Em... không biết lắm... Sau khi thi được bằng lái xe thì chỉ biết đến sách vở thôi.” Tôi lúng túng, huống hồ trên xe còn có nhiều người vậy, để tôi lái xe chẳng khác nào là đang coi mạng người như cỏ rác.

“Anh không có bằng lái xe.” Tô Mộc nói thẳng thừng, nói xong còn dùng ánh mắt ngậy ngốc nhìn tôi.

Cũng phải, một lệ quý đã chết hơn trăm năm nay như anh ta, có bằng lái xe mới lạ.

Tôi thực sự sắp sụp đổ mắt, nói chuyện với Tô Mộc chẳng thà tôi gọi điện thoại tìm tài xế, trực tiếp đưa chúng tôi đến bệnh viện, như vậy thì tính mạng tất cả những người trên xe chúng tôi đều được đảm bảo.

Ai ngờ đầu Tô Mộc không cho tôi gọi điện thoại, bỗng dưng giơ tay ra tóm lấy tôi, cả người tôi không kiểm soát được nữa, trực tiếp bị Tô Mộc kéo về chỗ ghế ngồi.

“Lái xe đi, không đến bệnh viện, về nhà Tô Đoàn tìm Tô Thịnh trước.” Tô Mộc nói.

Giọng anh ta không to, nhưng lại có một uy thế ra lệnh, tôi vốn định từ chối nhưng lại bị tư thế của anh ta dọa cho sợ, chỉ đành ngoan ngoãn thắt dây an toàn, dựa vào những gì trường lái dạy để khởi động xe, lái xe chậm rì rì vào trong thành phố.

Đợi đến lúc về đến nhà Tô Đoàn thì cũng sắp là buổi trưa, thời gian đi cũng là lộ trình nửa tiếng nhưng ước chừng đã bị tôi kéo ra thành hơn bốn tiếng mới đến nơi, sắc mặt Tô Mộc đều tối sầm hết cả lại, có lẽ anh ta cũng không ngờ rằng kỹ thuật lái xe của tôi lại kém đến vậy đâu.

May mà cuối cùng cũng đến nơi, tôi trực tiếp bị sự giàu có của nhà Tô Đoàn làm cho khiếp sợ.

Trước kia tôi tưởng rằng nhà cậu ta ở trong nhà tầng bài mục trong tiểu khu nào đó cơ, nhưng khi đến tiểu khu nhà cậu ta thì tôi mới phát hiện ra nơi đây lại là khu biệt thự.

Tốt thôi, kinh tế bây giờ phát triển nhanh chóng, quả nhiên là khác với thời xưa, trong ấn tượng của tôi, những người bói toán đều là những người đi hết hang cùng ngõ hẻm, lừa ăn lừa uống, nhà Tô Đoàn lại giàu có như vậy, đã ở trong biệt thự lớn rồi.

Đợi đến khi tôi thực sự lái xe vào đến nhà Tô Đoàn, tôi lại một lần nữa bị làm cho khiếp sợ.

Nhà cậu ta ở sâu trong cùng của cả khu biệt thự, ban này đi qua không ít biệt thự, cũng đã hiểu sơ qua về những biệt thự trong tiểu khu này, nhưng nhà cậu ta không giống với những biệt thự khác ngoài kia.

Đó hoàn toàn có thể gọi là ‘trang viên’.

Rìa ngoài cùng là hàng rào bằng sắt, trên cổng nở đầy hoa tường vi, cả một bức tường hoa trông vô cùng tráng lệ.

Đây vẫn chưa là gì, vào bên trong cánh cổng hàng rào là một sân cỏ rộng thênh thang, bốn phía trong sân còn bày bốn pho tượng động vật, là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Còn trung tâm của sân lại xây một gian miếu nhỏ, gian miếu đó không to, nhưng hương hỏa rất thịnh vượng, trong lư hương trước miếu cắm ba nén hương vàng cực đại.

Sau khi tôi dừng xe theo chỉ dẫn của Tô Đoàn thì liền đi xuống xe.

Diệu Diệu và Đường Dững nhìn thấy nhà Tô Đoàn như vậy cũng ngây ngốc cả người, không ngừng quan sát công trình trong nhà của Tô Đoàn, cứ như Lưu Mỗ Mỗ vào đại quan viên.

Tô Thịnh cũng đang ở trong nhà, sau khi nghe thấy tiếng động liền xuống đón tiếp chúng tôi, sau khi thấy Tô Đoàn bị thương nặng liền vội vàng đỡ lấy Tô Đoàn từ trên vai tôi xuống, sau đó đỡ Tô Đoàn lên trên tầng.

Lúc gặp Tô Thịnh, tôi liền cảm thấy đứng ngồi không yên, dù gì con trai ông ta là vì cứu tôi nên mới bị thương thành như vậy, trong lúc đang do dự có nên vào trong tìm Tô Thịnh để xin lỗi hay không thì ông ta đã ra, nói với Tô Mộc: “Chú hai yên tâm đi, cháu đã xử lý ổn thỏa vết thương của tên nhóc Tô Đoàn rồi, chỉ là tại sao lại bị thương ra nông nỗi này vậy? Đã tìm thấy kẻ luyến chú uống máu kia chưa?”

“Tìm thấy rồi.” Tô Mộc đáp, nói rồi anh ta cũng đã đi đến bên cạnh Tô Thịnh, nói tiếp: “Chú có chuyện này cần nói với cháu.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Không phải vợ chồng

Nói rồi, anh ta dẫn Tô Thịnh đi lên tầng, tôi cũng theo bản năng đi sau lưng anh ta, ai ngờ anh ta đi được mấy bước lại dừng lại, nói với tôi: “Em không cần đi theo anh, ở đây đi dạo tùy thích là được, anh sẽ xuống nhanh thôi.”

Nói xong anh ta lại cứ thế bỏ tôi lại, còn mình thì đi cùng với Tô Thịnh...

Căn phòng lớn như vậy, anh ta đi rồi, há chẳng phải là vứt tôi lại cho Đường Dững hay sao?

Đối với tên nói nhiều như Đường Dững kia, tôi thực sự rất buồn bực, anh ta cứ như thể trời sinh ra là để đến gieo sự buồn bực cho tôi vậy, không phải gọi tôi là đĩnh gù, thì lại vạch trần tôi mê trai, dù sao anh ta chỉ cần nói hai ba câu thôi là đã có thể xúc phạm tôi rồi.

Tôi không muốn để ý đến anh ta nên liền ngồi lên ghế sofa, làm ra bộ dạng đang xem ti vi, không đếm xỉa đến Đường Dững.

Nhưng Đường Dững vẫn đi tới, tiến sát lại mặt tôi, nói: “Chắc chắn, không nhìn ra đấy, nhà lão quý lại giàu có vậy, chả trách nào cô lại lấy anh ta.”

Nhìn đi, tôi đã bảo ngay mà! Tôi nhần nhện, tôi không lên tiếng.

“Tôi đã nói mà, tên lão quý đó trông cũng chỉ đến thế, so với tôi còn kém xa, dựa vào đâu mà cô chỉ si mê anh ta chứ? Chỗ thua kém vẫn là về tiền, có điều Dương Dương cô đợi nhé, đợi ngày nào đó tôi bán tượng bài phật kiếm được tiền, tôi cũng có một căn nhà to như này, đến lúc đó cô sẽ mê tôi, được không, tôi để cô đến ở nhà tôi.”

“Tôi lấy anh ấy không phải là nhằm vào tiền của anh ấy hiểu chưa, hơn nữa đây là nhà của cháu anh ấy, không liên quan gì đến anh ấy, anh ấy căn bản chính là một con mả nghèo, tất cả đều là tiền của tôi!” Tôi thực sự không nhịn nổi nữa, tức giận trả lời.

Chưa gặp ai nói chuyện như thế bao giờ, cứ như kiểu tôi nhằm vào tiền của Tô Mộc nên mới ở bên anh ta không bằng, tôi căn bản không phải kẻ bỉ ổi hiểu không, hơn nữa sau khi ở bên anh ta cũng đều là tôi kiếm tiền hiểu chưa?

“Ồ... Hóa ra đây không phải nhà của lão quý... Cái này thì tôi phải nói cô rồi Dương Dương, tuy cô ngực lép tí, người gầy tí, nhưng cô được lợi ở khoản xinh đẹp, đâu thể không có mắt nhìn như vậy được chứ, cô nhìn tôi đi, tuy bản thân không được coi là quá giàu, nhưng tôi tốt hơn nhiều so với lão quý đó, huống hồ chúng ta có sức tiềm tàng, nếu cô không chê thì có thể cùng tôi đi bán tượng bài phật, vợ chồng chúng ta đồng lòng tát biển đông cũng cạn, rồi sẽ có một ngày sẽ kiếm được nhiều tiền...” Đường Dững nói.

Tôi bị những lời anh ta nói làm cho không có gì để nói thêm nữa, đứa trẻ này nếu xét về ngoại hình thì đúng là rất tốt, người cũng rất giỏi, lại không lớn tuổi, sao lại bắt đầu lo chuyện cưới vợ sớm thế chứ, gặp người khác là phải trêu ghẹo đã, như thế sợ mình sau này sẽ bị cô độc, khiến cho Diệu Diệu cũng học theo thói xấu của anh ta.

“Tôi lại không thân thiết gì với anh, sao anh cứ dụ dỗ tôi mãi thế, huống hồ tôi cũng đã có bạn trai rồi.” Tôi trả lời.

Đường Dững bỗng nhiên bày ra bộ dạng tổn thương, tay còn ôm ngực, nói một cách khoa trương: “Lộc Dương, cô thật không có lương tâm, giữa chúng ta đã từng trải qua bao nhiêu điểm tích như thế, cô lại nói cô với tôi không thân? Cô đã quên lúc cô cầu xin tôi giúp rồi sao? Cô đã quên lúc tôi trị thương cho cô rồi sao? Cô thậm chí còn từng ngủ ở nhà tôi, cô lại nói cô với tôi không thân?”

Anh ta nói rồi, lại như vừa bị chọc tức, đi từ từ đến bên cạnh tôi, đầu tựa lên vai tôi, âm ỉ nói: “Dù sao cô cũng ngủ với tôi rồi, cô phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Thằng cha này, càng nói càng không có bài bản, tôi trực tiếp đẩy anh ta ra, nói: “Biến sang một bên, tôi ngủ với anh lúc nào chứ, anh đừng ăn nói linh tinh!”

“Cô sợ Tô Mộc nghe thấy à?” Đường Dững bị tôi đẩy ra nhưng lại không hề tức giận, chớp mắt cái đã thấy áp sát mặt lại, nở nụ cười xấu xa mà nói.

Tên tiểu tử này, hèn hạ thật, nhưng vẫn có phần đáng yêu, khiến người ta vừa giận vừa buồn cười, không biết nên nói gì cho phải.

Tôi dứt khoát không quan tâm đến anh ta nữa.

Anh ta lại chòng tôi thêm một lúc, thấy tôi lạnh như băng hoàn toàn không phản ứng gì nên cũng thấy vô vị, thế là anh ta đi thẳng ra bên ngoài chơi với Diệu Diệu.

Cuối cùng tôi cũng thờ phào nhẹ nhõm, Đường Dững không ở đây, tôi cũng nhàn rãi hẳn, chỉ là tôi còn chưa yên ổn được bao lâu thì Đường Dững đã ở ngoài sân gọi to tên tôi.

...

Lúc đó tôi thật hi vọng mình là Tô Mộc biết bao, để lao ra chặn miệng anh ta lại, cho anh ta biết thế nào là lợi hại.

Nhưng suy cho cùng tôi cũng không phải Tô Mộc, hơn nữa đây là nhà họ Tô, Tô Mộc đang bàn chính sự với Tô Thịnh, tôi chỉ đành bất đắc dĩ đi đi ra ngoài, hồi xem Đường Dững gọi tôi làm gì.

“Mau lại đây, cô nhìn cái này đi.”

Anh ta chỉ vào ngôi miếu nhỏ giữa sân và nói.

Lúc tôi đến cũng có để ý đến ngôi miếu nhỏ đó, nhưng nhà họ Tô là nhà làm phong thủy, xây miếu trong nhà để thờ cúng là chuyện hết sức bình thường, đâu cần phải kinh ngạc đến vậy chứ.

Tôi đi đến trước ngôi miếu nhỏ, nhìn theo hướng tay Đường Dững chỉ.

Lúc này mới phát hiện ra trong ngôi miếu đó căn bản không phải là thờ tượng thần, mà là một loạt bài vị của nhà họ Tô.

Còn chỗ Đường Dững chỉ chính là bài vị của Tô Mộc.

Tôi ngó nhìn bài vị của Tô Mộc một lúc, không nhìn ra điều gì khác thường cả, liền hỏi Đường Dững: “Sao vậy?”

“Cô nhìn kĩ bài vị của anh ta đi!” Đường Dững phản kích.

Tôi lập tức thấy bó tay, Tô Mộc là ma, trong nhà của hậu bối bày bài vị của anh ta không phải rất bình thường sao.

“Trên những bài vị khác đều khắc tên của hai vợ chồng, nhưng trên bài vị của anh ta chỉ có tên của mình anh ta, không có tên cô!” Đường Dững thấy tôi không rõ cho lắm nên liền giải thích.

“Vậy thì sao, tôi vẫn còn sống, tại sao phải có tên tôi chứ?” Tôi thấy khó hiểu.

“Vậy không đúng, theo quy tắc khắc bài vị, thì dù cô còn sống cũng phải khắc tên cô lên, đó gọi là viên mãn, không thể chỉ có một mình tên một người trên bài vị được, đó là không trọn, vậy nên rất nhiều trẻ con chết, không có vợ, trong nhà cũng sẽ tìm một người vợ âm rồi khắc tên lên, nhưng tên cô không có trên đó, vậy nên cô vẫn chưa được coi là vợ của Tô Mộc.” Đường Dững phản kích phổ cập cho tôi.

Tôi cũng lập tức cảm thấy thích thú, nhưng không phải vì trên bài vị của Tô Mộc không có tên tôi, mà là vì trên bài vị của anh ta không có tên của Lâm Yến Nhi!

Vừa nãy Đường Dững nói rằng làm lễ cưới âm, sẽ viết tên của người nữ lên trên bài vị, mà Lâm Yến Nhi và Tô Mộc chôn chung với nhau, theo lí mà nói

đó cũng được coi là làm lễ cưới âm, tại sao trên bài vị của Tô Mộc lại không có tên của Lâm Yến Nhi? Sau khi phát hiện ra vấn đề đó, khóe miệng tôi bỗng nhếch lên, hình như Tô Mộc từng nói rằng Lâm Yến Nhi không phải vợ của anh ta, lúc đầu tôi còn tưởng rằng Lâm Yến Nhi là sau khi Tô Mộc chết mới đem đi chôn chung với Tô Mộc cơ, anh ta không vừa ý với Lâm Yến Nhi, giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

“Cô vui như vậy, chắc cũng không muốn làm vợ của lão quý đó đâu nhỉ, huống hồ cô là người sống, cưới một con ma đã chết làm gì, nếu cô chịu theo tôi, tôi đảm bảo sẽ để cô được ăn ngon mặc đẹp...” Đường Dững thấy tôi cười, nên nói chuyện càng hào hứng hơn.

Tôi trực tiếp ngó lơ anh ta luôn, chạy thẳng vào biệt thự nhà họ Tô, muốn hỏi Tô Mộc xem rốt cuộc quan hệ giữa anh ta và Lâm Yến Nhi là như thế nào, tại sao trên bài vị của anh ta không viết tên của Lâm Yến Nhi.

Đợi đến lúc tôi chạy đến phòng khách thì Tô Mộc và Tô Thịnh cũng đứng lúc đi ra, bọn họ bàn chuyện xong rồi, đang đi ra ngoài.

“Sao thế? Sao vui vậy?” Tô Mộc vừa hay nhìn thấy tôi nên hỏi.

“Em hỏi anh cái này, sao Lâm Yến Nhi lại không có tên trên bài vị của anh?” Tôi hỏi, lúc này tâm trạng tôi vô cùng kích động, như thể tôi sắp cướp chồng người khác không bằng.

Tô Mộc bị tôi hỏi thế liền ngớ người ra, hỏi vặn lại: “Tại sao Lâm Yến Nhi phải có tên trên bài vị của anh chứ?”

“Cô ta chôn chung với anh, không phải vợ anh sao?” Tôi đột nhiên càng thấy căng thẳng hơn, nuốt nước miếng rồi nói.

“Em nói bậy gì vậy chứ.” Tô Mộc không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi, mà lãnh đạm mắng tôi một câu, sau đó kéo tay tôi, bảo Tô Thịnh quay vào chăm sóc cho Tô Đoàn, có tin tức gì thì liên lạc với anh ta.

Nói xong anh ta liền kéo tôi đi về phía chiếc xe, hình như là định rời đi.

Tôi vội vàng hỏi xem anh ta và Tô Thịnh đã nói chuyện gì, Tô Đoàn không sao rồi chứ?

Tô Mộc bảo rằng trên đường đi sẽ nói cho tôi tình hình cụ thể, giờ về nhà nghỉ ngơi trước đã.

Nói rồi, anh ta còn lườm tôi một cái, dè dặt: người sống đúng là quái đản, một đêm không ngủ thôi mà đã thâm cuồng cả mắt, sắp thành gấu trúc luôn rồi.

Bị anh ta nói vậy, tôi mới nhớ ra mình cũng đã một ngày một đêm không chợp mắt, sáng nay lại lái xe cả một buổi sáng, sớm đã mệt rã rồi mà.

Ngược lại là anh ta, bộ dạng vẫn rất tỉnh táo, lẽ nào ma thì không cần ngủ sao?

Tôi đang nghĩ thế, Tô Mộc đã nhét tôi vào trong xe, chỉ là lần này anh ta không để tôi lái xe mà để tôi ngồi bên ghế phụ, còn anh ta thì ngồi vào bên ghế lái.

“Không phải là anh không có bằng lái sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Đúng là không có bằng lái, nhưng anh biết lái xe.” Tô Mộc đáp, nói rồi anh ta liền nổ máy, lao thẳng về phía trước.

“Đội đã, Đường Dững và Diệu Diệu vẫn còn ở trong sao mà.” Tôi vội vàng nói, lúc đến mọi người đi chung, giờ chúng tôi cũng được coi là bạn bè rồi, Tô Mộc không định đưa bọn họ về hay sao.

“Kệ bọn họ, em về nghỉ ngơi trước đi đã, tối nay còn có việc phải làm nữa.” Tô Mộc nói thẳng, nói xong thì xe cũng đã ra khỏi biệt thự nhà họ Tô, lao vun vút ra ngoài.

Tôi thấy Đường Dững kéo tay Diệu Diệu chạy như bay ở phía sau, vừa chạy vừa kêu dừng xe, nhưng Tô Mộc căn bản không đếm xỉa đến anh ta, anh ta chạy được vài bước, thấy thực sự không đuổi kịp xe nên liền chửi ầm lên, còn nhặt viên đá đập về phía xe nữa.

Tôi thấy hơi đồng cảm với Đường Dững, tuy người này lúc nào cũng bày ra bộ dạng gọn đòn, nhưng con người anh ta vẫn được coi là người tốt, hơn nữa còn từng cứu tôi mấy lần liền, anh ta tham tiền như vậy nhưng chưa bao giờ tìm tôi đòi báo đáp cả.

Chúng tôi đối xử với anh ta như này, hình như thật sự có hơi không coi trọng nghĩa khí thì phải.

Có điều tôi lại không làm chủ được, sau khi đồng cảm với anh ta một lúc rồi tôi lập tức bỏ anh ta lại phía sau, hỏi Tô Mộc xem tối nay có chuyện gì cần làm.

“Đi tìm mộ của em, đưa tro cốt của em gái em về cho họ.” Tô Mộc trả lời.

Lúc này tôi mới nhớ ra chuyện chính vẫn chưa làm, nói thật là trong lòng tôi luôn có ý muốn trốn chạy khỏi cái chết của em gái, không biết nên nói với cậu mộ thế nào nữa.

Nhưng sự việc đã xảy ra rồi, không cách nào cứu vãn lại được, điều gì cần đối mặt thì cuối cùng vẫn phải đối mặt thôi.

Tôi bỗng chốc ừ ừ, cũng chẳng hỏi Tô Mộc chuyện của Lâm Yến Nhi nữa.

Cả quãng đường tôi đều đang nghĩ xem nên nói chuyện này với cậu mợ thế nào đây, cũng không có tâm trạng nói chuyện với Tô Mộc nữa.

Anh ta thì rất chăm chú lái xe, kỹ thuật lái lại khá thành thạo, như là một người tài xế lâu năm vậy.

Trong lòng tôi thấy khó hiểu, theo lý thì anh ta là người cuối thời nhà Thanh, sao lại biết lái xe nhỉ, nhưng giờ tâm trạng tôi đang rất nặng nề, căn bản không muốn hỏi anh ta vấn đề này.

Anh ta không đưa tôi về khách sạn Hilton, cũng không đưa tôi về phòng mà Vương Văn thuê, mà là dừng xe trước cổng một tòa cao ốc.

Trong tòa cao ốc đó đều là khu nhà trọ, bên trong đa số đều là phòng làm việc của công ty, rất ít có người ở đây, tôi hỏi anh ta xem đưa tôi đến đây làm gì?

“Công ty của Tô Thịnh ở đây, ở đây bày trận phong thủy, khoảng thời gian tới này chúng ta sẽ ở đây, để đề phòng quả phụ họ Vương lại đưa người đi giết.” Tô Mộc đáp.

Nói rồi anh ta liền xuống xe, đi vòng thẳng ra cửa ghế phụ, mở cửa xe ra bế tôi vào lòng.

Tôi lập tức đỏ ửng mặt, không hiểu sao lại nhìn Tô Mộc: “Anh làm gì vậy, bao nhiêu người đang nhìn kia kìa, em tự biết đi.”

“Đề em hưởng thụ một chút quyền lợi của người vợ, không em lại suốt ngày nói người khác là vợ anh, anh là người chung thủy, đã chọn em rồi thì sẽ không hai lòng.” Tô Mộc đáp.

Nói rồi, anh ta lại nhìn tôi nở nụ cười ma mĩnh.

Đột nhiên tất cả những người ra vào cổng tòa cao ốc đều đổ dồn vào nhìn chúng tôi, tôi chỉ cảm thấy ánh mắt người khác đều đang nóng rực, đột nhiên thẹn đến nỗi muốn độn thổ cho xong, rúc đầu vào ngực anh ta.

Nhưng thực ra những lời anh ta vừa nói khiến tôi rất vui, anh ta nói anh ta và Lâm Yến Nhi không phải vợ chồng, anh ta nói anh ta là một người chung thủy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tứ nhĩ mi hầu

Anh ta bế tôi, mặc kệ ánh mắt của tất cả mọi người, trực tiếp đi lên tầng trên cùng của tòa cao ốc.

Công ty của Tô Thịnh ở tầng trên cùng, tôi vốn tưởng rằng công ty của Tô Thịnh sẽ giống với những công ty khác, đều là một gian nhà trọ, bên trong bày những đồ dùng chung là có thể làm việc rồi cơ.

Ai ngờ đầu ông ta lại giàu có đến nỗi thuê cả cái tầng cao nhất, hơn nữa tất cả các phòng đều thông với nhau, chỉ để lại mấy cái cột chống, cả công ty không có bàn ghế làm việc, mà chỉ trồng đầy hoa cỏ, cứ như thể đến với chốn bồng lai tiên cảnh, cả tầng nhà là hòn non bộ nước chảy, còn có một dòng suối nhỏ quanh co trong rừng cây, đàn cá chép trong nước tung tăng bơi lội, thật sự là đẹp mê hồn!

Đây là công ty? Nơi làm việc?

Bị Tô Thịnh sửa thành không khác gì làng nghỉ mát, đáng nói hơn nữa là ông ta còn trồng năm cây dưa tươi tốt ở giữa tầng lầu nữa, trên cây mọc đầy những trái dưa, còn có một chú khỉ con lông lá rậm rạp ngồi trên ngọn cây nữa!

Tôi kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm một lúc lâu, cứ như đang nằm mơ vậy.

Tô Mộc hiển nhiên cũng hơi thất vọng với bài trí của công ty này, nhưng anh ta chỉ nhìn lướt qua một vòng rồi lại bình tĩnh trở lại, bế tôi đi lại dưới gốc cây dưa giữa tầng lầu.

Cùng với sự di chuyển của Tô Mộc, tôi nhanh chóng nhận ra quỹ đạo bước đi của Tô Mộc rất kỳ lạ, con đường vốn thẳng tắp nhưng anh ta lại bế tôi đi tới đi lui trên vùng đất trống, hình như là đang lượn thành hình bát quái.

Tôi bỗng thấy hiếu kỳ, hỏi Tô Mộc có phải đang đi thành hình bát quái hay không.

Tô Mộc hơi bất ngờ nhìn tôi một cái, sau đó nở nụ cười, đáp: “Thật không nhận ra đấy, em cũng rất giỏi đấy nhỉ, vậy mà cũng có thể nhìn ra được.”

Nói rồi anh ta liền giải thích với tôi rằng cách đi này là bát quái trận âm dương ngũ gia truyền của nhà họ Tô bọn họ, lúc đầu khi sửa phòng đã chôn trận

pháp này xuống lòng đất, chỉ nhìn bề mặt thôi thì sẽ không thấy được, nhưng nếu lúc vào đi một lượt tuân theo trận pháp được chôn trước kia thì có thể khởi động trận pháp, giải phóng âm dương nhị khí được giấu bên trong, hình thành vòng bảo hộ cho âm dương nhị khí, bảo vệ những người ở lại bên trong.

Như vậy, có sự bảo hộ của âm dương nhị khí, cho dù kẻ địch tấn công vào là người hay là ma thì đều sẽ phải chịu sự tấn công của bát quái trận âm dương ngư, âm khí tấn công người sống, cũng chính là những kẻ đối địch với pháp sư như quả phụ họ Vương, âm khí tấn công người chết, nhà họ Tô bọn họ xem phong thủy cho người khác, bắt quỷ trừ tà, khó tránh khỏi việc chọc giận đến không ít kẻ thù oan hồn lệ quỷ, có âm dương nhị khí này làm phòng ngự thực sự là đang tự tạo cho mình lớp kim chung.

Tôi không không khỏi cảm thấy kính nể nhà họ Tô, trước kia còn cho rằng đám Tô Mộc bọn họ đều là những người xem bói, nhưng không ngờ bọn họ lại có trận pháp lợi hại đến vậy, chửi trách nào Tô Mộc lại đưa tôi đến đây, quả phụ họ Vương kia vì muốn trùng sinh mà đã giết bao nhiêu người như thế, chuẩn bị lâu như vậy nhưng lại bị chúng tôi phá hỏng, nhất định là sẽ ôm hận trong lòng, không biết chừng lúc nào đó sẽ lại quay lại giết người tiếp.

Tô Mộc thân là lệ quỷ, đương nhiên không sợ bà ta rồi, nhưng còn tôi lại chẳng biết gì, quả phụ họ Vương có cả trăm cách để giết chết tôi ấy.

Nghĩ như vậy, trong lòng tôi bỗng thấy ảm áp, tuy Tô Mộc không nói nhưng anh ta đưa tôi đến đây đều là vì muốn bảo vệ tôi.

Tô Mộc đi hết bát quái trận, băng qua dòng suối nhỏ rồi đi thẳng đến giữa đám dừa.

Lúc này tôi mới nhận ra năm cây dừa đó được trồng vô cùng ngay ngắn, cứ như là năm góc của ngôi sao năm cánh, mà giữa những cây dừa đó lại đặt một chiếc giường lớn rộng hai mét, ga trải giường mềm mại, đệm lại dày, tôi chỉ nhìn một lần thôi mà cả người liền cảm thấy mệt mỏi, hai mí mắt thậm chí còn bắt đầu đánh lộn luôn.

Tô Mộc thấy tôi buồn ngủ liền nhoẻn miệng cười, trực tiếp bế tôi nhào lên giường, sau đó giúp tôi cởi giày, ôm eo tôi và nói: “Ngủ đi, lát nữa anh gọi em dậy.”

Tôi mơ mơ màng màng gật gật đầu, con buồn ngủ trong người bỗng chốc được giải phóng, ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, lúc tôi tỉnh dậy thì cả người đã tràn đầy sức sống, tinh thần phải nói là vô cùng tốt.

Tô Mộc đã không còn ở đây nữa, cũng không biết đi đâu rồi nữa, tôi ngồi dậy, nhìn điện thoại thì phát hiện ra mới một tiếng đồng hồ trôi qua thôi.

Tôi còn tưởng tôi đã ngủ cả buổi chiều rồi cơ, thế mà lại nhẹ nhõm vậy, xem ra năm cây dừa này cũng thật không đơn giản, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà lại có thể giúp tôi phục hồi sinh lực,

Tôi xuống giường xong liền xỏ dép vào đi ra ngoài, định tham quan kĩ chốn bồng lai tiên cảnh này một lúc, ai ngờ đâu tôi vừa bước một chân ra khỏi khu năm cây dừa đó thì chú khỉ con ngồi trên cây bỗng nhiên hét lên ầm ĩ “oa oa”, làm tôi sợ hết cả hồn.

“Em tỉnh rồi à?” Giọng Tô Mộc từ trên cây vọng xuống.

Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn lên trên cây, thấy lạ là sao đang yên đang lành, Tô Mộc lại trèo lên cây làm gì không biết.

Nhưng tôi chỉ nhìn thấy chú khỉ con trên cây, đâu thấy bóng dáng Tô Mộc đâu?

“Đói chưa, anh nấu mì rồi đó, dậy ăn đi.” Trên cây lại lần nữa vang lên giọng của Tô Mộc, lần này tôi nhìn rõ rồi, giọng nói đó lại được phát ra từ trong miệng chú khỉ con vừa kêu oa oa đó.

Tôi vô cùng kinh ngạc, thử cảm giác nói chuyện với khỉ, nhưng chú khỉ con lại im bất, nhìn tôi với vẻ mặt hiếu kì.

Không lâu sau, Tô Mộc liền đi ra từ trong rừng, tay còn bung một bát mì.

“Tô Mộc, vừa giờ là anh nói chuyện với em à? Tại sao giọng nói lại truyền ra từ trong mồm con khỉ? Thần kì thật!” Tôi vô cùng tò mò, vừa thấy Tô Mộc là liền hỏi luôn thắc mắc trong lòng mình.

Nói xong tôi cũng không khách sáo với Tô Mộc, trực tiếp đỡ lấy bát mì trong tay Tô Mộc, đặt xuống chiếc bàn gỗ bên cạnh rồi bắt đầu ăn.

“Em từng nghe về Lục Nhĩ Mi Hầu chưa?” Tô Mộc cười cười, bỗng nhiên hỏi tôi không đầu không đuôi.

“Phí lời, ai mà không biết Lục Nhĩ Mi Hầu chứ, chính là con khỉ đã giả mạo Tôn Ngộ Không trong Tây du kí đúng không?” Tôi trả lời.

Tô Mộc nghe xong liền dè biiu nhìn tôi một cái, đáp: “Cái em nói là trong truyền thuyết thần thoại, anh hỏi em có biết Lục Nhĩ Mi Hầu thật không cơ mà?”

Tôi bỗng nhiên dừng bữa, kinh ngạc nhìn Tô Mộc: “Đó không phải vốn dĩ chính là thần thoại hay sao, trong đời thực thật sự có Lục Nhĩ Mi Hầu sao?”

“Đương nhiên, ma cũng là thứ xuất hiện trong truyền thuyết quỷ thần, không phải anh đang sống sờ sờ xuất hiện trước mặt em đây sao?” Tô Mộc biiu môi, ánh mắt nhìn tôi như thể đang nhìn kẻ ngốc.

Sau đó anh ta liền chỉ chỉ vào con khi trên cây, nói: “Đây chính là nguyên hình của Lục Nhĩ Mi Hầu, Tứ Nhĩ Mi Hầu, nó là linh hầu được anh tình cờ gặp được lúc còn trẻ, lúc đó linh lực của nó còn thấp, vẫn là Nhị Nhĩ Mi Hầu, anh liền bắt nó về thuần dưỡng, chỉ là mới được mấy năm anh liền gặp phải biến cố nên chết đi, vậy nên không thể hoàn toàn thuần hóa được nó, có điều trải qua hơn một trăm năm tu luyện, nó lại có thể dựa vào linh trí của mình để tiến hóa thành Tứ Nhĩ Mi Hầu, đúng là hiếm gặp.”

“Đây là con khi của anh sao? Nó đã sống hơn một trăm năm rồi hả?”

Tôi lập tức càng thấy kinh ngạc hơn, con khi nhỏ đó cũng chỉ to hơn bàn tay một chút, đứng dậy chắc cũng chỉ dài bằng cánh tay tôi thôi, trông hoàn toàn giống như một con khi con vừa cai sữa, thế là lại sống hơn một trăm tuổi rồi sao?

“Còn hơn thế nữa, linh hầu mi nhĩ trời sinh đã có sở trường nghe, có thể xem xét quan sát, biết trước biết sau, chỉ có điều đây cũng không phải là bản linh trời sinh đã có, mà là sau này tu luyện thành, đợi đến khi linh hầu mi nhĩ tu luyện ra hai tai thì đã đạt đến cảnh giới quan trọng đầu tiên, sở trường nghe, phạm là nơi nó xuất hiện, trong phạm vi 50 mét, bất kì tiếng động rất nhỏ nào phát ra cũng đều không thoát khỏi đôi tai của nó, thần tiên Thuận Phong Nhĩ được ghi chép trong Tây du kí đó nguyên hình chính là Nhị Nhĩ Mi Hầu, đợi đến khi nó luyện thành bốn tai thì đã hoàn toàn mở ra linh trí, giới bất chúc, hiểu lí lẽ, thậm chí có thể cất tiếng nói thông qua miệng của anh, đợi đến khi nó luyện thành sáu tai là có thể biết được mọi chuyện, đoán trước được tương lai.” Tô Mộc nói, hình như tâm trạng anh ta rất tốt, vậy mà lại có thể giải thích cho tôi nhiều thứ vậy.

“Vậy nếu nó tiếp tục tu luyện, có phải sẽ tu luyện thành Lục Nhĩ Mi Hầu không?” Tôi liếc nhìn con khi nhỏ đó mà trong lòng thầm cảm thấy kinh ngạc, xem ra nhà họ Tô đúng thật là ngọc hồ tàng long, một con khi nhỏ tự nhiên xuất hiện thôi mà cũng có lai lịch lớn như thế, thế mà lại là tiền thân của Lục Nhĩ Mi Hầu.

“Ừ, linh hầu mi nhĩ trời sinh đã có sở trường nghe, có thể xem xét quan sát, biết trước biết sau, chỉ có điều đây cũng không phải là bản linh trời sinh đã có, mà là sau này tu luyện thành, đợi đến khi linh hầu mi nhĩ tu luyện ra hai tai thì đã đạt đến cảnh giới quan trọng đầu tiên, sở trường nghe, phạm là nơi nó xuất hiện, trong phạm vi 50 mét, bất kì tiếng động rất nhỏ nào phát ra cũng đều không thoát khỏi đôi tai của nó, thần tiên Thuận Phong Nhĩ được ghi chép trong Tây du kí đó nguyên hình chính là Nhị Nhĩ Mi Hầu, đợi đến khi nó luyện thành bốn tai thì đã hoàn toàn mở ra linh trí, giới bất chúc, hiểu lí lẽ, thậm chí có thể cất tiếng nói thông qua miệng của anh, đợi đến khi nó luyện thành sáu tai là có thể biết được mọi chuyện, đoán trước được tương lai.” Tô Mộc nói, hình như tâm trạng anh ta rất tốt, vậy mà lại có thể giải thích cho tôi nhiều thứ vậy.

Nhưng điều này rất bất thường, tôi bỗng tỉnh táo lại, nhìn anh ta mà cảnh giác: “Anh lại muốn bảo em đi làm chuyện nguy hiểm gì nữa đây?”

Mỗi lần anh ta nghiêm túc giải thích cho tôi một thứ gì đó là đều không có chuyện tốt đẹp gì xảy ra, dựa theo tính khí xấu xa của anh ta, nếu không dùng đến tôi, anh ta sẽ chẳng muốn nói nhiều với tôi đến thế đâu.

“Đâu có, sao lại hỏi thế?” Tô Mộc vốn còn đang cười ha ha, bỗng bị tôi hỏi như thế, sắc mặt đột nhiên tối sầm lại, nhìn tôi không biết nói sao.

“Anh thật sự không cần em làm gì sao?” Tôi vẫn không dám tin anh ta, tiếp xúc với anh ta lâu như vậy rồi, tôi cơ bản đã hiểu rõ tính khí của anh ta, hi nộ thất thường, xấu xa kinh khủng, tóm lại mỗi lần anh ta muốn dùng đến tôi là đều đối xử với tôi tốt đến lạ thường vậy đấy.

“Đầu em có vấn đề à, từ sau khi đến Giang Minh, anh đã cần em làm gì chưa? Có lần nào là không phải anh ra tay giúp em giải quyết vấn đề chứ?” Tô Mộc thấy tôi vẫn không tin anh ta, sắc mặt lập tức sầm xuống, giọng điệu cũng không còn dễ nghe nữa.

Trong lòng tôi bỗng thấy hồi hộp, cứ nói là anh ta hi nộ thất thường đi, đây chính là điềm báo cho sự nổi giận, tuy trong lòng tôi vẫn còn thắc mắc, nhưng cũng không dám tiếp tục thể hiện ra ngoài nữa, vội vàng vui cười xích lại chỗ anh ta, cười nói: “Cũng đúng, anh giúp em tìm thi thể của em gái, còn giúp hồn phách của con bé thoát khỏi sự khống chế, tuy không thể cứu con bé về lúc còn sống, nhưng em vẫn nên cảm ơn anh.”

“Vậy còn tạm được.” Tô Mộc lạnh lùng hừ một cái, miễn cưỡng hài lòng.

Sau đó anh ta vẫy vẫy tay với con khi nhỏ trên cây, kêu con khi đó xuống, nói với tôi: “Anh nói nhiều điều với em như thế là vì muốn tặng Tứ Nhĩ Mi Hầu cho em, những thứ khác thì nó không ổn, nhưng thính giác cực kì tốt, dùng để chạy thoát thân thì còn gì thích hợp hơn thế nữa chứ, em ngốc như vậy, ngộ nhớ lúc gặp nguy hiểm anh không ở bên cạnh em thì em còn có thể sớm thoát thân được chút.”

“Anh mới ngốc ấy...” Tôi nhỏ giọng đáp, trong lúc nói chuyện, con khi nhỏ đó đã vọt từ trên cây xuống, nhảy vào trong tay tôi, đôi mắt to lanh lợi đang hiếu kì quan sát tôi.

Thật đáng yêu...

Tôi nhìn vật bé nhỏ lông lá rậm rạp trong tay, vui mừng khôn xiết, theo như anh ta nói thì con khi nhỏ này đã tu luyện thành bốn tai, có thể nghịch thiên rất lợi hại rồi, thế mà lại cứ thế tặng cho tôi như vậy?

Trong lòng tôi cảm động muốn chết, nhưng anh ta tặng cũng đã tặng rồi, việc gì còn phải nói tôi ngốc nữa chứ, hơn nữa anh ta vừa nói lúc gặp nguy hiểm không ở cạnh tôi, vậy anh ta đi đâu?

Tôi bỗng nhiên hơi luyến tiếc, vừa trêu đùa con khi nhỏ, vừa hỏi Tô Mộc xem anh ta định đi đâu, tại sao lúc nguy hiểm lại không ở bên cạnh tôi.

“Nói em ngốc em còn không nhận, anh là đề phòng lỡ như, không lẽ lúc nào anh cũng có thể theo bên cạnh em được hay sao? Ngộ nhớ lúc em đi tắm gặp nguy hiểm thì sao, lỡ như lúc em đi vệ sinh gặp nguy hiểm thì sao?” Tô Mộc mắng, vừa mắng, tay còn gõ mạnh lên mũi tôi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Lời tiên đoán của ông châu

Gỗ đến nỗi đau hết cả mũi...

Tôi buồn bực xoa mũi, tiếp tục ăn cơm, nhưng sau khi xác nhận là anh ta chỉ là để phòng thôi, tôi lại tiếp tục đặt hết tâm tư lên người con khi con.

Tuy nói là Tứ Nhĩ Mi Hầu, nhưng trông nó cũng giống những con khi nhỏ khác, cả người toàn là lông tơ màu vàng nhạt, mỗi bên đầu là một cái tai nhỏ tròn vo chứ không phải là bốn cái tai.

Mặt nó vô cùng phấn khích nhìn tôi, nói chính xác hơn là nhìn vào mì tôm trong bát của tôi, đáng vẻ như rất muốn ăn.

Tôi nuốt mấy miếng xong cũng không còn thấy đói nữa, thế là liền đẩy bát mì đến trước mặt con khi, hỏi nó: “Mày muốn ăn hả?”

“Chít chít.” Con khi kêu lên, nhanh chóng thò móng vuốt nhỏ vào trong bát, vớt sợi mì bên trong để ăn.

Đợi sau khi nó ăn mì xong, Tô Mộc liền nói: “Đặt cho nó cái tên đi, từ nay về sau em chính là chủ nhân của nó.”

“Ừm... Mao Cầu?” Tôi liếc nhìn con khi rồi nói, tôi thật sự không có thiên phú với việc đặt tên đâu.

Con khi chít chít hai cái, phát ra tiếng kêu rất chói tai, cứ như đang kháng nghị, rõ ràng là không thích cái tên đó mà.

“Mao Đan?”

“Mao Khó?”

“Mao Tuyển?”

...

Tôi đặt ra một loạt những cái tên, nhưng con khi đều nhe răng ra với tôi, rõ ràng là không thích tên bắt đầu bằng chữ Mao.

Tôi cũng lười đặt tên, liền nói thẳng: “Cứ gọi là Lục Nhĩ đi, để tranh thủ sớm ngày tu luyện thành Lục Nhĩ Mi Hầu.”

Con khi lần này lại nghe hiểu được, lại gật gật đầu với tôi, vỗ tay vui mừng.

Sau khi lấy tên là Lục Nhĩ, tôi liền thu dọn hộp tro cốt của em gái lại, chuẩn bị đưa Lục Nhĩ cùng đi đến nhà cậu.

Ai ngờ Tô Mộc lại không để tôi đem Lục Nhĩ theo, nói rằng vừa nãy tôi đặt tên cho Lục Nhĩ, giữa chúng tôi vẫn chưa có sự ăn ý, không thể tùy tiện đem ra ngoài được, lát nữa anh ta sẽ đưa cho tôi một quyển hầu kinh để tiến hành thuần hóa Lục Nhĩ như cách trong sách chỉ, đợi đến khi giữa chúng tôi ăn ý rồi mới có thể đưa nó ra ngoài được.

Được thôi, tuy tôi rất thích Lục Nhĩ nhưng lát nữa đến nhà cậu là phải làm chính sự, tôi cũng không thể đem nó theo được, đành để nó quay về trên cây vậy, sau đó tôi ôm hộp tro cốt, cùng Tô Mộc đến nhà cậu.

Vì lý do em gái sống chết chưa rõ nên bố mẹ tôi mấy hôm nay cũng đều ở nhà cậu cùng cậu, đợi sau khi chúng tôi vào trong cửa nhà, mẹ tôi là người đầu tiên đứng lên, hỏi tôi: “Có tin tức gì chưa, đã tìm thấy chưa?”

Tôi gật đầu, quay đầu lại nhìn mộ, bàn tay đang ôm hộp tro cốt bất giác nắm lại thật chặt.

Mộ đã gãy hốc hác cả đi, nhìn thấy chúng tôi, mộ liền xông lại, còn chưa mở miệng hỏi thì ánh mắt đã dừng lại trên hộp tro cốt trong tay tôi, chân cũng theo đó mềm nhũn ra, suýt nữa thì ngã xuống dưới đất.

“Đây là...” Giọng mộ rất chua chát, chỉ nói ra được hai chữ liền không dám hỏi tiếp nữa.

Tôi gật gật đầu, đặt tro cốt lên trên bàn, thấp giọng kể lại nguyên nhân cái chết của em gái.

Chỉ là tôi hoàn toàn kể thành một phiên bản khác, tôi vốn định kể hết những chuyện em gái gặp phải ra nhưng lúc đến nghĩ đi nghĩ lại, vẫn sợ cậu mộ không chấp nhận nỗi tin dữ đó nên đành dứt khoát nói em gái bị chết đuối, có lẽ là do vấn đề tinh thần trước đó chưa được chữa trị triệt để, vậy nên mới...

Nói như vậy có lẽ bọn họ sẽ dễ chấp nhận hơn chút, tuy nỗi đau mất con gái đều đau như nhau, nhưng chí ít trong lòng họ không có thù hận, càng không nghĩ đến chuyện đi tìm quả phụ họ Vương để trả thù.

Dù sao quả phụ họ Vương cũng không phải người bình thường, đến cảnh sát còn chẳng làm gì được bà ta, thì cậu mộ có thể làm gì chứ?

Mợ vẫn rất tin tưởng tôi, sau khi biết đồng tro cốt đó thực sự là tro cốt của em gái thì liền đảo mắt, ngất lịm đi.

Còn cậu cũng nước mắt như mưa, ôm tro cốt của em gái lặng lẽ rơi lệ.

Mấy ngày sau đó, tôi và Tô Mộc đều ở trong nhà cậu, an ủi cậu mợ, tiện thể giúp đỡ sắp xếp hậu sự của em gái, cho đến tận ngày cúng tuần cho em gái, tâm trạng của cậu mợ mới đỡ hơn được chút.

Chính vào lúc đó, tôi đột nhiên nhận được cuộc điện thoại, nói là tìm Tô Mộc.

Giọng nói đó không phải giọng Tô Đoàn và Tô Thịnh, lúc này tôi liền thấy tò mò, không phải người nhà họ Tô, trên đời này còn có người khác quen biết Tô Mộc hay sao?

Tôi nghiêng đầu tìm Tô Mộc, đưa điện thoại cho anh ta, nói: “Tìm anh đấy.”

Nói xong tôi cũng không đi, cứ đứng chờ bên cạnh anh ta, dựng tai lên nghe trộm, muốn biết xem đối phương là ai.

Tô Mộc nhận lấy điện thoại, nói một câu là tôi đây, sau đó nói một hồi, xong rồi liền cúp điện thoại.

Tôi bỗng cảm thấy hiếu kỳ, hỏi Tô Mộc xem là ai tìm anh ta? Trên đời này còn có người khác quen anh ta sao? Tô Mộc cúp điện thoại xong thì tâm trạng rất tốt, thấy tôi hỏi anh ta liền nở nụ cười thần bí, đáp: “Không quen, nhưng anh ta đến để tặng tiền, lát nữa sau khi an táng em gái em xong thì theo anh về công ty là được, chúng ta gặp người đó xem sao.”

Nói xong anh ta liền đưa tay lên xoa đầu tôi.

Đột nhiên bị anh ta xoa đầu như thế, trái tim nhỏ bé của tôi sắp nhảy ra ngoài luôn rồi, tuy giờ anh ta đang đội khuôn mặt của Vương Văn, nhưng cảm giác được xoa đầu thật sự rất thích, giống như rất được cưng chiều.

Nhưng điều càng khiến tôi kích động hơn là anh ta nói người đó đến tặng tiền? Anh ta còn không quen người ta, sao người không quen biết lại muốn tặng tiền cho anh ta chứ?

Tôi tò mò muốn chết mất, nhưng đến giờ đưa tang em gái rồi, tôi cũng không hỏi Tô Mộc nữa.

Đội an táng cho em gái xong, sau khi chúng tôi đưa bố mẹ tôi và cậu mợ về nhà thì đã là gần giữa trưa.

Cả đoạn đường Tô Mộc lái xe nhanh như bay, lúc đến cửa công ty Tô Thịnh, quả nhiên là thấy một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi đứng ở cửa công ty, ông ta hơi mập, người không cao, trên người mặc một bộ âu phục ám hoa, trên người lộ ra vẻ xa xỉ, vừa nhìn là biết là người giàu.

Chỉ có điều lúc này mặt ông ta trông vô cùng tiêu tụy.

Sau khi ông ta nhìn thấy Tô Mộc, rõ ràng là ngớ người ra một lúc, sau đó mỉm cười, hỏi: “Ngài là Tô Mộc?”

“Ừ, ông chủ Châu đúng không, để ông phải đợi lâu rồi, thế này đi, chúng ta xuống dưới tầng vừa ăn cơm vừa nói chuyện.” Tô Mộc đáp, sau đó anh ta liền giơ tay ra ý bảo ông chủ Châu kia vào trong thang máy.

Tôi vật vờ suốt cả buổi sáng, cũng thực sự đói rồi, thấy Tô Mộc nói đi ăn cơm trước, tôi liền cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ông chủ Châu đó hình như đã đợi rất lâu, gật gật đầu, nói ông ta cũng đang có ý này, hơn nữa cũng đã đặt phòng ở nhà hàng dưới kia, chỉ đợi chúng tôi đến nhận lời thôi.

Nói rồi ông ta cũng đã tiến vào thang máy, đưa chúng tôi xuống dưới.

Tôi không khỏi thay đổi cái nhìn về ông chủ Châu này, không hổ danh là người làm ăn, làm việc đúng là chu đáo.

Sau khi ngồi vào bàn ăn trong nhà hàng, nhân viên phục vụ nhanh chóng bưng những món ăn được chế biến tinh xảo lên, sau khi nói với ông chủ Châu mấy câu khách sáo dạo đầu, cuối cùng tôi cũng biết được thân phận của ông ta.

Hóa ra ông ta tên là Châu Kiệt, mở một chuỗi siêu thị kiểu lớn ở Giang Minh, tôi và bố mẹ hay đến siêu thị của nhà ông ta mua đồ, cả Giang Minh này có tất cả hơn chục chi nhánh, làm ăn vô cùng phát đạt.

Chỉ có điều cách đây không lâu nhà ông ta có một siêu thị bỗng nhiên phát nổ, còn thiêu chết ba nhân viên trực ban, may mà lúc siêu thị phát nổ là nửa đêm, trong cửa hàng không có nhiều người, không thì nếu bị nổ vào ban ngày, có lẽ người chết sẽ không chỉ là ba người đâu.

Lúc đó chuyện này còn lên thời sự của đài Giang Minh, trong danh sách bạn bè cũng chia sẻ loạn lên, có điều lúc đó tôi đang bận cùng Tô Mộc đi tìm quả phụ họ Vương để tính sổ, cũng không để tâm đến.

Không ngờ mấy ngày qua đi, ông chủ đó lại ngồi trước mặt chúng tôi.

“Chắc hẳn ngài cũng có nghe nói chuyện siêu thị của nhà chúng tôi phát nổ rồi nhỉ, nói thật là trước khi siêu thị bị nổ, tôi cũng đã nhận được thông báo, chỉ có điều lúc đó tôi tưởng là có người cố ý giờ trò đùa quái đản nên cũng không coi là chuyện to tát gì, ai ngờ đầu đến siêu thị thì bị phát nổ thật.”

Ông chủ Châu nói rồi, trên mặt còn xoẹt qua một nụ cười gượng.

Tôi bỗng chốc bị ông ta làm cho hồ đồ, nói chen vào: “Trước vụ nổ có người thông báo cho ông? Đây là có người cố ý làm nổ? Vậy tại sao ông không báo cảnh sát, đến tìm chúng tôi làm gì?”

Lúc này ông chủ Châu mới chú ý đến tôi, rồi nhìn Tô Mộc ngập ngừng hỏi: “Vị đây là...”

“Vợ tôi.” Tô Mộc đáp.

“Ồ! Thất lễ thất lễ.” Ông chủ Châu mỉm cười với tôi, sau đó trên mặt lại quét qua một nụ cười gượng, nói: “Sự việc đương nhiên không đơn giản như vậy rồi, nếu muốn nói cụ thể thì phải bắt đầu nói từ một tháng trước.”

Hóa ra bố của ông chủ Châu một tháng trước mắc bệnh ung thư qua đời, ông ta giàu có vậy, đương nhiên sẽ tìm thầy phong thủy chọn vùng đất phong thủy trù phú để an táng cho bố ông ta, chuyện vốn chẳng có gì để nói, thầy phong thủy chọn một huyệt mộ rất thuận lợi, an táng bố ông ta xong, sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, mọi việc đều thuận lợi.

Nhưng mấy ngày sau đó ông ta luôn nằm mơ thấy bố ông ta, nói với ông ta rằng ông ấy ở dưới cõi âm sống không được tốt, cõi âm nóng quá, luôn thiếu đốt ông ta, bảo ông chủ Châu đón ông ấy về nhà.

Ông chủ Châu lại chưa chết bao giờ, nào biết cõi âm nóng hay không chứ?

Nhưng mà người cũng đã chôn rồi, nào thể đón về nhà được nữa?

Sau mấy lần mơ thấy gặp bố, ông chủ Châu thực sự không còn cách nào khác, liền đến tiệm áo liệm mua toàn những đồ điện giấy tiền như điều hòa, tủ lạnh, còn sợ bố ở dưới đó không có tiền tiêu, liền mua một bạch tiền âm phủ cùng đốt xuống cho bố.

Sau khi có điều hòa và tủ lạnh, bố ông ta quả nhiên không còn đến tìm ông ta nữa, chính vào lúc ông ta tưởng rằng chuyện của bố ông ta đã xong rồi thì con trai ông ta bỗng nhiên bị bệnh, cả người nổi đầy những vết bọc nước, giống như là bị bỏng.

Ông ta và vợ đưa con trai đến bệnh viện khám, kết luận nhận được là bị nhiễm virus mụn nước, bình thường gọi là bị thủy đậu, nhưng con trai ông ta lúc nhỏ đã từng bị thủy đậu rồi, bệnh này lại có sức miễn dịch suốt đời, đáng lẽ sẽ không bị lại mới đúng.

Dưới yêu cầu quyết liệt của ông chủ Châu, bệnh viện chỉ đành đâm thủng bọc nước trên người con trai ông ta, tiến hành xét nghiệm lại, kết quả xét nghiệm lại khiến người ta vô cùng kinh ngạc, trong chất dịch trên người con trai ông ta không hề mang virus mụn nước, tất cả chất dịch đều giống hệt với vật sau khi bị bỏng, cũng chính là nói cả người con trai ông ta nổi đầy mụn nước không phải là do bị bệnh mà là do thực sự bị bỏng.

Chuyện này thì kì lạ rồi, con trai ông ta đang yên đang lành chỉ ở trong nhà, không hề bị vật gì làm bị bỏng, sao lại đột nhiên bị bỏng đến nỗi cả người nổi đầy mụn nước chứ?

Con trai ông ta cũng không hiểu tại sao, nhưng những bọc nước đó lan rất nhanh, vốn chỉ có hai chân và cánh tay nổi bọc nước, sau hai ngày kiểm tra đó, sau lưng và ngực cũng bắt đầu bị lan ra, con trai ông ta đau đến nỗi không ngủ nổi, thậm chí đến nằm trên giường cũng khó khăn, vì cả người đều nổi đầy bọc nước, bất kể bộ phận nào tiếp xúc với giường, bọc nước đều sẽ vỡ ra, tạo thành truyền nhiễm.

Điều này khiến cả nhà ông chủ Châu không yên, ông chủ Châu cũng mặc kệ chuyện làm ăn, đưa vợ và con trai đi khắp nơi cầu cứu thầy thuốc, chữa trị bệnh tật, chính vào một buổi tối trước khi cửa hàng nhà ông ta phát nổ, ông ta bỗng nhiên mơ thấy bố ông ta, theo miêu tả của ông chủ Châu, lúc đó bố ông ta đã gầy còm cả đi, trở thành da bọc xương.

Mà bố ông ta đến tìm ông ta chỉ để nói với ông ta hai câu, một là siêu thị nhà ông ta sắp phát nổ, sự nghiệp bị hủy trong chốc lát, hai là cả nhà ông ta đều phải chết, con trai ông ta là người đầu tiên.

Nói xong, bố ông ta liền biến mất.

Kết quả buổi tối hôm đó, siêu thị của ông ta liền phát nổ, đợi đến sáng ngày hôm sau ông chủ Châu nhận được tin, cả người liền ngớ ra.

Nhưng không phải là vì siêu thị phát nổ tổn thất nặng nề, mà là vì lời bố ông ta nói thành sự thật rồi.

Nếu câu thứ nhất đã thành hiện thực, vậy thì câu thứ hai còn xa hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chảo dầu hung thần

Ông chủ Châu lúc này mới ý thức được rằng phong thủy mộ phần của bố ông ta có lẽ có vấn đề, thế là nhờ người đi khắp nơi hỏi thăm, tìm thầy phong thủy đáng tin đến xem cho nhà ông ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhà họ Tô vẫn luôn nhận làm về tướng số ở Giang Minh, Tô Mộc trước kia cũng đã đề cập rất nhiều về điều này, cái gì mà xem nơi ở bất quỷ xu cát tị hung cái gì bọn họ cũng đều làm, hơn nữa chỉ cần dựa vào cái văn phòng làm việc nghịch thiên Tô Thịnh này, liền biết anh ta làm buôn bán rất lớn.

Thế nhưng cái ông chủ Châu này không biết là mối quan hệ không rộng hay là chê nhà họ Tô thu phí đắt, cho dù thế nào thì trong những thầy phong thủy mà ông tìm từ lúc bắt đầu đều không có nhà họ Tô, những thầy phong thủy khác sau khi nghe thấy chuyện của ông ta rồi theo ông ta đến xem xét phần mộ của bố ông ta, chỉ nhìn một cái, liền nói phần mộ của nhà ông ta là hung phần, dựa theo phong thủy mà nói, thì là chảo dầu hung thần nổi tiếng.

Ông chủ Châu lúc này đã thông ra rồi, không dám tin nghe theo lời của một nhà nữa, lại quay lưng lại với vị thầy phong thủy kia rồi đi tìm thầy phong thủy khác đến xem mộ, lần này cách nhìn nhận vấn đề của mọi người đều rất thống nhất, toàn bộ đều kết luận là phần mộ của nhà ông ta là hung phần, phải dời mộ.

Theo truyền thống của người Trung Quốc, người già sau khi chết đi thì chú trọng việc về với đất là niềm vui, thường thì chôn rồi là không thể dễ dàng dời mộ được, thế nhưng hiện tại ông chủ Châu đã bị người ta hăm hại, những lời bố ông ta nói với ông ta cũng đã linh nghiệm, ông ta chỉ có thể dời phần mộ.

Thế nhưng chính vào lúc này, lại xảy ra chuyện, những công nhân mà ông chủ Châu thuê đến để đào mộ đều vừa đến nghĩa địa, liền đau bụng tập thể, khó khăn lắm mới có vài cậu thanh niên lực lưỡng sau khi hết đau bụng bắt đầu vào làm việc, lại đột nhiên giống như trúng tà vậy mà cầm cái thuổng sắt xúc vào chân đối phương.

Cuối cùng phần mộ còn chưa được đào ra, công nhân đã bị thương hết một loạt, thậm chí trong đó còn có một người công nhân bị xúc rơi mất cả đầu ngón chân.

Lúc này đến cả thầy phong thủy cũng đã bị hù dọa, lẩn lộn chạy về, đến khi ông chủ Châu đi tìm thầy phong thủy đó, người ta đã dứt khoát trả lại hết số tiền đã nhận, thẳng thắn nói rằng công việc này ông ta nhận không nổi, mời ông chủ Châu đi tìm thầy cao minh khác.

Sau khi ông chủ Châu kể hết lại mọi chuyện, khuôn mặt đầy áp lo lắng nhìn Tô Mộc, đoán chừng là thấy Tô Mộc khá trẻ, không giống dáng vẻ của một người cao nhân đặc đạo.

“Chảo dầu hung thần.” Tô Mộc nhắc lại những từ này một lần nữa, rồi liền cười, nói: “Việc này tôi có thể nhận, thế nhưng phải nói trước một chút về thù lao.”

Vừa nói khoe mát anh ta vậy mà lại liếc nhìn về phía tôi, trên mặt đều là khiêu khích.

Xớ, khoe khoang cái gì chứ, không phải chỉ là khách tới cửa thôi sao.

Tôi bĩu môi, tỏ vẻ khinh bỉ, thế nhưng trong lòng thực ra đã vui đến phát điên rồi, anh ta nói công việc này anh ta có thể nhận, còn phải nói trước một chút về thù lao, hóa ra anh ta kiếm tiền lại dễ dàng như vậy đó!

“Đương nhiên, chỉ cần thầy có thể bảo đảm tính mạng của gia đình chúng tôi, chuyện tiền bạc không thành vấn đề, thầy chỉ cần nói ra là được.” Ông chủ Châu kích động nói.

“Thù lao thì đến nói với vợ tôi đi, cô ấy vui là được.” Tô Mộc lại xua xua tay, trực tiếp đẩy ông chủ Tô cho tôi, dáng vẻ nhẹ tựa như mây, chẳng coi tiền là gì.

Tôi suýt chút nữa bị nghẹn com, cái gì mà nói với tôi, tôi vui vẻ là được?

Chẳng lẽ anh ta định đưa cho tôi số tiền này?

Tôi đột nhiên kích động, lập tức nuốt com ở trong miệng xuống, căng thẳng nhìn ông chủ Châu.

“Cô Tô, cô đưa ra con số đi, chỉ cần Châu Kiệt tôi có thể đưa ra được, tôi nhất định đáp ứng.” Ông chủ Châu nói, xem ra ông ta thực sự cũng đã hết cách rồi, nói chuyện tương đối thẳng thắn.

“Ừ...” Lúc này tôi lại thấy khó xử, tôi chỉ là một sinh viên tốt nghiệp đại học bình thường mà thôi, không hề có chút nghiên cứu gì đối với ngành phong thủy này, càng không biết giá cả thị trường là bao nhiêu, có điều chỉ là chuyện giúp đỡ đào cái mộ, chắc là không thể đòi quá nhiều tiền được rồi?

Thế nhưng ông ta cũng đã nhắc đến cái gì mà chảo dầu hung thần, nghe qua có vẻ rất nguy hiểm, hơn nữa chuyện dời mộ này còn liên quan đến tính mạng của gia đình nhà ông ta, hình như cũng không đơn giản, nghĩ đi nghĩ lại, tôi mở miệng nói: “45 triệu đồng, ông thấy được không?”

45 triệu chính là con số vốn dĩ ở trong thẻ ngân hàng của tôi, bây giờ Tô Mộc đã tiêu sạch số tiền đó ở trong thẻ của tôi, bắt anh ta trả lại, chắc không đến nỗi quá đáng.

Chỉ là sau khi tôi đưa ra con số, Tô Mộc lại ho dữ dội... anh ta đã uống nước rồi bị sặc rồi.

Còn ông chủ Châu cũng kinh ngạc nhìn tôi, thậm chí trên mặt còn lộ ra chút nghi hoặc, thế nhưng rất nhanh ông ta đã khôi phục lại như bình thường, cười nói: “Được, bây giờ tôi sẽ đưa tiền đặt cọc cho cô, phần còn lại đợi sau khi mộ được dời đi, tôi sẽ đích thân mang đến cho cô.”

Nói xong ông ta đã móc ra hai sấp nhân dân tệ, rồi đưa cho tôi một cách cung kính.

Trái tim của tôi đột nhiên đập rất nhanh, hai sấp tiền nhân dân tệ đó đều dùng giấy niêm phong của ngân hàng gói lại, một sấp là 30 triệu, hai sấp là 60 triệu, tôi lấy 45 triệu, ông ta vậy mà lại còn trả thêm 15 triệu!

Hơn nữa ông ta còn nói đây chỉ là tiền đặt cọc, phần còn lại làm xong việc sẽ đưa, lẽ nào tôi lấy ít sao?

Tôi vơ hết tiền lại một cách kích động, rút ra 15 triệu muốn trả lại cho ông chủ Châu, thế nhưng ông chủ Châu nói thế nào cũng không chịu lấy, nói 15 triệu này là để chúng tôi giữ lại làm kinh phí hoạt động, mua một vài đồ dùng cần thiết để làm, nếu như không đủ thì tìm gấp ông ta lấy thêm.

Tôi thực sự vừa mừng vừa lo sợ, đây chính là 60 triệu đó, nhớ đến lúc trước khi học đại học 3 năm đi làm thêm ngoài giờ, cũng mới chỉ dành dụm được hơn 30 triệu, bây giờ 60 triệu lại có thể đến tay tôi dễ dàng như vậy, mặc dù không được tính là quá nhiều, thế nhưng đối với tôi mà nói, 2 sấp tiền dày cộp này, vẫn là khiến tôi vô cùng kích động.

Ngược lại là Tô Mộc, một gương mặt đang xám xịt nhìn tôi ở bên cạnh, chê bai nói: “Không có tiền đồ.”

Tôi bây giờ đang vui, anh ta mà nhìn tôi cũng chẳng vấn đề gì.

Tôi thu tiền lại, tâm trạng rất tốt, khẩu vị đột nhiên cũng tốt lên, ngấu nghiến ăn một bữa.

Sau khi ăn xong, ông chủ Châu hỏi Tô Mộc có cần chuẩn bị gì không.

Tô Mộc thẳng thắn nói không cần, đi xem phần mộ trước đã rồi tính tiếp.

Nói xong thì kêu ông chủ Châu lái xe đưa chúng tôi đi.

Ông chủ Châu lập tức gật đầu, vội vàng đưa chúng tôi đến phần mộ của bố ông ta, có thể nhìn ra, ông chủ Châu thật sự lo lắng, đoán chừng bệnh tình của con trai ông ta đã rất nghiêm trọng rồi, tôi ôm tiền cười một hồi lâu, lúc này cuối cùng đã bình tĩnh lại, hỏi Tô Mộc chào đầu hung thần đó rốt cuộc là cái gì, mà lại có ảnh hưởng đến những người đời sau lớn như vậy.

Trước khi quen biết Tô Mộc, tôi vẫn không quá tin vào những điều quỷ thần này, càng không tin phong thủy gì đó.

Thế nhưng hiện tại tôi thực sự đã gặp qua ma quỷ rồi, cũng đã thay đổi cách nhìn đối với phong thủy rồi, cái chào đầu hung thần đó vậy mà lại có thể làm cho những cậu thanh niên bình thường đột nhiên phát điên, xem ra vẫn là do quỷ quái gây ra.

“Chào đầu hung thần là một danh từ ở trong lĩnh vực phong thủy, chuyên chỉ bốn phía thì cao, ở giữa địa hình trũng xuống, hình giống như cái chào đầu, thông thường địa hình phân thành hai thái cực, một loại đại cát, một loại đại hung, khác nhau hoàn toàn ở địa thế trên cái chỗ cao đó có cây cối hay không.” Tô Mộc nói.

Anh ta vừa nói xong, ông chủ Châu đang lái xe ở phía trên liền gật đầu, nói: “Thầy Tô quả nhiên lợi hại, nói thực sự không sai chút nào, phần mộ của bố tôi chính là bốn phía thì cao, ở giữa thấp, hơn nữa 50 mét quanh phần mộ đó không có lấy một cây cỏ.”

“Cũng khó cho ông rồi địa thế như thế này thuộc vào vùng đất xấu hiếm thấy, cũng có thể bị ông đụng trúng, có một chút kiến thức về phong thủy thôi cũng đều có thể nhìn ra phong thủy nơi này không tốt, thầy phong thủy mà ông mời còn đặc biệt chọn cho ông chỗ này, có phải ông đã đắc tội với người nào rồi không?” Tô Mộc nói.

Ông chủ Châu cười khổ: “Tôi cũng thấy kì lạ, tôi không hề quen biết gì với ông ta, tôi cũng trả tiền theo yêu cầu của ông ta, vậy mà tại sao ông ta phải hãm hại tôi như vậy chứ? Thế nhưng khi tôi đi tìm ông ta, đã sớm vườn không nhà trống rồi, bây giờ đến điện thoại cũng đã thành số rác, cũng phải thôi, ông ta đã hại gia đình tôi thảm đến như thế này rồi, sao còn có thể xuất hiện nữa chứ.”

Ông chủ Châu nói xong, thở dài liên tục, sau đó không nói gì nữa, lái xe hết sức chuyên chú.

Hai tiếng sau, xe cuối cùng cũng đã dừng lại ở trong một vùng núi lớn.

Đây là ngoại ô ở phía tây của Giang Minh, xung quanh đều là núi, gần đó có không ít danh lam thắng cảnh.

Thế nhưng phần mộ của nhà ông chủ Châu lại không ở bên cạnh chỗ danh lam thắng cảnh, đây hoàn toàn là một vùng núi hoang, sau khi tôi biết về chào đầu hung thần còn đặc biệt quan sát địa thế một chút, còn đúng y như Tô Mộc nói, núi xung quanh trùng trùng điệp điệp, chỉ có duy nhất chỗ chúng tôi đứng là một cái vùng hõ, hơn nữa núi non xung quanh toàn là núi hoang, vốn dĩ trên núi thực sự trồng không ít cây, thế nhưng đều bị chặt hết, chỉ còn lại vài cái gốc đã chết mà thôi.

Càng đặc biệt hơn chính là, xung quanh núi này mặc dù không có cây lớn, thế nhưng một vài cây cỏ dại hoa dại v.v. mọc cũng tương đối xanh tươi, duy chỉ có mộ phần của bố ông chủ Châu cái mảnh này, toàn là đá, nhìn qua hoang vu dị thường, đến cả cỏ dại cũng không mọc.

Kể cả tôi không hiểu, tôi cũng nhìn ra đây không phải là mảnh đất tốt đẹp gì rồi.

Tô Mộc dường như đã sớm biết sẽ là kết quả này, cũng không trì hoãn, đi thẳng đến trước phần mộ của bố ông chủ Châu, đi quanh mộ một vòng, sau đó đưa tay gõ nhẹ lên tấm bia mộ hai tiếng.

Sau đó phần mộ lại nổi lên một trận gió lốc nhỏ, xung quanh trở nên lạnh giá, đợi sau khi gió lốc qua đi, phần mộ lại có thêm một ông cụ khoảng bảy tám mươi tuổi!

Tôi thấy ông cụ đó đột nhiên mắt cũng trợn cả lên, không cần hỏi, đây chắc chắn là bố của ông chủ Châu, ông ta quả nhiên giống như ông chủ Châu, gầy y như cái xác khô, da đã nhăn nheo hết cả, giống như bọc một lớp vỏ cây vậy.

Trên người ông ta xen lẫn một lớp âm khí u ám, vốn dĩ ánh mắt rất đờ đẫn, sau khi nhìn thấy Tô Mộc đột nhiên sắc mặt thay đổi, vậy mà sau đó lại gập đầu gối xuống, quỳ xuống trước mặt Tô Mộc.

Tôi lập tức càng bất ngờ, ngẩng ra nhìn Tô Mộc và ông cụ đó.

Còn ông chủ Châu ở bên cạnh sau khi thấy Tô Mộc gõ tấm bia mộ, hỏi tôi: “Thầy Tô đây là sao vậy, sao lại nhìn tấm bia mộ rồi không cử động gì vậy?”

“Bố ông không phải đã ra ngoài rồi sao, ông không nhìn thấy sao?” Tôi thấy kì lạ liền nói với ông chủ Châu.

Ông chủ Châu lắc đầu ngơ ngàng.

Tôi liền kinh hãi, tưởng rằng vừa rồi là do tôi hoa mắt, thế nhưng tôi dụi mắt rồi nhìn về phía Tô Mộc, thực sự là có một ông cụ đang quỳ trước mặt Tô Mộc mà, đang nức nở nghẹn ngào nói điều gì đó.

Tôi có thể chắc chắn ông cụ đó chính là bố của ông chủ Châu, cũng chính là ma, thế nhưng ông chủ Châu không thể nhìn thấy ma, tại sao tôi có thể nhìn thấy ma?

Chính là vì Tô Mộc?

Hơn nữa tôi có thể nhìn thấy rõ âm khí, âm khí ở trên người ông cụ đó rất yếu, chỉ có một lớp màu xám mỏng manh, nếu không phải là Tô Mộc phủ âm khí đen ngòm ở trên người mình lên người ông cụ, đoán chừng ông ta sẽ không dám hiện thân ở dưới ánh nắng.

Đáng tiếc tôi chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của ông ta, còn nghe không hiểu ông ta đang nói cái gì.

Lúc đó sau khi em gái họ không bị khống chế, muốn nói chuyện với tôi cũng phải dựa vào Tô Mộc chuyển lời mới được, xem ra những ma quỷ thường tương đối yếu, sẽ không có cách nào kết nối trực tiếp được với con người.

Sau khi ông cụ đó nói một hồi với Tô Mộc, tôi nhìn thấy gương mặt vốn mang theo nét cười của Tô Mộc đã dần dần trở nên nghiêm túc, sau đó anh ta nói vài câu với ông cụ đó, liền kêu ông cụ quay trở lại rồi.

Đến khi anh ta trở lại bên cạnh tôi, nét cười trên mặt đã sớm biến mất, còn chau mày quan sát ông chủ Châu, hỏi ông ta: “Có phải ông còn có chuyện gì giấu tôi?”

Ông chủ Châu liền đơ ra, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, hốt hoảng nói: “Không có mà? Cái gì cần nói tôi đều đã nói rồi.”

“Ông chắc chắn? Chảo dầu hung thần này rõ ràng là do con người làm, hơn nữa bố ông vừa rồi cũng đã nói, bây giờ ông ta mỗi ngày đều bị ngọn lửa thiêu đốt, bị vùi ngấm ở trong chảo dầu, khổ không thể tả, ông rốt cuộc đã kết oán với người nào? Khiến người ta hận ông như vậy, không ngại liên lụy đến tính mạng của bản thân cũng phải làm cho nhà ông tan cửa nát nhà?” Tô Mộc căm phẫn nói.

“Tôi thật sự không biết, có lẽ là có người đố kị tôi có tiền, cho nên đã gở thủ đoạn với tôi? Thầy Tô, chỉ cần thầy có thể giúp tôi dời ngôi mộ đi, thầy cần bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần tôi có, tôi đều đưa!” Mặt ông chủ Châu càng hoảng loạn hơn, nói, sau đó ông ta thấy sắc mặt của Tô Mộc không hề thay đổi, quay đầu nói với tôi: “Cô Tô, chuyện giả cả dễ nói, chỉ cần chuyện này được giải quyết, tôi bằng lòng trả 600 triệu, không, 1 tỉ rưỡi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thiên đạo luân hồi, báo ứng xác đáng

Nói xong mặt ông ta đầy mong chờ nhìn tôi.

1 tỉ rưỡi đó!!

Lòng của tôi giật mạnh một cái, thậm chí có chút kích động, muốn đập tay đồng ý ngay với ông chủ Châu.

Thế nhưng bây giờ chuyện này rõ ràng không phải là vấn đề tiền bạc, Tô Mộc vừa nói rằng người ta đã liều mạng cũng phải bảo thù ông chủ Châu, rõ ràng ông chủ Châu chắc chắn đã chọc giận người ta rồi, nên mới dẫn tới việc báo thù này.

Hơn nữa thấy đáng về che che giấu giấu này của ông chủ Châu, liền khẳng định được ông ta đã có lỗi trước.

Tôi không dám đồng ý, nói thẳng: “Chuyện này không phải là vấn đề tiền bạc, ông chủ Châu, rõ ràng là ông vẫn có chuyện gì đó giấu chồng tôi, sớm nói ra đi, nếu không kéo dài càng lâu, tính mạng của con trai ông sẽ càng nguy hiểm, con cái thường là vô tội mà.”

“Tôi thật sự không biết mà!” Ông chủ Châu thấy tôi cũng không đồng ý, liền lo lắng, hình ảnh tốt đẹp mà trước đây vẫn luôn giữ lại có chút hoảng loạn, giống y như bà bác sắp làm bữa ở trong thôn vậy.

“Lộc Dương, trả tiền lại cho ông ta đi, chúng ta đi thôi.” Tô Mộc nói thẳng, nói xong kéo lấy tay tôi, thật sự sắp đi.

Xem ra lớn chuyện rồi.

Tôi có chút nhức nhối, thế nhưng tôi vẫn theo lời Tô Mộc nói, lấy 60 triệu ra đưa cho ông chủ Châu, theo Tô Mộc trở về.

Nơi đây là vùng núi xa xôi, lúc chúng tôi đến ngồi xe đã mất hai tiếng đồng hồ, bây giờ rạn nứt với ông chủ Châu rồi, chúng tôi chỉ có thể đi bộ về thôi.

Ông chủ Châu thấy chúng tôi rời đi, vậy mà lại chẳng hề níu kéo chúng tôi, cũng không nói sẽ lái xe đưa chúng tôi về, cứ trừng mắt mà nhìn chúng tôi đi bộ men theo con đường núi không thấy điểm đầu này.

Trong lòng tôi thầm than khổ, may mà có Tô Mộc ở bên cạnh tôi, đi cũng chẳng hề buồn chán.

Tôi nắm tay Tô Mộc đi về, khi trở về tôi hỏi Tô Mộc ông cụ đó vừa rồi rốt cuộc đã nói gì với anh ta, vốn dĩ anh ta đã đồng ý cố gắng giúp đỡ đào mộ lên, sao đột nhiên lại giờ quẻ rồi.

“Chẳng nói gì cả.” Tô Mộc nói thẳng thắn.

Tôi đột nhiên bị anh ta chẹn họng, sao có thể không nói gì chứ, tôi rõ ràng đã thấy ông cụ đó quỳ trước mặt anh ta rồi nói gì đó mà!

Đây không phải là khi dễ tôi không nghe thấy lời của ma sao!

Thế nhưng nghĩ đến đây, tôi đột nhiên lại nhớ đến một vấn đề khác, hỏi anh ta: “Vậy tại sao em có thể nhìn thấy ma? Vừa rồi ông chủ Châu không nhìn thấy bố ông ta.”

“Bởi vì em là vợ anh, nhiễm phải âm khí của anh.” Tô Mộc nói.

“Thế nhưng em nghe người ta nói nhiễm quá nhiều âm khí không tốt đó, em nhiễm âm khí của anh, có khi nào sẽ biến thành ma đoán mệnh không?” Tôi lại hỏi, nói thật chuyện người còn sống nhiễm phải âm khí sẽ đoán mệnh này là quả phụ họ Vương đã nói với tôi, tôi biết không nên tin cô ta, thế nhưng đã nói đến thế rồi, tôi chỉ thuận tiện hỏi ra thôi.

Ai ngờ rằng Tô Mộc đang bước đi, nói đến đây đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn tôi, cười nói: “Ai nói điều này với em vậy?”

Trong lòng liền giống như bị cái gì đó đập mạnh một phát vậy, cho dù anh ta đang cười, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy có sự nguy hiểm không tên, chỉ đành thành thực nói: “Ừm... quả phụ họ Vương đã nói.”

“Em tin sao?” Tô Mộc lại cười.

Tôi liền lắc đầu giống như trống lắc vậy: “Đương nhiên không tin rồi, chỉ là em hiếu kì thôi, thuận miệng hỏi chơi, nếu như anh không muốn nói thì bỏ đi.”

“Điều cô ta nói là thật.” Tô Mộc nói.

Lần này đến lượt tôi ngây người ra.

Tô Mộc vậy mà lại nói những điều mà quả phụ họ Vương nói là thật, tôi nhiễm âm khí của Tô Mộc, thật sự sẽ chết sớm sao?

Tôi thực không muốn chết trẻ đâu!

Tôi đột nhiên không biết nên nói gì, thấy Tô Mộc mà tâm trạng rất phức tạp.

Anh ta đã đồng ý đợi đến khi tìm được Lâm Yến Nhi sẽ thả tôi đi, hơn nữa anh ta còn bảo đảm rằng tôi có thể sống đến khi chết một cách bình thường, kết quả tôi lại phải chết trẻ sao?

Anh ta chính là lừa gạt tình cảm của tôi!

Tôi đột nhiên trở nên vô cùng khó chịu, cũng không phải là vì tôi có thể sống không được lâu, mà còn vì tôi tin tưởng Tô Mộc vậy, vậy mà anh ta lại lừa tôi.

“Nếu như sau khi chết đi biến thành ma, em còn bằng lòng cờ cùng với anh không? Anh có thể khắc tên em lên trên bài vị của anh.” Tô Mộc thấy tâm trạng tôi không tốt, đột nhiên đưa tay xoa đầu tôi, cười nói.

“Không bằng lòng, anh cái đồ lừa đảo này, em mới không muốn ở cùng anh.” Tôi phẫn nộ nói, nói xong tôi liền không muốn để anh ta nắm tay nữa, liền đẩy anh ta ra, một mình bước về phía trước.

Tô Mộc ở phía sau không có chút động tĩnh nào, anh ta vậy mà chẳng hề đuổi theo tôi, tôi liền càng tức giận hơn, tôi tưởng rằng qua một khoảng thời gian chung sống này, quan hệ giữa chúng tôi đã không phải chỉ là quan hệ chủ tớ nữa, thậm chí tôi còn nảy sinh một chút cảm tình với anh ta, mong anh ta sẽ không tìm thấy Lâm Yên Nhi nhanh chóng, để có thể ở cùng tôi thêm một khoảng thời gian nữa.

Thế nhưng anh ta lại đối với tôi như vậy, ngoài mặt thì đối với tôi rất tốt, trên thực tế lại nguy hại đến tính mạng của tôi?!

Vậy anh ta có khác gì quả phụ họ Vương chứ? Đều là muốn làm hại đến tính mạng của con người, chẳng qua là anh ta sẽ để tôi chết một cách thoải mái hơn chút mà thôi.

Tôi càng nghĩ càng đau lòng, hốc mắt vậy mà đã ướt nhoe rồi, nhưng Tô Mộc ở phía sau, sau khi im lặng một hồi, đột nhiên vội vàng đến bên cạnh tôi, kéo tôi lại, cười nói: “Ngu ngốc, em nghĩ xem tại sao anh lại đưa Lục Nhĩ cho em? Không chỉ là vì tính giác của nó vượt trội có thể thoát thân, mà còn vì nó là Linh Hầu thượng cổ, thân mang hai khí âm dương, khi cơ thể em không chịu được âm khí của anh, nó sẽ liền vận dương khí đến cho em, cân bằng lại âm khí ở trong cơ thể em, giữ tính mạng cho em, anh đã từng nói, không thể làm em sống lâu trăm tuổi, nhưng có thể làm em chết già một cách bình thường, anh tưởng là em sẽ tin anh chứ.”

Nói xong trong mắt anh ta lại có một tia thất vọng, nói: “Em yên tâm, anh sẽ không chiếm dụng em quá lâu đâu, anh sẽ nhanh tìm được Lâm Yên Nhi, sau đó sẽ để em đi.”

Nói xong anh ta lại nắm lấy tay tôi, cũng không nói gì nữa, chỉ là dẫn tôi đi về phía trước một cách yên lặng.

Không khí có chút ngột ngạt, tôi đột nhiên thấy hơi buồn bã.

Không biết tôi bây giờ rốt cuộc đang làm cái gì nữa, tôi tốt nghiệp đại học, theo Vương Văn về nhà gặp bố mẹ, nếu như không phải là gặp được Tô Mộc, tôi bây giờ chắc là đã bàn chuyện hôn sự với Vương Văn rồi cũng nên?

Không chừng là bây giờ tôi đã đính hôn với Vương Văn rồi.

Thế nhưng sự xuất hiện của Tô Mộc đã làm nổi dậy một vùng sức xuân nơi đáy lòng tôi, tôi đã không tự chủ được mà nảy sinh cảm tình với anh ta, thế nhưng bất luận là anh ta có tốt bao nhiêu, suy cho cùng anh ta là ma, lên đây chỉ là vì tìm Lâm Yên Nhi, kể cả Lâm Yên Nhi không phải vợ của anh ta, nhưng đợi sau khi anh ta tìm được Lâm Yên Nhi thì sao?

Không phải chính là phải quay về dưới lòng đất sao, từ đó sẽ mãi mãi cách xa tôi như trời với đất sao, sẽ không thể gặp lại nữa.

Nghĩ đến đây, trái tim tôi liền giống như bị kim đâm vậy, đau đớn chẳng thể nói thành lời.

Xem ra tôi phải khống chế cảm xúc của bản thân rồi, Tô Mộc là ma, bây giờ yêu tôi cũng chỉ là để lợi dụng tôi mà thôi, cho dù anh ta đẹp trai, đối xử với tôi cũng rất tốt, thế nhưng tôi không thể tiếp tục sinh ra bất kỳ ý nghĩ không an phận nào với anh ta được nữa.

Chung quy thì tôi là bạn gái của Vương Văn, cho dù sau khi quen Tô Mộc tôi mới nhận ra, tôi hoàn toàn không yêu Vương Văn, thế nhưng tình cảm giữa chúng tôi từ lúc bắt đầu không phải chính là từ từ bồi đắp sao?

Bây giờ tình cảm không đậm sâu, chỉ có thể nói thời gian bồi đắp vẫn chưa đủ.

Tôi trầm hạ quyết tâm, phải duy trì khoảng cách với Tô Mộc, sau đó tôi lại đẩy cánh tay của Tô Mộc đang nắm tay tôi ra, nói: “Tự em có thể đi.”

Tô Mộc có chút bất ngờ mà nhìn tôi một cái, thế nhưng sau khi thấy vẻ mặt của tôi, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, khẽ cười, cũng chẳng nói gì, chỉ là rõ ràng đã đi chậm lại, sánh bước với tôi.

Vào lúc tôi đã chuẩn bị xong tâm lý phải đi bộ một mạch về nhà, phía sau tôi đột nhiên truyền đến tiếng còi ô tô, ngay sau đó xe của ông chủ Châu kết một tiếng dừng lại bên cạnh chúng tôi, vội nói: “Thấy Tô, tôi cái gì cũng sẽ nói với thầy, cầu xin thầy cứu gia đình tôi.”

Nói xong nước mắt ông chủ Châu đã giàn giụa như mưa.

Tôi liền càng thấy lạ hơn, ông chủ Châu này uống nhầm thuốc gì à, vừa rồi lúc chúng tôi đi ông ta vẫn làm thỉnh, cứ trừng mắt nhìn chúng tôi rồi đi, sao mà chưa đến một tiếng đồng hồ, ông ta lại thay đổi lớn như vậy?

Tô Mộc lại nhìn ông chủ Châu một cái, dường như đã hiểu ra điều gì đó, nói với tôi: “Lên xe trước đã.”

Nói xong đã mở cửa xe, tỏ ý bảo tôi đi vào.

Mặc dù bây giờ tôi có chút không tự nhiên khi ở cùng một chỗ với Tô Mộc, thế nhưng tôi không chống lại được sự hiếu kì, vẫn là ngoan ngoãn lên xe.

Ông chủ Châu thấy chúng tôi lên xe, đột nhiên chuyển hướng xe, lại lái về hướng phần mộ của bố ông ta, vừa lái xe còn vừa khóc nói: “Thầy Tô, vừa rồi tôi đã nhận được điện thoại của bệnh viện, con trai tôi sắp không được rồi, tôi biết thầy muốn hỏi cái gì, tôi đều nói cho thầy, thế nhưng bây giờ thầy phải đào phần mộ của bố tôi lên đã, muộn nữa e là không kịp mất.

Trong khi nói chuyện ông ta đã lái xe nhanh như bay, giống như hận không thể bay ngay đến trước mộ của bố ông ta vậy.

Tôi không kim được có chút sợ hãi, đây thực sự là đường núi đỏ, hai bên không phải là vách núi thì cũng là ghềnh đá cao, xe nếu như mất không chế, bất luận đâm vào đâu cũng sẽ không có kết cục tốt.

Tôi cũng mặc kệ cái quyết tâm của lúc trước muốn duy trì khoảng cách với Tô Mộc, nín lấy cánh tay của anh ta, ôm thật chặt.

Tô Mộc thấy tôi ôm lấy cánh tay của anh ta, vậy mà lại nhìn tôi cười, sự ngại ngùng vừa rồi dường như toàn bộ đã tan thành mây khói trong nháy mắt, anh ta cũng vòng tay lại ôm lấy tôi, đồng thời đưa tay bắn vào sau gáy ông chủ Châu một luồng âm khí.

Âm khí rất nhanh đã có tác dụng, xe đã đi chậm lại rất nhiều, đến khi đến trước phần mộ của ông cụ Châu, Tô Mộc mới nói với ông chủ Châu: “Trước tiên ông hay nói tình hình đi đã, chảo dầu hung thần này là có người cố ý bày ra, không chỉ địa thế là chảo dầu hung thần, mà nơi đây còn có sát linh, nếu như không tìm được người bày hung thần ra, phần mộ của bố ông không thể đào lên được.”

“A?” Ông chủ Châu sớm đã khóc thành dòng rồi, nghe thấy lời của Tô Mộc liền ngã phịch xuống đất, mặt xám như tro.

Một hồi lâu sau ông ta mới mở lời: “Chuyện này là tôi không đúng, mùa hè năm ngoái xảy ra mưa lớn, vùng núi ở gần đây có không ít đất đá bị cuốn trôi, lúc đó trong cửa hàng của chúng tôi có một đồng đui gà đã hết hạn, vốn dự định vứt đi, thế nhưng đúng lúc đó trong hội nhà buôn chúng tôi muốn tổ chức hoạt động cứu trợ thiên tai, chính ở trong một thôn nào đó ở gần đây, tôi vì muốn giành được danh tiếng tốt, liền lấy đồng đui gà đã hết hạn đó gộp vào với đồ ăn sắp hết hạn quyên góp cho vùng núi gặp nạn đó, vốn dĩ các thương gia chúng tôi để xây dựng hình ảnh tốt đẹp với công chúng, sẽ thường xuyên tổ chức một vài hoạt động giúp đỡ người nghèo, cứu trợ thiên tai, mọi người cũng đều là quyên tặng đồ ăn đã sắp hết hạn, từ trước đến nay ăn vẫn chẳng xảy ra chuyện gì.”

“Ai ngờ rằng lần này đồng gà đó đã gây ra chuyện, quyên góp đi chưa được bao lâu, liền có người ở vùng núi đến tìm tôi, nói rằng người già và trẻ nhỏ ở trong thôn của họ ăn gà mà tôi quyên góp đều bị ung thư máu, đã chết rất nhiều người rồi, kêu tôi đưa tiền để bọn họ chữa bệnh.”

“Thầy nghĩ xem, người già và trẻ nhỏ của cả cái thôn đó mà, hơn nữa là ung thư máu, bệnh đó chính là cái động đốt tiền không đáy, hơn nữa bọn họ nói mà không có bằng chứng, dựa vào cái gì mà nói là gà mà tôi quyên góp có vấn đề? Trước đây tôi cũng đã từng quyên góp rất nhiều thực phẩm sắp hết hạn, chưa từng xảy ra vấn đề gì, tôi còn tưởng là họ đến để lừa bịp tổng tiền tôi, lúc đó tôi thật sự đã nghĩ như thế.”

“Sau đó chuyện trở nên ầm ĩ hơn, một đám người ung thư máu đã chết trong bệnh viện, đồng hàng đó của tôi cũng bị tra ra vấn đề chất lượng, chất phụ gia của thực phẩm vượt chỉ tiêu, lúc đó đám người đó đã nắm chắc chứng cứ, bắt đầu khiêu tố, tôi đã sợ, liền dùng tiền và dựa vào mối quan hệ cường ép đè nén cái chuyện này xuống, sau đó đám người bị ung thư máu đó đã chết gần hết, những người còn sống thì đều nghèo, cũng không có biện pháp bắt tôi, chuyện này liền qua đi như thế, tôi cũng chẳng coi chuyện này là to tát, cho đến sau khi bố tôi mất rồi về báo mộng cho tôi, nói thiên đạo luân hồi, báo ứng xác đáng, tôi mới nhớ đến chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Dời quỷ sát thần

Ông ta nói xong vẫn khóc tu tu như cũ, dường như cả người đều đã sụp đổ.

Tôi cũng rất kinh ngạc.

Ông ta vậy mà lại quyên đui gà đã hết hạn cho người dân bị nạn, hơn nữa ông ta còn nói đây là thủ đoạn của các thương nhân thường dùng!

Để giành được danh tiếng tốt, lại không muốn thật sự mất tiền, đến tính mạng của người dân bị nạn cũng đều không để ý?

Vốn dĩ những người dân bị nạn đó gặp phải đất đá trôi, đã bị tổn thất nghiêm trọng rồi, cộng thêm sau tai họa không có nước sạch, rất dễ bùng phát bệnh truyền nhiễm, cộng thêm thực phẩm quá hạn sử dụng và thực phẩm cho phụ gia vượt tiêu chuẩn, những chuyện tồi tệ đó đối với người dân bị nạn mà nói chẳng khác nào đã rết vì tuyết lại gặp phải sương!

Càng đáng hận hơn là, sau khi mọi chuyện xảy ra, ông ta lại không muốn đền bù, tình nguyện dùng tiền tìm quan hệ để đè ép chuyện mà dân gặp nạn khiêu tố, cũng không tình nguyện dùng tiền để chữa bệnh cho họ, chẳng trách trước đó ông ta như thế nào cũng không chịu nói ra chuyện này, bởi vì bản thân ông ta chính là cái thứ không bằng heo chó!

Tôi thực sự bị ông ta làm cho tức đến sắp học cả máu ra rồi, bây giờ tôi thấy đáng về nhếch nhác co quắp ở dưới đất của ông ta lại vẫn cảm thấy chưa đủ hả giận, thậm chí muốn thẳng thắn kéo Tô Mộc đi, số tiền này chúng tôi không lấy nữa!

Để cho nhà ông ta ở đó mà đợi chết đi!

Thế nhưng Tô Mộc lại rất bình tĩnh, anh ta thấy tôi tức giận, duỗi tay ra đặt sau lưng tôi, dẫn ra một luồng khí lạnh nhẹ bao trùm lấy tôi, theo sau lưng của tôi đi xuống để tôi thuận khí.

Có khí lạnh của anh ta, hòa khí đang nghẹn ở ngực của tôi cuối cùng đã thông thuận hơn một chút rồi, cũng dần dần bình tĩnh lại.

“Cho nên người hạ sát chắc chính là người ở trong thôn mà năm ngoái ông tặng đùi gà, ông vẫn nhớ địa chỉ cụ thể của thôn đó chứ? Dẫn tôi đi.” Tô Mộc nói.

Tôi liền kéo Tô Mộc lại, ý hỏi anh ta vì sao phải giúp cái người gian thương họ Châu này.

Tô Mộc nhìn tôi một cái, khẽ nói: “Chuyện là do tự ông ta gây nên, không liên quan đến người nhà ông ta, oan có đầu nợ có chủ không phải sao, ông ta sẽ gặp phải báo ứng thôi.”

Tôi có chút kinh ngạc nhìn anh ta, không ngờ anh ta có thể nói ra những lời sâu sắc như vậy, rõ ràng anh ta mới là người buồn vui thất thường mà, sao bây giờ ngược lại là tôi vì tức giận mà đánh mất lí trí thế này?

Ông chủ Châu thấy Tô Mộc vẫn đồng ý giúp ông ta, liền lộc cộc bò dậy từ dưới đất, hai ba lần mới quệt hết nước mắt ở trên mặt, nói: “Nhớ, nhớ phương hướng đại khái.”

Lúc nói chuyện ông ta đã trở nên vô cùng nhún nhường, thận trọng mời chúng tôi lên xe, sau đó lái xe đi vào sâu trong núi.

Đường xe lần này chẳng bao lâu, sau khi rẽ vào đường núi quanh co khúc khuỷu rồi vòng hai vòng, xe liền dừng lại ở cổng một thôn nằm giữa sườn núi.

Thôn này năm ngoái mới gặp phải đất đá trôi, lại chết không ít người, tôi sớm đã nghĩ đến tình cảnh sẽ khá thảm thương.

Thế nhưng lúc tôi thật sự đặt chân xuống trước cái thôn này, sự hoang vu ở đây thật sự khiến tôi kinh sợ một phen.

Cả thôn, cỏ hoang đã mọc thành bụi, trên những gian nhà bùn đất đỏ nát cũng đã mọc đầy cỏ dại, phóng tầm mắt nhìn thì chẳng có lấy một bóng người.

Cho dù không đi vào trong thôn, tôi cũng cơ bản đoán được đây là một cái thôn hoang.

“Chính là đây, bên trong chắc chẳng có ai đâu...” Ông chủ Châu rõ ràng cũng không ngờ rằng thôn này bây giờ đã biến thành như thế này, giọng nói bất giác run rẩy, dường như đang chột dạ vì những việc trái lương tâm mà mình gây nên.

Tô Mộc vô cảm quay đầu nhìn ông ta một cái, nói thẳng: “Tốt nhất ông nên cầu nguyện trong thôn này còn có người, không tìm được người khởi xướng việc hạ sát, thì cả nhà ông cũng chẳng cứu nổi đâu.”

Bị Tô Mộc nói vậy, sắc mặt ông chủ Châu đột nhiên trắng bệch, vừa rồi còn nói ở đây không có ai, bây giờ liền nhấc chân đi vào trong thôn, nói: “Có người, ở đây nhất định có người!”

Nói xong ông ta đã đi vào trong một gian nhà đất tìm kiếm.

Tô Mộc cũng quay đầu lại nhìn tôi một cái, theo quán tính muốn nắm lấy tay tôi bước đi.

Tôi liền lùi lại, ngại ngùng nói: “Cái đó, em có thể tự đi, anh đi trước dẫn đường đi.”

“Ở đây không an toàn, giống như cái thôn hoang này, hội tụ âm khí nhất, ngộ nhờ lát nữa nhảy ra âm hồn cương thi gì đó, em không sợ sao?” Tô Mộc nói.

Sự nghiêm túc ở trên mặt anh ta lúc này, không giống như đang cố ý trêu đùa hù dọa tôi, còn cánh tay mà anh ta dơ ra cũng chẳng hề buông xuống, đợi cánh tay tôi nắm lấy ở trong không trung.

Tôi nhìn ngón tay thon dài của anh ta thực sự có kích động muốn nắm lấy, mà vừa rồi còn hạ quyết tâm phải duy trì khoảng cách với anh ta mà, thế nhưng tình hình bây giờ lại nguy hiểm như vậy...

Tôi nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tô Mộc, làm kiêu một lúc, cuối cùng vẫn là không kìm được, bắt lấy bàn tay của anh ta, nắm chặt.

Tô Mộc lúc này mới cười, kéo tôi đi theo sau ông chủ Châu rồi tìm kiếm trong thôn.

Ở đây giống y như những gì tôi tưởng tượng đến, đã là một cái thôn hoang, chúng tôi lục soát 7,8 gian nhà rồi, đều chẳng tìm thấy bóng người nào, thậm chí đến con chuột cũng chẳng nhìn thấy.

Sắc mặt ông chủ Châu đã từ trắng bệch chuyển thành xanh mét rồi, thế nhưng ông ta chẳng hề lên tiếng, cắn răng tiếp tục tìm kiếm, không từ bỏ bất cứ hi vọng nào.

Điểm này không khỏi làm tôi có chút thất phục, nếu như bố mẹ tôi bây giờ đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc, mà nếu như tôi không tìm thấy một chút hi vọng nào ở trong cái thôn hoang này, đoán chừng tôi sớm đã sụp đổ rồi.

Xem ra có thể làm kinh doanh lớn như vậy, ông chủ Châu vẫn là có vài chỗ hơn người.

Vào lúc mà tôi tưởng rằng nhà ông chủ Châu đều không thể cứu được nữa, Tô Mộc đột nhiên nói: “Đừng động!”

Ông chủ Châu đang muốn đẩy một cánh cửa gỗ nát đang khép hờ, sau khi nghe thấy lời của Tô Mộc cả người liền bất động, chân đang dơ lên thậm chí còn chẳng dám đặt xuống, hoảng sợ nhìn Tô Mộc.

“Nhẹ nhàng lùi lại.” Giọng của Tô Mộc cũng bé đi vài phần, anh ta rõ ràng có chút căng thẳng, thế nhưng vẻ mặt lại để lộ ra một chút hưng phấn.

Tôi đột nhiên cũng căng thẳng theo Tô Mộc, thậm chí còn chẳng dám thở mạnh, cái gian nhà đất đỏ nát trước mặt này chẳng hề khác gì so với những gian nhà khác, hơn nữa cổ đại đã sắp mọc cao bằng đầu gối, thế nhưng theo một câu nói của Tô Mộc, gian nhà đất trước mặt đột nhiên ngay ngắn hơn rất nhiều.

Ông chủ Châu lúc này trán đã túa ra mồ hôi lạnh, ông ta cẩn thận lùi về phía sau với một tốc độ giống như slow motion vậy, cũng không dám to tiếng, hỏi Tô Mộc: “Sao vậy?”

“Ông ngừng đầu nhìn bên dưới mái hiên đi.”

Tô Mộc vừa nói cũng đã ngừng đầu nhìn.

Tôi cùng với ông chủ Châu theo hướng của anh ta mà nhìn qua đó, liền phát hiện ra dưới mái hiên đang treo một đồ vật đen sì sì, giống một tấm da lợn đen được phơi khô, thế nhưng nếu nhìn kỹ, không khó để nhận ra nơi mà đồ vật đó nối liền với mái hiên, là hai cái chân.

Đó là vật còn sống!

Hơn nữa nếu như tìm tòi kỹ, tôi sẽ nhanh chóng tìm được đầu của đồ vật đang rũ xuống đó!

“Là con dơi!” Ông chủ Châu nói thất thanh, ông ta giống như nhận phải một sự kinh hãi rất lớn vậy, cả người lùi về phía sau vài bước, thế nhưng cho dù như vậy, ông ta vẫn kiểm soát được âm thanh của bản thân, không hề làm kinh động đến con dơi đang ngủ say đó.

“Đây gọi là dơi quý sát thân, là thứ mà thầy âm dương chuyên dùng để canh cửa báo động nguy hại, bên ngoài gian nhà này treo đồ này, người hạ sát chắc chắn ở trong đây.” Tô Mộc giải thích.

Nói xong anh ta nắm chặt lấy tay tôi, giống như lo lắng cho sự an toàn của tôi vậy, còn cố ý kéo sát tôi vào gần anh ta một chút, rồi ôm tôi vào trong lòng.

“Tiếp theo đây làm như thế nào?” Ông chủ Châu nhìn chằm chằm vào dơi quý sát thân, căng thẳng nuốt nước bọt, hỏi Tô Mộc.

Tôi tưởng rằng Tô Mộc sẽ nói cẩn thận sự việc gì đó, ai ngờ anh ta thẳng thắn xòe tay đến trước mặt ông chủ Châu, nói: “Đưa tiền, ông che giấu chân tướng sự việc, vô duyên vô cớ mang đến thêm nhiều mạo hiểm cho chuyện làm ăn này của tôi, tôi phải tăng giá.”

Thời khắc căng thẳng như thế này, tôi đến cả thờ mạnh còn chẳng dám, vậy mà anh ta lại có thể đòi tăng giá vào giờ phút này?

Cho dù đây là phong cách từ trước đến nay của Tô Mộc, thế nhưng tôi vẫn có chút không nói nên lời.

Ông chủ Châu cũng nhìn Tô Mộc đầy bất ngờ, thế nhưng ông ta gần như chẳng do dự, liền đồng ý yêu cầu của Tô Mộc, thẳng thắn nói sẽ đưa 3 tỉ cho Tô Mộc.

Ai ngờ Tô Mộc vẫn chưa thỏa mãn, tay vẫn xòe ra trước mặt ông chủ Châu như cũ, nói: “Bây giờ tôi muốn lấy tiền, ông chuyển khoản cũng được, viết hóa đơn cũng được, bây giờ người tôi cũng tìm được cho ông rồi, sự việc chắc chắn có thể giải quyết được cho ông, tôi bảo đảm với ông, nhất định sẽ tìm một nơi phong thủy bảo địa để chôn cất cho bố ông, tính mạng của con trai ông cũng sẽ bình an vô sự.”

“Cái này...” Mặt ông chủ Châu trông rất khó coi, khó hiểu nhìn Tô Mộc.

Thế nhưng con trai ông ta đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc, ông ta hoàn toàn chẳng nghĩ được gì nhiều, sau khi hơi trầm ngâm, liền nói: “Trên xe tôi có chỉ phiêu, bây giờ sẽ đi lấy.”

Nói xong ông ta nhẹ nhàng lùi lại, sau khi lùi ra một khoảng cách nhất định, mới chạy về xe của ông ta.

Tôi thấy lạ là tại sao Tô Mộc lại đột nhiên đòi tiền như vậy, nhân lúc ông chủ Châu không có ở đây, liền hỏi anh ta xem có chuyện gì.

“Đối với hạng người này, không tàn nhẫn đòi ông ta một cái giá cao, thì thật có lỗi với những người dân bị nạn đã chết.” Tô Mộc nói.

“Vậy cũng không đến mức bây giờ liền đòi tiền chứ, chúng ta bây giờ chuyện cũng đã làm xong một nửa rồi đột nhiên dừng lại đòi tăng giá, khác nào thừa nước đục thả câu?” Tôi nuốt một ngụm nước bọt, hỏi.

Tô Mộc giống như bị tôi hỏi đến phiền rồi, liền nhếch môi cười nhạt, nói: “Anh chính là muốn thừa nước đục thả câu đó thì sao? Em có ý kiến?”

“Không có.” Tôi quả quyết nói, ông chủ Châu này gieo gió thì gặt bão, kể cả bị thừa nước đục thả câu thì cũng đáng đời, tôi chẳng có trái tim nhân từ, chỉ là lần đầu tiên làm chuyện thiếu đạo đức và mất hứng như thế này, vậy mà thấp thoáng còn có chút hưng phấn.

Tốc độ của ông chủ Châu rất nhanh, chỉ mất vài phút, đã quay lại, lần này trong tay ông ta đang cầm tờ chi phiếu, trên đó đã kí xong, 3 tỉ tròn trĩnh, viết rất ngay ngắn.

Tô Mộc không hiểu về tờ chi phiếu hiện nay, liền đưa cho tôi, kêu tôi kiểm tra một chút, nếu như không có vấn đề gì, thì cất đi.

Tôi lớn như thế này, thực sự cũng chưa từng thấy hình dạng của tờ chi phiếu ra làm sao, nhưng thấy chất giấy của tờ chi phiếu này tinh xảo, trên đó còn in âm hoa gần giống với tờ nhân dân tệ, chắc là thật rồi, sau khi tôi nhìn sơ qua, liền cất tờ chi phiếu đi, gạt đầu với Tô Mộc.

“Đi thôi.” Tô Mộc nói.

Nói xong anh ta đã dẫn đầu bước đi, chỉ là vừa rồi chỗ chúng tôi đứng đã là đường giới hạn của doi quý sát thần rồi, lúc này Tô Mộc chỉ bước một bước rất nhỏ, doi quý sát thần đang rũ đầu ở dưới mái hiên đỏ liền tỉnh dậy, hét lên một tiếng rồi lao về phía Tô Mộc.

Toàn thân tôi liền căng thẳng, con doi to như vậy, tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy móng vuốt sắc nhọn và hàm răng sắc bén của nó, nếu như bị nó ngoạm một phát, chắc chắn sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp!

“Tô Mộc cẩn thận!” Tôi kéo Tô Mộc lại, lôi anh ta lùi về phía sau, muốn để anh ta lui trở về khu vực an toàn, thế nhưng khu vực an toàn này chỉ là đối với trong lúc doi quý sát thần ngủ say mà thôi, bây giờ doi quý đã tỉnh rồi, đừng nói là Tô Mộc, mà đến cả tôi và ông chủ Châu cũng nằm ở trong nơi nguy hiểm.

Tô Mộc cười với tôi một chút, sau đó đẩy tôi ra, đưa tay lên, phóng một luồng âm khí đen tuyền về phía doi quý sát thần, đến khi đến bên doi quý sát thần, lại ngưng tụ hóa thành một sợi dây thừng màu đen, trói đôi cánh của doi quý sát thần lại.

Doi quý sát thần rõ ràng không ngờ được rằng Tô Mộc sẽ ra một chiêu như vậy, sau khi kêu thảm thiết vẫn không từ bỏ ý định mà vùng vẫy.

Thế nhưng sợi dây màu đen của Tô Mộc giống như dây thừng hoàng kim trong Tây Du Kí vậy, doi quý càng vùng vẫy, nó sẽ bị trói càng chặt hơn, chớp mắt một cái doi quý đã bị trói thành cái bánh chưng, không thể nhảy nhót được.

“Tô Mộc, không ngờ anh lợi hại như vậy đó!” Tôi chạy đến bên Tô Mộc với vẻ mặt đầy sùng bái, vừa rồi khí thế của doi quý hung dữ mạnh mẽ như vậy, không ngờ Tô Mộc vừa ra tay liền giải quyết được.

Ông chủ Châu càng choáng váng hơn, ông ta hoàn toàn không nhìn thấy sợi dây màu đen mà âm khí ngưng kết thành, chỉ thấy Tô Mộc đưa tay chỉ một cái, doi quý đó liền rơi xuống đất, run lẩy bẩy, đến cánh cũng không dám xòe ra.

“Thầy Tô! Thầy đúng là bậc thầy thực thụ!” Ông chủ Châu kích động nói, ông ta đã không tìm được tính từ nào thích hợp để hình dung về Tô Mộc rồi.

“Gọi bậc thầy e là vẫn còn quá sớm, ta ngược lại muốn xem xem là người nào, lại dám làm tổn thương doi quý sát thần của ta!” Chính vào lúc chúng tôi đều vô cùng kích động, trong gian nhà đất đột nhiên vang lên một tiếng hét to, chớp mắt một cái có một dáng người gầy trơ cả xương đã xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Nghênh ngang mà đi

Dáng người đó rất nhỏ nhắn, cộng thêm với gầy, nhìn qua giống như dáng vẻ của người vị thành niên, thế nhưng giọng nói của hắn ta rất trầm thấp, vừa nghe liền nghĩ là tuổi tác đã lớn.

Càng lạ lùng hơn là, toàn thân hắn ta đều được bao phủ bởi một luồng âm khí nặng, che đi bảy tám phần diện mạo của hắn, tôi dĩ nhiên không nhìn được rõ hắn ta có dáng vẻ như thế nào, cũng không nhìn được rõ hắn là nam hay nữ.

Ông chủ Châu bị hắn dọa giật bắn cả mình, lập tức trốn sau lưng tôi và Tô Mộc, cẩn thận thò đầu ra, dụi dụi mắt nói: “Sao tôi không thể nhìn rõ dáng vẻ của hắn ta vậy?”

“Không ngờ, vậy mà lại là lệ quý, người tu thành lệ quý không dễ dàng gì, sao mà lại phải đến tìm ta gây sự chứ, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, không liên quan đến nhau.” Người đó nhìn chăm chăm vào Tô Mộc một lúc, sau khi nhìn ra thân phận của Tô Mộc, giọng nói vậy mà lại hòa hoãn đi vài phần.

“Cầm tiền của người ta, thì phải giúp người ta trừ tai họa.” Khóe miệng Tô Mộc nhếch lên một nụ cười nhạt, nói ra những lời này.

Người đó đột nhiên giận dữ, nói: “Người một con quý đã chết rồi, lấy tiền của dương gian làm gì chứ, đã chết rồi, thì nên bán linh hồn ở dưới địa ngục đi, sao còn lên đây làm loạn chứ!”

Nói xong hắn ta nổi giận rồi gầm lên một tiếng, âm khí trên người tăng thêm, nhanh chóng lao về phía Tô Mộc!

Sắc mặt Tô Mộc liền căng thẳng, vội đẩy tôi ra, sau đó trên người cũng tỏa ra âm khí, tạo thành một lớp giáp sắt, hỗn chiến với người đó.

Người đó đương nhiên sức mạnh không tầm thường, âm khí của hai người đụng vào nhau, cũng thường phát ra tiếng nổ nhỏ, giống như tiếng pháo đốt lúc đón mừng năm mới vậy, nhưng sau mỗi tiếng nổ vang lên, âm khí giữa hai bọn họ liền tiêu tan đi một chút, đồng thời còn nổ tung ra chút máu tán ra như những ánh sương mù.

Lòng tôi căng thẳng đến sắp thất lại rồi, hai mắt chăm chú nhìn về phía đó, thở mạnh cũng không dám.

Xung quanh đang như vậy, ông chủ Châu vẫn đến bên cạnh tôi, hoảng sợ hỏi tôi: “Người đó vừa rồi nói thầy Tô là lệ quý sao? Thầy ấy không phải chồng cô sao, sao có thể là quý chứ?”

“Liên quan quái gì đến ông!” Tôi lạnh lùng nói, bây giờ tôi thực sự chán ghét cái ông chủ Châu này đến cực độ rồi, dù sao tiền cũng đã nhận rồi, tôi cũng không cần phải khách sáo với ông ta.

“Cô!” Ông chủ Châu không ngờ rằng thái độ của tôi sẽ như vậy, ngừng một lúc.

Thế nhưng ông ta bây giờ hoàn toàn không dám chọc giận tôi, bởi vì nếu như Tô Mộc thật sự là quý, ông ta trêu chọc tôi thì sẽ chết, kể cả Tô Mộc không phải là quý, thì ở trước cái bóng đen kia, không có sự bảo vệ của Tô Mộc, ông ta vẫn sẽ chết.

Ông chủ Châu bị tôi đốp chát lại như vậy, yên lặng vài phút, sau đó ông ta lại hỏi tôi: “Vậy thầy Tô so với người đó thì ai lợi hại hơn? Thầy ấy sẽ không thua chứ?”

“Đương nhiên sẽ không!” Tôi quát lên.

Mặc dù tôi cũng không biết Tô Mộc so với người đó rốt cuộc ai lợi hại hơn, thế nhưng bây giờ tôi rất lo lắng cho Tô Mộc, vậy mà ông chủ Châu này vẫn không ngừng ồn ào bên tai tôi, tôi liền nổi giận: “Bây giờ ông tốt nhất là nên cầm miệng lại đi, nếu như ông còn nói thêm một câu nữa, tôi đảm bảo đảm ông sẽ không có kết cục tốt đâu!”

“Cô, sao cô lại nói như vậy, hai người đã nhận tiền của tôi rồi, chồng cô đã nói sẽ bảo đảm sự an toàn cho chúng tôi mà!” Có lẽ là bị tôi liên tục trách mắng đến phát bực, giọng nói của ông chủ Châu cũng đã trở nên cứng nhắc.

Tôi liền quay đầu nhìn ông ta, nói với giọng lạnh lẽo: “Lời mà quý nói ông cũng tin?”

“...”

Sắc mặt ông chủ Châu liền cứng đờ, lập tức ngăn cả người, mắt nhìn chăm chăm vào tôi.

Đúng!

Điều tôi muốn chính là kết quả này đây!

Tôi chẳng muốn đề ý đến ông ta nữa, quay đầu nhìn chiến cuộc hết sức chăm chú, trong lòng nghĩ xem làm sao mới có thể giúp được Tô Mộc một chút.

Xung quanh người đó cũng tràn ngập âm khí nồng đậm, thế nhưng Tô Mộc cũng chưa từng nói hắn ta là quý, cho nên hắn ta chắc là người?

Chỉ cần là người, sẽ có điểm yếu.

Tôi quay đầu tìm kiếm xung quanh, xem xem có đồ gì có thể dùng được không, nếu như lát nữa Tô Mộc rơi vào thế bất lợi thì sao, tóm lại tôi phải làm gì đó để giúp anh ta.

Chỉ là vào lúc tôi đang tìm kiếm có đồ vật gì có thể làm tổn thương người đó không, cổ của tôi đột nhiên bị một cánh tay ghì chặt, bên tai cũng truyền đến thanh âm hung ác của ông chủ Châu: “Các người rốt cuộc có thể cứu tôi không? Nếu như các người không thể cứu tính mạng gia đình tôi, vậy thì cô hãy chết cùng gia đình tôi đi, xem như tuần táng!”

Nói xong tay của ông ta lại thêm lực, siết chặt tôi.

Trong chớp mắt tôi liền không thể thở được, chỉ có thể liều mạng giãy dụa.

Thế nhưng ông chủ Châu là đàn ông, lại là trung niên hơn 40 tuổi, sức lực khỏe như trâu vậy, tôi nào có thể thoát khỏi ông ta được chứ?

Cho dù tôi có dốc hết sức lực, cũng hoàn toàn không thể nào thoát khỏi cánh tay của ông ta, thậm chí đến gắng gượng thở cũng chẳng còn sức!

Trong lòng tôi kinh hãi, bây giờ điều tôi có thể làm, chính là phát ra tiếng kêu cứu a a, thế nhưng Tô Mộc còn đang hỗn chiến với người đó, tôi cũng không nhìn ra được hiện giờ bọn họ ai đang chiếm thế thượng phong, nếu như tùy tiện kêu cứu, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến sự tập trung của anh ta.

Nghĩ đi nghĩ lại, sự đấu tranh trong nội tâm của tôi còn khó chịu hơn sự ngột thở này, rất nhanh, cùng với việc cơ thể thiếu dưỡng khí, đầu tôi bắt đầu trở nên mơ mơ màng màng, khi mà cơ thể tôi càng lúc càng suy yếu, đến cả tiếng a a còn không phát ra nổi, ông chủ Châu lại nói chuyện!

Ông ta nhìn về phía Tô Mộc hét lên thầy Tô, sau đó ông ta hung tợn nhìn chằm chằm vào anh ta.

Tôi lúc này hai mắt đã mờ cả đi, nhìn không rõ tình hình phía bên Tô Mộc, thế nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng nổ khi đánh nhau của bọn họ đã ngừng lại.

Sau đó ầm một tiếng vang trầm, có người bị đánh bay đi.

Có phải là Tô Mộc không?

Trái tim tôi thắt chặt lại, nếu như vì tôi mà khiến cho Tô Mộc thất thần bị thương, tôi thực sự có chết vạn lần cũng chưa đền hết tội!

Thế nhưng bây giờ tôi đang bị khống chế bởi người ta, lo lắng cũng chẳng có ích gì.

Trong hoảng hốt tôi nhìn thấy một bóng dáng đen sì đi về phía tôi, cũng không biết là Tô Mộc hay là một người khác.

Thế nhưng may mắn là, bất luận người đi đến là Tô Mộc hay là một người khác, họ đều cảm hận ông chủ Châu, cho nên sau khi người đó qua đây, một câu cũng không nói, trực tiếp giơ tay lên, thậm chí tôi còn chưa nhìn thấy anh ta làm cái gì, ông chủ Châu liền kêu lên thảm thiết, cả người bay về phía sau.

“Phịch!” Lại một tiếng vang trầm, ông chủ Châu bị đập rất mạnh lên đất, tiếng động đó, giống như người ngã từ trên tầng 5 xuống vậy.

Còn tôi thoát khỏi sự kìm hãm của ông chủ Châu, hai chân đã sớm mềm nhũn rồi, cũng ngồi sụp xuống đất.

Tôi thoáng nhìn thấy bóng dáng đen đỏ sau khi đánh bay ông chủ Châu cũng không hề để ý đến ông ta nữa, mà còn đi về phía tôi, một tay đỡ tôi dậy, sau đó trước mặt tôi tôi sẫm lại, vậy mà lại có đôi môi lạnh lẽo đặt lên môi tôi.

Từng luồng từng luồng khí mùi cây mộc hương mát lạnh đi vào trong miệng tôi, cảm giác ngạt thở tràn đầy bản thân theo luồng khí đó đã tiêu tan đi không ít.

Mất khoảng 2, 3 phút, cái đầu thiếu dưỡng khí của tôi cuối cùng đã hồi phục lại, mắt cũng bắt đầu thấy cảnh tượng trước mặt.

Gương mặt tuấn tú phiêu dật của Tô Mộc đang ở trước mặt tôi, hận không thể dán sát vào mặt tôi, còn môi của anh ta cũng dán chặt lấy môi tôi, đưa dưỡng khí vào trong miệng tôi.

“Tô Mộc...” Tôi mơ hồ gọi anh ta một tiếng, thử đẩy anh ta ra, nói với anh ta tôi đã ổn hơn nhiều rồi.

Thế nhưng cơ thể đang thiếu dưỡng khí của tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, chân tay đều mềm nhũn cả ra, cho dù tôi đẩy anh ta, thế nhưng tay hoàn toàn không có một chút sức lực nào.

Trong con người đen nhánh của anh ta có một mảng xa xăm, sau khi bị tôi đẩy ra lồng mày khẽ nhíu lên, cuối cùng anh ta cũng không đưa dưỡng khí vào trong miệng tôi nữa, thế nhưng anh ta lại không buông tôi ra, ngược lại còn vòng tay qua, ôm chặt tôi vào trong lòng, đầu lưỡi kéo léo thăm dò bên trong...

Tôi thực sự sắp ngất rồi, rất nhanh liền đắm chìm vào trong nụ hôn của anh ta, anh ta rất dịu dàng, giống như nai con đang tìm kiếm thế giới mới vậy, thế nhưng cùng với sự thăm dò, sau khi anh ta dần quen với môi trường, động tác cũng càng ngày càng trở nên thô bạo, không còn thỏa mãn với cái hôn nhẹ đơn giản....

Tôi lại lần nữa hít thở khó khăn, vùng vẫy muốn thoát khỏi cái ôm của anh ta, thế nhưng mùi cây mộc hương thơm ngát đó của anh ta, hết lần này tới lần khác khiến tôi rất quyến luyến, muốn đi rồi lại không nỡ đi.

Trong chớp mắt mặt của tôi sấp đỏ ửng cả lên, khi mà tôi lại bắt đầu bị bao vây bởi cảm giác ngột thở, Tô Mộc cuối cùng cũng buông tôi ra, nói: “Tốt hơn chút nào chưa?”

“Ác... ừm...” Tôi gật đầu, muốn nói tốt hơn chút rồi, thế nhưng anh ta vừa mới hôn tôi, nếu như tôi nói tốt, không phải chính là thể hiện tôi rất thích được anh ta hôn sao?

Cho dù tôi rất thích, tôi cũng không thể nói ra.

“Ừm cái gì mà ừm? Còn choáng sao?” Tô Mộc thấy tôi nói không rõ ràng, liền lo lắng, hai tay ôm đầu tôi, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào tôi.

Sau đó anh ta thấy hai má tôi đỏ ửng, liền nhận định là tôi vẫn đang trong trạng thái thiếu đường khí, nói xong liền kéo đầu tôi xuống hôn.

Tôi vội vàng né tránh, mặt đã đỏ ửng cả lên rồi, thờ hờn hờn nói với anh ta là không sao.

Nói xong tôi sợ tôi không kiểm soát được bản thân mình, vội vàng quan sát Tô Mộc, chuyển chủ đề nói chuyện: “Anh có bị thương không? Vừa rồi người đó cũng rất lợi hại sao? Em đã sắp bị hù chết rồi!”

Nói xong tay của tôi nhấn đại vài cái lên người Tô Mộc, thấy anh ta không có phản ứng gì, trên người cũng không có vết máu, cuối cùng mới yên tâm.

“Em đang lo lắng cho anh sao?” Tô Mộc lại toét miệng cười, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào tôi.

“Mới không có.” Tôi không dám nhìn vào mắt anh ta nữa, thẳng thắn nhìn sang hướng khác.

Nói đến cái này, tôi mới phát hiện ra người vừa rồi hỗn chiến với Tô Mộc vậy mà lại là phụ nữ, bà ta nhìn qua ít nhất cũng phải hơn 50 tuổi, toàn thân nhăn nheo, cơ thể gầy như bộ xương, toàn thân đều là vết thương, đang nằm ngất ở trên đây.

“Yên tâm, mặc dù bà ta là thầy âm dương có chút trình độ, thế nhưng nói về sức mạnh, mức độ cũng chỉ gần bằng ác quỷ, còn thấp hơn cấp bậc của anh, sẽ không thể tổn hại được anh.” Tô Mộc nói.

Tôi gật đầu, thế nhưng ác quỷ cái từ ngữ này tôi vẫn là lần đầu nghe nói đến, liền hỏi anh ta ác quỷ là mức độ nào, dường như còn lợi hại hơn Diêu Diêu.

Tô Mộc nói: “Đương nhiên, Diêu Diêu chẳng qua chỉ là tiểu quỷ, cho nên nhìn thấy anh mới sợ hãi như vậy, trong bảng xếp hạng sức mạnh của loài quỷ, phân thành sáu cấp quỷ mới, tiểu quỷ, ác quỷ, lệ quỷ, dạ xoa, quỷ vương, anh là lệ quỷ, trong tình huống bình thường, sẽ không bị thương.”

“Thế nhưng trên anh còn có dạ xoa và quỷ vương, gặp phải bọn họ, không phải là anh sẽ gặp nguy hiểm sao?” Tôi lo lắng nói, Tô Mộc là lệ quỷ, mà đã có sức mạnh khủng bố đến như vậy, vậy dạ xoa và quỷ vương trong truyền thuyết, còn có thể như thế nào nữa chứ?

Trước đây không biết, cho nên luôn rất yên tâm về Tô Mộc, bây giờ sau khi biết được trên Tô Mộc còn có hai cấp là dạ xoa và quỷ vương, tôi đột nhiên cảm thấy dạ xoa và quỷ vương đó giống như hai ngọn núi lớn treo trên đầu Tô Mộc vậy, giống như Tô Mộc đánh Diêu Diêu như là bóp con kiến, vậy nếu như dạ xoa và quỷ vương đánh Tô Mộc thì sao, có phải là cũng như bóp một con kiến không?

Nghĩ đến đây, tôi liền thấy sợ, may mà lần này gặp phải người có cấp bậc ác quỷ, nếu như lần sau số mệnh không tốt, đụng trúng dạ xoa, dự là Tô Mộc sẽ chẳng thể ung dung như hiện tại rồi.

Xem ra sau vụ làm ăn này vẫn nên ít nhận đi, kể cả Tô Mộc kiếm tiền dễ dàng, thế nhưng như thế này chính là đang dùng mạng để kiếm tiền, nếu vận khí không tốt, tôi cùng với Tô Mộc đều phải chết ở đây.

Tô Mộc thấy vẻ nghiêm túc ở trên mặt tôi, liền cười, lại xoa đầu tôi nói: “Yên tâm đi, chồng của em mặc dù không phải là lợi hại nhất, thế nhưng dù gì ở dưới âm phủ cũng là uy chấn một phương, dạ xoa trên thực tế đã ít lại càng ít, sau khi anh chết thì trong hơn một trăm năm nay, một lần cũng chưa từng gặp dạ xoa, càng huống chi là quỷ vương, trong truyền thuyết của âm phủ, thật sự có sức mạnh của quỷ vương chỉ có một, đó chính là Diêm La người đứng đầu âm phủ.”

“Ồ... hóa ra là vậy.” Tôi gật đầu, trong lòng thầm thở phào một cái, Diêm La mà nổi tiếng bên ngoài đó, chỉ có một, đương nhiên sẽ không lên dương gian tìm Tô Mộc để gây sự rồi, mà cấp dạ xoa cũng là hiếm như lá mùa thu, không thấy tung tích, vậy thì sức mạnh của Tô Mộc, chẳng phải là có thể nghiền ngạn mà đi trên dương gian sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cướp xác

Xác định Tô Mộc không bị nguy hiểm xong, chúng tôi vác bà già kia và ông chủ Châu vào trong phòng, sau đó tôi hỏi Tô Mộc xem tiếp theo phải làm gì, dù sao bây giờ chúng tôi cũng nhận được tiền rồi, hay là cứ thế chạy luôn nhì, quảng ông chủ Châu cho bà già này, để bọn họ là kẻ thù của nhau rồi gặp nhau mà hận thù, dù sao ông chủ Châu này cũng làm nhiều việc ác rồi, đáng đời ông ta bị quả báo.

Tô Mộc nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn tôi, nói trêu: “Không nhìn ra, em còn có tiềm năng làm con buôn đều cang nữa nha.”

“Sao em lại thành con buôn đều cang rồi?” Mặt tôi đỏ lên, hỏi Tô Mộc.

“Cầm tiền rồi mà không làm việc, em không phải con buôn đều cang thì là gì? Tuy lúc thu tiền anh cũng không nói gì liên quan đến việc bảo đảm tính

mạng cho Châu Kiệt, nhưng anh đã đồng ý giúp bố ông ta xây mộ rồi, nói được thì làm được, đây là quy tắc của nhà họ Tô.” Tô Mộc cười nói.

Nói xong anh ta đi tới bên người bà già kia, đẩy bà ta mấy cái, sau đó rút âm khí trong cơ thể ra đặt bên tai bà ta, nói: “Tĩnh!”

Bà ta giống như bị trúng phải lời nguyên gì vậy, cả người run lên, bỗng chợt tỉnh táo lại, hung hăng nhìn vào Tô Mộc.

“Tài nghệ không bằng người khác, muốn chém giết hay róc thịt tùy cậu, nhưng tôi cũng khuyên cậu một câu, thân là lệ quỷ, nhúng tay quá nhiều vào chuyện cõi trần, ắt sẽ gặp hậu quả xấu đó!” Bà ta dùng giọng âm u, lạnh lùng nói.

“Cảm ơn đã nhắc nhở, có điều tôi sẽ không giết bà, tôi nói rồi, lấy tiền của người ta, thì phải diệt trừ tai họa cho người ta, tôi thu tiền của ông ta, giúp ông ta xây mộ cứu con...”

Không đợi Tô Mộc nói xong, bà ta đã lạnh lùng nói: “Kiếm khoản tiền trái lương tâm này, cậu không sợ sẽ gặp báo ứng sao! Huống hồ khi còn sống cậu còn là thầy phong thủy nhà họ Tô, không sợ khiến tổ tiên nhà họ Tô phải hổ thẹn sao!”

Trong lòng tôi chợt khiếp sợ, bà già này thế mà lại biết Tô Mộc là thầy phong thủy nhà họ Tô, bà ta quen biết Tô Mộc ư? Hay là có quan hệ gì với nhà họ Tô?

Trên mặt Tô Mộc cũng chợt thoáng vẻ kinh ngạc, có điều anh ta không thể hiện ra ngoài, mà khuôn mặt vẫn tiếp tục cười nhạt, nói: “Bà đã biết khi còn sống tôi là thầy phong thủy nhà họ Tô, thì chắc hẳn cũng đã từng nghe nói đến cái tên Tô Mộc của tôi rồi, con người tôi trước giờ đều rất thoải mái không chịu gò bó, kiếm khoản tiền mà tôi nên kiếm, cứu những người mà tôi nên cứu, nếu bà không muốn tôi cứu ông ta thì hãy nói thử xem tại sao bà lại nhắm vào ông ta? Nhờ đâu câu chuyện của bà hay ho, thì biết đâu tôi lại vui vẻ rồi không nhúng tay vào nữa.”

Tôi lại ngạc nhiên lần nữa, cái tên này, đúng là lúc nắng lúc mưa, mặc dù tôi biết anh ta vốn không có ý định cứu ông chủ Châu, nhưng anh ta đã nói thế rồi, bỗng nhiên tôi cũng thấy tò mò về bà già này, nhìn dáng vẻ này của bà ta, trung thực thẳng thắn, hẳn không phải loại người không biết phân biệt phải trái, mặc dù bà ta có người thân bị hại chết vì ông chủ Châu quyền góp đui gà quá hạn, nhưng bà ta tài giỏi như vậy, sao không trực tiếp trả thù ông chủ Châu, mà lại muốn thông qua bố của ông chủ Châu, để trả thù con trai ông chủ Châu chứ?

“Đây là cậu nói đấy nhé, tôi kể lại chuyện cho cậu biết, cậu đừng có nhúng tay vào nữa.” Bà ta nghe vậy thì liếc mắt nhìn chằm chằm vào Tô Mộc, ánh mắt của bà ta vô cùng âm u lạnh lẽo, mang theo vẻ kiên quyết thấy chết không sờn, cứ như đây là lần thử cuối cùng của bà ta vậy, nếu nói chuyện ra mà Tô Mộc còn muốn nhúng tay, thì bà ta sẽ không hề do dự mà sống mái với Tô Mộc.

“Tôi tên là Thẩm Mai Chi, từ lúc ra đời đã mang mệnh sao chổi, lúc tôi tròn một tuổi, ông trời giáng xuống một trận lửa lớn, thiêu rụi toàn bộ người nhà của tôi, chỉ để lại một mình tôi, cuối cùng sư phụ tôi giữ tôi lại, nuôi tôi lớn, còn giấu giếm số mệnh sao chổi của tôi, để tôi được sống những ngày như người bình thường.”

“Sau đó tôi lớn lên một cách bình yên, kết hôn, sinh con, giống như mọi người, tôi sống những ngày tháng giản dị bình thường trong thôn, nhìn con tôi lớn lên, cưới vợ cho nó, lại đợi con nó sinh ra, tôi đã cho rằng đời này tôi đã thoát được khỏi số mệnh sao chổi kia, nhưng đúng vào năm cháu tôi sinh ra, sư phụ tôi qua đời, số mệnh của tôi cũng bị bùng phát theo, ngày thứ hai sau khi sư phụ tôi chết, chồng tôi, con trai, con dâu, tất cả đều chết bởi một vụ tai nạn xe, điều may mắn duy nhất là cháu tôi còn sống, người thân của tôi rốt cuộc cũng có một người không bị tôi làm ảnh hưởng.”

“Người thân của tôi đều chết do bị tôi xung khắc, nếu không phải còn có cháu tôi, tôi đã đi theo bọn họ lâu rồi, nên tôi coi trọng đứa cháu này hơn tất cả.”

Thẩm Mai Chi nói đến đây, giọng nói vốn đang bình thản đột nhiên rít lên, mắt cũng đỏ ngầu lên, gắt gao nhìn vào ông chủ Châu đang hôn mê ở bên cạnh, nói: “Nếu không phải là ông ta! Tảng tảng lương tâm, quyền góp thức ăn có độc, cháu tôi sao lại chết được! Năm ngoài cháu tôi bị ung thư máu, nằm trong bệnh viện, chỉ đợi lấy tiền để cứu mạng, tôi bảo tất cả thanh niên trong thôn đi tìm ông ta lấy tiền, nhưng ông ta có chết cũng không chịu cứu chúng tôi!”

“Trời đất bất nhân, nhưng may sao năm đó sư phụ tôi đã dạy tôi rất nhiều bản lĩnh! Sao tôi có thể trở mặt nhìn cháu tôi cứ thế chết được, nếu nó chết rồi, một bà già như tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa?”

Thẩm Mai Chi nói đến đây, đột nhiên lại cười như điên, giống như có chuyện gì vui lắm vậy: “Cho nên tôi dùng phép giữ lại hồn vía của cháu tôi, chính vì muốn có một ngày, có thể cướp được cơ thể của con trai ông ta, để cháu tôi trở lại bên cạnh tôi một lần nữa! Ha ha!”

“Bà muốn cướp xác? Thảo nào bà lại đối phó với con trai của Châu Kiệt.” Tô Mộc nhíu mày, nói.

Tôi nghe mà thấy mờ lung, vội hỏi cướp xác là có ý gì.

“Cướp xác chính là dùng phép để cướp đoạt cơ thể của người khác, nuốt chửng ba hồn của người ta, sau đó chiếm đoạt thân xác để hồi sinh, bởi vì phải nuốt chửng tính mạng của người khác để kéo dài tính mạng của mình, nên cướp xác từ trước đến nay đều bị coi là phép tà ma.” Tô Mộc nói.

Tôi không khỏi giật mình, trên đời vẫn còn loại phương pháp này sao?

Nếu như nắm được phương pháp này, Tần Thủy Hoàng còn cần thuốc trường sinh bất lão gì nữa chứ, chỉ cần hồi sinh hồn vía của mình lên người một đứa trẻ, là lại có thêm mấy chục năm tuổi thọ nữa rồi!

Đúng là vô địch thiên hạ!

Lúc tôi đang giật mình không thôi thì Tô Mộc dường như nhìn thấu ý nghĩ của tôi, lại nói: “Tuy cướp xác có năng lực rất biến thái, nhưng cũng có rất nhiều hạn chế, thể chất của cơ thể bị cướp xác phải hợp nhất với cơ thể ban đầu mới không gây ra phản ứng bài trừ, nếu như hai người có thể chất khác nhau, thì dù áp dụng phương pháp cướp xác, nuốt chửng chủ nhân của cơ thể ban đầu, cũng không làm được gì, về sau hồn vía căn bản không thể điều khiển được cơ thể của người khác, giỏi lắm thì cũng chỉ có thể sống cuộc sống của người thực vật mà thôi.”

Thậm chí ngay cả từ người thực vật này mà Tô Mộc cũng biết, tôi âm thầm khiếp sợ, có điều sau khi anh ta giải thích xong, tôi lại hiểu rõ hơn nhiều, xem ra phương pháp cướp xác này cũng không phải tất cả, phải dựa vào cơ duyên mới được.

“Chuyện đã kể xong rồi, các người đi đi, đừng làm trở ngại kế hoạch của tôi.” Thẩm Mai Chi nói xong thì chăm chú nhìn vào Tô Mộc rồi bảo, rất sợ Tô Mộc lại đổi ý nữa.

“Tôi còn một câu hỏi, nếu cháu bà đã tìm được cơ thể thích hợp rồi, thì vì sao một năm trước không dùng phương pháp cướp xác này mà hồi sinh cháu bà đi, lại phải đợi lâu như vậy?” Tô Mộc không hề định rời đi, chậm rãi hỏi.

“Bởi vì... Cậu lo lắng thứ thế, chuyện cậu không nên biết, thì tốt nhất đừng hỏi!” Giọng bà ta đang nói đột nhiên lại thay đổi, trong mắt tỏa ra ý lạnh, trong miệng rít lên một tiếng huyết sáo.

Mà theo tiếng huyết sáo đó, rất nhanh tôi đã nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng đập cánh, không để cho tôi kịp phản ứng, bả vai của tôi chợt vô cùng đau đớn!

Thế mà lại là dơi hút máu, lúc trước nó bị Tô Mộc đánh ngất xỉu, bây giờ lại tỉnh lại, hơn nữa Thẩm Mai Chi biết dơi hút máu không phải đối thủ của Tô Mộc, lại trực tiếp điều khiển nó qua đây cắn tôi!

Tôi đau đến mức hét lên, giống như có hai hàng đinh thép cùng lúc ghim vào trong người mình vậy, cả người đều không chịu nổi mà run rẩy.

Tô Mộc nghe thấy tiếng thì lập tức lạnh mặt, nhưng anh ta cũng không đến xem tôi thế nào, mà cả người dùng một cái toát ra một luồng khói đen, màu đen như mực vậy anh ta lại.

Cùng với sự xuất hiện của khói đen, tôi lập tức cảm thấy một trận áp lực cực lớn, không chỉ có tôi, ngay cả căn nhà nhỏ cũ nát này cũng bắt đầu rung lên, từng tầng đất cát bị nứt toác ra.

Mà tình huống của Thẩm Mai Chi đang đứng đối diện Tô Mộc thì càng không ổn, cả người trực tiếp ngã thẳng xuống đất, khuôn mặt như bị cái gì giẫm xuống, áp sát mặt đất, thậm chí khuôn mặt bị đè nén cũng đã biến dạng.

“Tôi kiên trì nghe bà kể chuyện, cho bà một cơ hội, mà bà lại dám đánh bị thương người của tôi! Không biết tốt xấu!” Tô Mộc cá giận nói, rõ ràng là anh ta đã thật sự tức giận, giọng nói không lớn, nhưng mang vẻ không cho phép cãi lại, hơi thở lạnh lẽo tràn ngập cả phòng, kể cả là dơi hút máu vừa cắn tôi một ngụm cũng lập tức nhả ra, tức tốc phi ra khỏi phòng.

“Nếu cháu bà đã là hy vọng sống tiếp duy nhất của bà, vậy để tôi cho bà nếm thử mùi vị của việc hy vọng tan biến là như thế nào!” Tô Mộc giận quá mà cười, nói đoạn, anh ta lại đưa tay chụp một cái về phía một góc trong gian phòng, trong tay bỗng dưng có thêm một cái bóng mờ hồ hồ nửa trong suốt, thoát nhìn là một thiếu niên mười một mười hai tuổi, chỉ là thiếu niên kia nhìn thấy Tô Mộc, thì lá gan sắp bị dọa cho chết rồi, hoảng sợ mở miệng la hét gì đó, hình như đang cầu cứu bà nó.

“Đừng mà...” Thẩm Mai Chi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mặt lập tức xám như tro tàn, khí thế vừa rồi điều khiển dơi hút máu tấn công tôi cũng lập tức biến mất, gãy giữa kịch liệt, muốn xông đến cứu cháu bà ta.

Nhưng dù sao bản lĩnh của bà ta cũng kém hơn Tô Mộc, trong cơn thịnh nộ của Tô Mộc, bà ta căn bản không còn đường né tránh.

“Đừng mà, sư thúc, tôi van ngài, hãy niệm tình sư phụ tôi là anh cậu mà tha cho cháu của tôi một mạng đi!” Sau khi Thẩm Mai Chi gãy giữa trong vô dụng xong, lại chợt khóc òa lên, giằng giằng miễn cưỡng quỳ xuống trước mặt Tô Mộc, nước mắt giàn giụa.

Động tác của Tô Mộc bỗng dừng lại, lông mày nhíu chặt.

“Bà nói sư phụ bà là ai?” Ánh mắt Tô Mộc một lần nữa rơi vào người Thẩm Mai Chi.

“Là Tô Nam! Sư phụ tôi là Tô Nam, khi ông ấy còn sống, từng nhắc tới ngài với tôi, nên vừa rồi khi giao chiến cùng ngài, tôi đã nhận ra thân phận của ngài!” Thẩm Mai Chi thấy Tô Mộc dừng động tác lại, lập tức la lên như bắt được chiếc phao cứu mạng cuối cùng.

Tô Mộc càng nhíu chặt lông mày: “Bà thực sự là đồ đệ của Tô Nam? Đã như vậy, vì sao còn nói năng lỗ mãng với tôi?! Mặc dù bà thật sự là đồ đệ của anh tôi, lại dám to gan hỗn láo với bề trên, chết cũng chưa hết tội!”

Nói xong trên mặt Tô Mộc chợt trở nên lạnh nhạt, trực tiếp bóp đầu thẳng bé trong suốt kia, sắp xé nó ra thành hai nửa đến nơi.

“Chờ một chút! Hỗn láo với bề trên là tôi, có phải chết cũng xin sư thúc nghiêm phạt tôi! Hãy buông tha cho cháu của tôi với, sư thúc tôi van cầu ngài!” Thẩm Mai Chi gãy giữa kịch liệt nói, tiếng nói của bà ta vì gào thét quá mức mà đã chợt trở nên khàn khàn khó chịu, nhưng bà ta vẫn liều mạng gào thét, tựa như chỉ cần bà ta kêu lớn tiếng hơn, thì Tô Mộc sẽ tha cho cháu bà ta vậy.

Mà quả thực Tô Mộc cũng ngừng động tác trong tay, trên mặt lộ vẻ dè dặt: “Lúc bà tổn thương vợ tôi, sao không nghĩ đến chuyện ai sai thì phạt người đó chứ? Cô ấy trêu chọc bà chắc?”

“Đều là lỗi của tôi, tôi đáng bị xé xác phanh thây, sự thúc ngài có đánh tôi đến mức tan biến cả hồn vía cũng được, chỉ cần ngài hết giận, tôi làm gì cũng được!” Thảm Mai Chi nói, khi nói chuyện ánh mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào Tô Mộc, sau đó còn sợ Tô Mộc chưa hết giận, trực tiếp giơ tay lên, chém một phát chặt đứt cánh tay còn lại của mình.

Răng rắc một tiếng, cánh tay lại theo tiếng động mà đứt lìa, vết thương thẳng tắp như dùng dao cắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Một mạng đổi một mạng

Máu tươi lập tức phun ra ngoài.

“Bà ơi!” Tôi nhìn thấy thiếu niên kia như phát điên mà hô lên hai chữ với Thảm Mai Chi, nhưng trước mặt tôi trông nó như biểu diễn kịch câm vậy, cho dù cảm xúc có tan vỡ như thế nào đi nữa, biểu cảm cố đầu đón ra sao đi nữa, đều không hề có chút tiếng động nào.

Mà vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Mộc rốt cuộc cũng thay đổi, tuy mặt vẫn như phủ băng, nhưng tôi đã nhìn ra con giận của anh ta đã tiêu bớt già nửa rồi.

“Tô Mộc, nếu bà ta là đồ đệ của anh trai anh, thì hay là tha cho bà ta lần này đi, huống hồ ông chủ Châu vốn là người có lỗi trước.” Bà vai tôi đau dữ dội, nhưng vẫn lên tiếng xin xỏ cho Thảm Mai Chi.

Cũng không phải bởi vì tôi cao thượng gì, chỉ là tôi không muốn thấy Tô Mộc bị làm khó.

Thảm Mai Chi rõ ràng cũng không ngờ rằng tôi lại cầu xin giúp bà ta lúc này, cả người đều ngẩn ra, đợi bà ta kịp phản ứng lại thì đột nhiên bò tới phía tôi!

Tôi bị dọa giật cả mình, trốn ra sau theo bản năng, nhưng bà ta qua đây xong cũng không làm hại gì tôi, mà ngẩng đầu rồi đập đầu bốp bốp với tôi, vừa đập đầu còn vừa nhận sai, dáng vẻ rất thê thảm, hơn nữa cánh tay ào ào chảy máu của bà ta, cho dù ai nhìn thấy thì trong lòng cũng phát run, sợ bà ta mất máu quá nhiều mà chết mất.

“Tô Mộc...” Tôi khó sở nhìn về phía Tô Mộc, Tô Mộc cũng nhìn tôi, thấy tôi lại muốn cầu xin cho Thảm Mai Chi, rốt cuộc sắc mặt anh ta cũng hòa hoãn hơn nhiều, vứt bỏ thiếu niên kia qua một bên, đi nhanh về phía tôi, ôm lấy tôi, tay ấn vài cái trên miệng vết thương nơi bà vai của tôi.

Tôi lập tức cảm thấy cơ thể tê rần, như bị đánh thuốc tê vậy, thể mà lại không đau.

“Niệm tình vợ tôi cầu xin cho bà, tôi sẽ cho bà một cơ hội cuối cùng, một năm trước vì sao bà không chiếm đoạt cơ thể của con trai Châu Kiệt để hồi sinh cháu bà, ngược lại, bây giờ mới đến báo thù, trong năm đó, rốt cuộc bà đã trải qua chuyện gì?” Tô Mộc dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Thảm Mai Chi, nói.

Tôi thấy hơi khó hiểu, nếu đã biết vì sao Thảm Mai Chi lại muốn ra tay với con trai Châu Kiệt, còn hỏi bà ta nhiều như vậy làm gì, trực tiếp kêu bà ta giải thuật cấm của bố ông chủ Châu không phải là được rồi sao, nhiệm vụ của chúng tôi cũng sẽ hoàn thành.

“Bởi vì một con rắn thiêng.” Thảm Mai Chi đã sớm tái mặt, hơn nữa vừa rồi bà ta đập đầu mà làm cho mặt dính đầy đất, không nhìn ra biểu cảm bây giờ.

“Chính bà đã thả rắn lên mộ ông cụ Châu? Nó rốt cuộc có lai lịch gì, thậm chí ngay cả tôi cũng không phá được thuật cấm của nó?” Tô Mộc nhíu nhíu mày, rõ ràng đã dấy lên chút hứng thú, ngay cả giọng nói cũng vui vẻ hơn.

Tôi rốt cuộc cũng hiểu tại sao anh ta lại cố chấp với vấn đề đó như vậy.

“Tôi quả thực đã theo sư phụ học không ít thuật pháp, nhưng đã là hơn bốn mươi năm trước, lúc tôi quen biết ông thẳng bé rồi, chỉ muốn sống cuộc sống của người bình thường, vì vậy đã xin sư phụ giam giữ số mệnh của tôi lại, từ đó tôi không còn tập luyện nữa, bây giờ đột nhiên bị tai họa bất ngờ, mặc dù tôi muốn báo thù, nhưng thuật pháp đã bỏ đi hơn bốn mươi năm căn bản không thể thi triển được, tôi có thể làm sao đây? Chỉ có thể miễn cưỡng giữ lại hồn vía của cháu trai mình, tìm cơ hội tìm kiếm phương pháp cướp xác.”

“Tôi cho rằng muốn làm cháu của tôi hồi sinh là việc khó như lên trời, đời này cũng chưa chắc có thể có cơ duyên thi triển thuật pháp cướp xác, nhưng trùng hợp thay, tôi may mắn có được một con rắn thiêng, âm khí của nó rất mạnh, còn bằng lòng giúp tôi báo thù, tôi đương nhiên không chịu bỏ qua cơ hội này, vì vậy cải trang thành thầy phong thủy, tìm một mảnh đất dữ chôn cất lão già họ Châu, lại kêu rắn thiêng bày trận, giúp tôi thực hiện thuật pháp cướp xác.” Thảm Mai Chi nói.

Giọng bà ta lúc này đã vô cùng bình tĩnh, cũng không biết bà ta bị uy lực của Tô Mộc đè ép, hay là đã từ bỏ rồi, dù sao lúc này bà ta đã mất đi toàn bộ

sát khí, thoát nhìn giống hệt một bà cụ bình thường trong thôn.

Tô Mộc nghe xong thì gật đầu, thật ra anh ta nghi ngờ gì về điều Thẩm Mai Chi nói, cũng không tiếp tục truy hỏi chuyện răn thiêng, mà chỉ nói: “Bà tới mộ với tôi, kêu răn thiêng giải trừ trận pháp, tôi muốn đi đòi phần mộ, còn nữa, cơ thể của con trai Châu Kiệt, bà cũng không nên nhớ mong làm gì, tôi sẽ không để cho bà dùng cơ thể của con trai ông ta để hồi sinh cháu bà đâu.”

“Vậy cháu tôi phải làm sao bây giờ?” Thẩm Mai Chi nghe vậy thì ngẩng đầu, ngây ngốc hỏi.

Thật ra bà ta lại không còn kích động nữa, chỉ bình tĩnh hỏi Tô Mộc, như đã chuẩn bị xong tình huống xấu nhất, nếu Tô Mộc chặt đứt ý nghĩ của bà ta, vậy bà ta cũng không còn mong muốn sống tiếp nữa.

“Yên tâm, tôi tự có sắp xếp.” Tô Mộc nói.

Về đề dẫn trên mặt Thẩm Mai Chi rốt cuộc cũng hơi chút biến đổi, có lẽ vì Tô Mộc là sư thúc của bà ta, cũng có lẽ vì đáp án Tô Mộc đưa ra tốt hơn dự đoán của bà ta, nên bà ta bỗng dưng đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, nói: “Được, tôi đi với ngài.”

Tô Mộc gật đầu, có được lời hứa của Thẩm Mai Chi thì anh ta cũng sẽ không nói nhảm tiếp, trực tiếp đi tới bên người ông chủ Châu, đập cho một phát.

Ông chủ Châu lại học ra một ngụm máu, nhìn mà tôi sợ hết hồn hết vía, chăm chăm nhìn vào cách đánh của Tô Mộc, không đợi Thẩm Mai Chi kịp báo thù, ông ta đã bị Tô Mộc huỷ mất nửa mạng rồi.

Có điều sau khi ông chủ Châu nhổ xong một ngụm máu đen, lại từ từ tỉnh lại, chỉ là thời gian ông ta choáng váng quá dài, sau khi tỉnh lại hai mắt còn hơi mờ mờ.

“Lái xe đi, chúng tôi phải đến mộ của bố ông.” Tô Mộc nói, lúc trước anh ta còn khách khí nói chuyện với ông chủ Châu, nhưng sau khi ông chủ Châu bóp cổ tôi thì Tô Mộc liền không còn khách sáo với ông ta nữa.

“Oh oh.” Ông chủ Châu mơ màng trong thoáng chốc xong thì lại nhìn thấy Tô Mộc, đột nhiên nhớ tới chuyện anh ta là ma, khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt, nói năng vâng dạ.

Tô Mộc cũng không để ý tới ông ta, trực tiếp đi tới bên cạnh tôi, đưa tay bế ngửa tôi lên, dẫn đầu đi ra xe.

Còn ông chủ Châu và Thẩm Mai Chi thì cùng đi đằng sau Tô Mộc, lúc trước ông chủ Châu cũng bởi vì Tô Mộc là ma mà cố hết sức duy trì khoảng cách với Tô Mộc, nhưng sau khi nhìn thấy Thẩm Mai Chi, ông ta lập tức như gặp phải ma mà tất tưởi chạy đến bên người Tô Mộc, căng thẳng đi theo phía sau Tô Mộc, hận không thể trực tiếp dán lên người Tô Mộc.

Chúng ta đón xe trở lại chỗ mộ của bố ông chủ Châu.

Lần này tất cả mọi người không nói nhiều nữa, Thẩm Mai Chi trực tiếp bị Tô Mộc kéo tới bên mộ, chỉ thấy bà ta rải máu trên cánh tay đứt lìa của mình lên trên mộ, sau đó móc bật lửa ra đốt chỗ đất dính máu tươi.

Trong lòng tôi thầm giật mình, chỗ đất này dính máu xong không phải sẽ ướt sao, còn có thể châm lửa nữa à?

Đất vốn hình như cũng không thể châm lửa mà?

Nhưng thế giới lại thần kỳ như vậy đây, Thẩm Mai Chi lại đốt cháy chỗ đất dính máu trước mặt tôi.

Một làn khói đen bốc lên, lập tức khiến tôi nhớ lại ban đầu khi Đường Dũng cứu Tô Mộc đã đốt băng vệ sinh của tôi, đều là châm lửa đốt những vật có dính máu, sau đó bốc khói đen.

Khi khói đen bốc lên, nó lại xông thẳng xuống dưới.

Không bao lâu, phần mộ dưới làn khói đen đã gồ lên một gò đất nhỏ, một con rắn màu đen chọt chui ra từ bên trong, há miệng to như chậu máu về phía làn khói đen.

“Ồi răn!” Tôi lập tức kinh ngạc mà hô lên một tiếng, chọt nhào vào trong lòng Tô Mộc.

“Con nhóc từ đâu tới, cô mở to mắt chó ra mà nhìn kỹ xem, ông đây là rắn à?” Một giọng nói âm u the thé chọt vang lên bên tai tôi, giống như nó đang kẻ sát vào tai tôi nói chuyện, dọa tôi sợ đến mức sắp tè ra quần luôn!

Nhưng vấn đề không chỉ có như vậy, con rắn này thế mà lại biết nói, nó thành tinh rồi ư?

Tôi sợ đến mức toàn thân run rẩy, nhắm chặt mắt lại ôm Tô Mộc, từ nhỏ lá gan của tôi đã không bị coi là nhỏ, nhưng chỉ duy nhất sợ hãi rắn và sâu lông từ sâu trong lòng, cũng không phải vì từng bị rắn cắn mà có bóng ma tâm lý, mà cũng không rõ, chỉ cần nhìn thấy là sẽ run hết cả người lên.

“Con nhóc kia, cô mở mắt ra mà nhìn ông đây xem, đáng về ông đây kinh khủng đến vậy sao?” Âm thanh kia cũng không biến mất khi tôi run rẩy, mà còn cách tôi càng gần thêm, trực tiếp đâm thẳng vào tim tôi.

“Tô Mộc...” Toàn thân tôi run lên, càng sợ hơn, lúc này tôi không thể làm gì khác, hận không thể chui thẳng vào trong người Tô Mộc luôn, dường như chỉ có được anh ta ôm thì tôi mới có thể an toàn vậy.

“Đã hóa thành thường luồng rồi, thảo nào ta không phá được thuật cấm của ngươi, có điều ngươi đường đường là một con thường luồng tiên, tại sao phải làm khó một cô bé chứ.” Tô Mộc ôm tôi thật chặt, nói với ra đằng sau.

Đám khói đen kia ngừng lại trong chốc lát, có vẻ như đang quan sát Tô Mộc, sau đó nói giọng âm trầm: “Ngươi đường đường là một con lệ quỷ, tại sao lúc nào cũng phải bảo vệ cho con nhóc này như vậy? Ông đây tu luyện mấy trăm năm nay, còn chưa bao giờ có ai dám mở miệng ngông cuồng trước mặt ông đây như thế, dám nói ông đây là rắn.”

“Dù tương lai ngươi có biến thành thường luồng hay là rồng, thì vốn dĩ cơ thể ngươi chẳng phải là một con rắn sao, có gì phải tức giận, lúc ta còn sống biết nhiều thuật pháp, sau khi chết chẳng phải vẫn quay lại làm ma bắt đầu tu luyện từ đầu đó sao, ta có khiếu ngạo không?” Tô Mộc tức giận nói.

Con rắn đen lập tức "roạt" một cái, dường như muốn phun lửa, có điều bị Thẩm Mai Chi chặn đứng đúng lúc, nói: “Thần linh ơi, vị này chính là sư thúc của ta, lần này mời ngài ra, là muốn ngừng hết trận pháp, di xác và dời mộ đi.”

Thẩm Mai Chi nói di xác, chắc ý nói dời mộ và di chuyển xác chết theo, có điều bà ta nói khá theo chuyên môn, cũng luôn cung kính với con rắn đen kia.

Tôi run run một lúc trong lòng Tô Mộc, rốt cuộc đề nén được một ít sợ hãi với rắn đen, len lén xoay người lại, cẩn thận quan sát rắn đen.

Chỉ là khi tôi mới vừa liếc mắt nhìn nó, dường như nó đã cảm nhận được tôi, chợt quay đầu, đôi mắt nhỏ màu hổ phách xoáy thẳng vào tôi, toát ra ánh sáng âm u!

Tôi sợ đến mức hai chân mềm nhũn, suýt nữa là nằm thẳng cẳng trên đất luôn.

Cũng may nó nhìn ra tôi sợ nó, mới không để ý tới tôi nữa, mà hỏi Thẩm Mai Chi: “Rút trận Dầu Oa Sát? Ngươi không định báo thù nữa hả?”

Thẩm Mai Chi lại liếc mắt sang Tô Mộc, trên mặt không nói rõ được là biểu cảm gì, chỉ im lặng gật đầu.

“Vây hòn vía mà lúc trước ngươi đã đồng ý với ta...” Rắn đen lập tức ngẩng đầu lên, lúc nói chuyện còn khề lười ra với Thẩm Mai Chi.

“Ta sẽ cho ngài, quy củ của sư môn chính là đã nói được thì phải làm được, đợi sau khi ta chết, ba hồn xin tùy ý để ngài tới lấy.” Thẩm Mai Chi lập tức nói.

Giờ tôi mới rõ giữa bà ta và rắn đen có quan hệ như thế nào, thì ra rắn đen không phải là con vật do bà ta nuôi, mà là bà ta cầu xin rắn đen bày trận pháp Dầu Oa Sát này, vì nó mà Thẩm Mai Chi còn không tiếc bán cả linh hồn mình đi.

Có lẽ đối với người bình thường như chúng tôi mà nói, bán đi linh hồn cũng không sao cả, dù sao thì người chết cũng như cây đèn cạn dầu, chuyện sau khi chết đâu ai nói rõ được, nhưng đối với thầy phong thủy bọn họ mà nói, hồn vía đối với bọn họ có ý nghĩa khác với người thường, ví như Tô Mộc thì nếu không còn hồn vía, anh ta sẽ không thể thành ma, càng không thể nào tu thành lệ quỷ gì đó, hơn nữa Thẩm Mai Chi có năng lực giữ lại hồn vía cho cháu trai của bà ta, thì nếu sau này bà ta chết, luyện bản thân mình thành ma, sau đó lại tu luyện một lần nữa, hẳn cũng không phải là việc khó.

Bán hồn vía đi, đồng nghĩa với việc thế rằng sau khi mình chết sẽ tiêu tan tất cả hồn vía, không chỉ là đời này tiêu tụt, mà ngay cả về sau cũng phải chặt đứt cơ hội đầu thai chuyển thế.

Để trả thù ông chủ Châu, làm hồi sinh cháu bà ta, Thẩm Mai Chi quả thật đã tuyệt tình với chính mình như vậy sao...

Tôi không tránh khỏi bắt đầu thương hại Thẩm Mai Chi, bà ta yêu cháu trai chắc chắn đã vượt qua tất cả mọi thứ, mới có thể sẵn sàng từ bỏ tất cả để cướp đoạt cơ thể của con trai ông chủ Châu, đây cơ bản chính là một vụ buôn bán dùng một mạng đổi một mạng, nếu Tô Mộc gặp phải chuyện giống vậy trong tương lai, kêu tôi cũng dùng một mạng đổi một mạng, tôi có bằng lòng không?

Chỉ ít là bây giờ, tôi không bằng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Quán bar ma mị

Sau khi rắn đen có được lời hứa của Thẩm Mai Chi, cũng không quan tâm tới chuyện Thẩm Mai Chi có muốn báo thù nữa không, trực tiếp rướn đầu chui lên.

Cùng với động tác của nó, gò đất nhỏ trên đỉnh mộ cũng hoàn toàn bị nó chọc thủng, có một con rắn đen to từ dưới vuron lên.

Tôi lập tức cả kinh không khép nổi miệng, vừa rồi thấy cái đầu rắn nho nhỏ của nó, không ngờ cơ thể phía dưới của nó lại to đùng như vậy, to phải cỡ như chân voi, hơn nữa còn nải mà vẫn chưa thấy đuôi rắn đâu, ước chừng phải dài ít nhất mười mấy mét.

Đợi mãi, chờ nó chui hẳn từ trong đất ra ngoài xong, tôi phát hiện ra tôi đã coi thường nó rồi, bởi vì nó dài chừng hơn ba mươi mét, lại có thể ẩn mình trong một cái gò đất nho nhỏ, không biết không gian hạn hẹp phía dưới đã chèn ép nó đến thế nào.

Tôi có Tô Mộc bảo vệ, tuy sợ con rắn đen này, nhưng vẫn không sao, ông chủ Châu đi theo sau chúng tôi nhìn thấy một màn này, lại kinh ngạc mà hô một tiếng, ngắt xiu tại trận.

Có điều bây giờ ông ta ngắt rất đúng lúc, không có ông ta, mọi người làm việc đều lưu loát hơn nhiều.

Chỉ thấy rắn đen chui ra từ trong nắm mồ rồi trực tiếp quật đuôi tới, phần đất ở mộ bị quật cho xáo trộn cả lên, lộ ra chiếc quan tài sơn màu đỏ đất phía dưới.

“Dầu Oa Sát đã được giải trừ, lúc nào cũng có thể nâng quan tài lên được.” Rắn đen nói.

Tôi không khỏi khiếp sợ, trong miệng ông chủ Châu, Dầu Oa Sát tá ác là thế, vậy mà lại bị hóa giải dễ như trở bàn tay thế này sao?

Rắn đen cũng đâu có làm gì đâu, chỉ đào mộ ra thôi mà, hơn nữa không phải Tô Mộc đã nói trong Dầu Oa Sát này có sát linh sao, cũng đâu có thấy gì đâu?

Lúc tôi đang thấy khó hiểu thì rắn đen đột nhiên xoay đầu rắn lại, cơ thể to lớn đột nhiên trườn bò tới chỗ tôi, mở miệng nói: “Ông đây chính là sát linh.”

“Ông, ông còn có thể biết được tôi đang nghĩ gì nữa sao!” Tôi lại càng bị nó dọa sợ, cả kinh nói.

“Nhóc con, đừng là thiếu hiểu biết.” Rắn đen khề lưỡi ra, lại đập thẳng vào mặt tôi, xúc cảm lạnh lẽo kì quái lập tức khiến tôi nổi hết cả da gà.

Có điều bây giờ tôi biết nó có thể cảm nhận được tôi nghĩ gì trong lòng rồi, cho dù có thấy ghê tởm, cũng không dám lại suy nghĩ lung tung nữa, chỉ cố gắng dồn lực chú ý đi, đặt toàn bộ tâm tư lên người Tô Mộc, nghĩ xem sau khi phá được Dầu Oa Sát rồi thì anh ta định sắp xếp như thế nào cho cháu của Thẩm Mai Chi.

Quả nhiên, rắn đen thấy trong lòng tôi không mắng nó thì cũng không thêm đề ý đến tôi nữa, mà quét nhẹ đuôi rắn, chọc một cái lỗ nhỏ trên trán Thẩm Mai Chi, nói: “Giờ thì Dầu Oa Sát ta giúp người bày ra cũng đã giúp người giải trừ rồi, giao dịch giữa chúng ta coi như hoàn thành, ta để lại dấu ấn của ta trên trán người, đợi sau khi người chết, hồn vía sẽ tự tới tìm ta.”

“Ngài phải rời đi sao?” Thẩm Mai Chi gật đầu không có ý kiến gì khác, ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, ta muốn đi theo cô nhóc này.” Rắn đen nói, nói xong bỗng nhiên xoay đầu rắn, ánh mắt âm u lạnh lẽo trực tiếp nhìn về phía tôi!

Tôi lập tức nghiêng đầu đi, giả bộ không phát hiện ra, thực ra trong lòng đã hoàn toàn bị chấn kinh, một con thường luồng tiên như nó, mới gặp tôi lần đầu tiên, sao lại muốn đi cùng tôi?

Nhưng có phải là tôi không, quanh đây 500 mét, ngoài tôi ra, nào còn cô nhóc nào nữa chứ?

Lẽ nào nó nói cô nhóc là chỉ Tô Mộc?

Nghĩ vậy, tự tôi cũng không nhịn được cười khò, nếu nói Tô Mộc là cô nhóc, thì trừ phi con rắn đen này bị mù mắt không phân biệt được nam nữ.

“Cô mới mù mắt ấy, đừng nhìn nữa, ông đây đúng là đang nói cô đó!” Rắn đen cảm nhận được suy nghĩ trong lòng tôi, thân thể to lớn trực tiếp lắc lư một cái, đầu rắn đi thẳng tới trước mặt tôi, đối thẳng với khuôn mặt của tôi, cách tôi chỉ khoảng một mét.

“Tôi...” Tôi cũng chợt sắp khóc, từ khi sinh ra đến bây giờ, đây vẫn là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với rắn ở khoảng cách gần như vậy đó!

Hơn nữa lúc trước không dám nhìn kỹ nó, giờ đây vừa nhìn, tôi lại phát hiện ở giữa đầu rắn đen nhánh của nó có một cái bướu nhỏ nhô ra, cái bướu này nổi ở chính giữa đầu rắn, thoạt nhìn lại giống như một cái vương miện!

Mẹ nó, đây là một con rắn mang vương miện à?

Lòng tôi nói vậy, nhưng ý tưởng này vừa mới xuất hiện, tôi đã sợ đến mức vội vàng phui bỏ, rất sợ rắn đen biết tôi có ý nghĩ này trong lòng rồi lại mắng tôi.

Cảm giác bị người khác nhìn thấy tâm tư này rất khó chịu, khá là khó chịu, nhưng tôi sợ rắn lắm, khó chịu cũng đâu làm gì được nó.

Càng tức hơn chính là Tô Mộc, sự sợ hãi của tôi với rắn đen đã thể hiện rõ thế rồi, anh ta biết rắn đen muốn đi cùng tôi mà còn không chỉ không ngăn cản nó, ngược lại còn cong môi cười, như thể anh ta rất thích con rắn đen này vậy.

Anh ta ôm tôi trực tiếp đi tới trước phần mộ, trên tay dùng sức, điều khiển một luồng âm khí nhắc quan tài từ trong hố ra, chuyển dời sang một bên, sau đó chỉ vào ông chủ Châu đang hôn mê nói với Thẩm Mai Chi: “Người này giao cho bà, muốn chém giết muốn róc thịt tùy bà, bây giờ chúng ta nói đến

chuyện nơi chốn cho cháu trai bà đi, chuyện hồi sinh rõ ràng đã không thể làm được nữa rồi, nhưng bà hy vọng nó vẫn đi theo bà sao?”

Thắm Mai Chi tuy đã sớm chuẩn bị xong tâm lý, nhưng nghe thấy chuyện cháu bà ta đã không thể hồi sinh nữa, sắc mặt vẫn trầm xuống thêm, có điều nghe thấy đề nghị vẫn để cháu bà ta luôn ở lại bên cạnh bà ta xong, con mắt âm thầm của bà ta lập tức nhen nhóm lên một tia sáng, nói: “Đương nhiên, với bản lĩnh của tôi, cứng rắn giữ nó trong trời đất vốn cũng không chống đỡ được bao lâu, sự thúc, ngài là lệ quý, chắc chắn có cách giữ lại hồn vía cho cháu tôi, đúng không?”

Tôi cho rằng Tô Mộc sẽ nói đúng, ai ngờ anh ta lại lắc đầu, nói: “Vật quý ở lại trần gian, vốn dĩ đã trái với quy luật tự nhiên, mặc dù tôi thân là lệ quý, cũng phải đợi sau khi kết hôn với vợ tôi xong mới lên được, nên cách để cháu bà ở lại trần gian, tôi cũng bất lực, có điều vợ tôi quen biết một người, người đó có thể giúp một tay.”

Nói đoạn Tô Mộc quay đầu sang nhìn tôi.

Tôi cũng cả kinh trong lòng, người tôi quen biết?

Tôi biết ai vậy?

Động não mấy giây xong, tôi mới phản ứng lại được Tô Mộc đang chỉ người nào.

Anh ta không vừa mắt với Đường Dũng như vậy, lại vẫn bằng lòng tìm Đường Dũng hỗ trợ, điều đó khiến tôi rất bất ngờ.

May mà tôi có lưu số điện thoại của Đường Dũng, vì thế tôi lấy di động ra, tìm số của Đường Dũng rồi gọi.

Hồi lâu...

Trong ống nghe đều là tiếng máy bận, không ai nghe.

Lại qua hồi lâu, lúc tôi cho rằng Đường Dũng đã vứt bỏ điện thoại di động đi đâu rồi thì bên kia rốt cuộc vang lên tiếng Diệu Diệu, chỉ có điều bên kia vô cùng âm ỉ, tiếng nhạc vang lên đỉnh tai nhức óc, hình như đang ở quán bar.

“Chị sân bay.” Diệu Diệu dè dặt nói, trong giọng lại lộ vẻ chột dạ.

“Mọi người ở đâu vậy, sao lại loạn như vậy?” Tôi không khỏi nhíu mày, tôi rất thích nhóc Diệu Diệu này, chỉ có điều tính cách thẳng bé quá đơn giản, rất dễ bị người khác ảnh hưởng, ví dụ như lúc thẳng bé ở cùng tôi thì rất bình thường, nhưng vừa nhìn thấy Đường Dũng thì lại khác hẳn.

“Ồ... trong nhà ạ, em đang nghiêm túc ăn mì cay.”

“Phụt.” Tôi suýt nữa thì phì ra, thẳng bé Diệu Diệu này đang lừa quỷ hả, trong nhà nếu âm ỉ đến mức đó, hàng xóm đã sớm báo cảnh sát rồi OK!

“Kêu đại ca em nghe điện thoại, chị có việc tìm anh ta.” Tôi không định làm nhảm với Diệu Diệu, trực tiếp bảo.

Ai ngờ Diệu Diệu lại do dự, nói: “Đại ca em giờ không tiện nghe máy.”

Hừm?

Tôi không khỏi liếc mắt sang nhìn Tô Mộc, sau đó hỏi Diệu Diệu tiếp xem Đường Dũng giờ đang làm gì, anh ta có gì bất tiện.

“Anh ấy đang tu luyện.” Diệu Diệu nghiêm trang nói dối.

Tôi căn bản không tin, lại kêu Diệu Diệu đưa điện thoại cho Đường Dũng.

Nhưng dù sao Diệu Diệu cũng là tiểu quý của Đường Dũng, vô cùng trung thành với Đường Dũng, nói Đường Dũng không tiện xong, mặc kệ tôi có ép buộc dụ dỗ thế nào, cũng vẫn không chịu đưa điện thoại cho Đường Dũng.

Tôi thực sự hết cách, chỉ cần tìm Diệu Diệu đòi địa chỉ chỗ ở của bọn họ, lúc trước Diệu Diệu còn một mực nói là bọn họ đang ở nhà, tôi nói có thể dùng địa chỉ IP tra ra vị trí cụ thể của bọn họ xong, Diệu Diệu dường như bị tôi dọa, nên mới thành thật báo cáo một địa điểm: quán bar Ma Mị.

Quả nhiên là đến quán bar, chẳng qua tôi không rõ Đường Dũng cũng là người trưởng thành rồi, đến bar chơi cũng không sao cả, kể cả có mang theo Diệu Diệu, nhưng Diệu Diệu là tiểu quý của anh ta, vì sao lúc nói với tôi lại có vẻ có tật giật mình, giống như Đường Dũng làm chuyện gì đó khuất tất lắm vậy, thẳng bé cũng không cần phải giấu tôi mà?

Bất đắc dĩ cười cười, không hiểu trong lòng Diệu Diệu nghĩ như thế nào, tôi chỉ có thể nói địa chỉ quán bar Ma Mị này cho Tô Mộc, hỏi anh ta tiếp theo nên làm gì.

Đường Dũng không nghe điện thoại, Tô Mộc dường như cũng không có cách gì hay, chỉ nói với Thắm Mai Chi rằng phải dẫn cháu bà ta đi một thời gian, hỏi Thắm Mai Chi có đồng ý không?

Thắm Mai Chi lúc này đã hoàn toàn không có chủ kiến gì, nhưng bà ta thấy Tô Mộc bằng lòng giao ông chủ Châu cho bà ta xử lý, nên rốt cuộc cũng bắt

đầu tin tưởng Tô Mộc, gạt đầu, có điều cũng nói bà ta cũng phải đi theo, dù sao cháu bà ta ở đâu thì bà ta ở đó.

Tô Mộc không có ý kiến, lái xe dẫn chúng tôi về lại thành phố.

Chỉ là trước khi đi Thẩm Mai Chi có nói chờ một chút, nhắc chân đi tới bên người ông chủ Châu, trực tiếp huyết sáo một tiếng, doi hút máu lúc trước bị Tô Mộc lạnh lùng ép lui lại rít gào xông tới, trực tiếp cắn một cái lên người ông chủ Châu.

Ông chủ Châu kêu thảm một tiếng, tỉnh dậy sau cơn hôn mê, chỉ là doi hút máu dưới sự chỉ huy của Thẩm Mai Chi, cắn bản không cho ông chủ Châu cơ hội lấy lại bình tĩnh, hàm răng sắc bén và móng vuốt bén nhọn không ngừng cắn xé trên người ông chủ Châu, chỉ trong chớp lát, tôi đã thấy trong móng vuốt của doi hút máu có túm lấy một thứ tròn vo, máu chảy nhầy nhụa, trông như ruột người..

Không đợi tôi thấy rõ đó rốt cuộc là cái gì, Tô Mộc đã ôm tôi, lấy tay ấn đầu tôi xuống, nghiêm khắc dán lên vai anh ta, nói: “Đừng nhìn.”

“Đó là ruột của ông chủ Châu sao?” Giọng tôi run lên một cái, mặc dù đã sớm nghĩ đến việc Thẩm Mai Chi sẽ giết ông chủ Châu, nhưng không ngờ bà ta sẽ dùng cách thức tàn bạo máu tanh như vậy, ngay cả ruột cũng móc ra.”

Tô Mộc không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, mà chỉ nói: “Ông ta đã chết.”

Trong lòng tôi đau xót, yên lặng gạt đầu, không phải là thấy đáng tiếc vì ông chủ Châu chết, mà là vì Thẩm Mai Chi rốt cuộc cũng báo được thù.

Lại đợi thêm khoảng nửa giờ, Tô Mộc rốt cuộc buông tôi ra, tôi nhìn thấy Thẩm Mai Chi cười rất kì lạ, quay lại và lên xe, trên mặt tuy cười hả hê, nhưng trong mắt rõ ràng có chứa nước mắt.

Mặc dù bà ta bày ra Dầu Oa Sát, cướp đoạt cơ thể con trai ông chủ Châu, còn dùng cách tàn bạo như vậy để giết chết ông chủ Châu, nhưng nói cho cùng, bà cũng là một bà lão trong núi có tính cách đơn giản, lần này báo thù xong, chắc hẳn bà ta sẽ thấy rất trống rỗng nhỉ?

Ông chủ Châu chết, chúng tôi vốn dĩ muốn lái xe của ông ta trở về thành phố, nhưng Tô Mộc đột nhiên nói xe này không thể lái nữa, tuy anh ta và thiếu niên kia là ma, nhưng tôi và Thẩm Mai Chi là người, giờ ông chủ Châu chết rồi, chúng tôi lại lái xe của ông chủ Châu về, nhất định sẽ gây ra không ít phiền phức.

Xe không thể lái được, giờ chúng tôi lâm vào thế khó, núi này cách thành phố hơn một trăm km liền, lái xe cũng phải mất hai giờ, nếu chúng tôi đi bộ về, thì phải mất mấy ngày mới xong đây?

Lúc tôi đang buồn thối ruột mà nghĩ liệu có thể bắt xe đi không thì Tô Mộc lại cười nguy hiểm tới gần con rắn đen kia.

“Người muốn làm gì?” Cái đầu ngẩng cao của rắn đen lúc này đột nhiên hạ thấp xuống, đôi mắt to như hạt đậu xanh cảnh giác trừng mắt với Tô Mộc.

“Người đã là thường luồng tiên rồi, biết bay không? Nếu muốn đi cùng vợ ta, thì đưa chúng ta bay về được không?” Tô Mộc cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Người trợ tiên

“Người đã là thường luồng tiên rồi, biết bay không? Nếu muốn đi cùng vợ ta, thì đưa chúng ta bay về được không?” Tô Mộc cười nói.

“Không thể nào, ta là một thường luồng tiên cao quý, sao có thể tùy ý làm thú cưỡi cho các người được? Dù sao ta cũng phải theo nhóc con kia, các người làm sao để về, không liên quan tới ta!” Rắn đen nghiêm giọng bảo.

Nói xong nó há to miệng, trong bụng ọc ọc một cái, lại phun ra mấy luồng khí đen trong miệng, mà tuôn ra cùng khí đen, con rắn đen cực kỳ lớn lại giống như quả bóng bị thủng, từ từ thu nhỏ lại, không bao lâu, lại thu nhỏ chỉ như một con giun cỡ bự vậy!

“Người cái đồ không biết xấu hổ này...” Tô Mộc giật dử trợn mắt lên, nhắc chân định giẫm bẹp rắn đen.

Nhưng rắn đen mặc dù kích cỡ nhỏ, nhưng hành động vẫn rất linh hoạt, cơ thể nho nhỏ nhoáng lên, lại trực tiếp nảy lên khỏi mặt đất, bay tới chỗ tôi.

Linh hồn nhỏ bé của tôi cũng sắp bị dọa cho ngất luôn, kinh hô một tiếng rồi trốn ra sau, nhưng tốc độ của tôi sao nhanh bằng rắn đen được, chỉ cảm thấy trên cổ tay mát lạnh, rắn đen lại chạy đến cổ tay tôi, vòng người ra, nhìn qua còn tưởng là tôi đeo một chiếc vòng tay hình rắn vậy.

“Tô Mộc...” Cả người tôi đều thấy không ổn, toàn thân run rẩy gọi Tô Mộc, muốn anh ta giúp tôi lấy rắn đen xuống, nhưng tôi chỉ kêu được hai chữ Tô Mộc, thì đầu óc đã quay vòng vòng, tôi sầm mất lại ngất đi.

Chờ lúc tôi tỉnh lại, đã bị tiếng nhạc đinh tai nhức óc đánh thức, tôi nghe thấy Diệu Diệu đang lớn tiếng gọi bên tai tôi là chị sân bay.

Nhưng mí mắt tôi như bị đông cứng, làm sao cũng không mở ra được.

“Nhóc con, bản thân ông đây là một thường luân tiên, tương lai còn có thể sẽ thành rồng, thành thần, chọn trúng cô làm người trợ tiên là phúc của cô, cô lại còn dám ghét bỏ ông đây, chán sống rồi hả!”

Trong đầu đột nhiên xuất hiện tiếng nói của rắn đen, tôi mới vừa khôi phục lại ý thức đã lập tức run lên.

“Người trợ tiên là cái... gì? Tôi không phải ghét bỏ ông, tại tôi bẩm sinh đã sợ rắn, ngài là thần tiên vĩ đại như vậy, hay là đổi một người trợ tiên khác đi, tôi thực sự không chịu đựng nổi.” Tôi cũng sắp khóc đến nơi, run rẩy nói, lúc này ý thức tôi đã khôi phục rõ ràng, có thể cảm nhận được Diệu Diệu ở bên cạnh tôi, cơ thể tôi đang ở trong quán bar, nhưng tôi lại vẫn chưa tỉnh lại, dường như linh hồn bị khóa trong thân thể vậy, chỉ có thể nói chuyện với rắn đen.

“Người trợ tiên mà cô cũng không biết? Tức là trên đường ông đây tu tiên, thu nhận một đồ đệ, cô chịu trách nhiệm cung cấp nuôi dưỡng cho ta, lo cho ta chuyện ăn uống, ngăn cản thiên kiếp cho ta, còn ta, để báo đáp lại, sẽ chịu trách nhiệm về sự an toàn của cô, đảm bảo cho cô được sống lâu trăm tuổi, đây là một lựa chọn hai bên cùng có lợi, sau này ông đây thành rồng, thành thần rồi, cô cũng được đi theo hưởng sai ánh hào quang.”

“Tôi hưởng được ánh hào quang gì?” Tôi không khỏi hỏi, người trợ tiên này nghe có vẻ không phải là chuyện gì hay ho, tôi đang yên đang lành, tự nhiên tìm cho mình một ông già để nuôi dưỡng, còn phải lo cho nó chuyện ăn uống, dựa vào cái gì chứ, mặc dù nó nói sẽ bảo vệ tôi, nhưng bên cạnh tôi đã có Tô Mộc rồi, không cần nó bảo vệ, mặc dù sau này Tô Mộc sẽ đi mất, nhưng tôi cũng có thể trở về cuộc sống của người bình thường, có luật pháp bảo vệ, tôi còn cần con rắn này bảo vệ ư?

Đáng tiếc rắn đen có thể cảm nhận được ý nghĩ của tôi, không đợi tôi nghĩ hết đã nổi đóa, “Tô Mộc có thể so sánh với ông đây chắc? Sau này ông đây sẽ là rồng chân chính, cô lại đặt thẳng nhãi kia chung với ông đây để so sánh? Còn nữa luật pháp là thứ gì? Hẳn có thể lợi hại như ông đây sao? Nếu cô không tin ông đây, thì kêu cái tên gọi là luật pháp kia đến đánh một trận với ông đây, xem ai lợi hại hơn!”

Ồ...

Tôi bị con rắn đen này mắng cho không còn gì để nói, chỉ đành nhanh chóng giải thích rằng tôi không phải có ý đó, luật pháp đương nhiên không lợi hại như ông già là nó.

Rắn đen lúc này mới thoả mãn, nói: “Xưa nói phải, một người đắc đạo, gà chó thăng thiên, ta bằng lòng chọn cô làm người trợ tiên, tuyệt đối là phúc của cô, rất nhiều người cầu còn không được đó, đợi sau này ta thành rồng rồi, dù cô có ngu đi nữa, thì chỉ ít cũng có thể làm một người đắc thọ, sống ba trăm, năm trăm năm cũng không thành vấn đề.”

“Ba trăm, năm trăm năm!” tôi ngạc nhiên, “Vậy chẳng phải là thành yêu tinh già luôn sao?”

“Ngừng đi, biết thì ít mà nói thì nhiều!” Rắn đen khinh thường nói, sau đó hỏi tôi: “Thế nào, đồng ý làm người trợ tiên cho ta không?”

“Tôi...” Tôi muốn nói là để tôi suy nghĩ thêm một chút, cứ kéo dài với rắn đen trước đã.

Ai ngờ rắn đen lại nói luôn: “Cô đồng ý rồi? Vậy để ông đây để lại dấu ấn trên người cô nữa.”

Nói xong chỗ cổ tay của tôi chợt nhói lên đau đớn, đau đến mức tôi thét lên thất thanh, trực tiếp nhảy dựng lên luôn!

“Đương Dương, em tỉnh rồi!” Tô Mộc lên tiếng đầu tiên, nắm chặt hai tay tôi, lo lắng nhìn tôi.

“Đau...” Nước mắt của tôi bỗng ào ào rơi xuống, toàn bộ cổ tay đều đỏ, chỉ thấy trên cổ tay phải không biết từ lúc nào đã xuất hiện một hình xăm màu đen, vẽ rắn đen đầu đội vương miện!

Tô Mộc thấy hình xăm trên cổ tay tôi thì lại hề thương xót cho tôi, mà còn lộ vẻ vui mừng, “Dấu trợ tiên! Em bằng lòng làm người trợ tiên cho thường luân tiên rồi?”

“Em đâu có...” Tôi quả thực sắp uất ức chết luôn được, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nhưng lúc này Tô Mộc chỉ mãi vui vẻ, căn bản không lo xem cổ tay tôi đang đau chết đi được.

Cũng may sau khi tôi thích ứng xong, đau đớn trên cổ tay cũng từ từ biến mất, qua khoảng 5 phút, vết sưng đỏ trên cổ tay đã hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn lại một dấu ấn màu đen rõ ràng.

Sau khi tôi không còn đau nữa thì mới chú ý tới, lúc này quả nhiên tôi đang ở trong quán bar, chỉ là giờ đã gần đến rạng sáng, trong quán bar không còn quá rối loạn nữa, người cũng không còn dư lại bao nhiêu, Diệu Diệu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn mừng rỡ nhìn tôi, mà Đường Dững đang ở phía sau Tô Mộc, trong tay còn ôm một mỹ nữ vóc dáng nóng bỏng, khuôn mặt nghiêm túc cảm thán: “Người so với người thực sự là tức chết người ta mà, gặp được thường luân tiên còn chưa tỉnh, còn được chọn trúng làm người trợ tiên, trực tiếp tặng không tu vi thể, sao tôi lại không có cái phúc đó chứ!”

Nói xong anh ta chú ý tới tôi đang nhìn anh ta, cánh tay rời khỏi thân hình bốc lửa của mỹ nữ nhanh như chạm phải điện, giả vờ không quen mỹ nữ, cười nói: “Đương Dương, chúc mừng cô nhé.”

Tôi ha ha cười một tiếng, bảo sao vừa rồi Diệu Diệu có thể nào cũng không chịu cho Đường Dững nghe điện thoại, thì ra anh ta đang bận tán gái, quả

thực không tiện thật.

Chỉ là anh ta chúc mừng tôi cái gì chứ, mới vừa rồi còn nói gì mà tặng không tu vi, lẽ nào anh ta đang chỉ việc về sau thường luồng tiên hóa rồng sẽ tặng tuổi thọ của tôi sao?

Thư tuổi thọ này, đúng là điều mà bao người theo đuổi, anh ta ước ao cũng rất bình thường, nhưng tôi còn chưa hiểu người trợ tiên rốt cuộc là cái gì, đã cứ thế mơ hồ bị khắc dấu trợ tiên, cứ như bị cưỡng bức vậy.

Đội tôi hoàn toàn tỉnh táo lại, Tô Mộc bèn kêu mọi người cùng chúng tôi về công ty, Thẩm Mai Chi cụt tay lúc này đã băng bó cẩn thận xong từ lâu, chỉ mong sớm luyện cho cháu bà ta thành tiểu quỷ, đi theo bên người Đường Dững.

Còn Đường Dững thì lại có vẻ không tình nguyện lắm, kéo Diệu Diệu lên xe.

Lúc này tôi mới phát hiện, Tô Mộc cuối cùng vẫn lái xe của Châu Kiệt về, chỉ có điều anh ta thông minh bỏ biển số xe xuống.

Chúng tôi ngồi lên xe lái về công ty, trong lúc đó rần đen cũng không xuất hiện nữa, cứ như thể nó để lại cho tôi một cái dấu trợ tiên xong thì biến mất luôn vậy, còn Đường Dững sau khi tách ra khỏi mỹ nữ nóng bỏng kia, vẫn quần lấy tôi, cột nhà hời tôi dạo này có nhớ anh ta không, sống có tốt không, Tô Mộc có bắt nạt tôi không.

Tôi mặc kệ anh ta, lúc trước anh ta xun xoe với tôi, tôi còn hơi thấy khó hiểu, mặc dù đáng ghét tôi không đến nỗi xấu, nhưng dù sao cũng mới quen anh ta không lâu, không biết rốt cuộc anh ta coi trọng tôi ở điểm nào, cứ quần quít đòi tôi đi với anh ta.

Giờ thì rốt cuộc tôi đã rõ, anh ta căn bản là một tên lăng tử phong lưu, không riêng gì cura tôi, nói đúng ra là gái đẹp nào anh ta cũng sẵn tới, kiên quyết quán triệt tinh thần thả nguyên một lưới đánh bắt, mò được cái nào hay cái đó, tán gái thậm chí đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của anh ta rồi.

Xác định anh ta cura tôi chỉ vì thói quen xong, tôi cũng nói chuyện thoải mái với Đường Dững hơn nhiều, đã không còn xấu hổ như trước nữa, bèn hỏi anh ta trợ tiên này rốt cuộc là cái quái gì, tôi phải làm gì, có cái gì tốt.

Nói đến trợ tiên, Đường Dững lập tức nói như mở máy hát: “Trợ tiên này, là ngày trước phái phi ngựa tiên để lại, dù sao chắc em cũng từng nghe nói về chuyện nuôi hồ ly tiên gì đó rồi chứ, cùng ý nghĩa với trợ tiên này, đều là động vật tiên tu được một căn cơ nhất định rồi, sẽ giao ước với người có duyên, cùng nhau tu luyện, bởi vì động vật tiên vốn sinh ra đã kém cỏi, lúc thành thần thì phải độ thiên kiếp, rất nhiều động vật tiên đều chết bởi thiên kiếp, nên trước khi chúng nó thành thần, đều sẽ tìm chủ nhân cho mình, dùng hơi thở của chủ nhân để che đậy tiên khí của mình, né tránh thiên kiếp, trực tiếp thành tiên, như vậy chủ nhân cũng có thể được lấy tiên khí của động vật tiên, tái tạo căn cốt, xây dựng cốt tiên.”

“Tốt như vậy sao, vậy sao anh không trợ một tiên đi?” Tôi hỏi Đường Dững.

Anh ta nói quá mơ hồ, nghe cứ như chuyện thần thoại xưa vậy, nếu không phải tôi thực sự đã thấy rần đen, nó thực sự để lại dấu ấn trợ tiên trên cổ tay tôi thì tôi nhất định sẽ cho rằng Đường Dững lại đang bịa chuyện.

Đường Dững nghe xong câu hỏi của tôi thì trên mặt lập tức toát ra vẻ hâm mộ và ghen ghét, phẫn hận nói: “Chị đại của anh ơi, em cho rằng động vật tiên này giống như cải thảo ở chợ bán thức ăn à mà đâu cũng có, đây là thứ vô cùng hiếm gặp, trăm năm khó tìm, sư phụ anh tu hành cả đời, từ lúc còn sống đến sau khi chết đi tông cộng đã hơn hai trăm năm, cũng chỉ mới gặp động vật tiên một lần, còn là một con thỏ tiên, hơn nữa thỏ tiên thoát cái đã không thấy tăm hơi, căn bản không chọn sư phụ tôi làm người trợ tiên.”

“Tôi làm người trợ tiên thì phải làm những gì?” Thấy Đường Dững quả thực trông rất hâm mộ, rốt cuộc tôi cũng khẳng định con rần đen này tìm tôi không phải là chuyện xấu, thảo nào Tô Mộc lại vui vẻ như vậy, chỉ là nghĩ tới chuyện vị tiên tôi phải trợ là một con rần đen, trong lòng tôi đã thấy sợ hãi, nếu như vị tiên mà tôi trợ là một con thỏ nhỏ đáng yêu thì tốt biết bao nhiêu, haiz.

“Anh cũng đã trợ tiên bao giờ đâu, làm sao biết được, cụ thể còn phải xem thường luồng tiên yêu cầu ấy.” Đường Dững nhún nhún vai, tỏ vẻ thương mà không giúp được gì.

Lúc đang nói chuyện xe đã chạy đến dưới tầng công ty, Tô Mộc dùng xe rồi dẫn mọi người cùng nhau vào công ty, đội vào công ty rồi, tôi còn chưa kịp tìm kiếm bóng dáng của Lục Nhĩ thì một bóng người nho nhỏ màu vàng lại đột nhiên nhào tới phía tôi, sau đó một thứ đầy lông mềm mại rơi lên vai tôi, móng vuốt nhỏ hưng phấn mà giơ cổ tay tôi lên, trong miệng kêu lên thích thú.

“Là khi Mi Nhĩ! Nơi đây lại có khi Mi Nhĩ!” Đường Dững lại thốt lên, trông mắt cũng sắp trợn ra ngoài luôn, trực tiếp tiến đến bên cạnh tôi, muốn chào hỏi với Lục Nhĩ.

Ai dè móng vuốt nhỏ của Lục Nhĩ rất nhanh, cũng không thấy rõ rốt cuộc nó đã làm động tác gì, chỉ thấy cánh tay nó chớp nhoáng, trên mặt Đường Dững đã có thêm mấy vết cào.

Nhưng sau khi bị thương Đường Dững lại không giận, mà ánh mắt càng thêm sáng quắc nhìn Lục Nhĩ, nói: “Thần kỳ, thực sự là quá thần kỳ, xem ra con khi Mi Nhĩ này không chỉ là con khi thành tính bình thường, chỉ ít cũng phải ở cấp bậc Song Nhĩ trở lên, thực sự là hiếm thấy.”

Không đợi anh ta nói xong, ánh mắt của anh ta bỗng nhiên chuyển sang người tôi, toét miệng nói với tôi: “Đương Dương, cô là tiên nữ hạ phạm ư, không chỉ có rần đen chọn cô làm người trợ tiên, mà ngay cả con khi Mi Nhĩ này cũng có hảo cảm với cô như thế, nếu cô không chê, hãy thu nhận luôn cả tôi đi?”

Chương 45: Bậc thầy điêu khắc

“Làm sao để thu nhận anh?” Tôi nghe mà không hiểu Đường Dũng có ý gì.

“Cười anh, cho anh làm chồng em, không phải là nhận anh... Au ui!”

Anh ta nói được một nửa, Tô Mộc đột nhiên đâm cho anh ta một cái không kịp phòng bị, khiến vành mắt anh ta chột tím bầm lên.

Diệu Diệu thấy chủ nhân bị thương, lập tức nhe răng gầm gừ với Tô Mộc, trông vô cùng hung ác, chỉ là đợi đến khi Tô Mộc nhìn về phía thẳng bé, Diệu Diệu lại rút cổ lại, chột thu lại về gầm gừ, còn cố ép ra một nụ cười.

Cái vẻ giận mà không dám nói đó, quả thực đáng yêu chết đi được!

Tôi cười khoát khoát tay, khuyên giải: “Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, việc chính bây giờ là biến đứa bé kia thành tiểu quý đã.”

Ai dè Đường Dũng lại hếch mặt lên, không vui nói, “Các người tới tìm tôi giúp, không cung phụng tôi thì thôi, còn dám đánh tôi, hôm nay nếu lão ma già này không xin lỗi tôi thì tiểu quý này tôi sẽ không luyện đâu!”

“Anh không luyện thì tôi sẽ quăng anh cho tiểu quý cắn nuốt hết.” Tô Mộc cười lạnh lùng, lên tiếng uy hiếp.

“Được rồi được rồi, hai người đừng ồn ào nữa, tôi xin lỗi anh thay anh ấy được chưa, xin lỗi, Tô Mộc không nên đánh anh, lần này người mời anh tới giúp là tôi.” Tôi đau cả đầu, vội vàng hoà giải.

Nhưng Đường Dũng căn bản không phản ứng với tôi, chỉ vào vành mắt tím bầm mà trừng mắt khiêu khích Tô Mộc.

Tôi gấp chết đi được, cứ tưởng bọn họ sẽ tiếp tục giằng co như vậy, ai dè Lục Nhĩ vẫn ngồi xôm trên vai tôi đột nhiên ra tay, lại tóm lấy Diệu Diệu, mở miệng ra cắn.

“Mẹ nó!” Đường Dũng mặc dù đang giằng co cùng Tô Mộc, nhưng vẫn chú ý tới động tĩnh bốn phía, thấy Diệu Diệu gặp nạn, lập tức xông tới.

Lục Nhĩ thấy Đường Dũng tiến lên, lập tức văng ra, trở lại trên vai tôi, đồng thời toét miệng cười to, dường như vừa rồi là cố ý hù dọa Diệu Diệu cho vui vậy.

Bị Lục Nhĩ quấy nhiễu như thế, áp lực giằng co vừa rồi giữa Đường Dũng và Tô Mộc chột tiêu tan, cuối cùng vẫn là Đường Dũng thờ dài, nói: “Bỏ đi, niệm tình Dương Dương, tôi sẽ không chấp nhặt với anh nữa.”

Nói xong anh ta đi vào lùm cây trong công ty, thưởng thức một vòng, nhìn thấy năm cây dừa trong công ty thì bỗng nhiên lại cảm thán một phen.

Chỉ là anh ta cũng không có vẻ sốt ruột chuyện luyện tiểu quý, ngồi trên chiếc giường lớn dưới cây dừa vỗ vỗ, nghiêng người nằm xuống, nói một câu bảo anh ta nghỉ ngơi một chút đã, đợi tinh thần tốt rồi lại làm việc, rồi ngủ mất luôn.

Giấc ngủ này kéo dài một ngày, Tô Mộc thấy Đường Dũng ngủ mãi không tỉnh, liền kêu tôi cũng nghỉ ngơi một lát, bản thân anh ta thì lại lái xe đi, cũng không biết là đi làm gì.

Đợi Đường Dũng tỉnh lại thì lại đến buổi tối, anh ta thấy Tô Mộc không ở đây, rõ ràng tâm trạng rất tốt, kêu tôi và Thẩm Mai Chi cùng ăn tối xong, bèn móc ra một con dao nhỏ bắt đầu chặt cây dừa bên giường.

Tôi vội hỏi anh ta chặt làm gì, đây là một trận pháp đó, chặt một cây trong đó, không phải sẽ làm hỏng trận pháp sao?

Đường Dũng cố ý ra vẻ bí hiểm liếc mắt nhìn tôi, cười nói: “Năm hàng cây dừa này lần lượt ứng với kim mộc thủy hỏa thổ, mà anh chặt cây dừa mang tính thủy thuần âm này, cực kì hợp để chế tạo bản thể của tiểu quý, một mặt có thể tăng cường thực lực của bản thân tiểu quý, mặt khác cũng đỡ cho tôi phải đi một chuyến, tự mình đi tìm xác tiểu quý.”

Nói đoạn anh ta đã dùng dao chặt bỏ một mẩu gỗ to cỡ bàn tay trên thân dừa, tiếp tục nói: “Chỉ lấy chút gỗ này, thì cây dừa sẽ không chết, cùng lắm thì phải nuôi lại một thời gian là được, không thể không nói tên họ Tô này không hổ là gia đình Huyền học, đúng là có tích không ít bảo vật.”

Nói xong anh ta cầm mẩu gỗ dừa đi tới bên cạnh bàn, lại gọi cháu của Thẩm Mai Chi tới trước mặt, bắt đầu điêu khắc dựa theo dáng vẻ của cháu trai Thẩm Mai Chi.

Tôi cũng khá tò mò về phương pháp luyện tiểu quỷ, nên bèn ngồi chung với Đường Dững ở trước bàn, nghiêm túc nhìn anh ta điều khắc.

Lúc này vẻ mặt Đường Dững trông rất nghiêm túc, giống như một bậc thầy điêu khắc, liếc mắt nhìn mẫu gỗ khắc hình thiếu niên, đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy Đường Dững nghiêm túc như vậy, cũng không dám quấy rầy anh ta nữa, chỉ ở bên lẳng lặng chờ.

Thời gian cứ thế trôi qua hơn ba tiếng liền, công việc trên tay Đường Dững cũng chuẩn bị kết thúc, sau khi khắc con mắt cuối cùng lên, anh ta rút cuộc cũng thở phào một cái, đứng lên đuổi người nói: “Khắc xong rồi.”

“Tôi xem thử với.” Tôi lập tức tiến tới, lấy hình nhân nhỏ do Đường Dững khắc ra xem, chỉ nhìn thoáng qua thôi, tôi đã ngai lắm rồi.

Cái này... cũng quá trừu tượng rồi, thiếu niên kia tuy đã chết lâu rồi, sắc mặt xám trắng, nhưng dáng dấp khuôn mặt vẫn khá thanh tú, còn thứ mà Đường Dững khắc ra, cứ như đứa bé trong nhà trẻ ngồi nặn bùn vậy, miễn cưỡng có thể nhìn ra là khắc một đứa bé, nhưng mặt mũi đã khắc méo xẹo cả rồi, không hề giống thiếu niên kia, uống công này anh ta điêu khắc còn phải ra vẻ như bậc thầy đức cao vọng trọng lắm.

Thiếu niên kia cũng rướn cổ ra muốn nhìn, chỉ là bây giờ nó còn chưa thân quen với chúng tôi, hơi kiêng dè chúng tôi, nên không dám xông tới.

Không dám qua đây cũng là chuyện tốt, nếu như nó thật sự nhìn rõ Đường Dững khắc nó thành như vậy, chắc nó khóc luôn được mất.

Đường Dững lại mang về nghênh ngang tự đắc, đuổi người vờn vai vài cái mới lại gần hỏi tôi xem anh ta khắc thế nào, có truyền thần không?

Có phong phạm của bậc thầy không?

Tôi sợ thiếu niên kia cảm nhận được điều gì, chỉ đành gật đầu phối hợp, còn nói rất giống, rất tốt.

Đường Dững được khích lệ, càng đắc ý hơn, trực tiếp đòi hình nhân về, để lên bàn, sau đó ngồi xếp bằng trước mặt hình nhân, trong miệng bắt đầu niệm cái gì nghe như kinh Thánh trong tiếng Thái vậy.

Niệm y như các hòa thượng già niệm kinh, không đầu không đuôi, liên miên không dứt, tôi ngồi cạnh Đường Dững một lúc, quả thực nghe quá tẻ nhạt, bèn lôi kéo Diệu Diệu với Lục Nhĩ đi chơi.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, lần trước lúc Lục Nhĩ này nhìn thấy tôi, căn bản còn chẳng thèm liếc mắt, làm việc hoàn toàn chỉ dựa theo sắc mặt của Tô Mộc, nhưng lần này tôi vừa trở lại, nó đã tỏ vẻ vô cùng nhiệt tình với tôi, thậm chí còn không để Tô Mộc vào mắt, chỉ một lòng muốn lấy lòng tôi.

Hơn nữa tôi phát hiện ra dường như nó cảm thấy rất hứng thú đối với hình xăm trên cổ tay tôi, cũng không biết vì cảm thấy hình xăm này mới mẻ, hay là vì có thể cảm nhận được thưởng lưỡng tiền đăng sau hình xăm này mà nó vẫn níu trên người tôi không chịu xuống, còn luôn có ý muốn tôi đặt tay ra trước mặt nó, móng vuốt nhỏ đầy lông của nó không ngừng khê vuốt cổ tay của tôi.

Diệu Diệu dù sao cũng là con nít, rất thích Lục Nhĩ, không ngừng thử gờ tay sờ sờ Lục Nhĩ, nhưng mỗi lần đến trước mặt Lục Nhĩ, thằng bé đều thu tay lại một chút, dường như có chút sợ Lục Nhĩ.

Giờ tôi cũng không có kinh ở đây, không thể tiến hành thuần hóa Lục Nhĩ, chỉ có thể thừa dịp hiện tại giữ gìn mối quan hệ với Lục Nhĩ, giao lưu tình cảm, theo ý của tôi, dạy dỗ khi cần cũng không khác với huấn luyện chó là bao, muốn thú cưng nghe lời, yếu tố đầu tiên chính là tình cảm hai bên phải bền chặt, tin tưởng lẫn nhau.

Lúc tôi đang tương tác ngày càng nhiều với Lục Nhĩ thì Đường Dững bên kia đột nhiên "Đùng" một tiếng, xảy ra chuyện rồi.

Tôi và Diệu Diệu lập tức tiến lên, chỉ thấy hình nhân vừa rồi Đường Dững điêu khắc đã trải qua một trận nổ, vỡ thành một đồng vụn nát, mà đường nét lập thể của Đường Dững trông cũng đen sì như lò than.

“Đường Dững, anh không sao chứ?” Tôi khiếp sợ nhìn Đường Dững, lẽ ra anh ta là một tăng nhân Thái Lan đầy kinh nghiệm, hơn nữa bản thân anh ta cũng nuôi tiểu quỷ, luyện một con tiểu quỷ hẳn phải là chuyện dễ dàng mới đúng, sao lại bị nổ thành như vậy?

Hơn nữa tôi để ý thấy thiếu niên vừa rồi còn đứng đối diện Đường Dững đã không thấy đâu nữa, chỉ còn lại một mình Đường Dững ở trước bàn, may mà bây giờ Thẩm Mai Chi không có ở đây, nếu không... Thấy cháu bà ta biến mất, kiểu gì bà ta cũng giận điên lên.

“Anh không sao, chẳng qua anh không ngờ hồn vía của tiểu quỷ kia lại bị hao tổn, chắc là lúc trước nó đã dính trận pháp gì, hồn vía không hoàn chỉnh, không thể chen người vào cây dừa tính thủy.” Đường Dững nói, anh ta lau mặt cho sạch hết bụi bẩn rồi nói: “Xem ra việc này không dễ dàng như vậy, phải tìm được hồn vía đã phân tán của tiểu quỷ này mới được, bà nội nó đâu, kêu đến đây, anh có việc muốn hỏi bà ta.”

Tôi lên tiếng, lượn quanh ghế sofa bên ngoài hai ba lần kêu Thẩm Mai Chi đang nghỉ ngơi dậy, nói cho bà ta biết biến cố vừa xảy ra.

Bà ta và Tô Mộc quyết đấu một hồi, đã sớm mệt mỏi uể oải, nhưng nghe thấy cháu bà ta gặp chuyện không may thì bà ta vẫn lập tức xoay người lại, nhanh chóng đi tới chỗ Đường Dững, hỏi xem rốt cuộc là tình huống gì.

“Chắc bà biết tình huống của cháu mình, hồn vía nó đã không còn hoàn chỉnh, còn kêu tôi luyện tiểu quỷ ra, trước khi làm phép vì sao bà không nói rõ tình hình cho tôi biết?” Đường Dững cau mày hỏi Thẩm Mai Chi, tâm trạng có vẻ không vui.

“Hồn vía không đầy đủ?” Thẩm Mai Chi sùng sốt một chút, chỉ là trên mặt cũng không quá kinh ngạc, dường như đã sớm ngờ tới sẽ là kết quả này rồi.

“Hồn vía không đầy đủ, thì không thể luyện tiểu quỷ đúng không?” Thẩm Mai Chi nói.

Đường Dững trực tiếp ha ha cười gằn, mắt lạnh nhìn Thẩm Mai Chi: “Bà nói xem, thằng bé này hồn vía còn lại của nó ở đâu, có phải bà nên giải thích với tôi một chút không?”

“Tôi không biết, cháu tôi vẫn luôn ở cạnh tôi, chẳng bao giờ rời đi, tôi vẫn dùng âm khí của chính mình để nuôi nó, hay là vì âm khí của tôi quá ít, không thể hoàn toàn đạt được yêu cầu của nó, nên nó sắp tiêu tan?” Thẩm Mai Chi nói rồi cau mày, dường như rất lo lắng cho tình hình cháu trai bà ta.

Ánh mắt Đường Dững lại càng ngày càng trở nên nghiêm khắc, nói thẳng: “Hàm hồ! Bà cũng là một đời pháp sư, sao có thể không giữ được cả một con ma mới chứ, thành thật nói xem, có phải bà đã dùng thuật pháp gì, chuyển dời hồn vía của cháu bà đến nơi khác đúng không!”

“Không, tôi nếu có bản lĩnh ấy, thì còn phải đi xin cậu tôi luyện nó thành tiểu quỷ sao...” Thẩm Mai Chi tỏ vẻ oan khuất, khi đang nói chuyện còn hàm chứa nước mắt.

Có điều nói đến thuật pháp, tôi lại nhớ tới phương pháp cướp xác kia, liền thử thăm dò nhắc nhở Thẩm Mai Chi: “Di à, lúc trước không phải bà từng thử dùng cách cướp xác để hồi sinh cháu bà sao, có phải khi đó, hồn vía của cháu bà đã bị tách ra một ít rồi không...”

Không đợi tôi nói xong, Thẩm Mai Chi mới vừa rồi còn tỏ vẻ oan ức đã đột nhiên quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt hận không thể biến thành dao nhỏ tôi đâm tôi!

Mà Đường Dững cũng chợt hiểu ra, cả giận nói: “Cướp xác! Không ngờ trông bà thoát nhìn thì trung thực mà lại độc ác như thế, lại dám dùng phương pháp cướp xác để hồi sinh cháu bà, bây giờ chuyện bà xin tôi luyện cháu bà thành tiểu quỷ là giả, chẳng qua là bà đang kéo dài thời gian, để cháu bà tranh thủ đi cướp xác, để nó mượn dùng cơ thể người khác rồi hồi sinh thành công!”

Thẩm Mai Chi lúc trước còn tỏ vẻ hai mắt nhắm lệ mông lung, dường như ủy thác tất cả hy vọng vào Đường Dững, bây giờ bị Đường Dững vạch trần, cũng chẳng buồn ngụy trang tiếp, lạnh lùng nói: “Phải thì thế nào? Tiểu quỷ làm sao có thể so với đứa cháu sống sờ sờ của tôi được? Cả đời bà già này trông cậy vào nó, cho dù tôi phải liều mạng, cũng muốn hồi sinh nó thành công, dù là một mạng đổi một mạng, già đây cũng chịu! Cậu đừng hòng muốn ngăn cản kế hoạch của tôi!”

Nói đoạn, bà ta đã cố sức xông về phía Đường Dững, trong tay còn cầm một con dao găm sắc bén.

Tôi có chút giật mình, mặc dù là thầy phong thủy, có khả năng hô mưa gọi gió, khi chính thức tức giận, cũng sẽ dùng thứ đồ như dao găm.

Chỉ là bà ta quá coi thường Đường Dững, cho dù có giận bùng bùng trước mặt Tô Mộc, Đường Dững cũng có thể bình thản tỏ ra chuyện trò vui vẻ, tôi không biết cụ thể anh ta có thực lực gì, nhưng tôi tin tưởng, thực lực của anh ta tuyệt đối trên cơ Thẩm Mai Chi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đại chiến giữa rắn và hổ

Quả nhiên, bóng dáng Đường Dững chợt lóe lên, trực tiếp lách khỏi đòn tấn công của Thẩm Mai Chi, sau đó trở tay về lại, cánh tay Thẩm Mai Chi đã bị Đường Dững khống chế, dao găm trong tay trực tiếp rơi xuống.

“Bà biết sao Tô Mộc lại đi rồi không?” Đường Dững cong miệng cười, đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Đi làm gì?” Thẩm Mai Chi sững sốt, vô thức hỏi.

Tôi cũng rất tò mò, ngay cả tôi cũng không biết Tô Mộc đi làm gì, Đường Dững vẫn ngủ suốt làm sao lại biết?

“Anh ta đi lâu như vậy, giờ cũng đã đạt được mục đích, giết người, dù gì bà cũng là một thầy phong thủy đầy kinh nghiệm, lại phạm sai lầm cấp thấp như vậy, sự phụ bà chưa từng dạy bà rằng không nên tin lời ma nói sao?” Đường Dững nhìn Thẩm Mai Chi đầy giễu cợt, giọng điệu nói chuyện rất từ tốn, như thể anh ta đã sớm thông đồng với Tô Mộc rồi vậy.

Quả nhiên, sắc mặt Thẩm Mai Chi trầm xuống, lớn tiếng hỏi: “Giết người? Giết ai?!”

“Bà nói xem?”

Đường Dững cười càng thêm xán lạn, nhìn Thẩm Mai Chi với vẻ sâu xa.

“Các người!” Thẩm Mai Chi không dám tin tròng mắt với Đường Dững.

Nhưng trên mặt Đường Dững lại mang theo nụ cười dối trá, khiến người ta càng thấy chột dạ, căn bản không thể nào nhận biết được rốt cuộc anh ta đang nói thật hay giả.

Quả nhiên, Thẩm Mai Chi đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của Đường Dững, nóng lòng chạy ra bên ngoài, căn bản bất chấp mà giao chiến với Đường Dững.

Nhưng Đường Dững sao chịu buông tha cho bà ta chứ, trực tiếp lấy tay vỗ một cái, liền bắt Thẩm Mai Chi trở lại bên người một lần nữa, trở tay vặn một cái, không chừa Thẩm Mai Chi giống như cảnh sát bắt kẻ trộm, nói: “Mục đích Tô Mộc lừa bà là để giết cơ thể bà đã tìm để cướp xác, nuốt chửng hồn vía cháu bà, có điều tôi tìm bà, lại thật sự là vì muốn tốt cho bà.”

Nói xong Đường Dững nhìn Thẩm Mai Chi với vẻ hiên ngang lẫm liệt, thậm chí còn buông tay ra, tiếp xúc với con kim nén của bà ta, không hề lo lắng Thẩm Mai Chi sẽ lại chạy trốn.

Thẩm Mai Chi đã biết sự lợi hại của Đường Dững, sắc mặt xanh mét mà nhìn Đường Dững, lại thật sự không chạy trốn, hỏi anh ta: “Có ý gì, các người không phải là cùng một phe sao, gì mà muốn tốt cho tôi chứ.”

Đường Dững cười khoát khoát tay, nói: “Bà từng gặp tăng nhân Thái Lan nào lại cùng phe với ma chưa? Kể cả là vậy, thì đó cũng là phe để tôi nuôi tiểu quỷ, nhưng thực lực của Tô Mộc bà cũng biết đấy, sao có thể là tôi nuôi tiểu quỷ, giữa tôi và anh ta, còn có một chuyện chưa tính sổ với nhau cho rõ ràng, anh ta ý vào chuyện mình là lệ quỷ, cướp vợ của tôi, bắt nạt em trai tôi, chẳng qua tôi chỉ hòa thuận với anh ta ngoài mặt mà thôi!”

Nói đoạn, trên mặt Đường Dững lại thực sự hiện lên vẻ oán hận, u oán liếc mắt với tôi.

Sau đó nói: “Giờ bà chỉ có hai lựa chọn, một là triệu hồi hồn vía cháu bà tới đây, để tôi luyện thành tiểu quỷ, đi theo bên cạnh bà, hai là duy trì hiện trạng để cháu trai bà dùng cách cướp xác để hồi sinh, có điều có Tô Mộc ở bên cạnh nhắm vào, đợi cháu bà thật sự nuốt chửng hồn vía của người khác xong, cũng chính là lúc Tô Mộc nuốt chửng hồn vía của cháu bà, bà cần phải suy nghĩ cho kỹ.”

Nói xong Đường Dững không để ý tới Thẩm Mai Chi nữa, thậm chí kéo tay tôi và Diệu Diệu, đi tới chỗ cây dừa, để tôi băng bó vết thương cho anh ta.

Trong thời gian này, đầu tiên anh ta bị Lục Nhĩ cào xước, sau đó lại bị nổ một cái, khuôn mặt trắng nõn đã sớm trở thành mặt mèo hoa.

Tôi có chút bận tâm, sợ Thẩm Mai Chi đi thật, hơn nữa Đường Dững này trước giờ đều chẳng buồn để mắt đến Tô Mộc, sao anh ta lại biết kế hoạch của Tô Mộc?

Tô Mộc thực sự muốn nuốt chửng hồn vía của cháu trai Thẩm Mai Chi sao?

Tôi vừa vội vàng khur trùng vết thương cho Đường Dững, vừa thấp thỏm không yên mà nghĩ tới tình huống bên phía Tô Mộc, anh ta quả thực đã đi ra ngoài một ngày rồi, nếu như đi giết người, giờ chắc cũng đã xong rồi?

Nhưng anh ta rõ ràng đã nói con trai ông chủ Châu vô tội...

Trong lòng tôi càng ngày càng phiền loạn, cũng không chịu tin tưởng Tô Mộc sẽ làm sát kẻ vô tội, lại sợ điều Đường Dững nói là sự thật, dù sao anh ta cũng là ma, còn là một con lệ quỷ, mặc dù anh ta đối với tôi rất tốt, nhưng anh ta đối với người khác thì sao?

Lúc tôi đang nghĩ tới nghĩ lui, không nhận được muốn hỏi Đường Dững thì Thẩm Mai Chi lại đi tới.

Lúc này bà ta đã tỉnh táo lại, đôi mắt âm u xoáy sâu vào tôi và Đường Dững để đánh giá.

Hồi lâu, bà ta mới nói: “Kể cả là luyện cháu tôi thành tiểu quỷ, thì chí ít cũng phải luyện thành cấp bậc ác quỷ, cậu có thể bảo đảm được không?”

“Không thể, lòng tham của bà lớn quá nhĩ.” Đường Dững cười lạnh nói.

“Nếu như cộng thêm bộ xương già này của tôi thì sao?” Thẩm Mai Chi nói.

Nói đoạn, bà ta đã ngồi trên chiếu, trong miệng đọc câu thần chú.

Nghe có chút quen tai, chắc không phải là bà ta đang gọi dơi hút máu đấy chứ?

Quả nhiên, niệm được khoảng mười phút xong, ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng thủy tinh va chạm, dơi hút máu thực sự xuất hiện ở ngoài cửa sổ, chỉ là gặp phải cách trở, nó không vào được.

Nhớ tới cảnh tượng ông chủ Châu đang sống sờ sờ bị dơi hút máu phân thây, tôi sợ đến mức dựng hết tóc gáy cả người, bà ta đưa dơi hút máu tới là có ý gì?

“Có cái thân già này của tôi, cộng thêm một con dơi hút máu, đủ để cho cháu tôi trở thành ác quỷ, cậu có dám thề độc với tôi không, đảm bảo cháu tôi sẽ trở thành ác quỷ?” Thẩm Mai Chi nói.

Cho dù là pháp sư hay là tăng nhân Thái Lan, đều là công việc tiếp xúc với hồn vía và âm khí, coi như là sống dựa vào lộc trời, nên coi trọng nhất là việc kính nể trời đất.

Thẻ độc này phải chỉ vào trời đất mà thẻ, có sức ràng buộc rất mạnh đối với bọn họ, còn mạnh hơn cả pháp luật đạo đức, phạm là thẻ độc, thì bọn họ nhất định phải làm được, cho dù có chết, bọn họ cũng sẽ không vi phạm lời thẻ.

Lúc này ngay cả Đường Dững cũng không cười được nữa, cau mày nói: “Bà như vậy là có âm mưu gì, chỉ cần luyện cho cháu bà thành tiểu quỷ, là nó có thẻ đi theo bên cạnh bà rồi, hà tất phải cưỡng cầu thực lực của ác quỷ? Hơn nữa cho dù thật sự luyện nó thành ác quỷ, bà chết, nó không có chủ nhân, vẫn chỉ là một du hồn dã quỷ, phiêu đảng trong trời đất, tội tình gì chứ?”

“Đừng xen vào việc của người khác, cậu chỉ cần đáp ứng yêu cầu của tôi là được!” Thẩm Mai Chi nói.

Cũng không biết rốt cuộc bà ta lấy đâu ra tự tin, Đường Dững chẳng qua là người tôi mời đến giúp đỡ mà thôi, bà ta lại dám ra lệnh cho Đường Dững.

Với sự nóng tính của Đường Dững, tôi rất sợ Đường Dững mà mất hứng cái, sẽ buông tay mặc kệ luôn.

Ai ngờ tâm trạng Đường Dững lại rất tốt, thấy Thẩm Mai Chi có ý yêu cầu, còn thật sự đưa tay ra, dùng dao nhỏ cứa ngón tay, chấm máu tươi lên giữa trán và miệng, môi, nói: “Tăng nhân Thái Lan - Đường Dững xin thẻ tại đây, sẽ luyện cho cháu trai của Thẩm Mai Chi thành ác quỷ, nếu vi phạm lời thẻ, cả đời này sẽ bị bắt lực, mãi mãi không tiết được!”

Nói xong anh ta còn ra vẻ sợ hãi, nói: “Thẻ quá độc rồi.”

Thẩm Mai Chi không nói gì, chỉ gạt đầu, sau đó bà ta móc ra một hình nhân bằng vải trắng từ trên người, đặt trước mặt, trong miệng ngâm nga một bài ca dao kì lạ.

Giọng nói kia ai oán thê lương, như đang kể lại chuyện gì, nhạc điệu vô cùng kì dị, chỉ nghe hai câu, tâm lý của tôi đã chợt cảm thấy bi thương, dường như tất cả mọi chuyện đều quá khổ đau, thậm chí tôi không biết cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Mơ hồ có một loại xúc động đi tìm cái chết, chết xong là hết chuyện.

Lúc tôi cầm lấy dao găm trên đất để cắt cổ tay theo bản năng, Đường Dững lại níu tôi lại, ôm tôi thật chặt trong ngực anh ta, tay còn dùng lực ôm lấy đầu của tôi, ngăn cản làn điệu kia truyền vào trong lỗ tai tôi.

Như một chậu nước lạnh rót vào đầu, tôi chợt tỉnh táo lại, đầu óc đã tỉnh táo lại.

“Đừng nghe, đây gọi là hồn dao, chuyên dùng để triệu hoán hồn vía.” Đường Dững giải thích.

Đang nói chuyện thì tôi đã thấy ở cửa có một bóng dáng nhạt màu xanh xuất hiện, chính là thiếu niên kia.

Lúc này dường như tâm trí nó không được đầy đủ, bay lượn vào, hợp lại với hồn vía còn sót lại bên cạnh nó, chờ cho tất cả hồn vía của nó đều hợp lại rồi, cơ thể hư ảo của nó lập tức ngưng đọng được chắc hơn.

Tuy không so được với Diệu Diệu, thân thể vẫn trong suốt, nhưng các phần rìa của hồn vía nó lại rõ ràng hơn nhiều.

Nói nôm na một chút, là thoát nhìn trông cái chất của nó có vẻ cô đọng hơn.

Mà Thẩm Mai Chi hát xong bài dao, cơ thể lại ngã lộn trên đất nghe bụp một cái như điều đứt dây, mà từ trên thân thể của bà ta, lại cũng có một Thẩm Mai Chi lung lay đứng dậy!

“Bà già này, lại thực sự dùng mạng của mình để tăng cường thực lực cho cháu trai.” Đường Dững nhìn chăm chăm vào hồn vía của Thẩm Mai Chi rồi nói lầm bầm.

Chỉ có điều anh ta đã thẻ độc, sau khi nói xong, bèn lập tức đi tới chỗ thiếu niên, một lần nữa bỏ ra một đồng đồ vật, còn kêu Diệu Diệu ở bên cạnh truyền âm khí hộ pháp, bắt đầu tu luyện cho thiếu niên kia.

Mà hồn vía của Thẩm Mai Chi sau khi thoát khỏi cơ thể, lại đi thẳng tới phía tôi.

“Bà đừng tới đây, anh ta đã tu luyện cho cháu bà theo lời dặn của bà rồi, bà còn muốn làm gì nữa?” Tôi sợ đến mức liên tiếp lui về sau, cảnh giác nói.

Nhưng bà ta căn bản không để ý tới tôi, vẫn đi về phía tôi như cũ, trong miệng còn khấp khểnh mờ mờ, dường như đang nói chuyện.

Giờ tôi mới kịp phản ứng lại, bây giờ bà ta đang là hồn vía, hơn nữa tu vi không đủ, không thể nói chuyện trực tiếp với tôi.

Điều này làm tôi càng sợ hơn, Đường Dững và Diệu Diệu lúc này đã nhắm mắt chuyên tâm tu luyện cho thiếu niên, không có ai bảo vệ cho tôi, tôi chỉ có thể căn rằng chạy trốn ra bên ngoài.

Nhưng lúc này Thẩm Mai Chi đang ở trạng thái hồn vía, tôi cũng không biết rốt cuộc bà ta đã chết chưa, dù sao tốc độ của tôi cũng không nhanh như bà ta, chỉ cảm thấy đằng sau có luồng gió âm kéo tới, bà ta đã đến sau tôi, bắt được bả vai của tôi rồi!

“Cứu mạng với! Tô Mộc!” Tôi sợ đến mức chân cũng mềm nhũn, cũng không kịp để ý là Tô Mộc không ở đó, vô thức gọi tên anh ta.

Nhưng Tô Mộc cũng không tới, thoáng cái Thẩm Mai Chi đã bắt được bả vai của tôi, bàn tay lạnh như băng di chuyển theo bả vai đến cánh tay của tôi, tôi chỉ thấy lạnh hết cả người.

Lúc đang ở tình trạng chỉ mình treo chuông, đằng sau tôi đột nhiên truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, ngay sau đó là bóng một con vật màu vàng nhạt nhỏ bé nhanh chóng nhảy đến đằng sau tôi, xuyên qua hôn vía của Thẩm Mai Chi, trực tiếp ôm lấy tôi.

“Rít rít!”

Là Lục Nhĩ!

Nó lại chủ động bảo vệ tôi, còn lấy răng gặm giữ với Thẩm Mai Chi, như thể nếu bà ta còn dám tới gần thêm một bước, Lục Nhĩ sẽ cắn bà ta!

Nhưng trong mắt Thẩm Mai Chi toàn vẻ quyết liệt, như thể đã quyết tâm đi tìm cái chết vậy, không để ý đến uy hiếp của Lục Nhĩ, bàn tay lạnh như băng vẫn di chuyển trên cánh tay tôi.

Thoắt cái hơn nửa người đã bao trùm sau lưng tôi.

“Rít!” Thấy uy hiếp vô dụng, lần này Lục Nhĩ cũng giận lên, hừ nhẹ một tiếng, răng nanh nhỏ của Lục Nhĩ trực tiếp gặm lên người Thẩm Mai Chi, gặm cho bà ta toàn thân không ngừng run rẩy.

“Ngừng tay! Không đúng, ngừng mồm lại, con súc sinh này cũng dám cướp đồ ăn với ông đây, mày chán sống rồi hả?!” Một giọng nói âm u bỗng thốt lên từ lòng tôi, không đợi tôi kịp nghĩ ngơ, hình xăm rắn đen trên cổ tay đã lóe lên ánh sáng màu đen, nhảy xuống khỏi cổ tay tôi.

Lúc này rắn đen kiêu ngạo trừng mắt nhìn Lục Nhĩ, dường như bị Lục Nhĩ chọc giận, toàn bộ đầu rắn đều ngửa lên giữa không trung, cái đuôi lớn màu đen đập thùng thùng lên mặt đất, mặt đất lát đá xanh cỡ lớn, thoáng chốc đã bị rắn đen đập cho nứt ra.

“Ông... Đừng đập nữa...” Tôi sợ rắn đen, nhưng nó lại ở trên cổ tay tôi suốt, còn chọn tôi làm người trợ tiên gì đó, dù sao cũng coi như khá quen thuộc với tôi, nên tôi bèn lấy can đảm nói.

Bất kể trong chúng nó ai muốn ra tay với Thẩm Mai Chi, thì cũng phải kéo bà ta xuống khỏi người tôi trước đã.

“Nhóc con, cô đừng sợ, chỉ là một con khỉ Mi Nhĩ cấp Tứ Nhĩ thôi, giờ ông đây sẽ giải quyết nó!” Rắn đen lạnh lùng bảo, nói đoạn, nó vụt đuôi rắn qua, đánh về phía Lục Nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Rơi tóc giả rồi

Mẹ nó! Sao nó lại còn đánh nhau với Lục Nhĩ nữa...

Trong lòng tôi chột sần, nhưng rắn đen căn bản không nghe lời tôi, thoáng chốc đã quấn lấy Lục Nhĩ.

Cũng may sau khi rắn đen bật khỏi cổ tay tôi, hôn vía Thẩm Mai Chi lại không dây dưa với tôi nữa, trực tiếp buông tay tôi ra, mặt lạnh tanh đứng một bên, quan sát trận đấu giữa rắn đen và Lục Nhĩ.

Tôi vội vàng lùi lại, rời xa Thẩm Mai Chi.

Sau đó tim chột thót lên.

Lục Nhĩ tuy cũng đã tu luyện gần hai trăm năm, nhưng so với rắn đen thì khác nào chênh lệch giữa ông già với con nít.

Chỉ vèn vện mấy hiệp, trên người Lục Nhĩ đã tái đi.

“Rít!” Hét thảm một tiếng, Lục Nhĩ nhăn nhó mặt mày, lại bị rắn đen cắn cho bộc phát hung tính, trực tiếp nhào tới người rắn đen, liều mạng cắn xé.

Nhưng toàn thân rắn đen phủ đầy vảy lân, vô cùng kiên cố, dù Lục Nhĩ cắn cào ra sao, cũng không mấy may ảnh hưởng tới rắn đen.

Tôi gấp không chịu được, Lục Nhĩ đáng yêu như vậy, hơn nữa vừa rồi nó còn vì cứu tôi mới cắn Thẩm Mai Chi, giờ nó bị rắn đen cắn cho thảm như vậy, làm sao tôi có thể ngồi yên không để ý được chứ?

Nhưng tôi chẳng biết làm gì cả, giờ xông lên, chưa biết chừng ngay cả mạng mình cũng hi sinh luôn.

Ngay lúc tôi đang do dự, rắn đen đã mất đi tính nhẫn nại, há răng nanh sắc bén với Lục Nhĩ.

“Ngậm miệng lại!”

Trong tình huống nguy cấp, tôi nổi giận gầm lên một tiếng, cũng không kịp nghĩ tới an nguy của mình, trực tiếp nhào qua giữ chặt lấy Lục Nhĩ, ôm nó vào lòng.

“Rít rít.” Lục Nhĩ kêu yếu ớt một tiếng, đôi mắt tròn vo ngạc nhiên nhìn tôi, sâu trong đáy mắt dường như còn có vẻ lo lắng.

“Đừng!” một tiếng, sau lưng tôi bị đuôi rắn quật tới, đau rát, cả người cũng bị quật cho bay lên, ngã dúm dúm dưới đất.

Rắn đen quật cho tôi một cái xong, đã giận sôi lên, trực tiếp khề lười ra mắng: “Khốn kiếp, cô thân là người trợ tiên của ông đây, sao có thể che chở cho con súc sinh này! Vừa rồi nếu không phải ông đây phản ứng nhanh, thứ đập trúng cô sẽ không chỉ là đuôi rắn nữa đâu, mặc dù tư chất cô rất tốt, đã được ông đây gặm một cái, nhưng cũng chắc chắn phải chết đó!”

Nói rồi rắn đen còn trừng mắt với tôi về sát khí bùng bùng, con người đen như mực chất đầy phẫn nộ.

Tôi sợ đến đổ mồ hôi lạnh cả người, nhưng vẫn ôm chặt Lục Nhĩ vào lòng.

Giống như dự đoán của tôi, tôi là người trợ tiên của rắn đen, tuy nó quật cho tôi một đuôi, nhưng trận chiến vẫn bị ép phải ngừng, nó không ra tay tiếp với tôi nữa.

“Đừng đánh nữa, nó không phải muốn cướp hồn vía của Thẩm Mai Chi, vừa rồi nó chỉ đang bảo vệ tôi mà thôi.” Tôi run rẩy nói.

Nhưng rắn đen cũng không cảm kích, nói thẳng: “Có ông ở đây, cô cần gì nó bảo vệ chứ? Rõ ràng là không coi ông đây ra gì, huống chi Thẩm Mai Chi chỉ là đến thực hiện lời hứa, để ta nuốt chừng hồn vía bà ta mà thôi, cũng không định làm hại cô.”

Tuy nói như vậy, có điều sát khí trong mắt rắn đen vẫn bớt đi nhiều, nhìn chăm chăm tôi nói: “Hôm nay súc sinh này mạo phạm ông nội thường luồng tiên của cô, cô còn dám vì nó mà chống đối với ông đây, cô đã biết lỗi chưa?”

Cũng không biết con thường luồng tiên này hiểu như thế nào về vai vế của loài người, nó lúc thì tự xưng là ông nội thường luồng tiên, lúc thì tự xưng là ông đây, xưng hô rất hỗn loạn, nhưng đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo của nó, tôi căn bản không dám soi mói, chỉ có thể gật đầu thật mạnh theo ý của nó: “Biết lỗi rồi, về sau không dám nữa.”

“Ha ha, cô nhóc như cô cũng thức thời ra phết.” Rắn đen có lẽ là thấy tôi khá thuận theo, nên về ngang tàng trên người lại càng giảm thêm, há cái miệng máu tanh ra cười, nói: “Nể tình cô là người trợ tiên của ông đây, lần này ông đây bỏ qua cho cô, có điều cô phải đồng ý với ta một điều kiện.”

“Được.” Tôi liên tục gật đầu, cũng không để ý nó muốn yêu cầu gì, dù sao giờ cứ làm nó bình tĩnh lại đã, mọi chuyện chờ Tô Mộc trở lại rồi hẵng nói.

“Ông đây giờ đang tu luyện mà lại không nâng lên một bậc được, cô thân là người trợ tiên của ông đây, có nghĩa vụ tìm một lượng lớn hồn vía tới cho ông đây nuốt chừng, chỉ cần cô có thể cung cấp đầy đủ hồn vía, ông đây sẽ bỏ qua cho con súc sinh này, chuyện hôm nay cũng sẽ bỏ qua!”

Ồ...

Tôi chợt sững sốt, có thể nào cũng không ngờ nó lại đưa ra yêu cầu này với tôi.

Nó tu luyện dựa vào việc nuốt chừng vật quý?

Bảo sao nó lại chọn tôi làm người trợ tiên, bởi vì bên người tôi có một con lệ quý!

Nghĩ vậy, tôi lập tức dùng vẻ mặt đề phòng trừng mắt với nó, nếu như nó theo tôi là để nuốt chừng Tô Mộc, tôi kiên quyết không thể đồng ý với yêu cầu của nó!

“Ha ha, không nhìn ra nha, tình cảm giữa nhóc con nhà cô với tên lệ quý cũng sâu sắc ghê, cô vì anh ta mà không đồng ý với yêu cầu của ta, không sợ giờ ta nuốt luôn cả cô và con súc sinh này sao?” Rắn đen cảm nhận được suy nghĩ trong lòng tôi, khé miệng một lần nữa cong lên cười lạnh lùng, há cái miệng to như chậu máu hỏi tôi.

Toàn thân tôi run lên, đột nhiên có xúc động muốn tè ra quần.

Tôi bẩm sinh đã sợ rắn, huống chi còn là một con rắn lớn tu luyện nghìn năm, xét về thực lực, có thể nào nó cũng phải ngang cơ với Bạch Xà luôn nhỉ?

Nói không sợ là giả, nhưng nghĩ đến Tô Mộc, không biết tôi bỗng lấy can đảm từ đâu, ưỡn thẳng người lên nói: “Vay giờ ông nuốt tôi luôn đi, nếu như ông theo tôi là vì muốn nuốt chừng Tô Mộc, thì ông nghĩ cũng đừng nghĩ nữa!”

“Ha ha, tâm huyết phết nhỉ!” Rắn đen nghe xong câu trả lời của tôi lại không hề tức giận, cười ha ha, quấy quấy cái đuôi đập thùng thùng xuống đất.

“Cô yên tâm, với thực lực bây giờ của ông nội thường luồng tiên của cô, không cần phải nuốt chừng lệ quý, chỉ cần mỗi tháng cung cấp một con ma mới

cho ông nội nuốt chừng là được.” Rắn đen nói.

Ma mới cũng không dễ tìm mà, hơn nữa tôi có biết làm gì đâu, đi đâu để bắt ma mới cho nó mỗi tháng chứ.

Tôi hơi do dự, định từ chối, ai dè đằng sau lại vang lên một tiếng nói quen thuộc: “Được!”

Trong lòng tôi lập tức vui vẻ, là Tô Mộc!

Quay đầu nhìn, chỉ thấy khoe miệng Tô Mộc hàm chứa ý cười, đứng ở cửa, hai mắt đang nhìn tôi.

Tôi lập tức vọt tới bên người Tô Mộc, mang cả Lục Nhĩ qua ôm chặt anh ta, vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng về rồi, anh đi đâu vậy?”

“Đi xử lý hậu sự nhà họ Châu, không ngờ anh vừa đi không lâu em đã nhớ anh như vậy rồi.” Tô Mộc cười càng tươi hơn, nhìn tôi với vẻ mặt cưng chiều.

Mặt tôi đỏ lên, dù sao giờ Tô Mộc cũng về rồi, tôi cũng không sợ rắn đen nữa, bèn hỏi Tô Mộc vừa rồi sao lại đồng ý với yêu cầu của nó, mỗi tháng một con ma mới, hình như không dễ tìm vậy đâu.

“Anh tự biết sắp xếp.” Tô Mộc cười cười, không định nói rõ cho tôi biết.

Mà rắn đen được Tô Mộc nhận lời thì đương nhiên cũng cười rất tươi, không biết có phải vì tôi là người trợ tiên cho nó hay không mà tôi lại có thể cảm nhận được tâm trạng thăng hay trầm của rắn đen, thậm chí có thể đọc hiểu hành động của nó có ý gì.

Nó trực tiếp quấy đuôi một cái, mở cái miệng to như chậu máu nhào qua chỗ Thẩm Mai Chi.

Thẩm Mai Chi đã chuẩn bị xong chuyện bị nuốt chừng, nhắm mắt lại bình tĩnh đứng tại chỗ.

Thoáng cái, Thẩm Mai Chi đã bị rắn đen ăn tươi nuốt sống vào bụng.

Sau khi nuốt chừng Thẩm Mai Chi xong, thân rắn thon dài phình to hơn nhiều, nó thoải mái ợ ra rồi xọet một cái, trở lại trên cổ tay tôi, lại hóa thành hình xăm con rắn, chỉ là hình xăm lúc này, rõ ràng đã to hơn ban đầu nhiều.

Rắn đen đi rồi, cả người tôi đều thờ phào nhẹ nhõm, ôm chặt Lục Nhĩ trong ngực, khẽ vuốt lông nó, kể cho Tô Mộc biết vừa rồi nguy hiểm cỡ nào.

Tô Mộc vẫn luôn lắng nghe, khi biết tôi quên mình mà đi cứu Lục Nhĩ thì hàng lông mày đẹp mắt cũng xoắn chặt lại.

“Về sau đừng ngốc nghếch nữa, tính mạng của em chỉ có một lần, đứng trước nguy hiểm, điều đầu tiên phải làm là bỏ chạy, bất kể là vì cứu Lục Nhĩ, hay là cứu anh.”

Nụ cười trên mặt Tô Mộc biến mất, nghiêm túc nói.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của Tô Mộc, trong lòng tôi thấy ngọt ngào, hỏi anh ta: “Vừa rồi anh nghe thấy em nói chuyện với rắn đen hả?”

“Ừ.” Tô Mộc lên tiếng.

“Có phải cảm thấy vô cùng cảm động không? Không ngờ em lại có nghĩa khí như vậy? Lúc này khi nói câu kia, trông em có ngầu không, hình tượng có vĩ đại không?” Tôi kiêu ngạo nói, vốn tưởng đáng vẻ vì nghĩa quên mình kia của mình không ai chú ý tới, không ngờ Tô Mộc đều nhìn thấy.

Thảo nào vừa rồi ánh mắt anh ta nhìn tôi lại hiền dịu như vậy.

“Em ngốc thật đó.” Tô Mộc bắt đầu cười cười, ánh mắt nhìn tôi dịu dàng hơn nhiều, sau đó hỏi tôi đã ngủ một ngày rồi, có đói bụng không?

Lúc này tôi mới phát hiện, trong tay anh ta vẫn cầm một cái túi, bên trong có đồ ăn gọi mang về, mùi cơm thoang thoang bay tới.

“Đói rồi, Tô Mộc, anh thật tốt.” Tôi lập tức đón lấy hộp cơm, vui vẻ ngồi ăn.

Mà Tô Mộc thì đi tới bên người Đường Dũng, ánh mắt nặng nề nhìn thiếu niên đang được tu luyện.

Cả một tuần, trừ ăn cơm, đi ngủ với đi vệ sinh ra, Đường Dũng đều chỉ chuyên chú tu luyện cho thiếu niên kia.

Diệu Diệu cũng vẫn dốc hết sức ở bên cạnh hộ pháp, mà trải qua trận chiến giữa rắn và khi xong, tình cảm giữa tôi và Lục Nhĩ rõ ràng đã sâu đậm hơn nhiều.

Trong tay tôi đang cầm khoản tiền ba tỷ rưỡi, cả người đều lâng lâng vui vẻ, có cảm giác như giàu xổi chỉ qua một đêm, bèn hỏi Tô Mộc tôi có thể tiêu tiền của anh ta không?

Muốn đi dạo phố... Cảm giác cầm tiền mà không được tiêu, cũng dày vò lắm.

Tô Mộc rất sáng khoái gật đầu, nói bây giờ anh ta là ma, tiền của trần gian không có ý nghĩa gì với anh ta, nên chỗ tiền kia đều cho tôi.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ...

Mặc dù tôi đã cố gắng kiềm nén nhưng miệng vẫn sắp ngoác đến tận mang tai luôn, làm Tô Mộc tỏ vẻ chê bai mà nói: “Đừng cười nữa, em cười đến mức sắp rơi cả tóc giả rồi kìa.”

...

Tôi hoảng hốt, lúc này mới nhớ tới tôi đã cạo trọc đầu rồi, trên đầu chỉ là tóc giả.

Chỉnh lại tóc giả, tôi ngừng cười, nghiêm mặt nói: “Thừa dịp bọn họ luyện tiểu quý, anh với em đi mua sắm đi? Mua thêm bộ tóc giả nữa, bộ tóc giả này cắt từ trên đầu người khác, đội vào cứ thấy là lạ.”

“Tóc giả mua ở trung tâm thương mại thì không phải là cắt từ trên đầu người khác sao?” Tô Mộc không hiểu nói.

Anh ta hiển nhiên không hiểu ý của tôi, ghét bỏ hơi thở của người khác là một chuyện, cái chính là kiểu tóc này khó coi quá, đội vào trông chẳng ăn nhập gì cả.

Hơn nữa bộ tóc giả này lúc Tô Đoàn làm ra còn đang đọc câu thần chú, khóa cả hơi thở của người khác vào luôn, từ trước đến nay ma đều dựa vào hơi thở để phân biệt mọi người, mặc dù Tô Mộc rất lợi hại, có thể dùng mắt để nhận ra tôi, nhưng trong lòng anh ta, tôi vẫn mang hơi thở của người khác.

Ở chung với tôi, liệu anh ta có cảm giác như đồng thời ở cùng hai người phụ nữ không?

Ngắm lại là thấy khó chịu rồi.

Tôi khoác lên tay anh ta, vừa làm nũng vừa mặt dày đòi anh ta dẫn tôi đến trung tâm thương mại, dù sao anh ta nói giờ tôi còn chưa an toàn, để phòng ngừa quả phụ họ Vương về chọc phá, tôi không thể rời khỏi công ty một mình được.

Cầu xin anh ta rất lâu, rốt cuộc anh ta cũng bị tôi nói đến phiền, đồng ý đến trung tâm thương mại với tôi.

Tôi sượng như điên, trực tiếp dắt anh ta tới ngân hàng, gửi chỗ tiền trên chi phiếu vào tài khoản ngân hàng, sau đó quay đầu đi đến trung tâm thương mại.

Chỉ là vừa đi vào trung tâm thương mại, tôi liền phát hiện ra tôi và Tô Mộc đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh dị nhìn chúng tôi, đa số trong đó đều là ánh mắt của phụ nữ.

Quả thực, họ không phải đang nhìn tôi, mà là Tô Mộc.

“Mẹ ơi, nhìn anh đẹp trai kia xem, con mẹ nó đẹp trai quá đi! Đây là ngôi sao à? Dáng dấp đẹp trai như vậy không nổi danh sao được, cậu biết anh ta là ai không?”

“Không biết, liệu có phải là một anh giai Hàn Quốc không?”

“Có thể lắm, cơ mà bên cạnh anh ta sao lại có con bé thế kia chứ, vừa gầy còn lép, ăn mặc thì quê mùa.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tóc giả không tầm thường

Tôi lập tức mất hứng, tuy trong trung tâm thương mại có rất nhiều cô gái đều đang len lén nhìn Tô Mộc, nhưng có hai người, đứng bên rìa đường trước chúng tôi, nhìn Tô Mộc với ánh mắt cực kỳ nồng cháy.

Hơn nữa họ nhìn thì nhìn, dựa vào cái gì mà dám chê tôi nhà quê?!

Tôi trợn mắt liếc xéo họ đầy giận dữ, xuất phát từ lòng hư vinh đặc trưng của phụ nữ, tôi khoác chặt cánh tay Tô Mộc, lôi anh ta đi sang bên cạnh.

Ai dè hai cô gái kia còn hăng hái hơn, trực tiếp đi theo sau chúng tôi, vừa đi còn vừa trò chuyện, khen Tô Mộc trông rất đẹp trai, vừa nhìn là biết có thần thái, nếu sau mà làm ngôi sao thì nhất định sẽ nổi như cồn, đáng tiếc là không có mắt chọn bạn gái, kiểu người đẹp trai như Tô Mộc, chỉ có kiểu phụ nữ trắng trẻo, giàu có và xinh đẹp như họ mới xứng...

Cũng không biết họ không biết ý thật hay là cố ý, nói chung là tiếng nói chuyện của họ vừa đủ để có thể truyền tới lỗ tai tôi, khiến tôi nghe mà nổi giận.

Nhưng tôi vẫn chỉ có thể nhịn, dù sao người ta cũng không chỉ mặt gọi tên là đang nói tôi, chỉ là họ đang nói chuyện phiếm với nhau mà thôi, nếu như tôi

tùy tiện chỉ trích họ, nhất định họ sẽ nói tôi tự mình tưởng bở.

Tôi tức đến mức mặt đỏ bừng, dứt khoát làm bộ không nghe thấy, chỉ âm thầm bước nhanh hơn.

Ai ngờ hai bọn họ còn cứ thế theo đuôi, cũng không dạo phố nữa luôn, chỉ cứ đi sau tôi và Tô Mộc, lớn tiếng trò chuyện, chỉ này chỉ kia mà nói tôi xấu.

Tô Mộc rõ ràng cũng nghe ra ý của họ, khuôn mặt đã âm trầm đến mức sắp chảy cả ra, rất nhiều lần anh ta muốn dừng lại dạy cho bọn họ một trận, nhưng đều bị tôi ngăn cản.

Dù sao nơi này là trung tâm thương mại, nơi công cộng, hơn nữa xem tâm trạng của Tô Mộc bây giờ, có vẻ rất không ổn, tôi sợ anh ta không giữ được chừng mực, nhờ đâu lại giáo huấn quá đà, dẫn cả bảo vệ và cảnh sát tới, thì thật sự quá phiền toái.

Tôi khuyên Tô Mộc cứ làm bộ không nghe thấy, người nên đi dạo thì cứ đi dạo, chỉ là có thêm hai cô nàng đáng ghét này theo sau, tôi cũng ngại đi vào tiệm tóc giả, bèn dẫn Tô Mộc đi dạo trong trung tâm thương mại, chỉ muốn thoát khỏi bọn họ.

Ai dè họ thấy tôi và Tô Mộc chỉ đi dạo phố mà không mua đồ, càng ngông cuồng hơn, nói tôi không chỉ xấu, mà còn nghèo, chỉ đi dạo mà không mua, không xứng với một chàng trai đẹp trai như Tô Mộc.

Tôi quả thực muốn giận điên lên, hận không thể trực tiếp móc thẻ ra, vút lên mặt họ, nói cho họ biết bà mày đây có hẳn ba tỷ rưỡi trên người liền!

Nhưng tôi vẫn nhịn được, nếu tôi thật sự làm như vậy, đám người rảnh rỗi bên cạnh không hiểu rõ mọi chuyện nhất định sẽ cảm thấy tôi là đứa tâm thần, chỉ thích khoe giàu.

Tôi kéo Tô Mộc đi dạo một vòng quanh trung tâm thương mại, họ cũng không nở đi mất, vẫn rất vui vẻ đi theo sau chúng tôi nói móc tôi.

Dù tôi có nhẫn nại như thế nào đi nữa, thì giờ cũng thấy tức giận, bèn thoải mái không dẫn họ đi vòng quanh nữa, mà đến thẳng tiệm tóc giả.

Chị gái ở tiệm rất nhiệt tình, mặt tươi cười chào đón, vừa định gọi ý vài kiểu tóc cho tôi, đã bị hai cô gái đằng sau túm qua đó.

“Người đẹp, gọi ý cho tôi một bộ tóc giả thích hợp đi, tôi là hội viên cao cấp của nhà mình đó.”

Một người trong đó hếch bộ mặt phẫu thuật thẩm mỹ khá rõ ràng lên, trên người mặc váy dài bó sát, trên tay còn khoác một cái ví da Hermes, vừa nhìn là biết có tiền.

Chị gái ở tiệm lúc đầu muốn chào hỏi với tôi, thấy dáng vẻ đó của cô ta, lập tức lại đi tới chào hỏi hai bọn họ.

Tôi lập tức càng thêm khó chịu, có điều chị gái ở tiệm chào hỏi ai là tự do của người ta, tôi cũng không nói gì thêm, tự mình chọn trong tiệm.

Tìm một vòng, tôi chọn trúng một bộ tóc dài quăn màu đen, nhìn trông mềm mại óng ả, trông thời trang, chất lượng tốt hơn nhiều đám tóc giả khác.

Chỉ là vì đều làm từ tóc người thật, nên giá cả cũng đắt kinh khủng, đòi hơn 17 triệu.

Nếu như bình thường, đồ đắt như vậy tôi sẽ chẳng thèm nhìn luôn, nhưng giờ tôi là một người khá giả, bèn cắn răng gỡ tóc giả xuống định đội thử xem.

Ai dè tôi mới vừa lấy tóc giả xuống, đã có hai âm thanh cùng lúc ngăn cản động tác của tôi.

Một tiếng đến từ chị gái ở tiệm, nói tóc giả phải được họ thông qua mới được đội thử, khách hàng không thể tự tiện động vào.

Một âm thanh khác lại đến từ Tô Mộc, ánh mắt của anh ta hơi nghiêm khắc nhìn bộ tóc giả trên tay tôi, kêu tôi bỏ xuống, chọn cái khác thử.

Chị gái ở tiệm bắt nạt tôi thì thôi, tôi vất vả lắm mới chọn được một cái trong đó, thế mà ngay cả Tô Mộc cũng không để tôi thử!

Tôi lập tức thấy áy náy, hỏi Tô Mộc vì sao, có phải vì cảm thấy bộ này quá đắt không, muốn kêu tôi chọn bộ nào rẻ hơn.

“Bộ tóc giả này có gì đó kì lạ.” Tô Mộc tỏ vẻ im lặng liếc mắt nhìn tôi, nói.

Tôi vốn còn đang áy náy, nghe thấy lời anh ta nói xong thì lập tức bỏ bộ tóc giả xuống, nỗi áy náy trong lòng cũng bị sự tò mò thay thế, thấp giọng hỏi Tô Mộc có chỗ nào không đúng.

“Em nhìn kỹ xem, trên bộ tóc kia có phủ một lớp âm khí.” Tô Mộc chỉ chỉ vào tóc giả, cũng thấp giọng nói.

Bị anh ta chỉ điểm như thế, lúc này tôi mới phát hiện ra, trên bộ tóc giả vừa rồi tôi cầm quả thực có phủ một lớp màu đen nhàn nhạt.

Chỉ là vì bộ tóc giả này vốn đã là màu đen đậm, âm khí bao phủ cũng không rõ ràng, nên vừa rồi tôi mới không phát hiện.

“Tại sao lại thế? Cắt tóc xong chẳng phải sẽ không còn sự sống nữa sao, sao lại phủ một lớp âm khí?” Tôi hỏi Tô Mộc.

“Tóc bị cắt quả thực sẽ mất đi sự sống, nhưng hơi thở của chủ nhân sẽ ở lại trên tóc hoặc nhiều hoặc ít, nên mới có năng lực dùng tóc diệt ma.”

“Nhưng trong tình huống hơi thở này không có thuật pháp để duy trì, thì nó sẽ không giữ được lâu, hơn nữa bản thân nó cũng rất nhạt, trong quá trình chế tạo tóc giả để mua bán, hơi thở của chủ nhân vốn có cũng sẽ tiêu tan, nên những bộ tóc giả khác cũng chỉ là hàng kinh doanh bình thường, duy độc bộ tóc này, trên đó không chỉ có âm khí, mà còn lộ ra cả sát khí.”

Tô Mộc giải thích, nói đoạn, anh ta lắc đầu, bảo: “E là chủ nhân của bộ tóc này lúc còn sống đã chết thảm, để lại sát khí nồng nặc, kí gởi hồn vía vào trong bộ tóc giả này, nếu như người sống đội vào, nhẹ thì tinh thần sa sút, liên tiếp gặp chuyện không may, nặng thì bị vật quỷ nuốt chửng, bệnh nặng một trận.”

Còn chưa nói hết, hai cô nàng phía sau đã lại uốn éo chen vào rồi.

Họ rõ ràng là có ý đối đầu với tôi, thấy tôi muốn thử bộ tóc dài màu đen, lập tức nói: “Đưa tôi bộ tóc giả đó, tôi muốn thử.”

Chị gái ở tiệm rõ ràng đã coi họ thành người giàu có, tuy vừa rồi không để cho tôi thử, nhưng cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ vừa đề nghị thử một cái xong, chị gái ở tiệm lập tức vui vẻ chạy tới, gỡ bộ tóc giả xuống cho cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ đội thử.

Ha, chó ngáp phải ruồi thật.

Tôi lập tức thấy hứng thú, hưng phấn nhìn cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ thử đội tóc giả, dù sao cô ta làm tôi ghê tởm suốt dọc đường, bây giờ tự cô ta tìm tới cái chết, tôi cũng không có lòng tốt đi nhắc nhở cô ta làm gì.

Huống hồ nói miệng không bằng chứng, thì cho dù tôi nói, cô ta cũng chưa chắc sẽ tin.

“Hả hề gớm.”

Tô Mộc thấy vẻ mặt khê hả hề của tôi, nhếch miệng lên cười, chê bai.

“Không phải, em chỉ xem trò vui mà thôi.”

Tôi phản bác, có điều tôi thực sự tò mò, muốn biết sau khi đội bộ tóc giả có oan hồn kí sinh này xong thì rốt cuộc sẽ có phản ứng gì.

Cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ có chị gái ở tiệm hỗ trợ nên không tốn sức mấy để đội xong tóc giả, khỏi phải nói, bộ tóc giả đúng là rất hợp với cô ta, lúc cô ta đội lên, tôi đột nhiên cảm thấy cô ta thay đổi, trở nên đẹp hơn nhiều, cả người như phát sáng.

Không riêng tôi có cảm giác này, ngay cả bạn của cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ cũng kinh ngạc hô lên, khen cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ một cách cực kỳ khoa trương, nói bộ tóc này hợp với cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ bao nhiêu, đẹp hơn mấy con bé nhà quê nhiều.

Nói đoạn, bạn của cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ còn liếc nhìn tôi!

Cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ được khen chột thấy tâm trạng rất tốt, không ngừng thưởng thức sắc đẹp tuyệt vời của mình trong gương, còn liếc mắt đưa tình với Tô Mộc ngay trước mặt tôi mà không thêm kiêng dè gì cả!

“Quẹt thẻ! Bộ tóc này tôi chắc chắn muốn mua!” Cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ yêu kiều thốt lên một tiếng, hào phóng rút ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho chị gái ở tiệm.

Chị gái ở tiệm lập tức vui vẻ, nhanh chóng giúp cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ quẹt thẻ, chỉ là không đợi cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ ký xong chữ trên hóa đơn quẹt thẻ, dưới chân cô ta đột nhiên truyền đến tiếng rắc.

“A!” Cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ kêu la thất thanh, thảm thiết, cả người ngã xuống đất.

Trong lòng tôi cả kinh, nhanh như vậy sao!

Bộ tóc giả này mới vừa được cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ mua, bảo ứng đã tới rồi!

Chỉ thấy cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ ngồi dưới đất mà toàn thân run rẩy, cái chân đã bị một vật thể hình trụ dài sắc cắm trúng, máu tươi chảy ròng.

Thế mà lại là giày cao gót của cô ta!

Lúc này giày cao gót đã gãy, gót giày ghim vào chân cô ta theo một góc độ quái lạ, lộ ra cảm giác rợn cả tóc gáy.

Chuyện này chắc chắn không phải ngoài ý muốn, mặc dù gót giày gãy, nhưng không thể nào lại bật lên trên, cắm vào chân cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ được.

Càng giống như có người cố ý bẻ gãy gót giày của cô ta, sau đó cắm mạnh vào giữa hai chân cô ta vậy!

Con ma dữ quá đi!

Biến cố đột nhiên xuất hiện, làm cho cả tiệm trở nên hỗn loạn.

Bạn của cô ta cũng sợ hãi, ở bên cạnh mà cứ hỏi làm sao bây giờ, có đau không... như con ruồi không đầu vậy.

Nói nhảm, đâm thử cho cô ta thành như vậy xem đau không? Còn không mau gọi cấp cứu!

Trong lòng tôi oán thầm.

Mặc dù tôi vô cùng chán ghét cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ này, nhưng cô ta bị thương nghiêm trọng như vậy, lúc này tôi cũng không kịp hã hê, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cấp cứu.

Đã thế này rồi mà cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ vẫn còn nhìn Tô Mộc, vừa khóc vừa vờn tay với Tô Mộc, run giọng nói: “Mau cứu tôi, đưa tôi đi bệnh viện, xin anh đấy.”

Chân mày Tô Mộc khẽ nhíu, cũng không đi sang trợ giúp, mà quay đầu nhìn tôi.

Lúc này trong trung tâm thương mại tuy nhiều người, nhưng tầng này chủ yếu bán trang sức nữ, cũng không có nhiều con trai, người đàn ông gần chúng tôi nhất chỉ có một mình Tô Mộc thôi.

Tôi chỉ có thể gật đầu, để Tô Mộc ôm cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ xuống dưới, chờ xe cứu thương trước cửa trung tâm thương mại.

“Lạnh quá, chắc không phải là tôi sắp chết rồi chứ...” Cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ co rúc trong lòng Tô Mộc, hai tay ôm thật chặt cổ Tô Mộc, ngửa đầu nhìn Tô Mộc, đến lúc này rồi mà trong âm thanh khổ sở đáng thương của cô ta vẫn mang theo vẻ hồn dỗi!

“Trước tiên gỡ tóc giả xuống đã, lát nữa hành động cũng tiện hơn chút.” Tôi có chút không vui, trong lòng nổi lên một trận ghen tuông, lạnh lùng nói.

Oán niệm trên bộ tóc này rõ ràng còn mạnh hơn cả lời Tô Mộc nói, báo ứng này vừa xuất hiện đã gây ra máu tanh, nếu như để lâu thì chắc sẽ gây ra tai nạn chết người luôn.

Ai dè cô nàng đó biết phải gỡ tóc giả của cô ta xuống thì lập tức không làm, hai tay trực tiếp ôm lấy đầu, gắt gao ấn tóc xuống, còn liều mạng rúc trong lòng Tô Mộc, nói sao cũng không chịu gỡ tóc giả xuống.

Cũng may oan hồn trên bộ tóc giả dường như cảm nhận được hơi thở của Tô Mộc, âm khí bao phủ trên tóc giả đã mờ đi nhiều.

Đội hai mươi phút, xe cứu thương rốt cuộc cũng tới, Tô Mộc thả cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ lên xe cứu thương rồi xoay người đi liền, kéo tôi định về trung tâm thương mại tiếp tục đi dạo.

“Anh đẹp trai oi...” Cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ yêu kiều gọi to một tiếng, nhanh tay lẹ mắt níu lấy cổ tay Tô Mộc, nói thế nào cũng không chịu buông.

“Anh theo tôi đến bệnh viện được không, bạn tôi nhất gan, người nhà lại không ở bên cạnh, ở trong viện không thể không có ai, anh đi theo tôi được không?” Cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Tô Mộc chất đầy vẻ chờ đợi.

“Xin lỗi, tôi còn phải đưa vợ tôi đi dạo phố.” Tô Mộc lạnh nhạt nói, nói đoạn, anh ta đã rút tay về luôn.

Hành động này quả thực quá là ngầu, men lý cỡ max luôn!

Lòng tôi như bị thứ gì đó đập mạnh vào một cái, sự không vui vừa rồi chợt tan biến thành mây khói!

Tâm trạng tốt lên rồi, bản sắc tham tiền của tôi chợt phát huy, kéo Tô Mộc thấp giọng nói: “Hay là đừng đi dạo phố vội, chúng ta đi theo cô ta đến bệnh viện đi, vụ làm ăn đáng tiền tận cửa thế này sao lại không làm, nếu anh cũng rất ghét cô ta, thì chúng ta cứ chặt đẹp cô ta một trận là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lại có biến cố

Tô Mộc có chút bất ngờ nhìn tôi, một hồi lâu mới phun ra hai chữ: “Tham tiền.”

Tôi cười hi hi, vậy là anh ta đồng ý rồi.

Sau đó chúng tôi cũng theo cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ lên xe cứu thương.

Trên đường tất cả các bác sĩ và y tá đều đang cấp cứu cho cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ, tôi và Tô Mộc rảnh rỗi không có việc gì, liền thấp giọng nhắc tới bộ tóc giả.

Tô Mộc nói lúc trước anh ta đã coi thường bộ tóc giả kia, vốn còn cho rằng bên trong bộ tóc giả chỉ là hồn vía của một tiểu quý, giờ xem ra, sát khí trong đó còn nặng hơn anh ta tưởng, con ma bên trong chỉ ít đã lên đến cấp bậc ác quỷ.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, ác quỷ thôi mà, vẫn không lợi hại như Tô Mộc.

Xem ra vụ làm ăn lần này an toàn hơn nhiều.

Chỉ là với trình độ của Tô Mộc, phán đoán đối với vật quý có cấp bậc thấp hơn anh ta hẳn phải rất chính xác mới đúng, lần này vậy mà lại đoán sai.

Tôi hỏi anh ta tại sao lại xảy ra tình huống này.

Tô Mộc cũng hơi nhũn mày, không lập tức trả lời tôi, dường như cũng có vẻ không nghĩ ra.

Một lát sau anh ta mới hàm hồ nói có thể là do màu sắc của tóc giả và của âm khí cũng na ná, nên bị nhầm.

Anh ta rõ ràng là đang gạt tôi, hơn nữa tôi thấy đáng về khế nhũn mày của anh ta thì cảm thấy chuyện lần này không đơn giản như anh ta nói, bèn bảo hay là việc này chúng tôi đừng quan tâm nữa, dù sao cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ đáng ghét như vậy, sống hay chết cũng không liên quan đến chúng tôi.

“Nếu đã đụng phải, thì kiểu gì cũng phải quan tâm, huống chi anh đã đồng ý mỗi tháng cho thưởng lương tiên một con ma, chuyện vừa kiếm được tiền vừa tu luyện được thể này, vẫn nên nhận thôi, dù sao giờ anh cũng đang không có tung tích của Lâm Yên Nhi.”

Nhắc đến Lâm Yên Nhi, tôi lập tức im lặng, tuy tôi lo hành động lần này của Tô Mộc sẽ gặp nguy hiểm, nhưng so với việc tìm kiếm Lâm Yên Nhi, hình như bắt ma tóc còn đỡ hơn một chút.

Trong tiềm thức, tôi không hy vọng Tô Mộc tìm được Lâm Yên Nhi.

Lại nói chuyện thêm một lúc, xe cứu thương đã trở lại bệnh viện, sau khi đỗ xe, nhân viên y tế dùng băng ca mang cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ vào trong, khi các bác sĩ nhắc băng ca lên bậc thang thì băng ca đột nhiên khập một tiếng.

Một bên tay cầm bị gãy!

Cả cái băng ca chột mắt cân bằng, tất cả mọi người không phản ứng kịp, cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ trực tiếp trượt xuống khỏi băng ca, đầu vừa lúc đập vào góc bậc thang nhôm ra!

Máu tươi nhanh chóng chảy ra ướt nhẹp bộ tóc giả trên đầu cô ta, mà lần này cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ còn chưa kịp kêu thảm thiết đã ngêo đầu ngất đi.

Mọi chuyện diễn ra trong tích tắc, tất cả các bác sĩ đều bị dọa sợ, luống cuống tay chân kêu lấy giường bệnh di động tới đón người.

Sắc mặt Tô Mộc cũng nặng nề hơn, lôi kéo tôi bước nhanh theo giường bệnh di động, trước khi cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ vào phòng cấp cứu đã đưa tay kéo tóc giả xuống.

Sau khi dính máu, âm khí lượn lờ quanh bộ tóc giả rõ ràng đã ngưng lại nhiều hơn, hơn nữa bộ tóc giả vừa rồi còn bị máu tươi thấm ướt, bây giờ lại đã khô coong, dường như máu tươi đều đã bị tóc giả hút hết rồi.

Bạn của cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ thấy cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ liên tiếp bị thương, đã sợ đến choáng váng, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, cảm ơn Tô Mộc, nếu không có Tô Mộc đi theo, giờ thật sự cô ta không biết nên làm sao.

“Cô đi nộp tiền trước đi, ở đây có chúng tôi trông cho.” Tôi nói, tôi cũng không muốn lát phải trả tiền thuốc men cho cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ.

Bạn của cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ lúc này mới nhớ tới còn chuyện tiền thuốc men.

Chỉ là khuôn mặt cô ta nhanh chóng sượng quạ về quần bách, lúng túng sờ mặt, nhỏ giọng nói: “À... Trên người tôi không mang nhiều tiền mặt lắm, có thể làm phiền hai người...”

Tôi biết ý của cô ta, không đợi cô ta nói xong, trực tiếp ngắt lời: “Bệnh viện có thể quẹt thẻ, cô quẹt thẻ cũng được.”

“Tôi... Trong thẻ tôi thực ra cũng không còn mấy, đừng tưởng tôi đi cùng Vy Vy mà lắm, thực ra cô ấy mới là kẻ có tiền thật sự, tôi chỉ là đi theo bên cạnh cô ấy thôi, nên hi vọng hai người có thể ứng tiền thuốc men trước, hai người yên tâm, trong nhà Vy Vy làm ăn lớn lắm, rất có tiền, nhất định sẽ không nợ tiền mà không trả, đến lúc đó nhất định sẽ trả lại cả gốc lẫn lãi.”

Tôi biết mà...

Tôi thở dài, càng thêm ghét bỏ cô gái trước mặt này, rõ ràng vừa rồi lúc ở trung tâm thương mại, bọn họ hề mở miệng là gọi tôi là đồ nghèo kiết xác, còn tự xưng gia cảnh tốt, giờ cần nộp tiền, lại tới khóc than với tôi, ai biết được cái cô Vy Vy kia có tiền thật không chứ.

Có điều đã có ý tới giục nộp tiền nằm viện rồi, tôi cũng không còn cách khác, đành đi ứng trước 35 triệu.

Nộp tiền xong tôi nhìn bộ tóc giả trong tay Tô Mộc, muốn cầm nghiên cứu một chút.

Có điều tay tôi chưa đụng được tới tóc giả, Tô Mộc đã giơ tay lên vỗ liên tục mấy cái lên mu bàn tay tôi!

“Bốp!” Âm thanh giòn tan, mu bàn tay tôi chột đỏ bưng.

Đau!

Nước mắt tôi rớt ra, âm ức nhìn Tô Mộc: “Anh đánh em làm gì, còn dùng sức như thế!”

“Bộ tóc giả này vừa mới hút máu xong, hưng tính tăng lên nhiều, em không nên đụng vào nó.” Tô Mộc nói.

Giọng anh ta rất nghiêm khắc, giống như tôi đã phạm sai lầm gì không thể tha thứ được vậy.

Có điều anh ta thấy tay tôi đỏ hết lên rồi, còn âm ức như thế, lập tức mềm lòng, nói: “Thứ này rất hung ác, vừa rồi em cũng thấy mà, mặc dù anh ở ngay bên cạnh, nó vẫn làm cô gái kia bị thương, cho nên em tuyệt đối không nên đụng vào nó, kể cả tới gần cũng không được.”

Nói xong anh ta vo tóc giả thành cục, nhét vào trong ngực mình.

Sau đó mới kéo tay tôi, khẽ xoa xoa chỗ sưng đỏ của tôi.

Tay anh ta trước giờ đều rất lạnh, là thứ thuốc giảm đau tốt nhất trên thế giới, được anh ta xoa, nỗi âm ức trong lòng tôi chột tiêu tan đi nhiều.

Lúc đầu tôi tưởng là do Tô Mộc ở đây, nên ác quỷ trên tóc giả chắc chắn không dám đụng đến tôi, giờ thấy Tô Mộc lo lắng như vậy, tôi cũng không dám lại động vào tóc giả nữa, liền đề nghị chúng tôi về nhà trước đã.

Dù sao tóc giả giờ đã nằm trong tay chúng tôi, trông chừng ở bệnh viện tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Ai ngờ Tô Mộc lại lắc đầu, nói thẳng: “Giờ tóc giả đã hút máu cô gái kia rồi, giống như anh và em vậy, trên người cô gái kia đã có dấu ấn của ác quỷ, dù chúng ta có mang tóc giả đi, nó cũng có thể tự trở lại bên người cô ta.”

Nói đoạn Tô Mộc còn liếc mắt nhìn tôi.

Nghĩ đến trước đây để hút máu tôi Tô Mộc đã lừa phỉnh tôi làm chuyện đó với anh ta lúc đang trong kỳ kinh nguyệt, mặt tôi lập tức đỏ bưng.

Tô Mộc vốn đang nghiêm mặt phổ cập kiến thức khoa học dấu vết vật quý thấy máu, thấy tôi đỏ mặt tía tai, không khỏi giơ tay lên sờ trán tôi, hỏi tôi có phải thấy khó chịu không.

Tôi chỉ có thể lúng túng lắc đầu, đẩy tay anh ta ra nói tôi không sao.

Tô Mộc vẫn chưa yên tâm, nghiêm túc xem xét tôi lần nữa, đúng lúc này, hình xăm rắn đen trên tay tôi đột nhiên sáng lóe lên, tiếng của rắn đen cũng lập tức vang lên: “Cô nhóc đang nhớ tới hình ảnh lên giường với người.”

Mẹ nó!

Quên mất nó có thể hiểu được lòng tôi!

Hơn nữa nó không ở yên đó, tự nhiên giờ ngoi ra làm gì!

Tôi càng thấy không ổn, đầu cúi cực thấp, thậm chí không dám nhìn Tô Mộc nữa, hận không thể đào một cái hầm để chui vào.

Tô Mộc cũng sững sốt, sau đó đột nhiên phản ứng lại, nhìn tôi bật cười, vẻ mặt chế nhạo!

“Nếu em muốn, sau khi tóm được ma tóc anh có thể thỏa mãn em.”

“Em mới không thèm đâu! Đều là rắn đen nói bừa đấy!” Đầu tôi cúi càng thấp hơn, ý định muốn chết cũng có luôn, đương nhiên trước khi tôi chết, nhất định phải rút gân lột da, hầm canh con rắn đen này trước!

“Ôi, thẹn quá hóa giận kia? Có điều canh ông nội thường luộc của cô cũng không dễ uống đâu, đối với cô mà nói sẽ quá bổ dưỡng, cô không tiêu hóa nổi.”

Rắn đen còn chưa ngừng, tiếp tục nói.

Tôi bị nó vạch trần, hỏi hận điên lên được, lúc đó sao tôi lại làm người trợ tiên cho nó chứ?

Làm bây giờ đến chút riêng tư cũng không có, nghĩ gì nó đều biết hết!

Cũng may nó nói vài câu xong thì cảm nhận được sát ý mãnh liệt của tôi, rốt cuộc cũng thành thật lùi về cổ tay tôi, ánh sáng đen chột lóe, nó đã biến lại thành hình xăm, không có động tĩnh.

Tô Mộc mang ý cười đầy mặt mà nhìn tôi, bộ dạng trông rất vui vẻ, anh ta thậm chí còn trực tiếp ôm tôi ngay trước mặt bạn của cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ, cúi đầu lại gần đôi môi của tôi...

Mắt bạn của cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ chợt tròn tròn lên, dùng vẻ mặt bị tổn thương nhìn tôi và Tô Mộc hôn môi, nhìn một lúc, dường như cô ta không chịu nổi chúng tôi đang ngược đãi dân F.A nữa, trực tiếp xoay người rời khỏi đó, đi ra đứng trước cửa phòng phẫu thuật.

Tôi có chút ngưng ngừng, muốn đẩy Tô Mộc ra, nhưng sức anh ta rất lớn, ôm tôi thật chặt, căn bản khiến tôi không thể nhúc nhích được.

Hồi lâu, khi tôi sắp không thở nổi nữa, anh ta rốt cuộc mới chịu buông tôi ra, cười nói: “Đây là lần đầu tiên em nhận trước đi đã.”

Tôi đã bị hôn đến mức đầu óc choáng váng rồi, chỉ có thể qua quyết gạt đầu, giờ ở trước mặt người ngoài, tôi căn bản không dám tranh luận, rất sợ trong mắt người khác, tôi như đang đẩy đưa với Tô Mộc.

Lại đợi hơn ba tiếng đồng hồ, khi sự kiên nhẫn của tôi sắp bị hao hết đến nơi, đèn phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng tắt, vài ba người đẩy giường bệnh đi động ra.

Bởi vì đầu cũng bị thương nên tóc cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ cũng bị cạo sạch sẽ, cả đầu đều bị bọc vải xô, mơ hồ còn có thể thấy vết máu rỉ ra.

Trên bắp chân cô ta gót giày đã được lấy ra, trên đùi bó thạch cao cực dày, nghe nói gót giày đâm vào cực kỳ hiểm ác, chọc xuyên qua cả đầu khớp xương, nên mới phẫu thuật lâu như vậy.

Lúc nói câu này, ngay cả bác sĩ cũng thấy khó hiểu, hỏi chúng tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một cái gót giày cao gót lại có thể đâm sâu như vậy.

Bạn của cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ lúc đó không rõ nguyên nhân, tôi và Tô Mộc cũng nhìn nhau, cuối cùng cũng không dám nói ra sự thật, nói lung tung vài câu để bác sĩ rời đi.

Tiếp theo là phải đợi cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ hết thuốc tê rồi tỉnh lại, bác sĩ nói chắc phải qua một đêm, ngày mai mới có thể tỉnh táo lại hẳn.

Nghĩ đến Đường Dũng còn đang tu luyện tiểu quỷ trong công ty, chúng tôi bên kêu bạn của cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ ở lại bệnh viện trông chừng cô ta, còn mình về công ty trước.

Vừa vào cửa, tôi đã bị cảnh tượng trong công ty hù dọa.

Toàn bộ công ty như bị đạo tặc đến căn quét vậy, đám thực vật vốn đẹp như một vườn hoa lúc này nghiêng ngả đổ lộn, hơn nữa hình như đã bị đốt rụi, toàn bộ đều biến thành màu đen, đồng suối nhỏ uốn lượn cũng đổi thành một hồ nước đen, trên đó nổi lên phên xác cá chép, bốc mùi tanh tưởi.

Toàn bộ công ty cứ như biến thành địa ngục trần gian, tôi thậm chí còn tưởng tôi hoa mắt, tìm lộn vị trí.

Nhưng đây quả thật là công ty Tô Mộc dẫn tôi tới, năm cây dừa cao vút cũng vẫn đứng lặng tại chỗ, chỉ là lúc này đã bị đốt thành than đen luôn rồi.

Lục Nhĩ!

Trong lòng đột nhiên thất lại, bình thường Lục Nhĩ thích nhất là chơi đùa trên năm cây dừa, giờ cây bị đốt thành như vậy, Lục Nhĩ không sao chứ?!

“Lục Nhĩ còn sống, chỉ bị thương thôi.”

Tô Mộc nhìn ra sự lo lắng của tôi, giải thích.

Anh ta là chủ nhân vốn có của Lục Nhĩ, hình như có thần giao cách cảm với Lục Nhĩ.

Giờ anh ta nói Lục Nhĩ còn sống, thì chắc là còn sống.

Chỉ là nghe bảo nó bị thương, tôi vẫn rất đau lòng, vội la lên: “Tại sao lại như vậy, đám Đường Dũng đâu, anh có thể tìm được vị trí của bọn họ không?”

“Bọn họ hẳn là ở cùng Lục Nhĩ, chỉ cần tìm được Lục Nhĩ, thì có thể tìm được bọn họ.”

Tô Mộc nói.

Anh ta chứng kiến cảnh tượng bây giờ trong công ty cũng vô cùng phẫn nộ, sa sầm mặt, trên người vô thức toát ra âm khí cực mạnh, vòn quanh người anh ta, hình thành một chiếc áo giáp màu đen, lộ ra sát ý âm u!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Núi âm

Anh ta nhanh chóng phóng âm khí ra bốn phía.

Âm khí như có thể cảm nhận được ý nghĩ của anh ta vậy, bỗng bành trên không trung vài lượt rồi lập tức bắn ra ngoài.

Tô Mộc phóng âm khí ra rồi kéo tôi tới, kéo tôi vào lòng, vẻ mặt nghiêm túc, như đang đề phòng chuyện gì đó.

Tôi cũng thấy chuyện xảy ra không bình thường, lo lắng đến mức không dám thở mạnh.

Khoảng mười lăm phút sau, một luồng âm khí cuối cùng cũng bay từ hướng bắc về.

“Ở phía Bắc.”

Tô Mộc nói.

Nói xong anh ta trực tiếp bế ngang tôi lên trước ngực, vận âm khí toàn thân, nhanh chóng chạy tới phía Bắc.

Ban đầu tốc độ còn có chút chậm, nhưng càng ngày tốc độ càng nhanh, bên tai tôi có tiếng gió thổi vù vù, giống như đang ngồi ô tô vậy.

Anh ta lại có thể chạy nhanh như vậy liền!

Có điều bây giờ tôi đang lo lắng cho Lục Nhĩ và Đường Dũng, cũng không kịp giật mình tò mò, chỉ có thể ôm chặt cổ Tô Mộc, cố gắng không ngã xuống khỏi người anh ta.

Tô Mộc chạy thẳng một mạch hai tiếng đồng hồ, từ nơi thành thị phồn hoa đến trước mặt một ngọn núi ở ngoại ô.

Lúc này đã là hơn mười hai giờ khuya, là thời điểm âm khí nồng nặc nhất.

Quả đúng thế, tôi có thể cảm nhận được một luồng âm khí bàng bạc trôi ra từ ngọn núi trước mặt.

Không đúng, là cả ngọn núi đều bị âm khí nồng nặc bao phủ.

Cho dù có là Tô Mộc, thì chứng kiến cảnh tượng trước mắt cũng thấy ngây dại, mím chặt môi lại.

Vạn vật trên đời, đều có âm có dương, nhất là ở vùng sông núi rộng lớn trong thiên nhiên.

Thường thì, sông thuần âm, núi thuần dương, nên các nơi trong nước có không ít dãy núi nổi tiếng, đều phát triển thành thánh địa của đạo giáo vô cùng phồn thịnh.

Cũng vì những ngọn núi đó hội tụ được dương khí trong trời đất, cũng đủ để các đạo sĩ kia tu luyện.

Nhưng ngọn núi trước mặt này, lại hoàn toàn bị âm khí bao phủ, tôi không biết chuyện này rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào, nhưng tôi biết ngọn núi này rất khác thường, hơn nữa cực kỳ không đơn giản!

Khi tôi và Tô Mộc đều im lặng quan sát ngọn núi âm này thì Tô Mộc đột nhiên trở nên căng thẳng, quay đầu lùi nhìn ra sau.

Tôi lập tức bị dọa, nơi này kì lạ như vậy, xuất hiện bất kỳ thứ gì cũng rất nguy hiểm.

Có điều tôi lại phát hiện ra một khuôn mặt quen thuộc nấp sau cái cây sau lưng.

Cháu của Thẩm Mai Chi, tiểu quý mới vừa được Đường Dũng tu luyện kia.

Nói đúng ra thì, giờ chắc nó đã là ác quỷ, bởi vì âm khí trên người nó phải nhiều hơn Diệu Diệu đến mấy lần.

“Suyt...”

Nó thấy chúng tôi còn có chút sợ, nhưng vẫn thận trọng đi tới, ra dấu im lặng với chúng tôi.

“Chủ nhân, cuối cùng mọi người cũng tới rồi, đại ca Đường và con khỉ nhỏ kia đều bị bắt lại, ở trong ngọn núi âm kia, chỉ là ngọn núi âm đó có gì đó canh chừng, chúng ta không vào được.” Thiếu niên nói.

Nói xong nó còn nhìn tôi, hình như chủ nhân trong miệng nó là tôi vậy.

Tôi lập tức ngơ ngác, xảy ra chuyện gì thế, sao tôi lại thành chủ nhân của nó rồi?

Có điều giờ tôi không kịp nghĩ nhiều như vậy, vội hỏi nó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ai bắt đấm Đường Dững đi.

Thiếu niên lắc đầu, sau đó kể lại chuyện sau khi chúng tôi đi.

Thì ra sau khi chúng tôi đi dạo phố không lâu, Đường Dững rốt cuộc cũng luyện cho thiếu niên này thành ác quỷ thành công, khi anh ta dẫn theo thiếu niên và Diệu Diệu định đi ra ngoài tìm chúng tôi, trong công ty đột nhiên xuất hiện rất nhiều côn trùng, những côn trùng kia chỉ ít phải đến mấy chục nghìn con, trực tiếp bao vây công ty, sau đó có một lão già gầy gò đầu thất đầy bím tóc xuất hiện, trực tiếp điều khiển những côn trùng kia đi cắn cây xanh trong công ty.

Tất cả những thảm thực vật xanh đều bị côn trùng gặm cắn cho thành đen thui lụi, như bị lửa đốt.

Cuối cùng người đó điều khiển côn trùng bắt Đường Dững và Lục Nhĩ đi, vì thiếu niên này và Diệu Diệu đang ở thể linh hồn, nên tránh được việc côn trùng gặm cắn, né được một kiếp nạn.

Chờ nó nói xong, tôi lập tức ý thức được một vấn đề, vội hỏi nó: “Vậy Diệu Diệu đâu, nó không phải cũng không bị bắt đi sao, sao không đi cùng cậu?”

“Cậu ta nói muốn đi cứu đại ca Đường, em không sao ngăn được, giờ cậu ta cũng đã ở trong núi rồi.” Thiếu niên nói.

Nghe thấy Diệu Diệu cũng ở trong núi, tôi lập tức càng lo hơn, quay đầu nhìn Tô Mộc, hỏi anh ta xem bây giờ chúng tôi nên làm gì.

“Em và tiểu quý này đợi ở đây đừng lộn xộn, một mình anh vào xem.”

Tô Mộc nói đoạn, còn kín đáo đưa cho tôi một vật.

Là thứ gì đó làm bằng ngọc, tôi đã từng nhìn thấy, nghe nói đồ tốt để khắc chế bọn quỷ, chẳng qua lần trước tôi không có cơ hội dùng đến.

Âm khí ở ngọn núi này nồng như vậy, tôi không yên tâm về Tô Mộc, giờ tay đẩy ngọc về, yêu cầu: “Em muốn đi theo anh, đừng bỏ lại em một mình.”

“Ngoan, nơi này âm khí nồng lắm, em là thể xác người phàm không chịu nổi, hơn nữa tiểu quý này vừa rồi cũng nói, những con côn trùng độc kia không làm gì được ma quỷ, em đi theo anh trái lại sẽ thành trời buộc, yên tâm, với thực lực của chồng em, nhất định sẽ mang bọn họ an toàn trở về.”

Giọng anh ta dịu dàng hơn nhiều, an ủi và cưng chiều xoa xoa tóc tôi.

Dường như anh ta nắm rất chắc hành động lần này.

Tôi chỉ đành gật đầu, anh ta nói đúng, tôi dốt như vậy, đi theo anh ta vào sẽ chỉ làm liên lụy cho anh ta mà thôi.

Lại dặn dò cặn kẽ tôi một lượt cách dùng ngọc bội kia xong, Tô Mộc dường như vẫn chưa yên tâm, giữa ngón tay lại bắn ra từng tầng âm khí bao phủ trên người tôi, hình thành một chiếc áo choàng, sau đó Tô Mộc mới đứng dậy rời đi.

Bỗng chợt chỉ còn lại tôi và thiếu niên kia, không có Tô Mộc bên người, ở đây là chân núi âm u, tôi sợ đến mức tóc gáy đều dựng lên, chỉ có thể cố ý nói chuyện với thiếu niên kia để dời lực chú ý.

Tôi hỏi ra mới biết, thiếu niên kia tên là Trịnh Lâm, về chuyện vừa rồi sao nó lại gọi tôi là chủ nhân, nó nói nó cũng không rõ lắm, chỉ là vừa nhìn thấy tôi là biết tôi là chủ nhân của nó, dường như trong hồn vía của nó có để lại dấu ấn của tôi vậy.

Chuyện này kiểu gì cũng do Đường Dững giới thiệu cho mà xem, bình thường sau khi tu luyện hồn vía thành tiểu quý xong, tiểu quý đều sẽ nhận tặng nhân tu luyện cho nó làm chủ nhân, ví dụ như quan hệ giữa Diệu Diệu và Đường Dững vậy.

Chẳng qua tôi không ngờ tặng nhân lại có bản lĩnh lớn như vậy, còn có thể làm cho tiểu quý tự mình tu luyện nhận người khác làm chủ nhân, chỉ là sao anh ta lại để tôi làm chủ nhân của Trịnh Lâm chứ?

Trịnh Lâm này sau khi được tu luyện thành tiểu quý thì hình như trí nhớ lúc trước đã bị mất một ít, hỏi gì cũng không biết, tôi liên tục hỏi nó mấy vấn đề, nó đều không trả lời được, tôi cũng hết hứng thú, rúc vào một chỗ với Trịnh Lâm, đợi Tô Mộc trở về.

Cả đêm không nói chuyện, tôi và Trịnh Lâm đều lo lắng theo dõi núi âm, có điều núi âm xa xa vẫn im lìm, không có bất cứ động tĩnh gì, lúc tôi mệt đến rã ra rồi thì núi âm kia đột nhiên có thay đổi!

“Đùng...” một tiếng trầm vang, toàn bộ âm khí bao phủ trên núi âm nhanh chóng thất chặt lại, tập trung vào giữa núi, dường như trong núi đã xảy ra biến cố gì đó rất lớn.

Tô Mộc!

Lòng tôi chợt chấn động mạnh, lập tức đứng lên, rất sợ Tô Mộc có nguy hiểm gì.

Nhưng ngay khi tôi đứng lên, đằng sau tôi đột nhiên truyền đến một tiếng cười âm u già nua!

Tiếng cười kia chợt gần chợt xa, trong núi rừng đen nhánh này lại càng có vẻ âm u khủng bố!

Trịnh Lâm cũng lập tức cảnh giác, vụt một cái hộ tống trước mặt tôi, khuôn mặt thanh tú cũng chợt trở thành mặt xanh nanh vàng, cực kỳ nhăn nhó.

“Ha ha, chỉ là ác quỷ mà thôi, lại còn vừa mới luyện thành, không cần dùng công phu mèo cáo này để dọa ông già này, trước mặt ông già này, cậu còn chẳng bằng cái gối thêu hoa đằng sau cậu nữa.”

Giọng nói già nua cười khan, khi nói chuyện lại tiến gần thêm một chút, cách chúng tôi không đến ba mét!

Tôi sợ đến mức chân sắp nhũn ra, nhưng bây giờ Tô Mộc không ở bên cạnh tôi, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cẩn rắng chống đỡ, trong tay tôi nắm thật chặt ngọc bội Tô Mộc đưa cho tôi, trong đầu yên lặng kích hoạt cách dùng ngọc bội một lượt, hai mắt nhìn chòng chọc vào bóng tối đằng trước.

Tiếng nói kia ẩn giấu trong bóng tối trước mặt, có điều tôi nhìn rất lâu, vẫn chỉ nghe tiếng mà không tìm thấy bóng người.

Bốn phía im lặng dường như mở chôn.

Càng như thế này, tôi càng lo lắng, thậm chí không dám thở mạnh, lòng bàn tay siết ngọc bội đã thấm đầy mồ hôi.

“Sàn sạt...”

Lúc chúng tôi đang giằng co với người đó, dưới chân đột nhiên truyền đến tiếng xào xạc nho nhỏ.

Trịnh Lâm chỉ nhìn thoáng qua, đã cực kỳ sợ hãi nói: “Chính chúng nó! Tập kích đại ca Đường và hủy diệt công ty chính là những con côn trùng này, chủ nhân chạy mau, em che sau cho chị!”

Nói rồi nó đã dùng bàn tay nhỏ bé lạnh như băng đẩy mạnh tôi một phát.

Tôi cũng không chút do dự, nhấc chân chạy, dù sao những côn trùng kia cũng không làm gì được những ai ở thể linh hồn.

Chỉ là chưa chạy được mấy bước tôi liền phát hiện ra trên ngọn núi hoang này chỉ có một con đường, chính là đi xuyên qua núi âm, mà con đường sau lưng đã bị đám côn trùng phá hỏng, nếu tôi muốn chạy thì chỉ có thể chạy vào trong núi âm.

Mà kẻ không chế lũ côn trùng đuổi theo tôi rõ ràng cũng không nóng nảy, chỉ từ tốn điều khiển côn trùng đuổi theo tôi, không chỉ không giống đang đối phó với tôi, mà còn nhàn nhã như đang dắt chó vậy.

Ông ta đang có ý dẫn tôi về phía núi âm!

Cảm nhận được mục đích của ông ta rồi, tôi chợt luống cuống, Tô Mộc nói tôi không chịu nổi âm khí ở núi âm, đi vào sẽ rất nguy hiểm, mà đại quân côn trùng sau lưng lại rất lợi hại, cứ nhìn chúng nó gặm cho cây cối thành vết như bị đốt rụi là biết, nước bọt của những con côn trùng kia nhất định có tính phân hủy.

Huống chi cho dù không có tính phân hủy, thì nhiều côn trùng như vậy đồng thời đánh về phía tôi, tôi chắc chắn cũng sẽ chết rất thê thảm!

Bị muôn trùng gặm cắn mà chết, ngấm thối mà thấy kinh!

Tôi không kịp suy nghĩ nhiều như vậy nữa, phía trước là núi âm, phía sau là hàng chục nghìn con côn trùng, tôi phải nhanh chóng lựa chọn!

Nghĩ đến trước khi Tô Mộc rời đi có để lại cho tôi ngọc bội và áo choàng âm khí, tôi trực tiếp thay đổi phương hướng, chạy về!

Trịnh Lâm còn đang liều mạng phân tán âm khí của mình ra ngăn cản những con côn trùng kia, nhưng nó vừa mới được Đường Dũng luyện thành tiểu quỷ, mặc dù là ác quỷ, âm khí trên người rất nồng, nhưng căn bản không biết sử dụng, thực lực còn không bằng Diệu Diệu.

Thấy nó ngăn cản càng ngày càng vất vả, tôi trực tiếp nín tay nó lại, điên cuồng phi về phía biển côn trùng.

“Chủ nhân!” Trịnh Lâm quay đầu thấy là tôi thì kinh hoàng nói.

Chỉ là nó không kịp nói câu tiếp theo, toàn bộ hồn vía đều bị tôi lôi vào trong biển côn trùng.

Mỗi một bước chân, đều có ít nhất là mười con côn trùng bị tôi giẫm cho nát bét, mà đám côn trùng màu đen dưới chân cũng xông thẳng về phía trước không ngừng như một con lũ đen ngòm.

Tôi thậm chí không dám nhìn nữa, dứt khoát bình tĩnh nhắm hai mắt lại xông về phía trước.

Cả dọc đường vang tiếng lép bép.

Đều là tiếng xác côn trùng bị nát bấy.

Mãi đến khi chạy rất lâu rồi, xúc giác chạm phải côn trùng dưới chân mới từ từ bớt đi.

Phù!

Trong lòng tôi thả lỏng, rốt cuộc mới dám dừng bước lại, đầu óc mơ màng quay lại nhìn biển côn trùng sau lưng tôi.

Giống như tôi nghĩ, Tô Mộc đã sớm dự đoán được việc người kia có thể sẽ xông tới, trực tiếp làm cho tôi một chiếc áo choàng âm khí.

Có cái áo choàng này bảo vệ, trong mắt những con côn trùng kia tôi chính là hồn vía.

Cho nên chúng nó mới không tấn công tôi.

Có điều tôi mới vừa thờ phào một hơi, còn chưa tỉnh táo lại, giọng nói già nua kia đã lại xuất hiện, thậm chí lần này còn gần hơn!

Ông ta trực tiếp từ sau cây đại thụ đi tới trước mặt tôi, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tôi, ngoài miệng nhếch mép cười: “Không nhìn ra, lá gan của cô nhóc nhà cô cũng không nhỏ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Sắp chết đến nơi

“Ông là ai, tại sao lại bắt chúng tôi?”

Bị bức đến đường cùng, tôi đã không thể nào chạy trốn được nữa, bởi vậy dứt khoát ép buộc chính mình tỉnh táo lại, hỏi ông ta.

Ông ta nghe thấy tiếng của tôi lập tức nở nụ cười, giọng nói khàn khàn chói tai giống như cả năm chưa uống ngụm nước nào vậy: “Tại sao ư, cô đã làm hỏng chuyện tốt của tôi, còn dám hỏi tôi tại sao? Tôi đã theo dõi cô rất lâu rồi, hôm nay chính là ngày chết của cô!”

Giọng nói của ông ta càng ngày càng lạnh lùng, hất bím tóc trên đầu, lấy cây sáo trúc từ trong ngực ra.

Đặt lên bên môi, bốn phía lập tức vang lên tiếng sáo trúc du dương.

Chỉ có điều âm thanh vốn vô cùng tuyệt vời này lại trở nên ghê rợn khi người thổi là lão già đó, đặc biệt là hiện giờ tôi lại đang ở sâu trong khu rừng tối tăm, nghe thấy âm thanh đó khiến toàn thân tôi rét run, giống như nghe thấy khúc nhạc của thần chết vậy.

Tôi siết chặt miếng ngọc bội trong tay, căng thẳng mím môi chặt lại, chỉ chờ có chuyện gì xảy ra liền kích hoạt ngọc bội ngay.

Dù là như vậy nhưng trong lòng tôi vẫn không chắc chắn, bởi vì Tô Mộc đã từng nói miếng ngọc bội kia dùng để đối phó với hồn ma, mà hiện giờ đứng trước mặt tôi là một người sống, tôi không biết ngọc bội có tác dụng với ông ta hay không nữa?

Tiếng sáo vang lên, trên người lão già kia lại có động tĩnh, trong cái bóng đen xì kia mơ hồ có thể nhìn thấy có thứ gì đó đang bò lên tóc ông ta, rất nhanh sau đó liền thấy mấy con rết đen nhánh bò ra khỏi bím tóc, răng nanh trong miệng ma sát qua lại, phát ra tiếng sột sột, nhanh chóng vọt tới phía tôi.

“Đây là... cổ trùng!” Tôi không tự chủ lui về phía sau, giật mình nói.

Tô Mộc đã từng nói với tôi, Trung Quốc không chỉ có mỗi pháp sư bọn họ, mà còn có cả một số thế lực như đạo sĩ, phật gia, hay phái Tương Tây chuyên tìm xác, sau khi người Thái Lan vào Trung Quốc, lại xuất hiện thêm hai loại người đó là tăng nhân Thái Lan và thầy phù thủy, ngoại trừ tăng nhân và thầy phù thủy ra giữa những thế lực còn lại đều có liên quan đến nhau.

Duy chỉ có một loại người, gọi là cổ sư, sống ở vùng Tây Nam Bộ của Trung Quốc, sở hữu năng lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng trước giờ không giao du với người ngoài, chỉ ở ẩn trong núi sâu nghiên cứu cổ trùng của mình, ngay cả Tô Mộc từ khi sinh ra đến giờ cũng chưa từng gặp mặt họ.

Nếu không phải đặc điểm của lão già trước mặt này quá rõ ràng, thì tôi cũng không dám nghĩ ông ta là cổ sư, hơn nữa từ lúc tôi đi theo Tô Mộc đến nay, ngoài việc đi tìm Lâm Yên Nhi, tôi cũng chỉ đắc tội với hai người của giới Huyền học đó là quả phụ họ Vương và Thảm Mai Chi, chứ không hề chọc vào cổ sư, tại sao ông ta lại bảo tôi làm hỏng chuyện tốt của ông ta, còn muốn dẫn tôi vào chỗ chết?

“Cô nhận ra đây là cổ trùng, chứng tỏ kiến thức không hề tầm thường, tôi cứ tưởng cô chỉ vô tình làm hỏng chuyện tốt của tôi, nên định cho cô chết thoải mái chút, nhưng xem ra là cô cố tình làm vậy, dùng nhiều lời nữa, có chiều gì cứ giờ hết ra đi, hôm nay ông già này sẽ tiếp cô đến cùng!”

Nói xong đôi mắt của ông ta xẹt qua một tia sáng, tiếng sáo trong miệng cũng trở nên sắc bén lại dồn dập.

Tôi lập tức sợ hãi muốn khóc, lão già này nói chuyện không đầu không đuôi, luôn miệng nói tôi làm hỏng chuyện tốt của ông ta nhưng lại không nói là chuyện gì, vừa lên đã muốn đánh nhau với tôi, đây chẳng phải là bắt nạt người khác sao!

Trong nháy mắt năm con rết đen bóng liền chạy tới trước mặt tôi, đứng cách tôi chưa đến một mét.

“Chủ nhân mau đi đi, chạy vào núi âm tìm đại ca Đường đi!”

Về mặt sốt ruột của Trịnh Lâm trở nên vụn vụn, trực tiếp đứng chắn trước mặt tôi, muốn kéo dài thời gian cho tôi chạy trốn.

Mấy con rết đen này mặc dù không nhiều, nhưng chúng lại mạnh hơn hẳn côn trùng ban nãy, trực tiếp bò lên trên người Trịnh Lâm, răng nanh sắc bén cắn một ngụm xé rách một mảng thịt trên người nó!

Tôi sợ hãi phát run, nhưng Trịnh Lâm chỉ là hư ảo, không có thực thể, vậy mà mấy con rết đen này lại cắn được nó.

Hơn nữa mảng thịt xé ra từ người Trịnh Lâm, chính là hồn vía của nó, chỉ một miếng thôi, đã khiến Trịnh Lâm đau đến mức toàn thân run rẩy, âm khí trên người lập tức tan biến, màu sắc cũng nhạt đi rất nhiều.

Mặc dù như vậy, nhưng nó cũng không hề tránh né, mà run rẩy hô lên với tôi: “Chủ nhân mau đi đi, em sắp không chống đỡ được nữa rồi!”

Tôi vẫn hy vọng vào chiếc áo choàng âm khí mà Tô Mộc để lại cho tôi, nhưng nhìn thấy bộ dáng hung hãn của mấy con rết kia, tôi lại cảm thấy sợ hãi, Trịnh Lâm thực sự không thể ngăn chặn được sự cắn xé của chúng, nếu tôi bỏ nó lại chạy đi, nó chắc chắn sẽ chết!

Trong lòng tôi cảm thấy chua xót, mặc dù quan hệ giữa tôi với Trịnh Lâm không thân lắm, hơn nữa bà nó còn liên tục hãm hại tôi, thế nhưng hiện giờ nó đã là tiểu quý của tôi, còn đồng ý chịu chết vì tôi, tôi không thể bỏ rơi nó không quan tâm!

Trong lúc nguy cấp, tôi cũng không để ý được nhiều như vậy, trực tiếp đọc câu thần chú Tô Mộc dạy tôi, đồng thời giờ ngọc bội lên.

Câu thần chú vang lên, cùng với đó là tia sáng lóe lên từ miếng ngọc bội vốn dĩ tầm thường không có gì lạ này, lập tức chiếu sáng toàn bộ khu rừng, chiếu rõ cả dáng vẻ của lão già gầy gò kia, biến côn trùng vốn đang vây xung quanh chúng tôi cũng lập tức biến mất, hình như chúng rất sợ tia sáng này, nên tránh đi rất xa.

Ngay cả mấy con rết trên người Trịnh Lâm nhìn thấy tia sáng này cũng dừng lại không tấn công nữa.

Vừa hù dọa được mấy con côn trùng này, đồng thời, Trịnh Lâm cũng phát ra tiếng kêu kinh thiên động địa, tiếng kêu này thậm chí còn thê thảm hơn so với khi bị rết cắn.

Cả cơ thể bị ánh sáng của ngọc bội chiếu vào đều tỏa ra khói trắng.

Ông già kia nhìn thấy tia sáng này sắc mặt liền trầm xuống, nụ cười độc ác lập tức biến mất, u ám trầm trầm nhìn tôi.

Sau đó ông ta lại nâng cây sáo trong tay lên, nhanh chóng thổi ra tiếng, mấy con rết bị ánh sáng dọa sợ lại bắt đầu có phản ứng, bỏ lại Trịnh Lâm lao về phía tôi!

Có vẻ như ánh sáng không ảnh hưởng quá lớn đến bọn chúng!

Trong lòng tôi hoảng hốt, nhưng những tia sáng này vô cùng nóng, hiển nhiên sẽ gây thương tổn rất lớn đến quý vật, tôi cũng không quan tâm đến mấy con rết đó nữa, vội vàng bảo Trịnh Lâm tránh đến khu vực an toàn.

Trịnh Lâm dường như hoàn toàn nghe lời tôi, thấy tôi bảo nó mau tránh đi, mặc dù khuôn mặt thoáng qua vẻ cự tuyệt, nhưng cơ thể nó vẫn nhanh chóng lùi về phía sau, vọt vào trong bóng tối phía xa.

Trong chớp mắt, mấy con rết đã bắt chấp ánh sáng lao thẳng vào người tôi, răng nanh sắc bén đâm thẳng vào thịt của tôi.

Chưa kịp bắt nó xuống, bắp chân của tôi liền truyền đến một cơn đau nhói, giống như mạch máu trong người bị đổ một thùng dầu ớt vào vậy, nóng hừng hực đốt cháy hết dây thần kinh ở chân của tôi.

Bắp chân của tôi lập tức không còn chút sức lực cử động.

Tôi hét lên một tiếng thảm thiết, trực tiếp ngồi sụp trên mặt đất, đau đến nỗi hít một ngụm khí lạnh.

Nhưng hiện giờ tôi không thể xử lý vết thương, mắt nhìn thấy mấy con rết sắp bò lên trên người tôi, trong tình huống cấp bách này, tôi liền trực tiếp giờ lên ngọc bội, đập mạnh vào mấy con rết đang bám trên chân tôi.

“A...”

Rết thấy tôi đánh nó, lập tức phát ra tiếng kêu nhỏ, sau đó lắc lắc cơ thể bỏ chạy mất.

Còn bốn con rết khác quả nhiên cũng sợ miếng ngọc bội này, nhưng dưới sự điều khiển của lão già gầy gò ốm yếu kia, chúng vẫn điên cuồng xông về phía tôi.

Tôi chỉ có thể cuống quýt dùng ngọc bội đập bọn chúng, nhưng bọn chúng có tận bốn con, còn tôi chỉ có một miếng ngọc bội, mặc dù tôi ra tay cực nhanh, nhưng vẫn không thể ngăn cản bốn con rết tấn công cùng một lúc.

Rất nhanh sau đó cổ tay tôi lại bị cắn một miếng nữa, cảm giác nóng hừng hực theo mạch máu trên cổ tay chạy thẳng đến tim.

Trái tim chợt co rút kịch liệt, giống như bị trúng kịch độc, cơ thể của tôi cũng vì thế mà trở nên tê rần, ngọc bội trong tay ầm một tiếng rơi trên mặt đất.

Chết rồi!

Đầu óc tôi trống rỗng, giống như trong chớp mắt bị biến thành cừu con để mặc người khác chém giết vậy, hiện giờ Trịnh Lâm đang bị thương, ngọc bội duy nhất có thể chống cự lại rơi trên mặt đất, mà cổ tay tôi sau khi bị cắn đã bắt đầu tê dại, hoàn toàn không có sức để nhặt ngọc bội lên.

Năm con rết kia thấy thế lập tức lấy lại tinh thần, không có ngọc bội uy hiếp nên động tác cũng nhanh hơn rất nhiều, tất cả vọt lên trên người tôi.

Răng nanh của bọn chúng phát sáng lấp lánh, cắn về phía tôi.

Tôi không dám nhìn tiếp, nhắm chặt mắt lại đợi cơn đau nhức ập xuống.

Cũng đúng, ngay cả Đường Dũng cũng bị cở sư bắt đến nơi rừng núi hoang vu này, trong tay tôi chỉ có một miếng ngọc bội, vậy mà cũng dám liều chết ngoan cố chống lại, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Không ngờ rằng, tôi đợi một lúc lâu, nhưng vẫn không thấy sự đau đớn như trong tưởng tượng ập đến, mà phía đối diện lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết của lão già cở sư kia!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thuồng luồng tiên ra oai

Tô Mộc!

Tôi vui vẻ trong lòng, nhanh chóng buột miệng thốt ra!

Nhưng tôi không thấy bóng dáng Tô Mộc đâu, chỉ có bản thân lão già cở sư kêu gào thảm thiết, tay ôm chặt lấy đầu, đáng vẻ như đau đến sắp nứt ra vậy.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Tôi không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng hiện tại tôi chẳng còn tâm trí đâu mà đi kiểm tra tình hình của ông ta, thấy con rết đen kia không quản lấy mình nữa, tôi lập tức gào lên với Trịnh Lâm một tiếng, nhanh chân chạy đi.

Chạy thoát thân quan trọng hơn!

Nhưng tôi vừa mới chạy được hai bước, cả người liền mất cân bằng, lập tức ngã xuống mặt đất!

Mẹ kiếp!

Tôi quên mất mình bị cắn ở cẳng chân, trúng độc rồi!

Bị tôi động vào một cái, độc tố trên cẳng chân dường như khuếch tán thêm một chút, trực tiếp làm tê dại cả chân trái!

Cánh tay phải cũng không còn chút sức lực nào, tôi không khỏi nôn nóng đến toát mồ hôi lạnh, bây giờ tôi không chạy nổi nữa rồi, lão già cở sư cũng không biết bị làm sao, ngộ nhờ lát nữa ông ta không sao, tôi chỉ còn con đường chết thôi!

Trong tình huống khẩn cấp này, tôi cũng không biết bên Tô Mộc đang như thế nào nữa, dứt khoát cắn răng, cố gắng đứng dậy, kéo lê cơ thể đã tê dại một nửa của mình lại gần lão già cở sư.

Mỗi bước lại gần ông ta, mồ hôi trên cơ thể tôi lại càng chảy mạnh, hành động của tôi bây giờ không khác gì tự tìm đường chết, nhưng lòng tôi hiểu rõ, dù bây giờ tôi không qua, đợi sau khi ông ta hồi phục, tôi cũng chỉ còn con đường chết, chỉ bằng nhân cơ hội ông ta đang không bình thường đánh ngất lão đi, không biết chừng còn có thể giúp được Tô Mộc.

Tôi nhanh chóng đi đến bên lão già cổ sư, ông ta vẫn không ngừng gào thét vùng vẫy, trong thời gian ngắn như vậy, trên người ông ta xuất hiện rất nhiều vết thương, da thịt cũng lộ ra ngoài.

Hơn nữa càng khiến tôi giật mình là, thứ khiến ông ta bị thương không phải là cái gì khác lạ, mà chính là năm con rết đen ông ta điều khiển ban nãy.

Lúc này năm con rết đen như bị rối loạn tinh thần vậy, điên cuồng cắn xé da lão già cổ sư, lộ ra rất nhiều thịt.

Thậm chí có vài bộ phận, vết thương rất sâu, để lộ ra khớp xương màu xanh đen!

Tôi lập tức hít một hơi lạnh, màu này rõ ràng là biểu hiện của trúng kịch độc mà, dù tôi nhận ra những con rết này có độc, nhưng cũng không ngờ độc tố của chúng lại ác liệt đến vậy, mặc dù là lão già cổ sư, bây giờ cũng bị cắn chỉ còn nước giãy giụa, dù ông ta nhìn thấy tôi đến, ánh mắt cũng chỉ có thể lộ vẻ tuyệt vọng, đến ý nghĩ phản kháng cũng không có.

Tôi vốn muốn tìm một cây gậy nào đó đánh ngất lão cổ sư, nhưng bây giờ nhìn thấy tình trạng thảm hại của lão cổ sư, tôi lại không dám lại gần, năm con rết đó đúng là ác ma giết người không chớp mắt, trong đầu tôi hiện tại chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là mau chạy thôi!

Cách lũ rết này càng xa càng tốt!

Nhưng tôi đã dùng toàn bộ sức lực để có thể chạy đến chỗ lão già cổ sư rồi, bây giờ làm gì còn sức mà chạy nữa?

Mặc dù tôi gấp lắm rồi, nhưng chân đã mềm nhũn, ngồi xuống mặt đất, cách chỗ lão cổ sư bị cắn xé chưa tới một mét!

Lão già cổ sư vẫn kêu gào thảm thiết, nhưng dường như ông ta đã cam chịu số phận hơn một chút, mặc kệ mấy con rết cắn xé người lão, đầu lão lại hướng về phía tôi, mắt mở trừng trừng nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy sự căm phẫn.

“Là ông già tôi khinh địch, hôm nay chết trong tay một con nhóc như cô, nhưng cô cũng đừng vui mừng quá sớm, môn phái cổ sư của chúng tôi, huyết mạch truyền từ đời này sang đời khác, hôm nay cô giết tôi, sau này đời môn phái chúng tôi báo thù đến chết đi!”

Nói xong lão cười ha ha, giọng điệu chói tai chẳng khác gì tiếng cưa điện.

Sau khi cười lớn xong, lão trực tiếp cắn nát ngón tay, trong chớp mắt máu đen ở ngón giữa bắn ra.

Sau đó lão làm vài động tác kì lạ bằng tay, trực tiếp bắn máu đen ở ngón tay giữa về phía tôi, không đợi tôi né tránh, đồng máu đen đó rơi xuống cánh tay trái của tôi, tiến thẳng vào da tôi!

Màu đỏ tím, giống hệt thủ cung sa* thời cổ đại.

(Thủ cung sa được biết đến trong truyền thuyết Trung Quốc, là dấu vết màu đỏ để chứng tỏ người con gái còn trinh tiết)

Cùng với sự hoàn thành dấu ấn thủ cung sa, chút sức lực cuối cùng của lão cổ sư dường như đã tận, nằm rạp trên mặt đất thờ hồn hèn.

Tôi trực tiếp ngơ người, trong lòng trống rỗng, lão nói môn phái của lão có huyết mạch truyền từ đời này qua đời khác, vừa rồi lão in một dấu ấn lên cánh tay mình chắc là muốn để lại dấu mối cho các cổ sư khác đây mà.

Tôi liều mạng lau dấu ấn màu đỏ trên cánh tay đi, nhưng dấu ấn màu đỏ đó đã thấm vào da tôi, tựa như hòa cùng một thể với tôi vậy, hoàn toàn không lau sạch được!

Trong nháy mắt, tôi chẳng thèm quan tâm đến chuyện ban nãy lão khống chế mấy con rết cắn mình nữa, mềm giọng nói: “Đại sư, có thể ông hiểu lầm gì tôi rồi, tôi hoàn toàn không quen ông, sao có thể làm hỏng chuyện tốt của ông được chứ, huống hồ tay chân tôi đến trời gà còn không chặt, hoàn toàn không thể điều khiển lũ cổ trùng này, làm sao giết ông được chứ? Có phải đám cổ trùng của ông có vấn đề gì đó nên mới tấn công ông như vậy không, không liên quan gì đến tôi đâu, ông thu lại dấu ấn này đi.”

Vừa nói tôi thậm chí còn lo lắng đến bật khóc, cảm giác oan ức vô cùng.

Tôi hoàn toàn không quen lão già này, lão còn bị chính cổ trùng của mình làm bị thương nữa, bây giờ sắp chết rồi lại vu cáo chuyện này cho tôi, thiên lý ở đâu?

Lão già cổ sư kia thấy tôi mềm giọng cầu xin, hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì đến tôi, khóe miệng chỉ lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Mà lão vẫn giữ nụ cười lạnh ấy trên mặt một lúc lâu, không hề có một chút thay đổi, ánh mắt cũng dần ảm đạm hẳn đi, lão chết thật rồi!

Nước mắt tôi trào ra như mưa, không phải vì lão cổ sư đã chết, mà tôi đang khóc vì bản thân mình, lão vô duyên vô cớ tìm đến, bắt Lục Nhĩ và Đường Dững đi, còn điều khiển đám rết cắn tôi bị thương, bây giờ lão chết rồi, tội danh của tôi cũng cứ thế thành lập, sau đó đợi những cổ sư khác thuộc môn phái ông ta nhận được tin tức, nhất định sẽ lần theo dấu ấn để đuổi giết tôi!

Dựa vào cái gì chứ!

Rốt cuộc tôi đã làm gì sai?

Tâm trạng của tôi suy sụp hẳn đi, cũng may cùng với sự tuôn trào của nước mắt, độc tố trên người tôi cũng giảm nhẹ đi đôi chút, cẳng chân vốn tê dại đến mất đi cảm giác cũng dần bớt tê đi, khôi phục lại một chút sức lực!

Trịnh Lâm vẫn không nói với tôi một lời, tôi khóc một lúc cũng mệt lắm rồi, liền bảo Trịnh Lâm tìm giúp mình một cây gậy, cố gắng chống gậy đứng lên.

Lúc tôi đang đứng dậy rồi đi, liền nghĩ đến mấy con rết đen kia, trên người lão già cổ sư đột nhiên truyền tới một giọng nói!

“Đội đã, ông nội thường lương tiên của cô còn chưa ăn no, làm gì mà đi gấp thế.”

Là giọng của rắn đen!

Tôi sửng người, cúi đầu nhìn cánh tay theo bản năng, lúc này mới phát hiện hình xăm rắn đen trên cổ tay đã không còn nữa, mà bây giờ rắn đen lại đang nhào người về phía xác chết của lão cổ sư nhai ngấu nghiến.

“Là ông? Người vừa cứu tôi là ông sao?”

Trong nháy mắt hai mắt tôi tròn tròn lên, thời khắc nguy cấp ban nãy, mọi ý nghĩ cầu cứu của tôi đều đặt trên người Tô Mộc, đương nhiên quên mất còn có một con rắn đen ở nhờ trên người mình!

Không đúng, là thường lương tiên, là thường lương tiên sức mạnh siêu phàm!

“Phí lời, nếu không cô tưởng đám rết cổ này thực sự sẽ rối loạn tinh thần tấn công lại chủ nhân của chúng chắc? Đó là sinh mệnh do lão già này dùng máu ở tim để nuôi, cho dù chúng có thực sự hoảng loạn tinh thần, chúng cũng tuyệt đối không động đến chủ nhân của mình đâu.”

Rắn đen nói xong, trực tiếp nuốt hết những thứ trong miệng xuống, sau đó lại há to miệng ra, trực tiếp cho con rết đen cuối cùng trên người lão già kia vào miệng, nhai ngấu nghiến một cách ngon lành.

“Oe...” Tôi không nhịn được mà có chút buồn nôn.

Cũng may sau khi rắn đen cắn vài miếng xong, cũng không còn tâm trạng từ từ thưởng thức nữa, ăn tươi nuốt sống luôn đám rết, sau đó vẩy đuôi, nhảy một phát lên cổ tay tôi, nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tôi hỏi.

Ban nãy tôi vốn muốn đi là vì sợ đám rết đen kia, những bây giờ đám rết đó bị rắn đen ăn sạch rồi, tôi cũng chẳng còn gì phải sợ nữa, dứt khoát tìm một vị trí cách xa cái xác của lão cổ sư kia ra rồi ngồi xuống, hỏi rắn đen: “Nếu ông có thể ăn sạch đồng rết đen đó, vậy có cách nào giải độc rết không? Sau khi tôi bị rết cắn liền cảm thấy chẳng còn chút sức lực nào.”

“Đương nhiên rồi, ông nội thường lương tiên của cô là ai chứ?” Rắn đen kiêu ngạo liếc mắt nhìn tôi, đợi tôi trả lời.

“Ồ... Là ai cơ?” Tôi bị rắn đen hỏi đến đau cả đầu, nó ngoại trừ thân phận thường lương tiên ra, lẽ nào còn giấu thân phận nào khác?

“Ông đây là thường lương tiên thân thông quảng đại đấy, tương lai sẽ là rồng chân chính, giải có chút độc rết còn con này không thành vấn đề!” Rắn đen thấy tôi không trả lời được liền liếc mắt nhìn tôi.

Sau đó nó nhanh chóng quét qua người tôi, quét đến nỗi tôi nổi cả da gà, cuối cùng nó dừng lại trước miệng vết thương ở cẳng chân tôi, trực tiếp thè lưỡi ra, nhét vào bên trong vết thương của tôi!

“Ông, ông làm gì thế?” Tôi sợ xanh mặt mèo, trước tiên chưa nhắc đến người nó có sạch hay không, có mang theo loại virus gì không, chỉ nói đến chuyện nó nhét lưỡi mình vào trong vết thương của tôi, tôi đã đau gần chết rồi!

Nhưng vẫn chưa đau đến mức như tôi dự đoán, chân của tôi vẫn trong giai đoạn nửa tê nửa dại, nhưng tôi có thể cảm nhận rõ lưỡi của nó xuyên qua vết thương của tôi, đến vị trí khớp xương, liền nhẹ nhàng liếm xương của tôi!

Cảm giác đó kỳ quái đến mức nói không thành lời, có điều khi nó liếm, cảm giác tê dại, sưng tấy ở cẳng chân nhanh chóng mất đi không ít, hơn nữa phần khớp xương còn hơi ngứa, dường như có cảm giác vết thương đang lên da non vậy.

Rắn đen nhanh chóng liếm hết vết thương, chuyển đến nơi cánh tay trái.

Nó vẫn đưa lưỡi vào bên trong vết thương, tựa như phương pháp cạo xương trị thương vậy, đợi nó xử lý vết thương xong, nó lại ngán người ra nhìn rất rõ ràng.

“Thường lương tiên?” Lòng tôi chìm xuống, chẳng lẽ vết thương nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của nó, đến nó cũng không có cách sao?

Thường lương tiên cũng chẳng thèm để ý đến tôi, cái đầu rắn nhỏ bé trực tiếp hướng về dấu ấn thủ cung sa màu đỏ trên cổ tay tôi.

Rất nhanh, cơ thể rắn đen co quắp lại, kịch liệt run rẩy.

Tôi trực tiếp bị dọa đến giật mình, lo lắng gọi thường luồng tiên, sợ nó xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

“Ha ha, dấu ấn huyết mạch! Ông đây còn tưởng ông ta nói đùa, không ngờ ông ta thực sự để lại dấu ấn huyết mạch trên người cô!”

Rắn đen run cầm cập một lúc lâu, đột nhiên lại phá lên cười dữ dội, tôi cũng ngờ luôn.

Nó run rẩy lâu như vậy, lại là vì nó quá vui sao?

Tôn công vừa rồi tôi còn lo nó xảy ra chuyện gì.

Rắn đen cảm nhận được tâm trạng của tôi, lập tức quấy đuôi phui hai cái trên cổ tay tôi, dường như đang vỗ về tôi vậy, nói: “Cô còn lo cho ông đây nữa, ông đây là ai chứ...”

Lần này tôi có kinh nghiệm hơn rồi, không đợi nó nói xong, trực tiếp tiếp lời đáp: “Là thường luồng tiên thân thông quảng đại, tương lai sẽ là rồng chân chính!”

Rắn đen không ngờ đột nhiên tôi lại ngắt lời nó, trừng mắt liếc tôi, nhưng cũng rất hưởng thụ mấy câu nịnh bợ của tôi, nói: “Vậy mới đúng chứ, sau này ông đây sẽ là rồng chân chính, đó là Chân Long Cổ, cô có biết Cổ Vương của giới cổ độc là gì không?”

Thấy nó nói một cách vui vẻ như vậy, lo nghĩ trong lòng tôi về dấu ấn huyết mạch kia cũng bớt đi, phối hợp nói: “Là Kim Tầm Cổ?”

Trước đây tôi từng xem tiểu thuyết điện ảnh về cổ trùng, đều nói về Kim Tầm Cổ, bởi vậy tôi chỉ biết mỗi loại Kim Tầm Cổ trong đám cổ trùng này.

Rắn đen nghe vậy ánh mắt sắc bén phóng thẳng đến chỗ tôi, cả người nó đều thấy khó chịu, tức giận nói: “Biết nói chuyện không thể? Ông đây đã nói rồi, mẹ kiếp sau này ta là Chân Long Cổ, cô nói xem Cổ Vương là ai!”

Thật không ngờ đột nhiên nó lại tức giận như vậy, tôi lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: “Là Chân Long Cổ, chắc chắn là Chân Long Cổ rồi!”

Rắn đen liếc nhìn tôi chằm chằm, lúc này mới hài lòng gật đầu, lầm bầm: “Sao ta lại tìm một con nhóc ngu ngốc như cô làm người trợ tiên chứ, Kim Tầm Cổ kia đúng là được gọi là Cổ Vương, nhưng cùng lắm cũng chỉ xem như một tên Cổ Vương nhỏ nhoi thôi, tung hoành ngang dọc ở trần gian thì còn được, đợi đến khi thực sự gặp phải Đại Cổ Vương là Chân Long Cổ ta đây, còn không mau né tránh ông đây mà chạy!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Huy hiệu hoa sen trắng

“Nhưng ông đã phải rồng chân chính đâu, hần vẫn chưa được tính là Chân Long Cổ nhỉ!”

Nó chém gió ngày càng hăng, tôi không kìm được mà hỏi một câu đưa nó về thực tại.

Đương nhiên rắn đen bị câu hỏi của tôi làm mất hứng, lại cầm giận trợn mắt nhìn tôi, bĩu môi nói: “Tuy bây giờ chưa phải, nhưng tương lai sẽ là như vậy, hơn nữa bây giờ ông nội đây của cô cũng là thường luồng tiên rồi, đối phó với mấy loại cổ trùng thông thường này, dễ như trở bàn tay vậy đấy, chẳng kẻ nào dám lỗ mãng!”

“Vậy Kim Tầm Cổ thì sao?” Tôi vội vàng hỏi.

Bây giờ lão già cổ sư kia đã lưu dấu ấn trên người tôi rồi, chứng tỏ cả môn phái cổ độc sẽ đuổi giết tôi, có rắn đen bên cạnh, những loại cổ trùng khác đương nhiên tôi chẳng sợ, nhưng môn phái bọn họ chuyên nghiên cứu cổ trùng, Kim Tầm Cổ tuy hiếm mà rất lợi hại, dốc hết sức lực toàn môn phái chắc cũng có chứ nhỉ?

Quả nhiên, sắc mặt rắn đen cứng đờ, toàn bộ âm điệu đều giảm xuống, cúi đầu nói: “Nếu như gặp phải Kim Tầm Cổ... Vậy thì chạy đi, dù sao quân tử trả thù mười năm chưa muộn, đợi ông đây tu luyện thành Chân Long Cổ, sẽ quay lại giết chúng khiến chúng sợ tè ra quần!”

Nó nhiệt huyết sôi trào nói.

Nhưng tôi lại không khỏi lạnh sống lưng.

Nói cho cùng, nếu bây giờ gặp phải Kim Tầm Cổ, tôi đành ngồi chờ chết vậy.

Nhưng lúc này dấu ấn huyết mạch đã có rồi, dù tôi có lo lắng cũng vô dụng, chỉ có thể giúp đỡ rắn đen sớm ngày thành rồng chân chính thôi.

Nghĩ vậy, tôi không kìm được mà hỏi rắn đen: “Ông cần một tháng mới tiêu hóa hết một con ma à, nếu cung cấp cho ông nhiều quỷ vật hơn, tốc độ tu luyện của ông có thể tăng lên không?”

“Đương nhiên, nếu mỗi ngày cô đều có thể cung cấp cho ta một con quỷ, không đến 2 năm là ta có thể hóa thân thành rồng chân chính rồi.” Rắn đen chau mày lại, phần khởi nói.

Tôi lại thất vọng đến cực độ, dù một ngày được một con ma, vẫn còn cần đến hai năm nữa, các cổ sư khác liệu có đợi tôi những hai năm không?

Hơn nữa mỗi ngày một con ma, tôi đi đâu tìm nhiều ma cho nó thể.

Tôi thờ dãi, chuyện gì phải đến thì khó mà tránh, giờ có lo lắng cũng phí công, cứ đưa rắn đen trở lại tay mình đã, tôi và Trịnh Lâm tiếp tục đợi tin tức của Tô Mộc.

Nào ngờ rắn đen lại quay đầu lại, đôi mắt rắn u ám nhìn thẳng về phía Trịnh Lâm, sau đó nhếch miệng cười, trầm giọng nói: “Thằng nhóc này nhìn cũng ngon miệng phết, là cháu trai của Thẩm Mai Chi à, chỉ bằng cho nó vào trong bụng đi, đoàn tụ với bà nội của nó.”

Nó lại dám nhòm ngó Trịnh Lâm!

Tôi trực tiếp chắn trước người Trịnh Lâm, nói với rắn đen là không được, nó là tiểu quỷ tôi đang nuôi.

“Ầy dō, cô nuôi ông đây còn chưa xong, còn có tâm trạng nuôi thằng tiểu quỷ này, thôi, cô cứ nuôi nó trước đi, đợi đến ngày nuôi thành một con quỷ lợi hại rồi, ông đây ăn nó cũng chưa muộn.”

Rắn đen cười lạnh nói.

Sau đó thân hình nó trực tiếp kéo lên, một lần nữa trở lại trên cổ tay tôi, hóa thành hình xăm.

“Chủ nhân, Thẩm Mai Chi nó vừa nhắc tới là ai vậy? Cái tên này sao nghe quen thế?” Trịnh Lâm rõ ràng rất sợ rắn đen, vừa rồi lúc rắn đen ở đây nó luôn trốn sau lưng tôi không dám lên tiếng, đợi rắn đen đi rồi mới hỏi tôi.

“Ừm...” Tôi do dự một chút, không biết nên giải thích về Thẩm Mai Chi thế nào đây, dứt khoát nói: “Là một bà lão... yêu cháu trai của mình hơn mọi thứ trên đời này.”

“Ồ...” Trịnh Lâm gật đầu, đương nhiên không hài lòng với câu trả lời của tôi, cặp chân mày thanh tú nhíu lại, nhưng nó suy nghĩ một lúc lâu, cũng không nghĩ ra rốt cuộc Thẩm Mai Chi là ai, vì vậy không nghĩ nữa, lại cười nói: “Chủ nhân, bây giờ trên người chị có vết thương rồi, em đưa chị lên xe nghỉ ngơi nhé!”

“Xe? Xe gì?” Tôi bị câu nói của nó làm sững sốt, lúc đến vội vã như thế, Tô Mộc lại hoàn toàn không lái xe đến, mà ôm tôi chạy một mạch đến đây, vì vậy anh ta mới bảo tôi và Trịnh Lâm đợi anh ta trong rừng cây.

“Trước khi đi lệ quỷ đại nhân dặn em phải tìm một chiếc xe để chị nghỉ ngơi, nhưng em còn chưa kịp hành động cổ sư đã đến rồi, ban nãy nhân lúc chị nói chuyện với thường luân tiên, em đã đi quanh đây kiểm thử rồi mượn mang về đây rồi.”

Trịnh Lâm nói, nói xong nó còn làm động tác ra hiệu mời, ý bảo tôi đi theo nó.

Tôi không khỏi tò mò, hỏi nó một nơi hoang vu hẻo lánh như vậy nó đi đâu mượn xe chứ, hơn nữa nó không phải quỷ sao, ngoài tôi ra, còn có người khác nhìn thấy nó sao?

Trịnh Lâm bị tôi hỏi như vậy có chút chột dạ, gật đầu qua quýt cho xong, sau đó tăng tốc về phía trước.

Chúng tôi nhanh chóng đi đến đường ngoài núi, phát hiện quả đúng có một chiếc xe thể thao việt dã dừng trên mặt đường gồ ghề kia, hơn nữa còn là chiếc Jeep wrangler nữa.

Tôi lại càng tò mò hơn, xe này không rõ đâu nha, dù nơi hang cùng ngõ hẻm này thực sự có người mua chiếc Jeep wrangler này, cũng chẳng vô duyên vô cớ cho một thằng nhóc mượn con xe này!

Tôi cũng không tùy tiện lên xe, mà túm Trịnh Lâm lại, nghiêm túc hỏi nó: “Cậu nói thật đi, chiếc xe này rốt cuộc là từ đâu mà có?”

“Là... Là em... mượn...” Trịnh Lâm bị tôi hỏi càng chột dạ hơn, nói lấp bắp cả.

“Có phải cậu trộm được nó không?” Tôi trực tiếp ngắt lời nó, nghiêm nghị nói.

Trịnh Lâm bị tôi dọa đến hoảng sợ, cả người run rẩy, sau đó khúm núm nói: “Không phải là trộm được, đây là một chiếc xe không có chủ, chủ xe chết rồi.”

Lời nó nói nhanh chóng thu hút được sự tò mò của tôi, tôi hỏi nó: “Sao cậu biết chủ xe đã chết, xe này được phát hiện ở đâu?”

“Ở chân núi âm, khi lễ quý đại nhân nói với em em cũng không tin, nhưng em thực sự đã phát hiện thấy mùi chết chóc trên chiếc xe này, chứng tỏ chủ xe thực sự đã chết, chủ nhân chỉ tin em đi, thực sự không phải em trộm đầu.” Trịnh Lâm vội vàng nói.

Tôi thấy biểu cảm của nó cũng không giống một kẻ nói dối, liền gật đầu, sau đó tôi vô cùng kinh ngạc, chiếc xe này là do Tô Mộc dẫn dò Trịnh Lâm mang tới, chứng tỏ anh ta sớm đã cảm nhận được có người chết ở chân núi âm, không biết chừng còn cảm nhận được hồn vía của chủ nhân chiếc xe nữa, nhưng anh ta vào núi âm lâu như vậy, sao vẫn chưa thấy ra?

Hơn nữa lão già cổ sư trói Đường Dũng mang đi cũng chết rồi, lẽ ra chỗ núi âm này phải không có người mới phải, lẽ nào lão già cổ sư kia còn đồng bọn sao?

Hay là Tô Mộc gặp nguy hiểm gì rồi?

Tôi vô cùng nôn nóng, vội vàng bảo Trịnh Lâm liên hệ với Tô Mộc, xem tình huống bây giờ của anh ta như thế nào.

Giữa quý vật có một phương pháp liên lạc đặc biệt với nhau, chỉ cần biết tên của đối phương, thì có thể liên lạc với nhau, giống như người sống chúng ta gọi điện cho nhau vậy.

Chẳng qua sự liên hệ giữa họ có chút hạn chế, đó là quý cấp cao có thể tùy ý liên lạc với quý cấp thấp, nhưng quý cấp thấp chưa chắc có thể liên lạc được với quý cấp cao.

Dù là như vậy, tôi vẫn bắt Trịnh Lâm thử một lần.

Trịnh Lâm gật đầu, trong miệng bắt đầu lầm bầm thứ ngôn ngữ kỳ quái kia, chắc là ngôn ngữ của quý, sau đó miệng Trịnh Lâm kêu tên Tô Mộc.

Không lâu sau, tôi liền nghe thấy giọng nói của Tô Mộc truyền tới: “Không đợi nổi à?”

“Anh sao rồi, có gặp nguy hiểm gì không, sao còn chưa ra đây, cứu được người chưa vậy?” Nghe thấy giọng nói của Tô Mộc, tôi mới nhẹ nhõm trong lòng, nhưng vẫn lo lắng hỏi một tràng.

Không đợi Tô Mộc trả lời, bàn tay hơi lạnh trực tiếp đặt trên đỉnh đầu tôi, xoa đầu nói: “Chẳng phải anh ra rồi đây sao?”

Nói xong giọng Tô Mộc bỗng gấp gấp, hỏi tôi: “Em bị thương sao?”

Tôi nhào thẳng vào trong lòng anh, ôm anh thật chặt, gật đầu lia lịa.

Không biết tại sao, khi đối mặt với lão già cổ sư kia, mặc dù tôi sợ chết đi được, nhưng vẫn luôn kiên cường, lúc này gặp lại Tô Mộc, tất cả sự kiên cường bên ngoài ấy bỗng chốc bị lột sạch, nhưng uất tức sợ hãi lại hiện về trong lòng, chỉ lo ban nãy chết thật, sẽ chẳng được gặp lại Tô Mộc nữa.

Trên mặt Tô Mộc vốn còn vương nụ cười, lúc này thấy tôi như vậy, cặp chân mày xinh đẹp lập tức nhíu lại, lo lắng kiểm tra cơ thể của tôi: “Tên cổ sư đó tìm em? Em bị cổ trùng cắn sao?”

Vừa nói khuôn mặt anh vừa như được phủ một lớp băng, trực tiếp ném Đường Dũng trên vai xuống, một tay ôm lấy tôi, miệng anh trực tiếp tiến lại gần vết thương của tôi.

Hơi lạnh... Ngứa... Dường như có một luồng điện yếu ớt xẹt qua...

Cơ thể tôi không nhịn được mà run rẩy, trực tiếp bị anh hôn đến nóng cả người.

“Tô Mộc, em không trúng độc, không sao nữa rồi, thật đấy.” Tôi xấu hổ chết đi được, vội vã đẩy anh ta ra.

Trước mặt đám nhỏ như vậy, Trịnh Lâm và Diệu Diệu đều đang tròn mắt nhìn hai chúng tôi, sao anh lại không thèm để ý chút nào vậy chứ...

Nụ hôn của anh rơi trên vết thương của tôi, sau nhiều lần xác nhận, anh mới ngẩng đầu lên, hỏi tôi: “Em bị cổ trùng cắn, sao lại không trúng độc được?”

Đứa mặt dày như tôi đã xấu hổ đến đỏ bừng lên rồi, vội vàng thêm nắm thêm muối nói hết chuyện rắn đen dùng mảnh vô địch ra, lúc này mới giảm được sự xấu hổ của tôi.

Đương nhiên, tôi không nhắc đến chuyện mình cố gắng vùng vẫy trong vô vọng trước khi rắn đen ra, sợ Tô Mộc lo lắng.

Chờ tôi nói xong, Diệu Diệu lập tức kéo tay tôi, nói: “Chị à, chị có thể giải độc của cổ trùng sao? Vậy chị mau cứu đại ca của em đi, anh ấy bị cổ trùng cắn đến thâm đây này!”

Lúc này tôi mới nhìn về phía Đường Dũng, phát hiện toàn thân anh ta đều là vết thương, sắc mặt cũng chuyển sang màu xanh đen cả rồi.

Sức mạnh của anh ta siêu phàm đến vậy, mà còn bị thương nặng như vậy, xem ra cổ sư thực sự rất khó đối phó.

Trong lòng tôi thầm cảm thán, đồng thời gọi rắn đen ra, hỏi xem nó có thể hút độc tố trên người Đường Dũng đi được không.

Vốn còn tưởng rắn đen sẽ không đồng ý, nào ngờ nó vừa nghe thấy độc tố, liền nhào thẳng lên người Đường Dũng, giúp Đường Dũng trị thương.

Nhân lúc rắn đen trị thương, tôi đến bên Tô Mộc, hỏi anh ta tình hình trong núi âm, có gặp phải nguy hiểm gì đó không, sao lâu vậy mới ra ngoài.

Tô Mộc lắc đầu, nói thoát nhìn núi âm này âm khí nồng nặc, thực ra thì cũng bởi nơi đây từng là địa đạo chôn sống mười nghìn người trong thời kháng chiến, tất cả những cô hồn dã quỷ đều tụ tập ở đây, bởi vậy âm khí mới nồng đậm như vậy, bên trong ngoại trừ mấy con cổ trùng trông giữ Đường Dũng và Lục Nhĩ ra, hoàn toàn không còn ai khác.

Nói xong Tô Mộc móc từ trong túi ra một viên sắt hình tròn nhỏ, nhìn qua giống như huy hiệu vậy, chuyển đến trước mặt tôi, nói: “Anh mất thời gian là vì cái này.”

Tôi nhận lấy huy hiệu xem xét, phát hiện trên đó ngoài hoa văn khắc hình một đóa hoa sen ra, không còn chỗ nào đặc biệt nữa.

Nếu miễn cưỡng mà nói, cũng chỉ có thể nói đóa hoa sen này vô cùng tinh xảo, rất sống động, giống như hàng thật vậy.

Ngoài cái đó ra, tôi xem mà đầu óc mê muội, không biết rốt cuộc Tô Mộc có ý gì.

“Trên đó là hoa văn hình hoa sen trắng, là hoa văn Lâm Yên Nhi thường dùng nhất khi còn sống, quần áo của cô ấy thêu hình đóa sen trắng quanh năm” Tô Mộc giải thích.

Lâm Yên Nhi!

Nghe thấy cái tên này, trái tim tôi lập tức thất lại, chẳng trách anh ta trễ giờ lâu như vậy, thì ra là phát hiện ra đồ có liên quan đến Lâm Yên Nhi.

Trong khoảng khắc yên lặng ấy, tôi trả lại huy hiệu cho Tô Mộc, hỏi anh: “Lâm Yên Nhi đẹp không?”

“Cái gì cơ?” Tô Mộc sững sờ.

Sau đó nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Đẹp lắm, nói nhan sắc của cô ấy đẹp nghiêng nước nghiêng thành cũng không hề khoa trương.”

“Vì vậy xác của cô ấy bị trộm mất, anh mới vội vã tìm cô ấy đúng không?” Lòng tôi nặng trĩu, hỏi anh ta.

Tô Mộc im lặng nhìn tôi, sau đó đột nhiên nhếch môi cười, lại gần tôi hỏi: “Ghen à?”

Tôi lại đỏ mặt, mạnh miệng nói: “Còn lâu nhé, chỉ là anh có thể tìm thấy hoa văn liên quan đến cô ấy ở núi âm này, có phải đồng nghĩa với việc xác của cô ấy bị giấu trong núi âm này không? Vì vậy anh tìm kỹ một lượt, không tìm ra mới ra ngoài này?”

“Đúng vậy.” Tô Mộc gật đầu, sau đó anh ôm tôi, nói: “Đáng tiếc ngoài huy hiệu này ra, anh lại không phát hiện ra đầu mối nào khác.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Rời khỏi tô mộc

“Ừm...” Tôi gật đầu, sau đó thấy độc của Đường Dũng đã được rắn đen giải trừ hết, liền gọi Tô Mộc về nhà.

Bởi vì mối quan hệ với Lâm Yên Nhi, trên đường về nhà Tô Mộc đều im lặng, Đường Dũng do bị thương đến giờ vẫn chưa tỉnh nên cả xe đều chìm trong yên lặng.

Khi xe sắp về đến nội thành, tiếng chuông điện thoại âm ỉ phá vỡ không gian tĩnh lặng trong xe.

“Alo?” Tôi giật dử nhận điện thoại nói.

Bây giờ là năm giờ hơn sáng, hơn nữa người gọi đến lại là người lạ, tôi không nén nổi chút khó chịu trong lòng.

“Xin hỏi có phải Lộc Dương không ạ? Tôi là bạn của Vy Vy, hai người mau đến bệnh viện đi, không thấy Vy Vy đâu rồi!” Giọng nói ở đầu dây bên kia rất lo lắng, là một người phụ nữ.

“Vy Vy là ai?” Tôi nén giận hỏi.

Có điều tôi lập tức nhớ lại, Vy Vy chính là tên cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ kia, chỉ là chân cô ta vừa mới làm phẫu thuật, đầu cũng bị thương không nhẹ, trời lại tối thế này, sao lại không thấy cô ta được?

Chuyện này liên quan đến 35 triệu của tôi nên tôi liền vội vã hỏi người phụ nữ đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Sau khi hai người đi, tôi vẫn luôn ở bên Vy Vy, cũng không dám chớp mắt phút nào, cô ấy luôn ngủ rất ngon, không có biểu hiện khác thường nào cả, chỉ là tôi thức đến nửa đêm quả thực không chịu nổi nữa, mới chớp mắt một lát, nào ngờ tỉnh lại đã không thấy Vy Vy đâu rồi, đồ đạc của cô ấy vẫn ở đây, thậm chí quần áo còn chưa thay, mặc quần áo bệnh nhân chạy đi đâu mất rồi, hiện tại chúng tôi đã tìm khắp cái bệnh viện này một lượt rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô ấy.”

“Cô ấy không bỏ chạy vì muốn xù tiền đấy chứ?” Tôi chau mày nói.

Người phụ nữ kia nghe thấy lập tức nổi nóng, nói: “Không đâu, nhà Vy Vy rất có tiền, không thể trốn chạy vì thiếu nợ được, hơn nữa thuốc tê của cô ấy vừa hết, chân lại vừa phẫu thuật xong không thể đi lại được, bản thân cô ấy không thể đi đâu được đâu, nhất định bị người ta đưa đi rồi, hiện tại tôi đã báo cảnh sát, hai người cũng qua đây đi, cảnh sát muốn tìm hai người để tìm hiểu thêm tình hình.”

Thật không ngờ cảnh sát lại tìm chúng tôi, nếu không phải cảnh sát, bây giờ người mất tích rồi, cũng không một ai thông báo đến chúng tôi một lời hả?

Một cảm giác không vui dâng lên trong lòng tôi, lạnh lùng nói biết rồi, nói xong liền đập máy.

Đương nhiên Tô Mộc cũng nghe thấy nội dung cuộc điện thoại, đợi tôi cúp máy xong, bèn nói để tôi cùng đám Diệu Diệu trở về nghỉ ngơi, chuyện ở bệnh viện để anh ta giải quyết là được rồi.

Nghe Tô Mộc nói vậy, trong lòng tôi bỗng hiện lên một tia ấm áp, dày vò cả đêm như vậy, Tô Mộc vẫn rất thương tôi, hơn nữa dù độc trong người tôi đã được giải, nhưng vết thương vẫn còn, dù vết thương ấy không đến mức quá nặng, nhưng nếu động vào một cái cũng có thể khiến tôi đau như kim châm muối xát.

Tôi gật đầu, ngầm chấp thuận ý kiến của Tô Mộc.

Tô Mộc không đưa chúng tôi về công ty, mà lái xe về nhà Tô Đoàn, để chúng tôi ở nhà Tô Đoàn nghỉ ngơi.

Một khoảng thời gian không gặp, vết thương của Tô Đoàn đã khá hơn nhiều, lần này gặp lại chúng tôi cậu ta rất vui, sau khi nghe nói lát nữa Tô Mộc phải đến bệnh viện gặp cảnh sát, cậu ta lập tức tỏ ý muốn đi, hơn nữa cậu ta cũng có quen biết với cảnh sát, nếu có chuyện gì cũng tiện giải thích.

Có cậu ta đi cùng là chuyện vô cùng tốt, sau khi Tô Mộc sắp xếp tôi xong liền rời đi.

Tôi sớm đã mệt mỏi rồi, lúc trên đường không để lộ ra, bây giờ nằm trên giường rồi, hai mắt lập tức díp lại, trực tiếp mê man không biết gì nữa.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận trưa, khi tôi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao.

Khuôn mặt Trịnh Lâm chắn trước mặt tôi, hai mắt trống rỗng nhìn tôi, làm tôi giật cả mình!

“Chủ nhân, em đói rồi.” Thấy tôi tỉnh lại, nét mặt Trịnh Lâm cuối cùng cũng có chút thay đổi, vui vẻ nói.

“Đói rồi? Cậu ăn gì?” Tôi vội hỏi, lúc này tôi mới nhớ ra Trịnh Lâm là tiểu quỷ của tôi, tôi phải có trách nhiệm nuôi nó.

“Em cũng không biết nữa, vừa rồi em ném thừ rồi, thức ăn trần thế đương khí quá nặng, em nuốt không trôi.” Trên mặt Trịnh Lâm xẹt qua một tia ai oán, đáng vẻ dường như rất không vui.

Tôi đành đi đánh răng rửa mặt, đưa Trịnh Lâm đi tìm Đường Dũng, xem anh ta tỉnh chưa.

Nhưng chúng tôi còn chưa đến phòng Đường Dũng đã đụng phải Tô Thịnh.

Ông ta dường như đặc biệt đến tìm tôi, thấy tôi đã tỉnh, lập tức nở nụ cười, nói: “Chào thám, cháu đến tìm thám là có chút chuyện, không biết có tiện không?”

“Ừm, tiện, sao vậy?” Tôi có chút xấu hổ, thấy tên Tô Thịnh này không tự chủ được mà dùng giọng điệu như nói chuyện với bê trên vậy, nhưng ông ta cứ coi tôi là bê trên như vậy đấy, mặc dù không để ông ta gọi tôi là thám hai, nhưng ông ta nói chuyện với tôi khách khí chết đi được, khiến tôi không được tự nhiên cho lắm.

Thậm chí còn không dễ chịu bằng Tô Đoàn.

“Sao trên tay thám lại có dấu ấn kia?” Tô Thịnh hỏi.

Tôi đành kể hết đầu đuôi câu chuyện gặp phải cổ sư cho Tô Thịnh nghe.

Dường như Tô Thịnh đã sớm đoán được, cũng không có biểu hiện kinh ngạc gì nhiều, mà hỏi tôi thật kỹ về mặt mũi của lão già cổ sư kia.

Bề ngoài của lão già cổ sư kia cũng rất đặc biệt, gầy nhom, mặt nhăn lại như vỏ cây vậy, còn quần bím tóc đã sòn trên đầu, tôi nhanh chóng miêu tả rõ khuôn mặt của lão già cổ sư kia.

Không ngờ sắc mặt Tô Thịnh nặng nề thêm vài phần, nói: “Dựa vào những gì thím miêu tả, người thím gặp là trưởng lão chuyên dùng rết của môn phái nuôi cô, lão nắm địa vị rất cao trong môn phái, rất có thực lực, lần này lão chết, trên cổ tay thím còn lưu lại dấu ấn huyết mạch, e là không dễ đối phó.”

Bị ông ta nói như vậy, tôi vốn đã lo lắng trong lòng nay lại càng sợ hãi, do dự nói: “Không thể nào, lão ta là trưởng lão của môn phái nuôi cô, sao lại chết dễ dàng như vậy được? Có làm hay không vậy, lão già đó cũng không giống một kẻ có sức mạnh cho lắm.”

Nụ cười trên môi Tô Thịnh có chút khổ sở, nói: “Thím đừng xem thường lão ta, lão ta từng đạt đến trình cổ sư Thất Trùng, chỉ là sau đó gặp biến cố lớn nên tu vi mới giảm xuống như vậy, mặc dù sức mạnh bây giờ của lão không cao lắm, nhưng lão có một cô con gái tính tình ương bướng, hơn nữa sức mạnh của con gái lão cũng đạt đến cảnh giới cổ sư Ngũ Trùng rồi, sau khi con gái lão nhận được tin tức của dấu ấn huyết mạch, nhất định sẽ báo thù cho bố mình.”

Mặc dù hậu quả ông ta nói rất nghiêm trọng, nhưng tôi nghe lại chả hiểu gì, bèn hỏi ông ta cổ sư Ngũ Trùng là cái gì, cổ sư Thất Trùng là cái gì.

“Cổ sư mới học thông thường chỉ có thể nuôi một loại cổ trùng, dần dần tu luyện, cổ sư có thể nuôi càng nhiều cổ trùng hơn, sức mạnh cũng ngày càng lớn, nói thế này đi, thực lực của cổ sư Ngũ Trùng cũng chỉ thấp hơn lệ quý của chú hai một chút xíu, nếu liều sống liều chết, dù là chú hai cũng chưa chắc đã đánh thắng.”

“Hà?” Tôi kinh ngạc trong lòng, vốn tưởng lão già cổ sư kia dễ dàng bị rắn đen đánh chết như thế, con gái lão cũng chẳng có gì lợi hại cơ, nào ngờ con gái lão lại ngang tài ngang sức với Tô Mộc như vậy, há chẳng phải mình gặp nguy rồi sao?

Không đợi tôi lấy lại tinh thần sau cơn kinh hoàng, trên mặt Tô Thịnh liền xẹt qua một tia áy náy, nói: “Thím hai, đứng ra thím đã gả cho chú hai, vậy cũng coi như người nhà họ Tô rồi, nhà họ Tô chúng cháu sẽ cùng thím vượt qua tất cả, nhưng chú hai của cháu không dễ dàng gì mới lên được đây, trên người chú ấy còn gánh vác sứ mệnh quan trọng, không thể rơi vào cảnh nguy hiểm chỉ vì bảo vệ thím được, vậy nên...”

Nói xong, sự áy náy càng hiện rõ trên mặt ông ta, hai mắt nhìn tôi chằm chằm nói: “Xin thím tạm thời rời ra chú hai, đừng ở lại bên cạnh chú ấy nữa.”

...

Đừng ở bên cạnh Tô Mộc nữa?

Yêu cầu này quả thực quá đột ngột rồi, tôi ngẩn cả người ra.

Khi xưa Tô Mộc đột nhiên đến bên tôi, tôi kháng cự lắm chứ, nhưng trong quãng thời gian tiếp xúc với anh, tôi đã quen với việc có anh ở bên tự lúc nào rồi, bây giờ đột nhiên bảo tôi rời xa Tô Mộc, tôi thậm chí còn không biết mình nên đi theo ai.

Hơn nữa không phải anh ta lên vì tìm kiếm xác Lâm Yên Nhi sao, đây chính là sứ mệnh quan trọng anh phải gánh trên vai?

Thấy tôi không nói gì, Tô Thịnh liên tục thở dài, dường như ông ta cũng rất khó xử, sau khi nhìn thẳng vào hai mắt tôi, lại nói: “Đương nhiên, thím là thím hai của cháu, cháu đương nhiên sẽ không bỏ mặc thím, sau đó cháu có thể đưa thím đến một nơi an toàn, còn có người đặc biệt chăm sóc chuyện sinh hoạt thường ngày của thím, chỉ cần thím không tùy tiện ra ngoài, tuyệt đối sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.”

Tô Thịnh nói xong, hai mắt nhìn tôi chằm chằm, chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi cũng nhìn ông ta, trong đầu như hồ dán vậy.

Có điều quả thực Tô Thịnh nói không sai, nếu sức mạnh của cổ sư Ngũ Trùng thực sự ngang tài ngang sức với Tô Mộc, tôi ở lại bên cạnh anh cũng chỉ mang đến nguy hiểm cho anh.

Mặc dù tôi đã quen với sự bảo vệ của anh, nhưng không có nghĩa phải liên lụy đến mạng sống của anh chỉ vì bảo vệ tôi được.

Hơn nữa tôi cũng không nỡ để Tô Mộc bị thương vì cứu mình, thậm chí rơi vào tình cảnh hôn vĩa tiêu tan.

Im lặng một hồi, tôi gật đầu, chấp nhận yêu cầu của Tô Thịnh.

Nét mặt căng thẳng của Tô Thịnh giãn ra hơn, nhưng ông ta vẫn mang dáng vẻ có điều gì đó muốn nói, chần chờ một lúc, ông ta mới lên tiếng một lần nữa: “Chuyện này, là một chuyện vô cùng quan trọng, cháu mong thím đừng nói với chú hai, tính cách của chú hai thím cũng biết rồi đấy, nếu chú ấy biết lý do thím đi, nhất định sẽ mang thím về lại bên mình, như vậy, tâm huyết của cháu uống phí mất rồi.”

“Yên tâm, tôi sẽ không nói với anh ấy đâu.” Tôi gật đầu, mặc dù đã đồng ý yêu cầu của Tô Thịnh, nhưng không hiểu sao, tim tôi đau lắm, như đột nhiên làm vỡ một thứ gì đó mình rất yêu quý vậy.

Không biết từ khi nào, hốc mắt tôi đã ướt đẫm.

Tô Thịnh có được sự bảo đảm của tôi, lại liên tục xin lỗi tôi, cuối cùng ông ta hỏi tôi còn muốn dặn dò gì nữa không, nếu không còn chuyện gì nữa, một giờ sau ông ta sẽ cho xe đến đón tôi.

Trong lòng tôi lại kinh ngạc, dù đã quyết tâm rồi đi, nhưng tôi không ngờ Tô Thịnh lại sốt ruột đến vậy, một giờ sau đã phải đi rồi, đến cả thời gian gặp mặt Tô Mộc lần cuối cũng không kịp nữa.

Lòng tôi chua xót vô cùng, tựa như máu bị kìm nén trong tim không tài nào chảy đi được vậy, nghẹn đắng đến mức khó chịu vô cùng.

Nhưng rất nhanh tôi đã lấy lại trạng thái bình thường, nếu đã phải đi, vậy cần gì phải quan tâm sớm hay muộn, dù có thể nhìn anh nhiều hơn một cái thì có thể làm gì được nữa đâu?

Dù có nhìn thế nào, đều không bao giờ là đủ cả.

Sau khi nghĩ thông, tôi lau sạch nước mắt rồi gạt đầu, hẹn Tô Thịnh một giờ sau sẽ đợi ông ở cửa, sau đó liền cất bước vào phòng Đường Dũng.

Trước khi vào phòng, tôi tự kiểm tra lại mình trước ánh sáng phản chiếu trên thủy tinh, sau khi chắc chắn trên mặt không còn nước mắt mới đẩy cửa vào.

Vừa bước vào, một bóng dáng màu đen nhỏ nhắn nhào về phía tôi, ôm chặt lấy tôi, bàn tay nhỏ bé bay nhanh về phía ngực tôi, nói: “Chị sân bay, cả sáng không gặp, đại ca kêu em kiểm tra một chút xem chị có dậy thì lại không.”

“Diệu Diệu!” Tôi kinh hãi kêu lên, hai tay nhanh chóng chắn trước ngực.

Có điều bị Diệu Diệu gỡ trò như vậy, tâm trạng bị thương lúc trước của tôi chợt tiêu tan không ít.

“Đừng đổ những thứ không sạch sẽ lên người anh, anh bảo em kiểm tra cô ấy bao giờ? Cô ấy từng này tuổi rồi, sớm đã qua thời gian dậy thì lần thứ hai rồi chứ, thường thì con gái dậy thì lần thứ hai sẽ vào khoảng mười ba đến mười tám tuổi, cô ấy đã hai mươi tuổi rồi, lép là cái chắc rồi.”

Đường Dũng đang cúi trần bôi thuốc mỡ màu xanh lên người, mỗi lần tiếp xúc với vết thương, anh ta đều đau đến mức nhe răng há miệng, dù vậy, cái miệng anh ta vẫn không biết tích chút công đức, đim tôi đã man như vậy.

“Tôi lép thì sao, liên quan quái gì đến anh, sau này anh cũng chẳng phải chồng tôi!” Tôi tức giận nói, vừa thở phì phò vừa xoay người đi không nhìn anh ta.

Qua thời gian dậy thì thứ hai thì có sao, lớn muộn không được chắc!

“Ha ha, sao em biết sau này anh sẽ không trở thành chồng em? Dương Dương em yên tâm đi, dù em có lép anh cũng không chê em đâu, bởi vì anh có một tài nghệ tuyệt vời do tổ tiên truyền lại, thân công làm ngực to! Chỉ cần anh giúp em xoa bóp một chút, vòng ngực của em nhất định sẽ tăng lên rất nhanh, muốn phanh cũng không phanh lại được.” Đường Dũng háo sắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bò cái mang thai

“Tránh sang một bên, tôi tới tìm anh có việc, anh mặc quần áo vào đi.” Không muốn lại bị Đường Dũng đùa giỡn, tôi trực tiếp ngắt lời.

“Ngực to chính là việc cần bàn còn gì, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện ngực của con gái chứ?” Đường Dũng thô thiển nói.

Nhưng tôi vẫn nghe được tiếng sột soạt phía sau, chắc là anh ta mặc quần áo vào rồi.

“Được rồi, hiếm khi em chủ động đến tìm anh như vậy, nói đi, lần này lại có chuyện gì?” Mặc quần áo xong, anh ta đi tới trước mặt tôi, cuối cùng cũng thu lại điệu bộ đùa cợt.

“Trịnh Lâm đói rồi, tôi phải làm gì đây?”

“Đút cho nó ăn.”

Đường Dũng nói, nói xong dường như đột nhiên anh ta nhớ ra điều gì, xoay người lục tìm trong túi, sau một hồi tìm kiếm, anh ta đưa cho tôi một chiếc hộp làm bằng ngọc, nói: “Tuy Trịnh Lâm tu luyện xong sẽ thành ác quỷ, nhưng cơ thể nó quá yếu, tùy tiện ăn đồ ăn ở cõi dương sẽ bị đá thương, cho nên phải phối hợp với việc đốt hương phù âm này, chỉ cần thắp hương để phù âm lúc ăn cơm, sau đó cho khói xông qua thức ăn của Trịnh Lâm là được, có điều cần phải chú ý, thức ăn đã bị hương phù âm xông qua cô tuyệt đối không được ăn.”

Tôi gạt đầu, cảm ơn Đường Dũng, nhận chiếc hộp xong định rồi đi luôn.

Ai ngờ Đường Dũng lại không buông tay đưa chiếc hộp cho tôi, giắt chiếc hộp về, nhìn tôi với vẻ không hài lòng: “Dương Dương, em thật sự xem anh như người ngoài thế sao, cũng chỉ là một hộp hương phù âm thôi mà, cần gì phải cảm ơn, đợi sau này hai ta kết hôn, mọi thứ của anh đều là của em..”

Thấy anh ta lại bắt đầu lên con, tôi vội vàng đoạt lấy chiếc hộp rồi đi ra ngoài, khi đi gần đến cửa, Diệu Diệu lặng lẽ kéo tay tôi nói: “Chị ơi, chị biết vì

sao đại ca lại luyện Trịnh Lâm thành tiểu quỷ của chị không? Chính vì để có cơ hội tiếp xúc với chị nhiều hơn, đại ca em có lòng như thế, chị cũng nên suy nghĩ cho anh ấy một chút.”

“Luyện Trịnh Lâm thành tiểu quỷ của chị thì liên quan gì đến việc tiếp cận chị?” Tôi không kiềm chế được mà dừng bước, hỏi Diệu Diệu.

Diệu Diệu với dáng vẻ của một tiểu tinh linh, nhìn tôi mỉm cười sâu xa, nói: “Chị biết cách nuôi tiểu quỷ không? Chị có kinh nghiệm nuôi tiểu quỷ không? Không biết những thứ này, chị chỉ có thể hỏi đại ca em, cơ hội tiếp xúc lại nhiều hơn, sớm muộn chị cũng sẽ yêu đại ca, em tin chuyện này sẽ xảy ra.”

Nói xong khuôn mặt Diệu Diệu toát lên vẻ hãnh diện, nói thêm: “Dù sao các chị trước đây đều vì thế mà yêu đại ca.”

“Diệu Diệu!”

Không để Diệu Diệu nói hết, Đường Dũng như bị giẫm phải đuôi, lấy tay bịt chặt miệng Diệu Diệu lại.

Tôi bật cười, thì ra Đường Dũng đưa Trịnh Lâm cho tôi là có ý này, nhưng anh ta không biết tôi sắp phải đi rồi, bị Tô Thịnh nhốt lại, đến một nơi không ai có thể tìm thấy tôi...

Nghĩ vậy, trong lòng tôi lại thấy chua xót, nụ cười trên môi cũng dần biến mất.

“Đường Dũng, dù thế nào, tôi cũng phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã tặng Trịnh Lâm cho tôi.” Tôi nghiêm túc nói.

Đường Dũng thấy tôi đột nhiên nghiêm túc như vậy, lại xấu hổ, lúng túng gãi đầu nói không có gì, chuyện nên làm mà.

Tôi gật đầu, rồi cầm tay Trịnh Lâm rời khỏi phòng Đường Dũng.

Ở chung lâu như vậy, tôi quả thực đã coi Đường Dũng là bạn, nhất là Diệu Diệu, một đứa trẻ đáng yêu như thế, tôi rất muốn nói lời từ biệt từ tế với họ, nhưng tôi không dám, sợ không khống chế được cảm xúc của mình, nếu họ nhìn ra, sợ rằng Tô Mộc cũng sẽ biết.

Bây giờ nghĩ lại, Tô Thịnh không cho tôi gặp Tô Mộc lần cuối cũng đúng, ngay cả Đường Dũng và Diệu Diệu tôi còn chẳng nữa, nếu đổi thành Tô Mộc tôi sẽ chỉ thêm đau lòng mà thôi.

Hiểu rõ điều ấy, tôi cảm hương phủ âm đưa Trịnh Lâm đi ăn chút thức ăn, rồi đi ra cổng.

Tài xế Tô Thịnh cử đến đã chờ ở cửa từ sớm, thấy chúng tôi đi ra, cung kính gật đầu với tôi, sau đó giúp tôi mở cửa xe.

Cuối cùng cũng đến lúc phải rời đi, trong lòng tôi thật sự rất khó chịu, quay đầu nhìn biệt thự nhà họ Tô một lượt, lưu luyến bước lên xe.

Lên xe tôi mới phát hiện, trên xe còn có một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi ngồi đó, nhìn khá hiền lành, khuôn mặt tròn nở một nụ cười tươi, vừa gặp đã thấy rất thân thiện.

Chỉ là không biết vì sao, lần đầu tiên nhìn thấy bà ta, tự nhiên tôi lại cảm thấy toàn thân ớn lạnh, giống như người trước mặt tôi không phải người mà là ma vậy.

Có điều khí lạnh trên người bà ta cũng không nặng bằng Trịnh Lâm.

Tôi không kiềm được mà chăm chú quan sát bà ta vài lần, muốn phân biệt rõ bà ta là người hay ma.

Căn cứ theo phương pháp Tô Mộc dạy tôi, con người có ba linh hồn là thiên, địa và nhân, còn ma quỷ chỉ có hai linh hồn là địa và nhân thôi, thiên hồn tiêu tán, còn lại địa hồn và nhân hồn không đủ để chống lại uy lực của trời, cho nên chúng rất sợ ánh mặt trời, lửa, sấm chớp, kể cả mưa tuyết bình thường, cũng đủ để khiến chúng bị trọng thương.

Nhưng phương pháp giám định này cũng không chính xác 100%, giống như dạng tiểu quỷ như Diệu Diệu và Trịnh Lâm, do có chủ nhân nuôi dưỡng, thiên hồn của chủ nhân cũng sẽ phù hộ chúng, nên thường ngày chúng vẫn có thể xuất hiện dưới ánh mặt trời, mà Tô Mộc nắm quyền lực của lệ quỷ, sức mạnh siêu phàm, đã tu luyện đủ để đạt tới trình độ ngang với uy lực của trời, vì vậy kể cả anh có xuất hiện dưới ánh mặt trời, cũng không nói lên điều gì.

Nhưng tôi vẫn còn có một loại phương pháp phân biệt khác.

Quỷ vật vô cùng nhạy cảm với hơi thở của đồng loại, khoảnh khắc tôi bước vào xe, tôi phát hiện ra không biết do vô tình hay cố ý bà ta đã đưa mắt nhìn Trịnh Lâm phía sau lưng tôi, nếu bà ta chỉ là vú em của nhà họ Tô, chắc chắn sẽ không được học phong thủy huyền học, hơn nữa kể cả bà ta từng học rồi, đến Tô Đoàn - con trai nhà họ Tô cũng chỉ đạt mức bình thường, vậy mà một người làm như bà ta lại có thể nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của Trịnh Lâm, chỉ có thể nói bà ta vô cùng lợi hại.

Hoặc là, bà ta chính là ma quỷ!

Tôi âm thầm cẩn thận hơn, Tô Thịnh cử một người phụ nữ thần bí như thế này đến với tôi rốt cuộc có mục đích gì?

Lẽ nào ông ta sợ tôi liên lụy đến Tô Mộc, muốn giết người diệt khẩu?

Nhưng Tô Mộc đã nói, tôi là con đường giúp anh ta trở lại cõi dương, tôi sống thì anh ta sống, tôi chết thì anh ta cũng không thể ở lại cõi dương này, dù Tô Thịnh có sợ tôi làm liên lụy đến Tô Mộc, cũng sẽ không giết tôi mới đúng.

Nghĩ vậy, tôi có phần yên tâm hơn, nghe bà ta giới thiệu câu được câu không.

Theo như bà ta giới thiệu, bà ta tên là Trần Á Lan, là người hầu của nhà họ Tô, cũng sẽ theo hầu tôi.

Tôi khách khí gật đầu, muốn hàn huyên cùng bà ta một chút, nhưng hiện tại tâm trạng không tốt lắm, cũng chưa tin tưởng Trần Á Lan, định nói, nhưng lại thôi.

Trần Á Lan cũng không để ý, bà ta dường như rất thích nói chuyện, thấy tôi không nói lời nào, cười tươi tự giới thiệu thật kỹ về bản thân.

Lúc này tôi mới biết, thì ra bà ta không chỉ là vú em được nhà họ Tô trả tiền mời đến, mà là người hầu thực sự của nhà họ Tô, giống như người hầu phục dịch trong xã hội cũ.

Thậm chí ngay cả Tô Đoàn cũng là do bà ta nuôi từ nhỏ đến lớn.

Theo như bà ta kể, trước đây khi bà ta chưa được sinh ra, gia đình bà ta có mở một lò giết mổ, mỗi ngày bố bà ta đều phải giết mổ động vật.

Vốn dĩ chuyện này cũng chẳng có gì, có điều một tháng trước khi sinh bà ta, bố bà ta đã phạm phải sai lầm lớn, khiến cả bố lẫn mẹ bà ta đều chết thảm.

Nói đến đây bà ta dừng một chút, đáng về rất đau xót.

Tôi kinh hãi trong lòng, quả nhiên bà ta là ma quỷ!

Bà ta còn chưa ra đời thì bố mẹ đã chết, vậy thì chẳng phải bà ta là bào thai quỷ hay sao?

Chỉ là hiện tại rõ ràng nhìn bà ta đã ngoài 40 tuổi, không thể nào là bào thai quỷ được, nếu như quỷ còn có thể tiếp tục lớn lên, thì Tô Mộc hiện tại đã tuổi già sức yếu lắm rồi.

Thấy khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc của tôi, Trần Á Lan lập tức nở nụ cười, hỏi tôi: “Có phải cô cho rằng tôi đã chết, bây giờ là quỷ không?”

“Không... phải sao?” Tôi do dự nói.

“Ha ha, tôi vốn đã chết trong bụng mẹ, biến thành bào thai quỷ, có điều nhờ cơ duyên, tôi đã gặp bố của ông chủ Tô, chuyện kể ra thì dài lắm, nếu như cô muốn nghe, tôi sẽ kể cặn kẽ cho cô nghe.”

Vừa nói bà ta lại liếc mắt nhìn Trịnh Lâm, lần này cũng không kiêng dè gì nữa, trực tiếp nhắc đến Trịnh Lâm, nói: “Chính ra, thân thể của tôi với cậu ta ít nhiều có chút quan hệ.”

Có liên quan với Trịnh Lâm?

Tôi nghe Trần Á Lan nói xong trong đầu hoàn toàn mờ hồ.

Năm ngoài Trịnh Lâm chẳng may chết thảm, lại vừa mới trở thành tiểu quỷ của tôi, cơ thể Trần Á Lan sao có thể liên quan đến Trịnh Lâm?

Tôi rất tò mò, bảo Trần Á Lan nói rõ xem đã xảy ra chuyện gì.

“Chắc cô cũng biết, làm nghề giết mổ trước nay có một quy định, đó là không được giết động vật đang mang thai, nhất là khi trong bụng đã hình thành con, có điều khi tôi sắp được sinh ra, bố tôi đã giết một con bò cái sắp sinh, chính vì chuyện này, nhà tôi mới gặp họa.”

“Con bò đó do một người lạ đưa tới, nói là mẹ hần bị bệnh, đang rất cần tìm bò để bồi bổ sức khỏe, lúc đó bố tôi thấy bụng con bò đã lớn, còn đặc biệt hỏi xem có phải nó đang mang thai hay không, người kia nói không phải, chỉ là do bò ăn rất tốt, nên mập hơn mấy con bò bình thường một chút thôi.”

“Bố tôi cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp dùng dao cắt tiết, lúc lấy nội tạng, mới phát hiện trong bụng bò đã có con, hơn nữa cũng sắp sinh.”

“Lúc đó bố tôi mới ý thức được đã xảy ra chuyện, đi khắp nơi tìm đại sư hóa giải, sau lại tìm được bố của ông chủ Tô.”

Trần Á Lan nói.

“Sau đó thì sao, chuyện này có liên quan gì đến tiểu quỷ tôi đang nuôi?” Tôi hỏi.

“Cô cứ bình tĩnh, nghe tôi kể rõ cho, bố của ông chủ Tô rất có bản lĩnh, chỉ liếc mắt nhìn bố tôi một cái, cũng biết nhà tôi sắp xảy ra chuyện, còn biết mẹ tôi sắp sinh, ông ấy chỉ nói một câu với bố tôi, đó là cả nhà tôi đã bị người ta phù phép rồi.”

Tôi kinh hãi: “Phù phép? Là phù thủy người Thái Lan làm sao?”

Trần Á Lan liếc mắt nhìn tôi, gật đầu nói: “Là phù phép mẹ con, tính theo thời gian bò mẹ mang thai, vừa đúng thời gian mẹ tôi mang thai, cho nên đường

như mẹ tôi và bỏ cái đã thiết lập mối quan hệ nào đó, sau khi bỏ tôi giết bỏ cái, mẹ tôi đã không bình thường rồi, buổi tối thường đứng ngủ, chốc chốc lại cất tiếng như tiếng bò kêu, hơn nửa không hề ăn cơm, chỉ ăn cỏ xanh, cuối cùng sau một tuần, một đêm bố tôi nằm mơ giết bò, đã giết chết mẹ tôi, còn bố tôi sau khi tỉnh lại, không chịu nổi đả kích lớn này, cũng tự sát.”

“Sau đó tăng nhân Thái Lan đưa bò đến nhà tôi ngày đó đào xác lên, muốn khoét tôi ra khỏi bụng mẹ, đúng lúc này ông cụ Tô chạy tới đã cứu tôi, mới có tôi của ngày hôm nay.”

Đội bà ta nói xong, đột nhiên tôi nhớ lại Tô Mộc từng nhắc đến một từ.

Thiên thai.

Khi anh giới thiệu cấp bậc vật quý với tôi đã từng nhắc đến thiên thai, chính là đội đưa bé trong cơ thể người mẹ được đủ chín tháng, sau khi đã có thể độc lập, tự chủ sinh mệnh.

Thông thường một đứa trẻ 9 tháng tuổi khi sinh ra, cũng đều có thể sống, chỉ là hơi sinh non một chút.

Mà theo huyền học, lúc này em bé đã có thiên hồn, đầy đủ cả tam hồn, nếu chết trước khi sinh, sinh khí sẽ ở mức mạnh nhất, biết che đi hơi thở chết chóc trên người, từ đó giữ lại thiên hồn, hình thành vật quý đầy đủ tam hồn!

Tên là thiên thai.

Cũng vì có thiên hồn, nên dù thiên thai là vật quý, nhưng nó vẫn có thể lớn lên một cách bình thường, sống như một con người bình thường, không sợ ánh mặt trời và mưa gió sấm chớp, lực sát thương cực lớn, đó là lựa chọn tốt nhất để luyện tiểu quý!

Chính vì muốn đoạt được thiên thai, tăng nhân Thái Lan đã dày công thiết kế một cái bẫy như vậy, lợi dụng sự giống nhau giữa chu kỳ mang thai của mẹ Trần Á Lan và bỏ cái đẻ ra tay với nhà bà, thật là ác độc!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cổ sư ngũ trùng

Tôi khiếp sợ trong lòng, có điều dù là như vậy, tôi vẫn không hiểu chuyện của bà ấy có liên quan gì đến Trịnh Lâm.

Trần Á Lan biết tôi nghi ngờ, trên gương mặt tươi cười xẹt qua một tia u ám, nói: “Mỗi khi tăng nhân Thái Lan tu luyện tiểu quý, đều sẽ để lại dấu ấn của mình, khi này tôi đã nhìn tiểu quý của cô rồi, người tu luyện nó, chính là người mang bò đến nhà tôi năm ấy!”

Nói xong, âm khí trên người bà ta chợt tăng vọt, nồng độ âm khí lại vượt qua cả Trịnh Lâm!

Tôi hoang mang sợ hãi, trốn vào sát cửa gần ghế ngồi, hoảng sợ nhìn bà ấy.

“Á Lan, cô ấy là em dâu ông cụ Tô, cô đừng làm càn.”

Trong thời khắc nguy cấp, tài xế luôn im lặng lái xe suốt dọc đường lên tiếng trách mắng.

Bị tài xế mắng, nét mặt Trần Á Lan giật giật, cuối cùng thu lại âm khí, lại trở về vẻ mặt tươi cười, nói: “Bây giờ cô biết tôi với tiểu quý của cô có gì liên quan rồi chứ! Cô là em dâu của ông cụ Tô, cũng chính là người thân của ân nhân cứu mạng tôi rồi, tôi sẽ không làm khó cô đâu, chỉ hy vọng cô có thể nói cho tôi biết người giúp cô tu luyện tiểu quý này là ai, người đó hiện tại ở đâu.”

Thấy bà ta thu lại âm khí, sự sợ hãi trong tôi cũng giảm bớt.

Có điều tôi lập tức nhíu mày: “Có nhầm không, người giúp tôi tu luyện tiểu quý hơn bốn mươi năm trước không thể nào xuất hiện ở nhà bà được đâu.”

Đường Dũng chỉ lớn hơn tôi ba tuổi, bây giờ cũng lắm mới chỉ hai mươi ba tuổi, hơn bốn mươi năm trước anh ta còn chưa sinh ra, sao có thể vì muốn có được thiên thai mà ra tay với gia đình bà ta được.

Thấy tôi đưa ra nghi vấn, nét mặt Trần Á Lan vừa mới hòa nhã một chút lại lộ vẻ độc ác, đưa thẳng tay ra, nắm lấy cổ áo Trịnh Lâm, dùng sức xé một cái.

“Soạt” một tiếng, áo bị xé rách, sau gáy Trịnh Lâm quả nhiên lộ ra một hình xăm.

Một hình xăm có hình con rắn đen quấn quanh hoa sen.

Sau đó Trần Á Lan cũng xé cổ áo của mình, lộ ra hình xăm sau gáy, quả nhiên giống hệt hình xăm của Trịnh Lâm!

Đây là chuyện gì vậy?

Tôi đột nhiên chấn động, không dám tin nhìn Trần Á Lan.

“Bà chắc chắn hình xăm này là có một không hai? Có phải là trùng hợp thôi không?” Tôi nói.

“Không thể, mỗi tầng nhân đều có dấu ấn đặc biệt của riêng mình, tầng nhân Thái Lan hoạt động ở Trung Quốc không nhiều, sao có thể trùng hợp như vậy được, hai tầng nhân cùng có dấu ấn giống hệt nhau sao?” Trần Á Lan nói.

“VẬY...” Lúc này tôi cũng không thể giải thích nổi nữa, có điều tôi có niềm tin chắc chắn người hại Trần Á Lan không phải Đường Dũng, kể cả anh ta có tồn tại từ 40 năm trước, với tính cách của anh ta, cũng sẽ không vì một cái thiên thai mà giết hại mạng người!

Thấy tôi im lặng, trên mặt Trần Á Lan nở nụ cười lạnh lùng, nói: “Cô không chịu nói, có phải là vì cô có quan hệ với tầng nhân đó không? Cô đã là người nhà họ Tô rồi, mọi chuyện cũng nên nghĩ cho quyền lợi nhà họ Tô trước.”

Nói xong bà ta cũng không gắng hỏi tôi về chuyện của Đường Dũng nữa, vẫn tươi cười như trước, sau đó kể chuyện sau khi ông cụ Tô cứu bà ta.

Trong lòng tôi suy nghĩ về Đường Dũng, hơn nữa hình xăm con rắn đen quấn quanh hoa sen đỏ có liên quan đến Đường Dũng, chỉ là câu được câu không lấy lệ với Trần Á Lan.

Không biết có phải trùng hợp hay không, hoa sen trong hình xăm, bỗng khiến tôi nhớ đến huy hiệu hoa sen trắng của Lâm Yến Nhi, mặc dù đóa hoa sen bị rắn đen quấn quanh là nụ hoa sắp nở, còn huy hiệu hoa sen trắng của Lâm Yến Nhi là đóa hoa sen trắng đã nở rộ, nhưng giữa hai người này, tôi luôn cảm thấy có gì đó mơ hồ mà lại rất giống nhau.

Lẽ nào Đường Dũng cũng có liên quan đến Lâm Yến Nhi?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi càng giật mình hoảng sợ, liên tục lắc đầu.

Dù Đường Dũng có hơi côn đồ, nhưng về mặt phẩm chất anh ta cũng không có tật xấu nào quá đáng, hơn nữa anh ta giúp tôi nhiều như vậy, sao tôi có thể hoài nghi anh ta được chứ.

Cố gắng loại bỏ ý nghĩ nghi hoặc trong lòng đi, tôi không muốn suy nghĩ linh tinh nữa, tập trung tinh thần nghe Trần Á Lan tán gẫu.

Ngồi đợi trên xe hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng xe cũng dừng lại.

Đây là thành phố Thần Sơn giáp Giang Minh, một thành phố duyên hải nhỏ với nền kinh tế giàu có, tốc độ phát triển nhanh chóng, đạt danh hiệu quê hương kiều bào số một thế giới, nghe nói tổng dân số toàn thành phố có hơn hai triệu người, thì có đến một triệu hai trăm nghìn người cư trú tại nước ngoài, vì vậy kinh tế nơi này hết sức phồn hoa, người nước ngoài cũng tập trung đông đúc.

Mà lúc này xe chúng tôi đang dừng trước cổng cửa hàng lớn nhất thành phố Thần Sơn, phía trên là khu chung cư hoa lệ.

Trần Á Lan đưa tôi xuống xe đi về phía thang máy, theo ý bà ta nói, Tô Thịnh đã sắp xếp cho tôi căn phòng ở trên chung cư này.

Điều này khiến tôi có chút ngạc nhiên, nếu muốn tránh con gái lão già cô sư, chẳng phải nên tìm nơi vắng vẻ hơn sao, chôn phồn hoa này, kể cả không cần lần theo dấu ấn huyết mạch trên tay tôi, cũng dễ dàng tìm được?

Mang theo sự nghi ngờ này, tôi hỏi Trần Á Lan tại sao Tô Thịnh lại chọn nơi này.

Trần Á Lan vẫn tươi cười, quay đầu nhìn tôi, nói: “Bởi vì đối phương yêu cầu.”

“Đối phương? Còn người khác sao?” Tôi bị câu nói của Trần Á Lan làm cho sững sốt, có điều tôi còn chưa kịp phản ứng, trong lòng đột nhiên thất lại, dường như có thứ gì đó tiến vào tìm tôi, bắt đầu gặm nhấm tôi.

“Không sai.” Trần Á Lan gật đầu, sau đó kéo tôi lại, sai bước về phía con đường đi vào khu chung cư.

Lúc này ngay cả Trịnh Lâm cũng thấy có vẻ không bình thường, bàn tay bé nhỏ nhanh chóng biến thành móng vuốt, túm lấy Trần Á Lan.

Nhưng Trần Á Lan là thiên thai, sức mạnh bẩm sinh mạnh hơn Trịnh Lâm nhiều, nét mặt bà ta nghiêm nghị, toàn thân nhanh chóng tỏa ra lượng âm khí khổng lồ, trực tiếp hình thành một bức tường màu đen ngay trước mặt bà ta, ngăn Trịnh Lâm ở ngoài, mặc cho Trịnh Lâm ra sức cào cào, đều không tiến vào được dù là nửa bước!

Tôi hoàn toàn đánh không lại Trần Á Lan, mắt thấy bà ta sắp lôi tôi vào trong căn hộ rồi, thời khắc nguy cấp, tôi đột nhiên nghĩ tới một món đồ trong tay mình!

Ngọc bội!

Trước đây Tô Mộc tặng tôi miếng ngọc bội, có thể khắc chế lệ quỷ!

Tôi lập tức niệm thần chú Tô Mộc đã dạy, sau khi niệm thần chú xong, miếng ngọc bội trên người tôi vốn lạnh lẽo, nay lập tức tỏa ra một luồng khí ấm áp, chậm rãi chảy vào trong cơ thể tôi.

Còn bàn tay Trần Á Lan đang lơ lửng cũng phát ra âm thanh xì xì, tựa như con cá mực bị rán trên chảo vậy.

Trần Á Lan nhanh chóng buông tôi ra, hét lên một tiếng thảm thiết.

Sau đó khuôn mặt tươi cười của bà ta cứng lại, giống như bị tôi chọc giận, "Gào" lên một tiếng nhào về phía tôi.

"Bà dừng tới đây, đến gần chút nữa tôi sẽ không khách khí đâu!" Tôi lập tức đưa miếng ngọc bội trên người về phía bà ta, lúc này sức nóng trên ngọc bội đã sớm làm tôi phồng tay, phát ra luồng sáng màu vàng óng, sáng đến mức Trần Á Lan không mở mắt nổi.

Bà ta thấy miếng ngọc bội trong tay tôi liên kinh hãi, cả người muốn xông tới lập tức dừng lại, không dám lại gần nữa bước, nhưng biểu cảm bà ta nhìn tôi vô cùng hung ác, dường như đang tìm thời cơ xông lên vậy.

Tôi mừng thầm trong lòng, chỉ ít miếng ngọc bội kia vẫn có tác dụng với thiên thai, thừa dịp Trần Á Lan kiêng dè miếng ngọc bội, tôi nhanh chóng lui về phía sau, muốn quay lại đoạn đường đi vào thang máy ban nãy.

Dù có thế nào, cũng phải chạy khỏi nơi này trước rồi tính tiếp.

Nào ngờ khi tôi đang nhanh chóng lui về phía sau, một bàn tay vurun đến từ sau lưng tôi, bóp lấy cổ tôi, kéo thẳng đến căn phòng!

"Quý xuống!"

Người ở sau lưng bắt tôi đến trước ghế sofa, gào lên một tiếng, chân đá thẳng vào đầu gối của tôi.

Đầu gối của tôi đau điếng, lập tức quỳ trên mặt đất.

Ngẩng đầu lên mới thấy, kẻ ngồi trên ghế sofa đối diện tôi là một người phụ nữ xinh đẹp kiều diễm, bộ âu phục màu đen tuyệt mỹ ôm lấy cơ thể cô ta để lộ thân hình gợi cảm, đôi môi đỏ thắm, hờ hững ngậm điếu thuốc lá, hít nhẹ một hơi, phả ra từng vòng khói trắng.

Mà phía sau cô ta, còn có một người phụ nữ gầy đến khô quắt cả đi, khoác trên người bộ quần áo sặc sỡ sặc màu, chẳng cần nói cũng biết, họ chính là người của môn phái nuôi cô!

Cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng tôi, đồng thời cũng tức giận, Tô Thịnh là cháu trai của Tô Mộc, là người nhà của Tô Mộc, vậy mà ông ta lại lấy cớ là bảo vệ tôi rồi bán đứng tôi cho người của môn phái nuôi cô!

Lúc này tôi cũng chẳng thêm che giấu, bắt đầu lớn tiếng đọc thần chú của ngọc bội, hy vọng miếng ngọc bội này có thể uy hiếp bọn họ.

Mặc cho ngọc bội phát ra ánh sáng mãnh liệt, họ vẫn ung dung nhìn tôi, nhất là người phụ nữ xinh đẹp ngồi giữa kia, khoe miệng nở nụ cười quyến rũ vô cùng, lạnh lùng nói: "Không ngờ cô chỉ có chút bản lĩnh này, lẽ nào cô không biết, sức mạnh của miếng ngọc bội này chỉ có tác dụng với linh hồn thôi sao?"

Quả thực, tôi càng niệm chú, ánh sáng trên ngọc bội càng rực rỡ, nhưng trong phòng chỉ có duy nhất Trần Á Lan đau đớn mà thôi, hai người phụ nữ đối diện chỉ mang nét mặt giễu cợt nhìn tôi, hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào.

Tôi đành ngừng niệm chú, thu miếng ngọc bội lại, ngẩng đầu nhìn họ.

"Cô chính là con gái lão già cổ sư, cổ sư Ngưu Trùng đúng không?"

Mặc dù biết rõ đáp án, nhưng tôi vẫn hỏi, bây giờ tôi chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian, trong lòng liệu mạng gào thét gọi thường luân tiên ra.

Ngọc bội không có tác dụng, hiện tại tôi chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm vào thường luân tiên trên người.

Nhưng tôi gọi mãi, lại không thấy thường luân tiên đáp lại nửa lời, tựa như nó không có trong cơ thể tôi vậy..

Không biết trán tôi đã lã chã mồ hôi từ bao giờ, thận trọng liếc nhìn cổ tay.

Hình xăm rắn đen vẫn còn, chắc chắn thường luân tiên vẫn ở trong cơ thể của tôi, nhưng sao không thấy nó có động tĩnh gì?

"Đã biết thân phận của tôi rồi, mà cô còn có thể bình tĩnh như vậy, cũng có chút bản lĩnh đấy."

Yêu nữ kia nở nụ cười tươi hơn, vẻ đẹp như hoa anh túc chợt nở, phả ra vòng khói thuốc nói: "Cô làm hỏng chuyện của bố tôi, còn giết bố tôi, lại đoạt cổ trùng gắn với mạng của ông ấy, cô có biết hành động của cô, sẽ phải chịu hình phạt gì không?"

Nói xong cô ta đứng dậy, đôi giày cao gót sắc nhọn như đinh gõ xuống sàn nhà, cộc cộc bước về phía tôi, cao ngạo nhìn xuống.

Như nhìn một con côn trùng nhỏ bé đang giãy chết.

“Nỗi đau của muôn trùng cắn nuốt!”

Cô ta thốt ra những từ lạnh lẽo này, trái tim tôi như thất lại, cơn đau tột cùng bất ngờ truyền đến!

Cả trái tim tựa như đang bị côn trùng bao vây, lực phủ ngũ tạng nóng như bị lửa đốt, tôi đau đến quằn quại, ngã xuống mặt đất, đau đến mức thậm chí không nói thành lời, đến hô hấp cũng khó khăn khác thường.

Thuồng luồng tiên!

Thuồng luồng tiên!

Tôi đau đến mức hai mắt hằn tia máu đỏ, cảm giác thời khắc này như sắp chết đến nơi, trong lòng chỉ còn lại mấy chữ này!

Nhưng dường như thuồng luồng tiên đang ngủ, không hề đáp lại nửa lời.

Tôi nhanh chóng đau đến mất đi tri giác, chết ngất trên mặt đất.

Nhưng bọn họ lại nhanh chóng đổ một thùng nước đá lên trên người tôi, bắt tôi tỉnh lại.

Con đau tột cùng như chiếm lấy cơ thể tôi, chỉ cảm thấy nội tạng của mình như sắp bị gặm nhấm sạch sẽ.

Giờ khắc này, tôi chỉ hận không thể đập đầu tự tử chết quách đi cho rồi.

Nhưng đến sức lực tự tử tôi cũng chẳng có, chỉ có thể co rúm người trên mặt đất không ngừng xoay vòng, không ngừng động đậy, bọt mép sùi ra ồ ạt.

“Muốn chết à? Bây giờ chắc cô đang rất muốn cầu xin tôi, để tôi giết chết cô luôn đúng không?” Khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ kia vẫn nở nụ cười khát máu, ngồi xuống, đôi mắt xinh đẹp nhìn tôi chăm chăm, dịu dàng nói.

Chỉ là thời khắc này, tôi thấy cô ta chẳng khác gì ác ma.

“Chết... Giết chết tôi đi...” Tôi sắp mất đi ý chí muốn sống rồi, dù bây giờ cô ta là ác ma, nhưng tôi vẫn bị quy phục trước mặt cô ta, cầu khẩn nói.

“Chết dễ lắm, nhưng tôi sẽ không cho cô toại nguyện đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ác mộng

Yêu nữ cười lạnh một tiếng, ngón tay thon dài trực tiếp bóp chặt cằm tôi, buộc tôi phải ngẩng đầu nhìn cô ta.

“Chỗ dựa lớn nhất của cô là con rắn kia phải không, tuy lợi hại đấy, nhưng trước mặt tôi, nó chẳng đáng để nhắc đến.” Yêu nữ nói.

Giọng nói của cô ta rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi chữ lại như nặng ngàn cân đè lên tâm trí tôi.

Không hiểu vì sao, cơ thể tôi bắt đầu run lên, nỗi sợ hãi từ sâu trong lòng xâm chiếm toàn thân tôi.

Dứt lời tay cô ta di chuyển từ cằm xuống cổ tay tôi, nhìn hình xăm rắn đen trên đó cười lạnh lùng, rồi dứt khoát nói: “Lấy dao ra đây!”

Toàn thân tôi run lên, dù lúc này tôi đang đau muốn chết, nhưng điều khiến tôi tuyệt vọng hơn lại là cảm giác sợ hãi mà cô ta mang đến.

Cô ta muốn làm gì?

Trong phút chốc nghi hoặc đó thôi, bọn tay chân của yêu nữ đã đưa con dao nhỏ vô cùng sắc bén cho cô ta.

Yêu nữ như đang cố ý hù dọa tôi, cô ta nhận lấy con dao cố ý lia qua lia lại trước mắt tôi, ánh sáng phản chiếu của con dao khiến tôi chẳng thể mở nổi mắt.

Cùng lúc đó con đau đón tột độ kia bỗng dung chấm dứt, cứ như tất cả những đau đớn kịch liệt ấy chỉ là một giấc mộng.

Và như vậy, mọi sự chú ý của tôi đều dồn vào con dao trong tay yêu nữ, tinh thần lại càng căng thẳng hơn.

“Con rắn này chắc là bùa hộ mệnh của cô nhĩ, nó sống trong cổ tay cô, chỉ cần tôi rạch chỗ da này trên cổ tay cô xuống, mối liên hệ giữa cô và nó sẽ bị cắt đứt, tới lúc đó, để tôi xem cô còn có thể dựa vào đâu.”

Nói đoạn, cổ tay yêu nữ lập tức di chuyển, lưỡi dao cứ thế cứa vào tay tôi, máu tươi lập tức tràn ra!

Tôi đau đớn đến hét lên, không nhịn được mà há hốc miệng thở hổn hển, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu của sự dày vò yêu nữ dành cho tôi mà thôi, sau khi lưỡi dao cắt rách lớp da, nó lại thay đổi góc độ, nằm ngang áp sát lớp thịt của tôi, từ từ di chuyển về phía trước, tôi có thể tận mắt nhìn thấy từng lớp da của mình bị tách ra.

Hiện giờ rắn đen là chỗ dựa lớn nhất của tôi, nếu nó bị cưỡng ép lòi ra, thì tôi hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức vực dậy tinh thần, dồn toàn bộ sức lực vào cổ tay, nâng cổ tay lên, để cho lưỡi dao cắt vào động mạch của mình!

Dù sao không giữ được rắn đen cũng bị cô ta dày vò đến chết, thà rằng dứt khoát chịu đau một lần, quyết chiến một trận, chưa biết chừng lại có cơ hội sống.

Hơn nữa tôi cũng thâm nghĩ, dù cuối cùng không thể giữ được rắn đen, hoặc là không tránh khỏi cái chết, thì chết sớm vẫn hơn chết muộn, ít nhất cũng không phải chịu sự dày vò này nữa!

Trong chớp mắt, máu tươi tuôn tràn, nhuộm đỏ đôi mắt tôi.

Yêu nữ cũng kinh ngạc kêu lên một tiếng, cô ta không thể ngờ đột nhiên tôi lại tự tìm đường chết như thế, ngay người ra một lúc, sau đó cô ta đứng dậy, ra lệnh cho bọn tay chân cầm máu cho tôi.

Trần Á Lan - người đứng xem náo nhiệt suốt từ đầu tới giờ sa sầm mặt mày, cất giọng lạnh lùng: “Đao Minh, cô đã đồng ý với chủ nhân sẽ không để chết người.”

“Là cô ta tự tìm tới cái chết!” Đao Minh nói.

Dứt lời cô ta cũng không có ý định dày vò tôi nữa, quăng con dao đi, sai bảo bọn tay chân nhốt tôi vào phòng vệ sinh.

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, dù thế nào đi nữa, tôi cũng xem như giữ được rắn đen.

Trong chốc lát bọn tay chân đã băng bó xong vết thương cho tôi, lòi tôi như lòi một chỗ đã chết ném vào nhà vệ sinh, sau đó đóng cửa rầm một tiếng, chẳng có động tĩnh gì nữa.

Tôi nằm bệt trên sàn nhà vệ sinh, hơi thở nặng nề, sau khi trải qua bao nhiêu dày vò, lúc này tôi đã không còn chút sức lực nào, sức để ngáp ngủ cũng không còn.

Trong mơ màng tôi thấy Tô Mộc tới, anh hơi bất ngờ khi thấy tôi nằm dưới đất, hỏi tôi tại sao chưa từ mà biệt, lại còn chạy tới tận nơi xa xôi này để ngủ.

Tôi đã nói tôi bị Tô Thịnh bán đứng, ông ta đưa tôi cho cô sư Ngũ Trùng là Đao Minh, để cho Đao Minh dày vò tôi, nhưng không để tôi nói với anh.

Không ngờ Tô Mộc tự nhiên nổi giận, nói rằng Tô Thịnh là cháu anh, không thể nào bán đứng tôi được, sắc mặt anh trở nên lạnh lùng, bóp lấy cổ tôi, truy hỏi tôi tại sao lại muốn chia rẽ tình cảm gia đình anh, tôi làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì.

Tôi hoảng sợ, vừa khóc vừa giải thích tôi không lừa anh, nhưng dù tôi có giải thích bao nhiêu anh cũng không chịu tin, sau cùng anh còn nói tôi chẳng biết gì cả, đi theo chỉ khiến anh gặp rắc rối, giờ anh đã tìm được Lâm Yến Nhi rồi, không cần đến tôi nữa, bảo tôi hãy rời khỏi anh đi.

Tôi ngẩn người ra, sợ hãi hỏi anh tìm ra Lâm Yến Nhi bằng cách nào? Tìm thấy khi nào?

“Chính vào khoảng thời gian em biến mất.” Tô Mộc nói, nói đoạn anh còn mở cửa, để Lâm Yến Nhi vào!

Ngay sau đó có một cô gái bước vào, cô ấy đi một đôi giày cao gót vừa cao vừa mảnh, toàn thân mặc đồ đen, thực sự đẹp vô cùng, nhưng người đó lại là Đao Minh!

Tôi hoàn toàn ngây ngốc, ngẩn ngơ nhìn Đao Minh, tôi hỏi Tô Mộc chuyện này là thế nào, rõ ràng cô ta là Đao Minh, sao lại nói là Lâm Yến Nhi.

Tô Mộc quay đầu nhìn Đao Minh cười âu yếm, anh nói Đao Minh chính là Lâm Yến Nhi, Lâm Yến Nhi chính là Đao Minh.

Dứt lời Đao Minh nép vào người Tô Mộc, cười ngọt ngào, sau đó Đao Minh xoay đầu nhìn tôi, vẫn là cái điệu bộ cao ngạo ấy, cô ta nói: “Cô ta giết bố em, chồng yêu anh phải giết cô ta báo thù cho em được không?”

“Ừ.” Tô Mộc cứng chiều vuốt ve mái tóc dài của cô ta, dứt khoát đồng ý, rồi sau đó đi về phía tôi thật, anh giơ móng vuốt lên...

“Đừng mà!” Tim tôi tan nát, hét lên một tiếng, sau đó tôi ngồi bật dậy, cả người đổ mồ hôi lạnh vì sợ hãi.

Thì ra chỉ là mơ.

Tôi vẫn ở trong nhà vệ sinh, khắp cổ tay toàn là thương tích, nhưng người cùng ở nhà vệ sinh với tôi không phải Tô Thịnh, mà là Trịnh Lâm.

Lúc này nó cũng bị thương rất nặng, cả người co quắp nằm gọn một góc, toàn thân run lên bần bật, nó mong manh như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Nhưng khi thấy tôi tỉnh dậy sắc mặt cậu ta đã thoải mái hơn, vội vã bò tới cạnh chỗ tôi, nói: “Chủ nhân, cuối cùng chị cũng tỉnh rồi, chị bị yêu nữ kia mê hoặc tâm trí, nếu vừa này chị không tỉnh lại, chị sẽ bị ả không chế, luyện thành nhân cớ!”

“Nhân cớ? Nhân cớ là cái gì?” Tôi giật mình, những tưởng vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng bình thường, không ngờ lại bị mê hoặc tâm trí.

Chẳng trách trong mơ Lâm Yến Nhi lại là yêu nữ.

“Giống kiểu xác không hồn, sau khi biến thành nhân cớ, chị sẽ bị ả khống chế hoàn toàn, em chỉ nghe lén được có thể, cụ thể em cũng không rõ.” Trịnh Lâm nói.

Nói xong, nó hít mạnh một hơi, gương mặt nhỏ mọn đến nhợt nhạt, chỉ nói mấy câu, mà như đã tiêu hao rất nhiều sức lực.

Nhìn thấy Trịnh Lâm như vậy tôi thấy chua xót lắm, vội vã bịt miệng nó rồi nói: “Đừng nói nữa, hồn vía cậu đang run rẩy mạnh lắm đấy, cứ như có thể tan biến bất cứ lúc nào, rốt cuộc ai đã khiến cậu ra nông nỗi này, Trần Á Lan?”

Trịnh Lâm lắc đầu.

“Là Đào Minh?” Nỗi căm phẫn trong lòng dần dâng lên, tôi hỏi.

Trịnh Lâm lại lắc đầu.

Tôi khẽ run lên trong lòng: “Vậy... Có phải vì cứu tôi mà cậu ra nông nỗi này không? Vừa rồi cậu đã gọi tôi tỉnh phải không!”

Cơ thể Trịnh Lâm khẽ run, nhìn tôi giấy lát, nhưng lần này cậu ta không lắc đầu.

Quan hệ giữa tiểu quý và chủ nhân vô cùng thân thiết, nghe lời chủ nhân răm rắp, tuyệt đối thành thật với chủ nhân, thế nên không lắc đầu phủ nhận, có nghĩa là tôi đã đoán đúng!

Tôi đột nhiên vô cùng không nề, đứa nhỏ Trịnh Lâm này sống bên tôi không lâu, nhưng bây giờ trông nó như tờ giấy trắng vậy, ý nghĩ trong đầu lúc nào cũng vì tôi, bây giờ lại bị thương thành ra như vậy chỉ vì cứu tôi, thậm chí tiêu tan cả hồn vía cũng không tiếc!

Thằng bé ngốc nghếch này...

Nước mắt tôi cứ thế tràn ra, tôi vòng tay ôm chặt Trịnh Lâm, vừa khóc vừa nói: “Nói cho tôi biết, giờ tôi nên làm gì, phải làm gì mới cứu được cậu?”

Trịnh Lâm không nói gì cả, chỉ lắc lắc đầu, nhìn tôi nờ nọ cười yếu ớt.

Không ngờ nó lại từ chối để tôi cứu!

Tôi sợ hãi, càng ôm chặt nó hơn, truy hỏi cách để cứu nó.

Nhưng nó nhất quyết sống chết không chịu nói gì, chỉ cần nó chịu lên tiếng, thì nhất định tôi sẽ có đáp án mình muốn, vì tiểu quý tuyệt đối nghe lời chủ nhân!

Tôi hoảng sợ tột độ, lúc này tôi cảm thấy hoàn toàn bất lực, mãi đến bây giờ tôi mới phát hiện, thì ra mình lại vô dụng như vậy, không nói đến việc đi theo Tô Mộc chỉ là gánh nặng cho anh ta, mà ngay đến người bên cạnh mình cũng không bảo vệ được, thậm chí phải nhờ Trịnh Lâm dùng hết âm khí của mình mới gọi dậy được.

Tôi đau lòng đến mức không thể thở nổi nữa, nhẹ nhàng buông Trịnh Lâm ra, cười trong đau đớn: “Nếu cậu không muốn tôi cứu, vậy tôi sẽ chết cùng cậu, dù sao tôi cũng chỉ là một chủ nhân vô dụng, sau khi nhận nuôi cậu, mới chỉ cho cậu ăn được một bữa, toàn để cậu chịu khổ cùng tôi...”

“Chủ nhân, chị không thể chết!” Chưa đợi tôi nói hết, Trịnh Lâm ngắt lời tôi và nói, cơ thể gần như trong suốt kia ngày càng run mạnh hơn, ánh mắt phức tạp nhìn tôi.

Lúc này tôi rất kiên định, nghiêm túc nhìn nó.

Nó run rẩy, có lẽ nhìn thấy nỗi tuyệt vọng trong mắt tôi, cuối cùng cũng nhận thua, thở dài, nói: “Được rồi, thực ra dùng máu trong tim của chị sẽ nhanh chóng giúp em ổn định hồn vía, khôi phục âm khí.”

Cơ thể tôi run lên, máu trong tim, máu trong tim con người, chính là nơi tinh túy nhất của con người, nếu muốn lấy máu trong tim, buộc phải rạch rách tim,

mới có thể lấy được.

Dù tôi đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng nghĩ tới việc phải rách rách tim ra, vẫn không nén nổi nỗi sợ hãi.

“Chủ nhân, em chỉ là một tiểu quý được chị nuôi thôi, dù cho hồn vía tiêu tan, đại ca Đường vẫn có thể luyện một con khác cho chị, không cần vì em phải lấy máu trong tim đâu, như vậy quá nguy hiểm.” Thấy tôi sợ, Trịnh Lâm lập tức khuyên tôi, muốn tôi thay đổi ý nghĩ.

“Tay cậu có thể biến thành móng vuốt, rách rách tim tôi đi, cậu hãy tự tới lấy máu trong tim tôi đi!” Tôi lắc đầu, cười rạo rờ nói.

“Chủ nhân...” Trịnh Lạc vẫn muốn khuyên tôi.

Tôi không để cho nó nói tiếp, rống rạc ra lệnh: “Không nói nhiều, mau qua lấy máu. “

Nhận được lệnh của tôi, Trịnh Lâm dù không muốn cũng không cách nào từ chối, nó chỉ có thể từng bước tiến sát tôi, dùng chút sức lực cuối cùng hóa ra móng vuốt, tiến gần tới tim tôi.

Nhưng sau khi chạm vào tim, nó bắt đầu run rẩy, dù thế nào cũng không chịu tiếp tục được nữa.

Tôi vốn đang sợ hãi, cắn răng để Trịnh Lâm rách vào tim, giờ móng vuốt của nó cứ run rẩy trước ngực, ngược lại càng làm tôi thêm sợ hãi.

Quả thực tôi không thể chịu nổi nữa rồi, thúc giục nó: “Nghệt ra đó làm gì, ra tay đi!”

“Em... không ra tay được...” Trịnh Lâm bị tôi quát cũng luống cuống, cố phản bác.

Dứt lời, ầm một tiếng cửa bị đẩy ra, âm thanh lạnh lẽo của Tô Mộc từ ngoài cửa truyền tới: “Ngực vợ anh sao nhóc dám động vào, Lộc Dương em muốn chết đúng không, dám cấm sừng anh!”

Nói xong anh bước nhanh vào, mặt xị ra còn dài hơn mặt lừa, khi đứng trước mặt tôi, ánh mắt tràn đầy âm khí quét qua Trịnh Lâm, chớp mắt đá bay Trịnh Lâm ra ngoài!

Tôi giật mình, lập tức kinh hãi hét lên, nhưng Tô Mộc không để tôi có cơ hội nhìn Trịnh Lâm, nhanh gọn bế tôi lên, hai mắt như hai đốm lửa lờm lờm, lạnh lùng lên tiếng: “Tại sao không từ mà biệt?”

Tôi sợ tới run người, sao tình tiết giống con ác mộng thế!

Đáng sợ hơn, bây giờ Tô Mộc thậm chí còn giận dữ hơn so với con ác mộng ban nãy, anh không chỉ đá bay Trịnh Lâm, ánh mắt anh còn như muốn nghiền nát tôi.

Lẽ nào đây là một con ác mộng khác? Tô Mộc vốn không hề tới?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Bắt cá trong rọ

Trong nháy mắt tôi hoảng loạn, giơ tay lên tự véo vào mặt mình một cái.

Đau quá, đây không phải giấc mơ, Tô Mộc thực sự đến rồi, hơn nữa cảnh tượng giống hệt giấc mộng của tôi.

Tôi sợ đến run rẩy cả người, hai mắt không tự chủ được mà hướng ra phía cửa, giọng nói mang sự căng thẳng: “Đúng là anh sao? Lâm Yên Nhi... cũng đến à?”

Hàng chân mày xinh đẹp của Tô Mộc nhíu chặt lại, mặt đen lại căm hận vô cùng, tức giận nói: “Đừng nhắc đến Lâm Yên Nhi với anh! Anh đang hỏi tại sao em lại không từ mà biệt! Anh không đủ tốt với em sao, sao em lại muốn rời xa anh như vậy! Dù chết cũng không sợ sao?”

Nói xong con giận dữ anh cố gắng đè nén cuối cùng cũng bộc phát, hai mắt hung dữ nhìn tôi chăm chăm, ngọn lửa giận dữ bập bùng nơi đáy mắt: “Em có từng nghĩ, nếu vừa rồi anh đến muốn một bước, sẽ dẫn đến kết quả gì không?”

Trong chớp mắt người anh tỏa ra một luồng sức mạnh đầy tính uy hiếp, tôi bị anh gào đến mức không dám mở mắt, yếu ớt nói: “Xin lỗi, em không muốn tự tìm đường chết... chỉ là muốn lấy máu ở tim cứu Trịnh Lâm thôi...”

“Máu ở tim đâu dễ lấy như thế? Ngộ nhờ không cẩn thận, xuyên thủng tim em thì sao, em không có não hả?!” Thấy tôi không dám giải thích rõ, Tô Mộc càng tức giận, nhìn vào mắt tôi mà như hận không thể đánh tôi vậy.

Chẳng lẽ anh thật sự muốn đánh tôi sao!?

Tôi sợ đến rụt cổ lại, nhắm chặt mắt không dám nhìn anh.

Nhưng trong lúc tôi nhắm mắt lại, tôi còn thấy anh giận dữ vung tay lên...

Đau!

Trong chớp mắt mùi máu tươi tràn ngập trong miệng tôi.

Anh không đánh tôi, mà trực tiếp giữ chặt gáy tôi, miệng anh tiến lại gần.

Sau đó anh khẽ nhếch miệng, dám cắn một cái vào môi tôi!

Tôi ngây người không hiểu, anh dám cắn tôi, còn cắn ác như vậy nữa!

Tôi đau đến mức nước mắt trực trào bờ mi, trong miệng còn phát ra tiếng ư ư cầu xin nữa.

Nhưng anh đang tức giận, hoàn toàn không buông tha cho tôi, hàm răng hung hăng cắn xé môi tôi.

Tôi đau đến toàn thân run rẩy, run rẩy trong lòng anh, dùng sức ở tay đẩy anh ra.

Có lẽ ném phãi mùi máu tanh trong miệng tôi, khiến anh bùng tình thoát khỏi cơn giận dữ, hàm răng buông lỏng, đẩy tôi ra.

“Xin lỗi.”

Tô Mộc nói, nói xong, ngọn lửa giận dữ trong mắt anh dịu dần, đôi mắt nhuốm chút đau xót.

“Sau khi trở về không thấy em đâu, em có biết anh lo lắng thế nào không? Xa như vậy, đã vượt quá phạm vi cảm nhận của anh, may mà anh đến đúng lúc, tình cảnh vừa rồi, bây giờ nghĩ lại anh còn thấy sợ.”

Tô Mộc ôm tôi thật chặt, ánh mắt anh chứa đựng đầy sự lo âu và luyến tiếc, bàn tay anh khẽ đặt lên mặt tôi, quét qua vết thương trên miệng tôi, giữa các ngón tay tỏa ra chút hơi lạnh.

Trong chớp mắt mùi máu tanh trong miệng tôi đã giảm đi rất nhiều.

Cơn sợ hãi qua đi, nhìn dáng vẻ đau lòng của anh, những sợ hãi và uất ức ban nãy chớp mắt bộc lộ hết ra ngoài, tôi gọi một tiếng Tô Mộc, rồi nhào người vào lòng anh, lớn tiếng khóc.

Tô Mộc cũng ôm chặt lấy tôi, mặc tôi lau hết nước mắt nước mũi trên người anh, khóc đủ năm phút đồng hồ, những uất ức trong lòng tôi mới thổ lộ hết.

Khóc xong, tôi chợt nhớ đến Trịnh Lâm bị Tô Mộc đánh bay ra ngoài, nó vì cứu tôi mà hôn vĩa không còn ổn định nữa, bây giờ lại bị Tô Mộc dùng một quyền đánh bay, vậy nó...

Trong lòng tôi bỗng rất lo lắng, đẩy Tô Mộc ra.

Lúc này bóng dáng Trịnh Lâm đã không còn trong nhà vệ sinh nữa, tôi nôn nóng trong lòng, không có thời gian mà gọi Tô Mộc, trực tiếp đẩy cửa chạy ra ngoài.

Vừa bước chân ra khỏi cửa nhà vệ sinh, tôi đã bị cảnh tượng bên ngoài làm cho khiếp sợ.

Căn phòng bên ngoài lúc này sớm đã thành một đồng hồ hỗn loạn, dường như vừa bị một đại đội phá dỡ ào qua vậy, căn phòng vốn được bày trí thiết bị hiện tại đồ dùng tinh xảo nay đã bị nghiêng lệch, xiêu vẹo, Đào Minh và Trần Á Lan cũng không thấy tăm hơi.

Cũng may tôi nhìn thấy Trịnh Lâm trong đồng hoang tàn ấy, nó đang ngồi xếp bằng dưới đất nhắm mắt lại điều trị thân thể, hơn nữa rất nhanh, sắc mặt nhợt nhạt của nó cũng hồi phục nhiều rồi, hôn vĩa cũng không run rẩy nữa.

Lúc này tôi mới thờ phào nhẹ nhõm, trợn trừng mắt nhìn Tô Mộc.

May mà Trịnh Lâm không sao, nếu không.. Tôi tuyệt đối không tha cho anh!

Tô Mộc thấy tôi trừng anh, bữu môi, hừ lạnh nói: “Lần này anh chỉ giáo huấn nó một chút, không ra tay giết chết nó, lần sau tốt nhất nó nên nhớ kỹ, dù có là hôn vĩa tiêu tan, cũng không được tơ tưởng đến chuyện lấy máu ở tim của vợ anh!”

“Là em chủ động cứu nó, hơn nữa nó cũng vì cứu em nên mới bị thương như vậy, nếu không có nó, bây giờ chắc em đã bị Đào Minh luyện thành nhân cớ rồi.” Tôi giải thích.

“Nó là tiểu quỷ của em, bảo vệ chủ nhân là thiên chức của bản thân nó, cứu em là chuyện phải làm” Tô Mộc lạnh nhạt nói.

Nói xong anh sai bước về phía trước, đi thẳng đến phía sau cái tủ bị lật, xách một người ra.

Lúc này tôi mới phát hiện ra, trong căn phòng đó ngoài chúng tôi ra còn có một người khác, cô ta chính là người hầu đi sau Đào Minh, lúc này khắp người cô ta là vết thương, khuôn mặt bao phủ một tầng âm khí đen đặc, dường như đã phải chịu đựng một cơn sợ hãi kịch liệt vậy, tinh thần hoảng hốt.

“Người chạy đi đâu rồi?” Anh lôi cô ta như lôi một con chó chết đến giữa phòng khách, ném một phát xuống đất, hỏi.

“Không, không biết.” Cô ta run rẩy kịch liệt, nhưng cô ta vẫn cố gắng, chết sống không chịu tiết lộ hành tung của Đào Minh.

Tô Mộc cười lạnh một tiếng, cũng không ép cô ta làm gì, mà trực tiếp ngưng tụ một sợi dây màu đen bằng âm khí trên tay, trói chặt cô ta lại, sau đó nói: “Đi thôi, về nhà.”

Cơ thể tôi lại run lên, nói đến về nhà, tôi không khỏi run sợ.

Nhà Tô Mộc nói đến, đương nhiên chính là biệt thự nhà họ Tô, nhưng rõ ràng tôi bị Tô Thịnh lừa đi, bây giờ Tô Mộc lại muốn đưa tôi trở về, tôi phải làm thế nào đây?

Thấy sắc mặt khác thường của tôi, Tô Mộc dừng bước, hỏi tôi bị sao vậy?

“Không... Em không muốn về biệt thự nhà họ Tô nữa...” Tôi run rẩy nói, không dám nói ra sự thật, dù sao Tô Mộc và Tô Thịnh cũng là người một nhà, mặc dù Tô Mộc sẽ không giống trong mơ, tin lời Tô Thịnh mà nghi ngờ tôi, nhưng tôi cũng không muốn khiến Tô Mộc lâm vào thế khó xử khi đứng giữa hai bên.

Huống hồ tính tình Tô Mộc lại cố chấp, giận một cái là chẳng ngó ngang tới chuyện gì cả, thậm chí đến tôi anh còn căn, nếu biết Tô Thịnh đuổi tôi ra khỏi nhà họ Tô, còn giao tôi cho Đào Minh báo thù, tôi thực không dám tưởng tượng Tô Mộc sẽ phản ứng như thế nào.

“Tại sao? Em vẫn muốn rời xa anh sao?” Sắc mặt Tô Mộc sầm lại, chau mày nhìn tôi.

“Không phải... Chỉ là em...” Trong nháy mắt tôi lo lắng đến toát mồ hôi lạnh, tôi thực sự không dám đến nhà họ Tô nữa, tôi không thể tưởng tượng nổi cảnh mình gặp lại Tô Thịnh sẽ như thế nào.

Nhưng tôi không biết mình có nên nói với Tô Mộc những chuyện Tô Thịnh đã làm với mình không, nghĩ đi nghĩ lại, tôi dứt khoát nói: “Em không muốn ở nhà người khác nữa, em muốn ở nhà của hai chúng ta.”

Tô Mộc sững sốt, anh lập tức nhếch miệng cười nhạt, cả người cũng dịu dàng hơn, nói: “Chuyện này không thành vấn đề, bây giờ không phải trong tay em đang có tiền sao, chúng ta mua một căn là được rồi.”

“Mua?” Tôi kinh ngạc nói, nói muốn ở nhà của mình chẳng qua chỉ là muốn từ chối về nhà họ Tô thôi, dù ở khách sạn hay thuê một căn nhà đều được, anh lại đòi mua hẳn một căn chỉ vì câu nói này của tôi?

“Sao nào, không đủ sao, nếu không đủ tiền, anh có thể đi kiếm thêm.” Tô Mộc thấy tôi phản ứng mạnh như vậy, bèn nói thẳng.

“Không phải, đủ rồi đủ rồi, chỉ là không cần mua hẳn một căn đâu... thuê là được rồi.” Tôi toát mồ hôi hột, trong tiềm thức của mình, mặc dù tôi không muốn Tô Mộc có thể tìm được Lâm Yên Nhi, nhưng chốn Giang Minh này rộng lớn như vậy, chỉ cần Lâm Yên Nhi vẫn còn ở Giang Minh, sớm muộn gì Tô Mộc cũng có thể tìm thấy cô ấy.

Đến lúc đó, gia đình người ta đoàn tụ với nhau rồi, tôi phải làm sao đây?

“Em là người phụ nữ của anh, sao anh có thể để người phụ nữ của mình ở nhà thuê được?” Tô Mộc trực tiếp ôm lấy tôi, ngang ngược nói.

Nói xong anh vung tay lên, ném sợi dây thừng đen trong tay cho Trịnh Lâm, bắt Trịnh Lâm dắt cô ta đi theo sau, còn anh khoác vai tôi đi về phía thang máy.

Trên đường lái ô tô trở về, tôi chăm chú nhìn Tô Mộc đang nghiêm túc lái xe mà không khỏi cảm thán trong lòng.

Khi đến đây, tôi như đứt từng khúc ruột, nghĩ rằng từ nay về sau sẽ rời xa Tô Mộc, còn không biết có thể gặp lại nhau nữa không, không ngờ mới được một ngày, tôi đã gặp lại Tô Mộc rồi, hơn nữa anh còn cứu tôi thoát khỏi miệng cạp.

Có điều sao anh biết tôi ở đây nhỉ?

Ban nãy thấy Tô Mộc kích động như thế, tôi quên không hỏi, anh nói tôi đã thoát khỏi phạm vi anh có thể tìm được, sao bây giờ lại ở đây?

Tôi hỏi anh điểm nghi vấn này, Tô Mộc liếc nhìn tôi một cái, nói: “Đồ ngọc này, bởi vì trên người em đang đeo tấm ngọc bội của anh.”

Tôi không khỏi móc miếng ngọc bội ra nhìn trước nhìn sau, nói: “Nó có chức năng báo tin cho anh nữa à?”

“Cứ coi thế đi, miếng ngọc bội này là thứ anh luôn đeo bên mình kiếp trước, cũng là thứ anh cẩn thận chăm sóc nuôi dưỡng, coi như pháp khí của anh khi làm pháp sư đi, vậy nên khi em khua miếng ngọc bội này để đuổi quỷ, anh liền nhận được tin em gặp nguy hiểm, lần theo hơi thở của miếng ngọc bội tìm đến đây.” Tô Mộc nói.

Nói xong anh lại hỏi tôi: “Nói đến ngọc bội, em không định giải thích với anh à, đang yên đang lành không ở nhà mà nghỉ ngơi, một mình chạy xa thế làm gì, còn bị cổ sư Ngũ Trùng bắt nữa, nào em là nào heo hả?”

“Em...” Bị người trước mặt mắng là heo, tôi lập tức khó chịu, muốn nói chẳng ai rảnh rỗi mà chạy xa thế, còn không phải người nhà họ Tô các người hại à!

Có điều ngoại trừ việc suy nghĩ cho Tô Mộc, người tôi suy nghĩ đến nhiều hơn lại là Tô Đoàn.

Tôi và cậu ta cũng được coi là quen biết, cậu ta còn bị thương vì cứu tôi nữa, bây giờ bố cậu ta làm chuyện có lỗi với tôi, coi như tôi trả ơn cho họ đi, cũng không uổng công Tô Đoàn cứu tôi một lần.

“Em cái gì mà em, cổ sư Ngũ Trùng trừ việc muốn luyện em thành nhân cổ ra, còn hạ cổ độc gì với em không?” Tô Mộc liếc mắt nhìn tôi, tức giận nói.

“Hình như gọi là cái gì mà, muôn trùng cắn nuốt...” Tôi chột dạ nói, dù sao lần này đúng là tôi ngu thật, còn tưởng Tô Thịnh muốn tốt cho Tô Mộc nên mới đưa tôi đi, kết quả lại mắc bẫy.

Sau khi Tô Mộc nghe thấy muôn trùng cắn nuốt, chân mày lập tức co lại, giật nảy mình, nhưng anh không nhìn tôi, cũng không nói gì nữa, chỉ lái xe phóng như bay.

Rất nhanh chúng tôi về đến Giang Minh, anh thực sự không đưa tôi về nhà họ Tô, mà dừng xe ở trong một khu chung cư cũ nát.

Tôi biết khu chung cư này, chính là chung cư Đường Dững đang ở.

Hơn nữa dường như Diệu Diệu đã sớm nhận được tin tức này, đang đứng dưới tầng sót ruột nhướn cổ nhìn xung quanh.

Sau khi thấy tôi, Diệu Diệu lập tức phấn khởi xông đến, một tay ôm lấy tôi nói: “Chị à, chị bỏ lại chúng em một mình mà đi như thế, đúng là không nghĩa khí gì cả, uổng công chúng em lo cho chị như thế!”

“Xin lỗi, chị cũng không phải cố ý.” Tôi cười khẽ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Diệu.

Sau đó tôi thấy có chút kỳ lạ, quay đầu nhìn về phía Tô Mộc, không biết anh đưa tôi đến nhà Đường Dững là có ý gì.

“Trời cũng không còn sớm nữa, nếu em đã không muốn nhà họ Tô, vậy đêm nay chúng ta ở lại đây đi, ngày mai anh đưa em đi xem nhà.”

“Chuyện này... không tiện lắm? Nhà anh ta cũng không lớn, sao chúng ta không trực tiếp thuê khách sạn đi?” Tôi có chút khó xử, dù sao nhà Đường Dững tôi cũng từng đến rồi, nhà anh ta chỉ có một chiếc giường, mọi người không thể chỉ ngủ trên một chiếc giường được.

“Sợ là đêm nay cổ sư Ngũ Trùng sẽ lại đến tìm em, bây giờ trên người em có cổ trùng, chúng ta còn bắt một tên thuộc hạ của cô ta nữa, cô ta nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ đầu, vì vậy anh bảo Đường Dững yểm bùa khắp khu chung cư này rồi, chỉ đợi cô ta tìm đến cửa chui đầu vào rọ thôi.” Tô Mộc nhếch miệng cười lạnh lùng, nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Mua nhà xem phòng

“Hả? Cô ta còn tới nữa sao?”

Hình ảnh Đào Minh không chế cổ trùng dày vò tôi hiện ra rõ mồn một trước mắt, dường như trên tay tôi chỉ có một vết dao quét qua, vết thương nhìn không nghiêm trọng, nhưng những chuyện gặp phải giữa ban ngày ban mặt hôm nay thực sự không khác gì địa ngục trần gian với tôi cả, còn khó chịu hơn cả bị giết, vì vậy trong lòng tôi sự tồn tại của Đào Minh chính là sự tồn tại của nữ ma đầu, nhất là khi Tô Thịnh nói sức mạnh của Đào Minh tương đương với Tô Mộc, tôi lại càng lo lắng.

“Yên tâm, đêm nay em sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, anh ở bên trông chừng em.” Tô Mộc thấy tôi sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cả đi, đau lòng kéo tay tôi nói.

Tôi đành gạt đầu, dù gì đây cũng là nhà của Đường Dững, có Đường Dững và Tô Mộc ở đây, Đào Minh đến cũng không có gì phải sợ.

Kéo tay Diệu Diệu lên tầng, rất nhanh tìm đến nhà của Đường Dững.

Nhưng cửa phòng nhà Đường Dững vừa mở, bên trong lại trống không.

“Đại ca em đâu?” Tôi hỏi Diệu Diệu.

“Đại ca đang tắm, sau khi anh ấy nghe nói đêm nay phải canh cho chị ngủ, phần khích vô cùng, cũng tắm gội ba lần rồi đấy.” Diệu Diệu nói, lắc đầu nói anh ta lớn rồi mà như trẻ con vậy, lại lắm bần: “Cũng chẳng phải lần đầu ngủ cùng phụ nữ, sao anh ấy lại phần khích vậy chứ, đúng là khó hiểu mà.”

Vừa dứt lời, phòng tắm truyền đến tiếng thét giận dữ của Đường Dững: “Đường Diệu Diệu!”

“Hả?” Diệu Diệu rút cổ lại, cảm nhận được sự tức giận của Đường Dững, nhanh chóng nhận thức ra mình vừa nói sai cái gì, bàn tay bé nhỏ che miệng, chạy thẳng ra phía sau tìm Trịnh Lâm.

Trịnh Lâm cũng là tiểu quý như Diệu Diệu, cũng đều là tiểu quý Đường Dững luyện ra, quan hệ giữa hai người rất tốt, thậm chí Diệu Diệu thấy âm khí của Trịnh Lâm yếu ớt, bèn lấy một phần âm khí của mình chia cho Trịnh Lâm.

Có sự bổ sung âm khí từ Diệu Diệu xong, hồn vía Trịnh Lâm lại ngưng tụ rõ hơn nhiều.

Lúc này tôi mới phát hiện ra, âm khí có rất nhiều tác dụng, chỉ cần không hóa âm khí thành lệ khí để tấn công những quý vật khác, cũng không tổn hại đến quý vật, thậm chí còn tăng hình dáng cho quý vật.

Vừa rồi Tô Mộc đánh Trịnh Lâm một quyền như vậy, mặc dù đánh bay Trịnh Lâm đi, nhưng cũng không gây tổn thương cho Trịnh Lâm, ngược lại còn giúp Trịnh Lâm ngưng tụ đám hồn vía sắp tiêu tán kia!

Anh đang cứu Trịnh Lâm!

Phát hiện ra điều này, tôi lập tức nhìn về phía Tô Mộc, ánh mắt có chút cảm kích.

Tô Mộc phát hiện ra tôi đang nhìn anh, khóe môi cong lên nở nụ cười, giờ tay vuốt ve mái tóc rối bời của tôi, mắng: “Coi như em cũng không ngốc đến hết thuốc chữa.”

“Em đương nhiên không ngốc rồi, chỉ là rõ ràng anh đang cứu Trịnh Lâm, sao còn đánh nó một quyền, dường như đang tấn công nó vậy?” Tôi nói.

“Anh nói rồi, chẳng qua anh cho nó một bài học thôi, nhắc nó sau này không được phép mộng tưởng đến máu trong tim của bà xã anh.” Tô Mộc nói, dứt lời anh còn nghiêm túc nâng khuôn mặt của tôi lên, nhìn tôi nói: “Còn em nữa, máu ở tim là thứ quý giá nhất trên cơ thể người sống các em, thậm chí còn quan trọng hơn cả thận, không có máu ở tim tức là em mất đi nửa cái mạng rồi, sau này em cứ giữ máu ở tim cho tốt vào, đừng dễ dàng dâng tặng kẻ khác!”

“Em biết rồi!” Tôi gật đầu, mặc dù anh đang giáo huấn tôi, nhưng sau khi biết anh đã vì tôi mà âm thầm làm biết bao chuyện, cảm giác ngọt ngào lại dâng lên trong lòng tôi.

Đột nhiên tôi thấy mình thật ngốc, ông trời ban cho tôi một ông chồng tốt như vậy, ấy thế mà tôi lại được voi đòi tiên, dù lần này anh xuất hiện không phải vì tôi, mà là vì tìm kiếm Lâm Yên Nhi, nhưng thế thì đã sao?

Ít nhất bây giờ vẫn chưa có đầu mối về Lâm Yên Nhi, Tô Mộc chính là của tôi rồi!

Cho dù tương lai anh có tìm được Lâm Yên Nhi đi chăng nữa, Tô Mộc cũng từng thuộc về tôi rồi, bây giờ tôi nên trân trọng từng giây từng phút có được Tô Mộc mới phải?

Nghĩ vậy, đột nhiên tôi muốn ôm Tô Mộc thật chặt, liền gọi anh một tiếng, chui vào lồng ngực của anh.

Tô Mộc có chút bất ngờ với sự nhiệt tình bất ngờ của tôi, nhưng anh lập tức mỉm cười, cũng vòng tay ôm lấy tôi, hỏi tôi sao thế, có phải mệt rồi không.

Tôi tùy ý gật đầu, khuôn mặt đỏ bừng, hỏi Tô Mộc có mệt không? Có muốn ngủ chung với tôi không?

“Được đấy.” Tô Mộc rất thẳng thắn đồng ý, khóe miệng cong lên nở nụ cười xấu xa, vòng tay ôm lấy tôi, nói: “Em chắc muốn mời anh ngủ cùng chứ? Xảy ra chuyện gì anh không chịu trách nhiệm đâu.”

“Anh đừng suy nghĩ lung tung, em chỉ nói là ngủ chung một cách đơn thuần thôi.” Mặt tôi càng đỏ kinh khủng hơn, nhấn mạnh nói.

“Em cũng đừng suy nghĩ lung tung, anh cũng chỉ muốn nói là ngủ chung một cách đơn thuần thôi.” Tô Mộc càng cười xấu xa hơn, ôm tôi tiến thẳng vào phòng ngủ.

Vừa mới thoát chết, lúc này tôi nằm trên giường nhìn Tô Mộc bên cạnh mà an tâm vô cùng, cảm giác hạnh phúc dâng lên trong lòng.

Nhưng tôi còn chưa hạnh phúc được mấy giây, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đập ra.

Đường Dững đang tức giận đứng trước cửa, đến tóc còn chưa kịp lau khô, đầu còn ướt nhẹp, ánh mắt căm giận nhìn chằm chằm Tô Mộc bên cạnh tôi,

gần từng chữ nói: “Cút khỏi giường ông ngay!”

Nói rồi anh ta sai bước lại gần, nắm lấy cánh tay Tô Mộc mà lôi xuống.

Nhưng Tô Mộc vẫn thoải mái nằm trên giường, mặc Đường Dũng lôi kéo anh, nói: “Đêm nay anh ngủ ở ghế sofa đi.”

“Dựa vào cái quái gì chứ, đây là giường của ông! Ngoài ông đây ra, chỉ có Dương Dương được ngủ trên này thôi, anh cút xuống cho tôi!” Đường Dũng bị Tô Mộc chọc giận, càng giận dữ hơn, dứt lời anh ta dùng sức, muốn ép buộc mà kéo Tô Mộc xuống.

Nhưng anh ta lôi liên tục mấy lần, Tô Mộc vẫn không nhúc nhích.

“Đêm nay tôi muốn ngủ ở đây.” Thấy Đường Dũng làm thật, nụ cười trên mặt Tô Mộc cũng dần biến mất, nghiêm túc nói.

Đáng tiếc Đường Dũng hoàn toàn không chấp nhận chuyện này, cũng bày ra vẻ mặt cố chấp trừng mắt nhìn Tô Mộc: “Đêm nay ông cũng muốn ngủ ở đây!”

Dứt lời, trên người hai người họ đều tỏa ra luồng sức mạnh uy hiếp đối phương, chẳng ai phục ai, hai mắt nhìn nhau không nói lời nào mà cứ như sắp đánh nhau đến nơi.

Tôi vội vàng bật dậy từ trên giường, khuyên nhủ: “Bình tĩnh nào, hay là hai người cùng ngủ trên ghế sofa cả đi, đừng ai tranh giành gì nữa.”

“Đêm nay tôi phải ngủ trên giường này!”

“Đêm nay anh phải ngủ trên giường này!”

Hai giọng nói đồng loạt vang lên, hai người kia lại như sắp đánh nhau đến nơi, chẳng ai chịu ai, không ai chịu nhường bộ.

Thoáng chốc tôi đau hết cả đầu, thấy hai người họ không thể thỏa hiệp, tôi liền dứt khoát xoay người đi ra ngoài, nói: “Vậy được, đêm nay hai người ngủ trên giường đi, tôi ra sofa ngủ.”

Nói đoạn, tôi ra khỏi phòng ngủ, ngồi trên ghế sofa bên ngoài.

Lập tức không thấy động tĩnh gì trong phòng, Đường Dũng xông đến như một con gió, cũng ngồi trên ghế sofa, nhìn tôi mỉm cười: “Dương Dương, đêm nay anh sẽ là thân hộ mệnh của em, canh giữ bên cạnh em, dù em ở đâu tôi cũng ở bên cạnh em.”

“Lộc Dương, em dám ngủ ngoài đây, em chết chắc rồi.” Giọng nói u ám của Tô Mộc từ phòng ngủ truyền tới.

Quả thực tôi sắp suy sụp đến nơi rồi, diện tích nhà Đường Dũng rất nhỏ, không đủ để ngủ, sớm biết phải đối mặt với tình hình này, tôi không nên lên đây!

Tôi quay đầu tìm bóng dáng Diệu Diệu, thầm nghĩ nếu không được vậy tốt nhất tôi nên ngủ với Diệu Diệu, dù sao thằng bé vẫn còn nhỏ, nhưng rất nhanh tôi lại phát hiện ra Diệu Diệu và Trịnh Lâm đã trở về căn phòng nhỏ u tối của chúng từ lâu, hai cái đầu nhỏ còn kẹp ở khe cửa hóng chuyện hay của chúng tôi nữa, đáng vẻ không liên quan đến chúng em, đừng để ý đến chúng em làm gì.

Trong phút chốc, giọng nói thúc giục của Tô Mộc trong phòng ngủ lại vang lên, hơn nữa ngữ điệu còn lạnh lẽo hơn ban nãy.

Tôi thực sự hết cách, đành ngoan ngoãn quay lại phòng ngủ.

Đường Dũng đương nhiên không chịu thua kém, hai người lại câu véo nhau một trận.

Tôi đứng một bên nhìn theo mà thấy nhọc lòng, mặc kệ hai người họ, tôi tìm một góc trên giường nằm ngủ.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, trên giường có ba người đang nằm, tôi nằm trong góc, Tô Mộc nằm giữa, Đường Dũng nằm ở rìa ngoài.

Mà trên mặt hai người này chỗ xanh chỗ tím, trợn mắt nhìn nhau.

Tôi căng thẳng trong lòng, vội vàng gọi họ dậy, hỏi xem có phải tối qua Đào Minh tới hay không, không phải đã yểm bùa cả khu chung cư này rồi sao, chỉ cần Đào Minh đến, sẽ trúng bùa, thế sao hai người họ còn bị thương nặng vậy.

Hai người nghe xong đều không nói gì, trên mặt không rõ là biểu cảm gì nữa.

Tôi thấy tình trạng này càng nôm nóng hơn, vội vã hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào Đào Minh kia thực sự lợi hại như vậy, đến hai người họ cũng bị Đào Minh đánh bại?

“Dương Dương...” Đường Dũng bị tôi hỏi đến sốt ruột, gọi tôi một tiếng.

“Đêm qua Đào Minh không tới.” Tô Mộc nói.

Nói xong anh từ trên giường bật dậy, đi thẳng đến phòng tắm, đứng trước gương vận âm khí, chữa trị vết thương trên mặt.

Tôi sùng sốt, không dám tin nhìn hai người họ: “Dao Minh không tới? Vậy vết thương trên mặt hai người... là đánh nhau à?”

Hai người không ai đáp lại, xem như ngầm thừa nhận.

Trời ạ! Tôi đúng là không còn gì để nói nữa, dù gì hai người này cũng trưởng thành cả rồi, đặc biệt là Tô Mộc, nói thế nào thì anh cũng là con ma già được hơn trăm năm rồi, bình thường nhìn đáng tin như thế, sao lại ghen thế không biết, lại còn đánh nhau như một thằng nhóc nữa chứ?

Khi Tô Mộc bước ra từ phòng tắm, vết thương trên mặt đã biến mất toàn bộ, lại lấy lại khuôn mặt đẹp trai rạng ngời không ai sánh bằng, khi bước đến bên cạnh Đường Dũng, anh còn cười lạnh như cố ý mượn cớ gây chuyện, sau đó kéo tay tôi đi, nói muốn đưa tôi đi ăn sáng.

Tôi liên tục gạt đầu, cảm giác khi cùng ở bên Đường Dũng và Tô Mộc đúng là kinh dị thật, đặc biệt là khi thấy chỗ xanh chỗ tím cùng với vết máu ứ đọng trên mặt Đường Dũng, tôi có chút xấu hổ, vội vội vàng vàng nói xin lỗi Đường Dũng rồi mang theo Trịnh Lâm cùng Tô Mộc rời đi không khác gì chạy trốn.

Ăn sáng xong, Tô Mộc lái xe đưa tôi và Trịnh Lâm đi thẳng đến trung tâm bất động sản.

Lúc ăn cơm anh đã bắt Trịnh Lâm tìm kiếm không ít tin tức về nhà cửa.

Cuối cùng sàng lọc ra một tòa nhà tên là Phùng Đông, đó là một doanh nghiệp kinh doanh nhà ở có quy mô khắp cả nước, dù là ở đâu trên đất nước này cũng có nhà ở của họ, nổi tiếng có khu cảnh quan lâm viên và khu vực đất xanh, là một trong 500 doanh nghiệp lớn mạnh nhất thế giới.

Trước đây khi cậu tôi muốn đổi nhà từng cân nhắc tòa Phùng Đông này, đáng tiếc tòa nhà này mọi thứ đều tốt, nhưng giá bán quá đắt, khoảng mười mấy tỷ, lại không có ưu đãi gì.

Cuối cùng cậu tôi vì áp lực kinh tế, đành từ bỏ nơi đó.

Khi cậu tôi đi xem nhà, mẹ tôi cũng đi theo, vô cùng thích nhà ở Phùng Đông, không biết bao lần từng nói rằng nếu đời này được sống ở đó, vậy cũng không uổng công sống trên đời này.

Vì vậy sau khi quyết định đi xem phòng ở Phùng Đông, tôi vô cùng phấn khởi, tuy trong túi tôi hiện giờ chỉ có 3 tỷ rưỡi, nhưng Phùng Đông cũng có những căn hộ nhỏ, 3 tỷ rưỡi chắc cũng đủ mua một căn bốn mươi, năm mươi mét vuông, hơn nữa nếu chỉ có tôi và Tô Mộc ở thì như vậy cũng đủ rồi, thậm chí, tôi còn có thể mời mẹ qua ở cùng.

Càng nghĩ tôi càng phấn khởi, Tô Mộc thấy tôi vui vẻ như vậy, tâm trạng cũng khá lên nhiều, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Rất nhanh chúng tôi đi qua khuôn viên tuyệt mỹ của khu chung cư để đến bộ phận kinh doanh nhà.

Tiếp đón chúng tôi là một người đàn ông khoảng chừng 25 tuổi, nhìn có vẻ rất thông minh.

Đầu tiên anh ta hỏi yêu cầu mua nhà của chúng tôi là gì, lại hỏi dự tính của chúng tôi, sau đó rất nghiêm túc giới thiệu cho chúng tôi.

Tô Mộc ngồi một bên không nói gì, đôi mắt nhàn nhả đánh giá chung quanh, khi người cố vấn giới thiệu tất cả các căn cho tôi xong, muốn đưa tôi đi đến gian mẫu để xem nhà, đột nhiên Tô Mộc ngắt lời: “Căn nhà anh vừa nói, chúng tôi không đi.”

“Tại sao?” Tôi và người cố vấn đều thấy kỳ lạ hỏi.

“Căn nhà đó quá nhỏ, ở hướng tây nam trong tòa nhà của các anh, còn có một căn hơn ba trăm mét vuông, chúng tôi muốn đi xem căn đó.” Tô Mộc nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Căn nhà thần bí

Tôi khiếp sợ há hốc miệng, vội vàng giật giật góc áo Tô Mộc, ý bảo anh đừng nói nữa.

Anh ngủ dưới lòng đất hàng trăm năm nay, nên vẫn chưa hiểu hết về tình hình xã hội hiện tại, giá nhà hiện giờ với giá 100 năm về trước sao có thể giống nhau chứ, ba trăm mét vuông, vậy mà anh cũng dám mở miệng!

Quả nhiên, khuôn mặt của nhà tư vấn bất động sản cũng trở nên cứng ngắc, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tô Mộc.

Nhưng anh ta không hề nghi ngờ sức mua của Tô Mộc, ngược lại trên khuôn mặt hiện rõ sự thấp thỏm lo sợ.

Một hồi lâu sau, anh ta mới bình tĩnh lại từ trong sợ hãi, về mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng, nói: “Cho tôi hỏi, tại sao anh lại biết đến căn nhà phía tây nam đó vậy?”

“Chuyện này anh không cần quan tâm, chúng tôi muốn mua căn nhà kia, giờ anh dẫn chúng tôi đến đó xem nhà đi.” Tô Mộc nói.

Tôi cảm thấy mơ hồ với những việc làm của Tô Mộc, chúng tôi đến đây cùng nhau, Tô Mộc chắc chắn chưa từng tới đây bao giờ, sao anh biết hướng tây nam có một căn rộng ba trăm mét vuông chứ?

Hơn nữa nhìn về mặt của nhân viên tư vấn lạ lùng như vậy, trong căn nhà kia nhất định có chuyện gì đó.

Quả nhiên, nhân viên tư vấn bán hàng trầm ngâm một lát, ánh mắt nhìn chúng tôi ngày càng sâu sắc khó hiểu, sau đó lễ phép nói với Tô Mộc: “Anh muốn xem nhà cũng được, nhưng tôi phải đi xin phép giám đốc trước đã.”

Tô Mộc khoát khoát tay, ý bảo anh ta đi đi.

Đợi đến khi nhân viên tư vấn bán hàng rời đi, tôi lập tức tò mò hỏi Tô Mộc tại sao anh lại biết căn nhà đó, hơn nữa căn nhà đó rốt cuộc bị làm sao mà đến xem cũng phải xin phép giám đốc.

“Hiện giờ anh vẫn chưa thể nói cho em biết.” Tô Mộc nở nụ cười bí ẩn, cố ý muốn tôi sốt ruột đây mà.

Tôi thì tò mò chết đi được, trực tiếp nắm lấy cánh tay Tô Mộc, năn nỉ anh nói cho tôi biết, hơn nữa căn nhà của Phùng Đông giá cũng phải mấy chục triệu một mét vuông, nhân viên tư vấn bán hàng rõ ràng biết chúng tôi chỉ có hơn ba tỷ, tại sao vẫn dẫn chúng tôi đến xem căn nhà ba trăm mét vuông làm gì.

“Muốn biết thật sao? Vậy em hôn anh một cái đi.” Tô Mộc vừa cười vừa nói, nói xong còn chỉ chỉ vào đôi môi gợi cảm của mình.

Khuôn mặt của tôi lập tức ửng đỏ, tôi tất nhiên sẽ đồng ý hôn người đàn ông đẹp trai như Tô Mộc, hơn nữa đôi môi của anh khi hôn vô cùng mềm mại, lại còn thoải mái, nhưng đây là văn phòng nhà đất, da mặt tôi đâu dày đến nỗi dám làm chuyện đó trước mặt nhiều người như vậy.

“Ngại hả? Hay sợ người khác nhìn thấy? Anh có thể dùng âm khí che mắt của bọn họ lại.” Tô Mộc cười càng tươi hơn, nói xong anh đã giơ tay lên tạo một bức tường âm khí xung quanh chúng tôi, ngăn cách tất cả mọi người ở bên ngoài.

Ngay cả Trịnh Lâm cũng bị ngăn ở bên ngoài.

Thấy Tô Mộc nghiêm túc như vậy, tôi cũng không tiện từ chối nữa, liền ngẩng đầu nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi anh.

Ai biết anh vẫn chưa thấy hài lòng, bàn tay to ôm chặt lấy thắt lưng kéo tôi vào trong ngực, rồi hung hăng hôn lên môi tôi.

Thời gian dường như dừng lại trong nháy mắt, một dòng điện yếu ớt từ môi anh truyền vào trong cơ thể tôi, khiến toàn thân tôi tê dại, đầu óc cũng giống như bị chập điện.

Liên tiếp hôn mấy lần liền, khóa miệng Tô Mộc mới cười xấu xa, hài lòng buông tha cho tôi.

Lúc này tôi mới phát hiện, nhân viên tư vấn bất động sản rời đi ban nãy không biết đã quay lại từ lúc nào, hơn nữa phía sau anh ta còn có một người đàn ông trung niên đầu hói, nhìn có vẻ như là giám đốc, lúc này hai người họ đều nhìn chằm chằm chúng tôi, về mặt vô cùng kỳ quái.

“Anh... Có thể nhìn thấy chúng tôi sao?” Sắc mặt của tôi cứng đờ, lúng túng nhìn bọn họ, dò xét hỏi.

“Ồ... Không thấy gì hết, hai người tiếp tục đi.” Nhân viên tư vấn phản ứng rất nhanh, thấy tôi hỏi vậy anh ta lập tức che mắt lại, trên mặt nở nụ cười mập mờ nhanh chóng xoay người lại.

Càng như vậy, tôi lại càng xấu hổ, anh ta rõ ràng đã thấy hết rồi!

Tôi tức giận quay đầu nhìn Tô Mộc, Tô Mộc vẫn như cũ nở nụ cười xấu xa, thấy tôi nhìn, anh lập tức nói: “Vừa nãy hôn quá nhập tâm, nên anh không cẩn thận thu lại bức tường âm khí đó rồi.”

Rõ ràng là anh cố ý!

Tôi tức giận trừng mắt nhìn anh, nhưng bây giờ bị người khác nhìn thấy cả rồi, tôi có nói gì cũng không được, chỉ có thể lúng túng đi theo sau lưng Tô Mộc, dứt khoát không nói gì nữa.

Thấy chúng tôi không hôn nhau nữa, giám đốc đầu trọc lập tức cười ha ha đi tới, bắt tay với Tô Mộc sau đó tự giới thiệu: “Chào cậu, tôi là tổng giám đốc Phùng Đông, nghe nói cậu muốn xem căn nhà phía tây nam của chúng tôi đúng không?”

“Đúng vậy.” Tô Mộc lên tiếng trả lời.

Nghe thấy lời đáp của Tô Mộc, vị giám đốc kia lập tức mỉm cười, vẫy tay ra hiệu cho nhân viên tư vấn đứng sau lưng ông ta đi làm việc đi, ông ta sẽ đích thân dẫn chúng tôi đến xem nhà.

Trong lòng tôi lại càng cảm thấy kinh ngạc, căn nhà kia rốt cuộc có lai lịch như thế nào, mà khiến cho tổng giám đốc phải đích thân ra mặt như vậy?

Đang chìm trong suy nghĩ, thì có người mang một cuốn album ảnh đến, đưa cho tôi và Tô Mộc xem, đó chính là ảnh chụp của căn nhà hướng tây nam kia.

Nhận lấy cuốn ảnh, tôi lại bị kinh ngạc lần nữa, mặc dù đã biết căn nhà kia rộng khoảng ba trăm mét vuông, nhưng căn nhà trong ảnh chụp, rõ ràng là một căn biệt thự mini thiết kế vô cùng tinh xảo mà!

Mặc dù diện tích không lớn bằng biệt thự của nhà họ Tô, nhưng thiết kế của căn nhà này vô cùng tinh tế, đẹp như ảnh chụp mấy ngôi nhà trên tạp chí vậy, mới chỉ nhìn qua ảnh chụp mà tôi đã thấy thích nơi này rồi.

Điều này lại khiến tôi càng tò mò hơn, một căn nhà tuyệt đẹp như vậy, lại còn là thiết kế của Phùng Đông, ở Giang Minh chắc chắn phải bán với giá hơn 35 tỷ, nhưng số tiền tôi có chưa chắc đã đủ để lấp đặt thiết bị trong nhà ấy chứ.

Giám đốc cầm ảnh chụp của căn nhà, vừa dẫn chúng tôi đi về hướng tây nam, vừa giải thích mô hình của căn nhà với chúng tôi.

Tôi nghe câu được câu mất, trong đầu đều là hình ảnh căn nhà đó, hận không thể nhìn thấy nó ngay lập tức.

Dù gì thì căn nhà kia cũng đẹp thực sự, ngoài vấn đề về giá cả ra, thì tôi nghĩ cô gái nào nhìn thấy cũng khó chống cự lại sức hấp dẫn của nó.

Vị trí của căn nhà kia cũng rất tốt, cách văn phòng nhà đất không xa lắm.

Từ khu nhà ở của Phùng Đông, chúng tôi đi khoảng mười mấy phút đã tới trước một chiếc cổng lớn.

Cánh cổng lớn duy nhất kia nối liền với một cái sân, phía trong sân chính là một căn biệt thự nhỏ!

“Cậu xem, toàn bộ ngôi biệt thự đã được thiết kế xong hết rồi, hai chỗ đậu xe cùng với một chỗ đậu xe ngoài trời, vườn hoa, công viên nước, bể bơi đều có đủ, đồ nội thất và đồ gia dụng đều là sản phẩm có thương hiệu hàng đầu thế giới, căn nhà này vốn dĩ là của chủ tịch chúng tôi đặc biệt xây dựng cho con gái ngài ấy, không phải để bán, đáng tiếc con gái của chủ tịch lại không thích nơi đây, cho nên mới để đó không dùng tới, cậu biết đến căn nhà này chứng tỏ cậu rất có bản lĩnh, cho nên nếu cậu thích ngôi nhà này thì tôi khuyên cậu nên đặt trước đi, bởi vì mua căn nhà này sẽ tiết kiệm rất nhiều chi phí, toàn bộ đồ nội thất, thiết bị điện tử và đồ dùng trong căn nhà đều tặng tất cho cậu.”

“Thật hay giả vậy? Tặng hết toàn bộ đồ nội thất, thiết bị điện tử và đồ dùng trong nhà sao, vậy căn nhà này giá bao nhiêu?” Tôi tròn trừng mắt, dù sao thì Giang Minh cũng là một thành phố phát triển, nên giá nhà rất đắt, trung tâm thành phố hình như còn không có khu biệt thự.

Căn nhà này được xây ở trung tâm thành phố, lại còn trang trí xa hoa như vậy, nhất định phải bán với giá trên trời, thậm chí cái giá tôi đoán khoảng 35 tỷ vẫn còn rẻ chán.

Ai biết tổng giám đốc trực tiếp giơ tay lên, nói: “17 tỷ 500 triệu.”

“17 tỷ 500 triệu!” Tôi kinh ngạc hô thành tiếng, ngôi nhà này bán với 17 tỷ 500 triệu, đây chắc chắn là một món hời lớn nhất ở Giang Minh!

Nhưng ngay sau đó tôi liền suy sụp tinh thần, cho dù có rẻ hơn nữa thì 17 tỷ 500 triệu đối với tôi mà nói vẫn là cái giá trên trời.

“Thế nào, thích không?” Tô Mộc hình như không hề suy nghĩ đến vấn đề tiền nong, đôi mắt chỉ thờ ơ quét một vòng nhìn quanh biệt thự, cười hỏi tôi.

“Ừm... Không thích.” Tôi trầm ngâm một lát, rồi đau lòng nói.

Nói không thích là giả, căn nhà xa xa mà đẹp như vậy, tôi có nằm mơ cũng không dám tưởng tượng đến, nhưng chúng tôi không có đủ tiền, nhất là trước mặt tổng giám đốc, tôi không muốn Tô Mộc cảm thấy khó xử.

Sau khi nói với tổng giám đốc chúng tôi muốn đi xung quanh xem một lát, tôi liền kéo Tô Mộc đến nơi tổng giám đốc không nhìn thấy, thấp giọng nói: “Tô Mộc, hay là chúng mình về đi.”

“Sao vậy? Rõ ràng em rất thích nơi này mà, tại sao lúc nãy lại nói không thích?” Tô Mộc nhú mày, hỏi tôi.

“Nơi này đắt quá.” Tôi vội vàng nói, nói xong liền kéo Tô Mộc định rời đi.

Bởi vì nơi đây quả thực rất đẹp, tôi sợ nếu tiếp tục ở lại nữa, tôi sẽ lưu luyến không muốn đi mất.

“Dương Dương, em không cần quan tâm đến vấn đề tiền nong, em chỉ cần nói cho anh biết, em có muốn sống ở đây với anh không?” Tay Tô Mộc đặt lên gò má của tôi, nghiêm túc hỏi.

Tôi lập tức gạt đầu lia lịa, tất nhiên là muốn chứ, chỉ cần được ở bên cạnh Tô Mộc, cho dù phải ở trong căn phòng hai ba chục mét vuông tôi cũng đồng ý, chứ đừng nói đến căn nhà đẹp như này, nếu thật sự có thể ở đây, thì ngay cả nằm mơ tôi cũng bật cười tỉnh lại.

“Vậy mua căn này đi.” Tô Mộc nhếch miệng nở nụ cười yếu ớt, cúi đầu hôn lên trán tôi.

Sau đó anh để tôi tự đi thăm quan xung quanh, còn anh thì đi tìm tổng giám đốc để bàn bạc về vấn đề giá cả.

Nói đến vấn đề giá nhà, tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vội vàng hỏi Tô Mộc: “Đừng nói là anh muốn mê hoặc tổng giám đốc, để ông ta bán cho anh với giá 3 tỷ 500 triệu đấy nhé?”

Ma quỷ có khả năng mê hoặc tâm trí của con người, nhất là một con ma lợi hại như Tô Mộc, chắc sẽ có năng lực không chế suy nghĩ của người sống, chẳng trách anh lại bình tĩnh như vậy, căn bản không hề quan tâm đến giá cả, thì ra anh muốn gài bẫy người khác!

Thấy bộ dáng vội vã hấp tấp của tôi, Tô Mộc lập tức nở nụ cười, vò rối mái tóc của tôi nói: “Em nghĩ linh tính gì vậy, nếu anh định làm như vậy thì cần gì phải trả tiền, trực tiếp làm cho ông ta tặng không căn nhà này cho anh chẳng phải được rồi sao? Yên tâm đi, lợi nhuận của căn nhà này rất lớn, anh chỉ gặp ông ta để mặc cả giá mà thôi.”

Tô Mộc nói xong, liền đẩy tôi ra ngoài biệt thự, để tôi đi dạo trong sân.

Tôi không nhận được bầuبầu môi, có quý mới tin lời nói của Tô Mộc, lợi nhuận của căn nhà này có lớn hơn nữa, thì họ cũng không thể giảm giá để bán cho chúng tôi, chắc chắn anh định lừa vị tổng giám đốc kia, chẳng qua là không muốn bị tôi nhìn thấy mà thôi.

Nghĩ vậy, tôi cũng không để ý đến Tô Mộc nữa, dù sao thì anh cũng không làm hại đến tính mạng của vị tổng giám đốc kia, còn căn nhà đó...

Nếu thật sự mua lại được với giá 3 tỷ 500 triệu, tôi cảm giác như sáng khoái chết mất.

Tôi đi bộ một mình trong sân, sau đó mới nhớ hình như không thấy Trịnh Lâm đâu, liền lên tiếng gọi Trịnh Lâm.

Trịnh Lâm nghe thấy tiếng tôi gọi, cái đầu nhỏ lập tức nhô ra từ phía sau một cái cây lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn bí ẩn vẫy vẫy tay về phía tôi.

Cậu ta đang làm gì thế?

Tôi không nén nổi tính tò mò, cẩn thận đi tới.

Sau khi đi đến nơi tôi mới phát hiện, Trịnh Lâm đang nghe trộm người khác nói chuyện.

Người đang nói chuyện là hai cô lao công dọn vệ sinh, chắc họ phụ trách việc dọn vệ sinh trong khuôn viên, lúc này hai người bọn họ đang ở ngoài cửa hàng rào biệt thự, hai người đứng cùng một chỗ lén lút nhìn về phía biệt thự, nói: “Người đến xem nhà lần này là một đôi tình nhân? Nghe nói vẫn còn trẻ.”

“Đúng vậy, lúc bọn họ đi vào tôi có liếc nhìn qua, cậu thanh niên kia rất đẹp trai, trông như diễn viên trong phim vậy, còn cô gái đi cùng cậu ấy trông cũng ngoan ngoãn, hai đứa nó tốt như vậy, không ngờ lại chọn trúng căn nhà này, đúng là nghiệp chướng mà.”

Nghiệp chướng?

Tôi lập tức sững sờ, trước đó bọn họ khen tôi với Tô Mộc đẹp, trong lòng tôi vẫn còn cảm thấy ngọt ngào, sau lại nghe thấy cô ấy nói nghiệp chướng, tôi liền thấy mơ hồ không hiểu, căn nhà này rốt cuộc bị sao vậy?

“Hi vọng bọn họ không đủ tiền mua, nhất định đừng mua căn nhà này, nếu không sẽ có kết cục như cặp vợ chồng trước...” Cô lao công than thở nói.

Tôi lại càng tò mò hơn, ngứa ngáy trong lòng như bị mèo cào vậy, cặp vợ chồng trước? Kết cục gì? Căn nhà này chẳng phải là xây riêng cho con gái chủ tịch sao?

Đang muốn nghe tiếp, thì cô lao công kia lại thở dài một tiếng, cắt ngang lời nói của bạn mình: “Đừng nói nữa, đứng gần căn nhà này như vậy sợ lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nhà có ma

Nói rồi hai người vẫn lắc đầu, đẩy xe đẩy của Bình Khanh đi.

Mới nghe được một nửa, sau đó tôi cảm thấy khó chịu, vội vàng kéo tay Trịnh Lâm đuổi theo.

Hai người vẫn còn đang nói chuyện phiếm, tôi đi cách đó không xa, nhanh chóng đuổi theo hai người họ, mở miệng nói: “Dì à, đi đợi chút.”

Di Bình Khanh nghe thấy có người gọi lập tức dừng bước, quay đầu, sau khi nhìn thấy tôi, sắc mặt lập tức kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”

“Lời mọi người nói ban nãy cháu đều đã nghe thấy rồi, có thể kể lại chi tiết chuyện căn nhà đó cho cháu nghe được không ạ?” Tôi nói.

Hai dì này một người mập, một người gầy, người vừa nói chuyện chính là dì gầy, rõ ràng bà ấy đã nhìn thấy tôi và Tô Mộc vào căn biệt thự kia rồi, thấy tôi hỏi, sắc mặt bà ấy trắng bệch, miệng lắp bắp nói: “Ban nãy tôi nói gì chứ? Chuyện căn nhà đó chúng tôi không rõ đâu, đều là nói chuyện phiếm thôi, các người đi hỏi người khác đi.”

Nói xong bà ấy như sợ bị rước họa vào thân, kéo dì mập định đi.

Nhưng dì mập kia, sau khi quan sát tôi từ trên xuống dưới, trên mặt hiện lên chút không đành lòng, do dự nói: “Chị Trương à, nếu con bé đã nghe thấy rồi thì chúng ta cứ nói cho nó nghe đi, cứu một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng mà, huống hồ con bé trông có vẻ cũng lớn ngang con gái chúng ta...”

Dì gầy kia nhìn tôi sắc mặt cũng rất khó xử, thấy dì mập mở miệng xin giúp, lập tức nhìn chung quanh, thấy không ai chú ý đến chúng tôi, lập tức nhỏ giọng nói: “Vậy chúng ta tìm một chỗ kín đáo, đừng để cấp trên biết.”

Nói rồi quay đầu đi về phía trước.

Tôi mừng rỡ trong lòng, lập tức đi theo phía sau hai người.

Họ vô cùng quen thuộc với tiểu khu này, dẫn tôi rẽ trái rồi lại rẽ phải trên đường mòn, rất nhanh đã đi vòng đến một hang đá trong ngọn núi giả, dì gầy lại kêu đi béo đi ra ngoài canh chừng, rồi mới dẫn tôi tiến vào trong động.

“Cô gái à, không phải đi không muốn nói cho cháu biết, thật sự là lãnh đạo cấp cao đã phong tỏa kín căn nhà đó, nếu để người ta nhìn thấy đi nói chuyện căn nhà đó cho cháu, công việc của dì sẽ không giữ được mất.”

Dì gầy nói, nói rồi sắc mặt của bà ấy thận trọng thêm vài phần, nói: “Giám đốc của bọn dì chắc cũng đã nói với cháu rồi, ngôi biệt thự này là nhà chủ tịch của bọn dì để lại cho con gái làm nhà cưới.”

Tôi gật đầu, nói: “Quả thực có nói, ông ta gạt chúng cháu đúng không?”

Dì lắc đầu: “Cũng không tính là lừa gạt, căn biệt thự đó đúng là nhà cưới được để lại cho con gái cưng của chủ tịch, có điều ông ta chưa nói hết, một tuần lễ trước khi con gái cưng của chủ tịch kết hôn, cô dâu phát hiện ra chú rể tương lai ngoại tình, đối tượng ngoại tình lại là bạn thân của cô dâu.”

Nghe thấy thế, tôi lập tức thấy căng thẳng trong lòng, mơ hồ đã có thể đoán được chuyện xảy ra tiếp theo.

“Cũng không biết nên nói cô dâu ngốc hay là nhà nhiều tiền quá cho nên không cảm thấy căn nhà này đáng giá, trước khi kết hôn, chú rể đã lừa cô dâu chuyển nhà cưới sang tên hắn, sau đó chú rể lại giao căn nhà cho cô bạn thân kia, đợi đến khi cô dâu phát hiện chuyện này thì nhà cưới đã chuyển sang tên của người khác rồi, cháu nói thử xem họ đã làm ra chuyện gì không biết, chẳng trách cô dâu tức điên lên.”

“Sau đó trong cơn nóng giận, cô dâu giết chết chú rể, bản thân cũng tự sát, từ đó về sau, căn biệt thự đó trở thành nhà có ma, ngay cả ấy nhân viên vệ sinh như bọn dì đây cũng chỉ dám dọn dẹp ở ngoài sân, không dám vào trong nhà.”

“Vậy sau đó thì sao, giám đốc của các dì không biết chuyện này ư?” Tôi hỏi.

Dì gầy trừng mắt, thần bí nói: “Sao lại không biết chứ, căn nhà đó là gánh nặng canh cánh trong lòng ông ta, ông ta rất muốn nhanh chóng bán căn nhà đó đi, không có lương tâm!”

“Nhưng sao ông ta dám vào trong nhà, hơn nữa chẳng phải căn nhà này đã trở thành nhà của bạn thân cô dâu sao, sao bây giờ Phùng Đông lại bán nó?” Tôi không hiểu nói.

“Sau khi xảy ra chuyện đó, lãnh đạo cấp cao bọn họ đã tìm không ít người cao tay đến làm phép cho căn nhà, nhưng đều không có kết quả gì, sau đó thực sự không còn cách nào khác, người cao tay làm cho mỗi lãnh đạo cấp cao một tấm bùa hộ mệnh, chỉ cần mang theo tấm bùa vào trong thì sẽ không có chuyện gì nữa.” Dì gầy nói.

Nói xong bà ấy lại thờ dài, nói: “Nói đến cô bạn thân, mới càng khiến người ta lạnh người, sau khi xảy ra chuyện, cảnh sát điều tra tình tiết vụ án nên phong tỏa nhà một tháng, sau đó sau khi kết án, cô bạn thân kia lại như người vô can, vô cùng vui mừng mà chuyển vào ở, còn dẫn theo một tên thư sinh, kết quả thì sao nào, ở không đến một tuần, tên thư sinh kia giết cô ta trong đêm, bản thân cũng bị cảnh sát bắt lại, bây giờ còn đang ở tù đó, sau đó mọi người đều nói là hồn ma cô con gái cưng của chủ tịch hiện về báo thù, người nhà của cô bạn thân đã chết kia biết đây là nhà có ma, cũng không dám đòi nữa, lập tức giao nhà cho Phùng Đông luôn.”

“Nói cũng thấy kỳ lạ, kể từ sau khi căn nhà được trả lại cho Phùng Đông, chủ tịch Phùng Đông hàng năm đều gặp chuyện không may, lúc này mới sột rượt kêu giám đốc bán căn nhà đi, có điều căn nhà này hung khí quá nặng, năm ngoái có một cặp vợ chồng trẻ ham rẻ, muốn mua lại căn nhà này, chỉ chuyển vào ở thử một đêm, hôm sau còn chưa kịp giao tiền, hai vợ chồng đã bị chết vì tai nạn xe, nhà lại về tay Phùng Đông, đã một năm rồi, mới đợi được các cháu đến.”

Nói xong dì gầy thành khẩn nhìn tôi, khuyên nhủ: “Cô gái à, trên đời này lấy đâu ra chuyện rẻ như vậy, nhà này cho dù có tốt hơn nữa thì cũng đừng mua, hơn nữa cháu và người yêu của cháu vừa rồi cũng đã vào trong nhà rồi, lát nữa ra ngoài cũng đừng đi nữa, lập tức tìm một ngôi chùa đèn nhang thỉnh

vượng để đuổi khí xui trên người đi, sau đó mua hẳn một căn nhà khác đi.”

Tôi gật đầu, trong lòng đầy cảm kích, nói: “Cảm ơn đi ạ.”

“Không có gì.” Di gầy khoát tay, sau đó kêu tôi ra khỏi hang động trước, tách bà ấy ra, tránh để người khác nhìn thấy.

Trong lòng cảm kích, sau khi tạm biệt đi, tôi liền kéo Trịnh Lâm rời đi, trên đường trở về, tôi hỏi Trịnh Lâm có cảm ứng được linh hồn người chết hay thứ gì đó ở trong biệt thự không.

Trịnh Lâm lắc đầu, nói: “Căn nhà kia quả thực âm khí rất nặng, nhưng không hề cảm ứng được linh hồn người chết, hơn nữa vừa rồi em bước vào căn nhà đó thì cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, vô cùng thư thái.”

Cũng đúng, vật quý lưu lại nơi có âm khí nặng, đối với bản thân chúng mà nói mới có lợi, chẳng trách Tô Mộc lại chỉ đích danh căn nhà đó.

Nhưng nếu nói như vậy, giám đốc kia ra giá 20 tỷ thì đúng là lừa người rồi, rõ ràng ông ta đang giở trò đây mà, cũng may Tô Mộc là ma, đổi lại nếu hai người bình thường mà chọn trúng căn nhà này, chẳng phải lại là hai mạng người nữa sao?

Nghĩ vậy tôi không kiềm nổi tức giận, tức anh ách dẫn Trịnh Lâm trở lại biệt thự, lúc này Tô Mộc hình như không còn bàn bạc với tổng giám đốc kia nữa, hai người đang nói chuyện gì đó.

Thấy tôi trở về, sự chú ý của Tô Mộc lập tức chuyển qua người tôi, hỏi tôi: “Vừa rồi em đi đâu vậy?”

“Có đi đâu đâu, chỉ đi xung quanh biệt thự xem kỹ mọi thứ chút thôi.” Tôi nói dối.

Nói xong, tôi giả bộ vô ý liếc nhìn tổng giám đốc, ôm lấy hai cánh tay nói: “Không hiểu tại sao, tôi cứ cảm giác trong căn phòng này hơi lạnh, bây giờ cũng có phải mùa đông đâu, sao nhiệt độ bên trong lại thấp vậy chứ?”

Nói xong con mắt của tôi vẫn rơi trên người tổng giám đốc, quan sát phản ứng của ông ta.

Quả nhiên nghe xong lời của tôi, sắc mặt ông ta cứng đờ, nụ cười trên mặt ban đầu bỗng khựng lại, nhưng ông ta dù sao cũng đã làm tổng giám đốc nhiều năm rồi, tình quái như cáo già vậy, sắc mặt nhanh chóng khôi phục lại bình thường, cười nói: “Cô gái này có mắt nhìn đấy, đây chính là ưu điểm của căn biệt thự này của chúng tôi, dù khí trời bên ngoài có nóng đến đâu thì trong phòng nhiệt độ cũng vừa phải, mát mẻ khiến người ta thoải mái.”

“Vậy đến mùa đông thì lạnh lắm nhỉ?” Tôi thâm cười nhạt, trên mặt vẫn giả bộ đáng vẻ em bé hiếu kỳ.

“Đương nhiên là không rồi, lúc trang trí chúng tôi đã lắp đặt toàn bộ điều hòa trung ương tốt nhất, hơn nữa lúc thiết kế chúng tôi cũng đã nghiên cứu tỉ mỉ loại hình nhà này rồi, tuyệt đối đông ấm hạ mát, không cần lo lắng.”

Thấy tổng giám đốc nói khẳng định như vậy, trong lòng tôi lại càng thêm căm phẫn, cố ý trêu chọc ông ta, nói: “Đây là ông nói đấy nhé, nếu đến mùa đông mà vẫn đầy âm hàn khí như vậy, ông sẽ cho tôi trả nhà chứ?”

Nghe thấy ba chữ âm hàn khí này, đến tên cáo già như tổng giám đốc cuối cùng cũng không kiềm được nữa, trên mặt rõ ràng có vài phần hoảng hốt, sau đó ông ta cười xấu hổ nói: “Cô gái của tôi ơi, nhà này bán đi rồi, cũng sẽ sang tên luôn, sao có thể nói trả là trả được? Cũng đâu phải mua quần áo, cô yên tâm, tôi lấy nhân cách ra để đảm bảo, nhà này tuyệt đối cực kỳ đáng giá, mọi người mua về rồi sau này đến ở là được, không có vấn đề gì đâu.”

Nói xong ông ta bày ra bộ mặt bất đắc dĩ, nhìn Tô Mộc cười khổ nói: “Hai vợ chồng son cô cậu, nhìn thì có vẻ ít tuổi nhưng trên thực tế lại rất tinh tường, bản thân căn nhà này cực kỳ đáng giá, còn bị hai người mặc cả giá giảm xuống nhiều như vậy, nếu còn tiếp tục, tôi sẽ phải bồi thường đến học mấu mắt, thế nào, nếu hai người cảm thấy không có vấn đề gì thì chúng ta đi quẹt thẻ ký hợp đồng nhé.”

“Nhanh vậy sao?” Tôi sững sốt, tôi mới chỉ ra ngoài có một lát mà bọn họ đã nói tới chuyện quẹt thẻ ký hợp đồng rồi, rốt cuộc căn nhà này bao nhiêu tiền?

Tôi vội hỏi tổng giám đốc, ông ta lại tỏ vẻ nhúc nhích, nói: “Lại giảm một tỷ rưỡi nữa, nhà lớn như vậy, cộng thêm lắp đặt thiết bị và toàn bộ đồ điện đồ gia dụng trong nhà, chỉ cần mười lăm tỷ, hơn nữa lại có thể trả trước một khoản, khoản vay còn lại cứ trả từ từ là được.”

Làm thật người!

Làm thật người một cách trắng trợn mà!

Nghe thì có vẻ như chúng tôi được lợi, nhưng trên thực tế căn nhà này là nhà có ma, rất có khả năng chúng tôi vừa mua xong liền chết oan chết uổng.

Ông ta nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn sang tên căn nhà cho chúng tôi, ước chừng bọn họ vì chủ tịch của mình, cho không chúng tôi căn nhà này có khi họ cũng bằng lòng.

Tôi không thêm nhìn sắc mặt giám đốc kia nữa, đưa tay kéo Tô Mộc, nhỏ giọng nói tin tức vừa nghe được cho anh ta.

Tô Mộc nghe vậy nhủ mày, kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi sợ anh ta không tin, vội nói: “Lời em nói đều là sự thật, anh không tin thì hỏi Trịnh Lâm đi, cậu ấy cũng nghe thấy đó.”

Tô Mộc lắc đầu, thờ dãi nói: “Anh tin, chẳng qua anh không muốn em biết chuyện căn nhà này mà thôi.”

Nói xong anh ta nhẹ nhàng kéo tay tôi, hỏi tôi: “Bây giờ em biết đây là nhà có ma rồi, có sợ không?”

Sợ?

Tôi sùng sốt, quay đầu lại nhìn căn biệt thự nhỏ tuyệt đẹp.

Có một lệ quỷ như Tô Mộc ở bên cạnh, cho dù căn nhà này không phải nhà không may mắn thì cũng là nhà có ma, tôi có gì mà phải sợ, hơn nữa hồn ma con gái cưng của chủ tịch kia có hung tợn hơn nữa thì cũng không thể lợi hại hơn Tô Mộc đâu nhỉ?

Chỉ là tôi không ngờ, lúc tôi hỏi anh ta về chuyện liên quan đến căn nhà, anh ta lại bày ra dáng vẻ đầy thần bí, không chịu nói bất kỳ điều gì với tôi, chỉ vì sợ tôi biết đây là nhà có ma rồi thì sẽ sợ ư?

Khinh thường người quá mà!

Tôi có chút tức giận, lập tức ưỡn lồng ngực bé nhỏ, nói: “Có anh ở đây, em có gì mà phải sợ chứ, anh yên tâm cứ mua đi là được.”

“Em tin cậy anh vậy sao?” Tô Mộc nhìn bộ dạng của tôi chớp mắt nở nụ cười, bàn tay cung chiều nựng hai má của tôi, như thể rất hài lòng về phản ứng của tôi.

Tô Mộc đáng ghét, biết rõ đây là nhà có ma mà còn không nói cho tôi, sao tôi có thể để cho anh ta được thoải mái chứ?

Lập tức cười nói: “Không phải tin cậy anh, chẳng qua làm gì có ai có thể dọa người hơn anh được nữa chứ? Chỉ cần có anh ở đây, ước chừng thật sự có con ma nào khác thì cũng bị anh dọa cho không dám xuất đầu lộ diện rồi.”

Vừa dứt lời, Tô Mộc nghe ra ý chế nhạo anh ta của tôi.

Ánh mắt lạnh lẽo, Tô Mộc lạnh lùng nói: “Lộc Dương, em có giỏi thì nói lại lần nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trùng hợp

“Em không giỏi, không nói đấy, lêu lêu lêu...” Tôi thấy đủ rồi liền thôi, lập tức lao thẳng vào lòng anh ta.

Anh ta vốn đã bị tôi chọc tức điên lên, nhưng thấy tôi không biết xấu hổ như vậy, lập tức lại bị tôi chọc cười, cũng trở tay ôm lấy tôi, mắng: “Không biết xấu hổ.”

Tôi cũng không giận nữa, vẫn dán vào trong ngực anh ta, nhưng nghĩ đến mua căn nhà này, bọn tôi sẽ phải gánh nợ nần chồng chất, tôi liền thấy khó chịu, nghiêm mặt nói: “Anh đã biết đây là nhà có ma rồi, còn đồng ý với ông ta mua giá mười lăm tỷ, không thấy bị thiệt sao, ông ta rõ ràng đang làm thịt chúng ta mà.”

“Ai làm thịt ai còn chưa chắc đâu.” Tô Mộc cười.

Nói xong anh ta lập tức ôm tôi đi đến bên người tổng giám đốc, nói chúng tôi thương lượng xong rồi, bây giờ sẽ giao tiền ký hợp đồng và sang tên.

Tổng giám đốc lập tức gạt đầu lia lịa, ngay cả cơ thể cũng run rẩy, tôi có thể cảm nhận rõ ràng thấy ông ta đang rất vui mừng.

Biết rõ là đang hại người, vẫn còn vui mừng tột độ như vậy, đúng là một chút lương tâm cũng không có mà.

Tôi lạnh lùng nhìn ông ta, trong lòng căm phẫn một hồi.

Cũng may lúc này ông ta đã bị niềm vui to lớn làm cho choáng váng đầu óc, không thêm bận tâm đến nét mặt của tôi, Tô Mộc ôm tôi đi theo tổng giám đốc cùng nhau trở lại bộ phận bán cao ốc, ký hợp đồng mua nhà.

Nhưng đến khi cần phải quẹt thẻ, Tô Mộc lại nói chúng tôi không quẹt thẻ, muốn trả tiền mặt.

Tôi lập tức lại bị Tô Mộc làm cho ngờ ngùng, không biết anh ta đang giờ trò quỷ gì.

Có điều anh ta vừa nói ai làm thịt ai còn chưa chắc, tôi cũng biết trong lòng anh ta đã có chủ ý rồi.

Lập tức, tôi đột nhiên vô cùng vui mừng, muốn biết rốt cuộc Tô Mộc có kế hoạch gì.

Tô Mộc bảo tổng giám đốc kêu mấy bảo vệ đến, cùng anh ta đi chuyển tiền.

Tổng giám đốc sừng sốt một lát, do dự hỏi Tô Mộc chẳng lẽ mấy tỷ đều trả bằng tiền mặt sao?

Tô Mộc cười gât đầu, sau đó lại nói: “Không chỉ có mấy tỷ, mà cả mười lăm tỷ đều trả bằng tiền mặt.”

Tổng giám đốc lập tức tròn mắt, nhưng ông ta hiển nhiên lại hoan nghênh trả toàn bộ tiền mua nhà luôn trong một lần, dù sao thì nhà kia cũng là nhà có ma, nếu chỉ trả trước, chẳng phải rất có khả năng chúng tôi vừa chuyển vào được mấy ngày đã chết rồi sao, cho nên lúc này ông ta coi chúng tôi như thượng đế, lập tức nghe lời điều năm vệ sỹ đến.

Tôi lúc này vừa kích động lại vui sướng, không thể chờ đợi xem kịch hay.

Ai ngờ Tô Mộc lại rất bình tĩnh, ôm tôi dẫn theo bảo vệ và tổng giám đốc đi về phía xe của chúng tôi, nghiêm nhiên bộ dạng anh chàng đẹp trai nhà giàu, sau khi đi tới bên cạnh xe, anh ta lập tức mở cốp sau xe ra, để lộ rất nhiều xấp tiền năm trăm nghìn, sắp xếp vô cùng chỉnh tề!

“Mẹ kiếp!” Tôi thực sự không nhịn được, cảm thán lên thành tiếng, lập tức buông Tô Mộc ra đi tới trước cốp sau xe, không dám tin vào mắt mình.

Đúng là toàn xấp tiền năm trăm nghìn, giống y như mới, mỗi xấp là mười triệu, được bọc rất cẩn thận.

Toàn bộ cốp sau đều nhét đầy đồng tiền năm trăm nghìn, tôi thậm chí cũng đưa mắt đếm thử xem trong cốp sau xe rốt cuộc có bao nhiêu tiền.

Hiện trường không chỉ có tôi, ngay cả mấy bảo vệ kia cũng mở mắt trừng trừng, nhìn chằm chằm đồng tiền mặt kia, đáy mắt lộ ra sự nóng rực và hưng phấn.

Biểu hiện của tổng giám đốc thì khá hơn một chút, ông ta chắc đã gặp qua không ít chuyện đời rồi, thấy cốp sau thực sự chất đầy tiền, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười, vui sướng xoa tay, chỉ huy mấy bảo vệ kia chuyển tiền xuống.

Sau khi kinh ngạc trong phút chốc, tôi cũng tỉnh táo lại, lập tức xông đến bên người Tô Mộc, ôm chặt anh ta, tiến đến bên tai anh ta nhỏ giọng hỏi đây là chuyện gì vậy.

Lúc đầu tôi cho rằng khi Tô Mộc nói muốn trả bằng tiền mặt, là dùng phương pháp gì đó dẫn họ vào kho bảo hiểm ngân hàng lấy tiền, hoặc là làm mê mẩn tâm trí của bọn họ, dẫn bọn họ vào kho tài vụ lấy tiền gì đó, không ngờ anh ta lại chuẩn bị nhiều tiền như vậy trong cốp sau xe, hơn nữa số tiền này ở đâu ra chứ?

“Vừa rồi lúc ký hợp đồng đã kêu Trịnh Lâm chuyển đến.” Tô Mộc nói.

“Anh kêu Trịnh Lâm đi cướp ngân hàng ư?” Tôi giật mình nói, ma lại có chức năng này sao.

“Đương nhiên không phải rồi, tiền ở dương gian nhiều quá nhiều hơi người, tùy tiện đựng vào sẽ tổn thương đến vật quý, anh chẳng qua là kêu Trịnh Lâm đến tiệm quan tài gần đây đem hết tiền giấy có thể mang đến được qua, sau đó lại thi triển Chưởng Nhân Pháp, chính là tiền mà mọi người nhìn thấy đó.”

Tôi có hơi giật mình, Chưởng Nhân Pháp, nghe có vẻ không đáng tin cho lắm, lát nữa lúc đưa qua máy kiểm tra tiền có khi nào bị lộ tẩy không?

Thấy tôi không yên tâm lắm, Tô Mộc lại cười một tiếng, nói: “Yên tâm, tiền giấy này cũng là tiền được dùng ở dưới âm giới, trên đó có tài vận, hơn nữa vừa rồi lúc Trịnh Lâm chuyển qua, tiền cũng đã bị nhiễm âm khí, đã trở thành tiền của cõi âm rồi, lát nữa khi qua máy móc dương gian của bọn em, anh chỉ cần dùng âm khí bao phủ mấy móc là không có sai sót gì đâu.”

Mới nói chuyện được một lát, mấy bảo vệ kia đã dỡ hết tiền xuống rồi, sau khi khiêng trở về bộ phận bán cao ốc, toàn bộ nhân viên làm việc trong bộ phận bán cao ốc đều dừng công việc còn dang dở lại, tôi giúp kiểm tiền.

Lúc số tiền đó được đưa qua máy kiểm tra tiền, tôi quả thực căng thẳng đến không dám thở mạnh, cũng may sự thực đúng như Tô Mộc nói, tất cả tiền đều thuận lợi qua máy kiểm tra, đợi đến khi tất cả tiền được đếm xong xuôi thì đã gần hết một ngày.

Tổng giám đốc đã sớm vui không ngậm miệng nổi, liền giao chìa khóa biệt thự lại cho bọn tôi, còn nói muốn mời bọn tôi ăn cơm.

Sau một ngày đầy giày vò, tôi cũng đã sớm thấy đói bụng, thấy ông ta mời ăn cơm, tôi lập tức nhìn về phía Tô Mộc.

Tô Mộc mới mua nhà xong, tâm trạng rất tốt, cũng vui vẻ đồng ý.

Bọn tôi lái xe đi theo phía sau tổng giám đốc, đi thẳng đến một nhà hàng năm sao.

Đến nơi, tôi mới phát hiện ở cửa nhà hàng còn có một người quen đang đứng đó.

Lại là người đàn bà phẫu thuật thẩm mỹ tranh giành bộ tóc giả với tôi ở trung tâm thương mại mấy ngày trước!

Hình như tên là gì Vy Vy ấy nhỉ?

Chẳng phải cô ta bị thương rất nặng ư, đến đi cũng đi không nổi cơ mà, sao bây giờ đang yên đang lành lại đứng ở đây?

Hơn nữa tôi còn chú ý tới một chi tiết, lúc này trên đầu cô ta vẫn đội tóc giả, chính là bộ tóc giả bị vật quý ký thân.

Tôi không khỏi kêu Tô Mộc nhìn cô ta.

Tô Mộc nhìn cô ta cũng có chút bất ngờ.

Tôi hỏi Tô Mộc đây là chuyện gì, lần trước người yêu của Vy Vy gọi điện thoại đến nói cô ta xảy ra chuyện rồi, chỉ có mình Tô Mộc đi xử lý, lúc đó bản thân tôi cũng đang trong hiểm cảnh, đợi sau khi Tô Mộc đưa tôi về, tôi vốn không kịp hỏi anh ta tình hình của Vy Vy.

Bây giờ nhìn bộ tóc giả vẫn đang ở trên đầu Vy Vy, có lẽ không phải là hiện tượng gì tốt.

Biểu cảm trên mặt Tô Mộc cũng có chút phức tạp, chuyện này nói đôi ba câu cũng không rõ được, đợi về nhà sẽ kể tường tận lại cho tôi.

Tuyệt hơn chính là, bọn tôi vừa nói chuyện một lát thì xe của tổng giám đốc đã dừng ở trước mặt Vy Vy rồi.

Sau khi dừng xe, tôi nhìn thấy tổng giám đốc bước xuống từ trên xe, ôm người phụ nữ phẫu thuật thẩm mỹ kia một cái!

“Mẹ kiếp, sao có thể trùng hợp vậy, bọn họ không phải một cặp đũa chứ.” Mắt tôi nhìn không chớp, lập tức có cảm giác thế giới này thật nhỏ bé.

Trên mặt Tô Mộc cũng hiếm khi lộ ra biểu cảm kinh ngạc, hai mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ phẫu thuật thẩm mỹ và tổng giám đốc.

Dừng xe bên cạnh xe của tổng giám đốc, bọn tôi xuống xe. Sau khi Vy Vy thấy Tô Mộc cũng sững sốt, sau đó đôi mắt lại sáng lên, lập tức kéo tổng giám đốc đi tới, chào hỏi: “Àn nhân! Trùng hợp vậy, anh cũng đến đây ăn cơm sao?”

Trên mặt Tô Mộc xoẹt qua một nụ cười khổ, liếc mắt nhìn tổng giám đốc.

Tổng giám đốc lập tức phản ứng lại, hỏi Vy Vy: “Mọi người quen nhau ư? Trùng hợp vậy, bọn họ là khách hàng hôm nay của anh, lần đầu gặp gỡ đã mua đứt một căn biệt thự! Em nói xem có đúng là duyên phận không? Dựa vào sự tín nhiệm mà họ dành cho anh, anh cũng nên mời bọn họ ăn bữa cơm, lại thêm quan hệ của em với bọn họ, sau này mọi người đều là bạn bè rồi.”

Lời ông ta nói đúng là rất tron tru, có điều nhìn quan hệ giữa ông ta và Vy Vy, có lẽ họ đúng là một đôi rồi.

Nhưng không biết vì sao, từ sau khi nhìn thấy Vy Vy, trên mặt Tô Mộc vẫn mang biểu cảm đang suy nghĩ gì đó.

Hơn nữa bề ngoài anh ta làm bộ không thêm để ý, nhưng trên thực tế luôn nhìn về phía Vy Vy như thể vô tình.

Tôi lập tức không vui, tuy cô ta mang trên mình một khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ, tôi cảm thấy không hề đẹp, nhưng bộ tóc giả trên đầu cô ta đích thực khiến cô ta nhìn có vẻ đẹp hơn rất nhiều.

Cộng thêm Tô Mộc đã từng đơn độc gặp qua cô ta một lần, hơn nữa vừa rồi tôi hỏi Tô Mộc chuyện của Vy Vy, anh ta còn áp ứng không nói cho tôi biết, điều này không khỏi khiến tôi có chút suy nghĩ lung tung.

Chẳng lẽ Tô Mộc cũng bị bộ tóc giả kia hấp dẫn, thích Vy Vy rồi?

Nghĩ đến vấn đề này, hứng thú ăn cơm của tôi lập tức biến mất hơn một nửa.

Còn Tô Mộc thì cả bữa ăn đều nói chuyện với Vy Vy và tổng giám đốc, dường như đang có ý tìm hiểu quan hệ giữa bọn họ, thậm chí còn nói giỡn hỏi bọn họ bây giờ đã tiến triển đến mức độ nào rồi!

Đây không phải là phong cách của Tô Mộc, từ khi nào anh ta trở nên lăm lăm chuyện đến vậy?

Bây giờ lại quan tâm đến chuyện của Vy Vy như vậy, càng khiến lòng tôi dấy lên sự ghen tuông.

Cả buổi tối, tôi đều chỉ nhìn Vy Vy và Tô Mộc, vốn chỉ ăn có mấy miếng, thật muốn lập tức kết thúc bữa ăn này rồi về nhà.

Nhưng Tô Mộc bình thường tí mĩ như vậy, bây giờ lại không thêm chú ý tới nét mặt của tôi, vẫn cứ trò chuyện với tổng giám đốc và Vy Vy mãi.

Bữa cơm ăn đến mười hai giờ đêm, Tô Mộc mới thỏa mãn đứng lên, nói thời gian không còn sớm, bọn tôi cần phải trở về.

Tôi lúc này đã sớm tức lăm rồi, thấy Tô Mộc chịu rồi đi, liền đứng dậy, cũng không thêm đợi Tô Mộc, đi ngay ra ngoài.

Tô Mộc sững sốt, lúc này mới phát hiện tâm trạng của tôi không đúng lắm, bước nhanh đuổi theo, đưa tay túm lấy tay tôi, hỏi: “Sao thế? Ăn chưa no à?”

“Không có gì.” Tôi buồn bực nói.

Nói xong tôi còn cố ý hất tay Tô Mộc ra, đi thẳng tới bên cạnh xe, đợi sau khi Tô Mộc mở khóa xe thì ngồi cùng Trịnh Lâm ở ghế phía sau.

Vy Vy đi theo ngay sau bọn tôi, nhìn Tô Mộc bằng vẻ mặt đầy mập mờ, thấy tôi ngồi ở ghế sau rồi, liền chạy lại, cười hi hi hỏi Tô Mộc: “Ân nhân, anh Đồng (tên của tổng giám đốc) không cùng đường với em, anh tiện thể đưa em về một đoạn được không?”

Tô Mộc liếc mắt nhìn tôi, có lẽ nhìn ra tôi không vui, thái độ đối với Vy Vy của anh ta lập tức trở nên lạnh lùng hơn vài phần, nói: “Không tiện.”

Vy Vy sùng sốt, có vẻ như không ngờ Tô Mộc lại đột nhiên trả lời như vậy.

Dù sao thì cả buổi tối cô ta cứ quẩn lấy Tô Mộc, nhân cái cơ muốn cảm ơn và báo ân cứ quẩn lấy Tô Mộc uống rượu.

Tô Mộc tối nay cũng phối hợp.

“Ân nhân, anh nhìn xem trời tối vậy rồi, em một cô gái về nhà một mình cũng không tiện...” Biểu cảm của Vy Vy lại thêm kiêu diễm hơn vài phần, dịu dàng nói.

Tổng giám đốc ở phía sau cô ta hiển nhiên không trấn áp được Vy Vy, cứ đứng phía sau nói không sao, ông ta có thể đưa Vy Vy về kiêu vậy.

Nhưng sau khi Vy Vy gặp Tô Mộc, vốn không để ông ta vào trong mắt.

“Cô kêu bạn trai cô đưa cô về đi, tôi muốn dẫn vợ tôi về nhà.” Sắc mặt Tô Mộc trầm xuống, trên mặt xẹt qua sự không nhẫn nại nói.

“Ông ta không phải bạn trai em...” Vy Vy vẫn không hết hi vọng, khiêu khích liếc mắt nhìn tôi, còn muốn giao biện cái gì.

Nhưng cô ta còn chưa dứt lời, Tô Mộc đóng cửa sổ xe, nổ máy rời đi.

Trên đường trở về, Tô Mộc không nói lấy một câu, chỉ chuyên tâm lái xe.

Trong lòng tôi tức giận Tô Mộc, cũng cố ý không lên tiếng.

Nhưng đi được một lát, tôi phát hiện Tô Mộc không đi về phía biệt thự của Phùng Đông, cũng không đi về hướng nhà của Đường Dũng, cuối cùng lại dừng xe trước một tiệm cháo bán hàng suốt 24 giờ.

“Không phải về nhà sao?” Tôi cuối cùng cũng không kiềm được, lạnh lùng nói.

“Tối nay em chưa ăn cơm, không đói bụng sao?” Tô Mộc lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Trong xe có ma

“Không đói.” Tôi cũng giả vờ lạnh lùng.

Nhưng tôi vừa dứt lời, bụng liền hăng hái truyền đến tiếng ọc ọc liên hồi, vô cùng mất mặt.

Tô Mộc thấy thế nhếch miệng mỉm cười, cũng không nghiêm mặt nữa, trực tiếp mở cửa sau xe, đưa tay kéo tôi từ trên xe xuống nói: “Em giận như vậy, có phải đang ghen không? Em thích anh ư?”

“Nói thừa, ngày nào anh cũng nói em là vợ anh, thích anh không phải rất bình thường sao?” Tôi tức giận nói.

Ban đầu với tính cách của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận thích anh ta, ít nhất sẽ không thừa nhận tôi đang ghen.

Nhưng lúc này tôi thật sự rất giận, đặc biệt là anh ta lại liếc mắt đưa tình với cái cô Vy Vy kia ở ngay trước mặt tôi, chuyện này thì tôi không chịu nổi, dựa vào đâu mà ngày nào anh ta cũng nói tôi là vợ của anh ta, yêu cầu tôi chỉ có thể quan tâm một người đàn ông duy nhất là anh ta, anh ta thì đi quyến rũ người phụ nữ khác, hành vi này của anh ta cũng đáng bị cạo đầu bôi vôi thì chà bẻ chuỗi trôi sông!

Thấy tôi thừa nhận, Tô Mộc có hơi bất ngờ, nhưng anh ta lập tức vui mừng, lập tức ôm tôi, vào tiệm bán cháo, sau đó không nói lời nào mà mua cho tôi một suất cháo, lại gọi thêm ít đồ ăn và bánh điểm tâm.

Tôi quả thực cũng đói bụng, nhìn bát cháo thơm phưng phức được bung lên, lúc này cũng không thêm rụt rè, trực tiếp lấy thìa múc cháo đưa lên miệng,

đồng thời con mắt vẫn không quên nhìn Tô Mộc, chờ anh ta giải thích cho tôi.

Khóe miệng Tô Mộc vẫn mỉm cười, thấy bộ dạng oán phụ của tôi, cuối cùng cũng không nhịn được, mở miệng nói: “Thực ra vừa rồi anh nhìn chăm chăm cô gái đó, chỉ là muốn chắc chắn xem cơ thể cô ta đã bị âm hồn chiếm cứ mấy phần rồi, hôm đó cô ta mất tích, chính là bởi vì âm hồn ký túc trong bộ tóc giả bắt đầu xâm chiếm cơ thể cô ta, sau khi tìm được cô ta, anh đã thử hút âm khí trong người cô ta ra ngoài, có điều con ma trong bộ tóc giả đó đã hút huyết khí, hung tính cực mạnh, đã hoàn toàn ý lại vào cô ta, nếu anh mạnh mẽ cắt đứt mối liên hệ giữa cô ta và con ma tóc giả, sẽ chỉ khiến cô ta tinh thần bất loạn, thần kinh thất thường, cho nên sau khi hút âm khí trên người cô ta ra, anh còn tạm thời phong ấn con ma tóc giả trong bộ tóc giả, chỉ cần cô gái đó chịu nghe lời của anh, đi thiêu hủy bộ tóc giả kia thì chuyện này đã kết thúc rồi.”

“Nhưng cô ta hiển nhiên không thiêu hủy bộ tóc giả, hiện giờ thậm chí còn đội bộ tóc giả đó lên đầu, hơn nữa vết thương trên người cô ta hình như cũng khỏi rồi, đây là chuyện gì vậy?” Tôi không kiềm được tò mò hỏi.

Khóe môi Tô Mộc xet qua một nụ cười lạnh lùng, nói: “Bây giờ, bộ tóc giả đó đã không thể gọi là tóc giả, bởi vì tóc giả bây giờ đã mọc lên da đầu cô ta, trở thành tóc của cô ta rồi, hơn nữa qua một buổi tối anh quan sát, lúc này cơ thể cô gái đó đã bị âm khí chiếm khoảng 80% rồi, vốn đã không còn khả năng cứu chữa.”

Nói xong anh ta không kiềm được mà thờ dài, ngược mắt chăm chú nhìn tôi: “Nhưng đáng tiếc, đơn hàng này, anh không những không giúp em kiếm được tiền, còn làm em bị thiệt hại một ít.”

Tôi nghe mà sùng sốt, vừa rồi còn cho là anh ta thờ dài bởi vì không thể cứu Vy Vy, thì ra điều anh ta bận tâm chẳng qua chỉ là không giúp tôi kiếm được tiền?

Tôi bỗng không biết nên nói gì cho phải, muốn khiển trách anh ta không có lòng đồng cảm, nhưng trên thực tế, trong lòng tôi lại vui như điên vậy.

Cô gái đó.

Không giúp em kiếm được tiền, còn làm em bị thiệt hại một ít..

Chỉ vờ vờ từ xưng hô và câu nói phía sau kia là có thể nhìn ra, cái cô Vy Vy kia không hề có chút trọng lượng nào trong lòng Tô Mộc, thậm chí Tô Mộc còn chẳng có chút đồng cảm nào với cô ta.

Cũng đúng, bản thân Tô Mộc là quỷ, lại còn là một con lệ quỷ, không giống với tình cảm của con người, dựa vào đâu mà muốn anh ta đồng tình với một người phụ nữ chẳng có tí ti quan hệ nào với mình chứ?

Trong lòng tôi vui vẻ, sự ghen tuông còn sót lại khi nãy lúc này đã biến mất gần hết, sau đó tôi hỏi Tô Mộc vì sao Vy Vy không tiêu hủy bộ tóc giả, sau khi bị thương, rõ ràng cô ta biết bộ tóc giả đó rất tà ma.

“Có lẽ là vì đẹp đó, chẳng phải phụ nữ các em vì đẹp, chuyện gì cũng có thể làm được ư.” Tô Mộc nói, nói xong anh ta còn nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ treo tường trong tiệm, bộ dạng hình như rất gấp gáp.

Hiện giờ đã hơn mười hai giờ, quả thực thời gian không còn sớm nữa, tôi cho rằng Tô Mộc đi qua đi lại một ngày cũng mệt rồi, liền tăng tốc, ăn nhanh chóng cho no cái bụng, rồi nói với Tô Mộc tôi ăn no rồi, có thể trở về nhà.

Tô Mộc gật đầu, sau đó dẫn tôi quay lại xe, chậm rãi lái xe trở về.

Lúc này tôi lại không hiểu, tôi hỏi Tô Mộc chẳng phải đang rất gấp sao, vừa rồi còn vội vàng về nhà, bây giờ lại không vội nữa ư.

Nói rồi, cả người tôi đột nhiên khựng lại một chút, chiếc xe đang đi hẫng hoi đột nhiên phanh gấp.

“Em ngoan ngoãn đợi ở trên xe đừng động đây, đừng mở cửa sổ cũng đừng xuống xe, anh ra ngoài một chút.” Tô Mộc dừng xe xong, nói với tôi.

Tôi mới phát hiện ra trước mặt chúng tôi có một chiếc xe màu đen bị tai nạn, chiếc xe có lẽ đã đâm vào một gốc cây lớn với tốc độ rất nhanh, cả chiếc xe đều lật ngược lại, nóc xe dính sát lên cây, cửa xe và khung xe đều bị phủ bởi thứ gì đó màu đen, hình như là bị thứ màu đen kia buộc vào cây.

Tóc.

Mẹ kiếp, trong lòng tôi đột nhiên xuất hiện chữ này, hơn nữa sau khi có ý nghĩ đó, tôi càng nhìn càng thấy chiếc xe kia quen mắt, cuối cùng nhìn nhận hiệu của chiếc xe, lại phát hiện chiếc xe màu đen đó là xe của tổng giám đốc!

Trong lòng tôi kinh ngạc, vừa ăn cơm với bọn họ xong, bọn họ lại xảy ra tai nạn?

Hơn nữa trên xe còn có Vy Vy, hiện tại Tô Mộc cũng xuống xe rồi, anh ta dường như đã sớm đoán ra tổng giám đốc sẽ gặp tai nạn xe, cố ý lái xe chậm như vậy, chờ sau khi tổng giám đốc xảy ra tai nạn xe rồi mới xuất hiện.

Sau khi nhận ra chiếc xe trước mặt không phải là trùng hợp, tôi vô cùng hiếu kỳ, muốn xuống kiểm tra xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng trước khi xuống xe Tô Mộc đã nói rõ ràng tôi không được xuống xe, khiến tôi chỉ có thể ở trên xe lo lắng suông.

Đúng lúc tôi đang hết sức chăm chú nhìn về phía trước thì xe của tôi đột nhiên phát một tiếng rầm kỳ lạ.

Giống như có ai đó đang cố ý dùng tay vỗ lên cốp sau xe của tôi vậy.

Tôi hoảng sợ, lập tức quay đầu nhìn, nhưng bây giờ đang là đêm khuya, ven đường cũng không có đèn, phía sau tối om om, vốn không có bóng người.

Tôi có chút căng thẳng, lập tức quay đầu lại định tìm bóng dáng của Tô Mộc, nhưng trong giây phút quay đầu lại, tôi đột nhiên thấy trên cửa sổ xe bên cạnh tôi bám đầy tóc màu đen, trên tấm kính thủy tinh còn dán chặt một khuôn mặt người xanh lè!

Khuôn mặt kia lúc này giống như lớp da mặt dính lên tấm kính thủy tinh, đôi mắt không chút sinh khí nhìn chăm chăm vào tôi, chỉ cách tôi có một tấm thủy tinh, khoảng cách cực gần!

“Á! Có ma!” Tôi sợ đến gần mất mật, lao như điên về phía ghế lái, muốn tránh xa khuôn mặt đó một chút. Nhưng tôi vừa chuyển đến ghế lái thì phát hiện gương mặt đó vẫn đang dán lên cửa sổ, lướt qua đây giống như chiếc giẻ lau, lại xuất hiện bên cạnh tôi một lần nữa, vẫn thất thần nhìn tôi, thậm chí còn ngoác miệng cười với tôi.

Chắc chắn là con ma tóc kia!

Tôi bị dọa đến sắp điên lên rồi, liều mạng gọi tên Tô Mộc.

Nhưng lúc này tôi bị nhốt ở trong xe, toàn bộ xe đều bị mái tóc dài của con ma tóc kia bao vây, âm thanh vốn không thể truyền ra ngoài được.

Hơn nữa cô ta thấy tôi sợ, liền nhếch miệng tạo lên một nụ cười ma quái, tóc trên đầu lập tức mọc như điên, giống như những con rắn đen, giương nanh múa vuốt chui vào trong kẽ hở của tấm thủy tinh, như đang muốn chui vào xe thông qua kẽ hở.

Đây coi như lần đầu tiên gặp ma một cách đúng đắn, lúc này trên xe chỉ có một mình tôi, quả thực còn kinh khủng hơn lúc bị đám huyết thi bao vây nhiều.

Trong cơn hốt hoảng, tôi đưa tay lấy ngọc bội treo trên cổ ra, ấn mạnh trên cửa sổ, run run nói: “Cô đừng tới đây, tôi có pháp khí, chuyên dùng để giết ma, cô mau đi đi!”

Ngọc bội nhanh chóng phát huy tác dụng, con ma tóc kia nhìn thấy ngọc bội lập tức thu mái tóc dài lại, đám tóc dài sắp lần theo kẽ hở trên tấm thủy tinh chui vào bên trong lập tức bị thu về.

Trong lòng tôi nhẹ nhõm hơn hẳn, nhưng tôi còn chưa kịp mừng, con ma tóc kia liền nổi giận gầm lên một tiếng, áp sát lên thủy tinh thêm lần nữa, hơn nữa dường như cô ta bị ngọc bội chọc giận, tất cả tóc đều trở nên điên loạn, lập tức nện đùng đùng lên tấm thủy tinh trên cửa sổ.

Không lâu sau, tấm kính chắn gió trước mặt tôi xoẹt một tiếng, xuất hiện một kẽ hở.

Có khe hở, tất cả tóc lập tức như tìm được trung điểm, toàn bộ tràn sang, bắt đầu tấn công vào lỗ hổng kia.

Bên ngoài cũng vang lên tiếng cười man rợ của con ma tóc kia, như thể thủy tinh có thể bị đập vỡ bất cứ lúc nào.

Trong lòng tôi quả thực căng thẳng tới cực điểm, đôi mắt nhìn chòng chọc vào tấm thủy tinh kia, tay nắm chặt ngọc bội, trong lòng thầm mặc niệm pháp quyết kích hoạt ngọc bội.

Nhưng trong tình huống như vậy, tôi vốn không thể tập trung nổi, cũng đã quên sạch lời niệm của pháp quyết, tôi càng lo lắng thì trong đầu lại càng trống rỗng.

Con ma tóc kia hiển nhiên cũng phát hiện tôi không có cách nào kích hoạt ngọc bội nữa rồi, thấy tôi gặp thảm cảnh, lại cười càng điên cuồng hơn, tóc gõ càng mãnh liệt hơn.

“Ra ngoài đi, chúng ta làm một giao dịch, không phải cô rất thích tóc của tôi sao? Chỗ tóc này tất cả đều cho cô, cô chỉ cần đi ra là được.” Con ma nữ kia gần như dán mặt lên tấm thủy tinh, cười nói.

Tôi lập tức nắm chặt lấy dây đai an toàn, gắt gao khóa mình lên ghế ngồi, trước khi đi Tô Mộc có nói, không cho phép tôi xuống xe, cũng không cho tôi mở cửa sổ, con ma nữ này đang dụ dỗ tôi xuống xe, chắc chắn là muốn giết tôi!

Thấy tôi không hề động lòng, con ma nữ tức điên lên, lúc trước còn dụ dỗ, sau đó thì dứt khoát gần giọng uy hiếp tôi.

Tôi sắp bị dọa chết rồi, nhưng nghĩ đến Tô Mộc chắc vẫn đang ở gần mình, tôi mạnh mẽ nhắm mắt, bịt lỗ tai lại, không nghe không nghĩ đến những lời của cô ta.

Cứ như vậy, chỉ cần Tô Mộc phát hiện ra động tĩnh bên chỗ tôi, tôi sẽ được an toàn!

Tôi thầm liều mạng gọi tên Tô Mộc, hiện giờ âm thanh không thể truyền ra ngoài, tôi chỉ đành gửi hy vọng vào linh cảm giữa tôi và Tô Mộc.

Có điều hy vọng này cũng vô cùng xa vời, thậm chí ngay cả bản thân tôi cũng không tin thật sự có chuyện tâm linh tương thông này.

Cũng may hai chữ Tô Mộc này thật sự như có ma lực thần kỳ, sau khi tôi gọi một lát, tiếng đập cửa sổ thật sự đã dừng lại!

“Tô Mộc!” Trong lòng tôi vui mừng, lập tức mở mắt ra nhìn xem có phải Tô Mộc thật sự đã được tôi gọi đến hay không.

Nhưng vừa mới mở mắt, tôi liền thấy có một khuôn mặt xanh lè đang áp sát mặt tôi, cách tôi không đến một bàn tay, đang nhìn tôi cười nhạt!

“Á!” Tôi sợ hãi hét lên một tiếng, giây phút này không còn hy vọng vào Tô Mộc được nữa rồi, tay nắm ngọc bội lao đến tát con ma tóc kia!

“Phụt” một tiếng kêu nhỏ vang lên, con ma tóc kia phun ra một ngụm máu đen, sau đó trước mắt tôi biến thành một đường màu đen, lúc khôi phục lại thị lực, khuôn mặt trước mặt tôi lại biến thành Tô Mộc!

Lúc này sắc mặt anh có chút tái nhợt, khóe miệng còn đọng lại một vết máu màu đen, lo lắng nhìn tôi, nói: “Dương Dương, em không sao chứ?”

“Ma! Có ma!” Tôi đẩy Tô Mộc ra, sợ hãi ôm ngọc bội trước ngực, vừa rồi rõ ràng tôi đập trúng con ma tóc kia, bây giờ sao lại biến thành Tô Mộc rồi?

Tôi đề phòng trừng mắt nhìn Tô Mộc, rất sợ anh ta là con ma tóc biến thành, nói: “Anh tránh xa em một chút, vừa rồi anh đi đâu vậy?”

“Anh đi ra đằng trước xem tai nạn xe thế nào, vừa rồi có phải em bị cái gì dọa sợ không, sao lại còn đánh anh?” Nói rồi anh ta tiến lại gần ôm tôi, tay còn len lén lau vết máu trên khóe miệng của mình.

“Trong xe này có ma!” Tôi hoảng sợ nói, nói rồi tôi nắm chặt miếng ngọc bội trong tay, nói: “May mà anh đến rồi, Tô Mộc, mau đưa em về nhà đi, em sợ.”

“Ừ, chúng ta đi ngay.” Tô Mộc gật đầu, sau đó mở cửa xe, ý bảo tôi xuống xe: “Trong xe này có ma, đã không an toàn nữa rồi, anh ôm em bay về.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chiếc xe màu đen quái dị

Ôm tôi bay về?

Tôi như rụng mảy, Tô Mộc vốn là quý, lại còn là lệ quý, dù trong xe có con ma khác, bắt nó là được, cần gì phải vứt xe lại mà chạy trốn chứ?

Đây không phải phong cách của Tô Mộc, hơn nữa Tô Mộc trước khi rời đi rõ ràng có nói không cho tôi tùy tiện xuống xe.

“Chồng à, trước hết chúng ta có thể không về nhà được không, vừa rồi lúc anh ăn cơm với cái cô Vy Vy kia em không ăn nổi gì hết, bây giờ cũng sắp chết đói rồi, chúng ta tìm nơi nào đó ăn cơm đã có được không?” Nghĩ vậy, tôi bèn hỏi Tô Mộc.

Quả nhiên, Tô Mộc sốt ruột gật đầu, nói tôi muốn ăn cái gì cũng được, bây giờ xuống xe trước, sau khi xuống xe anh ta sẽ dẫn tôi đi tìm đồ ăn!

Tô Mộc vừa dẫn tôi đi ăn xong, bây giờ anh ta lại nói dẫn tôi đi tìm đồ ăn, anh ta vốn không phải Tô Mộc.

Sau khi chắc chắn điều này, tôi quả thực lo lắng muốn chết, nhưng bây giờ mặc dù anh ta đã mở cửa xe nhưng lại không hề tiến vào, vẫn đứng bên ngoài cửa xe thúc giục tôi xuống xe, điều này nói rõ bên trong xe chắc chắn đã bị Tô Mộc hạ cấm chú nào đó, anh ta vốn không thể vào được!

Nghĩ thông suốt điều này, tôi bèn ây da một cái, làm bộ chân đau, nói với Tô Mộc giả là chân tôi bị thương, không ra được, kêu Tô Mộc vào trong ôm tôi.

Tô Mộc giả thấy vậy liền hiện lên chút sốt ruột, không hề tiến vào ôm tôi, mà lại gấp gấp vỗ trán xe, kêu tôi xuống xe trước, còn nói trong xe không gian nhỏ, anh ta ôm tôi không tiện, chờ sau khi tôi xuống xe, anh ta nhất định sẽ ôm tôi!

Trong lòng tôi cười nhạt, xem ra suy đoán của tôi không sai!

Biết anh ta không thể vào trong, trong lòng tôi lập tức cũng không còn lo lắng nữa, trực tiếp nhắm mắt lại, tí mi nhớ lại chú ngữ kích hoạt ngọc bội.

“Thủy thanh phù mệnh, động uyên chính hình, kim việt tiền đạo, lô cổ hậu oanh...” Cùng với từng câu chú ngữ, ngọc bội cuối cùng cũng đã được tôi kích hoạt, tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh, Tô Mộc giả thấy thế kinh hãi, lập tức định chạy, nhưng anh ta sao có thể nhanh hơn tốc độ ánh sáng, anh ta chưa kịp chạy thoát, ánh sáng vàng đã bao phủ toàn thân anh ta.

“Gào!” Tô Mộc giả lập tức kêu lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả người đều vặn vẹo, như thể khớp xương bị đánh vỡ vậy, ngã thành một đồng trên mặt đất.

Cùng lúc đó, bộ mặt của anh ta cũng bắt đầu thay đổi, khuôn mặt đẹp trai biến thành nước thịt nhão chảy xuống, lộ ra khuôn mặt màu xanh lè ban đầu.

Tôi thấy có hiệu quả, lại đọc chú ngữ trong miệng nhanh hơn, lúc tôi đang huyền thuyên đọc chú ngữ trong xe, một cánh tay đột nhiên ôm lấy thắt lưng tôi, lôi tôi ra khỏi xe, hỏi: “Đương Dương, em không sao chứ?”

Giọng nói bị ồm, bên cạnh còn xuất hiện bóng người nhỏ bé của Diệu Diệu, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Trong lòng tôi thả lỏng, lập tức chui ra khỏi vòng tay ở phía sau người, hỏi Đường Dũng: “Sao mọi người lại tới đây vậy?”

“Anh còn không tới, em bị ma ăn thịt rồi có khi cũng chẳng ai hay!” Đường Dũng tức giận trừng mắt nhìn tôi, sau đó anh ta dường như tức giận, khuôn mặt thâm trầm nhìn bốn phía, hỏi tôi: “Lão quỷ kia đâu?”

Anh ta đang hỏi Tô Mộc, tôi lắc đầu, nói: “Không biết, anh ấy vừa đi ra ngoài, tôi cũng không biết anh ấy đi làm gì nữa.”

Nói xong tôi cũng lo lắng, lẽ ra tình huống vừa rồi nguy hiểm như vậy, nếu ở cạnh tôi, Tô Mộc nhất định sẽ chạy đến cứu tôi.

Nhưng anh ta không hề tới, tới tận bây giờ cũng không xuất hiện, hơn nữa cũng không biết Trịnh Lâm đã chạy đi đâu rồi, anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì đây chứ?

Có Đường Dũng ở bên, con ma tóc kia đương nhiên sẽ không cần tôi đọc chú ngữ thêm nữa, anh ta kêu Diệu Diệu dẫn tôi qua một bên, sau đó lấy ra một nắm bột màu xám ở trong cái lon màu đỏ, ném lên người con ma tóc.

Con ma tóc kia lập tức kêu lên tiếng thét chói tai, thậm chí ngay cả cuộn mình cũng không được, trực tiếp té trên mặt đất, toàn thân run dữ dội.

Sau khi khống chế hoàn toàn con ma tóc kia, Đường Dũng lại lấy ra một chiếc bình nhỏ màu vàng, trực tiếp hướng miệng bình về phía con ma tóc kia, miệng đọc mấy câu tiếng Thái, ma tóc liền biến thành một luồng khói đen, bị hút vào trong bình.

Đậy nắp bình lại, Đường Dũng trực tiếp ném chiếc bình vào trong ba lô luôn mang theo người của anh ta như ném rác, sau đó nói với tôi: “Đi thôi.”

“Nhưng Tô Mộc còn chưa quay lại.” Trong lòng tôi hoảng hốt, nói.

“Anh ta đã vớt em ở đây rồi, em còn quan tâm đến anh ta làm gì, nếu không phải anh đây tới kịp thời, chỉ dựa vào việc em còn chưa luyện thành thực kỹ năng kích hoạt ngọc bội, em cho rằng em có thể khống chế cô ta được bao lâu?” Đường Dũng tức giận nói, nói xong anh ta còn kéo tay của tôi lại, nhét tôi vào trong xe muốn đưa tôi đi.

Tôi lập tức lo lắng, trực tiếp mở cửa xe nhảy xuống từ trong xe, nói: “Vậy thì tôi cũng phải đợi Tô Mộc, hơn nữa cho dù anh không ra tay, thì vừa nãy tôi cũng đã áp chế được con ma kia rồi.”

Nói rồi trong lòng tôi càng thêm lo lắng, thậm chí còn đi tới phía chiếc xe bị tai nạn của tổng giám đốc, vừa rồi Tô Mộc đến chỗ đó kiểm tra tình hình, không lý nào lại đột nhiên mất tích!

Nhưng tôi vừa đi chưa được mấy bước, Đường Dũng phía sau liền đuổi theo, thậm chí anh ta còn vác thẳng tôi lên vai như vác bao tải, còn không thèm ngòai xe về, định vác tôi đi về.

Tôi lập tức giằng co, đấm đá Đường Dũng liên tục, làm cho anh ta thả tôi xuống!

“Im lặng đi, nơi đây còn chưa an toàn.” Giọng nói của anh ta nghiêm túc đến lạ thường, sau đó thấy tôi không nghe lời, anh ta còn đưa tay đánh lên mông tôi một cái!

Tôi bị Đường Dũng đánh cho ngẩn người, lập tức im lặng.

Đường Dũng hiển nhiên không ngờ tôi lại đột nhiên im lặng như vậy, ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi, nói: “Đương Dương?”

Tôi im lặng không lên tiếng, trong lòng âm ứ đến lạ thường.

Anh ta dám đánh mông tôi! Ngay cả Tô Mộc cũng không dám đánh mông tôi, anh ta dám đánh mông tôi!

Hơn nữa tôi cũng không có cố ý gây sự vô lý, tôi thật sự rất lo lắng cho Tô Mộc mà!

Thấy tôi không lên tiếng, Đường Dũng có hơi luống cuống, nói: “Cái đó, anh không cố ý đánh mông em đâu, có phải anh đánh em đau không?”

Nói rồi anh ta còn ngẩng đầu nhìn tôi thêm lần nữa, sau đó anh ta lại còn giơ tay lên, đặt lên mông của tôi, xoa xoa cho tôi.

Tôi lập tức hét ầm lên, đưa chân đá văng Đường Dũng, mạnh mẽ tuột xuống khỏi người anh ta, ngã nặng nề trên mặt đất.

Sau đó, tôi hoảng sợ nhìn Đường Dũng, mắng: “Đồ dê xồm!”

“Anh không cố ý ản hiếp em đâu, đây chẳng phải là đánh em đau, muốn xoa cho em sao?” Đường Dũng nghiêm túc nhìn tôi, như thể anh ta là chính nhân

quần tử vậy.

Ngay cả Diệu Diệu cũng chạy tới đỡ tôi, nói giúp cho Đường Dũng: “Chị à, đại ca của em không có ý đâu, chị có biết là vừa nhận được tin chị gặp nguy hiểm, anh ấy đã lo lắng đến đường nào.”

Có Diệu Diệu ở đây, sự ám ức trong lòng tôi bỗng giảm nhẹ đi một chút, liếc nhìn bộ mặt đầy vô tội của Đường Dũng, hỏi Diệu Diệu: “Đại ca của em nhận được tin tức chị gặp nguy hiểm ư? Ai gửi tin cho anh ta chứ?”

“Đương nhiên là tiểu quỷ Trịnh Lâm của em rồi, tiểu quỷ trời sinh hộ chủ, ngay cả cậu ta cũng không kịp đến bảo vệ em, chỉ đành thông báo anh đến tìm em, đủ để chứng minh tình huống vừa rồi nguy hiểm cỡ nào.” Đường Dũng nói, nói rồi sự nghiêm túc trên mặt anh ta đột nhiên biến mất, không biết xấu hổ lại gần thêm lần nữa, đưa tay túm lấy tay tôi nói: “Nhìn đi, đến cuối cùng vẫn là anh quan tâm em nhất, thời khắc nguy hiểm, em luôn cần phải biết ai mới là người thật sự tốt với em”

“Nhưng còn Trịnh Lâm thì sao, hiện giờ ngay cả Trịnh Lâm cũng không thấy, cậu ta đi đâu rồi, không phải anh am hiểu việc nuôi tiểu quỷ nhất sao, có thể cảm ứng được vị trí của Trịnh Lâm không?” Tôi lo lắng nói.

Hiện tại Trịnh Lâm và Tô Mộc đồng thời biến mất, Đường Dũng còn nói chắc chắn chiếc xe gặp tai nạn không an toàn, sống chết không chịu cho tôi tới gần, vừa nãy lúc ăn cơm còn rất bình thường, sao đột nhiên lại trở thành như vậy?

“Tìm vị trí của tiểu quỷ đương nhiên không khó, có điều Trịnh Lâm là tiểu quỷ của em, muốn tìm xem bây giờ cậu ta đang ở đâu thì còn phải dựa vào em” Đường Dũng nói, nói rồi anh ta giơ tay lau khóe miệng của mình rồi nói: “Có điều, Dương Dương, tăng nhân Thái Lan bọn anh rất chú trọng quy định, pháp thuật của tăng nhân trước nay không truyền ra ngoài, nếu em muốn anh dạy học pháp thuật của tăng nhân, phải hôn anh một cái, làm vợ của anh mới được.”

Tôi lại ngẩn người, im lặng nhìn Đường Dũng.

Ngón tay của Đường Dũng đã chỉ lên môi của anh ta, thấy tôi không có phản ứng, trên mặt xẹt qua vẻ lúng túng: “Này, ít nhất thì cũng cho nhau chút thể diện, đáp lại đi chứ, cứ như vậy em sẽ mất anh đó.”

“Nhưng tôi cũng không muốn học pháp thật của tăng nhân, chỉ muốn tìm Trịnh Lâm và Tô Mộc đang ở đâu thôi, huống hồ tôi đã là người có chồng.” Tôi trầm ngâm nói, vốn không muốn nói thẳng những lời này ra như vậy, nhưng bây giờ tôi đã thích Tô Mộc rồi, đương nhiên muốn giữ khoảng cách với những người đàn ông khác, cho dù sẽ khiến Đường Dũng đau lòng.

Hơn nữa, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, sớm muộn cũng phải nói rõ ràng với Đường Dũng.

“Chồng? Em đang chỉ lão quỷ kia đó hả? Anh ta chẳng qua là đang lợi dụng em mà thôi, huống hồ anh ta là quỷ, em là người, hai người sao có thể bên nhau được? Sau này chờ đến khi anh ta phải quay về, em sẽ làm thế nào đây? Làm quà phụ ư? Hay là đi cùng anh ta?” Đường Dũng có chút tổn thương nhưng anh ta vẫn buông tay cửa tôi ra, thở dài, nói: “Có điều không hôn thì thôi vậy, bây giờ vẫn còn sớm, dù sao sớm muộn gì thì em cũng sẽ yêu anh thôi, không tin em cứ đợi mà xem.”

Nói xong anh ta lại cười, như đang giảm bớt sự bối rối của bản thân, lấy ra một thứ giống như cây nhang muỗi từ trong túi, đặt trên mặt đất châm lửa, sau đó nói anh ta đọc cái gì thì tôi đọc theo cái đó, lần này không tính là dạy tôi pháp thuật của tăng nhân, chỉ là thực tập trước một chút, chuẩn bị để sau này tôi gả cho anh ta.

Anh ta rõ ràng lại đang lấy lại mặt mũi cho bản thân, tôi gật đầu, cũng không vạch trần anh ta.

Sau đó sắc mặt anh ta nghiêm túc, ngồi xếp bằng trước vòng nhang, tay tạo thủ quyết, đọc lên một câu tiếng Thái.

Tôi cũng học theo bộ dạng của anh ta đến ngồi trước vòng nhang, đọc tiếng Thái có phát âm cổ quái theo anh ta.

Mỗi một câu anh ta đều dạy rất nghiêm túc, phát âm tiếng Thái cũng rất rõ ràng.

Nhưng tôi từ nhỏ đã không có năng khiếu ngôn ngữ, tiếng Thái trong mắt tôi không khác gì sách trời, mặc dù tôi đã cố gắng bắt chước phát âm của anh ta rồi, nhưng vẫn đọc thành một mớ hỗn độn.

Trong lòng tôi không khỏi lo lắng, nhưng chuyện như học chú ngữ này tôi cũng đã biết, càng sốt ruột càng không được, đành cố gắng ổn định tinh thần, hết sức chăm chú đọc theo Đường Dũng.

Vài câu tiếng Thái ngắn ngủi, tôi đọc đi đọc lại theo Đường Dũng, chớp mắt đã trôi qua mấy tiếng đồng hồ, trời cũng sắp sáng rồi.

Có điều sau khi niệm cả đêm, lúc bầu trời hiện lên sắc bạc, trong lòng tôi bỗng run lên, đột nhiên như xuất hiện một sợi dây nối thẳng về một nơi nào đó.

Nơi nào đó kia chính là chỗ xảy ra tai nạn xe, sau đó vòng nhang trước mặt tôi cũng có phản ứng, khói hương ban đầu vốn bay thẳng lên trên lại bay thẳng đến chỗ chiếc xe của tổng giám đốc.

“Là ở đó! Tô Mộc đang ở trong chiếc xe kia.” Tôi không khỏi kinh hãi nói.

Nhưng sau đó tôi nhủ chân mày, xe của tổng giám đốc ở gần chỗ bọn tôi như vậy, nếu Tô Mộc và Trịnh Lâm thực sự còn ở trên xe, sao lâu như vậy rồi

vẫn chưa ra ngoài chứ?

Diệu Diệu còn không cảm ứng được anh ta?

Không chỉ mình tôi cảm thấy kỳ lạ, ngay cả Đường Dũng, sắc mặt cũng trầm ngâm hơn, nói thẳng: “Chiếc xe kia hơi kỳ lạ, em đừng đi theo, anh qua đó xem trước đã.”

“Tôi...” Tôi ngập ngừng một chút, cũng muốn cùng qua đó xem thử, nhưng tôi biết bản thân không có bản lĩnh gì, đi theo sẽ liên lụy đến Đường Dũng, chỉ đành nín xuống ý nghĩ trong đầu.

Sau khi Đường Dũng kêu Diệu Diệu để mắt đến tôi, bản thân anh ta thì đi đến chỗ chiếc xe màu đen.

Mắt tôi nhìn thấy anh ta dần lại gần chiếc xe màu đen, khi anh ta đi đến bên cạnh chiếc xe, sau khi mở cửa, chiếc xe màu đen đột nhiên động đậy một chút, sau đó, Đường Dũng cũng không thấy tăm hơi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Quái vật hình vượn!

Không riêng gì tôi, lúc này ngay cả Diệu Diệu cũng luống cuống, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của thằng bé kéo tôi, nói: “Chị, đại ca của em sao không thấy nữa vậy?”

“Chị... cũng không biết nữa.” Tôi cũng luống cuống. Tô Mộc và Trịnh Lâm là quý, do một nguyên nhân nào đó mà biến mất trên chiếc xe màu đen kia thì có thể hiểu được. Nhưng Đường Dũng thực sự là một người sống sờ sờ, không gian của chiếc xe màu đen thì lớn như vậy, sao có thể không nhìn thấy người?

Điều càng khiến tôi lo lắng hơn chính là Diệu Diệu, thằng bé là tiểu quý được Đường Dũng nuôi rất tỉ mỉ, ý nghĩ tương thông với Đường Dũng nhưng bây giờ ngay cả thằng bé cũng nói không thể cảm ứng được Đường Dũng!

Khoảng cách gần như vậy, tôi không cảm ứng được Trịnh Lâm thì không nói làm gì, Diệu Diệu không thể không cảm ứng được Đường Dũng.

Trong nháy mắt, tôi và Diệu Diệu đều có chút ngơ ngác, hai người quay mặt nhìn nhau, nhưng căn bản không biết nên làm gì bây giờ!

“Hay là, em cũng đi xem thử nhé?” Đứng với tôi một lúc, Diệu Diệu vẫn không cảm ứng được hơi thở của Đường Dũng, không khỏi bắt đầu nôn nóng.

Tôi vội vàng đưa tay níu Diệu Diệu lại, hiện giờ chiếc xe màu đen kia quả nhiên có vấn đề, ngay cả Tô Mộc và Đường Dũng cũng vào mà không ra được, hiện giờ bọn tôi đi vào, chắc chắn cũng là chuyện vô bổ.

Tôi cũng rất lo lắng, nhưng dù sao thì tôi cũng là một người lớn, phải có lý trí hơn Diệu Diệu, lúc tôi đang cố gắng khuyên Diệu Diệu không nên đi qua đó, Diệu Diệu đột nhiên ngừng tranh cãi, chỉ vào phía chiếc xe màu đen kia, run rẩy nói: “Chị ơi, chị xem kia là cái gì vậy?”

Trong giọng nói của thằng bé tràn ngập nỗi sợ hãi, tôi lập tức cũng lo lắng, nhìn về hướng ngón tay Diệu Diệu chỉ, nhưng bên kia đen thui lù, vốn không có gì cả.

“Diệu Diệu, em đừng làm chị sợ, bên kia có cái gì?” Giọng nói của tôi cũng run rẩy.

Diệu Diệu nghe vậy hoảng hốt nhìn tôi, hỏi: “Chị không nhìn thấy sao, có quái vật...”

Nói rồi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé lại càng thêm hoảng sợ, lập tức kéo tôi chạy, tốc độ của tôi sao có thể nhanh hơn thằng bé, rất nhanh tôi cũng cảm giác được phía sau có một mùi máu tanh nồng nặc truyền đến, theo sát đó là một sự uy hiếp kỳ lạ lan tỏa khắp toàn thân tôi, tất cả tóc gáy của tôi đều dựng hết lên!

Diệu Diệu đã sợ đến bắt đầu run rẩy, thằng bé vừa chạy như điên, vừa quay đầu nhìn con quái vật phía sau tôi, theo ánh mắt của thằng bé, tôi cảm giác con quái vật kia chắc hẳn đang ở đằng sau tôi, cách tôi rất gần.

Diệu Diệu lo lắng muốn chết, hô to kêu tôi chạy mau, vào thời khắc nguy hiểm cuối cùng, khuôn mặt nhỏ của thằng bé tối sầm, lập tức buông tay tôi ra, xoay người lao về phía người tôi!

Trên người mát lạnh, dường như cơ thể bỗng có thêm một người nữa, tay chân cũng không nghe tôi sai khiến nữa.

Quan trọng hơn chính là, lúc này trước mắt tôi lạnh lẽo, cả thế giới đều biến thành một mảng xám trắng, chỉ có thể nhìn thấy ba màu trắng đen xám, mà tôi cuối cùng cũng đã nhìn thấy con quái vật mà Diệu Diệu nói.

Vật kia có lẽ là vượn khỉ hay thứ gì đó giống như tinh tinh, toàn thân đầy lông màu xám đậm, cơ thể to lớn, cao chừng hơn hai mét, mặt xanh nanh vàng, chốc chốc lại chảy nước bọt, trên người đầy bắp thịt.

Lúc này nó đang ở đằng sau tôi, cách tôi không đến một mét, móng vuốt to lớn vừa đuổi theo vừa vỗ về phía tôi, có thể tóm được tôi bất cứ lúc nào!

Tôi lập tức có thể xác định, chỉ cần nó bắt được tôi, nhất định sẽ xé tôi thành trăm mảnh!

Tôi bị dọa đến nỗi đôi chân mềm nhũn, may mà lúc này Diệu Diệu đang không chế đôi chân của tôi, chỉ cảm thấy đôi chân của tôi chạy rất nhanh, như thể đang bay vậy, lao nhanh về phía trước, cánh vật hai bên lui về phía sau một cách kỳ lạ.

Không bao lâu sau, chúng tôi đã bỏ xa con quái vật kia một khoảng cách.

Nhưng tôi có thể cảm nhận rõ ràng thấy Diệu Diệu lúc này đang rất căng thẳng.

Quả nhiên, chạy chưa được bao lâu, phía trước đã không còn đường nữa, trước mặt chúng tôi là sông bảo vệ thành phố Giang Minh, mà tốc độ của con quái vật kia cũng rất nhanh, tuy chúng tôi vừa bỏ xa nó một quãng, nhưng sau khi chúng tôi dừng lại, quái vật kia lập tức cũng đã đuổi đến gần trước mặt tôi rồi!

“Chị, chị biết bơi không?” Tôi mở miệng nói, trong họng lại phát ra giọng nói của Diệu Diệu.

“Không.” Tôi lo lắng nói.

Nhưng quái vật kia đã đuổi tới trước mắt, Diệu Diệu cũng không quản được nhiều như vậy, lập tức không chế cơ thể tôi nhảy vào trong nước.

Nước lạnh như băng lập tức bao phủ lấy tôi, tôi liền uống vào mấy ngụm nước, cũng may sau khi quái vật kia vọt đến bên bờ, cũng không đuổi theo nữa, chỉ hướng về phía tôi điên cuồng gầm thét một hồi, rồi mới giận dữ rời đi.

Mà lúc này toàn thân tôi đã sớm lạnh như băng, không ngừng run rẩy dưới nước, mãi cho đến sau khi quái vật kia hoàn toàn biến mất, Diệu Diệu mới rõ ràng đưa tôi quay lại bờ, thoát ra khỏi cơ thể của tôi.

“Chị, an toàn rồi.” Khuôn mặt nhỏ bé vốn xanh đen của Diệu Diệu lúc này bị dọa đến trắng bệch, chiếc đầu nhỏ bé ướt nhẹp vẫn cảnh giác nhìn xung quanh, rất sợ quái vật kia lại đến giết.

Lúc này tôi đã uống đầy một bụng nước, lại bị Diệu Diệu nhập vào, cả người trở nên lạnh buốt, lạnh như một khối đá bị đóng băng.

Nhưng ngọc bội trước ngực dường như đã cảm ứng được sự biến đổi trên cơ thể tôi, liền tự tỏa nhiệt lượng ra ngoài.

Có nhiệt lượng ngọc bội tỏa ra, tôi miễn cưỡng có thể kìm chế sự run rẩy của cơ thể, cũng kiểm tra xung quanh theo Diệu Diệu.

Quái vật kia xuất hiện rất kỳ lạ, bây giờ biến mất cũng rất kỳ lạ, như thể trước giờ chưa từng xuất hiện, đã không còn chút tung tích nào nữa.

Nhưng sát khí nó để lại còn rất đậm đặc, nhắc nhở chúng tôi khi này nó thật sự có tồn tại.

“Đây là cái gì?” Lúc đang tìm kiếm xung quanh, một thứ gì đó nho nhỏ có màu đỏ sẫm bên bờ sông đã thu hút sự chú ý của tôi, thứ này hình như bị con quái vật để lại.

Diệu Diệu nghe thấy tiếng của tôi, lập tức vọt qua, chạy tới nhặt vật đó lên, đưa tới trước mặt tôi: “Là một chiếc lông vũ.”

“Lông vũ?” Tôi căng thẳng trong lòng, lập tức đón lấy chiếc lông Diệu Diệu đưa tới, quả nhiên, đây là chiếc lông đuôi gà trống màu đỏ sẫm, giống hệt chiếc lông dán trên cửa khi đó của quả phụ họ Vương!

Đây không phải là sự trùng hợp, vừa rồi tôi cũng nhìn thấy rõ con quái vật kia, rõ ràng là thứ giống như khỉ vượn, trên người tuy cũng mọc lông, nhưng tuyệt đối không phải lông vũ!

Mà bây giờ nơi nó đi qua để lại lông vũ, lẽ nào việc này có liên quan đến quả phụ họ Vương ư?

Nghĩ đến quả phụ họ Vương, tim tôi đột nhiên đập mạnh, dáng vẻ già nua của bà ta lại hiện lên trong đầu tôi, đặc biệt là bóng lưng may da người của bà ta!

Hơn nữa lần trước sau khi bà ta được một nữ lệ quý cứu đi thì không còn xuất hiện nữa, hiện tại tự nhiên lại xuất hiện, nhất định đã có chuẩn bị, muốn tìm Tô Mộc báo thù!

Nghĩ vậy, tôi lập tức hoảng sợ, quả phụ họ Vương thần bí khó lường, còn có liên hệ với nữ lệ quý kia, hiện giờ lại mọc ra con quái vật như vậy, rốt cuộc bà ta có bản lĩnh lớn đến đâu đây?

Tô Mộc có lẽ đã bị bà ta bắt rồi!

“Diệu Diệu, đám người anh em và Trịnh Lâm chắc đã bị quả phụ họ Vương bắt lại rồi, bây giờ rất nguy hiểm, em còn quen tăng nhân Thái Lan nào khác không, chúng ta phải tìm người giúp, cứu anh em ra!”

Tôi vội vàng nói, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ dựa vào hai người là tôi và Diệu Diệu cũng không phải đối thủ của quả phụ họ Vương, nếu bản thân đi cứu Tô Mộc chỉ có thể đi chịu chết.

Tôi chỉ có thể ký thác hy vọng lên người Diệu Diệu.

Diệu Diệu nghe vậy khuôn mặt nhỏ cũng trở nên nghiêm túc, suy nghĩ một lát nói: “Em còn quen sư phụ của đại ca, ông ấy là một tăng nhân Thái Lan rất lợi hại.”

“Ông ấy ở đâu? Chúng ta sẽ đi tìm ông ấy ngay bây giờ!” Tôi nói.

Lúc này sắc trời đã sáng hẳn, trên đường cũng có mấy nhân viên bảo vệ môi trường đang dọn vệ sinh, đoán chừng chuyện chiếc xe màu đen xảy ra tai nạn cũng đã bị người ta phát hiện báo cảnh sát rồi, tôi phải tăng tốc, tranh thủ tìm ra Tô Mộc trước khi chiếc xe màu đen đó bị dời đi.

Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Diệu lập tức sụp xuống rồi, nói: “Nhưng em không thể liên lạc được với lão tăng nhân Thái Lan, ông ấy cũng là quý, đẳng cấp lợi hại hơn em nhiều lắm, thuật triệu hoàn của tiểu quý trước giờ đều là cấp cao triệu hoàn cấp thấp, trừ khi ông ấy chủ động tìm em, nếu không... em vốn không thể tìm ra ông ấy, làm sao bây giờ.”

“Hả?” Tôi lập tức như bị một chậu nước đá dội lên đầu, làm sao bây giờ, người ở phương diện này tôi biết chỉ có Đường Dũng và Tô Mộc, hai người bọn họ bây giờ đều bị giam lại rồi, tôi còn có thể tìm ai chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tôi cũng nhớ tới một người, Tô Thịnh.

Ông ta là cháu trai của Tô Mộc, mặc dù đã từng bán đứng tôi, nhưng bây giờ Tô Mộc xảy ra chuyện, ông ta sẽ không đến mức mặc kệ đâu nhỉ?

Như chết chìm bắt được một tấm ván, tôi không chút do dự lời Diệu Diệu đi về phía chiếc xe, sau đó lái xe chạy thẳng đến nhà họ Tô.

Khi đến nhà họ Tô thì đã là hơn bảy giờ sáng rồi, ta trực tiếp lái xe xông vào, dừng xe ở cửa, sau đó chạy thẳng đến phòng của Tô Thịnh.

Nhưng tôi còn chưa thấy Tô Thịnh, thì đã đụng phải người một người.

“Ồ, bà hai, sao bà lại tới đây, ông hai đâu rồi?”

Giọng nói của Tô Đoàn truyền từ trên đỉnh đầu xuống, ngạc nhiên nhìn tôi.

Lúc này tôi không có thì giờ mà hàn huyên với cậu ta, lập tức nói chuyện Tô Mộc mất tích, có thể là bị quả phụ họ Vương bắt đi cho cậu ta biết.

Cậu ta nghe thấy Tô Mộc gặp chuyện không may, nụ cười trên mặt cũng ngưng lại, không nói hai lời trở về phòng lấy một chiếc gương ra, nói: “Đi, dẫn cháu đến chỗ xảy ra chuyện!”

“Không đợi bố cậu sao?” Tôi hỏi, bản lĩnh của Tô Đoàn tôi cũng đã thấy, nói thật cũng không ra gì cho lắm, không thể bì với Tô Thịnh được, nhưng ít nhất về mặt tâm kế, cậu ta cũng chỉ kém Tô Thịnh một bậc mà thôi.

“Bố cháu đang không ở Giang Minh, không kịp nữa rồi.” Tô Đoàn rất gấp gáp, lập tức lôi tôi ra ngoài, sau đó đặt chiếc rương lên ghế sau, nhét tôi vào ghế phụ lái.

Tô Thịnh không ở Giang Minh, vậy thì tôi cũng hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là nói địa điểm tai nạn xe cho Tô Đoàn, không còn cách nào khác, hiện giờ có người dù sao cũng hơn là không có ai, cậu ta sinh gia trong gia đình huyền học, bản lĩnh ít nhất cũng hơn tôi và Diệu Diệu.

Dưới sự chỉ dẫn của tôi, bọn tôi đi thẳng đến địa điểm chiếc xe màu đen bị tai nạn, nhưng vừa lái đến con đường kia, chúng tôi lập tức bị ép dừng xe.

Lúc này cả con đường đã bị cảnh sát dán băng giới hạn và phong tỏa rồi, tất cả mọi người đều không được đi vào trong.

Tôi không khỏi nhú mày, mặc dù tai nạn rất thảm khốc, nhưng đây cũng chỉ là tai nạn giao thông mà thôi, sao lại phải phong tỏa cả con đường này chứ?

Nhưng cũng may Tô Đoàn có quen thân với phía cảnh sát, cậu ta trực tiếp nói vài câu với anh cảnh sát giữ ở bên ngoài, cảnh sát đó liền cho đi qua.

"Truyện được up trên app mê tình truyện mỗi ngày!"

Chúng tôi đi dọc theo con đường đến chỗ chiếc xe màu đen, phát hiện chiếc xe màu đen đã bị mang đi, mà gốc cây xảy ra tai nạn ở trước mặt lại bị cảnh sát vây thành một vòng, đang túm năm tụm ba bàn luận với nhau bằng mặt ngữ, hình như đang bàn luận về chuyện gì kỳ lạ lắm.

Tô Đoàn kéo tôi tiến lên trước, chen vào giữa đám cảnh sát hỏi xem có chuyện gì.

Chỗ này có một cảnh sát nhiều tuổi, hiển nhiên là chỗ quen biết cũ với Tô Đoàn, sau khi thấy Tô Đoàn lập tức kéo cậu ta qua, nói: “Tô Đoàn, cậu tới thật đúng lúc, tôi đang định báo cho cậu, cậu xem đi, nhiều tốc như vậy, xung quanh còn vớt đầy xác động vật, có phải có gì đó kỳ lạ không?”

Ông ta nói như vậy tôi mới phát hiện, trên cái cây đem qua chiếc xe màu đen đâm vào, toàn bộ thân cây đều bị đám tóc dày cộp kia quấn chặt, không nhìn thấy vỏ cây, mà chỗ đất trên phần rễ cây, lần lượt ở mỗi nơi trong bốn phương vị lại vút một xác động vật, lần lượt là chim sẻ, rùa, mèo, rắn.

Bốn xác động vật này vừa nhìn là biết có người cố ý để đó, cộng thêm đám tóc tà ma này, đoán ra ngay là đang bày trận pháp nào đó.

Tôi nhìn không hiểu, chỉ lo lắng nhìn Tô Đoàn.

Quả nhiên, Tô Đoàn vừa nhìn thấy đám xác động vật này, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Nhìn một hồi lâu, cậu ta mới có do dự nói: “Cái này hình như là trận tứ phương thú trấn áp thì phải?”

Thứ cậu ta nói là câu hỏi, nhưng trong đám người chúng tôi đâu có ai hiểu biết nhiều bằng cậu ta, cuối cùng vẫn là cậu ta lắc đầu, dường như khẳng định nói: “Không sai, chính là trận tứ phương thú trấn áp!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trận tứ phương thú trấn áp

"Trận tứ phương trấn áp là gì? Trận pháp này lợi hại không? Tô Mộc hiện giờ thế nào?" Tôi đã sớm lo lắng đến mức cả người toát hết mồ hôi lạnh, thấy Tô Đoàn chắc chắn là trận pháp kia lập tức hỏi một loạt câu hỏi.

"Trước đây bố cháu từng nói, trận tứ phương thú trấn áp mặc dù chỉ thuộc loại trận pháp cấp thấp nhưng uy lực vô cùng lớn, đặc biệt thích hợp dùng để tráp áp vật quý. Bà nhìn xác động vật này đi, mèo trắng ứng với Bạch Hổ, chim sẻ ứng với Chu Tước, rắn xanh ứng với Thanh Long, rùa ứng với Huyền Vũ lần lượt đặt lên bốn phương vị ứng với thần tứ phương. Cũng may là đều dùng vật tương tự để thay thế, uy lực thực tế sẽ kém hơn nhiều, với bản lĩnh của ông hai chắc đã không còn nguy hiểm." Tô Đoàn nói.

Nghe thấy Tô Mộc hiện giờ vẫn ổn, cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức hỏi: "Vậy nếu cậu biết trận pháp này rồi thì có thể phá giải nó không?"

"Để cháu thử xem, đây là trận tứ phương nhỏ, hơn nữa nhìn trận pháp chắc chắn thực lực của người bày trận không mạnh, chắc không có vấn đề gì đâu." Tô Đoàn nói.

Sau đó cậu ta kêu đám cảnh sát vây quanh đó đi ra xa, nói chính khí trên người cảnh sát quá nặng sẽ ảnh hưởng tới việc phá trận, cuối cùng chỉ kêu tôi và Diệu Diệu hai người ở lại để giúp đỡ.

Đợi sau khi tất cả cảnh sát đã lui ra, Tô Đoàn lấy ra một con dao găm sắc bén từ trong bao đưa cho tôi, nói lát nữa khi cậu ta niệm chú thì cắt đám tóc quấn trên thân cây, sau đó khi cậu ta mở mắt thì dời bốn cái xác động vật đi, như vậy trận pháp sẽ bị phá. Đợi sau khi phá được trận pháp thì cửa động nơi Tô Mộc mất tích tự nhiên sẽ lộ ra. Tôi gật đầu lia lịa, nhớ kỹ những lời Tô Đoàn dặn dò.

Sau đó tôi cầm dao găm đứng ở bên cây, Tô Đoàn đã ngồi xếp bằng trước rắn xanh, trước mặt đặt một lư hương, đốt hương, sau đó lại kêu Diệu Diệu đặt bốn ly rượu trước bốn xác động vật, rót rượu trắng.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Tô Đoàn nghiêm túc nhắm mắt lại, miệng bắt đầu lầm bầm.

Diệu Diệu cũng lo lắng trở lại bên cạnh tôi, thấy tôi định ra tay cắt tóc trên cây, lập tức kêu tôi chờ một lát, nói bây giờ còn chưa phải lúc.

Nói rồi thằng bé nhìn theo động tác của Tô Đoàn, giải thích cho tôi: "Giai đoạn hiện tại, là đang mời linh hồn của bốn con động vật 'uống rượu', ý đang tạo quan hệ với linh hồn của bốn con động vật kia, mua chuộc chúng nó, bởi vì chúng nó là linh thú trấn thủ, nếu tính khí của chúng nó tốt, để nói chuyện thì sau đó phá vỡ trận tứ phương thú trấn áp sẽ rất đơn giản."

"Nhưng nếu không may chúng nó khó tính thì sao?" Tôi lo lắng nói.

"Nếu khó tính... vậy cũng chỉ có thể cứng rắn với chúng thôi, dù sao cũng chỉ là linh hồn của động vật mới thành hình, mặc dù chúng có sức mạnh của trận pháp giúp đỡ, nhưng chắc cũng không lợi hại lắm đâu." Diệu Diệu nói.

Nói rồi ánh mắt của thằng bé chăm chú nhìn cục diện dưới tàng cây.

Chỉ thấy theo chú ngữ Tô Mộc, khói hương trước mặt cậu ta chia thành bốn dòng màu trắng, lần lượt bay tới trước xác của bốn con vật kia, bao phủ lên người chúng.

Theo đó, đất dưới cơ thể chúng như xảy ra động đất, bốn ly rượu đều lắc kịch liệt.

Ánh mắt Diệu Diệu căng thẳng, sắc mặt không tốt cho lắm.

Trong lòng tôi cũng hơi lo sợ, vừa định mở miệng hỏi có chuyện gì, thì ly rượu đặt trước mặt mèo trắng đột nhiên bị lật đổ, rượu bên trong vương vãi đầy mặt đất.

Sau đó giống như bị lan truyền vậy, ba ly rượu trước mặt những động vật khác cũng nhao nhao đổ xuống đất, khuôn mặt Tô Đoàn lập tức nhăn nhó, đáng vẻ dường như rất đau đớn, trên trán cũng rịn ra một lớp mồ hôi, tiếng chủ ngữ trong miệng bất giác lớn hơn, tốc độ niệm cũng càng lúc càng nhanh.

Trong lòng tôi lo lắng, mặc dù Diệu Diệu không giải thích, nhưng tôi cũng nhìn ra chuyện đang có biến, linh hồn của những động vật này không chịu chấp nhận lời đàm phán của Tô Đoàn.

Lúc tôi đang trầm lo lắng, Diệu Diệu đột nhiên đẩy tôi ra, giọng gấp gáp nói: “Mau cắt đứt tóc trên cây!”

Tôi lại càng hoảng sợ, nhưng tôi phản ứng cũng mau, lập tức đi tới trước cây, mạnh mẽ dùng dao găm cắt tóc bên trên.

Nhưng đám tóc kia nhìn có vẻ mảnh và mềm, nhưng trên thực tế lại không khác gì dây thép mảnh, vô cùng cứng.

Mặc dù tôi đã dùng hết sức bình sinh rồi, nhưng cũng chỉ có thể cắt được một nhúm nhỏ.

Biểu cảm trên mặt Tô Đoàn ngày càng đau đớn, chủ ngữ trong miệng đã sắp không nghe rõ rồi, trên mặt mồ hôi chảy ròng ròng, đã làm ướt nhẹp quần áo.

Diệu Diệu thấy thế không khỏi sốt ruột, cũng lao lên đến giúp đỡ, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng cầm lấy tay của tôi, ra sức cắt đám sợi tóc kia.

Có sự trợ giúp của Diệu Diệu, hiệu suất của tôi rốt cuộc cũng cao hơn một chút, rất nhanh cắt được một cái động to gần bằng một người.

Lúc này giọng của Tô Đoàn đã vô cùng gấp gáp, như sắp không chịu được nữa, lúc tôi đang cố cắt thành một cái lỗ to hơn, Tô Đoàn đột nhiên hô to một tiếng “phá”!

Theo tiếng la, cậu ta phun ra một ngụm máu tươi, lập tức mắt cũng mờ ra.

“Mau chuyển xác!” Diệu Diệu gấp gáp nói, nói rồi thẳng bé buông tay của tôi ra, tôi chạy đến chỗ xác con rùa ở gần nhất.

Thằng bé rõ ràng có chút kiêng kỵ đối với những xác này, đến trước xác con rùa thằng bé không tự tay nhặt lên, mà lại không ngừng giục tôi nhặt xác lên.

Tôi lập tức không chút do dự tóm lấy xác con rùa, nhưng giây phút chạm vào nó, mặt tôi biến sắc.

Một con rùa chỉ to bằng bàn tay mà thôi, lại như một hòn đá lớn, gắt gao mọc trên mặt đất, mặc cho tôi dùng hết sức bình sinh nhưng vẫn không thể nhấc lên.

Lúc này Tô Đoàn cũng ngã nghiêng đi tới, sau khi cậu ta phun ra một ngụm máu, sắc mặt tệ hơn hẳn, sau khi đi tới liền hỏi tôi: “Sao thế?”

“Tôi không nhấc lên được, con rùa này nặng muốn chết!” Tôi lo lắng nói.

Nói xong tôi cũng không thêm so tài cùng con rùa nữa, lập tức chuyển sang bên con chim sẻ, đưa hai tay ra nhấc lên, nhưng con chim sẻ cứng như bị đóng đinh trên mặt đất vậy, cho dù hai tay tôi đã dùng hết sức, nhưng con chim sẻ vẫn không chút sụt mẻ!

“Chết rồi, không phá nổi trận tứ phương, đại ca của em sẽ không chết ở trong đó chứ?” Diệu Diệu đã lo lắng muốn chết, nhưng sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi nên vẫn nín, bây giờ thấy như vậy, rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa, lập tức khóc rống lên.

Nhưng thằng bé là quỷ, tiếng hu hu trong miệng, khóc vô cùng thương tâm, trên mặt lại không có chút nước mắt nào.

Tôi thấy thằng bé khóc, trong lòng càng thêm hoảng sợ, Tô Mộc, Đường Dũng và Trịnh Lâm đều ở bên trong, nếu bọn họ đều bị nhốt ở bên trong, còn lại tôi và Diệu Diệu thì biết làm sao bây giờ?

Nước mắt của tôi lập tức cũng tràn bờ mi, nhưng tôi không phát ra chút âm thanh nào hết, so với Diệu Diệu thất thanh khóc rống ở bên cạnh, hai người bọn tôi giống tôi như kết hợp thành một người, thằng bé phụ trách hô hào, tôi phụ trách roi nước mắt.

Nhưng tôi không cam tâm, vừa rồi Tô Đoàn nói đơn giản nhẹ nhõm như vậy, chỉ cần làm theo quy trình mà cậu ta nói chắc sẽ có thể phá được trận pháp nhỉ?

Rốt cuộc xảy ra sai sót ở chỗ nào?

Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, không chuyển được chim sẻ, tôi chuyển sang mèo trắng, mèo trắng không được thì tôi chuyển sang con rắn xanh.

Lúc tôi như nổi điên lên đi chuyển con rắn xanh, trong lòng đã dần tuyệt vọng, tay tôi run lên, con rắn xanh bỗng bị tôi xê dịch một chút!

Tôi lập tức ngăn người, thậm chí có chút không dám tin, có nhưng con rắn xanh quả thực đã động đây!

Trong lòng tôi vui mừng khôn xiết, lớn tiếng kêu rắn xanh vừa động rồi!

Vừa hô vừa dốc hết toàn bộ sức mạnh di chuyển con rắn xanh.

Giống như gang thép được đúc chặt bị tôi cạy ra từng chút một, con rắn xanh trong tay tôi di chuyển một chút, cuối cùng ngày càng nhẹ, sau đó bị tôi nhấc hẳn lên!

Tôi vứt con rắn xanh qua cho Tô Đoàn nhìn, sau đó tinh thần thêm hăng hái, lại ra tay với con mèo trắng một lần nữa.

Không còn con rắn xanh tràn trề tứ phương, lúc đến mèo trắng cũng dễ di chuyển hơn nhiều.

Tô Đoàn thấy tôi có thể di chuyển mèo trắng, sự tuyệt vọng vốn dĩ trên mặt lập tức biến thành sự vui mừng, cũng nhanh chóng đi tới một bên, nhắc con chim sẻ và rùa lên, vứt sang một bên.

Chờ sau khi bọn tôi chuyển hết xác bốn con vật, cây đại thụ to lớn vốn thẳng đứng bỗng nhiên phát ra tiếng nổ, đổ sang một bên.

Sau đó lộ ra rễ cây mục nát dưới mặt đất, ở giữa rễ cây đã bị đục rỗng rồi, chính là một cái hang lớn đen ngòm.

Đám cảnh sát vây quanh nghe thấy động tĩnh lại vây lại một lần nữa, nhìn cái hang lớn đen ngòm nhao nhao lấy làm kỳ lạ, sau đó có mấy viên cảnh sát trẻ tuổi nghi ngờ rằng người chết trong vụ tai nạn xe bị chôn ở bên dưới, chủ động xin chỉ thị được xuống dưới tìm kiếm.

Cảnh sát lớn tuổi dẫn đầu kia không khỏi nhìn về phía Tô Đoàn.

Lúc này Tô Đoàn bởi vì vừa mới bị thương nên sắc mặt trắng bệch, cậu ta có chút do dự, nói: “Xác người chết chắc đúng là ở bên dưới, nhưng tình hình dưới đó ra sao thì tôi cũng không biết, không thể loại trừ khả năng có nguy hiểm.”

“Không sao, trên người tôi có súng, nếu xác thật sự ở dưới hang cây này, chúng tôi nhất định sẽ kéo xác lên, nếu không... không thể nào kết án.” Cảnh sát trẻ tuổi nóng lòng muốn thử, nói.

Tô Đoàn lại ho hai tiếng, phun ra một chút máu, nói: “Nếu mọi người đã muốn xuống phía dưới, vậy được rồi, có dương khí trên người mọi người trấn rồi, ít nhất cũng sẽ đỡ hơn một chút.”

Nói xong Tô Đoàn quay đầu nhìn về phía tôi, hỏi trên người tôi có vật gì phòng thân không, nếu như không có, cũng đừng xuống theo, ở trên này chờ cậu ta là được.

Tô Mộc và Đường Dũng bọn họ đều ở phía dưới, hơn nữa Tô Đoàn hiện giờ lại đang bị thương, hơn nữa nhìn bộ dạng có vẻ khá nghiêm trọng, sao tôi có thể yên tâm, liền lấy ngọc bội trước ngực ra, hỏi cậu ta cái này có tính là vật phòng thân không.

Tô Đoàn nhìn thấy miếng ngọc bội kia, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng sắc mặt của cậu ta hiển nhiên khá hơn một chút, gật đầu nói được.

Tôi lập tức nói muốn theo chân bọn họ xuống phía dưới.

Sau khi chắc chắn muốn xuống dưới, Tô Đoàn lượm một cục đá, ném vào trong hang cây.

Một hồi lâu, trong động mới vang lên tiếng hòn đá rơi xuống đất.

Cái hang này rất sâu.

Cảnh sát nhanh chóng tìm đến thang dây, đặt ở trong hốc cây, sau đó hai viên cảnh sát trẻ tuổi tiên phong, dẫn đầu đi xuống dưới.

Truyện được up trên app mê tình truyện mỗi ngày

Tô Đoàn theo sát phía sau, sau đó là tôi và Diệu Diệu, cuối cùng là viên cảnh sát lớn tuổi kia yểm hộ phía sau.

Trong hang cây rất tối, xung quanh âm khí âm u, dường như có một lớp khí lạnh toát ra ngoài từ vách đá trên động.

Rất nhanh hai viên cảnh sát dưới cùng nói lạnh quá.

Nhưng trong tay họ đều cầm đèn pin sáng choang, leo xuống được gần mười phút, chúng tôi xuống được đến đáy động.

Lúc này tôi mới phát hiện, nơi này kỳ thực không thể gọi là hang cây, nhìn không gian bên dưới, nơi đây vốn giống một cái giếng hơn.

Bên trong hang y như một mật thất, ít nhất hơn mười mét vuông, nhưng ban nãy khi xuống dưới này vách hang rất trơn bóng, nếu không nhìn lầm thì nơi này vốn là giếng nước, nhưng sau đó bị đập lại, rồi trồng cây, mới biến thành như vậy.

Sau khi xuống dưới, Tô Đoàn quan sát địa thế, hiển nhiên cũng phát hiện đây là giếng nước, chợt nói: “Bảo sao không thể phá được trận pháp, thì ra đây vốn là trận pháp trong trận pháp.”

“Có ý gì vậy?” Cảnh sát lớn tuổi hỏi.

“Giếng này vốn dùng để chứa nước, nước thuộc về âm, giếng lại có tạo hình chật hẹp, dẫn đến âm khí trong nước không thể phát ra được, mặc dù bây giờ chỗ này đã là giếng cạn nhưng âm khí cuộn cuộn tích tụ trước đây vẫn còn, miệng giếng bị đập lại trồng cây hòe, cây hòe bản thân nhiều âm, hơn nữa phía dưới là giếng, điều này hình thành nên trận trùng âm, cuối cùng bốn phía xung quanh cây lại bị bày trận tứ phương thủ trấn áp, cho dù chỉ là xác chết mèo rắn thông thường, nhưng lại được trận trùng âm trợ giúp, công lực của trận tứ phương thủ trấn áp cũng không còn giống bình thường nữa, xem ra người mở trận lần này cố ý nhắm đến ông hai!”

Bạn đang đọc truyện *Chông Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Xác chết vùng dậy

Tôi liên tục gạt đầu, ban đầu còn có thể nói là trùng hợp nhưng bày ra trận pháp tỉ mỉ như vậy hiển nhiên là để đối phó với người khác.

Tôi lập tức gọi Tô Đoàn lại, bên cạnh có nhiều cảnh sát như vậy nói chuyện riêng cũng không tiện, tôi liền kéo Tô Đoàn đến chỗ sâu nhất trong góc, nói: "Chuyện này có lẽ có liên quan đến quả phụ họ Vương, trước khi bọn tôi đến tìm cậu cũng mới bị tập kích, trên người quái vật đến tập kích bọn tôi rơi xuống cái này."

Tôi nói rồi lấy ra chiếc lông gà trống màu đỏ sẫm rơi ra trên người con quái vật hình vượn đưa cho Tô Đoàn, sau đó kể lại một lượt chuyện tôi và Diệu Diệu gặp phải con quái vật hình vượn cho Tô Đoàn.

Tô Đoàn nghe vậy khuôn mặt tái nhợt lại càng kém sắc hơn, dưới ánh sáng phản chiếu của đèn pin trông không khác gì ma.

"Quái vật hình vượn, nếu cháu đoán không nhầm thì chắc là Chu Yểm, thuộc về mãnh thú thượng cổ, vô cùng tà ác, chỉ có người có thực lực phi thường mới không chế được Chu Yểm."

Nói rồi chân mày cậu ta run lên, tôi thậm chí còn thấy cơ thể cậu ta cũng run lên, nói: "Mới một tháng không gặp, quả phụ họ Vương đã có thể thao túng Chu Yểm rồi sao? Nếu quả thật là quả phụ họ Vương làm, lần này bà ta chắc chắn không đem điều gì tốt lành đến đâu."

Nói nhầm, không cần Tô Đoàn nói tôi cũng biết quả phụ họ Vương đến là có chuyện không hay rồi, nhưng chuyện này là do con ma tóc trốn trên người Vy Vy gây nên, nếu có dính líu đến quả phụ họ Vương vậy thì rất có khả năng con ma kia đã cấu kết với quả phụ họ Vương rồi! Nhưng hiện giờ ma tóc bị Đường Dũng bắt đi, Đường Dũng bây giờ cũng không rõ tung tích, hay là cứ dò hỏi một phen, biết đâu lại hỏi được thông tin có ích.

Tôi than thở một hồi, lúc tôi đang buồn bực, cảnh sát trong hang đột nhiên la toáng lên: “Tìm được xác rồi!”

Nhưng lời của anh ta còn chưa dứt, ngay sau đó là một tiếng kêu thảm thiết, sau đó toàn bộ hang động bỗng trở lên hỗn loạn.

Sắc mặt Tô Đoàn căng thẳng, cũng không thêm nói chuyện với tôi nữa, vội chạy về phía đám cảnh sát.

Tất cả cảnh sát đều đã loạn như ong vỡ tổ, nhao nhao chạy lại chỗ miệng giếng, lối thang dây liễu mạng leo lên, trong miệng còn không ngừng hô mấy chữ như “xác chết vùng dậy, cương thi”.

Diệu Diệu cũng lập tức chạy đến trước mặt tôi, đưa tay kéo tôi chạy vào sâu bên trong.

Trong động quá tối, trong tay tôi không có đèn pin, vốn không nhìn thấy rõ tình hình bên phía cảnh sát.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết của bọn họ lại dọa tôi sợ đến nỗi tim đập loạn.

Rất nhanh, tôi đã nhìn thấy một bóng người mờ mờ đứng đưa đứng dậy, đi về phía chúng tôi.

“Diệu Diệu...” Tôi bất giác nắm chặt tay Diệu Diệu, bóng dáng kia bước đi khập khểnh, vốn không giống người bình thường, chẳng lẽ thật sự là xác chết sống dậy ư?

Tôi lo sợ tới cực điểm, tim như sắp nhảy ra ngoài rồi, tuy tôi đã gặp không ít ma, nhưng nhìn thấy xác thì mới là lần đầu, hơn nữa ma có thần trí, dù có sợ đến đâu đi chăng nữa thì cũng có thể giao lưu, nhưng xác hoàn toàn không giống như vậy, trong ấn tượng của tôi, xác chính là công cụ tàn sát, không có ý thức, gặp người cắn người, thấy vật sống thì lao vào.

Chớp mắt bóng dáng kia đã chạy đến trước mặt bọn tôi, mượn ánh sáng yếu ớt xa xa, tôi mơ hồ nhìn ra hán là nam, hán không ngừng tiến đến gần, tôi có thể nhìn rõ trên mặt hán dính đầy máu tươi!

Mà trên người hắn còn mặc cảnh phục, thì ra là một cảnh sát!

“Cứu tôi...” Hắn lao đảo đi tới, trên đùi hình như có thương tích, vươn tay về phía tôi.

Tôi lập tức đưa tay ra, định kéo hắn ta lại gần, nhưng cánh tay vẫn còn chưa đưa ra thì Diệu Diệu đã hất tay tôi, ngăn tôi lại.

“Diệu...” Tôi giận dữ nói, đang định trách cứ Diệu Diệu thì phía sau viên cảnh sát kia đột nhiên nhô lên một gương mặt, gương cái miệng to như chậu máu trực tiếp cắn lên vai viên cảnh sát kia, đầu nhếch lên, một tảng thịt lớn cứ như vậy mà bị xé xuống, máu tươi nóng hổi lập tức bắn đầy lên người tôi!

Tôi sợ đến ngẩn người, cũng không biết nên làm gì bây giờ, cứ đứng trơ trơ ở đó, nhìn viên cảnh sát bị người ở phía sau cắn xé hết miếng này đến miếng khác, phát ra tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc.

Không đến mười phút, viên cảnh sát kia đã bị cắn xé rách mướp, cơ thể xụi lơ rơi xuống đất.

Mà lúc này rốt cuộc tôi cũng đã thấy rõ người phía sau viên cảnh sát.

Là Vy Vy!

Lúc này sắc mặt cô ta tái nhợt, trên đầu nhẵn bóng, đã không còn tóc giả.

Mà mặt cô ta đầy là máu tươi, khoe miệng còn dính chút thịt nát, ánh mắt đờ đẫn đi thẳng về phía tôi!

“Đừng nói chuyện, đừng thở, cố gắng đừng nhúc nhích, em dùng âm khí bọc chị lại, xem có thể lừa được cô ta hay không!” Diệu Diệu như nhìn thấy kẻ địch lớn, thân thể nhỏ bé khẽ run, hiển nhiên hiện giờ thằng bé đang rất sợ, nhưng vẫn quay đầu lại dặn dò tôi.

Nói xong khuôn mặt nhỏ bé của thằng bé nhăn lại, hình như đang tụ khí, trên tay lập tức thoát ra một khối khí đen, lao thẳng đến người tôi.

Cái này cũng không khác với âm khí mà Tô Mộc làm ra là mấy, chẳng qua nồng độ âm khí thấp hơn rất nhiều, diện tích cũng rất nhỏ, vèn vèn có thể miễn cưỡng bao phủ cơ thể của tôi, nhưng đôi chân của tôi vẫn lộ ra ngoài.

Lúc này tôi không màng được đến đôi chân nữa, Diệu Diệu không cho tôi thở, tôi liền bịt chặt miệng mũi, không cho hơi thở của mình lọt ra ngoài, đồng thời liều mạng ngưng thần tĩnh khí, không nhúc nhích, điều hòa nhịp tim.

Như vậy, tranh thủ có thể khiến Vy Vy cũng nhận định tôi là ma, cho dù không coi tôi là ma thì chí ít cũng không thể để cô ta biết tôi là vật sống.

Quả nhiên, sự cố gắng của tôi và Diệu Diệu cũng đã có hiệu quả, tốc độ đi đến chỗ tôi của cô ta đã chậm hơn rất nhiều, giống như bỗng chốc mất đi mục tiêu, mũi hít hít, tìm kiếm xung quanh.

Sau một hồi lâu, cô ta không tìm được đầu mối gì, chậm rãi xoay người, định trở lại tìm viên cảnh sát khác.

Tôi cuối cũng cũng thở phào nhẹ nhõm, nín thở lâu như vậy phổi cũng sắp nổ tung đến nơi rồi, lúc tôi đang định len lén há miệng hít thở, cơ thể Vy Vy đột nhiên di chuyển, nhanh chóng quay đầu, mũi lập tức thả lỏng, trực tiếp lao đến chỗ hai chân của tôi!

Tôi mới vừa thư giãn tinh thần được một chút lập tức căng thẳng thêm lần nữa, cô ta đi tới bên cạnh hai chân của tôi, quỳ rạp trên mặt đất, như muốn ngửi hai chân của tôi vậy.

Ngay cả Diệu Diệu cũng không dám thở, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, âm khí trên ngón tay không ngừng hướng về phía tôi, cố gắng bao phủ lên đôi chân của tôi.

Nhưng Vy Vy đã sớm tìm ra được manh mối đôi chân của tôi, móng vuốt sắc bén đưa ra, trực tiếp bắt lấy cổ chân của tôi, kéo ra như nhỏ hành vậy.

“Á! Cứu mạng!” Tâm trạng của tôi căng thẳng tới cực điểm, đến thời khắc này cuối cùng cũng không kiềm nén được nữa, mồm miệng hét lên.

Diệu Diệu cách tôi gần nhất, lập tức xông tới, nắm đấm nhỏ trực tiếp giáng lên mặt của Vy Vy.

Nhưng Vy Vy sớm đã là xác, toàn thân đều cứng đờ, một đấm bị Diệu Diệu đánh chỉ phát ra tiếng như thể sau khi gõ vào kim loại tạo ra vậy, không có thay đổi gì.

Chớp mắt cô ta đã lôi tôi đi hai bước, chiếc miệng mang theo thịt nát lập tức lao đến cắn bấp chân của tôi!

“Á!” Tôi hét lên một tiếng, sợ đến nỗi nhắm luôn mắt lại không dám nhìn nữa.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên ứng dụng mê tình truyện

Một tiếng “rầm” khó chịu vang lên, lại một đấm giáng lên người Vy Vy, tôi cho rằng vẫn là Diệu Diệu đánh, nhưng nắm đấm này lại không giống với tiếng của nắm đấm ban nãy, giống như tiếng đấm vào thịt vậy.

Sau đó cánh tay tóm lấy tôi lắc lư, tôi cũng lắc lư mạnh mẽ theo, ngã nhào xuống đất.

Tôi lập tức trợn mắt, nhìn xem có phải là Tô Đoàn đến cứu tôi không.

Nhưng tôi vừa mở mắt ra, đôi mắt vẫn chưa thích ứng được với bóng tối trước mắt, thì có một khuôn mặt lớn nhào đến áp sát tôi.

Tôi quả thực bị dọa đến sắp chết, liều mạng định bỏ chạy, sợ là Vy Vy muốn xé rách da trên mặt tôi, nhưng sau khi khuôn mặt đó nhào đến cũng không cắn tôi, mà đôi môi lạnh như băng trực tiếp phủ lên môi tôi, khí lạnh lập tức tràn từ miệng đối phương sang miệng tôi.

Trong nháy mắt, cánh tay tóm lấy chân tôi liền thả lỏng ra, sau đó tôi được ôm trong một vòng tay quen thuộc, âm khí nồng nặc tạo thành một bức bình phong kiên cố xung quanh người tôi, cho dù Vy Vy có ở ngay trước người tôi, cũng không thể lao vào trong được!

“Ai cho em xuống đây? Em có biết chỗ này nguy hiểm đến đâu không?” Một giọng nói lạnh như băng, xen lẫn sự đau lòng vang lên bên tai tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tất cả đều nhờ may mắn

"Tô Mộc!" Tôi vui vẻ nói.

Cho dù hiện tại vẫn không thấy rõ người ôm tôi là ai nhưng âm thanh này, giọng điệu này có biến thành bụi tôi cũng có thể nhận ra!

"Anh không sao chứ? Anh có biết em lo lắng cho anh biết nhường nào không? Hơn nữa anh bỏ em một mình ở lại trong xe, đêm hôm khuya khoắt, còn có ma tóc đến dọa nạt nữa, em suýt chút nữa sợ chết khiếp anh có biết không? Đợi đến khi em chết anh sẽ không nhìn thấy anh nữa đâu." Tôi vui đầu vào trong ngực anh, cho dù vừa rồi bị Vy Vy tóm lấy như nhổ cây hành tôi cũng không khóc, nhưng khi nhìn thấy anh, những cảm xúc tích tụ bao ngày nay lập tức bị phóng thích, lúc trước vẫn còn lo lắng nhưng bây giờ thì nghĩ mà thấy sợ.

"Cho dù em có chết đi anh vẫn có thể tìm được em. Kiếp này em sống là người của anh, chết cũng là người của anh, anh không hề nói giỡn với em đâu." Tô Mộc ôm tôi chặt hơn, sau khi nghe được những âm ức của tôi, sự thương xót trong giọng anh càng thêm rõ ràng, hận không thể dung hòa tôi vào trong cơ thể anh.

"Hơn nữa anh cũng không để em chết đâu, em chết rồi anh cũng không thể ở lại dương gian nữa." Tô Mộc lại nói.

Cảm xúc vừa mới được giải tỏa một chút lập tức bị nghẹn lại, đưa tay đẩy anh ra: "Tô Mộc, đã đến tận lúc này rồi anh vẫn nhất định muốn nhắc nhở em là anh đang lợi dụng em sao? Nói mấy câu dễ nghe chút không được à?"

Nói rồi tôi lại thấy khó chịu, lập tức hất tay anh ra, quay đầu trở về.

Nhưng còn chưa đi được hai bước, trước mặt đã có một cơn gió thổi qua, móng vuốt sắc bén của Vy Vy suýt chút nữa cào lên mặt tôi!

Người tôi lập tức đổ mồ hôi lạnh, may mà Tô Mộc nhanh tay, thấy Vy Vy lao tới, bèn kéo tôi vào lòng, đồng thời đánh mạnh lên đầu Vy Vy.

Lại một âm thanh vang lên, Vy Vy trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ít nhất cũng bay xa khoảng hai, ba mét!

“Trước mặt cương thi mà còn dám cãi nhau với anh, không muốn sống nữa sao?” Tô Mộc ôm chặt tôi, mắng.

“Thật là phục hai người đó, trước mặt cương thi mà vẫn còn tâm trạng liếc mắt đưa tình, qua đây giúp một tay được không? Tôi sắp không cảm cự nổi rồi!” Giọng của Đường Dững cũng đột nhiên vang lên bên cạnh.

Chỗ này quá tối, vừa rồi tôi vốn không chú ý đến nơi đây vẫn còn những người khác, bây giờ Đường Dững lên tiếng, tôi mới phát hiện ra anh ta cũng đang ở gần đây, phía đối diện còn có một xác chết nam đang giương nanh múa vuốt định cắn xé anh ta, nhìn dáng vẻ có lẽ chính là tổng giám đốc kia.

Tô Mộc liếc mắt nhìn anh ta, nhưng cũng không có ý định đến giúp đỡ, ngược lại hỏi tôi: “Em có thể xuống đến đây, vậy trận tứ phương thú trấn áp ở bên ngoài là ai phá vậy?”

“Tô Đoàn đó.” Tôi nói, Tô Mộc này thật gan dạ, đến thời khắc cấp bách bách như vậy rồi mà anh ta vẫn còn có tâm trạng hỏi tôi câu hỏi vô dụng như thế, ngoại trừ Tô Đoàn, trong đám chúng tôi ai có thể phá trận pháp đó chứ.

Tô Mộc lại lắc đầu, nói: “Không thể nào, thực lực của thằng nhóc kia anh biết, nếu là trận tứ phương thú trấn áp thông thường thì nó còn có thể phá vỡ, nhưng trận pháp này không bình thường, chỉ dựa vào một mình nó, tuyệt đối không thể di chuyển xác của bốn con tứ phương thú kia.”

Nói rồi anh ta nhìn tôi chằm chằm, nói: “Có phải em đã dời xác của bốn con tứ phương thú kia không? Thường luồng tiền trên tay em đã tỉnh rồi ư?”

“Ế... em không biết nhé, con thường luồng tiên đó kể từ sau khi em gặp Đào Minh thì không hề có động tĩnh nữa, em cũng không biết bây giờ nó đã tỉnh hay chưa, nhưng mà xác của con rắn xanh đó đúng là do em chuyển đi, sau khi con rắn xanh đó động dậy, xác của những con khác cũng dễ dàng di chuyển hơn.” Tôi nói.

Tô Mộc ừ một tiếng, sau đó trầm ngâm một lát, nói: “Đào Minh sớm đã biết trên người em có thường luồng tiên, cho nên đã muốn hạ cổ độc khác chế thường luồng tiên lên người em, khiến nó hôn mê không tỉnh lại, cho nên mới không có phản hồi, nhưng bây giờ xem ra, chắc nó đã có dấu hiệu thức tỉnh rồi, thường luồng tiên là vua của mọi loài rắn, cho nên rắn xanh dù đã chết và biến thành linh hồn rắn rồi thì khi cảm nhận được hơi thở của thường luồng tiên, vẫn sẽ phục tùng em, cho nên em mới có thể phá trận pháp này.”

“Ồ... Thì ra là vậy...” Tôi hiểu ra nói, đồng thời cảm thấy may mắn, may mà trên người tôi có thường luồng tiên, may mà thường luồng tiên sắp tỉnh lại, nếu không hiện giờ tôi vốn không thể gặp lại Tô Mộc.

Xem ra con thường luồng tiên này bình thường khiến người ta thấy rất phiền, nhưng đến thời khắc quan trọng vẫn thật sự có thể có ích đấy chứ.

Trong lòng tôi đang cảm thán, Đường Dững ở bên kia đã sắp điên rồi, anh ta là tăng nhân Thái Lan, vô cùng tinh thông việc nuôi quỷ, nhưng hình như không có cách nào đối phó với xác chết, chỉ có thể dùng sức mạnh xác thịt kháng cự lại.

Nhưng dù sao thì anh ta cũng là một thân xác thịt, cho dù anh ta có sở hữu thực lực có thể sánh ngang với Tô Mộc nhưng đối phó với cương thi, anh ta vẫn mông lung.

Nhìn bộ dạng ra sức lạ thường của anh ta, ngay cả tôi cũng không đành lòng, khuyên Tô Mộc nói: “Hay anh qua giúp anh ta đi, dù sao thì anh ta cũng đã từng cứu anh mấy lần...”

Không đợi tôi nói xong, Tô Mộc đã nhú đầu mày anh tuấn, khó chịu nói: “Em lo lắng cho anh ta?”

“Ừ... Không, tuyệt đối không nhé!” Lúc đầu tôi định gạt đầu, nhưng rất nhanh cảm nhận được sát khí truyền tới từ trên người Tô Mộc, lập tức lắc đầu phủ nhận.

Tô Mộc lập tức lườm tôi, như đang nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của tôi vậy, nhưng anh vẫn giao tôi lại cho Diệu Diệu, kêu Diệu Diệu bảo vệ tôi, bản thân thì đi đến chỗ Đường Dững.

Lúc này cương thi nam đã bị Đường Dững tóm gọn, cương thi nữ cũng bị Tô Mộc đâm một cú ngậy người vẫn không đứng dậy được, đám người Tô Đoàn sớm đã không cần phải ra tay, diu dắt nhau đi đến chỗ tôi.

Lúc này tôi mới thật sự nhìn thấy bộ dạng thảm thương của họ, trong lòng không khỏi giật thót.

Theo chúng tôi xuống tổng cộng có ba viên cảnh sát, một cảnh sát trẻ tuổi đã bị Vy Vy xé xác ngay trước mặt tôi, một cảnh sát trẻ tuổi khác cũng bị thương nặng đến thể thảm, toàn thân nhuộm đầy máu tươi, quần áo đã bị xé nát tan tành, da thịt lộ hết ra bên ngoài, chỉ có tình trạng của viên cảnh sát nhiều tuổi còn lại là đỡ hơn một chút, tay ông ta cầm súng, trên miệng súng còn mọc thêm một con mắt, xem ra ông ta chắc là đã nổ súng rồi, nhưng vừa rồi tôi đối mặt với Vy Vy, tinh thần quá căng thẳng nên không hề nghe thấy.

Cũng may tuy sắc mặt Tô Đoàn trắng bệch, dáng vẻ gầy yếu, nhưng cậu ta không hề bị thương, trên người đến một vết thương cũng không có.

Xem ra sinh ra trong âm dương thế gia quả đúng là khác hẳn, mặc dù trình độ của cậu ta chẳng ra sao, nhưng năng lực tự bảo vệ mình đúng là vẫn có.

Cậu ta hiển nhiên cũng rất lo lắng cho tôi, sau khi qua đây lập tức gọi bà hai, sau đó ánh sáng đèn pin cầm tay nhanh chóng chiếu thành một vòm trên người tôi, sau khi thấy tôi cũng không bị thương, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Tô Mộc đang giúp Đường Dững đánh cương thi nam, tôi thấy cảnh sát trẻ tuổi bị thương nặng, liền hỏi Diệu Diệu có biết chiêu kia của Tô Mộc, dùng âm khí chữa bệnh cho người khác.

Ai ngờ Diệu Diệu lắc đầu, khuôn mặt nhỏ bé của thằng bé có chút suy nhược, nói âm khí của thằng bé hiện giờ đã không thể cầm cự để chữa trị cho người khác nữa rồi.

Trong lòng tôi cảm thấy áy náy, cũng vì bảo vệ tôi, thằng bé mới tiêu hao nhiều âm khí đến vậy.

Nghĩ vậy, tôi liền nghĩ đến một chuyện khác!

Trịnh Lâm đâu rồi?

Đường Dững và Tô Mộc đều xuất hiện, duy chỉ có Trịnh Lâm không thấy đâu, rõ ràng cậu ta mất tích cùng Tô Mộc mà, chẳng lẽ cậu ta không ở cùng Tô Mộc sao?

Nghĩ tới vấn đề này, tôi lập tức không còn nghĩ đến chuyện chữa trị cho viên cảnh sát trẻ tuổi, lo lắng muốn gọi Tô Mộc hỏi xem tình trạng của Trịnh Lâm.

Nhưng Tô Mộc đang đánh nhau với cương thi nam, tôi sợ lúc này gọi sẽ làm anh phân tâm.

Không thể làm gì khác hơn là thương lượng với viên cảnh sát lớn tuổi kia, kêu ông ta đưa viên cảnh sát trẻ tuổi lên trên chữa trị, tránh để thời gian lâu sẽ lỡ mất việc chữa trị.

Dù sao thì có thể cứu người nào hay người ấy.

Viên cảnh sát lớn tuổi lần đầu thấy cảnh tượng máu me tàn nhẫn đến vậy, sớm đã bị dọa đến ngây người, lúc này thấy tôi nói như vậy mới hoàn hồn, vội vàng gạt đầu.

Bọn tôi dùng dây lưng buộc viên cảnh sát trẻ tuổi lên người viên cảnh sát lớn tuổi, sau khi buộc chặt, lại đi vòng qua đám cương thi, hộ tống viên cảnh sát trẻ tuổi trở lại miệng giếng, leo lên thang dây rồi mới yên tâm.

Lúc này Tô Đoàn khuyên tôi cũng lên theo, cậu ta nói phía dưới tình hình còn nguy hiểm hơn so với cậu ta nghĩ, hiện giờ tình hình đã ổn định, kêu tôi mau rời đi, dù sao cũng đã tìm thấy ông hai rồi, bọn họ sẽ lên ngay.

Nói thật thì lúc này tôi cũng đã bắt đầu muốn rút lui rồi, dù sao lát nữa quay lại sẽ đụng phải thứ đáng sợ như cương thi kia, hơn nữa tôi còn bị cương thi bắt rồi, cho dù cô ta không cắn xé tôi, nhưng cổ chân tôi lúc này vẫn đau nhức, không cần nhìn cũng biết hiện giờ trên cổ chân chắc chắn đã tím bầm rồi.

Nhưng Trịnh Lâm vẫn chưa tìm thấy, hơn nữa khó khăn lắm gặp được Tô Mộc, nói thế nào thì tôi cũng không chịu theo cậu ta rời đi, ai biết được khi tôi lên trước, Tô Mộc ở phía sau có gặp nguy hiểm hay không chứ?

Bị anh làm phiền như vậy, tôi thậm chí muốn mọi giây phút đều ở bên cạnh anh, huống hồ vừa rồi Tô Mộc cũng nói, may mà trên người tôi có thường luân tiên mới có thể phá được trận tứ phương thủ trấn áp, điều này chứng tỏ tôi vẫn có tác dụng, nhờ lát nữa có nguy hiểm gì thì sao?

Có tôi đi theo, dù sao cũng hơn là không có nhỉ?

Hơn nữa Trịnh Lâm là tiểu quỷ của tôi, trước khi tìm được cậu ta, tôi vốn không thể nào yên tâm mà rút lui được.

Sau khi nói những lý do này cho Tô Đoàn, cuối cùng cậu ta cũng im lặng, không khuyên tôi đi lên nữa, chỉ căn dặn tôi giữ cẩn thận miếng ngọc bội được Tô Mộc tặng, lúc nào cũng phải nhớ lại chú ngữ kích hoạt ngọc bội, đừng để đến thời khắc nguy cấp lại không kích hoạt được sức mạnh của ngọc bội.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên app mê tình truyện

Được cậu ta nhắc nhở, tôi lập tức xấu hổ toát mồ hôi lạnh liên tục, xem ra nhìn bề ngoài của tôi rất ngây ngô nhỉ, cậu ta tiếp xúc với tôi không nhiều lắm, vậy mà có thể đoán được tôi sẽ gặp phải tình huống này.

Nghiêm túc gạt đầu, tôi lấy ngọc bội từ trên cổ xuống, siết chặt trong tay, đề phòng lúc cần thiết.

Lúc này Tô Mộc đã chiếm thể thượng phong, liên thủ với Đường Dũng, hai cương thi kia đều đã bị họ dồn vào chỗ chết, nhưng sau đó, hình như bọn họ cũng không còn cách nào nữa, cũng không biết nên giết cương thi như thế nào, chỉ có thể dùng thân thể mà ngăn chặn bọn họ, không cho họ tiến gần đến chỗ chúng tôi.

Nhưng cứ như vậy cũng không phải là cách, tôi hỏi Tô Đoàn có cách gì có thể khắc chế cương thi không, ví dụ cậu ta có thể vẽ một lá bùa dán lên người cương thi không, hoặc mấy cách tương tự gì đó.

Tô Đoàn cười khò, nói: “Bà hai, có phải bà xem ti vi nhiều quá rồi không, cương thi này vốn không có ý thức, hoàn toàn là vì nơi này âm khí quá nồng đặc mới dẫn tới xác chết vùng dậy, cho dù có bùa chú có thể khắc phục cương thi, đó cũng là chuyện mà các đạo sỹ làm, pháp sư bọn cháu thông thường không vẽ bùa, hơn nữa bây giờ trong tình huống này, cho dù có đạo sỹ ở đây cũng chưa chắc đã có cách.”

“Vi sao?” Tôi không khỏi hỏi.

“Nguyên nhân hình thành cương thi thì cháu vừa nói rồi, là do lượng lớn âm khí tràn vào xác chết nên mới hình thành xác chết vùng dậy, nếu muốn khắc chế cương thi, dù dán bùa hay niệm chú đi chăng nữa, trừ khi dùng dương khí chặt đứt âm khí trên người cương thi, chặt đứt khỏi nguồn năng lượng của chúng, cương thi tự nhiên cũng sẽ không xù lông nữa.”

“Vậy chúng ta cũng chặt đứt âm khí trên người chúng không được sao, cách tập hợp dương khí chặt đứt âm khí pháp sư mấy người kiểu gì chả có nhỉ.” Tôi nói.

Tô Đoàn càng cười khò hơn, nói: “Cách có thì có, nhưng bản thân nơi này chính là trận trùng âm, đâu đâu cũng là âm khí, ở một nơi tràn đầy âm khí mà muốn tập hợp dương khí, chặt đứt âm khí, không khác xuống đáy biển rồi mà còn muốn ăn thịt dê nướng, bà vốn không có nguồn lửa, cũng không có điều kiện tất yếu để sản sinh ra lửa.”

Lúc này thì tôi cũng không khỏi thấy khó khăn, tuyệt vọng nói: “Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ tiếp tục giằng co như vậy, ai cũng không lùi bước sao?”

Tôi vừa hỏi, Tô Đoàn liền im lặng, chân mày sáng sủa nhíu chặt, nhìn về phía Tô Mộc.

Một lát sau, cậu ta mới thở dài nặng nề, dường như hạ quyết tâm mà nói: “Thực ra nói đến cách thì cũng không phải là không có, nhưng có thành công

hay không, toàn bộ phải nhờ vận may rồi.”

“Sao lại là nhờ vận may?” Thấy cậu ta nói vẫn còn cách, tôi ngạc nhiên, nói phải nhờ vận may, trước đây tôi không dám nói, nhưng bây giờ thì đâu ai có thể may hơn tôi nữa đâu.

Ai có thể có vận may tốt hơn tôi được chứ? Cơ duyên trùng hợp quen được người chồng tốt như Tô Mộc, kết giao được với người bạn giỏi như Đường Dũng, thu nhận được tiểu quý trung thành như Trịnh Lâm, còn nuôi con rắn đen ngẫu như thường luồng tiên nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thiếu niên mất tích

"Nếu là người làm, muốn bày ra loại trận pháp cao cấp như vậy cần phải có người có thực lực cao cường làm mới được. Thông thường mà nói, người thực lực càng cao thâm thì dương khí trên người cũng càng nặng, lúc mở trận trùng âm ít nhiều cũng sẽ để lại chút dương khí, nhưng mở trận trùng âm cần có một môi trường thuần âm cho nên bọn họ sẽ tìm một vận nào đó để chứa dương khí trên người mình và phong tỏa dương khí ở trong đó. Chỉ cần chúng ta tìm được thứ chứa dương khí của người bày trận thì cũng giống như có được mồi lửa, cháu sẽ bày trận trùng âm xung quanh mồi lửa đó, không những có thể ngăn âm khí của trận trùng âm mà còn có thể phá vỡ trận trùng âm này!"

"Chỉ cần có thể phá vỡ trận trùng âm này, đối phó hai tên cương thi kia sẽ dễ dàng rồi." Tô Đoàn nói.

Cậu ta nói xong, tôi vỗ tay một cái, vui vẻ nói: "Chuyện này dễ quá còn gì, chẳng qua chỉ là đi tìm đồ thôi sao, chúng ta có đèn pin cực sáng, huyệt động này cũng không lớn lắm, chỉ cần tìm cẩn thận kiểu gì chả thấy."

Tô Đoàn nhìn tôi bất đắc dĩ, cậu ta thấy ngại nên không dội nước lạnh lên đầu tôi, chỉ nhỏ giọng nói: "Mong quả phụ họ Vương thật sự có thể bày ra trận phức tạp như vậy."

Nói xong, cậu ta đưa cho tôi một chiếc đèn pin, về mặt nghiêm túc cùng tôi đi tìm.

Tôi kêu Đường Dũng và Tô Mộc cố gắng gượng một lát, bản thân thì chăm chú tìm tất cả những món đồ khả nghi trên mặt đất.

Tìm khoảng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng tôi cũng hiểu ra tại sao sắc mặt của Tô Đoàn lại khổ sở như vậy.

Bởi vì ngoài hai con cương thi đang xù lông ra thì nơi đây vốn rất sạch sẽ, không có gì cả, dù cho có thể nhìn thấy cục đá, có khi tôi cũng rất vui mừng.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên app mê tình truyện

Quả nhiên, vẫn là tôi nghĩ đơn giản quá rồi.

Tôi hơi ừ rừ, hỏi Tô Đoàn tại sao lại như vậy chứ, ở đây không có gì cả, kể cả trên vách đá bên cạnh, tôi cùng đã nghiêm túc tìm rồi, nhưng không hề phát hiện ra bất cứ thứ gì khác thường cả.

Có khi nào cậu ta đoán sai rồi không, hay đây vốn là trận trùng âm Tiên thiên, vốn không có khả năng phá giải?

Tô Đoàn thở dài nói: "Cho nên vừa rồi cháu mới nói là phải xem vận may, trận trùng âm này chắc chắn là Hậu thiên, nhưng có vật chứa dương khí hay không thì chưa chắc, cho dù thật sự có đi chẳng nữa thì có thể bày ra trận pháp cao thâm như trận trùng âm, lại còn có khả năng nghĩ đến dùng trận trùng âm tăng cường cho trận tứ phương thú trấn áp, nhất định là người rất giỏi dùng trận pháp, nếu đã giỏi dùng trận pháp, bày thêm một trận nhỏ giấu vật chứa dương khí, đối với hắn mà nói dễ như trở bàn tay."

Nghe Tô Đoàn nói như vậy, tôi thật sự sắp suy sụp đến nơi rồi, nói thật thì hiện giờ bọn tôi hoàn toàn có thể rút lui, dù sao thì trận tứ phương thú trấn áp phía trên cũng đã bị tôi phá rồi, nhân lúc Tô Mộc và Đường Dũng đang giữ chân đám cương thi, bọn tôi hoàn toàn có thể rút lui, sau đó Tô Mộc và Đường Dũng rời khỏi tiếp.

Với tốc độ của bọn họ, bỏ rơi đám cương thi chạy thoát thân chắc sẽ không có vấn đề.

Nhưng nếu nói như vậy, thì tương đương với việc vứt Trịnh Lâm ở lại nơi này, hơn nữa đến giờ cậu ta vẫn chưa xuất hiện, chắc chắn là bị vật gì đó cầm chân, nếu bọn tôi bỏ mặc cậu ta, cậu ta chắc chắn sẽ không thể tự mình thoát ra được.

Còn một điều nữa, trận phía trên đã bị phá, như vậy không chỉ Tô Mộc có thể đi ra ngoài, ngay cả hai cương thi này cũng có thể chạy lên, bộ dạng của bọn họ, nếu chạy lên trên tiến vào xã hội...

Tình cảnh kia tôi căn bản không dám nghĩ, ngay cả Tô Mộc và Đường Dũng cũng không làm gì được bọn họ, cảnh sát và phòng cháy chữa cháy phía trên có thể bắt được bọn họ chắc?

Nhất định sẽ gây nên khủng hoảng xã hội, hơn nữa có khi sẽ giống như phim zombie của Mỹ, cả thành phố sẽ chìm trong một mớ hỗn độn...

Lòng tôi vô cùng xao động, mạnh mẽ hít sâu vài hơi, tôi mới miễn cưỡng không chế được tâm trạng của mình, khuyến khích Tô Đoàn nói: “Cậu vừa mới nói trận trùng âm này là Hậu thiên bày ra mà, nếu đã là người làm, vậy sao lại không có vật chứa dương khí chứ, chỉ cần có vật chứa dương khí, chúng ta sẽ có hy vọng tìm được nó, cùng lắm thì chúng ta lại tìm cần thận hơn thôi, chăm chú tìm kiếm gì cũng tìm được.”

Nói xong tôi miễn cưỡng mỉm cười, vỗ vỗ vai của Tô Đoàn, ý bảo Tô Đoàn tiếp tục tìm.

Nhưng Tô Đoàn lại chăm chú nhìn tôi, nói: “Bà hai, vật chứa dương khí mà cháu nói, nếu toàn bộ đều do quả phụ họ Vương bày ra trận pháp này thì sẽ ở trên người bà ta, nhưng nếu trận pháp này vốn không phải do quả phụ họ Vương bày ra, mà là một con quỷ...”

Cậu ta nói đến đây thì im miệng, không đành lòng nói tiếp, nhưng câu tiếp theo thì chẳng cần nói tôi cũng hiểu, tuy trận pháp này là Hậu thiên bày ra, nhưng nếu người mở trận không phải người sống, mà là quỷ, thì cần bản không cần giấu dương khí trên người mình, càng không cần vật chứa dương khí gì đó!

Bởi vì quỷ vốn không có dương khí!

Tuyệt vọng, đảo núi lấp bẻ dội lên người tôi, nội tâm tôi tranh chấp không gì sánh được, thì ra tất cả hy vọng đều là giả, xem vận may cũng chỉ là Tô Đoàn đang an ủi tôi mà thôi.

Trong lòng tôi kỳ thực cũng giống Tô Đoàn, vốn cũng không cho rằng quả phụ họ Vương có thực lực có thể bày ra trận pháp như thế này, dù sao mới chỉ là hai trận pháp mà đã nhốt được Tô Mộc và Đường Dũng, Trịnh Lâm cũng bị hành cho đến nỗi không biết tung tích, nếu quả phụ họ Vương thật sự có bản lĩnh này thì trước kia bà ta đã không bị bọn tôi vây bắt được rồi.

Hiện giờ xem ra, trận pháp này 80, 90% là do nữ lệ quỷ cứu quả phụ họ Vương đi bày ra rồi, nếu là cô ta bày ra, bọn tôi dường như sẽ không còn khả năng trở mình.

Nội tâm tôi vô cùng giãy vò, ngực cũng như bị khối đá lớn chèn lên, đè khiến tôi không thở nổi.

Mặc dù có Tô Mộc ở bên, tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ, nếu tôi bỏ rơi Trịnh Lâm, chạy trốn để tìm đường sống cùng bọn Tô Mộc, vậy thì đồng nghĩa với việc tôi đẩy tai họa lên người nhân dân cả thành phố Giang Minh, thậm chí là người trên toàn tỉnh, toàn đất nước.

Mặc dù tôi không phải là thánh mẫu, gặp phải nguy hiểm trước tiên phải giữ lại tính mạng của mình, nhưng đối mặt với chuyện lớn như vậy, tôi rất khó có thể đảm bảo bản thân chỉ lo thân mình.

Dù sao bố mẹ tôi cũng sống ở Giang Minh, phần lớn tất cả bạn bè của tôi đều sống ở Giang Minh, cho dù tôi có thể bảo toàn cho bản thân, thậm chí bảo vệ được bố mẹ, nhưng tôi đâu thể chuyển hết bạn bè người thân đi khỏi đây được chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, mặc dù tôi vô cùng sợ chết, nhưng cũng rất khó đưa ra quyết định chạy trốn.

Trong lòng tôi đột nhiên dấy lên một ý nghĩ, nếu nhất định phải có người chết ở đây, vậy thì tôi sẽ chết, Đường Dũng và Tô Đoàn dẫn Diệu Diệu ra ngoài, nghĩ cách phong ấn nơi này thêm lần nữa, còn tôi và Tô Mộc, nhân lúc bọn họ phong ấn nơi này, cầm chân hai tên cương thi...

Nghĩ vậy, tôi không khỏi đi tới chỗ Tô Mộc, tôi biết ý nghĩ của tôi có chút ích kỷ, Tô Mộc tuy là quỷ, sẽ không chết một lần nữa, nhưng vất vả lắm anh mới tìm được tôi, lên nhân gian, có chuyện anh phải làm, nhưng chỉ bởi vì anh là quỷ, tôi lại một lần nữa đưa anh về cõi âm, đối với anh vốn cũng không công bằng, điều này khác gì khiến anh chết thêm một lần nữa đâu.

Đi tới bên người Tô Mộc, hai tay anh vẫn đang gắt gao bóp cổ cương thi nam, tôi không thể làm gì khác hơn đưa hai tay vòng qua ôm lấy sau lưng anh, khuôn mặt áp lên cơ thịt rắn chắc trên lưng anh, buồn rầu nói: “Tô Mộc, anh yêu em không?”

“Em lên con gì vậy, ở đây nguy hiểm, em mau tránh xa một chút!” Tô Mộc bỗng nhiên bị tôi đến hành, lập tức mắng tôi nói.

Nói rồi trước mặt tôi có một con gió âm thổi qua, nam cương thi kia ngửi được hơi thở của tôi, lần nữa phát điên, móng vuốt điên cuồng vồ về phía tôi.

Tôi không khỏi trốn về sau, nhưng vẫn không buông Tô Mộc ra, vẫn ôm anh nói: “Anh yêu em nhiều hơn, hay là yêu Lâm Yến Nhi nhiều hơn?”

Câu hỏi này trong chớp mắt, tôi rõ ràng cảm nhận được sự chấn động trên người Tô Mộc, sau đó anh ta không hề có động tĩnh, cũng không trả lời câu hỏi của tôi, hai tay chỉ gắt gao bóp cổ cương thi nam.

Tô Đoàn và Diệu Diệu thấy thế vội vàng lại gần, kéo tôi ra phía sau, nói đó là phạm vi công kích của cương thi, tôi ở đó không an toàn.

Nhưng tôi đã quyết tâm ở lại đây, đây là cách thoát thân duy nhất mà tôi nghĩ ra được, chỉ cần tôi và Tô Mộc ở lại đây cầm chân đám cương thi, Tô Đoàn ra ngoài nghĩ cách bày lại trận tứ phương thủ trấn áp một lần nữa, bọn tôi có thể cùng chôn dưới này với đám cương thi rồi, không thấy ánh mặt trời, cũng sẽ không gây tai họa cho người khác.

“Dẫn cô ấy đi đi.” Tô Mộc nhìn hồi lâu, chỉ nói ra một câu như vậy, giọng nói của anh rất trầm, nhưng lại tràn đầy uy nghiêm.

Tô Đoàn vốn chính là cháu trai của anh, vô cùng tôn kính anh, sau khi nghe thấy lời nói đầy uy nghiêm của anh, lập tức đưa tay kéo ép tôi rời đi, đồng thời không ngừng khuyên tôi, nói cục diện bây giờ đã có bọn họ nghĩ cách rồi, kiểu gì cũng có thể ra, trước hết đừng bi quan như vậy.

Cậu ta mặc dù đang khuyên tôi, nhưng giọng nói lại tràn đầy tuyệt vọng, hiển nhiên là đang an ủi tôi, cậu ta hiểu rõ tình cảnh hiện tại, cho nên cậu ta càng tuyệt vọng hơn tôi.

Trong sự dằn vặt, sự tuyệt vọng trong lòng tôi lên tới cực điểm, nhưng vào lúc này, trong lòng tôi khẽ chấn động, dường như có một dây thừng nhỏ đang liên hệ với tôi.

Một ý thức mơ hồ không rõ hiện lên trong đầu tôi, dẫn tôi đến một phương hướng nào đó.

Ý thức đó dường như đang không ngừng thôi miên tôi, nói với tôi: Đi vào trong đó... Chính là ở chỗ đó...

Phương hướng kia chính là hướng cương thi nam đang bị Tô Mộc siết cổ, tôi bị ý thức kia dẫn dắt, không tự chủ mà đi về phía Tô Mộc, kêu Tô Mộc chuyển cương thi nam kia sang một bên.

Tô Mộc thấy tôi liều mạng lao đến đó, lập tức phát hỏa, lớn tiếng nói nếu tôi còn đến gần hơn nữa thì anh sẽ không khách khí với tôi nữa đâu!

Nhưng tôi không bận tâm những thứ này, ý thức kia đã hoàn toàn chiếm giữ đầu óc của tôi, mạnh mẽ yêu cầu tôi đi về phía cương thi nam kia.

Tôi không thèm để ý đến Tô Mộc, thấy Tô Mộc không nghe lời mình, tôi lao thẳng đến chỗ cương thi nam kia.

Tô Mộc đã tức đến đỏ mắt, mắng tôi như điên, ngay cả Diệu Diệu và Tô Đoàn cũng túm lấy tôi từ phía sau, nhưng tôi không biết mình lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy, lập tức kéo bọn họ đi theo luôn.

Mắt nhìn thấy tôi chạy tới trước mặt cương thi nam, ông ta gầy gù như điên muốn cắn tôi, nhưng tôi cũng không có ý định dừng lại.

Mặc dù đang tức giận, nhưng Tô Mộc cũng không có cách nào, lập tức mắng tôi một câu, sau đó đánh ròi cương thi nam kia đến chỗ khác.

Sau khi cương thi nam kia rời đi, tôi lập tức đi đến vách đá lúc này ông ta dựa vào, ý thức vẫn còn đang dẫn dắt tôi, kêu tôi đẩy vách đá đi vào.

Tôi thử vuron tay, sờ lên vách đá, vừa sờ liền phát hiện vách đá hóa ra là ảo ảnh, tay của tôi trực tiếp xuyên qua vách đá với vào trong, sau đó, tôi mừng rỡ trong lòng, chui cả người vào.

Tô Mộc quả thực sắp điên đến nơi rồi, thấy tôi đi vào trong vách đá, cũng ném cương thi nam kia sang một bên, định đi vào theo tôi, nhưng khi anh đến trước vách đá, lại vang lên một tiếng “rầm” đầy khó chịu, đụng phải vách đá, bị chặn ở ngoài!

Bên trong vách đá có một con đường nhỏ rộng bằng một người đi, ý chí đó vẫn kêu tôi đi sâu vào trong, tôi cũng không cự tuyệt, trực tiếp làm theo chỉ đạo của ý chí, đi men theo đường nhỏ.

Đi được khoảng mười mét, phía cuối đường nhỏ lại xuất hiện một hang đá, cái hang đá này còn lớn hơn so với hang đá ban nãy, ít nhất cũng phải hơn hai mươi mét vuông.

Mà tôi vừa bước vào hang đá, bên trong đã truyền tới một giọng nói kinh ngạc đầy vui mừng: “Chủ nhân? Chị thực sự cảm ứng được em sao?”

Nói rồi một thiếu niên thanh tú khoảng mười bốn mười năm tuổi đã đi đến trước mặt tôi, vui mừng tóm lấy tay của tôi, nói: “Mau đến đây xem xem em phát hiện được cái gì này?”

Thiếu niên nói chuyện, chính là Trịnh Lâm mất tích đã lâu!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Dòng âm khí kia

Gặp lại Trịnh Lâm, tôi quả thực sướng đến phát rồ rồi, đưa tay ôm chặt Trịnh Lâm, kích động nói: "Thật tốt quá, sao cậu lại chạy tới đây? Làm tôi lo gần chết!"

Trịnh Lâm thấy tôi kích động, trên mặt xẹt qua vẻ lúng túng, cười hi hi, sau đó cậu ta lại kéo tay tôi lần nữa, đẩy tôi ra phía sau lưng cậu ta, dường như đang vẽ đang rất vui sướng.

Tôi không khỏi cũng tò mò theo, mặc cậu ta lôi đi.

Mặc dù tôi không thấy rõ những thứ trước mắt, nhưng cậu ta là tiểu quỷ của tôi, trải qua thời gian tiếp xúc với nhau tôi đã tin tưởng cậu ta hoàn toàn, như thể cậu ta là người nhà như vậy, bất giác tôi đã coi cậu ta như em trai của mình.

Cậu ta kéo tôi đến chỗ góc sâu nhất trong hang đá, kéo tôi ngồi xuống.

Sau đó tay cậu ta không ngừng ma sát, miệng lầm bầm không hiểu đang nói cái gì, không lâu sau, trong hang đá tối om bỗng hiện lên những quả cầu lửa có ánh sáng xanh, nổi bồng bềnh giữa không trung, chiếu sáng cả hang đá.

“Ma trời!” Tôi kinh hãi hô lên một tiếng, bị dọa không nhẹ.

Nhưng Trịnh Lâm lại có bộ dạng rất đặc ý, vẻ mặt đầy khoe khoang gọi tôi lại, nói: “Chủ nhân đừng sợ, đóm lửa này là em đốt đó.”

Tôi sững sốt: “Thật hay giả vậy, cậu mới thành quỷ chưa được bao lâu, sao lại biết chiêu này chứ? Tôi cũng không dạy cậu tu luyện pháp thuật gì mà nhỉ?”

“Đúng vậy, cho nên em mới gọi chị qua đây, chị nhìn thứ này đi, em chỉ tiếp xúc một chút, đã học được cách điều động âm khí, hơn nữa còn có thể đốt đóm lửa ma trời này.”

Trịnh Lâm nói, điều lửa ma trời xuống dưới, rọi sáng mọi thứ bên dưới.

Lúc này tôi mới chú ý tới, dưới đất còn có một thứ gì đó hình dài, nhìn đường nét giống như dao găm, nhưng trên mặt lại dính một lớp bụi dày, xem ra đã nhiều tuổi lắm rồi.

Tôi liếc nhìn Trịnh Lâm, hỏi tôi có thể cầm thứ này lên được không.

Trịnh Lâm liên tục gật đầu, vui mừng nói thứ này rất thần kỳ, đợi sau khi cầm lên thì tôi sẽ biết.

Cậu ta nói khoa trương như vậy, lại còn vui sướng như thế, tôi không khỏi nổi hứng tò mò, thổi bay bụi tích tụ phía trên, lộ ra vật bên trong.

Đây đúng là một con dao găm, bề ngoài rỉ sét loang lổ, mặt trên còn điêu khắc hoa văn hình con cá, nhìn không khác những văn vật được đào lên từ đất ở bảo tàng là mấy.

Tò Mọc không ở bên cạnh tôi, ít nhiều tôi cũng có chút sợ, nhưng dưới sự cổ vũ của Trịnh Lâm, tôi thận trọng cầm dao găm lên, đưa lên mắt nhìn.

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên app mê tình truyện

Trịnh Lâm ở bên cạnh đã vui như một con chó nhỏ, chỉ thiếu nước vẫy đuôi với tôi, không chờ đợi được mà hỏi tôi: “Thế nào? Có cảm giác gì?”

“Không có cảm giác gì mà...” Tôi không khỏi nhú mày, tỉ mỉ nhìn chăm chăm con dao găm này, nếu nói cảm giác, chính là con dao găm này thật sự rất nặng, nhìn không lớn lắm, nhưng cầm lên ít nhất cũng nặng khoảng ba cân, hiển nhiên không phải được chế từ vàng bình thường.

Trừ cái đó ra, dao găm này vốn không có gì bất thường hết.

“Sao lại thế chứ, âm khí dày đặc thuận khiết trên đó đều đã sắp ngưng tụ thành sương rồi, sao lại không thấy gì chứ?” Trịnh Lâm không khỏi nhú mày, bộ dạng như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tôi thấy cậu ta nói khẳng định, không thể làm gì khác hơn là nghiên cứu lại một lần nữa, nhưng tôi có nghiên cứu thế nào thì thứ này ở trên tay tôi vẫn không có gì đặc biệt, không có nhiệt độ, âm khí dày đặc mà Trịnh Lâm nói, tôi vốn không thể cảm nhận được.

Giảng co một hồi, không nghiên cứu ra cái gì, tôi bèn hỏi Trịnh Lâm nơi đây ngoại trừ vật này còn có những vật khác nào không, ví dụ như đồ đặc gì đó có mang theo dương khí, không cho dương khí đó thoát ra ngoài bị giấu ở quanh đây không.

Kết quả Trịnh Lâm mò mịt lắc đầu, nói cậu ta đã đi khắp cái động này rồi, chỉ phát hiện con dao găm này, không có gì khác biệt, hơn nữa cậu ta cũng không ra được nữa rồi, nghe thấy bên ngoài có giọng của tôi, bèn thử ngưng tụ âm khí trên người, truyền ra ngoài, kéo tôi vào đây.

Tôi gật đầu, nếu huyết động này đã không có vật chứa dương khí, vậy thì chúng ta cũng sẽ không nhiều lời nữa, tôi nói sẽ dẫn Trịnh Lâm ra ngoài.

Cậu ta mừng lắm, bọn tôi đi dọc theo con đường đến đề ra ngoài, lúc đi tới chỗ cuối vách đá, tôi dựa vào phương hướng đến mà đưa tay ra.

Nhưng lần này tay tôi lại không xuyên qua như lúc đến, chỉ sờ thấy vách dày cộm, lạnh lẽo, cứng rắn, như thể ban đầu nó chính là như vậy!

Tôi lập tức cảm thấy mờ mịt, nhìn vách đá trước mặt.

Vách đá không sai, đường nhỏ dưới chân cũng không sai, chính ở nơi đây tôi đã đi vào bên trong, hiện giờ sao lại không ra ngoài được?

Trịnh Lâm ở bên cạnh vẻ mặt vui sướng chờ tôi dẫn cậu ta ra ngoài, thấy cảnh tượng hiện giờ, nụ cười trên mặt cũng lập tức cứng lại, nhìn tôi: “Chủ nhân, chị cũng không ra được ư?”

“Ừ...” Tôi trầm giọng nói.

Trịnh Lâm nghe vậy sắc mặt trở nên hết sức khó coi, vẻ mặt áy náy nhìn tôi nói: “Xin lỗi chủ nhân, em nghĩ chị có thể đi vào thì cũng có thể đi ra, sớm biết như vậy, em đã không liên lạc với chị...”

Cậu ta càng nói càng đau lòng, càng nói càng tự trách, nói đến nổi giọng nói về sau còn mang theo chút nức nở.

Tôi đau cả đầu, vội vàng nói chuyện không liên quan tới cậu ta, khuyên cậu ta cả buổi, cuối cùng tôi nói bây giờ còn chưa phải là thời điểm tự trách, tìm cách ra ngoài quan trọng hơn, cậu ta mới không chế được cảm xúc.

Sau khi giải quyết được Trịnh Lâm, tôi lại phiền muộn, lúc trước còn có cảm giác vận may của mình tốt, nhưng bây giờ xem ra, vận may của tôi dường như đều đã dùng hết rồi, không tìm được vật chứa dương khí, còn bị nhốt lại trong hang động chìm ỉa không tới, quan trọng nhất là, hiện giờ Tô Mộc không ở bên cạnh tôi, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi đã vô cùng thiếu cảm giác an toàn, chỉ khi ở cùng với Tô Mộc, tôi mới thấy an tâm.

Hiện giờ cách duy nhất chính là liên hệ với Tô Mộc, nhưng Tô Mộc ban nãy khi đi vào đã đụng phải vách đá rồi, muốn anh vào trong này cứu chúng tôi vốn không có khả năng, nhưng tôi vẫn có thể hét vài tiếng qua vách đá với Tô Mộc, mặc dù không có được sự cứu viện của anh, chỉ ít sau khi liên lạc với anh, xác suất chúng tôi có thể ra ngoài sẽ lớn hơn chút.

Liên tiếp gọi bảy tám tiếng, đầu bên kia vách đá vẫn yên tĩnh, không có lời đáp lại.

Tô Mộc chắc không nghe thấy tiếng của tôi đâu, tôi lập tức kêu Trịnh Lâm liên lạc lại với Tô Mộc thử xem, vừa rồi cậu ta có thể liên lạc với tôi, liên lạc với Tô Mộc chắc cũng không thành vấn đề.

Nhưng Trịnh Lâm trực tiếp cự tuyệt tôi, cậu ta nói vừa rồi cậu ta có thể liên lạc với tôi, không hoàn toàn dựa vào âm khí, mà là dựa vào tâm điện cảm ứng, nhưng chỉ có thể sử dụng với người mình thân cận, cho nên vừa rồi mọi người bên ngoài đều không phát hiện, chỉ có nội tâm tôi khát vọng muốn tìm đến Trịnh Lâm.

Tôi lập tức đau đầu, thế này không được thế kia cũng không xong, lẽ nào tôi và Trịnh Lâm sẽ bị nhốt chết ở nơi này sao?

Cho dù tôi có kiên cường đến đâu thì hiện tại cũng hơi muốn khóc rồi, cho dù chết, tôi cũng muốn chết cùng chỗ với Tô Mộc, chết cùng Trịnh Lâm trong hang động này thì coi là cái quý gì chứ?

Thấy mất tôi hiện lên hơi nước, Trịnh Lâm lập tức luống cuống, càng thêm tự trách, liên tục nhận sai, nói tôi là người thân cận nhất của cậu ta, bản thân cậu ta bị nhốt ở đây đã đủ rồi, không nên làm liên lụy đến tôi, hơn nữa cậu ta muốn tôi vào đây là vì cho tôi xem vật báu kia, ai ngờ vật báu kia lại vô dụng đối với tôi...

Cậu thiếu niên trước đây rất hay ngại, bây giờ lại trở nên dãi dòn như vậy, nói lời nhai không ngừng bên tai tôi như niệm chú vậy.

Tôi sắp điên rồi, nhưng khi cậu ta nói tôi là người thân thiết nhất với cậu ta, tâm tư của tôi bỗng rung động, đột nhiên hiện lên một ý nghĩ trong đầu.

“Trịnh Lâm, cậu đừng vội, cách cậu thử liên hệ với tôi ban nãy, có thể dạy tôi được không?”

Tôi hỏi Trịnh Lâm, cậu ta dùng pháp thuật có thể liên lạc với tôi, bởi vì cậu ta là tiểu quỷ của tôi, thân cận với tôi nhất, cũng giống như vậy, Tô Mộc là người hấp thụ máu kinh của tôi nên mới lên đây được, cũng là người thân cận với tôi nhất, cho nên cùng là pháp thuật đó, Trịnh Lâm không thể liên hệ với Tô Mộc, tôi có thể làm được!

Nghĩ vậy, tôi lập tức vui lên.

Trịnh Lâm thấy tôi vui vẻ, cũng hào hứng hơn, nói: “Có thể, nhưng chị là người sống, trước tiên phải thử cảm thụ âm khí, học sẽ chậm hơn chút.”

Tôi liên tục gật đầu, tốc độ không thành vấn đề, chỉ cần có thể đi ra ngoài, thế nào cũng được.

Nói xong Trịnh Lâm kêu tôi ngồi xuống, cơ thể dán chặt lên vách đá sau lưng, sau đó ngón tay của cậu ta điểm lên trán tôi một cái, một sợi dây nhỏ mảnh màu đen bỗng hiện lên trong đầu tôi.

Một cảm giác trong lành, đầu óc của tôi bỗng thanh thản.

Tôi bất giác nhắm mắt lại, tập trung toàn bộ ý thức trong đầu, nghiêm túc cảm nhận biến hóa trong đầu.

“Tập trung cảm nhận, có tìm thấy dòng âm khí tồn tại trong đan điền trên của chị không?” Giọng nói của Trịnh Lâm vang lên bên tai tôi.

Sau khi tập trung cảm nhận một hồi, tôi lắc đầu, hỏi Trịnh Lâm: “Đan điền trên ở đâu?”

“...”

Trịnh Lâm không còn gì để nói, nhưng cậu ta vẫn nói cho tôi biết: Ở vị trí giữa hai lông mày.

Có nhắc nhở của cậu ta, tôi lập tức chuyển sự chú ý của mình lên ấn đường giữa hai lông mày, tỉ mỉ cảm nhận.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng ẩn đường cảm nhận được sự lạnh lạnh, dường như trước mắt có một sợi dây màu đen treo trên không!

“Có rồi!” Sau khi cảm nhận được sợi dây màu đen, tôi bỗng nhiên vui mừng nói.

Ai ngờ Trịnh Lâm nói lúc này mới chỉ là bước đầu tiên, về sau có thể cảm nhận được sợi dây màu đen, sẽ có thể nhét âm khí xung quanh vào đan điền trên.

Lời nói thì đơn giản, nhưng âm khí đó hư vô mờ mịt, cũng không phải thức ăn, sao có thể nói nhét vào là nhét vào được.

Trịnh Lâm mặc dù bây giờ đảm nhiệm làm sư phụ của tôi, nhưng bản thân cậu ta là quý, cảm nhận âm khí có thể nói là bản tính, hiện giờ có nói với tôi thì cũng không nói rõ được, chỉ nói để tôi tự mình cảm nhận, dù sao thì chỉ cần nhét âm khí vào trong đan điền trên là được rồi, chỉ cần nhét đầy âm khí vào trong đan điền trên, bước tiếp theo sẽ dễ làm rồi, có thể nói là nước chảy ra bề.

Lời này nói giống như không nói vậy, sau khi tôi cố gắng thử mấy lần, vẫn không có cách nào nhét âm khí vào trong đan điền, cuối cùng thật sự không chịu đựng được nữa rồi, thẳng thắn hỏi Trịnh Lâm có thể để cậu ta nhét vào được không, dù sao thì cậu ta có thể khống chế âm khí, tôi chỉ cần nhắm mắt lại, lúc cậu ta nhét âm khí vào đan điền, tôi không kháng cự lại là được.

Trịnh Lâm thờ dài, nói chuyện này người khác không giúp được tôi, phải chính mình lĩnh ngộ, nếu cậu ta cố nhét âm khí vào trong người tôi, không chỉ làm tổn hại đến cơ thể của tôi, tôi vẫn không thể nào thao túng âm khí, càng không thể truyền tin tức đến cho Tô Mộc.

Nói xong cậu ta lại khuyến khích tôi, nói nếu tôi muốn học khống chế âm khí, đó là cơ hội ngàn năm hiếm có, dù sao tôi là người sống, người bình thường muốn nhìn thấy âm khí, thấy ma sẽ phải tu luyện nhiều năm mới có thể mở thiên nhãn, mà tôi bởi vì có Tô Mộc, trực tiếp có thể thấy âm khí, hơn nữa quanh đây âm khí tràn ngập, có lượng lớn âm khí cho tôi tiêu xài, nếu bây giờ lĩnh ngộ không được, đi ra ngoài mà muốn học lại, muốn tìm nhiều âm khí như vậy cũng đủ mệt cho tôi rồi.

Cậu ta vừa nói như vậy, tôi hiện giờ ngược lại lại thấy môi trường ở đây cũng được đó, ít nhất đối với những pháp sư tu luyện âm khí, nơi này tuyệt đối có thể coi là bảo địa phong thủy.

Được cậu ta cổ vũ một phen, tôi lấy lại tinh thần, nỗ lực cảm nhận dòng âm khí màu đen trong đan điền kia, nếu thử tạo quan hệ với nó.

Quả nhiên, theo ý nghĩ của tôi, dòng âm khí màu đen kia khẽ động dậy một chút!

Dòng âm khí đó là do âm khí nồng đậm ép lại mà thành, tôi có thể khống chế dòng âm khí, có khi nào sẽ có thể dùng nó như nước chảy không nhỉ, ngưng tụ âm khí bên ngoài lại, rót nó vào trong đan điền của tôi?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Cá âm nhỏ

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, tôi lập tức tăng tốc độ, tập trung vào dòng âm khí đó.

Dòng âm khí là do Trịnh Lâm đưa cho tôi, độ tương hợp khá cao, dưới sự khống chế toàn lực tôi nhanh chóng thu phục nó tạo ra đủ các hình dáng.

Sau khi nắm vững dòng âm khí tôi nhanh chóng tiến hành bước tiếp theo, biến dòng âm khí thành hình gáo nước, di chuyển ra khỏi đầu, chuyển động trong không khí... Chiếc gáo do âm khí ngưng tụ đương nhiên có sức hấp dẫn âm khí xung quanh, âm khí trong không khí nhanh chóng tụ vào gáo âm khí, chuyển vào đầu của tôi.

Âm khí trong gáo chảy vào đan điền trên, đầu óc tôi lại cảm thấy sáng khoái, thành công rồi!

Tôi lập tức mở mắt, đứng lên, hào hứng nói: "Xong rồi! Tôi đã cất âm khí vào đan điền trên!"

“Nhanh vậy sao?” Trịnh Lâm mới vừa học khống chế âm khí, cũng ngồi tu luyện bên cạnh tôi, thấy tôi mở mắt thì giật mình.

“Chủ nhân, rất lâu sau khi tôi biến thành quý mới học được điều khiển âm khí, mà chị lại có thể cất âm khí vào đan điền trên nhanh như vậy?”

Tôi hết sức hài lòng với sự kinh ngạc của cậu ta, đồng thời cũng có chút đắc ý, gật đầu: “Chính xác, thì ra điều khiển âm khí đơn giản như vậy!”

“Vậy chị nhìn lại con dao găm này xem, có phát hiện gì khác lạ hay không?” Trịnh Lâm vẫn canh cánh với món đồ mình tìm được, lập tức nói.

Tôi nghe theo Trịnh Lâm, phóng âm khí ra trước mắt rồi nhìn xuyên qua con dao găm kia, thực sự có thay đổi!

Lúc này con dao găm không phải là thứ đồ cổ vứt đi mà tôi vừa thấy lúc này nữa, nó tỏa ra ánh sáng tím đồng lạnh lẽo, sắc bén lạ thường.

Điều kỳ lạ hơn chính là hình vẽ cá mờ ảo giết lại là totem được khắc trên chuôi dao, hơn nữa không chỉ là một con, mà là hai con cá một đen một trắng, phần đầu dính vào nhau thành một khối.

Hình vẽ kia nhìn khá quen mắt nhưng lại không nói ra được đã thấy ở đâu, dù sao cũng cảm thấy rất thân thuộc!

Tôi kinh ngạc thốt lên, quả là con dao găm tinh xảo!

Nói rồi tôi cẩn thận cầm dao găm lên, lúc chạm vào dao găm, một luồng âm khí nồng nặc lập tức vọt tới phía tôi, thuận theo cánh tay chui thẳng vào đan điền trên của tôi.

Hơn nữa dưới sự dao động của âm khí trong dao găm, âm khí ngưng tụ trong huyết của tôi cũng chui vào đan điền trên của tôi như làn gió, không cần tôi phải cố gắng, đan điền trên của tôi tràn đầy âm khí trong chớp mắt khiến đầu óc tôi đông cứng, tại không ngừng ong ong.

Hồi lâu, âm khí trên dao găm mới dừng lại, đợi đến khi tôi quen với cảm giác lạnh lẽo trong đầu, không biết đã trôi qua bao lâu.

Ngay lúc này, cả đan điền trên của tôi tràn đầy âm khí, âm khí không lồ cuộn cuộn găm thét trong đầu tôi, không ngừng lặp đi lặp lại.

Có điều cùng với sự lặp lại ấy, cảm giác bức bối muốn nổ tung trong đan điền của tôi đã dịu đi nhiều, âm khí dường như đang không ngừng giảm bớt.

Nhưng tôi lại không có cảm giác âm khí đang thất thoát, ngược lại, âm khí vẫn vô cùng tràn đầy, chẳng qua dưới sự xoay chuyển, thể tích âm khí không ngừng nén lại, cuối cùng co lại thành một quả cầu nhỏ màu đen chứa âm khí vô cùng nồng nặc, hơi giống giọt nước màu đen.

Đợi sau khi hình dáng giọt nước ổn định, tôi lại nhìn thấy con cá nhỏ màu đen trong bóng tối.

Hình dáng con cá nhỏ đó giống y đúc con cá đen trên dao găm, lúc này nó lại sống, lắc đầu vẫy đuôi, coi đan điền trên của tôi như hồ cá, thỏa sức bơi lội.

“Chị đại...” Giọng của Trịnh Lâm hơi run run, vẻ mặt khiếp sợ nhìn trán của tôi, nói: “Cá âm... chị đại lại luyện được cá âm...”

“Cậu có thể thấy cá trong đầu tôi?” Tôi khá bất ngờ, tuy tôi không biết con cá nhỏ này thể hiện cho điều gì, nhưng nhìn phản ứng của Trịnh Lâm thì hẳn không phải là chuyện xấu.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Hơn nữa sau khi có con cá nhỏ này, tôi cảm nhận rõ cơ thể của tôi có thay đổi, cảm quan càng thêm bén nhạy, vừa rồi trong hang động này tôi chỉ thấy run cầm cập, trong không khí bao phủ một lớp âm khí mờ ảo, mà lúc này tôi thậm chí có thể nhận thấy được âm khí quanh tôi trôi như dòng nước, di chuyển chậm chậm quanh tôi.

“Cá âm do tinh hoa âm khí ngưng tụ thành, muốn luyện được cá âm hết sức khó khăn, dù là lệ quỷ cũng chưa từng luyện được cá âm, nhìn đi, em đã nói đây là vật báu, chỉ tiếc ban nãy em cũng có chạm vào nhưng không luyện ra được cá âm.” Trịnh Lâm nói, vẻ mặt xẹt qua chút tiếc nuối.

Sự tiếc nuối nhanh chóng biến mất, cậu ta hào hứng trở lại, không ngừng thúc giục tôi ngưng tụ âm khí thành nhánh đen truyền tới tường bên kia.

Vừa rồi mãi vui, nghe cậu ta nhắc mới nhớ ra việc chính, tôi lập tức thử biến âm khí trong đan điền trên của mình thành dòng.

Cá âm rất hoạt bát, tôi mới vừa thử ngưng tụ âm khí, cá âm bèn vẫy đuôi nhỏ bơi về phía tôi.

Trong bóng tối, tôi dường như vươn tay, ngón tay chạm vào nó, sau đó nó vẫy đuôi, một nhánh dài đen nhánh chớp mắt bay ra từ giữa ngón tay tôi.

Không đúng, đây không thể gọi là nhánh, mà là dây thừng, dây thừng đen to cỡ ngón chân tôi, trực tiếp xuyên qua vách đá đến phía bên kia.

Gần như trong nháy mắt, tôi vừa lảo đảo trong lòng đã cảm nhận được Tô Mộc.

Lúc này, toàn thân anh tràn đầy sự lạnh lẽo, như muốn nhấn chìm cả hang động bằng âm khí, có điều sau khi anh cảm nhận được dòng âm khí của tôi, toàn thân run lên, âm khí trên người chớp mắt tiêu tan.

“Đương Dương? Là em sao?” Tô Mộc hỏi.

“Vâng, em lợi hại không, em đã biết ngưng tụ âm khí!” Sau khi nghe Tô Mộc đáp lời, tôi chớp mắt hiểu được tâm trạng vừa nãy của Trịnh Lâm, sự kinh ngạc cực lớn thậm chí khiến tôi quên mất mình vẫn đang bị nhốt trong động đá, chỉ muốn chia sẻ với Tô Mộc niềm vui sướng này.

Nhưng Tô Mộc lại không hề ngạc nhiên vui mừng, anh nắm lấy dây thừng âm khí của tôi, trực tiếp lao về phía vách đá, muốn tới tìm tôi.

Nhưng vách đá rung chuyển vẫn không lộ ra khe hở nào.

Tô Mộc lập tức nóng nảy, hỏi tôi ở bên này thế nào, tại sao lại đột nhiên biết khống chế âm khí, có phải bên này có người khác nữa hay không.

Tôi cảm giác Tô Mộc gần như phát điên, sự hào hứng nhanh chóng biến mất, đành nói cho anh biết bên này không có ai khác, chỉ có Trịnh Lâm, hơn nữa tôi rất an toàn, sợ dĩ có thể học không chế âm khí nhanh như vậy là vì nơi này có một con dao găm, phía trên vẽ hai con cá.

“Hai con cá? Hình dạng thế nào?” Tô Mộc nghe thấy dao găm khắc hai con cá, hơi thở căng thẳng, vội hỏi tôi.

Tôi bèn miêu tả dáng vẻ con dao găm trong tay cho Tô Mộc nghe.

Theo sự miêu tả của tôi, tiếng hít thở của Tô Mộc ngày càng gấp rút, đợi tôi nói hết, Tô Mộc thốt lên: “Thiên Địa Kích!”

“Em đã lấy được Thiên Địa Kích của nhà họ Tô! Em đã lĩnh ngộ được lực cực âm của nó, còn lực cực dương thì sao? Có cảm ngộ được không? Chỉ cần em có thể phóng xuất được lực cực dương trên Thiên Địa Kích, trận trùng âm sẽ tự nhiên được phá!”

Tôi nghe Tô Mộc nói đến mơ hồ, mới vừa luyên ra cá âm nhỏ, anh lại nói với tôi lực cực âm cực dương gì đó, còn Thiên Địa Kích này là cái quỷ gì? Đây vốn là đồ của nhà họ Tô, xuất hiện ở nơi này, có lẽ nào người bày trận trùng âm là người nhà họ Tô?

Đầu óc tôi hoàn toàn không đủ dùng nữa, ở bên kia, Tô Mộc còn gấp gáp nói gì đó với tôi, nhưng tôi căn bản không nghe rõ, chỉ nhớ sau cùng anh thở dài, nói tôi đợi anh, anh sẽ nghĩ cách cứu tôi.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, nếu anh có thể nghĩ cách qua đây, tôi không cần phí tâm tốn sức tìm cách ra ngoài rồi.

Lúc đợi Tô Mộc tới, tôi kể cho Trịnh Lâm những lời Tô Mộc nói với tôi, hỏi cậu ta có biết Thiên Địa Kích, lực cực âm cực dương gì đó hay không.

Tôi vừa hỏi, về mặt của Trịnh Lâm cũng mơ hồ, hiển nhiên chưa từng nghe nói đến những thứ này.

Có điều cậu ta hiểu lực cực âm, cậu ta nói lực cực âm chắc là tên của con cá âm nhỏ này, còn về lực cực dương, cậu ta mơ hồ hỏi tôi: “Chủ nhân, có phải trên vật báu này còn có một con cá nhỏ khác?”

Cậu ta vừa nói thì tôi cũng thấy lạ, bèn đưa dao găm cho cậu ta, hỏi: “Cậu có nhìn thấy con cá trắng nhỏ trên này không?”

Trịnh Lâm lắc đầu, có điều cậu ta lại nhanh chóng cười ngây ngô, nói mình là quỷ, không thấy cá trắng nhỏ đại diện cho dương khí là việc rất bình thường, hơn nữa bản thân ở trong trận trùng âm, cá trắng nhỏ nhất định đã bị thứ gì đó áp chế, cho nên chỉ có thể cảm nhận được âm khí phía trên.

Nói xong, khuôn mặt Trịnh Lâm còn xẹt qua một chút sợ hãi, lầm bầm: “May mà bị phong ấn, nếu trên vật báu này có dương khí ngang hàng với cá âm nhỏ, em sờ vào nhất định sẽ hồn bay phách tán.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Tôi kinh ngạc trong lòng, tuy cá âm nhỏ có vẻ rất lợi hại, nhưng cá trắng nhỏ chỉ là một con cá nhỏ mà thôi, không hề có chút dương khí lộ ra, hẳn là bị cá âm nhỏ áp chế?

Tôi nghĩ vậy, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cá trắng nhỏ, nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở nó truyền ra.

Mặc kệ tôi chăm chú thế nào, cá trắng nhỏ vẫn không có bất kỳ thay đổi gì, vẫn lạnh buốt, cuộn tròn dưới cá âm nhỏ, hoàn toàn là vật chết.

Trong lòng tôi có chút mất mát, Tô Mộc nói nếu có thể phóng ra dương khí trên người cá trắng nhỏ thì sẽ triệt tiêu trận trùng âm, nhưng trên người cá trắng nhỏ không có bất kỳ hơi thở nào, có phải chúng ta vẫn bị vây trong trận trùng âm?

Nghĩ vậy, trong lòng tôi sốt ruột, càng nghiêm túc cảm nhận sự thay đổi của cá trắng nhỏ, nhưng lúc này cảm nhận cá âm nhỏ là có Trịnh Lâm hỗ trợ, tôi mới cảm ngộ được âm khí, bây giờ không có người hỗ trợ cảm ngộ dương khí, hơn nữa bản thân lại ở nơi âm khí dày đặc, muốn cảm ngộ dương khí vô cùng gian nan.

Lúc tôi đang trầm lo lắng, mắng mình ngốc, vách đá phía sau tôi đột nhiên chấn động ừng ực, sắc mặt Trịnh Lâm vui vẻ, túm lấy tôi chạy về phía sau.

Sau khi vách đá ầm ầm vài tiếng rồi bắt đầu đổ sập, vài tảng đá lớn bên cạnh tôi nhanh chóng nện xuống, khi tôi đang điên cuồng chạy về phía trước, đỉnh đầu tôi tối sầm, một tảng đá lớn đã ở trên đỉnh đầu tôi, hung hãn rơi xuống!

“Trịnh Lâm, cậu chạy trước đi...” Tôi thấy không chạy thoát được, vội vàng đẩy Trịnh Lâm ra, có điều tôi còn chưa nói hết, một cánh tay có lực ôm lấy tôi, bóng người lóe lên, tôi đã được chuyển đến khu vực an toàn.

“Lộc Dương, quả thực anh chưa từng thấy cô gái nào ngốc như em, Trịnh Lâm là quỷ, tảng đá căn bản sẽ không tiếp xúc được cơ thể của cậu ta, em không chạy trước mà đẩy cậu ta làm gì!” Tô Mộc sầm mặt, âm khí trên khuôn mặt gần như có thể nhỏ ra nước.

Tôi lập tức dời sự chú ý, ồ lên một tiếng, sau đó chạm vào cằm của Tô Mộc, đợi âm khí ngưng tụ thành nước nhỏ xuống, còn nói: “Tô Mộc, trong cơ thể anh cũng có cá âm nhỏ sao? Âm khí nồng nặc quá...”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tô mộc sao vậy?

"Bốp!" Tôi chưa nói hết đã bị đánh vào mông đau điếng.

"Lộc Dương! Đừng đánh trống lảng với anh, anh đã nói với em bao nhiêu lần, gặp nguy hiểm thì phải bảo vệ mình trước, sao em lại không nghe!" Tô Mộc nghiêm khắc trừng mắt nhìn tôi nói.

Tôi sững sốt, sau đó nước mắt liền rơi xuống: "Anh lại đánh em?"

Quả thực tôi không thể tin được, nhìn cái mông sưng lên, lại nhìn cái tay đáng ghét vẫn đặt trên mông tôi, cảm thấy ảm ức không thôi.

Sau khi Tô Mộc đánh tôi, sự tức giận nhanh chóng tiêu tan, bầu không khí trở nên có chút xấu hổ, dường như anh không biết nên làm thế nào đối mặt với tôi.

"Cô nhóc nhà em, cưới em thực sự khiến anh lo lắng không thôi!" Anh ngại ngùng, thờ dãi nói.

Vách đá đỏ nát, hai hang động đã nối liền với nhau, vừa ra ngoài, Diệu Diệu đã nhào tới ôm đuôi tôi, nói cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng đã ra ngoài, không ngờ trận pháp của tên nhóc Tô Đoàn kia khá tốt, làm sập cả vách đá.

Mà tình hình của Đường Dũng khá lúng túng, lúc đầu anh ta và Tô Mộc mỗi người không chế một cương thi, bây giờ Tô Mộc đi cứu tôi, chỉ còn lại Đường Dũng một mình tóm lấy hai cương thi, cả người đều nằm trên đất rồi, trong lòng ôm Vy Vy, chân kẹp ông giám đốc, đã đến nước này, tôi thấy tay của Đường Dũng đặt trên ngực Vy Vy, siết chặt người ta.

"Dương Dương, sao em lại khóc, bên kia đáng sợ lắm hả?" Đường Dũng nằm trên mặt đất nghiêng đầu nhìn tôi, nói rồi, chân mày anh ta đột nhiên nhíu lại như phát hiện bí mật gì long trời lở đất vậy, lập tức xù lông, tức giận nói: "Lão quỷ, buông móng vuốt của anh ra, sao lại sờ mông Dương Dương, đã đến lúc này rồi mà anh còn có ý xấu với Dương Dương của tôi! Mông sắp bị anh bóp sưng rồi kia!"

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Giọng của anh ta rất lớn, đây lại là hang động, bốn phía đều có tiếng vọng, cả hang động đều vang vang câu nói bóp sưng lên... sưng lên...

Mặt của tôi thoát cái đỏ bừng, vừa nãy còn ảm ức muốn khóc, bây giờ hận đến mức muốn giết người, kêu cái gì kêu, nhiều người vậy mà!

Tôi đẩy Tô Mộc ra, lại hung dữ trừng mắt nhìn Đường Dũng, người và quỷ đều nghe thấy, không riêng gì Diệu Diệu, ngay cả Trịnh Lâm và Tô Đoàn đều cười nhạo nhìn tôi và Tô Mộc, nói: "Tình cảm của ông hai và bà hai rất tốt đẹp, ngay cả cháu cũng không nhận được ngưỡng mộ ghen tỵ đó."

"Ghen tỵ cái sợi lông!" Tôi tức giận nói, sau đó vội vàng móc Thiên Địa Kích mà Tô Mộc nói đưa cho Tô Đoàn, lảng sang chuyện khác: "Cậu nhìn thử xem, là Trịnh Lâm phát hiện được ở trong động, Tô Mộc nói là Thiên Địa Kích gì đó của nhà họ Tô."

Sự chú ý của Tô Đoàn quả nhiên tập trung vào Thiên Địa Kích, cẩn thận đón lấy dao găm, nhìn thoáng qua, sau đó kinh ngạc nói: "Đúng là Thiên Địa Kích, vật này đã thất truyền hơn năm mươi năm rồi, không ngờ lại tìm được ở đây."

Nói xong cậu ta cẩn thận trả Thiên Địa Kích lại cho tôi, nghiêm túc nói: "Thiên Địa Kích là vật tùy thân của ông cháu lúc còn sống, luôn mang theo người, bây giờ lại xuất hiện ở nơi này, xem ra trận trùng âm này là do ông cháu bày ra."

Nói xong chân mày cậu ta vẫn nhíu chặt, dường như còn có điều gì đó chưa nghĩ thông.

Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, tuy đã sớm đoán được trận pháp này có liên quan đến nhà họ Tô, nhưng tôi thực sự không ngờ là ông của Tô Đoàn bày ra, ông của cậu ta không phải là anh trai của Tô Mộc, Tô Nam sao?

Lúc còn sống sao lại mở trận pháp như vậy, còn để lại Thiên Địa Kích luôn mang theo người ở đây, lẽ nào nơi đây có điều gì khác huyền diệu?

Hơn nữa, nơi này bí mật như thế, nhìn từ phía trên chỉ là một cây hòe đơn giản mà thôi, bây giờ bị quả phụ họ Vương lợi dụng, lẽ nào giữa Tô Nam và quả phụ họ Vương có quan hệ gì?

Tuy tôi rất không muốn nghi ngờ anh trai của Tô Mộc như vậy, nhưng Tô Nam là bố của Tô Thịnh, vì bảo vệ Tô Mộc, Tô Thịnh đã từng giao tôi cho Đạo Minh, cứ như vậy, con theo bố, hai bố con bọn họ rất có thể giống nhau...

Nhìn Tô Đoàn như mặt trời trước mắt tôi, đầu óc của tôi quả thực hỗn loạn.

Tô Đoàn suy nghĩ thật lâu, dường như cũng không nghĩ thông, bèn nói: "Cũng may có Thiên Địa Kích, có nguồn dương khí, bây giờ cháu bày trận, phá trận trùng âm này, sau đó chúng ta có thể ra ngoài."

Nói xong cậu ta ngồi xếp bằng trước mặt tôi, lấy chu sa đậu nành trong túi ra đặt trước mặt, cuối cùng cậu ta móc ra một chiếc bình nhỏ đưa cho tôi, để

tôi tưới chất lỏng trong bình lên Thiên Địa Kích.

Tôi gạt đầu, định đặt Thiên Địa Kích trước mặt cậu ta, dù sao cậu ta cần Thiên Địa Kích mở trận, ở càng gần trận pháp càng dễ thành công.

Ai ngờ cậu ta trực tiếp từ chối tôi, nói Thiên Địa Kích là pháp khí vốn có linh lực mạnh mẽ, nếu nó có thể hướng dẫn tôi luyện được lực cực âm, đã nói lên tôi và nó có duyên, ở trong tay tôi, nó mới có thể phát huy thực lực thật sự.

Những điều mơ hồ cậu ta nói, tôi cũng không cưỡng cầu, đành cầm Thiên Địa Kích, đợi Tô Đoàn nhắm mắt lại niệm chú, tôi bèn tưới chất lỏng trong bình lên Thiên Địa Kích theo lời cậu ta.

Sau khi tưới lên, cả hang động tràn ngập mùi rượu, mùi rượu nước thứ hai.

Hóa ra là rượu.

Cùng với mùi rượu bốc hơi trên Thiên Địa Kích, tôi có thể cảm nhận rõ âm khí xung quanh bắt đầu sục sôi, cứ như bị mùi rượu hòa tan vậy.

Cùng với đó, cá trắng nhỏ trên dao găm như được đánh thức, một luồng ánh sáng trắng chậm chậm tỏa ra trên dao găm, dung hòa với âm khí xung quanh.

Khoảng mấy phút sau, trong động đá lạnh lẽo xuất hiện luồng hơi ấm, tôi đã sớm lạnh quen rồi, lúc này cảm nhận được hơi ấm, lập tức không tự chủ hướng về phía ánh sáng trắng.

Tôi vừa động dậy, Tô Mộc sau lưng kéo tôi lại, ôm chặt tôi trong lòng anh, sau đó anh cúi đầu xuống, đặt trán của anh lên trán tôi, nhẹ nhàng ma sát.

Tôi bỗng đỏ mặt khi nhìn khuôn mặt anh, một từ ngữ xuất hiện trong đầu tôi trong tích tắc.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Lúc này dùng từ ngữ đó để hình dung động tác giữa chúng tôi thì rất thích hợp.

Chỉ là anh mới đánh tôi, còn bị Đường Dũng hét to khiến tôi mất hết mặt mũi, lúc này anh kè sát vào tôi như thế, tuy tôi thấy thoải mái, sợ Đường Dũng lại như con thiêu thân, tôi bèn đẩy Tô Mộc ra, giả bộ giận nói: “Anh làm gì thế, uống lộn thuốc hả?”

Nói xong, tôi đã thấy Tô Mộc nhũn mày, dường như rất khó chịu, da thịt vốn dĩ trắng nõn bây giờ đỏ bừng, hơn nữa đáng sợ hơn chính là cơ thể anh nóng lên!

Tôi lập tức luống cuống, cũng không để ý đến việc mất mặt, trực tiếp chui vào lòng anh, dùng cơ thể đỡ anh, hỏi: “Tô Mộc? Anh làm sao vậy? Có phải bị thương hay không?”

Khi nói chuyện, tôi cảm nhận rõ cơ thể anh ngày càng nặng, trọng lượng đều đặt trên người tôi, dường như đôi chân không có sức, mà cơ thể anh cũng ngày càng nóng, thậm chí cao hơn cả nhiệt độ trên người tôi.

Mà ý thức của anh cũng bắt đầu trở nên mờ hồ, nói chuyện với anh cũng không để ý, chỉ ôm chặt tôi vào lòng, cơ thể nóng hừng hực không ngừng dựa vào tôi, dính thật sát vào làn da lộ ra bên ngoài của tôi, dựa vào tôi để giảm nhiệt.

Tôi sợ đến choáng váng, kinh hoàng hỏi Tô Đoàn chuyện gì xảy ra, anh chính là quỷ, trời sinh cơ thể lạnh lẽo, mặc dù anh luôn duy trì cơ thể khoảng hơn hai mươi độ để không đông cứng tôi, nhưng sờ tay anh vẫn mát lạnh, không thể cùng một mức nhiệt với tôi, càng không thể nào nóng như thế!

Toàn thân quỷ nóng lên, không lâu sau sẽ hồn bay phách tán?

Tôi sợ hãi ôm chặt lấy Tô Mộc, tay chân dán vào người Tô Mộc, khuôn mặt cũng dính sát vào mặt của Tô Mộc.

Nhưng bây giờ Tô Đoàn vẫn đang tập trung niệm chú, căn bản không nghe thấy tình hình của tôi bên này, Đường Dũng bên kia cắn răng không chế hai cương thi, không thể nhìn sang xem chuyện gì xảy ra.

Chỉ còn lại Trịnh Lâm và Diệu Diệu, Trịnh Lâm biến thành tiểu quỷ chưa lâu, mặc dù là ác quỷ nhưng không có kiến thức, chỉ có thể sốt ruột đứng cạnh.

Còn lại Diệu Diệu khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc vây quanh Tô Mộc, cái tay nhỏ bé hươ hươ sờ tay Tô Mộc.

Từ trước đến nay thằng bé sợ Tô Mộc, có điều bây giờ tình hình khẩn cấp, thằng bé cũng không chú ý nhiều như vậy, sau khi chạm vào tay Tô Mộc, tay Diệu Diệu lập tức phát ra tiếng xì nhẹ, một làn khói trắng bốc lên.

Diệu Diệu rút tay về như điện giật, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc hơn, cảm thông nhìn tôi, thấp giọng nói: “Chị ơi, xem ra chị là một cặp trời sinh với đại ca của em rồi.”

“Là ý gì?” Trong lòng tôi hoảng hốt, tay nắm lấy Diệu Diệu, hỏi thằng bé.

“Anh ấy... Có thể vật kia phóng ra dương khí quá nặng, khiến anh ấy bị thương mới như vậy... Bây giờ toàn thân anh ấy nóng rực, tình hình thật không

ồn...” Diệu Diệu vâng dạ nói.

“Không thể nào, dương khí có nồng nặc thế nào đi nữa thì cũng chỉ trung hòa âm khí mà thôi, anh ấy đi dưới ánh nắng mặt trời cũng không vấn đề gì, sao lại vì chút dương khí này mà trở thành như vậy? Hơn nữa trong ba người, thực lực của anh ấy cao nhất, em và Trịnh Lâm cũng không bị tổn thương vì dương khí này, sao anh ấy lại không đối phó được?”

Tôi như hét lên, nước mắt tràn mi, ôm chặt lấy Tô Mộc, cố gắng dán da mình lên người anh, hai chúng tôi sát nhau, lúc này anh đã sắp hôn mê, trong mơ hồ cảm nhận được tôi, lập tức cúi đầu chạm vào môi tôi, muốn hôn tôi.

Mặt tôi đầy nước mắt, cũng không để ý bị người khác thấy, lập tức nhón chân lên chạm môi anh, đồng thời điều động cá âm nhô trong đan điền trên của tôi, phóng âm khí về phía anh.

Mặc kệ tôi cố gắng thế nào, âm khí dạo quanh người anh một vòng cũng không được anh hấp thụ, mà lại rẽ hướng quay lại đan điền trên của tôi, mắt thấy cơ thể anh ngày càng nặng, sắp nằm trên đất, Diệu Diệu nhỏ giọng nói: “Có phải vì em và Trịnh Lâm đều là tiểu quý, đều có chủ nhân nên mới có thể chống đỡ được dương khí này, mà đại ma... Tô Mộc, anh ấy không phải tiểu quý nên không đối phó được?” Truyện được đăng Free

“Không đâu, anh ấy sẽ không sao, anh ấy nhất định sẽ không sao!” Tôi vội hét lên, lúc này tôi không chú ý nhiều như vậy, liều mạng điều động cá âm nhô hấp thụ âm khí xung quanh truyền vào cơ thể Tô Mộc, anh được âm khí bao phủ nên nhiệt độ có giảm bớt, nhưng vẫn rất nóng.

Anh bị thiêu đốt rất khó chịu, thở gấp, hơi thở rất nặng, ôm tôi và chạm vào vách đá xung quanh, dường như làm vậy mới có thể khiến anh thoải mái hơn một chút.

Tôi bị va chạm hoa mắt choáng đầu, mặc dù có Tô Mộc đỡ, nhưng va chạm mạnh như vậy đối với tôi mà nói vẫn quá nghiêm trọng.

Khi tôi đang cố gắng khống chế phương hướng, muốn ngăn cản Tô Mộc đâm vào tường, cơ thể của tôi đột nhiên trống rỗng, trực tiếp bị Tô Mộc ôm văng ra ngoài.

Cảnh sắc trước mắt biến đổi, rốt cuộc lại xuất hiện một con đường nhỏ, tôi và Tô Mộc lại ngã vào một hang đá khác, kết cấu không khác lắm cái hang lúc nãy bị nhốt với Trịnh Lâm, sau khi anh rơi vào đây, dường như ý thức khôi phục được một chút, cái tay nóng rực trực tiếp vén quần áo của tôi lên, chui vào...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Quan tài đá hai người

Tôi cho rằng anh muốn mượn nhiệt độ người của tôi để giảm nhiệt nên cũng không ngăn cản, ai ngờ sau khi anh cho tay vào thì càng tệ hại hơn, càng thả lỏng người hơn, trực tiếp kéo áo lót của tôi, cởi quần áo của tôi.

Mặc dù thương anh thế nào, lúc này tôi cũng không kiềm được nữa, vẫn đưa tay đẩy anh, nói: "Tô Mộc, anh có khả năng hơn chút nào không? Tỉnh lại đi."

"Dương Dương." Giọng của anh có chút mơ hồ gọi tôi nhưng động tác không hề ngừng lại, hai ba lần kéo quần áo của tôi, cơ thể nóng rực áp lên người tôi, vừa mơ hồ gọi tên của tôi vừa chen vào người tôi.

Tôi sợ đến mức muốn thét chói tai, nhưng sau khi anh tiến đến, chân này nhũn chặt chóp mắt lại nhiều, dường như rất thoải mái.

Tôi cũng rất nóng bức, mạch máu căng lên, nhiệt độ cơ thể tăng vọt.

Tôi muốn ngăn cản anh theo bản năng, xấu hổ đến mức không tả nổi, nhưng anh vốn không cho tôi cơ hội ngăn cản, thất lưng cứng nhắc được thả lỏng, điên cuồng dao động theo quy luật...

Tôi vốn đang tràn ngập cảm giác xấu hổ, ở nơi hoang vu này, bên ngoài còn có người nhiều như vậy, dưới sự dẫn dắt của anh, tôi không thể nghĩ đến những thứ khác nữa, cơ thể theo nhịp của anh, cố gắng phối hợp...

Điên cuồng đến khi tôi kiệt sức, không biết hưng phấn bao nhiêu lần, thế tiến công của Tô Mộc mới dần dần trì hoãn, lúc này cơ thể anh đã không còn nóng nữa, từ từ khôi phục bình thường, mà thần trí của anh cũng tỉnh táo lại theo sự giải phóng tình lực.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Thấy anh tỉnh lại, khuôn mặt đỏ ửng của tôi càng nóng rực, trực tiếp chui vào lòng anh, sống chết không chịu để anh nhìn khuôn mặt của tôi.

Tôi nghe thấy anh cười khẽ một tiếng, miệng vui bên tai của tôi, hôn vành tai tôi.

Sau đó anh cười xấu xa nói: “Cô nhóc, biểu hiện lần này tốt hơn lần trước rất nhiều, có phải đối diện với gương mặt của anh thì phát huy tốt hơn bình thường không?”

“Cái gì mà phát huy tốt hơn bình thường, anh nói bậy bạ gì đó!” Tôi quả thực hận không thể đào cái lỗ để chui xuống, nhỏ giọng phản đối.

Nói xong tôi càng thêm xấu hổ, ngay cả tôi cũng có thể nghe ra sự nũng nịu, thỏa mãn và hơi thờ ơ gấp gáp của mình.

Quả nhiên, anh nhanh chóng cười rộ lên, cánh tay mát lạnh nâng cằm của tôi lên, ép tôi ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt đẹp trai ấy, cười nói: “Em thích anh không?”

Tôi muốn nói không thích, nhưng khi tôi nhìn vào đôi mắt đẹp của anh, sống mũi thẳng tắp, khuôn miệng quyến rũ, tôi lại chìm đắm trong sự đẹp trai của anh, gật đầu nói: “Thích.”

“Vậy em có thích anh đối xử với em như vậy không?” Anh lại hỏi.

Tôi lập tức xấu hổ và giận dữ đứng lên, làm cũng đã làm rồi, còn hỏi tôi làm gì, ép tôi phải nói ra sao!

Nhưng anh dường như rất thích nhìn dáng vẻ của tôi bây giờ, mắt cười cong cong nhìn tôi, đợi câu trả lời của tôi.

Tôi đành thành thật gật đầu, nói: “Thích.”

“Ha ha.” Anh hài lòng cười to, cúi đầu hôn trán tôi một cái, sau đó cầm quần áo lên, giúp tôi mặc vào.

Mặt tôi đã đỏ đến tận mang tai, thấy anh còn muốn giúp tôi mặc quần áo, tôi vội vàng giựt quần áo lại, bảo anh quay lưng đi, tôi tự mặc.

Anh cười phì, nói: “Khách sáo cái gì? Đã là vợ chồng rồi, nên nhìn hay không nên nhìn thì anh cũng nhìn rồi.”

“Vậy anh cũng phải xoay người sang chỗ khác!” Tôi kiên trì nói, tình hình lúc này là vì tôi sợ anh gặp chuyện không may nên mới phối hợp với anh, ai ngờ anh muốn xong lại không sao, đây là tình huống gì?

Tôi có cảm giác bị lừa gạt, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận, khẳng định anh xoay người sang chỗ khác, nếu không tôi sẽ...

“Em sẽ cái gì? Không mặc nữa? Thực ra em như vậy càng đẹp hơn.” Tô Mộc cười xấu xa, sự yếu ớt và đau đớn lúc này đã sớm không cánh mà bay.

Tuy anh chọc tức tôi nhưng thấy tôi kiên trì, anh vẫn đứng lên, xoay người sang chỗ khác.

Giờ tôi mới phát hiện vóc người anh thật đẹp, cơ bắp rắn chắc, chân tay đẹp thon dài như được photoshop, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi quả thực khó mà tin được trên thế giới này lại có người đàn ông hoàn hảo như vậy, anh chắc chắn chính là con cưng của trời, mỗi một phần mỗi một tác đều rất hợp với thẩm mỹ của tôi.

Tôi bất giác nhìn ngây cả người, thậm chí ngay cả khi anh quay lại cũng không phát hiện ra.

Mà lúc này tôi còn chưa kịp mặc quần áo, thấy anh quay đầu nhìn, tôi lập tức hét lên.

Chỉ là lần này anh không đợi tôi bắt anh xoay người, trực tiếp đi tới, đoạt lấy quần áo, cẩn thận giúp tôi mặc vào.

“Anh... Lúc này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, vì sao cơ thể của anh lại nóng như vậy, ngay cả ý thức cũng mơ hồ?”

Sau khi được Tô Mộc mặc quần áo xong, tôi vội vàng hỏi để giảm bớt sự xấu hổ của mình.

Tô Mộc vẫn cười híp mắt nhìn tôi, hỏi tôi: “Em lo lắng như vậy, có phải sợ anh hôn bay phách tán không?”

Tôi thành thật gật đầu.

Anh thấy thế lại kéo tôi vào lòng, rất vừa ý với câu trả lời của tôi, hời hợt nói: “Vừa nãy uống nhiều nên say.”

“Hả?” Tôi sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh: “Uống nhiều? Nhưng vừa nãy anh không uống rượu, sao lại say?”

“Trước đây khi còn sống anh không thể uống rượu, dị ứng với cồn, chỉ cần nồng độ cồn đạt mức nhất định, cho dù trộn lẫn trong không khí, anh cũng sẽ say, ai ngờ sau khi chết thành quỷ, nhược điểm này cũng không thể biến mất.”

“Cho nên lúc này anh ngửi được mùi rượu nước thứ hai em tưới nên mới say? Toàn thân còn nóng lên? Làm em sợ muốn chết!” Sau khi tôi biết anh chỉ say rượu, tinh thần lập tức thả lỏng, có chút tức giận dăm anh một cú.

Anh cũng không tức giận, vẫn cười hi hi nhìn tôi, nói: “Bí mật này anh chưa từng nói với ai, bây giờ trong những người sống, cũng chỉ có em biết, em biết bí mật của anh thì phải chịu trách nhiệm với anh.”

Tôi gật đầu, có điều tôi nhanh chóng nhớ ra một chi tiết, nghi ngờ nói: “Không đúng, khi Vy Vy kia ăn cơm với anh, quán quýt với anh uống rất nhiều

rượu, lúc đó sao anh không say?”

“Lúc đó anh uống nước, với thân thủ của ta, đổi rượu thành nước trước mặt bọn em đều là chuyện nhỏ.” Tô Mộc nói.

Lúc này tôi mới vỡ lẽ, sau đó sự chú ý của tôi lại tập trung vào hang đá trước mắt.

Vừa rồi không chú ý, bây giờ mới phát hiện hang động trước mắt phức tạp hơn so với cái hang của Trịnh Lâm, tôi bèn hỏi Tô Mộc sao lại biết nơi đây có một hang động, còn đưa tôi tới đây.

“Sau khi em phát hiện ra Thiên Địa Kích, anh mới ý thức được đây có thể là trận pháp do người nhà họ Tô bày ra, có thể bày trận trùng âm suôn sẻ nhất định là do dùng âm khí nuôi dưỡng vật gì đó, mà hang động vừa rồi em phát hiện có Thiên Địa Kích thuộc về hang dương, tương ứng sẽ có một hang âm, thứ mà anh trai của anh nuôi dưỡng cũng ở trong cái hang này.”

“Trong hang động này còn có vật khác?” Tôi lập tức kinh ngạc thốt lên, đồng thời nghiêm khắc đánh vào ngực Tô Mộc một cái, anh biết rõ trong hang động này còn có thứ khác, vậy mà lúc này còn làm chuyện đó!

Bị người khác thấy thì phải làm sao!

Tô Mộc biết ý nghĩ của tôi, cười nắc nẻ, nói: “Cho dù có những vật khác thì cũng không phải là người, em lo gì.”

“Là quý cũng không được...” Tôi không vui lắm bầm.

Nói rồi anh kéo tay tôi đi men theo con đường nhỏ quanh co tiến về phía trước.

Sau khi tôi biết không chế âm khí, có chút đắc ý, dựa theo cách Trịnh Lâm dạy cho tôi, nhóm lên đỉnh đầu một đốm lửa ma troi rọi sáng con đường phía trước, đi theo anh.

Hang âm này có lẽ sẽ đối xứng với hang dương dựa theo phong thủy, kết cục lớn nhỏ bên trong hang động không khác hang dương là bao, có điều sau khi thực sự bước vào hang âm, tôi vẫn không nhận được lạnh cả sống lưng.

Âm khí nơi đây thực sự quá nồng đậm, trong động bao phủ một lớp sương mù đen dày đặc, mặc dù đỉnh đầu tôi có lửa ma troi cũng không chiếu rọi được sự u tối phía trước.

Tô Mộc nhanh chóng cởi áo khoác ra, khoác vào người tôi, bảo tôi theo sát anh, sau đó anh lại thổi một hơi vào đốm lửa ma troi, cũng không biết anh đã làm gì, ngược lại ma troi của tôi đã lớn hơn rất nhiều.

Âm khí tràn ngập xung quanh chớp mắt bị ma troi thiêu đốt, đợi sau khi âm khí bốn phía bị đốt đi không ít, tôi mới thấy rõ kết cấu của hang âm.

Nơi đây hình như là huyết mộ, trung tâm hang âm lại đặt hai quan tài đá lớn như vậy.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy quan tài hai người, khá giống chiếc giường trong tiệm đồ dùng gia đình, người bình thường đều ngủ giường đơn, mà đây hiển nhiên là một chiếc giường hai người xa hoa bản nâng cấp.

Tôi không khỏi ngạc nhiên, muốn xem thử đây rốt cuộc là mộ của ai mà lại tốn công sức như thế.

Không chừng đây là mộ của hoàng đế cô đại nào đó, bên trong chôn vàng bạc châu báu đếm không hết thì sao.

Ai ngờ tôi vừa mới bước lên, Tô Mộc đã níu tôi lại, nói: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ!”

“Trong quan tài có người chết hả?” Tôi hỏi, có điều nói xong tôi mới ý thức được mình nói nhầm, nếu không có người chết thì đặt quan tài ở đây làm gì.

Sau đó tôi căng thẳng, trong đó có người chết, hơn nữa đây là hang âm của trận trùng âm, cũng chính là âm trong âm, tất cả âm khí cũng là vì nuôi dưỡng người chết trong quan tài, mọi người đều biết, người chết gặp phải âm khí không phải chuyện tốt.

Ngay cả Vy Vy và giám đốc ngoài kia nhiễm phải âm khí đều vùng dậy thành cương thi, thi thể trong này đặc biệt có âm khí nuôi dưỡng, còn không biết nuôi dưỡng biết bao nhiêu ý niệm, như vậy trong quan tài rất có thể cũng giam giữ hai cương thi!

Thực lực cương thi không hề thấp!

Gần như trong nháy mắt, tôi níu Tô Mộc lại, không cho anh tới gần nữa, run run nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Không sợ, có anh ở đây.” Tô Mộc vỗ vai tôi, đương nhiên anh cũng đoán được bên trong là gì, sắc mặt có chút nặng nề, có điều anh vẫn chậm rãi tiến về phía quan tài đá hai người.

“Đây rất có thể là nơi cuối cùng anh trai của anh xuất hiện lúc còn sống, nếu anh ấy đã đặt vật quan trọng như Thiên Địa Kích ở đây đã nói lên tầm quan trọng của người trong quan tài đối với anh ấy, anh muốn nhìn xem.” Tô Mộc vừa đi vừa nói.

Có anh bên cạnh, tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút, nếu chuyện liên quan đến anh trai của anh, anh cũng nghĩ như vậy, tôi đành cứng rắn theo sát phía

sau anh đi về phía quan tài đá.

Quan tài đá chỉ lẳng lẳng nằm trên mặt đất, thân quan tài rất mộc mạc, hình như là do người làm thủ công, toàn bộ quan tài không có bất kỳ hoa văn nào, chính giữa nắp quan tài điêu khắc một con cá âm nhỏ màu đen, mà phía dưới cá âm nhỏ có một cái lỗ nhỏ, toàn bộ âm khí trong hang âm đều chảy vào lỗ này dưới sự dẫn dắt của cá âm nhỏ.

Tô Mộc đương nhiên cũng chú ý tới cái lỗ nhỏ kia, anh hít sâu một hơi, bảo vệ tôi sau lưng, nặng nề nói: “Nắm chặt ngọc bội anh đưa cho em, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, anh sắp mở quan tài.”

Tôi cũng hít sâu một hơi, nghiêm túc gật đầu, trực tiếp chắn ngọc bội trước mặt tôi.

Thấy tôi chuẩn bị xong, cánh tay thon dài trắng nõn của Tô Mộc đặt trên quan tài đá, gõ ba cái có tiết tấu như gõ cửa, sau đó chờ bên trong đáp lại.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, dù cho cây kim rơi xuống tôi cũng nghe thấy, tôi căng thẳng không dám thở mạnh.

Đợi đã lâu, quan tài đá hai người trước mặt đều yên lặng, không có tiếng đáp lại.

Tô Mộc không thăm dò nữa, tay ngưng tụ âm khí đẩy nắp quan tài đá hai người ra!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Mời khách

Một thi thể nữ xuất hiện trước mặt chúng tôi, cô ấy yên tĩnh nằm trong quan tài không nhúc nhích, cũng không có hiện tượng xác chết vùng dậy.

Mặc dù không có xác chết vùng dậy, có điều khi thấy cô ấy, tôi vẫn có chút kinh ngạc, tôi đã tưởng tượng đủ các tình huống sau khi mở quan tài, hai cương thi lợi hại siêu cấp chọt xông tới, hoặc hai thi thể bất dậy, cặp mắt khô héo nhìn chúng tôi, hỏi chúng tôi vì sao quấy rầy giấc ngủ của bọn họ, dù gì cũng là hai thi thể nằm trong quan tài, không có phản ứng gì.

Bất kể là giả thiết nào, trong quan tài đều là hai người, hơn nữa là một nam một nữ.

Kết quả làm tôi kinh ngạc, một người, vì sao lại nằm trong quan tài hai người, hơn nữa cô gái này nhìn rất trẻ, chỉ hơn hai mươi tuổi, dưới sự bảo tồn của âm khí, cô ấy giống y như người sống, chỉ có cảm giác như đang ngủ mà thôi.

Dù như thế, tôi vẫn có chút căng thẳng, nắm chặt ngọc bội trong tay, đề phòng cô ấy đột nhiên vùng dậy.

Có điều một hồi lâu sau, cô ấy cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Tôi không khỏi thở dài một hơi, xích lại gần, chăm chú nhìn gương mặt của cô gái đó, khen ngợi: “Đẹp quá, cô gái này thật xinh đẹp, hèn gì anh trai của anh lại đặc biệt tạo nên trận pháp phức tạp này để nuôi dưỡng cô ấy...”

Nói chưa dứt lời, ánh mắt của tôi đột nhiên dừng lại trên hình vẽ ở bả vai cô.

Thi thể nữ đó mặc quần áo trắng, như mới tắm xong, mà ở trên vai trái của cô ấy, một đóa hoa sen chớm nở nổi bật trên trang phục, chiếu rọi gương mặt hoa đào hết sức đẹp mắt.

Lâm Yến Nhi!

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Cô ấy lại là Lâm Yến Nhi!

Tô Mộc đã từng nói, Lâm Yến Nhi chỉ mặc đồ trắng, trên trang phục sẽ có hình vẽ hoa sen trắng!

Trong lòng tôi sợ hãi không thôi, quay đầu nhìn về phía Tô Mộc.

Chỉ thấy anh cũng nhú chặt mày, không dám tin nhìn thi thể nữ trong quan tài.

Trong nháy mắt cả hang động lặng ngắt như tờ, không ai lên tiếng.

Ngay ngắn hồi lâu, Tô Mộc mới tiến lên hai bước, thận trọng đến bên cạnh quan tài, ngắm nhìn cô gái nằm trong quan tài.

Mà tôi nhìn anh cẩn thận như vậy, trái tim chột đau đớn như kim châm.

Vận mệnh trên người, tôi trăm phương ngàn kế khuyên bản thân không để ý đến chuyện của Lâm Yến Nhi, trước khi tìm được Lâm Yến Nhi, tôi phải tận hưởng ông chồng hoàn mỹ trời ban cho tôi, nhưng tôi vừa mới một lòng giao trái tim mình cho anh, Lâm Yến Nhi lại xuất hiện, hơn nữa cô ấy còn nằm ở đây, lúc này chúng tôi đã mây mưa trong hang động này...

Tôi quả thực không biết nên xử sự thế nào, giờ khắc này rốt cuộc đã tới, mà trước mặt Tô Mộc và Lâm Yến Nhi, tôi vốn dĩ dư thừa...

Tôi lui lại từng bước, không muốn thấy hình ảnh bọn họ gặp lại nhau, trực tiếp xoay người sang chỗ khác, muốn rời khỏi hang động này.

Nhưng lúc đi đến bên vách đá tôi mới hồi phục tinh thần lại, đây cũng là một trận pháp, trước khi Tô Mộc chưa phá giải trận pháp này, tôi không thể ra được.

Thực sự không có cách nào, tôi đành ngồi dựa vào vách đá, lẳng lặng đợi Tô Mộc ra.

Đường như thời gian trôi qua dài như một thế kỷ, Tô Mộc mới ôm thi thể Lâm Yến Nhi đi ra.

Gương mặt anh không buồn không vui, không nhìn ra bất cứ biểu cảm gì, có điều dáng đi của anh hơi cứng nhắc, rõ ràng có thể nhìn ra lúc này anh rất vui mừng, chỉ là đang cố gắng kiềm nén tâm trạng trước mặt tôi, không muốn biểu lộ ra mà thôi.

“Đi thôi.” Tô Mộc đi tới trước mặt tôi, nhẹ nhàng nói một câu, sau đó anh niệm chú, âm khí trên người trực tiếp ngưng tụ thành hình dáng của Thiên Địa Kích, đâm vào vách đá phía sau tôi.

Lúc này vách đá như trang giấy, gặp phải Thiên Địa Kích do âm khí hóa thành trực tiếp vỡ nát, rơi xuống.

Lần này Tô Mộc lại không bảo vệ tôi, chỉ bảo tôi cẩn thận một chút, sau đó anh ôm Lâm Yến Nhi xuyên qua đá rơi ra ngoài trước.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, tôi đau khổ đến mức muốn chết, rõ ràng vừa rồi còn tốt như vậy, bây giờ tìm thấy Lâm Yến Nhi, chớp mắt đã thay đổi.

Nước mắt như mưa muốn tuôn ra, nhưng tuyến lệ như bị chặn lại, không thể rơi một giọt nước mắt nào, bức bối đến khó chịu.

Khoảng khắc này, ngay cả không khí dường như đều biến thành dao nhỏ đâm vào tim tôi mỗi khi tôi hít thở.

Chớp mắt tảng đá đã nện xuống trước mặt tôi, tôi có ý muốn tránh, nhưng đôi chân như bị đóng đinh cứng nhắc không thể nhấc lên nổi.

Tôi thậm chí đột nhiên nảy ra một ý nghĩ trong đầu, nếu Tô Mộc tìm được Lâm Yến Nhi rồi, cũng không cần tôi nữa, tôi bị tảng đá đập chết biến thành quỷ, anh cũng sẽ không đề ý nhỉ?

Trong mơ hồ, dường như có bóng người xông tới ôm eo của tôi, nhanh chóng đưa tôi xuyên qua đá rơi, trở về hang động bên ngoài.

Tôi chấn động tinh thần, là Tô Mộc quay về cứu tôi?

“Đương Dương, vừa rồi quá nguy hiểm, sao em không né?” Phía sau là khuôn mặt của Đường Dũng, dường như anh ta bị đá đập trúng, trên trán bầm đen, ánh mắt đang lo lắng nhìn trên người tôi, kiểm tra tôi có bị thương không.

Người cứu tôi là Đường Dũng, trong lòng tôi rất thất vọng, đôi mắt không tự chủ nhìn về phía Tô Mộc.

Anh không hề chú ý tới tôi, lúc này đã buông thi thể của Lâm Yến Nhi ra, đang thi thảm gì đó với Tô Đoàn.

Trái tim tôi càng lạnh lẽo, nước mắt nén thật lâu cũng đã rơi.

Đường Dũng thấy tôi khóc, còn tưởng rằng bản thân mình chọc tôi, liền buông tay khỏi eo tôi, lúng túng nói: “Em đừng khóc, anh không động vào em còn không được sao?”

“Tôi bị giật mình.” Tôi nức nở nói, nói xong tôi cố gắng mỉm cười với Đường Dũng, nói: “Cám ơn anh vừa này đã cứu tôi.”

“Cám ơn gì, nên làm thôi, thân là bạn trai em thì nên làm kỹ sư của em, bảo vệ em an toàn bất cứ lúc nào.” Đường Dũng nở nụ cười, khí phách vỗ ngực, muốn biểu hiện đáng về anh dũng, nhưng vừa cười thì lại đụng đến vết thương trên trán khiến anh ta đau điếng.

Lúc này trận trùng âm đã phá, phía ngoài hang động còn hơi lạnh nhưng đó là nhiệt độ bình thường trong lòng đất, đã không còn âm khí lưu động.

Hai người Tô Mộc nghiên cứu một lúc lâu, nói muốn đi lên, anh nhìn tôi, mỉm cười với tôi nhưng tay vẫn ôm Lâm Yến Nhi, cũng không có ý muốn tới tìm tôi.

Tôi không muốn nhìn nữa, dẫn đầu leo lên thang dây ra ngoài.

Trịnh Lâm và Đường Dũng theo sát tôi, lúc này bên trên đã là giữa trưa, lại được nhìn thấy mặt trời ấm áp, tôi lại cảm giác như xa rồi đã lâu, rất lưu luyến sự ấm áp mà mặt trời mang lại.

Bởi vì có cảnh sát bị thương, phần lớn cảnh sát đều đã đi hết, chỉ còn lại một xe cảnh sát vẫn dừng bên cạnh, hai cảnh sát trẻ đang ngồi trong xe, tay cầm chặt súng, thấy chúng tôi đi lên mới dám thả lỏng, nhưng bọn họ vẫn không dám đi lên trước, chỉ hết hỏi chúng tôi thế nào, có người bị thương hay không.

Tôi không còn lòng dạ đáp lại bọn họ, chỉ lắc đầu, sau khi đi lên có Tô Đoàn đến nói chuyện với bọn họ.

Sau khi tôi phơi nắng một lúc thì đứng lên gọi Trịnh Lâm, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Em đi đâu? Giăng co suốt đêm, đói bụng không, anh mời em ăn một bữa nhé?” Đường Dững lập tức tiến đến, cười hi hi hỏi tôi.

Nghe anh ta nói vậy, tôi thực sự đói bụng, bèn gật đầu đồng ý.

Dù gì đã đến nước này, chỉ cần không thấy Tô Mộc, đi đâu cũng được.

Đường Dững thấy tôi đồng ý bèn kéo tay tôi đi về phía xe.

Tôi vốn còn chút do dự, muốn nói một câu tạm biệt với Tô Mộc, nhưng khi tôi quay đầu tìm Tô Mộc lại thấy anh quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt hướng về mặt của Lâm Yên Nhi, dường như lại hôn môi Lâm Yên Nhi!

Hình ảnh kia làm tổn thương đôi mắt của tôi, chút không nở cuối cùng của tôi cũng tan thành mây khói, tôi nắm lại tay Đường Dững, đi theo anh ta lên xe.

Sau khi lên xe, Diệu Diệu còn vui hơn cả Đường Dững, kéo tay tôi rồi chen vào lòng tôi, sống chết không chịu ngồi đằng sau, còn không ngừng nói tôi rất cuộc đã phát hiện điểm tốt của đại ca.

Cuối cùng Đường Dững không nhịn được, mắng Diệu Diệu một trận, thẳng bẻ đành ngoan ngoãn về phía sau ngồi cùng Trịnh Lâm.

Dọc đường đi, Đường Dững lái xe thật nhanh, cuối cùng xe dừng lại ở khách sạn Hilton nơi tôi gặp Tô Đoàn lần đầu tiên.

Tâm trạng của tôi khá tệ, im lặng suốt đường đi, có điều lúc này tôi cũng không kiềm nén được nữa, quay đầu nhìn Đường Dững, hỏi anh ta: “Anh mua vé số trúng độc đắc à? Lại đi ăn ở nơi sang trọng như vậy.”

Tôi biết tình hình của Đường Dững, bán bùa hộ mệnh kiếm tiền, nghèo rớt mòng tơi, còn keo muốn chết, bây giờ đột nhiên tới nơi mắc như vậy để ăn, tôi cảm thấy thật kỳ lạ.

“Anh chưa bao giờ mua vé số, có điều mời Dương Dương của anh ăn, sao có thể đến quán ven đường được, đương nhiên phải cao cấp chứ, yên tâm, một bữa cơm thôi, anh vẫn mời được.”

Đường Dững vẫn cười hi hi, anh ta dường như nhìn ra tôi không vui, dọc đường vẫn kiên nhẫn không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, chỉ cố gắng làm tôi vui.

Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp, không nhịn cười được, nói: “Hay là bỏ đi, tình hình gì của anh mà tôi không biết, ăn xong bữa này thì anh phải dẫn theo Diệu Diệu đi làm ăn mày luôn, chúng ta qua nơi khác ăn đi.”

Nói xong, tôi bảo Đường Dững lái xe, nhưng Đường Dững vẫn khăng khăng đẩy cửa xuống xe, đi vòng qua ghế lái phụ lịch thiệp mở cửa xe, cười nói: “Mời.”

Diệu Diệu cũng vui vẻ khác thường, nhảy xuống xe, kéo tôi nói: “Chị ơi, chị không cần tiết kiệm tiền giúp đại ca của em đâu, ở đây anh ấy có thể siêu VIP đó, ăn uống hoàn toàn miễn phí, gần đây anh ấy đều ăn chùa ở đây, không cần khách sáo.”

Nói xong bèn kéo tôi đi vào trong.

Tôi đã hiểu rõ, thì ra là vậy, với tính cách keo kiệt của Đường Dững, bằng lòng dẫn tôi tới đây ăn, nhất định không phải tiêu tiền bình thường.

Có điều tôi lập tức tò mò, hỏi Diệu Diệu sao Đường Dững lại có thể VIP ở đây.

Truyện được cập nhật nhanh nhất & miễn phí

Diệu Diệu càng thêm kiêu ngạo, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, nói: “Đại ca của em là tăng nhân siêu lợi hại, giúp chị đều là miễn phí, nhưng nếu người khác muốn tìm đại ca của em thì phải bỏ rất nhiều tiền, gần đây đại ca của em nhận mỗi lần ăn của ông chủ khách sạn này nên mới có tấm thẻ tiêu dùng vô hạn đó.”

Nói xong Diệu Diệu còn liếc nhìn Đường Dững, lại nói: “Hai ngày này, đại ca của em vốn phải làm bùa hộ mệnh cho người ta, vì biết chị gặp nguy hiểm nên mới bỏ lỡ.”

“Nói nhiều thế, lát nữa có muốn ăn bánh kem không?” Nghe Diệu Diệu thì thầm với tôi, Đường Dững trừng mắt nhìn Diệu Diệu.

Sau đó anh ta kéo tôi đến nhà hàng quen thuộc, có thể nhìn ra được ngày nào anh ta cũng ở đây, mà trong người phục vụ khách sạn thấy anh ta cũng lần lượt gật đầu, cung kính gọi anh ta là anh Đường.

Đường Dũng càng thêm đắc ý, vừa khoe khoang nói tôi muốn ăn gì cứ gọi, vừa ra về đại sư, chào hỏi người phục vụ dọc đường.

Tôi mỉm cười với dáng vẻ nghiêm túc của anh ta, cũng không khách sáo với anh ta nữa, gọi mấy món mình thích ăn.

Lúc ăn, vì tôi không ngại ngần bèn tán gẫu với Đường Dũng, hỏi anh ta xem ông chủ khách sạn đã xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành sao lại muốn làm bùa hộ mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Bay càng cao, té càng đau

Đường Dũng bí hiểm cười cười, tay vờ vuốt vuốt chòm râu không tồn tại như một đại sư, nói: “Cũng không có gì, chẳng qua ông chủ khách sạn này ngưỡng mộ danh tiếng của anh, muốn anh làm bùa hộ mệnh để phù hộ khách sạn kinh doanh phát đạt nên tìm anh thôi.”

“Cái gì, vốn dĩ là trong nhà ông chủ này đã xảy ra chuyện nên mới tìm đến.” Diệu Diệu vô tình vạch trần Đường Dũng.

Sau đó thằng bé tiến đến bên cạnh tôi, thấp giọng nói: “Con gái của ông chủ này bị bạn trai đâm chết một năm trước, từ đó về sau trong nhà liên tục xảy ra chuyện lạ, dường như oan hồn con gái quấy rối, ông chủ này tìm rất nhiều đạo sĩ đến đuổi quỷ, đều không tìm được hồn vía của con gái, thực sự không có cách nào khác mới tìm đến chúng tôi, muốn dùng bùa hộ mệnh an ủi con gái đừng xuất hiện dọa người.”

“Ồ... Thì ra là vậy.” Tôi gật đầu, có điều mơ hồ cảm thấy có gì đó sai sai.

Con gái bị bạn trai đâm chết, hình như tôi có nghe nói chuyện này ở đâu đó, hơn nữa còn là chuyện xảy ra một năm trước, giống thời gian mất của con gái ông chủ Phùng Đông.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nhớ ra một việc, về cái chết của con gái Phùng Đông, lúc đó người chết không chỉ có con gái ông ta và chồng chưa cưới, mà còn có cả bạn thân của cô ấy!

Cô bạn thân đó bị bạn trai đâm chết trong giấc ngủ!

Có cần phải trùng hợp như vậy không!

Tôi lập tức hỏi Đường Dũng xem con gái nhà người bị hại tên gì, lúc còn sống có phải là bạn của con gái Phùng Đông không.

Đường Dũng thấy tôi kích động như vậy, hỏi tôi có quen con gái nhà ông ta không?

Tôi nói không tính là quen, có điều vẫn thúc giục Đường Dũng gọi điện thoại cho người bị hại, hỏi vấn đề này.

Đường Dũng đành lấy điện thoại di động ra gọi cho ông chủ khách sạn, lúc Đường Dũng nhắc đến con gái của Phùng Đông, đầu dây bên kia đột nhiên im lặng, một lúc sau mới có âm thanh truyền đến, đợi ông chủ khách sạn nói xong, Đường Dũng nghiêm túc hơn, nhìn tôi nói: “Đúng vậy, sao em biết điều này.”

Sự việc không nằm ngoài dự liệu của tôi, tôi bèn kể chuyện trước đây tôi và Tô Mộc mua căn nhà có ma cho Đường Dũng nghe, cũng kể luôn chuyện tôi đã nghe được từ chỗ đi Bình Khanh cho Đường Dũng.

Đường Dũng nghe xong lại không có gì bất ngờ lắm, cười nói Giang Minh lớn như vậy, nhà giàu đều quen nhau, con gái của bọn họ trở thành bạn tốt cũng là chuyện thường, chỉ không ngờ mỗi lần ăn anh ta nhận lại có liên quan đến căn nhà ma của chúng tôi.

Nói xong anh ta ăn mau, còn hỏi tôi ăn xong có muốn gặp ông chủ khách sạn này với anh ta không.

Bây giờ tôi không muốn quay về đối mặt với Tô Mộc và Lâm Yến Nhi, vốn định về nhà, có điều Đường Dũng đã mời tôi thì tôi gật đầu đồng ý thôi, thứ nhất là vì tôi quả thực rất tò mò, thứ hai là tôi cũng lo lắng bây giờ về nhà lại bị mẹ tôi nhìn ra cái gì đó, dù gì bà ấy cũng nuôi tôi từ nhỏ, chỉ cần tôi hơi có chút khác thường, bà ấy có thể nhận ra ngay.

Thấy tôi đồng ý, Đường Dũng và Diệu Diệu đều rất vui mừng, chỉ có Trịnh Lâm rầu rĩ không vui bên cạnh tôi.

Tôi hỏi cậu ta sao vậy, có phải không muốn để tôi gặp ông chủ kia hay không.

Cậu ta lắc đầu nói không phải, sau đó nói: “Chủ nhân mới vừa luyện được cả âm nhỏ, trong đàn diên trên chứa đựng rất nhiều âm khí, âm khí này đều cực kỳ thuần khiết, không có chút lệ khí nào, em lo chị đi theo đại ca Đường nhìn thấy con gái ông chủ kia, hồn vía của cô ta chắc chắn đầy lệ khí, đến lúc đó nếu thấm vào người chị...”

Cậu ta chần chừ một chút, lại nói: “Mặc dù không thấm vào người chị, cá âm nhỏ cũng là vật chí bảo đối với quý, chị vừa mới luyện được cá âm nhỏ, vẫn chưa hoàn toàn khống chế được nó, bây giờ không có lệ quý đại nhân bên cạnh bảo vệ, em rất lo lắng..”

Không đợi cậu ta nói xong, Đường Dũng đã ngắt lời của cậu ta, vẻ mặt khó chịu: “Trịnh Lâm, có tôi ở đây, cậu sợ cái gì, cậu thấy tôi không lợi hại bằng lão quý kia?”

Trịnh Lâm kinh ngạc, cậu ta là do Đường Dũng luyện ra, mặc dù là tiểu quý của tôi, nhưng trong lòng cũng rất thân thiết với Đường Dũng, nếu không khi tôi gặp chuyện không may, cậu ta cũng sẽ không thông báo cho Đường Dũng trước tiên. Có thể bởi vì quan hệ giữa tôi và Tô Mộc, cậu ta cũng vâng lời Tô Mộc, luôn cảm thấy tôi ở bên Tô Mộc mới an toàn nhất, bây giờ bị Đường Dũng hỏi như vậy, đương nhiên cậu ta luống cuống không biết trả lời thế nào.

Tôi biết Trịnh Lâm đều là vì tốt cho tôi, thấy cậu ta khó xử, tôi lập tức bảo vệ cậu ta phía sau, hỏi Đường Dũng làm gì vậy, sao lại làm khó dễ Trịnh Lâm nhà tôi.

Đường Dũng nhìn tôi cười hi hi, nói anh ta chỉ đùa một chút với Trịnh Lâm, sao lại làm khó dễ cậu ta chứ, nói xong bèn kéo tay tôi, muốn kéo tôi ra ngoài.

Tôi liếc nhìn anh ta, lạnh lẽo tách khỏi anh ta, kéo Trịnh Lâm và Diệu Diệu ra ngoài.

Trước khi ra cửa, tôi thấy Đường Dũng đang trừng mắt làm mặt quỷ với Trịnh Lâm, đáng vẻ tức tối không dám bùng ra, lại có chút đáng yêu.

Cười cười không nói, không lâu sau chúng tôi đã đến phòng làm việc của chủ tịch, một người đàn ông trung niên phát tướng hơn năm mươi tuổi đã chờ ở bên trong, thấy chúng tôi tới thì lập tức đứng dậy nghênh đón Đường Dũng, còn gọi một tiếng đại sư.

Mà trong phòng làm việc còn có một người khác đang ngồi, người đó mặc trường bào màu xám đen, tết tóc đuôi sam, chân mang tất trắng kéo lên tới đùi.

Thấy trang phục, ông ta là đạo sĩ, chắc cũng bằng tuổi chủ tịch, khoảng hơn năm mươi tuổi, nuôi chòm râu dê màu đen.

Mà thái độ của ông ta lại có chút kiêu căng, sau khi liếc mắt nhìn chúng tôi thì trực tiếp quay đầu sang chỗ khác, tiếp tục uống trà, không thèm nhìn chúng tôi.

Qua giới thiệu, tôi biết chủ tịch tên là Đồng Bình, cô con gái chết thảm tên là Đồng Ngọc Thanh, mà đạo trưởng có vẻ mặt kiêu căng kia là hội trưởng hiệp hội Đạo giáo thành phố Giang Minh, đạo hiệu Phong Thiên.

Trong lòng tôi oán thầm, Phong Thiên, đạo hiệu này thật ngông cuồng, phải là người tự tin cỡ nào mới có thể tự đặt cho mình đạo hiệu Phong Thiên.

Có điều tôi vẫn không lên tiếng, đứng sau lưng Đường Dũng.

Mà biểu hiện của Đường Dũng hơi nằm ngoài dự liệu của tôi, tôi cho rằng anh ta thích thể hiện, gặp người như Phong Thiên nhất định sẽ tự cao tự đại, ai ngờ anh ta rất nhiệt tình bắt tay Phong Thiên, nói hân hạnh gì đó, sau đó lại giới thiệu với Phong Thiên và Đồng Bình rằng tôi là bạn gái của anh ta.

Tôi tròn to mắt, vừa nãy còn cảm thấy anh ta chần chừ, không thích khoe khoang, bây giờ lại ăn nói bừa bãi, nói tôi là bạn gái của anh ta!

Vừa định mở miệng giải thích, Phong Thiên nhìn về phía tôi, sau đó ánh mắt hơi nhìn xuống, lộ ra sự vui mừng, nói: “Cậu em không tính giới thiệu hai bạn nhỏ này sao?”

Trong lòng tôi kinh ngạc, theo bản năng bảo vệ Diệu Diệu và Trịnh Lâm đằng sau.

Không biết vì sao, tôi cực kỳ ghét người không liên quan thấy tiểu quý của tôi, cứ có cảm giác bị người khác nhìn trộm bí mật của mình.

Có điều Phong Thiên này khá có bản lĩnh, chỉ ít ông ta có thể thấy Diệu Diệu và Trịnh Lâm, chứng tỏ ông ta đã tu luyện mở thiên nhãn, không cần phải mượn vật ngoài để thấy quý.

Dựa theo cách nói của Trịnh Lâm, đây đã thuộc về mức lợi hại, dù sao dựa theo tu luyện thông thường, muốn mở thiên nhãn cần phải tích lũy theo năm tháng.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Chỉ ít ông ta không phải kẻ lừa đảo vô học, trong lòng tôi cũng tôn trọng ông ta, người có năng lực từ trước đến nay luôn kiêu căng.

Chỉ là Phong Thiên vừa nói ra, Đồng Bình hoảng sợ nhìn tôi và Đường Dũng, hỏi trong phòng này còn có những người khác nữa ư?

Đường Dũng cũng không né tránh, nói thẳng tiểu quý anh ta nuôi cũng ở đây, chỉ là ông ấy không thấy mà thôi.

Đồng Bình càng thêm hoảng sợ, có điều xuất phát từ sự tôn trọng với Đường Dũng, bèn gật đầu nói: “Đại sư quả nhiên là đại sư, còn mang theo tiểu quý ngài nuôi, nếu vậy thì tôi yên tâm rồi, ngài tình thông giao tiếp với quý, lát nữa nhất định có thể trấn an vong hồn của con gái tôi.”

“Ha ha, nuôi hai đứa trẻ làm tiểu quý, đối với tăng nhân Thái Lan mà nói cũng không phải là việc khó gì, rốt cuộc có tìm được vong hồn của con gái rượu hay không vẫn khó nói.” Phong Thiên thu hồi ánh mắt, cười lạnh.

Ấn tượng hòa dịu của tôi với Phong Thiên chớp mắt lại tan vỡ, thấp giọng hỏi Đường Dững xem Phong Thiên này rốt cuộc làm gì, sao cũng ở đây.

Đường Dững nói Phong Thiên cũng là người Đồng Bình mời tới bắt quỷ, trong tình huống bình thường, việc này không thể phiền hai người, có điều gần đây vợ Đồng Bình bị vong hồn con gái giày vò đến phát điên, đã vào bệnh viện tâm thần, hơn nữa một năm nay ông ấy tìm rất nhiều người cao tay đến, chưa từng có ai có thể giải quyết được, ông ấy chò cùng rút giậu, đành tìm hai người một lúc.

Tôi nhanh chóng hiểu rõ, khó trách đạo sĩ kia ra vẻ coi thường người khác, thì ra ông ta và Đường Dững là đối thủ cạnh tranh, hơn nữa tôi có thể nhìn ra được, ông ta thấy tôi và Đường Dững đều khoảng chừng hai mươi tuổi nên coi thường chúng tôi.

Sau khi chào hỏi nhau, Đồng Bình nói mấy câu khách sáo rồi nóng lòng thúc giục chúng tôi thi triển pháp thuật.

Đạo sĩ kia liếc nhìn chúng tôi, cười khinh khinh, ông ta nói muốn đến mộ Đồng Ngọc Thanh để gọi hồn.

Chỉ cần gọi được hồn, ông ta ắt có niềm tin khuyên Đồng Ngọc Thanh đi đầu thai chuyển thế, sau đó sẽ làm đàn cúng bái hành lễ cho Đồng Ngọc Thanh một khởi đầu tốt, để kiếp sau cô ấy có thể đầu thai đến một nhà tốt.

Đồng Bình nghe xong gật đầu, nhưng ông ấy cũng không kích động lắm, dường như đã quen với một quy trình giống nhau, có lẽ trước đây nhiều người cao tay ông ấy tìm cũng có phương án này.

Sau đó ông ta đi tới trước mặt Đường Dững, hỏi: “Đại sư Đường thì sao, có tính toán gì không, nếu có gì cần tôi giúp một tay thì cứ nói.”

Đường Dững gật đầu, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười không đáng tin cậy, liếc nhìn Phong Thiên, nói: “Nếu đạo trưởng Phong Thiên muốn đến mộ của Ngọc Thanh gọi hồn thì tôi cũng đi theo là được, tạo bùa hộ mệnh cần phải dùng tro cốt của cô ấy.”

Đồng Bình liên tục gật đầu, nói vậy thì tốt.

Nói xong thì ra dấu mời với chúng tôi.

Chúng tôi và Phong Thiên đồng thời đứng lên, đến cửa khách sạn, Đồng Bình đã sắp xếp một chiếc Maybach đợi ở đó.

Chỉ là lúc lên xe, Phong Thiên lại giở trò, ông ta liếc nhìn Đường Dững, nói: “Bốn đạo cần chuẩn bị một chút trên đường để gọi hồn, không tiện đi chung một chiếc xe với người khác, cậu Đường vẫn nên đi chiếc xe khác thì hơn.”

Trời đất, tôi nhìn lâu lắm rồi đó, lúc này đã không nhìn nổi nữa, đáng về này sắp lên tới trời rồi!

Cũng không phải tôi chưa từng thấy gọi hồn, Tô Đoàn đã từng gọi hồn, chỉ cần dùng một ít hương và đậu là có thể làm được, ông ta chỉ cần mang đủ, cần phải chuẩn bị gì trên đường chứ!

Có điều Đường Dững quả thực tốt tính lạ kỳ, trực tiếp ngăn tôi lại, nói: “Nếu thế thì chúng ta lái xe đi vậy, dù gì chúng ta cũng lái xe tới.”

Nhưng Đồng Bình bị sửa gáy lại có chút ngại ngùng, vội vàng nói là do ông ấy suy nghĩ không chu đáo, ông ta sẽ gọi một chiếc xe nữa qua đây ngay.

Đường Dững khoát tay, nói không cần phiền phức như vậy, nói xong chỉ cười lạnh, đưa chúng tôi lên xe rồi lái theo chiếc Maybach trước mặt.

Tôi ngồi ở vị trí ghế lái phụ, nhìn gương mặt liên tục cười lạnh của Đường Dững, bèn hỏi tại sao anh ta lại nhường nhịn đạo sĩ thối kia khắp nơi như thế.

Thực lực của anh ta tôi cũng biết, tương đương với Tô Mộc, còn có thể luyện được tiểu quý Trịnh Lâm cấp bậc ác quỷ, mặc dù không dám nói lợi hại hơn đạo sĩ thối kia, nhưng cũng không thua kém, dựa vào cái gì mà lại để cho người khác ức hiếp như vậy.

“Dương Dương, chơi với người như vậy phải có kiên nhẫn, em có nghe câu nói rằng bay càng cao, té càng đau không?” Đường Dững cười sâu xa, nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Hải nhi sát

“Là ý gì?” Tôi thấy Đường Dững nói có lòng tin như vậy, không khỏi nhóm lên sự chờ mong bé nhỏ.

“Đội lát nữa em sẽ biết.” Đường Dững cười chớp mắt nhìn tôi, không chịu nói cho tôi biết.

Tôi đành chờ, trên đường Đường Dững bảo tôi nghỉ ngơi một lúc, mộ của Đồng Ngọc Thanh chôn khá xa, tối hôm qua tôi lại không ngủ, cứ thức như vậy không tốt cho cơ thể.

Lúc đầu tôi không mệt, chỉ là tinh thần có chút uể oải, có điều nghe Đường Dững nói như vậy, tôi thực sự hơi buồn ngủ, bèn dựa ra ghế lái phụ chợp mắt.

Đến khi tôi tỉnh lại, trời đã tối đen, đoạn đường này lại mất tận sáu bảy tiếng.

Tôi có chút kỳ lạ, lẽ ra người đã chết nên chôn trong cùng một thành phố với người thân, dù gì chôn ở nơi mình sinh ra cũng chính là lá rụng về cội mà mọi người thường nói.

Nhưng mất đến bảy tám tiếng, đừng nói ra khỏi thành phố, mà là ra khỏi tỉnh luôn rồi, mặc dù Đồng Bình rất có tiền, cũng không cần thiết phải chôn con gái của mình xa như vậy chứ?

Thấy tôi tỉnh lại, Đường Dững đuổi người, nói sắp ra khỏi cao tốc, sắp tới rồi.

Lúc này tôi mới phát hiện lúc này chúng tôi đã đến huyện Vĩnh Cửu, phía trước còn hai cây số nữa là ra khỏi cao tốc.

Lúc này tôi đã ngủ đủ giấc, tinh thần phấn chấn, thấy khuôn mặt Đường Dững lộ vẻ mệt mỏi, bèn chủ động nói ra khỏi cao tốc đổi tôi lái xe.

Ai ngờ Đường Dững có biểu cảm như thấy quý, xem xét tôi rồi nói: “Thôi đi cô, để cô lái xe thì đợi tới bình minh chúng ta cũng không đến được ngôi mộ.”

“Tôi...” Tôi tức đến mức suýt chút nữa muốn chửi thề, tuy kỹ thuật lái của tôi bình thường, nhưng cũng không đến nỗi anh ta không chừa thể diện cho tôi như vậy chứ, dù gì tôi cũng có ý tốt mà!

Đường Dững thấy tôi sắp tức giận mới cười một tiếng, nói: “Không phải anh khinh thường em, lần trước em lái xe quá mạo hiểm, anh sợ em lại làm anh sợ đến tái phát bệnh tim, hơn nữa phía trước là đường núi, cứ để anh lái đi.”

Nói xong anh ta bẻ lái vài lần, tôi thậm chí có thể nghe trên người anh ta vang lên tiếng kèn kẹt.

Có điều anh ta nói đúng sự thật, với kỹ thuật lái của tôi, lái trên đường núi trừ phi muốn chết, sau khi lờm anh ta, tôi đành phải thôi.

Sau khi rời cao tốc tiến vào huyện Vĩnh Cửu, chiếc Maybach phía trước dừng lại trước cửa một nhà hàng trang trí khá ổn, Đồng Bình cười đi tới, khách sáo nói với Đường Dững đoạn đường này cực khổ rồi, sau đó nói chúng tôi vào ăn tối trước, sau đó mỗi người chuẩn bị một chút, chỉ cần chạy tới phần mộ trước mười hai giờ là được.

Đạo sĩ kia muốn gọi hồn trước mộ, đương nhiên sẽ chọn lúc mười hai giờ đêm âm khí nặng nhất để tiến hành, như vậy xác suất thành công sẽ cao hơn phân nửa.

Đường Dững cũng không có ý kiến, lúc này chắc cũng không còn xa ngôi mộ của Đồng Ngọc Thanh, tất cả mọi người khá thoải mái, hơn nữa mặc dù đi xe nhưng đi suốt năm sáu tiếng cũng khá mệt, mọi người nhanh chóng vào nhà hàng, đi vệ sinh rửa mặt gì đó.

Cùng lúc đó tài xế của Đồng Bình đã đặt xong phòng bao và một bàn đồ ăn lớn.

Tôi là người đầu tiên đi vệ sinh ra, bèn ngồi trong phòng bao tán gẫu với Diệu Diệu và Trịnh Lâm.

Trong lúc tán gẫu, tôi thấp thoáng nghe được gần đây có người khác nói chuyện, hình như là phòng bao sát vách, giữa những câu nói thỉnh thoảng có xen vào từ thương gia, Đồng.

Tôi lập tức chú ý, thương gia họ Đồng, không đúng lúc như vậy chứ, người bọn họ nói có phải là Đồng Bình không?

Tôi lập tức ngăn Diệu Diệu và Trịnh Lâm tán gẫu, bảo bọn họ im lặng, sau đó dựa vào vách tường nghe trộm những người sát vách đang nói chuyện gì.

May mà biện pháp cách âm của nhà hàng này khá kém, sau khi áp vào tường, âm thanh sát vách truyền tới rõ mồn một.

Một người đàn ông trung niên đang nói chuyện, hẳn ta nói tiếng địa phương, nói gì đó rất nhanh, rất khó hiểu, có điều tôi vẫn nghe được vài từ then chốt như thương gia họ Đồng, con gái, trộm xác.

Mà người ở cùng người đàn ông trung niên đó nghe giọng cũng khá lớn tuổi, chỉ ít cũng năm sáu chục tuổi, trầm ổn hơn rất nhiều so với người đàn ông trung niên, cũng nói tiếng địa phương, không ngừng an ủi người đàn ông trung niên, bảo hẳn ta đừng hoảng hốt, cho dù dân người cao tay tới cũng không sợ, chỉ cần không đào mộ, chuyện của bọn họ cũng sẽ không bại lộ...

Trong lòng tôi kinh hãi, nghe đến bây giờ, tôi cơ bản có thể xác định thương gia họ Đồng trong miệng bọn họ chính là Đồng Bình, mà bọn họ nói mấy từ như con gái trộm xác gì đó, chẳng lẽ thi thể của Đồng Ngọc Thanh bị trộm?

Đây là hai kẻ trộm xác hả?

Thời khắc mấu chốt, tôi còn muốn nghe thêm một lúc nữa, nhưng ngay chính lúc này Phong Thiên lại trở về, ông ta thấy tai tôi dán trên vách tường, trực

tiếp cười lạnh hỏi tôi: “Cô Lộc làm gì vậy?”

“À, bên cạnh có đôi tình nhân đang nói lời âu yếm, tôi nghe trộm một tý.” Tôi lúng túng nói, lúc nói tôi bất giác lớn giọng, nhắc nhở kẻ trộm xác đối diện.

Vốn dĩ Đường Dũng tạo bùa hộ mệnh cần tro cốt của Đồng Ngọc Thanh, nếu thi thể của Đồng Ngọc Thanh thực sự bị trộm sẽ rất phiền phức, nhưng lão đạo sĩ Phong Thiên lại chọn gọi hồn trước mộ của Đồng Ngọc Thanh, đương nhiên nhiên cũng là vì mượn thi thể Đồng Ngọc Thanh, nhìn mũi ông ta vênh lên trời, tôi không muốn cho ông ta biết chuyện thi thể bị trộm, đợi lát nữa không gọi được hồn trước mộ, làm giảm nhục khí của ông ta!

Quả nhiên, phía đối diện lập tức yên tĩnh, mà tôi xấu hổ cười cười, sau đó ngồi trên ghế chờ Đường Dũng về.

Đường Dũng và Đồng Bình cũng rất nhanh, không lâu sau khi Phong Thiên quay lại, hai người đồng thời trở về.

Tôi thấy Đường Dũng bèn lập tức gọi anh ta ngồi bên cạnh tôi, sau đó ghé sát tai anh ta, thấp giọng kể chuyện tôi vừa nghe được cho Đường Dũng.

Khuôn mặt Đường Dũng xet qua sự kinh ngạc, có điều anh ta cũng không nói gì thêm, mà nhếch miệng nở nụ cười xấu xa, khuôn mặt chọt kề sát vào tôi.

Tôi né không kịp, môi dán lên mặt anh ta!

“Mới tách ra mấy phút mà đã nhớ anh rồi sao?” Nhếch miệng cười, Đường Dũng tỏ vẻ đạt được gian kế, cười trêu chọc tôi.

Tôi nghiêm túc chia sẻ tin tức với anh ta, anh ta lại mượn cơ hội chiếm lợi ích của tôi, quả là sắp tức chết tôi rồi, tôi tát anh ta một cú, quay đầu không thèm để ý đến anh ta.

Đồng Bình thấy thế có chút xấu hổ, vội vàng cười hoà giải, nói ngưỡng mộ tình cảm của tôi và Đường Dũng gì gì đó, nói một hồi ông ta lại đau lòng, lúc này tôi mới nhớ tới, vợ ông ta đã bị hồn của Đồng Ngọc Thanh giày vò đến mức vào bệnh viện tâm thần rồi, mặc dù ông ta rất giàu, nhưng ông ta lại mất con gái, bây giờ vợ phát điên, có thể nói là cửa nát nhà tan.

Nghĩ như vậy, tôi có chút thông cảm với Đồng Bình, âm thầm hy vọng chuyến này có thể giúp ông ta giải quyết vấn đề.

Món ăn được đưa lên rất nhanh, bởi vì lát nữa còn có nhiệm vụ, mọi người nói vài câu rồi tranh thủ ăn cơm, mà Đường Dũng hiển nhiên không ngờ tôi lại giận lâu vậy, vẫn ăn cần gấp thức ăn cho tôi, còn xin lỗi không ngừng, trong lúc đó còn nháy mắt cho Diệu Diệu và Trịnh Lâm, để bọn họ nói tốt giúp anh ta một chút.

Trịnh Lâm và Diệu Diệu cứ quấy rầy mãi, tôi đành thôi giận, trừng mắt nhìn Đường Dũng rồi cúi đầu ăn.

Sau khi ăn xong, mọi người lên xe xuất phát, lúc này đã hơn chín giờ tối, chạy trên đường núi khoảng một tiếng, chúng tôi dừng lại ở chân núi Vân Vũ.

Đây là một khu danh thắng cấp 5A, cổng rất lớn, vì bây giờ đã là đêm khuya nên không có du khách ngắm cảnh, ở cổng chỉ có một bóng dáng còng lưng đang vẫy tay với chúng tôi.

Đồng Bình có vẻ đã liên lạc với nơi đây, trực tiếp xuống xe nói vài câu với người đó, sau đó người đó theo Đồng Bình lên xe của bọn họ, chúng tôi lại lái xe vào khu danh thắng, không đến mười phút, cuối cùng hoàn toàn dừng lại trước một ngôi miếu nhỏ.

Lúc này tôi mới nhìn rõ bóng dáng còng lưng ấy, lúc đầu cho rằng ít nhất phải bảy tám chục, không ngờ chỉ hơn năm mươi tuổi, sở dĩ còng lưng là vì sau lưng ông ta có cục nhọt lớn bằng đầu người, nhìn còn tưởng rằng ông ta có hai cái đầu khiến người ta sợ hãi.

Tôi chỉ nhìn ông ta một cái liền nghiêng đầu sang chỗ khác, dù sao nhìn chăm chăm người tàn tật thật bất lịch sự, ai ngờ Trịnh Lâm len lén hỏi tôi, để tôi tránh xa ông ta một chút.

“Vì sao?” Tôi không hiểu nói.

Đồng thời giả bộ vô tình nhìn về phía ông già đó, chăm chú quan sát rốt cuộc ông ta có chỗ nào không đúng.

Vừa nhìn kỹ, tôi lại phát hiện trên cục nhọt của ông già đó hội tụ không ít âm khí, toàn bộ nhọt đều là màu đen, hơn nữa dưới ánh đèn mờ mờ, tôi lại nhìn thấy chính giữa cục nhọt có một khuôn mặt người!

“Á!” Tôi sợ hãi hét lên một tiếng, chớp mắt trốn sau lưng Đường Dũng.

Đường Dũng sùng sốt, sau đó chú ý tới ánh mắt của tôi, cũng nhìn về phía ông già kia.

Rất nhanh, anh ta cũng phát hiện điểm khác thường trên người ông già kia, chỉ là anh không nói gì, ngược lại quay đầu giả vờ trách tôi một câu, nói tôi bất lịch sự.

Ông già kia cũng không tức giận, cười khoát tay, nói đáng sợ của ông ta quả thực đáng sợ, những cô gái nhỏ thấy đều sẽ sợ.

Nói mấy câu cho qua chuyện, ông già lấy chìa khoá mở cửa ngôi miếu nhỏ, đưa chúng tôi vào trong.

Tôi theo phía sau, trong lòng sợ hãi không thôi, nhưng càng như vậy, đôi mắt của tôi càng không tự chủ được nhìn gương mặt người ấy, đó là một khuôn

mặt của trẻ sơ sinh, ngũ quan vẫn chưa mở ra.

Có điều khiến người ta ngạc nhiên là, gương mặt đó dường như có thể cảm nhận được tôi đang nhìn nó, mặc dù không mở mắt nhưng khuôn mặt đó đã từ từ quay lại hướng thẳng về phía tôi, khóe miệng thậm chí còn hơi nhếch lên, cười với tôi!

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Tôi thực sự sắp bị hù chết, sau lưng run cầm cập, cứ như lưng tôi cũng vác một khuôn mặt như vậy, lúc tôi sợ hãi quá mức, Đường Dững đột nhiên dừng bước nắm lấy tay tôi, cúi đầu thì thầm bên tai tôi: “Đó là hải nhi sát, giỏi mê hoặc tâm trí người ta, em đừng nhìn nó nữa.”

Có Đường Dững nhắc nhở, tôi giật mình, lúc này mới phát hiện lúc này dường như tôi bị vật gì đó cưỡng ép mới nhìn mãi vào gương mặt trẻ sơ sinh đó.

Tôi âm thầm tập trung nín thở, nắm lấy ngọc bội trong tay, niệm chú kích hoạt ngọc bội, cùng với sự ầm áp mà ngọc bội tỏa ra, sự lạnh lẽo phía sau lưng tôi cũng được xua đi.

Sau đó tôi vô thức nhìn về phía cực nhọt, lại ngạc nhiên phát hiện không thấy gương mặt đó nữa!

Mà lão đạo sĩ Phong Thiên từ đầu đến cuối không có biểu cảm gì, dường như vốn không thấy hải nhi sát, chớp mắt chúng tôi đã xuyên qua điện diêm vương trước mặt, đi về phía sau.

Đây là một nơi có ba lối ra vào, phía sau điện diêm vương còn nối với một điện nhỏ, trong điện bày chi chút bài vị, đi qua điện nhỏ ấy là một nghĩa địa.

Căn cứ theo lời giới thiệu của Đồng Bình, tôi biết được thi thể con gái ông ấy được chuyển đến đây chôn sau khi vợ ông ấy phát điên, cũng khoảng hai tháng, lúc đó di dời mộ phần cũng do một người cao tay nào đó chỉ điểm, nước ta thờ cúng thần tiên nhiều, thờ quỷ quái ít nên Đồng Bình không ngại vạ dậm xa xôi an táng con gái ở đây, ai ngờ oan hồn con gái vẫn làm bậy.

Sau khi tìm được mộ của Đồng Ngọc Thanh, Phong Thiên tràn đầy tự tin lấy lư hương, hương, đậu nành trong túi ra.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Đánh cược!

Nhìn nguyên liệu của ông ta giống với cách Tô Đoàn gọi hồn, cần phải có thứ gần gũi với hồn vía để gọi hồn.

Sau khi ông ta bày xong mọi thứ cũng không bắt tay gọi hồn ngay mà nhìn về phía Đường Dững, nói câu mời.

Đường Dững vẫn giữ dáng vẻ cà lơ phất phơ, trực tiếp khoát tay, nói: “Bản thân từ trước đến nay luôn kính già yêu trẻ, ông già thì mời ông trước.”

Lời nói này chỉ thiếu đánh một phát, không nói lão đạo sĩ Phong Thiên kia, ngay cả tôi cũng bị nghẹn suýt chút không thở được.

Quả nhiên, Phong Thiên sầm mặt, lạnh lùng nói: “Nếu bản đạo ra tay trước, tìm được vong hồn, đến lúc đó đừng nói bản đạo ức hiếp tăng nhân Thái Lan các người!”

“Không sao, nếu ông có bản lĩnh tìm được hồn, ông Đồng cũng sẽ không tìm tôi.” Đường Dững vẫn vui cười, có điều lúc mới gặp mặt, anh ta rất khách sáo với Phong Thiên, bây giờ nói chuyện như đang có ý bới móc.

“Tự cao tự đại!” Phong Thiên tức đến mức chòm râu dê cũng run rẩy, nói thẳng: “Nếu đã muốn xem Đạo giáo của chúng tôi, vậy cậu có dám so tài với bản đạo, xem thử rốt cuộc ai có thể tìm được vong hồn của Đồng Ngọc Thanh!”

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

“So thì so.” Đường Dững khinh thường nói: “Có điều phải nói rõ trước, không phải tôi khinh thường Đạo giáo, tôi chỉ khinh thường ông mà thôi, còn nữa, so với ông, căn bản không cần tôi phải ra tay, bạn gái của tôi cũng dư sức đối phó với ông!”

Nói rồi Đường Dững vỗ vai tôi một cái.

Trong lòng tôi chột căng thẳng, kinh ngạc nhìn Đường Dững!

Có nhầm không vậy, Đường Dững lại bảo tôi so tài với Phong Thiên, đây không phải là nhận thua rõ ràng sao!

Nhưng Đường Dững lại cười rất bình tĩnh, còn len lén chớp mắt với tôi.

Trước mặt Phong Thiên, tôi không tiện nói gì, đành im lặng, chờ xem Đường Dững xử lý thế nào.

Mà Phong Thiên nhanh chóng tức điên vì Đường Dững, rất khinh thường liếc nhìn tôi, nói thẳng: “Lão phu không thèm so với cô gái này!”

“Ông sợ thua mất mặt à?” Đường Dững cười hi hi hỏi.

Cái này không riêng Phong Thiên không nhịn được, ngay cả Đồng Bình đều nghe không nổi nữa, đứng ra hoà giải.

Con tức của Phong Thiên đã hoàn toàn được Đường Dững nhóm lên, đôi mắt hung hãn nhìn tôi chằm chằm, nghiêm giọng nói: “So thì so, nhưng cậu khinh thường văn hóa Đạo giáo ngàn năm, thua phải chịu trừng phạt!”

Nói xong ánh mắt của ông ta rơi vào Trịnh Lâm, nhếch miệng cười: “Chỉ bằng dùng con ác quỷ này để cược, nếu thua thì con này ác quỷ này thuộc về lão phu.”

“Không được!”

“Được!”

Tôi và Đường Dững đồng thời lên tiếng, nhưng Đường Dững lại đồng ý với yêu cầu của Phong Thiên.

“Chúng tôi cược ác quỷ, còn ông? Không thể thắng thì nhặt vật báu, thua thì cụp đuôi trốn đâu nhĩ? Không có cửa há mồm chờ sung rụng nha.” Đường Dững nói.

Phong Thiên bị sỉ nhục liên tục, khuôn mặt đã tím như gan heo, cắn răng rút một cuốn sách rách nát ra, nói: “Thua thì sẽ tặng Hồn Nguyên Kinh cho cậu!”

“Chỉ là một cuốn sách rách nát à? Tôi không cần.” Đường Dững chê bai lắc đầu.

Phong Thiên không nhịn được nữa, xù lông, vọt tới trước mặt Đường Dững tức giận nói: “Thằng nhóc thôi, mày chẳng biết nhìn hàng, đây là Hồn Nguyên Kinh, là vật báu để tu luyện thuật pháp trong Đạo giáo, chỉ có đạo trưởng của đạo quan mới có thể tu tập, những tiểu đạo nhỏ không có tư cách xem!”

Ông ta nói hân hân, không giống nói dối.

Nhưng tôi lại càng lo lắng, chỉ có đạo trưởng mới có thể tu tập, ý nói ông ta còn là đạo trưởng một đạo quan, thực lực kém được à?

Đường Dững quá khinh địch rồi!

Lôi Đường Dững một phát, vừa định lên tiếng nhắc nhở Đường Dững, anh ta đã miễn cưỡng gật đầu, nói: “Được thôi, thấy ông nỏ như vậy, tôi đành chịu thiệt một chút, đồng ý với ông, dù gì tôi cũng có chút kính ngưỡng văn hóa Đạo giáo của các ông, thắng cũng tốt, nhưng chưa chắc có thể học được thứ khác.”

Nói xong anh ta và Phong Thiên đánh một chương vào không khí, dường như việc này đã quyết định xong.

Lúc này chỉ còn nửa tiếng nữa là đến nửa đêm, trong lòng tôi nóng như lửa đốt, vừa tách khỏi Phong Thiên, tôi vội nín lấy cổ áo của Đường Dững, hỏi anh ta rốt cuộc có ý gì, cho dù anh ta muốn dùng tôi để sỉ nhục Phong Thiên thì cũng không thể lấy Trịnh Lâm ra đặt cược, tôi thua thì phải làm sao!

“Em sẽ không thua đâu, yên tâm đi.” Đường Dững vẫn cười hi hi, sự tự tin không chút giả vờ tỏa ra, bao phủ trên người tôi, khiến tôi bình tĩnh hơn một chút.

“Đừng thấy ông ta đã lớn tuổi, có vẻ như cao nhân đắc đạo, cũng vì thân phận của ông ta rất cao, đi đâu cũng được người ta nịnh bợ, tâm tính mới không vững vàng, giống như pháo nổ dễ đốt là nổ, người như thế có khí cương dương quá nặng, muốn gọi hồn vốn không dễ dàng thành công, hơn nữa anh đã nghiên cứu những trang bị ông ta mang theo, là thuật gọi hồn cấp thấp nhất, nếu lúc này em nói không sai, trong ngôi mộ này vốn không có thi thể, vậy thì cho dù ông ta có gọi hồn thế nào cũng không được.”

Vừa nói, trong mắt anh xẹt qua sự xảo quyệt, dáng vẻ nắm chắc phần thắng: “Đây cũng là nguyên nhân anh để em ra tay, tăng nhân bọn anh muốn làm bùa hộ mệnh thì phải lấy được tro cốt thi thể, uy lực mới mạnh. Nếu đây là mộ rỗng, anh cũng không có cách nào làm bùa hộ mệnh, chỉ có thể dựa vào em, không phải em đã luyện được lực cực âm sao, lát nữa chỉ cần quan sát phần mộ của Đồng Ngọc Thanh bằng lực cực âm, thi thể của cô ấy dù sao cũng đã từng chôn ở đây, chỉ cần theo thi khí còn sót lại trong mộ, em có thể tìm được thi thể của Đồng Ngọc Thanh, vậy thì anh cũng có thể làm bùa hộ mệnh.”

Thì ra là vậy.

Tôi hiểu ra, không ngờ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Đường Dững đã nghĩ ra nhiều thứ như vậy, nhưng bởi vì cược Trịnh Lâm, tôi không tránh khỏi có chút chột dạ, dù sao tôi mới vừa tu luyện được cá âm nhỏ, hơn nữa tôi chỉ gặp nó một lần, ai biết bây giờ tôi còn có thể tìm được cá âm nhỏ không.

Lúc nói chuyện, Phong Thiên đã chuẩn bị xong xuôi, ông ta đặt lư hương và bát đậu nành trước mặt, cắn ngón trỏ, nhỏ máu tươi trên đậu nành, sau đó cắt hết đậu nành vào trong lư hương, đốt một nén hương cắm trên đậu nành, miệng lầm bầm gì đó.

Ông ta không ngừng niệm chú, tôi chớp mắt cảm giác âm khí bốn phía nổi lên, xung quanh mỗi ngôi mộ đều xuất hiện gió âm, mà gió âm có lớn có nhỏ, lớn có thể thổi đá cát, nhỏ có thể thổi bụi.

Có điều bỏ qua những ngôi mộ có gió âm, tôi chú ý tới ba ngôi mộ trong nghĩa địa không có phản ứng gì, không những không hình thành gió âm, thậm chí ngay cả âm khí cũng không tán loạn.

Trong đó bao gồm mộ của Đồng Ngọc Thanh!

Tôi có chút chờ mong, phàm là mộ có người chết đều sẽ lưu lại địa hồn, cũng chính là nguyên nhân gió âm nổi lên lúc gọi hồn, mặc dù địa hồn tiêu tan nhưng có thi thể thì cũng sẽ có âm khí chảy ra, nhưng duy chỉ có ba ngôi mộ này, phía trên đều sạch sẽ không có chút âm khí nào, chỉ có một khả năng, ba cái này đều là mộ rỗng!

Có điều Phong Thiên dường như không phát hiện ra vấn đề này, ông ta hẳn không tu luyện được cả âm nhỏ, cảm nhận âm khí không nhạy bén bằng tôi, lúc này ông ta chỉ cảm thấy bốn phía có gió âm nổi lên, khóe miệng đã lộ ra sự vui sướng của chiến thắng, thậm chí liếc nhìn Trịnh Lâm.

Niệm chú khoảng hai mươi phút, đợi hương gọi hồn trước mặt Phong Thiên cháy hết, ông ta cũng không ngại nóng, trực tiếp vươn tay vào trong hương, nhặt tro hương và đậu nành dính máu vung lên mộ của Đồng Ngọc Thanh.

Trong giây phút đầu hương rơi xuống đất, nụ cười của Phong Thiên cũng đọng lại trên mặt.

“Sao vậy đạo trưởng Phong Thiên? Hồn vía của cô Ngọc Thanh đâu?” Đường Dũng vẫn toét miệng cười, đợi sau khi Phong Thiên thi triển pháp thuật thất bại mới nói.

Phong Thiên bối rối, có lẽ ông ta vốn không nghĩ mình sẽ thất bại, không dám tin nhìn ngôi mộ, lại nắm đậu nành vung mấy lần, mãi cho đến khi đậu nành trong hương đều đã ném đi hết, ông ta giận đùng đùng quay đầu nhìn Đường Dũng, tức giận nói: “Tên nhóc kia, nhất định là mày giờ trở quỷ! Nói đi, mày đã làm gì bốn đạo trưởng!”

“Tôi ở đây có thể làm gì ông? Tài nghệ bản thân không bằng người, không nên ngậm máu phun người nhé.” Đường Dũng khinh bỉ nói.

“Mày!” Phong Thiên bị Đường Dũng chọc tức, nhưng ông ta vẫn không nghĩ ra rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, nhanh chóng đi khỏi, nhường lại ngôi mộ của Đồng Ngọc Thanh, lạnh lùng nói: “Đã vậy thì cô Lộc ra tay đi!”

Tôi gật đầu, đi tới trước bia mộ của Đồng Ngọc Thanh, có điều tôi cũng không tùy tiện làm gì, mà quay đầu nói với Đồng Bình: “Ông Đồng, thực ra bây giờ tôi cũng không thể gọi được hồn của con gái ông.”

“Hả?” Đồng Bình sững sốt, khuôn mặt chớp mắt trở nên nguội lạnh, hết sức thất vọng.

Có điều ông ấy như không cam lòng, hỏi tôi: “Vì sao, ngay cả thử cô cũng không muốn thử sao?”

“Còn thử cái gì mà thử, bản đạo không gọi hồn được, con bé này đương nhiên cũng không gọi được, cô ta biết lượng sức mình hơn thằng nhóc thối kia mà thôi!” Không đợi tôi nói, Phong Thiên đã xen miệng vào.

Tôi vốn không có ấn tượng gì tốt với Phong Thiên, bây giờ ông ta lại nhiều lần mượn cớ gây chuyện với tôi, cứ luôn mồm con bé này nọ, kỳ thị phụ nữ à?

Tôi thấy khó chịu, liếc ông ta, nói: “Tuy tôi không gọi được hồn, nhưng tôi có thể nói vì sao, hơn nữa bây giờ tôi không gọi được hồn, nhưng chỉ cần cho tôi ba ngày, tôi nhất định sẽ giúp ông chính mắt nhìn thấy hồn của con gái mình!”

“Hừ, nói xằng bậy!” Phong Thiên khinh thường nói.

“Cục Hồn Nguyên Kinh trong tay ông, lần này không phải ông cục với Đường Dũng đó, mà là cục với con nhóc tôi đây, dám không?” Tôi khiêu khích trừng mắt nhìn Phong Thiên, lão già thối, không chấp nhặt với ông mà ông còn làm tới, lần này phải để ông mở rộng tầm mắt xem cái gì gọi là phụ nữ cũng có thể gánh nửa bầu trời!

“Cục!” Phong Thiên bị tôi chọc giận đến mức run nhẹ, nói luôn.

Tôi cũng học dáng vẻ cười lạnh của Đường Dũng, nói thẳng: “Vừa rồi đạo trưởng Phong Thiên không gọi được hồn vì đây vốn là mộ rỗng, bên trong không có thi thể của Đồng Ngọc Thanh, nếu tôi không đoán sai, thi thể của Đồng Ngọc Thanh đã bị người khác trộm đi.”

“Cái gì?”

Như một tia sét giữa trời quang bỗng vào người Đồng Bình, cả người ông ấy lung lay, không dám tin nhìn tôi.

Không riêng gì ông ấy, ngay cả ông già còng lưng vẫn luôn đứng bên cạnh im lặng không nói gì cũng lung lay, sau đó trán ông ta rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, nói: “Cô gái này, thi thể vào điện diêm vương của chúng tôi là an toàn nhất, không thể nào thất lạc, cô đừng nói lung tung.”

“Thật không, đã vậy, ông có dám đào mộ ra?” Tôi quay đầu nhìn về phía ông già còng lưng, cục nhọt trên lưng ông ta đầy âm khí, mới vừa nãy tôi vẫn không nghĩ ra là vì sao, bây giờ nhìn dáng vẻ chột dạ của ông ta, chắc chắn có liên quan đến việc ăn cắp thi thể!

Thấy tôi nói chắc chắn, Đồng Bình cũng luống cuống, không biết nên làm sao, nhưng Đường Dững bên cạnh cứ đòi mở quan tài khám nghiệm tử thi, mà nằm ngoài dự liệu của tôi là Phong Thiên lại cùng ý kiến với Đường Dững, cứ không tin, về mặt ông ta âm trầm nói với Đồng Bình: “Mở quan tài! Nếu thật sự trong mộ không có thi thể, bần đạo không tìm được hồn vía cũng là chuyện bình thường!”

“Thật có mặt mũi để nói, sao lúc này ông không nhìn ra đó là một ngôi mộ rỗng?” Đường Dững không đồng tình, trực tiếp nói với Phong Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Sắp sinh

Phong Thiên nói không ra lời, ông già còng lưng lại lúng túng, nặng nề nói: “Đêm hôm khuya khoắt, mở quan tài có xảy ra chuyện gì không? Hơn nữa thi thể đã chôn xuống, lại đào lên, e là không hay lắm..”

Không đợi ông ta nói xong, Đường Dững cười híp mắt đi tới trước mặt ông ta, cười nói: “Có đại sư Phong Thiên ở đây, cho dù mở quan tài nửa đêm cũng đâu ngại gì, hơn nữa ngay cả ông chủ Đồng cũng không ngại mở quan tài của con gái mình, ông cứ ra sức khước từ như vậy, chẳng lẽ là chột dạ?”

“Không thể, không thể.” Ông già còng lưng vâng dạ nói, nói xong ông ta bảo đi gọi điện thoại tìm người đến đào quan tài, Đường Dững không đợi được nữa, đi thẳng tới góc tường ngoài nghĩa địa, cầm lấy vài cái xẻng, nói: “Không cần làm phiền người khác, chút việc này tự chúng tôi làm được, đừng không đạo trưởng Phong Thiên?”

Nói rồi anh ta ném cho Phong Thiên một cái xẻng, từ trước đến nay Phong Thiên được người ta tôn trọng, đã bao giờ làm việc nặng nhọc như vậy?

Có điều ông ta liên tiếp bị sỉ nhục, lúc này nóng lòng mở quan tài xác minh sự trong sạch của mình, cũng không nói lời nào, nhận lấy xẻng đào ngay.

Thấy Đường Dững và Phong Thiên đều tự mình ra tay, Đồng Bình đương nhiên cũng ngại mình rảnh rỗi, ra tay cùng tài xế của ông ấy.

Không bao lâu, mộ đã bị đào lên, lộ ra quan tài đen thui phía dưới.

Bốn người đẩy nắp quan tài ra, một mùi hôi thối nồng nặc lập tức đập vào mặt, khiến Đồng Bình và tài xế không nhịn được buồn nôn.

Ngay cả tôi cũng không nhịn được nhàu mày, tôi cách xa nhất, nhưng mùi ấy như mùi bom khí độc, khó chịu muốn chảy nước mắt, tôi vội vàng lui lại mấy bước, đợi mùi dịu lại bớt mới nhìn vào quan tài.

Đúng như tôi nghĩ, trong quan tài quả nhiên trống rỗng, chỉ có một đồng áo liệm rách nát dơ bẩn.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Lúc này Đồng Bình đã lấy lại sức, thấy trong quan tài thực sự không có người, ánh mắt của Đồng Bình lập tức nhìn ông già lưng còng, đè nén giận dữ nói: “Quan chân nhân, ông có nên cho tôi một lời giải thích không!”

“Đây... Không thể nào, ai lại to gan như vậy, dám đến điện diêm vương trộm người...” Quan chân nhân còng lưng lúng túng, giờ tay lau mồ hôi lạnh, nhưng ông ta vẫn cứng rắn không chịu thừa nhận mình có liên quan đến việc thi thể mất tích.

Ông ta không thừa nhận cũng không sao, dù gì đây cũng chỉ là phán đoán của tôi, tôi khoát tay áo, nói với Đồng Bình: “Bây giờ không phải là lúc nên trách hỏi, tìm được thi thể con gái ông mới là điều quan trọng nhất.”

Nói xong tôi nhìn Phong Thiên, nói: “Đạo trưởng, vừa nãy ông nói trong quan tài không có ai, ông không tìm được hồn vía là chuyện rất bình thường, tôi đây sẽ cho ông một cơ hội, ông có thể tìm được thi thể của Đồng Ngọc Thanh ở đâu không?”

“Việc này...” Phong Thiên cau mày, hung ác trừng mắt nhìn tôi, cứ như tôi cố ý khiến ông ta khó xử.

“Cô ra tay trước đi!” Nhịn một hồi lâu, ông ta chỉ thốt ra một câu.

Tôi cười gật đầu: “Được, ông đừng quên vụ cá cược của chúng ta.”

Nói xong tôi tập trung tinh thần vào đan điền trên.

Rất nhanh, quả cầu đen lóe lên một tia sáng mờ, một con cá nhỏ màu đen đang bơi lội bên trong, thấy tôi tới, cái đuôi nó vẫy vẫy, vui sướng bơi về phía tôi.

Nó là do giọt nước màu đen hợp thành, bên ngoài được bọc một lớp âm khí đen dày.

Tôi trong ý thức hình như đã biến ra một cánh tay, cẩn thận tiến đến bên cá âm nhỏ, cầm lấy âm khí, che trước mắt tôi.

Khí lạnh buốt bao trùm mắt tôi, tôi lại mở mắt, nhìn về phía mộ của Đồng Ngọc Thanh, phía trên đã bao phủ một lớp bụi khí màu trắng.

Tôi mừng rỡ trong lòng, xem ra đây chính là thi khí mà Đường Dững nói!

Theo thi khí trong mộ, tôi nhanh chóng phát hiện thi khí thực sự đi theo một phương hướng, kéo dài về phía điện diêm vương, mà ở trong nghĩa địa này, tôi còn phát hiện trên hai ngôi mộ khác cũng có thi khí kéo dài đến hướng của Đồng Ngọc Thanh.

Dưới sự duy trì âm khí của cá âm nhỏ, lúc này đôi mắt tôi có thể nhìn thấy tất cả, có thể thấy rất nhiều thứ bình thường không nhìn thấy, xung quanh nghĩa địa có bóng người màu xám đang quanh quẩn, những ngôi mộ khác có thi khí xen lẫn âm khí, tuy nhìn có chút đáng sợ, nhưng sau khi đã rèn luyện lâu như vậy, tôi đã thành thói quen.

Cho nên tầm mắt của tôi cơ bản chỉ tập trung ở ba ngôi mộ chỉ có thi khí, ngoại trừ Đồng Ngọc Thanh, chủ nhân hai ngôi mộ khác một người tên là Vương Ngọc Vân, một người tên là Lý Thanh, đều là nữ, hơn nữa không biết có phải trùng hợp hay không, di ảnh của họ có vẻ khá lạ, dường như gương mặt đều bị sung phù.

Thật kỳ lạ, di ảnh đều chụp lúc còn sống, cho dù gương mặt một người bị sung, cũng không thể cả ba đều bị, hơn nữa sau khi phát hiện hiện tượng này, tôi cố ý nhìn những di ảnh trên bia mộ khác, cơ bản đều rất bình thường, không có hiện tượng sung phù.

Sự việc kỳ lạ hẳn có yêu quái, tôi lập tức gọi Đường Dững, nói cho anh ta biết những gì tôi phát hiện, cũng hỏi gương mặt sung phù có phải lúc còn sống trùng thuật giáng đầu hay không.

Đường Dững suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Nếu trùng thuật giáng đầu thì tinh thần có vấn đề, sau đó đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, có rất ít thuật giáng đầu mẫn tính, khiến người ta xảy ra vấn đề từng chút một.”

“Vậy thì lạ thật, sao mặt của các cô ấy lại bị sung? Hơn nữa thi thể của các cô đều không hề có trong mộ, thi khí đi về hướng điện diêm vương.” Tôi nói.

Biểu cảm của Đường Dững không rõ ràng lắm, nghĩ cũng không thông, dứt khoát nói: “Cứ tìm thi thể trước đã, đợi tìm được thi thể và hồn vía thì sẽ có manh mối thôi.”

Tôi đành gạt đầu, đưa Đồng Bình bọn họ đến điện diêm vương.

Điện diêm vương là điện chính, tuy nằm trong khu danh thắng năm sao, nhưng bình thường cũng không mở cửa, chỉ phục vụ cho một số tín khách và thương gia giàu có làm lễ cúng, nên mặc dù điện này lớn, nhưng bên trong lại không có nhân khí.

Như vậy, thi khí lưu lại rõ ràng hơn nhiều, hơn nữa ban đầu vốn chỉ có một luồng thi khí, sau khi vào điện diêm vương, thi khí của Đồng Ngọc Thanh hợp cùng hai người khác, hình thành một đường thẳng màu xám như được trải thảm.

Tôi đi theo thi khí, phát hiện thi khí biến mất ngay bên dưới tượng diêm vương chính giữa điện.

“Ồ đây.” Tôi chỉ vào pho tượng, nói với Đồng Bình.

Đồng Bình vốn dĩ vô cùng tin tưởng tôi, nhưng tôi lại chỉ vào tượng diêm vương, khuôn mặt xet qua chút lưỡng lự: “Cô Lộc, chắc chắn ư? Đây chính là tượng diêm vương, nếu xảy ra rắc rối thì sẽ gây phiền toái lớn đó.”

“Đúng vậy, thực sự là người không biết không sợ, tăng nhân các người căn bản không biết diêm vương có vị trí như thế nào trong Đạo gia, nếu thi thể thực sự giấu ở dưới này, ông chủ Đồng cũng sẽ không bị vong hồn con gái giày vò.” Phong Thiên hừ lạnh một tiếng.

“Không ở đây, vậy ông nói xem ở đâu? Nếu ông có thể tìm được ở chỗ khác, tôi bằng lòng chịu thua!” Tôi trừng mắt nhìn Phong Thiên, đi quanh tượng diêm vương một vòng xem thử có chỗ nào có thể giấu người không.

Có điều sau khi tôi đi một vòng, thật sự không phát hiện ra chỗ nào giấu người, bởi vì tượng diêm vương này không phải được điêu khắc rồi mới chuyển đến, mà là trực tiếp chất đất sét trong điện, phơi khô rồi khắc từng chút một, toàn bộ bức tượng đều dính liền với đất cứ như nó hoàn toàn mọc ra từ đất, đừng nói tìm cửa ngầm gì đó, ngay cả một khe hở cũng không có.

Lần này tôi không khỏi nản chí, chẳng lẽ tôi sai rồi?

Nhưng dựa vào cách nói của Đường Dững, tìm được thi khí, đi theo thi khí thì không thể sai được.

Lúc tôi bắt đầu nghi ngờ bản thân, Diệu Diệu đột nhiên gọi tôi.

Trên tay thằng bé đã lộ ra năm móng vuốt quỷ đen dài, cào cào trên bức tượng.

“Nhìn này! Thi thể được phong ấn ở đây!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Diệu đầy hào hứng, vui vẻ gọi tôi.

Theo tiếng gọi của Diệu Diệu, tất cả mọi người theo tôi đến phía sau bức tượng.

Chỉ thấy bức tượng đã bị Diệu Diệu cào ra thật sâu, bên trong là lớp đất sét dày, mà ở chỗ sâu nhất, mơ hồ lộ ra một thứ màu xám trắng, là vôi.

Mọi người thất kinh, ngay cả Phong Thiên cũng giật mình nói: “Sao tượng diêm vương lại có thể trộn vôi chứ, đây chính là đại kỳ!”

“Đại kỳ? Đạo trưởng có đạo pháp thâm sâu, lại không nhìn ra đây là tượng thần đã chết sao?” Đường Dũng nhìn thấy vôi đã hoàn toàn tỉnh táo, cười lạnh nói.

Nói xong anh ta chỉ huy Trịnh Lâm và Diệu Diệu ra tay dùng móng vuốt đào tượng thần.

Sau đó giải thích với Đồng Bình: “Dù là ở Trung Quốc hay Thái Lan, diêm vương đều đại diện cho thực lực tối cao ở cõi âm, có điều ở Thái Lan được đổi một cái tên khác mà thôi, vì thế dù đây là tượng thần của ngài, bọn tiểu quý cũng không dám đụng vào, thậm chí tới gần cũng không được.”

“Mà ông xem dấu vết này đi.” Đường Dũng chỉ vào dấu mà Diệu Diệu cào ra, nói: “Tiểu quý của tôi chẳng những dám tới gần, còn dám đụng vào, chứng tỏ bức tượng này là tượng chết, mà nguyên nhân tạo thành tượng chết, là vì bên trong trộn vôi.”

Đồng Bình liên tục gật đầu, tuy ông ấy không hiểu tượng sống tượng chết, nhưng bức tượng kia lại phong ấn thi thể con gái ông, lúc này ông cực kỳ tức giận, quay đầu gọi Quan đạo trưởng.

Cũng không biết từ lúc nào, lão già còng lưng đã chuẩn mất, toàn bộ đại diện đều không thấy bóng dáng ông ta đâu.

“Cứ mặc kệ ông ta đã, tối nay là mừng một, phải gọi hồn vía của con gái ông ra trước khi trời sáng.” Đường Dũng như vốn không quan tâm đến tung tích của lão già còng lưng, vỗ vai Đồng Bình.

Đồng Bình rong ruổi thương trường nhiều năm, đương nhiên biết nặng nhẹ, tuy tức giận nhưng ông vẫn căng thẳng nhìn từng mảng đất rơi ra khỏi bức tượng.

Trong nháy mắt, Diệu Diệu và Trịnh Lâm đã móc hết lớp ngoài, lộ ra lớp vôi bên trong.

Trên lớp vôi có ba hình người nhô ra, bên trong nhốt thi thể ba cô gái.

Không đợi Đường Dũng lên tiếng, tài xế của Đồng Bình đã tìm xẻng, trực tiếp đập vào lớp vôi.

Lớp vôi rơi xuống, lộ ra khuôn mặt người.

Bởi vì bất không khí, tuy khuôn mặt cô gái tái nhợt, da thô ráp nhưng được bảo tồn hoàn chỉnh, rất dễ nhận ra đó là cô gái tên Lý Thanh.

Thấy không phải Đồng Ngọc Thanh, tài xế kia lại tiếp tục gỡ hai chỗ nhô ra còn lại, ba khuôn mặt đã lộ ra, trong đó có một thi thể chính là của Đồng Ngọc Thanh!

Lúc này mặt Phong Thiên đã tái nhợt, khó coi hơn cả ba thi thể nữ kia, nhưng dù sao ông ta cũng là đạo trưởng một đạo quan, mặc dù thua nhưng phong độ cơ bản vẫn phải duy trì, đành ra tay giúp đỡ tài xế đào ra thi thể hoàn chỉnh của Đồng Ngọc Thanh.

Đợi sau khi thi thể của Đồng Ngọc Thanh hoàn toàn lộ ra, tôi lập tức ngăn cả người.

Cô vẫn duy trì tình trạng thê thảm lúc chết, biểu cảm vô cùng đáng sợ, tràn ngập sự hoảng sợ và không cam lòng.

Mà phản ứng của cô ấy nhô ra rất to, bụng tròn vo như đang mang thai.

Không đúng, nói chính xác hơn là như sắp sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Âm khí thần bí

Tôi lập tức quay đầu nhìn về phía Đồng Bình, hỏi ông ấy: “Con gái ông mang thai lúc còn sống? Sao ông chưa từng nhắc đến với chúng tôi?”

“Tôi... tôi cũng không biết... Lúc đó con tôi quen nhiều bạn, đời sống tình cảm rất hỗn loạn, vì thế tôi và mẹ nó mắng nó rất nhiều lần, thậm chí còn đuổi nó ra khỏi nhà. Ai ngờ Ngọc Thanh vừa ra khỏi nhà thì không bao giờ quay về nữa, 5 tháng sau tôi nhận được tin tức thì chính là tin cảnh sát báo cho chúng tôi đến nhận xác.”

“Lúc nhận xác cũng không phát hiện cô ấy mang thai?” Tôi nói. Tôi cũng không xoắn xuýt vấn đề này lắm, Đồng Ngọc Thanh chết trong tay người mình yêu, chết vốn đã thê thảm, bây giờ còn mang thai, lúc mang thai biến thành quỷ, lẽ lớn nhất, cũng khó trách sau khi chết vẫn quần lấy bọn họ.

Mà người trong nhà Đồng Bình biết chuyện không báo, vô hình trung mang đến rất nhiều nguy hiểm cho người nhận việc này, nếu không cẩn thận, thậm chí có thể sẽ mất mạng.

Đồng Bình nhìn ra tôi không vui, hoảng hốt vội nói: “Lúc đó nó được phủ vải trắng, tôi và vợ vô cùng đau lòng nên không nhìn kỹ, chôn vội vã, ai ngờ lại như vậy...”

Ông ấy nói, ánh mắt rơi vào cái bụng nhô ra của Đồng Ngọc Thanh, trong lòng đau xót rơi nước mắt.

Thấy ông ấy đau lòng như vậy, mặc dù trong lòng tôi không vui, cũng không tiện trách ông ấy nữa, đành mềm giọng nói: “Ông yên tâm đi, nếu đã tìm được thi thể thì gọi hồn dễ dàng rồi.”

Nói xong tôi bảo Đường Dững chuẩn bị làm bùa hộ mệnh, còn tôi chỉ huy tài xế và Trịnh Lâm mang hai thi thể nữ khác xuống.

Nửa tiếng sau, hai thi thể nữ khác cũng được gỡ ra, đặt trên mặt đất.

Sau khi tôi thấy rõ cơ thể của họ, cuối cùng cũng hiểu vì sao cả nghĩa địa chỉ có ba thi thể bị trộm đi.

Ba người đều là phụ nữ có thai, hơn nữa nhìn hai thi thể nữ kia, bụng còn lớn hơn của Đồng Ngọc Thanh, rõ ràng đều sắp sinh.

Có ý trộm ba thi thể của ba thai phụ sắp sinh có tác dụng gì?

Chẳng lẽ lão già còng lưng muốn luyện lệ quỷ mẫu tử sát?

Tôi từng nghe Tô Mộc nói về mẫu tử sát, quỷ bình thường lúc ra đời đều là quỷ mới, phải tu luyện từng chút mới có thể lớn mạnh, thực lực tăng lên, mà quỷ lợi hại một chút, bởi vì cơ duyên nào đó, lúc ra đời đã là tiểu quỷ hoặc ác quỷ, thông thường loại quỷ này có tiến độ tu luyện nhanh, tu luyện tám mươi một trăm năm là có thể tăng cấp.

Lúc còn sống Tô Mộc là thầy phong thủy rất lợi hại nên sau khi chết trực tiếp thành ác quỷ, mặc dù như vậy, anh tu luyện gần trăm năm ở cõi âm mới biến thành lệ quỷ.

Duy chỉ có một loại quỷ ngoại lệ, chính là mẫu tử sát, phụ nữ mang thai chết lúc sắp sinh, hoặc khó sinh mà chết, mẹ con cùng chết, lệ khí cực kỳ nặng, thi thể trùng hợp được chôn ở nơi âm khí nặng, hoặc có người cố ý luyện, sẽ biến thành mẫu tử sát.

Hai mẹ con quỷ tìm liên tìm, oán khí hai người ảnh hưởng lẫn nhau, có thể trực tiếp biến người mẹ thành lệ quỷ, mà thực lực của đứa trẻ chỉ ít cũng trên tiểu quỷ.

Điều kiện hình thành của loại quỷ này vô cùng khắc nghiệt, mặc dù cố ý tu luyện, tỷ lệ thất bại cũng rất cao.

Hơn nữa cho dù thực sự luyện thành, bởi vì oán khí của mẫu tử sát quá nặng, người bình thường rất khó điều khiển bọn họ, chỉ ít thực lực của bản thân phải mạnh hơn mẫu tử sát mới được.

Cho nên mẫu tử sát rất hiếm thấy, thông thường cũng không ai dám luyện mẫu tử sát, hễ không cẩn thận, sẽ dẫn lửa thiêu thân.

Ba thai phụ sắp sinh nằm trước mặt, dù tôi không nghĩ đến mẫu tử sát thì thực sự cũng không nghĩ ra cách giải thích khác.

Lúc này tôi mới hiểu rõ, vì sao khuôn mặt của ba người trong bức ảnh chụp lúc còn sống đều sưng, đây chính là đặc điểm sau khi mang thai, rất nhiều thai phụ vì mang thai, huyết áp cao, toàn thân sưng phù, nhất là trước lúc sắp sinh thì càng sưng phù rõ rệt.

Nếu lão già còng lưng thực sự luyện được mẫu tử sát, đó chính là ba cặp mẫu tử sát, đừng nói chỉ có Đường Dững và lão đạo sĩ Phong Thiên, cho dù Tô Mộc cũng tới, có lẽ cũng không đủ một bữa ăn cho ba cặp mẫu tử sát này.

Tôi vừa nghĩ đã hoảng sợ, muốn hỏi Đường Dững xem nên làm gì.

Nhưng lúc này anh ta đang nghiêm túc thu dọn đồ đạc, tạo bùa hộ mệnh, đáng vẻ người lạ đừng tới gần người quen đừng làm phiền.

Tôi đành nuốt những lời muốn nói xuống.

Ngay lúc đó, lão đạo sĩ Phong Thiên âm thầm đến bên cạnh tôi, sự kiêu căng trên khuôn mặt đã không còn nữa, sau khi nhìn tôi chăm chú, ông ta hỏi tôi: “Rốt cuộc cô dùng cách gì để tìm được thi thể ở đây?”

“Dùng mắt nhìn đó.” Tôi nói.

Lúc này tôi đã không có lòng dạ chọc tức Phong Thiên, mà hoàn toàn chú ý đến ba mẫu tử sát, trong lòng đầy mây đen, rất sợ lát nữa lão già còng lưng mang theo mẫu tử sát đến đánh.

“Trực tiếp dùng mắt nhìn?” Phong Thiên không dám tin nhìn tôi, cứ như không tin lời tôi nói vậy, đôi mắt bị che lấp càng thêm nghiêm túc nhìn tôi chăm chăm, đến mức tôi cảm thấy không được tự nhiên.

“Nếu không thì sao?” Tôi tức giận nói rồi quay đầu qua chỗ khác, tách khỏi ánh mắt của ông ta, trong lòng buồn bực chết đi được.

Nhưng ông ta như cao dần, cứ như nếu không hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì sẽ không chịu buông tha tôi, lại đứng trước mặt tôi, hỏi: “Đã như vậy, người thua cuộc là bản đạo, sao mặt cô lại như đưa đám thế, chẳng lẽ cô khinh thường Hồn Nguyên Kinh của bản đạo?”

Nói rồi mặt ông ta nghiêm lại như bị xúc phạm, lấy Hồn Nguyên Kinh đưa cho tôi, kể lể: “Con nhóc cô không biết nhìn hàng, đây chính là vật báu của Đạo gia chúng tôi...”

Trong lòng tôi đang phiền não, đầu muốn nghe ông ta kể lể, cảm cuốn sách nhét thẳng vào túi, nói: “Tôi không quan tâm đến cuốn sách nát của ông, tôi chỉ quan tâm điều này, ông là đạo trưởng một đạo quan, tu vi thâm sâu, lẽ nào không phát hiện điều gì khác lạ sao?”

Nói rồi tôi chỉ vào ba thi thể của thai phụ dưới đất.

Ông ta nhìn thoáng qua, chau mày lại, không hiểu ý của tôi, lắc đầu.

“Mẫu tử sát.”

Tôi cố gắng nén giọng, tránh để Đồng Bình nghe thấy: “Lúc này khi tôi tìm thi thể thì phát hiện có ba thi thể bị mất, lúc đầu tưởng là trùng hợp, bây giờ cả ba thi thể này đều là thai phụ sắp sinh, Quan đạo trưởng trộm ba thi thể thai phụ làm gì? Có phải đang luyện mẫu tử sát? Nếu ông ta thực sự tu luyện thành công, lát nữa ông ta mang theo mẫu tử sát quay lại đánh, hôm nay chúng ta đừng mong sống sót rồi khỏi đây.”

Đội tôi nói xong, Phong Thiên hơi sững người.

Sau đó mặt ông ta xẹt qua vẻ kỳ lạ, hỏi tôi: “Cô rốt cuộc là ai, còn biết cả mẫu tử sát, cô không phải là tăng nhân Thái Lan ư?”

“Tôi chưa từng nói tôi là tăng nhân.” tôi nói.

“Vậy sao cô lại đi cùng tăng nhân Thái Lan, cô bé, tôi thấy cô rất có tố chất, nếu không phải là tăng nhân Thái Lan, vậy sư phụ của cô là ai? Có đồng ý trở thành đồ đệ của tôi, tôi nhất định sẽ dốc sức dạy dỗ cô!” Sau khi nghe tôi đáp, ánh mắt Phong Thiên có chút hào hứng, chợt bắt đầu lôi kéo tôi.

Mặc dù ông ta thua, cũng đã giao Hồn Nguyên Kinh cho tôi, nhưng tôi thực sự không chịu nổi thái độ kiêu ngạo lúc trước của ông ta, hơn nữa ông ta quá mức lộ liễu, cũng không để ý tôi có sư phụ hay không, đã muốn nhận tôi làm đồ đệ.

Tôi nói thẳng: “Nhưng ông vừa mới thua tôi, dựa vào cái gì bảo tôi bái ông làm thầy, ông có thể dạy tôi cái gì?”

“Hồn Nguyên Kinh đó, tuy cô có tố chất tốt, nhưng nền tảng của cô kém, cô chỉ biết có mẫu tử sát, nhưng cô không biết mẫu tử sát chỉ có thể hình thành ngay lúc chết, cho dù lão già còng lưng muốn làm mẫu tử sát cũng phải làm khi thai phụ còn sống, nhốt vào huyết âm chí ít một trăm ngày, sau đó để cô ta chết trong huyết âm mới có thể luyện được mẫu tử sát, chỉ cần phụ nữ có thai không chết trong huyết âm, sau đó dù có xoay chuyển thế nào cũng vô dụng.” Phong Thiên nói.

“Thật sao? Quan đạo trưởng không có khả năng có mẫu tử sát?” Trong lòng tôi thả lỏng, vui vẻ nói.

“Ừ, nếu không bây giờ người đang chạy trốn không phải là ông ta.” Phong Thiên thấy tôi hỏi ông ta, sự kiêu ngạo lúc trước đã trở về một ít.

“Vậy thì tốt rồi.” Thần kinh căng thẳng của tôi lúc này mới trầm tĩnh lại, nói qua loa vài câu, tôi phát hiện tuy thái độ của Phong Thiên kém, nhưng cũng không phải là không biết gì, bèn hỏi ông ta: “Nếu không liên quan đến mẫu tử sát, tại sao Quan đạo trưởng phải trộm thi thể của ba thai phụ mang thai, ông ta có ý định gì?”

“Ai mà biết được, chờ ông ta quay lại, tóm lại hỏi là biết thôi.” Phong Thiên sắp hết kiên nhẫn, vẻ mặt nghiêm túc, cao ngạo nhìn tôi: “Thế nào, rốt cuộc cô có muốn bái tôi làm thầy không?”

“Không muốn.” Thấy ông ta không trả lời được, tôi thẳng thừng từ chối ông ta.

Muốn nói bái sư, tôi không bái sư với Tô Mộc đẹp trai, hà cớ gì tôi phải bái lão già có tính cách đáng ghét đó làm thầy, huống hồ bây giờ Tô Mộc đã tìm được Lâm Yên Nhi, tôi cũng nên quay về cuộc sống của người bình thường, không có Tô Mộc bên cạnh, tôi cũng không muốn đi con đường này quá xa.

Thấy tôi từ chối, lão đạo sĩ kia nghiêm mặt thật lâu, rồi quanh quẩn bên tôi, nói cái gì mà ông ta có lòng muốn nhận tôi làm đồ đệ là vinh hạnh của tôi, có ông ta làm sư phụ của tôi, về sau tôi sẽ có chỗ dựa vững chắc trong cả Đạo gia, sẽ không bị người khác khinh thường, ông ta còn dốc lòng dạy tôi gì đó...

Tôi nghe ông ta cầu nhàu đến bực mình, chút ấn tượng tốt mới có với ông ta chớp mắt cũng tan thành mây khói.

Lúc tôi lạnh lùng từ chối Phong Thiên, tôi đột nhiên cảm thấy bốn phía có âm khí dao động, dường như có vật quý đang đến gần.

Tôi căng thẳng, im lặng quan sát bốn phía, nhìn xem vật quý đang đến gần rốt cuộc là gì.

Âm khí cũng không nồng nặc lắm, thậm chí còn thua kém Diệu Diệu một chút, hẳn là một quý mới hoặc tiểu quý mới nhập môn, tôi có thể cảm nhận được lúc này nó đang ở ngoài điện diêm vương, lặng lẽ tới gần chúng tôi.

Là hồn vía của Đồng Ngọc Thanh!

Trong lòng tôi vui vẻ, lập tức gọi Diệu Diệu và Trịnh Lâm ra ngoài bắt quý.

Mà lúc này Phong Thiên dường như cũng cảm nhận được âm khí lưu động, chỉ là chậm hơn tôi một chút, bởi vậy ánh mắt nhìn tôi càng thêm cuồng nhiệt, cứ như nếu tôi không bắt ông ta làm thầy thì ông ta sẽ đánh tôi bất tỉnh mang đi vậy.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Tôi mặc kệ ông ta, âm thầm bảo Diệu Diệu và Trịnh Lâm thu lại âm khí, tránh để hồn vía của Đồng Ngọc Thanh giật mình chạy mất, bản thân dẫn bọn chúng tới trước cửa sổ vật quý đang trốn, lấy ngọc bội Tô Mộc cho tôi ra.

“Đồng Ngọc Thanh!” Tôi hét lớn một tiếng, đẩy cửa sổ ra, ngọc bội trong tay đã ẩn về phía luồng âm khí kia, ngay lúc đó Trịnh Lâm và Diệu Diệu cũng hóa thành hai bóng đen chạy ra ngoài, cản đường lui của Đồng Ngọc Thanh.

“Gào!” Âm khí phát ra tiếng kêu thảm thiết như thú vật bị nhốt, trong bóng tối tôi chỉ có thể nhìn thấy một hàm răng máu đỏ há hốc miệng cắn về phía cánh tay cầm ngọc bội của tôi.

Tôi phản ứng nhanh lẹ, nhanh chóng rút tay về trước khi cô ta cắn trúng tôi, nhưng khi tôi rút tay về thì thế tấn công giữa chúng tôi lại lộ ra kẽ hở.

Bóng đen kia rất nhanh, thấy có lỗ hổng, âm khí lóe lên, luồng gió âm thổi qua mặt tôi trốn đi.

Tôi vội vàng đuổi theo, nhưng hành động của tôi không nhanh bằng quý, chớp mắt luồng âm khí kia đã chạy xa, thậm chí không cảm nhận được.

“Hồng rồi, để Đồng Ngọc Thanh chạy mất!” Tôi tức giận mắng, trong lòng tự trách không ngớt.

“Chủ nhân, đó vốn không phải là Đồng Ngọc Thanh.” Trịnh Lâm đuổi theo nhưng không đuổi kịp, lúc này cũng quay về, vẻ mặt nặng nề nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chày cán bột

“Không phải Đồng Ngọc Thanh, vậy nó là ai?” Tôi lập tức dừng lại, kinh ngạc nói.

“Cụ thể là ai thì em cũng không thấy rõ, có điều nó là đứa trẻ chỉ khoảng mấy tháng.” Trịnh Lâm nói.

Tôi hơi lơ mơ với những lời Trịnh Lâm nói, rõ ràng Đường Dững đang làm bùa hộ mệnh của Đồng Ngọc Thanh, tại sao lại đột nhiên xuất hiện quý hồn của trẻ con?

Mặc dù nghĩa địa phía sau có chôn trẻ con, nhưng lúc Đường Dững làm bùa hộ mệnh, trên người sẽ có dương khí mạnh mẽ bắn ra, dương khí cao hơn rất nhiều so với người thường, dù là đứa trẻ mới sinh đã chết, theo bản năng cũng sẽ tránh dương khí, không thể có ý tiếp cận.

Trừ phi nó đến đây có chuyện quan trọng, hoặc ở đây có người quan trọng với nó.

Nghĩ vậy, tôi không khỏi nhìn về phía bụng của Đồng Ngọc Thanh và hai cô gái khác, chẳng lẽ đứa trẻ đó là thai nhi trong bụng các cô?

Nhìn bụng của các cô nhô lên, có lẽ chết lúc mang thai tháng thứ tám thứ chín, cũng có thể nói lúc này đứa trẻ trong bụng các cô đã có thiên hồn, nếu cơ thể mẹ chết đi lúc sắp sinh, thai nhi lại có ý chí muốn sống đủ mạnh, vậy rất có thể sẽ hình thành thiên thai.

Lẽ nào lúc này là một thiên thai tới tìm?

Tôi kinh ngạc trong lòng, vội vàng hỏi Trịnh Lâm.

Trịnh Lâm không hiểu gì về thiên thai, ngược lại Diệu Diệu nghe thấy hai chữ thiên thai thì kinh ngạc, kéo tay tôi, gật đầu nói: “Không sai! Chính là thiên thai, nếu chỉ là một quý mới, làm sao có thể thoát khỏi sự tấn công của ba người chúng ta.”

“Vậy em có thể phân biệt thiên thai đó là con của ai trong ba người không?” Tôi lại hỏi.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện mỗi ngày!

Nếu thiên thai đó là con của hai cô gái kia thì tốt, nếu là con của Đồng Ngọc Thanh thì phiền phức rồi, tuy tôi tin tưởng Đường Dũng có bản lĩnh thu phục thiên thai, nhưng nhiệm vụ quan trọng bây giờ của chúng tôi là tìm được hồn vía của Đồng Ngọc Thanh, trấn an linh hồn của cô ấy, nếu thu phục con của cô ấy, chỉ gây nên mâu thuẫn, làm sao có thể trấn an cô ấy?

“Em thử xem.” Diệu Diệu nói.

Nói xong, trên tay thẳng bé ngưng tụ ba dòng âm khí, lần lượt kiểm tra ba cái bụng của thi thể nữ, khoảng chừng nửa phút, lông mày nhíu chặt của Diệu Diệu đã giãn ra, lộ vẻ tươi cười: “Thật may mắn, cả ba đều không phải là mẹ của thiên thai đó.”

“Hả?” Kết quả này nằm ngoài dự liệu của tôi, ba người đều không phải là mẹ nó, vậy nó lại gần để làm gì, chỉ để xem náo nhiệt?

Nghĩ vậy, tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện, hỏi Diệu Diệu: “Lúc em đánh nhau với thiên thai đó, có cảm thấy trên người nó có dương khí không?”

“Có.” Diệu Diệu gật đầu: “Trên người thiên thai đều có dương khí nên mới lợi hại hơn quý thường, hơn nữa trên người thiên thai lúc này không chỉ có dương khí, dương khí còn rất nặng.”

Rất nặng!

Trong lòng tôi mơ hồ đã có đáp án, bèn hỏi Diệu Diệu ngoại trừ bản thân thiên thai đã có dương khí, nếu thiên thai sống nhờ trên cơ thể người sống, dương khí có nặng thêm không.

Có điều khi tôi vừa hỏi xong, bên phía Đường Dũng đột nhiên vang lên một tiếng nén như có thứ gì nổ tung, bắn ra một đồng thứ.

“Ngọc Thanh!” Đồng Bình đau đớn kêu lên một tiếng, sau đó cơ thể thẳng đứng ngã về phía sau.

Diệu Diệu phát hiện phía Đường Dũng gặp chuyện không may, cũng không kịp trả lời câu hỏi của tôi, bóng dáng lóe lên chạy về phía Đường Dũng.

Tôi cũng cuống quýt đi theo sau Diệu Diệu.

“Dương Dương! Đừng tới đây!” Đường Dũng vội vàng gọi tôi.

Có điều anh ta kêu chậm quá, lúc này tôi đã thấy tình trạng thê thảm trước mặt anh ta, suýt chút nữa ngất đi.

Chỉ thấy thi thể của Đồng Ngọc Thanh vẫn nằm trên mặt đất, bụng vẫn nhô lên, nhưng phía trên bụng, cũng chính là phần vú đã sẫm nám bấy như bị người ta dùng cây búa mấy chục cân nện vào, thậm chí có thể thấy tháp thoát xương sườn bị đập vỡ dưới phần vú.

Trước mắt tôi chột tối sầm, thân hình lung lay.

Đường Dũng gọi tôi một tiếng, cũng không quan tâm đến thi thể của Đồng Ngọc Thanh, lập tức đứng lên đỡ lấy tôi, hỏi tôi có sao không.

Tôi lắc đầu, dạ dày dậy sóng muốn nôn, Đường Dũng xoa một hồi lâu mới miễn cưỡng nén cảm giác buồn nôn xuống, vội vàng hỏi anh ta: “Tình hình gì đây? Sao lại đột nhiên biến thành như vậy, gọi hồn được rồi sao?”

“Thi thể đã nổ, em còn lo lắng có gọi được hồn không, em không lo lắng cho anh sao, vừa rồi anh ở gần thi thể như vậy, cô ấy nổ ngay trước mắt anh đó.” Đường Dũng nghe vậy buồn bã nhìn tôi, cứ như tôi là tên khốn lòng lang dạ sói vậy.

Nghe anh ta nói như vậy, tôi chớp mắt ý thức được mình lỡ lời, vội vàng đổi chủ đề, hỏi Đường Dũng có bị nổ trứng hay không, đồng thời chăm chú nhìn đôi mắt của anh ta.

Vừa nhìn mới phát hiện, tuy da anh ta đen, nhưng chân mày hơi nhíu lại, sắc mặt trắng bệch, dường như thực sự khó chịu.

“Không đáng ngại, vừa nãy thi thể văng trúng người anh, hơi buồn nôn.” Lúc này Đường Dũng mới hài lòng nói.

“Văng trúng người anh? Vậy mà anh còn đỡ tôi!” Trong lòng tôi giật mình, vội đẩy anh ta ra, về mặt chề bai trốn ra xa.

Về mặt của Đường Dũng đầy đau thương.

Có điều anh ta thấy sự khó chịu của tôi đã giảm bớt, vẫn sáp lại hỏi tôi: “Vừa rồi anh làm bùa hộ mệnh có vật quý gì tới gần không? Thi thể này đột nhiên bị nện thành như vậy, nhất định là có thứ gì đó cố ý phá hoại, bùa hộ mệnh vốn làm thành công rồi, chỉ thiếu chút nữa là gọi được hồn.”

“Có!” Tôi vội vàng kể chuyện thiên thai đến gần cho Đường Dũng nghe, cũng hỏi ra nghi ngờ trong lòng tôi: “Hài nhi sát sống nhờ trên người lão già còng lưng lúc trước anh nói có phải là thiên thai không? Đáng tiếc vừa rồi nó chạy quá nhanh, ba người chúng tôi đều không thấy rõ.”

“Hài nhi sát...” Đường Dũng lăm bầm một câu, về mặt lúc trước còn cười hi hi, lúc này đã thu lại, nhíu mày.

Suy nghĩ một lúc, anh ta thở dài, nói xem ra không tìm ra lão già kia trước thì không được.

Nói xong anh ta bảo tài xế đưa Đồng Bình đã ngất đi về xe cùng anh ta, thu xếp ổn thỏa cho Đồng Bình, anh ta lại liếc nhìn Phong Thiên, cười bảo Phong Thiên ở lại trên xe trông coi Đồng Bình để tránh thiên thai đó quay lại ra tay với Đồng Bình.

Phong Thiên dĩ nhiên không vui nhưng Đồng Bình là người thuê lần này, đương nhiên ông ấy không thể xảy ra chuyện gì, phải có người ở lại chăm sóc Đồng Bình, suy nghĩ một lát, cuối cùng ông ta vẫn gật đầu đồng ý.

Đường Dũng căn dặn Phong Thiên xong lại quay đầu nhìn tôi, bảo tôi cũng ở lại trên xe bên cạnh Phong Thiên, không nên chạy lung tung, trước khi anh ta trở lại, không được rời khỏi Phong Thiên nửa bước.

Tôi không vui, muốn nói để tôi theo Diệu Diệu và Trịnh Lâm là được, nhưng Phong Thiên rất cố chấp, sau khi nói muốn nhận tôi làm đồ đệ thì cứ như tầu hỏa nhập ma, dù thi thể của Đồng Ngọc Thanh nổ ông ta cũng không có phản ứng, mắt cứ nhìn chăm chăm vào tôi, ngầy ngốc nhìn tôi cười.

Cười khiến tôi rợn cả tóc gáy.

Tôi trực tiếp nắm tay Đường Dũng lại, mạnh mẽ yêu cầu rằng tôi muốn đi cùng anh ta tìm lão già lưng còng.

Đây là tôi lần đầu tiên mạnh mẽ yêu cầu đi cùng với anh ta, anh ta sửng sốt một chút, đầy mắt dường như có chút lo lắng, nhưng ánh mắt của anh ta rơi vào bàn tay tôi đang nắm tay anh ta, vẫn nhếch miệng cười, nói: “Đi cũng được, có điều em phải nắm tay anh, một giây cũng không được buông.”

Nói xong bàn tay ấm áp của anh ta đã bao trùm lấy tay tôi.

Cảm giác có chút kỳ lạ khiến tôi bỗng nhớ tới Tô Mộc, nghĩ đến Tô Mộc, trong lòng tôi tối sầm lại, trở nên có chút chống cự.

Nhưng tôi thực sự không muốn ở cùng Phong Thiên, đành tùy ý để Đường Dũng kéo tay tôi đi lên núi.

Vừa đi, Đường Dũng vừa nắm một đồng bột đỏ, thỉnh thoảng lại rắc trên con đường phía trước.

Rất nhanh, bột phấn đỏ rơi trên mặt đất, hiện ra từng dấu chân nhỏ.

Dấu chân kia rất nhỏ, còn không to bằng lòng bàn tay tôi, xiêu vẹo đi trên con đường lên núi của khu danh thắng.

Chúng tôi đi men theo dấu chân lưu lại, khoảng một tiếng sau, vết chân biến mất trước một hang động dưới lòng đất.

Trước cửa động có bậc thang bằng đá, bên cạnh còn dựng tấm bảng hiệu, trên đó viết ba chữ: Suối Ngân Linh.

Có vẻ đây là một điểm tham quan của khu danh thắng, phía dưới còn có nước.

Nước thuần âm, đặc biệt đây còn là hang động phía dưới, ánh mặt trời không chiếu tới suốt cả năm.

Vậy thì, nơi đây đã hình thành một âm huyết thiên nhiên, ẩn gió tụ khí, vô cùng có lợi cho vật quý tu luyện.

Tôi không khỏi căng thẳng, vô thức cảm lấy ngọc bội, niệm chú để đề phòng lỡ như.

Trong tay Đường Dũng cũng cầm một vật phòng thân, dựng thẳng trước ngực.

Đó là một thứ giống chày cán bột, ngoại trừ chất liệu kim loại thì nó chẳng khác gì chày cán bột thông thường.

Tôi bỗng tò mò, nhưng tình huống bây giờ khẩn cấp, tôi cũng không kịp hỏi anh ta đây là gì, chỉ theo thật sát phía sau anh ta.

Không bao lâu sau, chúng tôi đã đi theo bậc thang xuống hang động phía dưới.

Trong hang động đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, may mà ở đây tràn đầy âm khí, bây giờ tôi có cá âm nhỏ, rất nhạy cảm với âm khí, dựa vào âm khí di chuyển, trong đầu tôi đã hiện ra những đường nét của hang động.

Mà chếc người tôi cách đó không xa, có một luồng âm khí nồng nặc hơn nơi khác, âm khí còn kèm theo lệ khí, tôi chớp mắt trở nên cảnh giác.

Thiên thai.

Tôi dừng bước lại, kéo Đường Dũng, ra hiệu với Đường Dũng.

Đường Dũng rất thông minh, khi tôi túm lấy anh ta, chày cán bột đã vung mạnh ra, nện về phía phương hướng tôi ra hiệu.

“Dừng tay!” Khi chày cán bột sắp nện lên người thiên thai, ngay phía trước chúng tôi đột nhiên truyền đến giọng của ông già lưng còng.

Đường Dũng chớp mắt dừng động tác lại, ngay lúc đó trong hang động đen thui sáng lên một tia sáng, lão già lưng còng cầm trong tay một cây diêm, châm lửa vào ngọn nến.

Theo sự xuất hiện của ánh nến, cơ thể thiên thai lóe lên, vọt trở lại sau lưng lão già, mà lúc này mặt lão già lưng còng xám như tro tàn nhìn chúng tôi, thấp

giọng nói: “Nếu các người đã tìm tới đây, bí mật của tôi cũng không giấu được nữa, muốn chém muốn giết tùy các người, tôi chỉ có một yêu cầu, thả con trai tôi đi.”

“Con trai ông? Là ai?” Tôi không nhận được nói, tình tiết xoay chuyển quá nhanh, cho tới bây giờ đầu óc tôi vẫn mơ hồ, ông ta dễ dàng nhận thua như vậy sao? Không định phản kháng ư?

“Thiên thai chính là con trai tôi.” Lão già còng lưng nói, ông ta nhìn tôi và Đường Dững, khuôn mặt tro xám xịt có chút thần nhiên: “Các người tìm tới chẳng phải là muốn gọi hồn của Đồng Ngọc Thanh sao, chỉ cần các người bằng lòng thả con tôi đi, tôi sẽ giao ra hồn của Đồng Ngọc Thanh.”

“Thật không, chúng tôi dựa vào cái gì mà tin ông?” Đường Dững nhếch miệng cười, lạnh lùng nói.

“Dựa vào việc các người không gọi được hồn của Đồng Ngọc Thanh.” Lão già còng lưng nói, ánh mắt của ông ta nhìn Đường Dững chăm chăm, đáy mắt ẩn giấu sự hung ác độc địa.

Từ trong ánh mắt của ông ta, tôi cơ bản có thể xác định, chỉ cần Đường Dững không đồng ý yêu cầu của ông ta, ông ta nhất định sẽ ra tay với Đường Dững!

Lúc này Đường Dững vẫn nắm tay tôi, tôi nhẹ nhàng nắm chặt tay anh ta, nhắc nhở anh ta cẩn thận.

Nhưng lúc này Đường Dững hoàn toàn thoải mái, lại khôi phục vẻ cà lơ phớt bình thường, cười nói: “Vậy sao, ai nói chúng tôi không tìm được hồn của Đồng Ngọc Thanh?”

Nói xong anh ta lấy ra một chiếc hộp đồ nhỏ, nhẹ nhàng đẩy nắp hộp, lộ ra một đường chỉ.

Một luồng âm khí xen lẫn lệ khí mạnh mẽ chớp mắt được thả ra ngoài, chiếm giữ cả hang động.

Tôi và lão già còng lưng đồng thời kinh ngạc, Đường Dững bắt được hồn vía của Đồng Ngọc Thanh từ lúc nào?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Đường dững khác thường

“Bây giờ, ông còn nói mình nắm hồn của Đồng Ngọc Thanh trong tay sao?” Đường Dững thả ra một nửa, mắt thấy trong hộp có một cánh tay muốn thò ra, Đường Dững liền đẩy nắp hộp lại, cười khẩy hỏi lão già lưng còng.

Ông già lưng còng lúc này mặt xám như tro tàn, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Đường Dững, không dám tin nói: “sao có thể như vậy, từ một năm trước tôi đã nghĩ trăm phương ngàn kế nhưng vẫn không tìm ra hồn của Đồng Ngọc Thanh, cậu tìm được bằng cách nào? Điều này không thể xảy ra được ! ”

“Có thể hay không thể không phải ông nói là được đâu.” Đường Dững cười giễu cợt như đang cười nhạo ông già lưng còng vậy, trong tay anh nắm chặt cái chày cán bột, một chút cũng không e ngại thiên thai nọ, thậm chí còn tự mình kiểm cái ghế ngồi xuống, nói: “Đều đến nước này rồi, ông còn không có ý định nói ra tại sao phải ăn trộm thi thể của ba thai phụ nọ sao? Nếu ông có thể nói ra một lý do khiến tôi cảm động thì tôi sẽ cho qua mọi chuyện, buông tha cho đứa con trai quý của ông.”

Nói xong anh ấy lấy thêm một cái ghế đưa cho tôi, cười nói tôi ngồi xuống nghe chuyện xưa.

Trong lòng tôi đã sớm chứa đầy dấu chấm hỏi, thấy bộ dáng Đường Dững đầy tự tin, bèn ngồi xuống đợi ông già lưng còng mở miệng kể chuyện.

Nhưng ông già lưng còng vốn không tin lời Đường Dững nói, khuôn mặt âm u trầm mắt nhìn Đường Dững, giống như đang trực chờ tìm kiếm cơ hội chạy thoát đi vậy.

Nhưng khi ánh mắt ông ta nhìn về cái chày cán bột trong tay Đường Dững thì sự âm u trong mắt trở nên tuyệt vọng, mở miệng nói: “cả cuộc đời của tôi cơ cực, từ nhỏ đến lớn trưởng thành bộ dáng như con quái vật, bị cha mẹ vứt bỏ ở trước điện Diêm Vương này, là đạo trưởng quản lý điện Diêm Vương thu nhận tôi, đem tôi nuôi lớn, sau đây đạo trưởng chết, tôi lên tiếp quản nơi đây, vốn tưởng rằng cuộc sống ngày càng tốt hơn thì gặp phải cuộc cách mạng văn hóa ‘Phá tứ cựu’(bãi trừ mọi tư tưởng cũ, văn hóa cũ, phong tục cũ, tập quán cũ), tôi bị đánh không ra hình người, bị đánh vô cùng thể thảm.”

Ông ta vừa nói, khóe mắt không nhận được cũng run rẩy, mặc dù đã qua nhiều năm nhưng nhớ lại lúc trước vẫn cảm thấy kinh hoàng sợ hãi.

Tôi không khỏi thở dài, nói về “tứ phá cựu”, tuy tôi sinh sau đẻ muộn chưa được chứng kiến, nhưng lúc nhỏ ở nhà bà nội có nghe qua, tôi có một ông nội Hai, chính là em trai ruột của ông nội tôi, ông từng là một thầy lang chuyên hành nghề trong các thôn nằm gần nhau, có người bị bệnh liền đi qua khám kiểm chút tiền nuôi sống gia đình.

Vào một ngày như bao ngày, ông đi khám bệnh cho người ta, vừa mới bước ra cửa liền bị đám người mặc quần áo vệ binh đè chặt, nói ông nội Hai chuyên giả danh lừa bịp, đầu trâu mặt ngựa giả thần giả quỷ, rồi kéo ông nội Hai đi mất, từ đó ông nội Hai không còn trở về nữa, sau đó đợi đến khi bà nội Hai tìm thấy ông, ông đã bị điên mất, cả khuôn mặt đều bị người ta dùng lưỡi dao lam rạch vẽ thành hình mai rùa, sẹo kết rất sâu, gặp người liền trốn đến cả bà nội Hai ông cũng không nhận ra, còn quỳ trước mặt bà nội Hai hết to ông không phải là người, ông là đầu trâu mặt ngựa.

Lúc nhỏ, mặc dù bà nội lòng mang sợ hãi mà kể cho tôi nghe chuyện này nhưng tôi cũng không cảm thấy như thế nào, bây giờ nghĩ lại, khi đó ông nội Hai chắc chắn bị tra tấn một cách phi nhân tính.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Nghĩ đến chuyện xảy ra với nội Hai rồi nhìn qua ông già lưng còng, tôi hơi đồng cảm với ông ta, ông ta ngoài ăn trộm thì thể ba thai phụ ra thì không có làm việc gì khác hại người sống cả, với lại ông ấy tuy nuôi Thiên Thai, nhưng cấp bậc của thiên thai không cao, nói rõ ông ta không có ám hại người khác, cũng không cần nuốt ma quỷ khác, nhưng mà tôi có chút khó hiểu, ông ta phí công ăn trộm thì thể bọn Đồng Ngọc Thanh, đến cùng là vì đâu?

Ông già lưng còng nói tiếp, thông qua sự miêu tả của ông ta tôi đại khái hiểu đã rõ cảnh ngộ của ông ta.

Năm mươi năm trước, ông già lưng còng mười mấy tuổi, bởi vì trông coi cái miếu này một mình nên trở thành mục tiêu chủ yếu của “phá tứ cự”, lúc đó ông bị giam trong chuồng bò của một căn nhà, không cho ăn uống, đói đến hoa mắt đến nỗi cướp cỏ khô của bò rồi ăn, sau đó sắp duy trì không nổi định tự sát.

Ngay lúc ông ta tính tự sát, chuẩn bị quy tiên thì con gái của đội trưởng đội “hồng vệ binh” đột nhiên mắc bệnh, miệng sùi bọt mép, điên lên muốn cắn người.

Kỳ thật theo như hiện tại mà nói thì là mắc bệnh dại, nhưng khi ấy trình độ y học còn chưa phát triển, đi khám qua mấy người bác sĩ đều vô vọng, không còn biện pháp khác, vợ ông đội trưởng nói hay là bị trúng tà rồi, nếu không thì dẫn con gái qua tìm ông già lưng còng xem thử.

Câu này đã vi phạm vào “tứ cự” mê tín dị đoan, lúc này đánh chết người cũng không ai dám nói ra lời như vậy, nhưng đây là lời nói của vợ đội trưởng nên đương nhiên là ông ta sẽ không đánh người nhà rồi.

Tuy nhiên tuy thân là đội trưởng vệ binh, nhưng ông ta cũng không dám đi gặp ông già lưng còng lúc ban ngày ban mặt, thế là đêm hôm đó, cũng là đêm mà ông già lưng còng định tự sát, hai vợ chồng đội trưởng dẫn theo con gái đến chuồng bò cho ông già lưng còng khám bệnh.

Ông già lưng còng cho rằng hai vợ chồng nhà này muốn dụ dỗ ông mắc câu liền sống chết không hé miệng, cuối cùng vợ đội trưởng quá sốt ruột liền nói chỉ cần ông già lưng còng cứu con gái của bà ta, ông ta có thể nêu ra bất cứ yêu cầu nào.

Đây chính là bước ngoặt trong đời ông ta, cũng là bắt đầu bị kịch của ông ta.

Cũng không biết do trùng hợp thật hay cô gái kia thật sự trúng tà, ông già lưng còng cho cô gái trừ tà một đêm, cô ta liền không cắn người nữa, thậm chí trở lại bình thường.

Từ đó đội trưởng vệ binh coi ông ta như thần tiên,, ban ngày công khai cùng cả đám người xử lý tội của ông ta, ban đêm thì âm thầm trợ giúp, bảo cô con gái bưng cơm đưa nước cho ông già lưng còng, dần dà quan hệ giữa ông và cô gái càng ngày càng tốt.

Tuy ông đội trưởng không vui nhưng lúc đầu cầu cứu ông già lưng còng có đáp ứng ông ta bất kì điều kiện nào, đợi cuộc vận động cách mạng qua đi, ông già lưng còng và cô gái liền kết hôn, năm sau liền mang thai.

Cái thai chính là thiên thai bây giờ.

Tôi nghe đến đây liền không khỏi ngắt lời câu chuyện ông già lưng còng, ở đây có “bug” á, nếu mà ông già lưng còng nói là thật, thì thiên thai ít nhất cũng phải bốn mươi sáu bốn mươi bảy tuổi rồi, mà hình dáng bây giờ như nhi đồng, còn ở nhờ trên lưng ông già lưng còng nữa chứ.

Đích thật bình thường quý chết rồi đều sẽ duy trì bộ dạng, tuổi tác trước khi chết, nhưng thiên thai thì lại là khác loại, bọn nó có được thiên hồn sống như một người bình thường vậy.

Chỉ ít thì tôi đã gặp qua một thiên thai khác đó là Trần Á Lan, bà ta giờ đã trở thành một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Nhưng khi tôi ngắt lời ông già lưng còng còn chưa kịp hỏi việc thiên thai, Đường Dững liền dành trước mở miệng nói: “Đứa con trai quý này của ông có phải là Nam âm được sinh ra vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm đúng không?”

Ông già lưng còng sừng sờ, vô ý thức hỏi: “Sao cậu biết?”

“Bởi vì âm khí của Nam âm quá nặng, cho dù bình an sinh ra cũng sống không quá mười tuổi, cũng không thích hợp làm thiên thai, tiếp nhận không nổi sự tẩy rửa của dương khí, nếu mà trở thành thiên thai thì cũng trở nên tàn phế, cho nên nó không giống với các thiên thai khác, trải qua nhiều năm như vậy còn chưa trưởng thành.” Đường Dững nói.

Nói xong còn hơi thể hiện đồng tình nhìn cha con ông già lưng còng, ngoắc tay nói với thiên thai: “qua đây.”

Tinh thần ông già lưng còng vừa thả lỏng liền chớp mắt căng thẳng lại, nín lại thiên thai rồi lớn tiếng hỏi Đường Dững: “cậu muốn làm gì?”

“không làm gì cả, chỉ nhìn một chút thôi.” Đường Dững nhếch miệng cười.

Nói xong anh vung chày cán bột trong tay lên ở trước mặt thiên thai về vôi vài cái, giống như vẽ bùa chú vậy, mặt thiên thai vốn hơi sợ hãi liền trở nên dần dần, tay nhỏ đẩy ra ông già lưng còng rồi ngậy ngốc đi tới hướng Đường Dững.

Ông già lưng còng căng thẳng đến cực điểm, nhìn chòng chọc vài Đường Dững, nhưng vì kiêng dè chày cán bột trong tay Đường Dững nên cũng không xông qua.

Chớp mắt thiên thai đã đến trước mặt Đường Dững, lúc đi ngang qua tôi, tôi để ý trên cổ nó hình như có một hình xăm quái dị.

Hình xăm đó nhìn rất quen, giống như đúc hình xăm trên cổ của Trịnh Lâm.

Tôi không nhận được thốt lên đầy kinh ngạc, chợt nhớ tới trên cổ Trần Á Lan cũng có hình xăm này, bà ta nói hình xăm này do Đường Dững để lại, lúc đó tôi vừa được cứu ra bản thân còn kinh hồn bạt vía, sau khi nghỉ ngơi đầy đủ việc này cũng để đó không để ý đến, bây giờ thấy lại hình xăm này, tôi không khỏi nhìn lại Đường Dững.

Anh ta bảo thiên thai đi qua để nhìn hình xăm trên cổ của nó, nhưng trong chớp mắt trông thấy hình xăm đó, cả người anh đột nhiên ưỡn lên giống như bị sét đánh, chày cán bột được nắm chặt trong tay cũng rơi trên mặt đất loảng xoảng một tiếng, bộ dạng tỏ ra rất kinh sợ.

“Đường Dững, anh làm sao vậy hả Đường Dững?” tôi vội lay anh, sợ anh gặp chuyện gì không may.

Nhưng anh ấy không phản ứng gì giống như không nghe thấy lời tôi nói vậy, hai mắt chỉ chăm chăm nhìn hình xăm nọ, sau một lúc mới phục hồi lại tinh thần.

“Anh không sao chứ?” tôi hỏi lại Đường Dững.

Mày anh vẫn nhúu chặt, lúc đầu, sau đó vỗ tay cái bột trước mặt thiên thai, thiên thai liền tỉnh lại, chạy lại chỗ phía sau ông già lưng còng như một làn gió.

“Hơn bốn mươi năm trước, mẹ của nó rút cuộc vì sao mà chết?” lúc mở miệng hỏi Đường Dững giống như hoàn toàn trở thành một con người khác vậy, biểu cảm nghiêm túc khác thường, giọng nói cũng vô cùng trầm thấp.

“là... là vì khó sinh mà chết?” ông già lưng còng bị Đường Dững hỏi đến ngây người, ông ta cũng nhận thấy sự thay đổi rõ ràng của Đường Dững, khi nói chuyện không khỏi hơi cẩn trọng.

“Vậy trước lúc sinh con, vợ ông có hành vi gì đặc biệt không?” Đường Dững hỏi tiếp.

Anh ta nói xong liền bỏ lại tôi rồi một mình đi tới trước mặt ông già lưng còng, cúi đầu chăm chú nhìn ông ta.

Tôi cũng căng thẳng không dám thở mạnh, trên cổ Trần Á Lan có dấu ấn đặc biệt của Đường Dững, bây giờ trên cổ thiên thai cũng có, hơn nữa hai người thiên thai bọn họ đều sinh ra vào hơn bốn mươi năm trước, có thể hay không là do cùng một người gây ra?

Những việc này lại có liên quan gì đến Đường Dững?

Ông già lưng còng bị sự khác thường của Đường Dững dọa sợ, ông ta suy nghĩ cẩn thận rồi vội gật đầu nói: “có, vợ tôi trước khi sinh dùng tay cào chân mềm thành một cục giống như chó mẹ cào đất khi sinh chó con vậy, bà đỡ nói có thể do khó sinh, tôi cũng không suy nghĩ nhiều, ai biết...”

“như vậy thì một tuần trước khi vợ ông sinh, ông có thấy qua con chó mẹ nào đang mang thai không?” ánh mắt Đường Dững nheo lại hỏi tiếp.

Câu hỏi khiến ông già lưng còng nhất thời nhớ tới cái gì, vỗ mạnh đùi: “có, lúc đó có một con chó hoang mang thai đến nhà tôi muốn kiếm ăn, vì vợ đang mang thai mắc phải bệnh truyền nhiễm nên tôi đã đuổi nó đi, kết quả ngày thứ hai tôi nhìn thấy con chó kia chết nằm ở góc tường, sau đó chính tôi thu thập xác chết của con chó đó”

Ông già lưng còng nói xong đột nhiên tóm chặt cổ áo Đường Dững, đỏ mắt hỏi Đường Dững: “cậu hỏi như vậy là có ý gì, chẳng lẽ vợ tôi không phải khó sinh mà chết do bị hồn chó bám thân?”

Nói xong không chờ Đường Dững đáp lời liền lắc đầu một cái phủ định nói: “không thể nào, tôi vốn là đạo sĩ, lúc vợ tôi sinh, tôi đã lập đàn làm phép cũng không thấy xuất hiện hồn nào cả, không thể nào bị hồn chó bám vào được.”

“ông đương nhiên không phát hiện ra là bởi vì vợ ông không phải bị hồn chó bám vào, mà là bị người ta phù phép ám hại.” Đường Dững nói, ánh mắt của anh ta sâu không thấy đáy, không còn vẻ cười cợt như trước nữa.

Tôi nghe đến đó cũng xác định được rằng người tạo nên vụ việc thiên thai này và thiên thai Trần Á Lan là cùng một người, thủ đoạn hoàn toàn giống nhau, chỉ có điều một bên là bò cái mang thai, một bên là chó cái đang mang thai mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Y Tá Ma

"Đây là thuật hàng đầu ở Thái Lan. Ông nói vợ ông trước khi gả cho ông đã như bị đại, điều này rõ ràng là lúc đó vợ ông đã bị ám hại từ trước, chẳng qua ông chỉ chớ ngấp phải ruồi dùng phương pháp nào đó đã chế ngự được. Chờ đến khi vợ ông mang thai, công lực pháp thuật đó lần nữa phát huy ra ngoài, đem con trai ông tạo thành thiên thai. Năm đó ông có thấy ai thả con chó cái kia vào cửa nhà ông không?" Đường Dững hỏi.

"Không có, ý cậu là, con trai tôi đã sớm bị người ta chú ý, cố ý đem nó tạo thành thiên thai?"

Đường Dững gật đầu một cái.

"Tại sao?" Ông già lưng gù cảm giác hoang mang, lúc này sự đề phòng của ông với Đường Dững đã hoàn toàn không còn, chẳng qua đối với sự thật tàn nhẫn này còn có chút không dám tin.

"Bởi vì có người muốn lấy được thiên thai cho nên cố ý tạo ra, phàm thiên thai được tạo ra trên cổ sẽ lưu lại con dấu riêng của người làm, chính là hình vẽ này." Tôi chỉ hoa văn trên cổ thiên thai, nói.

Đường Dững nghe thấy tôi nói cũng nhìn tôi một cách kinh dị, hỏi: "Sao em lại biết những thứ này?"

"Bởi vì tôi đã từng gặp một thiên thai khác, bà ấy nói cho tôi, hơn nữa trên cổ bà ấy cũng có một con dấu như đúc." Tôi nói.

Đường Dững nháy mắt kích động, nắm lấy bả vai tôi bóp mạnh khiến tôi đau: "Ồ đâu? Em chắc chắn dấu vết đó với con dấu này giống nhau như đúc? Em gặp được ở đâu?"

"Ở Giang Minh..." Tôi bị đau, không thể làm gì khác hơn là kể chuyện Trần Á Lan cho Đường Dững, cũng nói ra thân phận Trần Á Lan là người Tô gia.

Chờ tôi nói xong, Đường Dững kích động tới mức mắt không chớp, thậm chí anh ta cũng không chú ý tới ông già gù, trực tiếp cảm lên chày cán bột, nắm tay tôi, nói: "Đi, quay lại Giang Minh!"

"Mặc kệ bọn họ?" Tôi bị hành động của Đường Dững làm cho bất ngờ khiến nhất thời không nghĩ được gì, nhưng người hơn bốn mươi năm làm ra thiên thai hiển nhiên có quan hệ rất lớn với Đường Dững, anh ta bây giờ đang kích động, căn bản không kịp trả lời các vấn đề của tôi. Tôi không thể làm gì khác hơn là đi theo anh ta.

Anh ta kéo tôi một mạch ra xe, chui luôn vào trong, ngay cả chào hỏi đều không kịp liền đạp ga chạy quay về.

Chưa đi được bao xa thì điện thoại của Đường Dững vang lên, là tài xế của Đồng Bằng gọi tới, hỏi tình huống của chúng tôi thế nào.

Tôi không thể làm gì khác hơn là nói Đường Dững đã bắt được hồn của Đồng Ngọc Thanh, bây giờ có chuyện gấp phải về Giang Minh, nếu như bọn họ không có chuyện gì cũng có thể đi Giang Minh.

Sau khi nói chuyện với tài xế xong tôi liền đem Diệu Diệu đang ôm chân tôi lên, hỏi nó có biết vì sao Đường Dững lại kích động như thế hay không, con dấu thiên thai trên người nó rốt cuộc có quan hệ thế nào với Đường Dững.

"Diệt." Diệu Diệu nói, quay đầu nhìn Đường Dững một cái, rồi làm động tác kéo khóa trước miệng: "Nhưng em không thể nói, đây là bí mật nhiều năm của đại ca."

"Bí mật?" Tôi sửng sốt một chút, có chút bất ngờ nhìn Đường Dững.

Anh ta là người không tìm không phỉ như vậy mà trên người vẫn còn có bí mật không thể cho người khác biết.

"Kể hơn bốn mươi năm trước tạo ra thiên thai không phải là đại ca của em chứ?" Tôi hí mắt nói.

Nói thì nói vậy nhưng ngay cả tôi cũng không tin, tôi chỉ muốn Diệu Diệu nói gì đó lộ ra.

Bình thường miệng nó như cái loa, luôn làm lộ ra bí mật của Đường Dững, nhưng bây giờ cái miệng nhỏ nhất đặc biệt nghiêm túc, chỉ lắc đầu một cái mà không nói gì.

Tôi có chút tức giận, thử vài lần không có kết quả, không thể làm gì khác hơn đành hỏi vấn đề khác: Đường Dững bắt được hồn phách Đồng Ngọc Thanh lúc nào, lúc chiêu hồn vừa rồi rõ ràng là thất bại kia mà.

Diệu Diệu thật giống như cũng đang phải kìm nén, thấy tôi hỏi vấn đề này nhất thời liền nói: "Chị biết không? Đại ca em không bắt được hồn phách của Đồng Ngọc Thanh, chẳng qua anh ấy lừa ông già thấy hồn phách Đồng Ngọc Thanh trong tay anh ấy."

"Hả? Trong hộp vừa rồi rõ ràng có quý, âm khí rất mạnh, thậm chí chị cũng có thể nhìn thấy." Tôi nói.

"Đó là con quý tộc lúc trước quán chị, không phải bị đại ca em bắt sao." Diệu Diệu nói.

Nói xong nó còn có chút đắc ý, cười hề hề thần bí hỏi tôi: "Hơn nữa, em còn phát hiện một chuyện, chị có biết vì sao lão già gù kia lại trộm ba thi thể mang thai kia không?"

Tôi lắc đầu, chuyện này tôi suy nghĩ vẫn không hiểu nổi, vốn cho là lão gù muốn lợi dụng bọn họ để luyện mẫu tử sát, nhưng lão gù dùng một năm cũng không tìm được hồn phách của Đồng Ngọc Thanh thì còn lấy cái gì để luyện mẫu tử sát.

"Vì ông ta cần cho con trai mình bú sữa. Thiên thai sau khi sinh cũng lớn lên như người bình thường vậy, có thể con trai ông ta không thể tiếp nhận lễ rửa dương khí, không thể lớn lên, chỉ duy trì ở thời kỳ mới sinh cho nên cần phải bú sữa mẹ." Mặt Diệu Diệu đầy nghiêm túc, giống như một đại sư phong thủy trong thần thể một đứa trẻ.

Tôi nhìn Diệu Diệu, lắc đầu nói: "Không thể nào, thi thể còn có thể bú sữa? Cho dù ngày đó thai thì không thể tiếp nhận lễ rửa tội dương khí, không thể trưởng thành thì nhiều nhất cũng chỉ giống em, là tiểu quý, tại sao còn phải bú sữa mẹ?"

"Em không cần ăn cơm sao? Đừng nhìn bọn em là quý, có một câu, quý là sắt, cơm là thép, không ăn liền đói bụng. Chẳng qua là em đã trưởng thành, có thể ăn cơm, nếu như em cũng ở thời kỳ trẻ sơ sinh chết thì đại ca cũng phải tìm thai thì để cho em bú sữa." Diệu Diệu nói rất nghiêm trang.

Tôi thấy Diệu Diệu không hề giống nói đùa, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ gãi tay đầu hàng, nói: "Được rồi, được rồi, em cũng phải bú sữa mẹ, cho nên lão gù kia thật ra không có ác ý gì, chỉ là muốn mượn thi thể của người khác làm bà vú cho đứa con quý của ông ta thôi, vậy là chúng ta đã làm hỏng chuyện tốt của lão ta?"

Diệu Diệu hoàn toàn gạt đầu một cái, nói: "Có thể nói như vậy, cho nên đại ca em khi biết ông ta không bắt hồn phách của Đồng Ngọc Thanh liền quyết định thả bọn họ."

Tôi ừ một tiếng, thấy Diệu Diệu bây giờ đã nói chuyện như bình thường liền lại thử nhắc tới dấu ấn liên quan tới thiên thai trên cổ.

Có thể lúc trước nó còn vui vẻ trò chuyện, khi tôi đem lại đề tài này ra thì Diệu Diệu lại hoàn toàn ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, nói câu chị thôi, muốn khai thác em còn lâu mới được.

Tôi lại thử hỏi Đường Dũng, quả thực tôi rất tò mò, nhưng Đường Dũng một mực nghiêm túc lái xe, căn bản không để ý đến tôi.

Tôi có chút mắc cỡ vì bị lơ, dứt khoát cũng không hỏi, chờ đến khi về tới Giang Minh sẽ tìm Trần Á Lan nói sau.

Đến lúc đó anh ta cùng Trần Á Lan đối chất, coi như không muốn nói thì tôi cũng biết.

Nghĩ tới đây, nhìn cảnh tượng bên ngoài lao vùn vụt qua cửa xe, không biết tại sao trong đầu tôi đột nhiên nghĩ tới lần đầu tiên cùng Tô Mộc trở về Giang Minh, lúc đó anh ấy ngồi bên cạnh tôi mặt đầy cao lãnh.

Mà bây giờ, lại trở về Giang Minh, người ngồi ở bên cạnh tôi đã không còn là Tô Mộc nữa.

Đột nhiên tôi có chút thương cảm, cũng không biết bây giờ Tô Mộc thế nào, anh ấy đã làm Lâm Yến Nhi tỉnh lại chưa?

Đột nhiên tôi rất nhớ anh ấy, không nhịn được lấy điện thoại ra muốn gọi cho anh ấy.

Lúc này mở điện thoại ra tôi mới nhớ anh ấy không có điện thoại, hơn nữa cũng không ở chỗ cố định, sau khi tôi rời khỏi anh ấy hoàn toàn không có cách nào để liên lạc.

Chỉ có thể chờ anh ấy chủ động liên lạc với tôi.

Nhận ra điểm này, đột nhiên tôi có chút tức giận, anh ta là người không có lương tâm, lợi dụng tôi xong liền đạp bỏ, tôi đã rời đi hai ngày hai đêm mà anh ta cũng không đi tìm, hoàn toàn không lo lắng sự an toàn của tôi.

Tôi tự mình sầu muộn, còn Đường Dũng vẫn lái xe thật nhanh, đi khoảng sáu giờ, tới bốn giờ liền tới Giang Minh.

Về tới Giang Minh, Đường Dũng liền đưa xe thẳng hướng đại trạch Tô gia, tôi vốn đều hận chết Tô Thịnh, có thể lần nữa đi tới Tô gia đột nhiên trong lòng lại có chút mong đợi.

Tô Mộc có ở đó hay không?

Tô Thịnh từng nói tìm được Lâm Yến Nhi là nhiệm vụ trọng yếu của Tô Mộc, vậy bây giờ nhiệm vụ trọng yếu hoàn thành, giờ phút này hẳn Tô gia đang mở tiệc ăn mừng đi?

Đột nhiên tôi thấy nôn nóng, tay nắm chặt lại, tới cổng chính Tô gia liền xuống xe.

Mở cửa xong Đường Dũng liền tìm Trần Á Lan, khi Trần Á Lan xuất hiện sắc mặt Đường Dũng liền biến đổi. Bóng người thật nhanh lao đi, cũng không

thấy rõ anh ta làm sao đi vào, khi dừng lại anh ta đã đứng ở sau lưng Trần Á Lan nhìn chăm chăm dấu vết trên cổ Trần Á Lan.

Tôi cũng đi theo muốn nghe chuyện của bọn họ, nhưng khi tôi còn chưa kịp đóng cửa lại thì sau lưng đột nhiên có một âm khí lưu động mãnh liệt dị thường.

“Em còn biết quay về?” Một giọng lạnh như băng đột nhiên vang lên từ sau lưng tôi khiến tôi sợ hãi giật mình.

Tôi xoay người, nhìn gương mặt đẹp trai của Tô Mộc.

Giờ khắc này cảm xúc lại ào ạt xuất hiện.

“Chẳng qua em đi cùng Đường Dũng tới, anh ta tìm người nhà anh có chuyện.”

Tôi cúi đầu nói, lúc này không dám nhìn gương mặt của anh, sợ không kịp được nước mắt chực trào ra.

“Mấy hôm nay em ở chung một chỗ với Đường Dũng? Tại sao không từ mà biệt?” Giọng anh càng ngày càng lạnh, dường như đang đè nén một cơn tức giận.

Đột nhiên tôi không biết nên nói gì cho phải, trên đường trở về tôi còn nghĩ về anh như vậy, còn oán trách anh không chủ động liên lạc với tôi.

Nhưng bây giờ anh ấy đứng trước mặt tôi, trong đầu tôi lại hiện lên cảnh anh ấy ôm Lâm Yến Nhi mà không đoái hoài tới tình cảnh của tôi.

Hơn nữa vừa gặp mặt anh ấy lại vẫn giấu tôi?

Nháy mắt tôi mất hứng, nổi nhớ nhưng cũng tan thành mây khói, học giọng lạnh như băng của anh, nói: “Đúng vậy, những ngày qua em với anh ấy ở chung một chỗ.”

“Ở chung một chỗ làm gì? Em có biết em đã là đàn bà có chồng, hành động này của em, đến lượt...”

Dường như anh ấy bị tôi chọc giận, tay lạnh như băng trực tiếp nắm lấy eo tôi kéo vào ngực anh.

“Đến lượt ngâm lông heo, chẳng phải anh đem em ngâm lông heo sao?...” Tôi không sợ anh ấy chút nào, cắt đứt lời nói của anh.

Anh bị tôi làm cho tức giận nói không ra lời, âm khí bên người nhanh chóng ngưng tụ mắt người cũng có thể thấy được, hóa thành mấy cái to nhỏ bằng cánh tay trực tiếp buộc tôi vào người anh, sau đó chân nhẹ bước mang tôi bay trở vào nhà lớn của Tô gia.

Trong phòng khách Tô gia có không ít người, lúc này tất cả mọi người đều mặc quần áo đen, vẻ mặt trang nghiêm nhìn giữa đại sảnh.

Ở giữa đại sảnh bày một chiếc giường đơn, phía bên trên là một cô gái mặc quần áo trắng đang nằm, chính là thi thể Lâm Yến Nhi.

Tô Mộc sai bước vào phòng khách, trực tiếp đi đến trước giường đang đặt thi thể Lâm Yến Nhi, lúc này tôi vẫn bị buộc trên người anh giống như đang ôm lấy cổ anh, động tác này hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi người trong phòng khách.

Trên người những người này ít nhiều đều có âm khí lưu động, rất giống khí tức trên người Tô Đoàn, có lẽ đều là hậu duệ của Tô gia.

“Bà Hai!” Quả nhiên ý niệm trong tôi vừa dứt, tất cả những người mặc quần áo đen đều nhất loạt cúi người xuống vái chào tôi, hai chữ ‘bà Hai’ kêu rung vang trời.

Thật là không còn mặt mũi nào nữa, cũng không để ý đang tức giận Tô Mộc, tôi liền cúi mặt vào ngực Tô Mộc, nhỏ giọng nói: “Còn không mau để em xuống! Nhiều người nhìn như vậy em mặc cỡ chết!”

“Đề xuống em lại chạy thì làm thế nào? Buộc lại là tốt, ít nhất em sẽ không bị người khác bắt đi.” Tô Mộc lạnh lùng nhìn tôi một cái, cũng không nể mặt mũi tôi, nói.

“Chạy cái gì mà chạy, em không chạy, trước hết anh để em xuống rồi nói sau!” Tôi thật sự tức điên lên, Tô Mộc chắc chắn cố ý muốn chinh tôi, anh biết trong phòng khách có nhiều người như vậy còn cố ý buộc tôi vào người anh, lại còn ở tư thế mờ ám như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Lâm Yến Nhi hiện thân

Tô Mộc không để ý tới sự phản kháng của tôi, vẫn trói tôi như cũ đứng trước giường đang đặt Lâm Yến Nhi.

Những người khác sau khi chào tôi một tiếng cũng đều đứng lên, lần nữa lại yên lặng nhìn chiếc giường ở giữa đại sảnh.

Bọn họ giống như đang tiến hành nghi thức nào đó, tất cả mọi người đều đứng an tĩnh ngay cả tiếng thở cũng không có, cả căn phòng to lớn chỉ còn nghe được tiếng kim đồng hồ chuyển động. (Đọc đầy đủ hơn tại Góc Sách)

Boong...

Cũng không lâu lắm, đồng hồ treo tường đột nhiên vang lên báo giờ, liên tục kêu mười hai tiếng.

Là mười hai giờ.

Mọi người giống như đang đợi thời khắc này, khi tiếng chuông thứ mười hai kết thúc thì mọi người vốn yên tĩnh đột nhiên bắt đầu ngâm xướng một loại ca dao cổ xưa.

Tiếng ca dao du dương trầm bổng giống như âm thanh từ viễn cổ, mọi người cùng hợp tác trầm bổng hết sức ma mị. Cho dù tôi đang bị trói như con heo, lúc này trong lòng cũng sinh ra một cảm giác nghi thức khó hiểu mãnh liệt.

Tô Mộc vẫn như cũ đứng canh ở mép giường Lâm Yên Nhi nằm, hai mắt anh nhìn chăm chăm vào cô ấy, đến khi tiếng ca ngâm xướng được một nửa đột nhiên Tô Mộc giơ hai tay lên tới mi mắt rồi hạ nhẹ xuống đan điền một cái.

Một giọt nước màu đen từ giữa mi tâm anh bay ra, bề ngoài bóng loáng giống như một viên trân châu đen hoàn mỹ. Giọt nước kia vạch trong không trung một đường cong đẹp đẽ, nhỏ xuống trán Lâm Yên Nhi, từ từ thấm vào da thịt cô ấy.

Nháy mắt, thi thể Lâm Yên Nhi phát ra một cỗ âm khí.

Thật giống như âm khí bị nén lại phát nổ vậy, trên người Lâm Yên Nhi phát ra âm khí mãnh liệt tầng tầng lan truyền, giống như đang kêu gọi gì đó.

Đây cũng là một trận pháp.

Hơn nữa, tôi đoán đây là Tô Mộc đang kêu gọi hồn phách của Lâm Yên Nhi.

Chẳng qua thuật chiêu hồn tôi cũng đã gặp nhưng chưa từng thấy nghi thức chiêu hồn long trọng như vậy, lại còn cần dùng tới nhiều người như vậy, xem ra không chỉ có Tô Mộc là ác quỷ tu luyện hàng trăm năm mà Lâm Yên Nhi kia cấp bậc cũng không thấp.

Sau khi thực hiện xong thuật chiêu hồn, rốt cuộc Tô Mộc không còn trói tôi nữa mà nhanh rời khỏi chiếc giường của Lâm Yên Nhi, đi vào trong một đám người, sau đó cời dây trói cho tôi.

“Ngoan ngoãn đợi ở đây đừng làm gì, nhắm mắt cầm ngọc bội, bất kể lát nữa em nghe thấy gì cũng ngàn vạn lần không nên mở mắt ra.” Tô Mộc dặn dò.

“Tại sao?” Nhìn bộ dáng kia, hẳn một lát Lâm Yên Nhi sẽ tới.

Tôi có chút kích động, chủ yếu muốn biết Lâm Yên Nhi rốt cuộc là dạng người gì.

“Không có tại sao, em chỉ phải nhớ kỹ lời anh là được.” Tô Mộc vẫn chưa hoàn toàn nguôi giận, đối với tôi vẫn lạnh lạnh nhạt nhạt, nói.

Tôi không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, tay nắm thật chặt ngọc bội, sau đó nhắm mắt lại.

Sau khi nhắm mắt lại, tai tôi dựng lên, hận không biết được thành thỏ để nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Sau khi chạy trận chiêu hồn, mọi người đều nhắm thật chặt hai mắt, tiết tấu điệu khúc bọn họ vẫn xướng nhanh hơn rất nhiều, ưu tư cũng dồn dập, thật giống như lập tức lên cao trào.

Quả nhiên, khúc xướng bọn họ vừa hạ liền có một trận gió lạnh thấu xương gào thét thổi tới quét khiến toàn bộ phòng khách cũng đất rung núi chuyển.

Tới!

Lòng tôi căng thẳng, theo bản năng muốn mở hai mắt.

Tô Mộc luôn dặn dò tôi phải nhắm mắt, những người bên trong cũng đang nhắm chặt hai mắt, tôi không thể làm gì khác hơn là cưỡng ép áp chế lòng hiếu kỳ mãnh liệt trong lòng mình, tiếp tục nhắm chặt mắt lại.

Nhưng có lẽ tâm tình tôi căng thẳng đến cực điểm, mí mắt đã không còn bị khống chế bởi suy nghĩ.

Đào mắt quanh phòng khách nhiệt độ đã bị giảm đi bảy tám độ, gió rét vẫn gào thét bên tai tôi, Lâm Yên Nhi đến khiến phòng khách bị âm khí tràn đầy mên mê, rất hiển nhiên thực lực của cô ấy tuyệt đối ở trên Tô Mộc.

Ngay khi tôi cẩn thận cảm thụ âm khí trên người Lâm Yên Nhi thì đột nhiên trong phòng khách truyền tới tiếng đánh nhau.

Hai âm khí khác biệt chấn động không dứt, trong đó một cỗ âm khí hết sức quen thuộc.

Là Tô Mộc.

Không phải anh ấy một mực đang đợi Lâm Yên Nhi sao, tại sao lại đánh nhau với cô ấy?

Lòng tôi hơi nôn nao, đầu sao thấy âm khí đậm đặc của Lâm Yên Nhi xem ra dường như Lâm Yên Nhi kia còn lợi hại hơn Tô Mộc, mặc dù tôi không hy vọng Lâm Yên Nhi và Tô Mộc có quan hệ tốt nhưng cũng không cần vừa thấy mặt đã đánh nhau đi.

Lỡ như Tô Mộc thua thì làm thế nào?

Sự lo lắng trong lòng tôi dâng lên tới cổ họng, lỗ tai dựng thẳng đứng nghe ngóng nhiều hơn, hận không thể đem tất cả tinh lực tập trung cho tai mình.

Khi tôi đang nín thở âm thầm lén lút nghe ngóng, giữa đại sảnh đột nhiên phát ra một tiếng rên, ngay sau đó là một tiếng kêu thảm.

Là giọng đàn ông!

Tôi luống cuống, cũng không để ý Tô Mộc dặn dò tôi không được mở mắt, trực tiếp mở mắt ra xông tới muốn đi giúp Tô Mộc.

Dù sao tôi cũng không phải là tay mơ như trước kia, có thêm một người hỗ trợ thì khả năng phản thắng cũng sẽ thêm một chút chứ.

Tôi vừa mở mắt, còn chưa thấy Tô Mộc cùng Lâm Yên Nhi ở đâu thì trước mắt đột nhiên tối sầm, sau đó đầu óc ong ong một chút, giống như bị người khác không chế.

Rồi tôi cảm giác miệng tôi há ra, giọng quyến rũ dị thường, nói: “Hon một trăm năm không gặp, anh không muốn em sao?”

Giọng này là giọng của tôi, nhưng nội dung phát ra lại hoàn toàn là của Lâm Yên Nhi.

“Muốn, anh không lúc nào không nghĩ tới em.” Giọng Tô Mộc đột nhiên vang lên ở sau lưng tôi, mặc dù lời anh nói chính là lời tỏ tình nhưng giọng lại lạnh như băng, thậm chí còn tràn đầy giễu cợt.

Vừa nói thì tay anh đã đưa lên bóp cổ tôi, dùng khí lực rất lớn như hận không đem đầu ngón tay đâm vào trong da thịt tôi vậy.

Tôi đau muốn hét lên nhưng giọng tôi bây giờ đã không còn chịu sự khống chế của tôi, cho dù tôi đau đến phát điên, trên mặt tôi vẫn treo nụ cười cao quý đẹp lạnh lùng như cũ, nổi bật ở trong gương, đến tôi cũng không dám tin vào mắt mình.

Trong gương kia là tôi sao?

Mặc dù biểu cảm rất coi trời bằng vung, nhưng thật là đẹp, thật giống như một đóa Bạch Liên Hoa băng băng đang nở rộ, thần thánh cũng không thể xâm phạm.

“Anh còn dùng lực sẽ bóp chết cô ấy.” Giọng vẫn tà mị như cũ phát ra, giống như mỗi câu mỗi chữ của cô ấy đều từ hư không.

Nói xong ‘tôi’ cười đùa, uốn éo dựa vào lòng Tô Mộc, nói: “Hóa ra anh thích đàn bà như vậy, như canh không thịt, một chút mùi vị cũng không có. Có điều em cũng không ngại dùng thân thể cô ta còn sống, chỉ cần anh thích thì em có thể biến thành bất kỳ ai.”

Nói xong, ‘tôi’ lại dùng sức, hoàn toàn không để ý Tô Mộc vẫn đang bóp cổ tôi, muốn nghiêng đầu về sau tiến tới sát Tô Mộc hôn vào miệng anh.

Mặt Tô Mộc đen lại, ánh mắt hung hăng nhìn tôi, mắng: “Ngu ngốc, không phải là không để cho em mở mắt sao!”

Mắng tôi xong đáy mắt anh hiện lên một tia sát ý, ngón tay bấm vào cổ tôi càng mạnh hơn.

‘Rắc’ một tiếng, là tiếng xương gãy lìa.

Anh ra tay thật, đem xương cốt của tôi bóp vỡ.

Tôi vô cùng sợ hãi, nháy mắt cổ mềm nhũn, toàn bộ đầu óc trống rỗng.

Nhưng Lâm Yên Nhi trong tôi vẫn còn cười duyên, sau khi nghe được tiếng xương gãy lìa liền ngưng cười, nhìn Tô Mộc không dám tin: “Anh thật sự ra tay giết cô ta, rốt cuộc anh có trái tim hay không?”

“Quý vốn không có trái tim.” Giọng Tô Mộc lạnh nhạt.

Nói xong anh tiện tay hất vệt cái, giống như xả rác vậy, đem ném tôi ra. Tôi giống như đoạn tuyến phong tranh*, nặng nề ngã xuống mặt đất.

*đoạn tuyến phong tranh: Ai giải thích giúp mình với, mình search thấy các bạn edit khác toàn để nguyên không giải thích.

Trong khoảnh khắc thân thể tôi chạm vào mặt đất, trong cơ thể tôi rung mình một cái, nháy mắt Lâm Yến Nhi từ bỏ tôi đi ra ngoài.

“À, xem ra anh cũng không thích cô ta, sau khi tìm được em thì cô ta đối với anh chỉ như là rác rưởi, lợi dụng cô ta cũng vô dụng, giống như năm đó anh đối với em vậy.” Một giọng nói dễ nghe vang lên, trong giọng nói của cô ấy tràn đầy thống khoái cùng hận ý, đây cũng là giọng vốn có của Lâm Yến Nhi.

Nhưng giọng cô ấy càng ngày càng xa, hiển nhiên cô ấy muốn chạy trốn.

Tôi đau tới mức toàn thân co rút, cho dù muốn đứng lên giúp Tô Mộc nhưng trước mắt chỉ là màu đen, đừng nói đứng lên, ngay cả nằm cũng rất khó khăn.

Trong bóng tối tôi nghe thấy Tô Mộc nhỏ giọng mắng một câu, cũng không nghe rõ anh mắng cái gì, bên tai lại vang lên tiếng hợp ca cổ xưa, thật giống như bọn họ đang dùng trận pháp vây khốn Lâm Yến Nhi.

Những chuyện phát sinh sau đó tôi cũng không biết, đến khi tôi tỉnh lại trên cổ đã có thanh thép thật dày, hai bên mang tai bó bột cứng ngắc không thể cử động, trên tay còn cầm một ống truyền dịch.

“Tôi...” Tôi há miệng, lần nữa muốn nói. Nhưng lúc này giọng tôi chỉ khàn khàn khô khốc giống như bà già bảy tám chục tuổi vậy.

Người trông coi tôi ở bên ngoài nghe thấy giọng tôi liền vọt tới, sau đó vui vẻ chạy như điên hướng ra bên ngoài.

Giọng kia là giọng của Diệu Diệu, tôi chỉ kịp nghe thấy một tiếng thì nó đã chạy mất dạng.

Đến khi nó quay trở lại lần nữa thì sau lưng đã có một đám người đi theo, có bác sĩ mặc áo trắng, có y tá, có Trịnh Lâm cùng Đường Dũng, thậm chí còn có cả mấy người Tô gia tôi thấy lúc bày trận.

Cổ tôi không nhúc nhích được, chỉ có thể đảo mắt quét một vòng, những ai có thể tới đều tới.

Duy chỉ thiếu Tô Mộc.

“Tô Mộc đâu?” Tôi hỏi.

Lúc này tôi có rất nhiều điều muốn nói với Tô Mộc.

“Hắn chết rồi.” Đường Dũng đi tới nắm lấy tay của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Bức tranh

“Ông Hai...” Tô Đoàn đầy do dự, chần chừ nói.

“Rốt cuộc anh ấy thế nào, cậu nói mau đi!”

“Lúc ấy Lâm Yến Nhi muốn chạy trốn, mọi người cũng đã rất mệt vì khống chế cô ta, sau đó ông Hai đuổi theo, đến bây giờ cũng chưa quay về.” Tô Đoàn nói.

Vừa nói cậu ta vừa đưa mắt nhìn vào chỗ ngực của tôi.

Lúc này tôi mới ý thức được, trước ngực tôi đeo viên ngọc bội Tô Mộc cho tôi, Tô Đoàn từng nói đó là bảo bối của Tô Mộc, khi còn sống anh ấy đã tự dùng máu tươi của mình để nuôi nên cùng với bản thân Tô Mộc có liên lạc cực lớn.

Nó ở trên người tôi giống như lá phù bảo vệ vậy, ánh sáng luôn luôn tản ra nhàn nhạt mà ấm áp. Lúc này mặc dù cổ tôi cứng ngắc không thể cúi xuống nhìn ngọc bội nhưng tôi vẫn cảm thấy ánh sáng ấm áp của nó đã biến mất không còn, trở nên lạnh như băng.

Lòng tôi cũng lập tức lạnh như băng theo, thật giống như khí lực toàn thân cũng bị rút sạch vậy. Tôi thẫn thờ ngồi trên giường bệnh, thậm chí chạm vào cổ cũng không phản ứng.

Mọi người thấy tôi như vậy đều yên lặng trang nghiêm, không ai dám lên tiếng, chỉ còn Đường Dũng mặt đầy đau lòng tiến lại gần, thấp giọng an ủi tôi gì đó, đỡ tôi dựa vào giường bệnh ở một tư thế thoải mái hơn.

Lòng tôi như tro tàn, lẳng lặng nhìn miệng Đường Dũng đóng đóng mở mở nhưng không nghe vào tai anh ta đang nói gì, mà Tô Đoàn cũng nói mấy câu với tôi, thấy tôi không phản ứng gì, không còn cách nào khác hơn là dặn dò Đường Dũng mấy câu rồi đi ra ngoài.

Bác sĩ cùng y tá nhìn tôi bằng ánh mắt đồng cảm, cho là tôi bị kích thích tinh thần quá lớn cho nên mới nói mê sảng, giúp tôi lần nữa xem xét lại cổ, sau đó cầm lại ống truyền dịch, lắc đầu một cái rồi cũng đi ra ngoài.

***

Nằm một lần đã là nửa tháng, trong khoảng thời gian này mỗi ngày tôi đều giống như người chết nằm trên giường, ngay cả cơm cũng không ăn, hoàn toàn dựa vào dinh dưỡng được đưa qua đường truyền để duy trì mạng sống. Lúc trước Đường Dũng còn mỗi ngày tới kéo tay khuyên tôi, sau đó thấy tôi không phản ứng gì liền không nói gì cả, chỉ lẳng lặng chăm sóc tôi.

Cho đến một ngày, anh ta nhận được một cuộc điện thoại.

Dường như có chuyện trọng yếu gì đó, vừa cúp điện thoại anh ta liền hấp tấp đi ra ngoài chỉ để lại Trịnh Lâm cùng Diệu Diệu ở bên bảo vệ tôi. Những ngày qua bọn họ cũng có thói quen yên lặng, hai đứa cúi thấp đầu không nói lời nào.

Ngay lúc này phía ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng va chạm nhỏ, chỉ là tiếng lộc cộc nhỏ nhoi. Tiếng động kia rất dồn dập, giống như có ý đồ gõ vào cửa nhưng tiết tấu lại lộn xộn không giống như là người gõ.

Tôi không khỏi chú ý đến, muốn nghiêng đầu qua nhìn nhưng cổ nửa tháng đã không cử động, hơi cử động một cái liền tê dại.

Tôi còn chưa quay người qua được, Diệu Diệu cùng Trịnh Lâm đã tiến tới cửa sổ xem xét. Nhìn một cái, Diệu Diệu liền kinh hô: “Con khi!”

“Kỳ lạ, trong bệnh viện này ở đâu ra con khi nhỉ? Trên người nó lại mang chút linh khí, không biết có phải chỉ là linh hầu không?” Trịnh Lâm kỳ lạ nói.

Linh hầu?

Nghe đến đây đột nhiên trong lòng tôi hiện lên một cái tên, Lục Nhĩ!

Từ lần trước bị thương ở âm núi nó vẫn ở lại Tô gia nghỉ ngơi, bây giờ sao đột nhiên lại tới đây?

Nó cũng là linh hầu được Tô Mộc nuôi, cũng tâm ý tương thông với Tô Mộc, bây giờ đột nhiên tới tìm tôi chẳng lẽ là nó có đầu mối của Tô Mộc?!

Tôi nhanh chóng đi dép vào, vịn tường đi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Bị nhiễm âm khí

Dịch: Thư Thư

Edit và beta: Vietwriter

Nhân viên kia thấy phản ứng của tôi cũng không thấy ngạc nhiên chút nào, chỉ cười đem trả thẻ ngân hàng cho tôi, nói: "Hay là cô chọn cái khác?"

"Tôi..." Tôi do dự một chút, hai mắt nhìn chằm chằm bức tranh kia, suy nghĩ liền trả lời: "Vậy lúc khác tôi quay lại."

Bây giờ Tô Mộc có thể ẩn núp ở trong bức tranh, tôi nhất định phải lấy được bức tranh cho dù có phải trộm đi nữa. Nhưng bây giờ ban ngày, trong tiệm người đến người đi ánh mắt quá nhiều, không tiện lắm, trong lòng đã có ý định, đến tối sau khi cửa tiệm đóng tôi sẽ nghĩ cách lên vào, nhìn bức tranh một chút xem có manh mối gì không.

Nghĩ tới đây, tôi cất thẻ ngân hàng rồi xoay người rời đi.

Nhưng khi tôi vừa ra tới cửa chính của tiệm, gã nhân viên đột nhiên kêu a một tiếng, hung ác nói: "Đứng lại!"

Tôi sợ hết hồn, lập tức đứng lại. Chẳng lẽ hắn đoán được tôi có mưu đồ bất chính đối với bức họa kia sao?

"Cô nương, tôi xem người ăn mặc không sai, dáng vẻ cũng rất xinh đẹp, làm sao có thể làm loại chuyện trộm gà trộm chó này chứ, cứ chỉ vừa nãy của cô, nhân viên cửa hàng chúng tôi đều thấy, bây giờ cô hãy đem đồ vật giao ra, một lúc nữa ở trước mặt cảnh sát chúng tôi có thể nói tốt một chút cho cô".

Nhân viên nam cười lạnh tiến đến trước mặt tôi, hướng tôi đưa tay ra nói.

Trong lòng tôi cả kinh, tôi vừa rồi chẳng qua là động tâm tư đối với bức họa kia, cũng chưa có động thủ, hấn vậy mà cũng biết tôi muốn trộm đồ?

Tôi vừa liếc mắt nhìn bức họa kia, thấy nó vẫn còn ở đó tôi liền bình tĩnh lại, mở ra tay nói:

"Anh có làm hay không rồi a, tôi lấy cái gì? Anh đừng có tùy tiện nói oan uổng người khác, nếu ở trên người tôi anh không phát hiện ra bất cứ thứ gì của cửa hàng, thì anh phải chịu trách nhiệm!"

Thanh âm của tôi rất bén nhọn, khẩu khí cũng đầy đủ, nghĩ có thể dọa lui nhân viên kia. Nhưng ai ngờ nhân viên kia khẩu khí còn lớn hơn, trực tiếp cười lạnh một tiếng: "Cô có dám để cho tôi lục soát hay không?"

Hắn giống như đang cố ý để cho tôi khó xử, nên giọng nói rất lớn, lập tức hấp dẫn những người khác trong cửa hàng vây xem.

Chỉ chớp lát, bên cạnh tôi đã vây quanh một đám người, bọn họ đều dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, dường như đã nhận định tôi chính là tên trộm. Cùng lúc bị một đám người nhìn chằm chằm đứng là rất khó chịu, đặc biệt là trong ánh mắt của họ lấp đầy ác ý và ghét bỏ.

Tôi nhất thời cảm giác được một cỗ áp lực vô hình, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói: "Soát thì soát, nếu như anh soát không ra đồ gì, nhất định phải bồi thường cho tôi!"

"Được, bồi liền bồi!" Nhân viên kia đáp ứng cũng rất dứt khoát, khoe miệng câu dẫn ra một chút cười lạnh như đang nhìn một cái con cá nhỏ sắp chết đang giãy dụa.

Nhìn vẻ mặt này của hắn, trong lòng tôi đột nhiên có loại dự cảm bất thường giống như bị người gài bẫy như nhau.

Quả nhiên, tay hắn ở trong y phục của tôi sờ hai cái, kinh hô một tiếng: "Tìm được rồi, cô còn dám nói không có trộm đồ!"

Vừa nói hắn đã từ trong túi lấy ra một cái nhẫn phi thúy giờ lên, khiến cho người vây xem nhìn thấy rõ ràng. "Tiểu thư tang vật cũng lấy được rồi, người còn cái gì để nói!"

Nói xong hắn còn chưa hết giận, trong miệng nói kháy: "Tôi là thật không nghĩ tới, người một cô gái làm sao có thể làm loại trộm cắp này chứ, một người vừa rồi còn hào phóng đưa tôi tấm thẻ như vậy, căn bản là làm bộ làm tịch a!"

Hắn ngữ khí thập phần khắc nghiệt, nói cũng nói hết sức khó nghe, tôi nhất thời mất hứng, bọn họ ở rõ ràng oan uổng cho tôi, còn mắng chửi tôi đường đường chính chính như vậy.

Nhưng bây giờ là tôi trước mặt nhiều người như vậy bị tìm ra tang vật, rõ ràng tôi là ăn trộm. Mặc dù tôi không ăn trộm, nhưng có miệng không sao nói được. Trong lòng tôi càng ngày càng phiền não, thậm chí trở nên âm ngoan, muốn cho hắn nếm chút đau khổ.

Ngay lúc tôi lưỡng lự có nhường hay không thì Trịnh Nhạc xuất hiện liền hù dọa nhân viên nam kia một cái, rồi chọt kéo tôi lại lách đầu. "Chủ nhân, trên người người bây giờ lệ khí rất nặng, không nên tức giận nữa phải suy nghĩ chút chuyện vui, bằng không lệ khí sẽ lại mượn cơ hội xâm nhập thân thể của người, dính âm khí người."

Thông thường muốn thành quý, trên người đều có thể nhiễm phải lệ khí, cho nên âm khí bọn họ cũng đều kèm theo lệ khí tồn tại, mà tôi đơn thuần tu luyện âm khí, Trịnh Nhạc đã từng không chỉ từng nói qua một lần, trên người tôi âm khí rất tinh thuần, đối với quý không tạo bất cứ thương tổn gì.

Nhưng đây cũng chính là ưu điểm của tôi, không có đến một chút lệ khí âm khí, mặc dù lực công kích rất kém cỏi nhưng lực chữa trị rất mạnh, đã từng Tô Mộc và Đồng Đồng hay dùng âm khí tinh thuần để giúp Trịnh Nhạc điều trị.

Tôi cũng bởi vì hiểu rõ điểm này, nên mới có thể xuất hiện ở khắp nơi trấn áp thú vật, sau đó tiếp tục tu luyện âm khí, vạn nhất ngày nào đó Đồng Đồng và Trịnh Nhạc bị thương, tôi còn có thể giúp bọn họ chữa trị.

Đối với chuyện đến bây giờ vẫn không tìm thấy bóng dáng, trong đầu vốn đã buồn bực, nhân viên này còn có ý vu hãm tôi, khiến tôi ở trước mặt nhiều người trở thành cái đích cho họ chỉ trích, tôi mặc dù đã cố gắng kiềm chế lại, cơn tức vẫn là cứ tăng lên.

Cùng với cơn tức tiến tới, là một cỗ rừng mình đến từ sâu thẳm, hàn ý kia từ trong lòng đất truyền tới, hình như bị cái gì đó kêu gọi, ở dưới chân tôi tụ lại càng ngày càng nhiều, cuối cùng quanh quẩn thành cơn gió xoáy nhỏ không ngừng hướng thân thể tôi mà chui vào.

Đồng Đồng và Trịnh Nhạc thấy thế thì kinh hãi, nói một câu không tốt liền đồng thời đến ngay bên cạnh tôi, nỗ lực đem tôi cùng hàn ý lạnh thấu xương đó ngăn cách ra.

Nhưng hàn ý kia thật giống như đã mưu tính trước vậy, có thể chủ động vòng qua hai người bọn họ tận dụng mọi thứ để hướng đi vào tôi.

Trong lòng tôi cả kinh, đây chính là lệ khí mà Trịnh Nhạc nói, nếu như bị lệ khí nhiễm đến, tôi chỉ biết là mình sẽ mất đi năng lực điều trị cho quý, hơn nữa chính mình còn có thể gặp nguy hiểm.

Bởi vì t bản thân không phải là quý, mà trong cơ thể quý có thể đồng thời tiếp nhận âm khí cùng lệ khí, hai loại thể khí cùng nhau mà sinh, sở dĩ phần lớn bản tính của quý hung ác tàn nhẫn, linh trí cũng không cao, có lẽ trước đó chưa từng bị người chế phục, cho nên đại bộ phận rất dễ bị lệ khí thao túng làm một số chuyện hại loài người.

Nhưng tôi là người, vốn dương khí trong cơ thể rất sung túc lại tu luyện âm khí, nếu tức giận thì âm khí sẽ cùng với dương khí trong cơ thể tôi gặp nhau, đạt đến mức độ âm dương cân bằng. Nhưng mà nếu có nhiều lệ khí tùy tiện xuất hiện hơn nữa còn rất mãnh liệt, âm dương cân bằng trong cơ thể tôi sẽ bị phá vỡ, hoặc là âm dương mất cân bằng, sẽ sinh bệnh nặng hoặc là bị lệ khí khống chế, trở nên không thể điều khiển được chính mình làm hại nhân gian.

Tôi ý thức được tính nghiêm trọng, cái trán ngay lập tức nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, lúc này lửa giận trong lòng tôi đã hoàn toàn đi xuống, dùng mọi lực chú ý để tránh né những thứ lệ khí trước mặt.

Kỳ quái là những thứ lệ khí này là chỉ trong chốc lát liền hình thành, giống như có thứ gì đó đang thúc giục nó, mặc dù tôi không còn tức giận nhưng cảm giác âm hàn vẫn còn và không ngừng hướng trong tôi chui vào.

Trong thoáng chốc, tôi nhìn thấy nhân viên nam kia vẻ mặt dữ tợn nhìn tôi cười, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm phía dưới hai chân tôi, dường như cố gắng kích động vậy.

Hắn có thể nhìn thấy lệ khí dưới chân tôi!

Lòng tôi cả kinh, trong nháy mắt phản ứng kịp, trách không được hắn lại muốn đồ tội oan uống tôi, chọc tôi tức giận, nguyên lai căn bản là hắn đã có âm mưu từ trước, cố ý để tôi tức giận khiến tôi nhiễm phải lệ khí.

Nói vậy, lệ khí dưới người tôi cũng bị hắn dùng cách nào đó làm tăng cường, mặc dù là tôi đã hết giận rồi, nhưng lệ khí vẫn điên rồ hướng vào trong tôi mà đi vào.

Tôi nhìn đáng về đặc ý của hắn, một phen níu lấy cổ áo hắn, hỏi hắn rốt cuộc là ai, tại sao muốn tính kế tôi.

Hắn bộ dáng như cười như hi hi, liệu định tôi sẽ thua trong tay hắn, nói: "Thiết kế hãm hại? Chính cô trộm đồ vật, đều bị bắt được còn không muốn thừa nhận? Cô bây giờ chỉ có hai con đường có thể đi, hoặc là mua chiếc nhẫn này hoặc là báo cảnh sát, cô đi mà cùng cảnh sát giải thích là cô bị người ta oan uống."

Hắn chậm rãi tiến đến bên tai tôi: "Tức giận sao? Cô càng tức giận, những lệ khí đó sẽ hội tụ càng nhanh, chờ toàn bộ đều tiến vào trong cơ thể cô, cô cũng sẽ bị tôi khống chế biến thành con rối của tôi."

"Người đến tốt cùng là ai?" Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, ánh mắt gắt gao theo dõi hắn muốn từ vẻ mặt của hắn nhìn ra cái gì đó.

Tôi đảo mắt nhìn toàn bộ nửa người dưới đều đã bị lệ khí vây quanh, lệ khí lạnh như băng đã thông đến huyết mạch trên đùi tôi, nó hướng trong cơ thể tôi đi vào như điên. Toàn thân tôi đã một mảnh lạnh ngắt.

Lúc này việc tôi có thể làm duy nhất, chính là cầu nguyện cá âm nhỏ trong đan điền không nên xuất hiện.

Lệ khí cùng âm khí tương sinh lẫn nhau, có thể coi âm khí như ý sinh trùng, chỉ cần cá âm nhỏ không hiện, những lệ khí kia cho dù tràn nào, cũng không tìm được ký chủ, nhiều nhất là ở trong cơ thể tôi đi một vòng sẽ rời đi.

Trong nháy mắt, tôi gửi gắm tất cả đặt ở cá âm nhỏ trong người, cầu nguyện nó không nên xuất hiện, nghìn vạn lần không nên xuất hiện a!

"Ha ha, cô lại liều mạng kiểm chế không dùng âm khí của mình, một khi âm khí đã bị lệ khí kêu gọi nhất định sẽ vọng lại, cô còn không bằng mở rộng cửa lòng, đem âm khí của cô đều thả ra ngoài, khiến nó cùng những lệ khí đáng yêu này hòa làm một thể, hóa thành vũ khí trí mạng nhất."

Nam nhân viên cửa hàng nhìn thấu tâm tư của tôi, ha ha cười một tiếng, chỉ thấy hắn giơ tay lên, vòng xoáy lệ khí dưới chân tôi liền tăng gấp đôi, càng nhiều lệ khí điên cuồng mà tràn vào thân thể tôi, giống như muốn đem tôi bắn thủng.

Lệ khí trong cơ thể tôi chợt tăng, thì cá âm nhỏ mà tôi vẫn luôn cầu khẩn không nên xuất hiện chợt vẫy đuôi một cái hiện ra trên đan điền tôi.

Khi hắn xuất hiện, âm khí cả người tôi theo đó mà tăng mạnh, xung quang tôi âm khí đen đặc nhiên đã hình thành một tầng màu đen bao che, tuy rằng hư ảo không giống của Tô Mộc, nhưng lại chân thực xuất hiện xung quanh tôi.

Chỉ là chúng lúc này lại không giống như đang bảo vệ tôi, mà là đang xếp thành hàng hoan nghênh những lệ khí đó, chúng nó giống như người yêu tương thân tương ái, dần dần dung hợp cùng một chỗ.

Nam nhân kia thấy thể liềm vui mừng, kích động đến cơ mặt đều khẽ run, trong miệng liên tục nói đúng, cứ như vậy, toàn bộ dung hợp cùng một chỗ, tôi liền có một bộ khôi lỗi thiên tài!

Hắn càng nói càng hưng phấn, thậm chí cả người đều có chút điên cuồng, bất chấp cả việc thân phận hắn hiện tại đang là nhân viên cửa hàng.

Hai bên trái phải quần chúng vây xem thấy hắn như vậy, ý thức được điều gì đó không thích hợp, cũng mất tâm tư xem náo nhiệt đều rời rít tản đi.

Chẳng mấy chốc những lệ khí kia đã dung hợp hoàn tất âm khí bên ngoài cơ thể tôi, hướng vào đan điền nơi có cá âm nhỏ mà đến.

Trái tim tôi tưởng chừng như đang rỉ máu, nếu như cá âm nhỏ cũng bị lệ khí xâm nhiễm, tôi nhất định sẽ bị lệ khí triệt để khống chế!

Đối với mình hiện tại còn không có bất kỳ biện pháp nào, dù sao cá âm nhô kia chính tôi cũng không thể khống chế được, dù cho có thể khống chế thì nó liền trốn ở đan điền tôi. Mà trong thời gian ngắn như vậy, tôi có thể đem nó chuyển dời đi đâu đây?

Mắt thấy lệ khí đã xâm chiếm hết cơ thể tôi, từ từ hướng trên đan điền ép tới, Đồng Đồng và Trịnh Nhạc cũng nóng nảy, lo lắng không thôi, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể lo lắng suông theo tôi, đồng dạng không có biện pháp dời cá âm nhô đi.

Ngay ở thời khắc mấu chốt, tôi bỗng nhiên nhớ tới trên người tôi vẫn luôn mang theo bình khí thiên địa, đồ vật của bản thân cá âm nhô cũng dời đến trên người tôi!

Nghĩ vậy, tôi không kịp vui vẻ mà trực tiếp móc ra bình khí thiên địa, một phen ấn ở trên ót tôi, đồng thời tập trung tư tưởng và ý thức tiến vào đan điền, hóa ra một tay chụp vào cá âm nhô.

Mắt thấy cá âm nhô gần ngay trước mắt, tôi sắp bắt được nó, nhưng đến lúc nguy cấp, cá âm nhô vậy mà vẫy đuôi một cái, trực tiếp từ tay tôi trốn đi, thật nhanh hướng về đoàn lệ khí kia.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Cẩn Thi Phái

Không được rồi!

Tôi run lên, nhanh chóng đưa tay bắt cá âm nhô lại.

Tay huyền hóa được tạo thành từ ý thức, tôi cũng chưa sử dụng quen, hơn nữa có thể coi cá âm nhô là chủ nhân nơi này, cho dù có 10 tay tôi cũng không bắt nó được.

Đào mắt nhìn thì thấy nó đã chạy nhanh tới trung tâm nước xoáy, cùng với lệ khí kia hòa vào một thể.

Bởi vì cá âm nhô lại xuất hiện, năng lực cảm giác nhạy bén siêu cấp của tôi rốt cuộc cũng trở về với tôi. Âm khí trên người tôi bắt đầu biến hoá, vốn dĩ là lạnh như băng, nhưng lại xuất hiện một cỗ vô hình sắc bén.

Loại cảm giác đó không nói rõ được nhưng chính là tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Tôi trơ mắt nhìn sát khí kia từng lúc đem cá âm nhô chiếm đoạt, cũng giống như ma quỷ từng điểm từng điểm chiếm lĩnh thân thể tôi vậy, lòng tôi cũng theo cá âm nhô bị chiếm đoạt mà sa vào.

Ngay lúc tôi buông xuôi, một âm thanh truyền tới: "Cô muốn chết sao? Không cần tìm Tô Mộc nữa à?"

"Như hiện tại thì sao tôi tìm được anh ấy, tôi thà chết cũng không nguyện ý bị người khác khống chế, biến thành bù nhìn!" Tôi lớn tiếng hét, trong giọng đầy bi quan cùng tuyệt vọng.

"Không được, nha đầu nguoi là tiên nhân của ta, làm sao có thể chết được? Hướng chi đạo kia ta còn chưa báo, không phải là lệ khí sao, lão tử có thể ăn quỷ, lệ khí này thì có là gì!" Thường Luồng tiên nói.

Nói xong, con dấu chỗ cổ tay tôi lại run lên, nhưng không giống như ngày thường mà nó từ cánh tay trực tiếp chui vào trong cơ thể của tôi.

Không bao lâu, trong đan điền đã xuất hiện một con rắn nhỏ luẩn quẩn, chính là thường luồng tiên!

Miệng nó há thè lưỡi ve vẩy, tràn đầy ý công kích, mà đối diện nó chính cá âm nhô đang từng ngum từng ngum chiếm đoạt lệ khí.

Cá âm nhô phát hiện sự tồn tại của Thường Luồng tiên, động tác trong chiếm đoạt lệ khí trong nháy mắt dừng lại, vẫy đuôi một cái, lại bơi tới đối diện Thường Luồng tiên, cùng Thường Luồng tiên đối chọi tương đối gay gắt, một chút khí thế cũng không chịu thua.

Hai bên đứng đối diện nhau, đồng thời không có động tĩnh gì.

Tôi ở một bên xem, khẩn trương muốn chết, sợ cá âm nhô bị thương, sợ hơn nữa là Thường Luồng tiên không thắng nổi cá âm nhô.

Thời khắc này thời gian giống như ngừng trôi, nhìn kỹ lại, trong nháy mắt tôi phát hiện bề ngoài cá âm nhô bất động nhưng thực tế vị trí ở quai hàm thờ hỏn hỏn, giống như đang tích góp năng lượng.

Trong lúc nó hô hấp, tôi phát hiện bên người nó tràn ngập âm khí càng lúc càng nhiều, đồng thời nó mới vừa hấp thu lệ khí giống như được tiếp thêm sức mạnh, ở xung quanh thân nó tạo thành một giọt nước hình bình phong che chở, quang cảnh hết sức kỳ lạ, giống như giọt nước trôi lơ lửng trên không

trung, khí thể hết sức dọa người.

Bất chợt tôi thấy lo lắng cho Thuồng Luồng tiên hơn.

còn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Thiên Thi

Nghe được tôi có thể sẽ tha cho, anh ta kích động, nắm tay lấy tay tôi, sợ tôi tiếp tục đâm chủy thủ sâu vào hấn, nói: "Cẩn Thi phải chúng tôi từ trước đến giờ đều dựa vào thi thể có tư chất tốt mà tu luyện, luyện được tới cảnh giới gì phải dựa vào việc tìm được bao nhiêu thi thể có tư chất tốt."

Vừa nói anh ta thận trọng nhìn tôi một cái, nói: "Những năm gần đây hoàn cảnh ngày càng ác liệt, người có tư chất thân thể tốt càng ngày càng ít, muốn tìm thi thể thượng đẳng càng ngày càng khó, tôi bị sự phụ trách nặng. Vào tuần trước, một lão đầu đột nhiên tìm được tôi, nói lão ta biết một thi thể tuyệt cao, tư chất thượng thừa, chỉ cần có cỗ thi thể kia là tôi có thể tế luyện ra thiên thi, như vậy thì địa vị trong phái Cẩn Thi của tôi sẽ ngày càng tăng, ai làm gì cũng phải nhìn sắc mặt tôi..."

"Chuyện này với tôi có quan hệ gì? Không lẽ anh tìm được thi thể của Tô Mộc?" Lòng tôi cả kinh, mặt âm trầm thêm mấy phần.

Anh ta thấy tôi như vậy càng thêm run run sợ hãi, há miệng muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại nuốt xuống.

"Anh ta nói thiên thi, chỉ sợ là ám chỉ em." Đường Dững chau mày nói, mắt lạnh nhìn gã nhân viên kia.

Sắc mặt của anh ta trong nháy mắt tái xanh, thậm chí không dám nhìn tôi nữa, cúi đầu.

Tôi càng khiếp sợ: "Tôi? Nhưng không phải đang tìm kiếm thi thể sao? Tôi còn sống mà."

Đường Dững cười lạnh một tiếng, nói: "Mặc dù em còn sống, nhưng cơ thể em nồng nặc âm khí, thậm chí lượng âm khí dự trữ không thấp hơn ác quỷ thông thường cho nên hấn ta mới ra tay, dùng nhiều lệ khí ăn mòn em, chỉ cần bên trong cơ thể em đồng thời có lượng lớn âm khí cùng lệ khí thì dương khí cũng sẽ bị tổng ra bên ngoài cơ thể, đến lúc đó em và thi thể có gì khác nhau chứ?"

Vừa nói anh ta vừa quét mắt đáng sợ, đưa tay tóm lấy gã Cẩn Thi phái kia ép hấn ngẩng đầu nhìn mình, nói: "Tôi nói đúng chứ?"

Gã đàn ông kia đã sợ choáng váng, hoảng sợ nhìn Đường Dững, muốn gạt đầu lại không dám gạt đầu.

Nhưng nhìn về mặt của anh ta, tôi cũng biết Đường Dững nói hoàn toàn không sai.

Anh ta là người thuộc Cẩn Thi phái, bởi vì không tìm được thi thể nên muốn đem người sống biến thành thi thể!

Đáng ghét!

Tôi dùng dùng nỗi giận, không nhịn được có cảm xúc muốn giết anh ta ngay lập tức.

Nhưng tôi còn có chuyện muốn hỏi, đè nén tâm trạng xuống: "Lão đầu kia là làm sao liên lạc được với ngươi? Đáng đáp ra sao? Ngươi có thể liên lạc với ông ta không?"

"Không thể, ông ta xuất hiện lúc tôi đang đào trộm thi thể, nói xong cũng đi, sau đó cũng không xuất hiện nữa, đến nỗi tướng mạo... lúc đó tôi quá tôi căn bản cũng không thấy rõ." Anh ta nói.

"À, vậy là không liên lạc được với lão ta nữa, thế thì ta giữ ngươi lại cũng không có ích, ngươi muốn chết như thế nào ta đều có thể thành toàn cho ngươi." Tôi cười lạnh nói.

Ngay cả tôi cũng cảm thấy mình bây giờ rất đáng sợ, có thể tôi vốn không tin anh ta nói. Đột nhiên xuất hiện một lão già, nói nào là thi thể tốt, hấn ta liền tới mai phục, phải đem tôi giết chết biến thành thi thể?

Sắc mặt hấn ta cứng đờ, nhìn ra sát khí trong mắt tôi, rất nhanh liền giơ hai tay thỏa hiệp, vội la lên: "Đừng dùng, tôi có cách tìm được lão ta, cô để tôi thử một chút."

"Cách gì?" Tôi nói.

"Lão ta nói tôi có thể ra bãi tha ma, nói nếu thuận lợi đi đến chỗ đó tìm lão ta, lão ta nói muốn lấy tóc của cô." Anh ta nói.

Tôi gật đầu một cái, thu hồi cây chùy thủ từ cổ anh ta, nói: "Đến chúng tôi đi."

"Đương DƯơng!" Đường Dững đột nhiên nói, mặt anh ta đầy vẻ khiếp sợ, chợt tóm lấy cổ áo của người kia, nói: "Lão đầu liên lạc với người có phải là một người trọc đầu, trên má phải còn có vết sẹo hình con rết?"

Anh ta bị Đường Dững làm cho sợ hết hồn, suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu nói: "Không phải, trên mặt lão ta có sẹo hay không tôi cũng không thấy rõ, nhưng lão ta không phải đầu trọc, trên đầu có tóc."

"Oh." Tinh thần Đường Dững buông lỏng rõ ràng, lúc này mới buông anh ta ra, nói: "Đi thôi, người lái xe, đừng có giờ trò gì."

"Được, được!" Anh ta gật đầu liên tục, mặt sưng phù như mặt heo bày ra một nụ cười khó coi lấy lòng Đường Dững.

Chúng tôi đi ra khỏi phònggg, lúc này tôi mới phát hiện hóa ra tôi vẫn ở bên trong tiệm bán đồ cổ kia, vừa rồi là chúng tôi ở trên lầu hai.

Ra khỏi tiệm bán đồ cổ, gã Cảnh Thi phái ngồi ở ghế lái xe, Trịnh Lâm ở bên ghế phụ nhìn chăm chăm hấn ta, Đường Dững cùng tôi với Diệu Diệu thì ngồi ở đằng sau.

Tôi nhỏ giọng hỏi Đường Dững vừa rồi là thế nào, có phải nghĩ đến nhân vật nào hay không.

Đường Dững giống như không muốn nói, lắc đầu một cái, tay đặt vài gáy tôi một cách tự nhiên nhẹ nhàng xoa bóp.

Vừa rồi sắc mặt anh ta còn âm trầm, bày ra dáng vẻ khó chịu, bây giờ đối mặt với tôi lại đem vẻ ưu tư vừa rồi thu lại không còn một chút, khôi phục bộ dạng không tìm không phổi, cười nói: "Đương Dương, sau khi em tỉnh lại, lệ khí nặng đi rất nhiều, trở nên siêu cấp lợi hại. Đừng nói hấn ta nhìn em đã hoảng sợ, ngay anh vừa nhìn thấy em cũng không nhận được sợ. Có phải bên trong cơ thể em còn sót lại lệ khí không?"

Vừa nói đầu ngón tay của anh ta giữ lấy cằm tôi, mặt áp đến gần mặt tôi, cười đều nói: "Nếu như bên trong cơ thể em còn sót lại lệ khí, anh có một phương pháp đối với tiêu trừ lệ khí rất có tác dụng, em có muốn thử một chút không?"

"Không muốn." Tôi hất tay anh ta ra.

Nhìn vẻ mặt anh ta, tôi cũng biết anh ta chả có ý tốt gì cả.

Nhưng thấy anh ta trở lại bình thường, tôi cũng thấy vui vẻ.

"Đương Dương, em như vậy sẽ không có bạn." Đường Dững giả bộ buồn rầu, nói: "Sao em không hỏi anh, xem anh có phương pháp gì có thể tiêu trừ lệ khí của em, có thể em sẽ thấy hứng thú?"

Anh ta vừa nói, mặt đầy mong đợi nhìn tôi, ánh mắt đó giống như một con chó nhỏ nhìn chăm chăm bánh bao thịt vậy.

Tâm trạng nặng nề của tôi bị anh ta chọc cho tiêu tan hết, liền phối hợp nói: "Được, vậy anh nói một chút đi, nếu tôi thấy đáng tin, tôi sẽ để anh xua tan lệ khí."

"Ồ phái Long Phù* bọn anh có một pháp thuật cổ xưa đã thất truyền, có thể thông qua sự tiếp xúc chung một chỗ của hai người, trong quá trình hai người tương liên có thể hoán đổi khí, chính là đem lệ khí trong cơ thể em chuyển sang cơ thể anh, tình khí trong cơ thể anh truyền sang cơ thể em, sau đó hai người kết hợp với nhau sinh ra một công lực rất thần kỳ, loại công lực này là trời ban cho, chỉ cần em có được công lực này thì em sẽ mở cánh cửa bước vào thế giới mới, từ đây em không còn là chính em, em cũng sẽ có một cái tên mới, gọi là..."

Long Phù: Tên dùng tạm vì chưa có tên tiếng Việt, dùng google dịch thì là Longpro, tiếng Trung là tên riêng không có nghĩa. Mình search thấy lá bùa có hình con rắn, rồng gì đó, nên lấy tạm tên Long Phù nha.

"Gọi cái chị anh!" Tôi cắt đứt lời anh ta, lúc trước còn nghiêm túc nghe anh ta nói chuyện, kết quả anh ta hoàn toàn cợt nhả với tôi.

Anh ta thấy tôi đoán được, trên mặt xuất hiện một tia cười mỉa, nói: "Gọi mẹ, phương pháp anh vừa mới nói, hấn em đã nghe nói qua, gọi là song tu*..."

*song tu: nam và nữ cùng tu luyện trong lúc xxx.

"Anh có tin không, bây giờ tôi có thể đập anh ra ngoài?" Ánh mắt tôi run lên, trong giọng nói cũng tràn đầy uy hiếp.

"Tin! Sao anh có thể không tin?" Sắc mặt Đường Dững có vẻ khổ sở, không dám trêu tôi nữa.

Sau đó anh ta lại gằn nửa cười hi hi nói: "Anh chỉ giỡn với em một chút, nhưng mà Dương Dương, em còn không thừa nhận lệ khí trên người em rất nặng? Chỉ là giỡn một chút, không nghĩ em tức giận đến vậy, trước kia em dịu dàng biết bao..."

Không đợi anh ta nói xong, tôi đã rút chùy thủ ra kẻ cổ anh ta chưa đến hai centimet.

Diệu Diệu thấy vậy đã sớm sợ hết hồn, phi thân ngăn trước mặt Đường Dững, một bên kêu chị, để cho tôi bớt tức giận, một bên mặt đầy trách cứ trợn mắt nhìn Đường Dững, mắng: "Anh không thấy tâm trạng của chị Dương Dương không tốt sao, còn kích thích chị ấy nữa, cẩn thận chị ấy thật sự ra tay

với anh."

"Cho dù thật sự ra tay với anh, có thể bị người mình yêu gây tổn thương cũng là một loại hạnh phúc, người chỉ là trẻ con thì biết cái gì."

Đường Dững không biết xấu hổ nói.

Vừa nói anh ta còn ngửa ngáy nhìn tôi một cái.

Tôi bị anh ta chinh có chút im lặng, dứt khoát thu hồi chủ thủ, nghiêng đầu không nhìn anh ta nữa.

Nhưng anh ta không từ bỏ, xích lại gần hơn.

Lần này thì anh ta bình thường lại, nói: "Dương Dương, rốt cuộc vì sao em thoát được khỏi lệ khí đó? Trên người có còn sót lại lệ khí không? Nếu như có thì phải nghĩ cách tống ra ngoài, nếu không âm khí của em dễ dàng bị lệ khí bám vào, đối với em sẽ tạo thành tổn thương rất lớn."

Thấy anh ta ốt cuộc chịu nói chuyện bình thường, tôi cũng không mặt lạnh với anh ta nữa.

Hơn nữa tôi cũng không rõ trạng thái trong cơ thể ra sao, không chỉ Đường Dững, ngay cả chính tôi cũng có thể cảm giác tính khí trở nên kém hẳn, gặp phải khó chịu chuyện liền muốn giết người.

Không thể dễ như vậy được, tôi không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, đem chuyện Thường Luồng tiên cùng cá âm nhỏ nói cho Đường Dững.

Nhưng chưa kịp nói, xe phanh mạnh một cái tạo hai vết đen dài trên đường.

Gã cán thi phái mặt đầy khiếp sợ nhìn tôi, nói: "Cô vừa nói là Thường Luồng tiên sao? Bên trong cơ thể cô lại có cung tiên nhân? Khó trách."

Vừa nói về mặt hấn ta đầy xúc động.

Chỉ là nói xong gã liền hối hận, nhặt ra phản ứng của mình là sai, nói: "Vừa rồi tôi chỉ nói mơ, tôi cái gì cũng không biết."

"Muộn rồi, người biết quá nhiều, không còn đường sống." Đường Dững cười lạnh một tiếng, cố ý hù dọa gã.

Có điều lời nói vừa rồi của gã cũng khiến Đường Dững nảy ra ý gì đó, anh ta nháy mắt với Diệu Diệu.

Diệu Diệu lập tức hiểu ý, miệng đọc ra mấy câu tiếng thái, một tia âm khí từ trên người nó tách ra biến thành hai ngón tay ngăn trên lỗ tai gã kia.

Tinh thần gã Cán Thi chấn động một cái, sau đó nhìn xung quanh một cách mờ mịt, há miệng kêu ú ớ hai tiếng giống như câm điếc vậy.

Chắc chắn anh ta sẽ không còn nghe được chúng ta nói chuyện, Đường Dững lúc này mới lên tiếng, nói: "Kết quả cuối cùng như thế nào, người nào thắng?"

"Thuồng Luồng tiên"

"Cá âm nhỏ đâu? Còn ở đó hay không, con rắn đó sẽ không đem cá âm nhỏ của em phá đi chứ?" Đường Dững nhất thời nói, anh ta rất quan tâm tới cá âm nhỏ.

Bị anh ta hỏi, tôi lúc này mới nhớ sau khi tỉnh lại cũng chưa để ý tình huống Thuồng Luồng tiên và cá âm nhỏ.

Cũng không biết bọn họ bây giờ thế nào.

Tôi bảo Đường Dững đợi một chút, liền ngưng tụ tiến vào trong đan điền

Lúc này trong đan điền trong giống như hiện trường tai nạn xe cộ vậy, một mảnh phế tích.

Mà trong phế tích đen thùi lùi kia, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tôi sai bước đi vào trong bóng tối, thấp giọng gọi cá âm nhỏ

Gọi hồi lâu, cá âm nhỏ cũng không xuất hiện

Ngay cả cổ âm khí dư thừa kia cũng không thấy bóng dáng.

Trong lòng tôi có chút mất mát, có những thứ, người chưa từng có có lẽ còn không cảm thấy có cái gì, nhưng người một khi có mà bị mất đi thì sẽ thống khổ dị thường.

Lúc này tôi chính là loại cảm giác này, mặc dù cá âm nhỏ ở trong thượng đan điền tôi thời gian chưa lâu nhưng bây giờ đột nhiên biến mất, tôi lại hết sức khó chịu.

Không tìm được cá âm nhỏ, trong nháy mắt tôi lo lắng tới Thường Luồng tiên.

Trước khi tôi lâm vào hôn mê ông ta đã chiếm thượng phong, hơn nữa bây giờ lệ khí trong cơ thể tôi không còn, hẳn anh ta sẽ đại thắng.

Vậy mà tôi tỉnh lâu như vậy cũng chưa nghe được tiếng của ông ta.

Tôi không khỏi lo lắng cho Thường Luồng tiên, lớn tiếng kêu tên.

Giống như cá âm nhỏ, Thường Luồng tiên lúc này không có bất cứ động tĩnh gì, giống như ngủ say vậy, cũng giống như là không có trong cơ thể của tôi.

Còn Nửa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Quay lại bãi tha ma

Được thêm 1 đoạn ở chap 87 đầy mọi người

T

Tôi cuống lên, cá âm nhỏ kia mất tích cũng được, nhưng còn Thường Luồng tiên trước sau đã giúp tôi rất nhiều lần, mỗi lần đều là ân tình cứu mạng.

Mặc dù tôi không quá thích tính khí của nó, nhưng thật sự con rắn đó là ân nhân cứu mạng tôi, thậm chí nó vì muốn cứu tôi mà cùng cá âm nhỏ lấy mạng đổi mạng. Tôi...

Trong lòng tôi vô cùng áy náy.

Còn chưa ra khỏi đan điền tôi đã nghe thấy Đường Dững gọi tên.

Hóa ra tâm tư của tôi đều hiện rõ trên mặt.

Mở mắt ra lần nữa, đem tin tức cá âm nhỏ và Thường Luồng tiên không có ở đây nói cho Đường Dững biết.

Đường Dững không khỏi cũng nhíu mày, không nghĩ tới cá âm nhỏ trong cơ thể của tôi lại lợi hại như vậy, có thể chống lại Thường Luồng tiên.

Suy nghĩ một chút, anh ta cũng không biết tình huống cụ thể là kiểu gì, không thể làm gì khác hơn là an ủi tôi: "Yên tâm đi Dương Dương, Thường Luồng tiên là tiên, còn sắp hóa rồng, làm sao có thể bị một con cá âm nhỏ đánh bại được. Hơn nữa em nhìn đi, con dấu vẫn ở trên tay em, cái này nói lên nó còn sống, vẫn còn ở bên trong cơ thể em, bây giờ không có động tĩnh, hoặc có thể bị thương, tìm một khu vực sừng ca lạp đích*" mà chữa thương rồi.

*Sừng ca lạp đích: Kiểu như một khu vực khi ho cò gáy vắng vẻ để chữa thương, do bên kiếm hiệp hay để nguyên từ này nên mình giữ nguyên.

Anh ta nói không sai, con dấu của Thường Luồng tiên quả thật còn ở trên cổ tay tôi, tôi gạt đầu một cái: "Chỉ mong là như vậy."

Để chắc chắn trên người tôi hông có còn sót lại lệ khí nào, Đường Dững từ trong túi cầm ra một chai nước suối, sau đó móc thanh chùy thủ nhỏ của tôi ra, đặt ở trước ngực.

Tôi có chút không hiểu, hỏi anh ta để cây chùy thu ra trước ngực làm gì.

Đường Dững nói, tới mộ địa, lão đầu hãm hại tôi chắc chắn còn ở mộ địa chờ, nếu để cho hắn nhận ra được tôi còn sống thì sẽ gặp nguy hiểm.

Nói xong, Diệu Diệu còn sợ tôi nghe không hiểu, giải thích: "Lão đầu kia cũng là một Long Phù, lão chưa từng thấy chị nên chắc chắn là dựa vào âm khí tìm chị, lão đại em phong bế âm khí trên người chị, như vậy lão ta cho dù thấy chị cũng sẽ không nghĩ tới chị chính là người mà lão muốn tìm..."

"Diệu Diệu!" Không đợi Diệu Diệu nói xong, Đường Dững lại la mắng nó.

Tôi không khỏi khó chịu, từ lúc gặp thiên thai ở Cự Vân Sơn Đường Dững giống như biến thành người khác vậy, cả người cũng thần thần bí bí, ngay cả tôi cũng đề phòng.

Trên người anh ta nhất định có bí mật!

Tôi nghiêm túc gọi Đường Dững một tiếng, hỏi anh ta: "Người hại tôi cũng là Long Phù, bọn anh biết có đúng không? Anh ta đến tốt cùng là ai, tại sao hại tôi? "

Đường Dững hung hăng liếc Diệu Diệu một cái, lần nữa kéo ta tới, cười hi hi nói: "Em đừng khẩn trương, cho dù đối phương cũng là Long Phù nhưng cũng không thể lợi hại hơn anh, bản lĩnh của Long Phù không phải theo như tuổi tác quyết định."

"Vậy rốt cuộc anh có biết trước lão ta là Long Phù không?" Tôi vội kêu lên.

"Anh..." Đường Dững thấy tôi nóng nảy, nét cười đùa trên mặt rốt cuộc cũng thu lại, chần chờ nói: "Thật ra thì anh cũng không xác định được lão ta có phải hay không, nếu như không phải do lời nói của lão thì anh cũng không nhận ra, lão chính là Long Phù."

"Lão ta là ai? Tại sao anh biết lão ta là Long Phù?"

"Bởi vì lão ta tốn bao nhiêu công sức như vậy nhưng chỉ muốn lấy tóc của em."

"Em biết đó, tóc người sống có khí tức của chủ nhân, nhưng ngoại trừ khí tức ra cũng không có tác dụng gì, nhiều nhất chỉ dùng để đốt thành tro khắc chế âm vật. Nếu như là vì mục đích này, lão ta hoàn toàn có thể đi tiệm làm tóc giả rẻ thu mua những mớ tóc đó, không cần phải tốn công như vậy. Mà tóc người chết liền càng không xài được, cho nên vì phải lấy được tóc của em mà xúi giục Cảnh Thi phái giết người, chỉ có thể là Long Phù, bởi vì tóc chỉ có ở trong tay Long Phù mới có thể phát huy tác dụng lớn."

Nghe xong Đường Dững giải thích xong, thoáng chốc tôi đã hiểu ra, cả kinh nói: "Lão ta muốn lấy tóc của tôi là muốn đem làm thành bùa?"

"Không chỉ như vậy, lão ta sẽ trực tiếp đem em chế luyện thành tiểu quỷ, vì em có hồn phách của cá âm nhỏ, luyện thành tiểu quỷ sau có thể trở thành ác quỷ, thậm chí có thể trở thành dạ xoa."

"Dạ xoa?" Trong lòng tôi chấn động một cái.

Từ này không thường gặp, tôi chỉ nghe Tô Mộc nói qua một lần, nhưng liền đem nó khắc thật sâu trong đầu."

Bởi vì Tô Mộc trong lòng tôi đã là nhân vật nhất mạnh nhất, mà trên anh ấy còn hai nhân vật rất lợi hại, một là dạ xoa, một là quỷ vương.

Quỷ vương là Diêm La Vương, không cần phải cân nhắc, tiếp theo chỉ còn lại dạ xoa.

Tô Mộc nói dạ xoa cũng là loại chỉ có một không hai tồn tại trên thế gian, anh ấy sau khi chết một hơn trăm năm chưa từng gặp dạ xoa dù chỉ một lần, có thể thấy dạ xoa có nhưng rất thưa thớt, mà Đường Dững nói nếu như bây giờ tôi bị chế luyện, chỉ bằng cá âm nhỏ, thì tôi có thể biến thành dạ xoa.

Có phải là do cá âm nhỏ thay đổi trạng thái?

Tôi khiếp sợ, hồi lâu mới bốt một chút, hoàn toàn không biết bây giờ tôi đang trong tình cảnh nguy hiểm như thế nào.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*. *(Kể thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội)*

Trời xui đất khiến tôi có được cá âm nhỏ, tự nhiên sẽ bị người ngoại giới để mắt tới, người người muốn không chế tôi. Chẳng qua là buồn cười, bây giờ tôi không có cá âm nhỏ, bọn họ hao hết tâm lực đuổi bắt tôi, nếu phát hiện tôi chỉ là một củi mục thì sẽ suy nghĩ gì?

Đường Dững thấy tôi hồi lâu không lên tiếng, cho là tôi bị hoảng hồn, cười cười một tiếng, lần nữa lại gần, nói: "Yên tâm, có anh ở đây, em tuyệt đối sẽ không bị bất kỳ tôn thương nào."

"Người đầu trục mặt sẹo kia thì sao? Hắn lại là ai?" Bị Đường Dững cắt đứt ý nghĩ, tinh thần tôi hồi phục lại, trịnh trọng hỏi Đường Dững.

Càng lúc nguy hiểm tôi càng phải đem vấn đề này làm rõ ràng, mặc dù tôi đã tin tưởng vô điều kiện với Đường Dững, tin nhiệm anh ta như anh trai nhưng không nhận được chuyện anh ta giấu giếm với tôi.

Thấy tôi đem chuyện lão đầu trục ra nói lần nữa, sắc mặt anh ta cứng đờ, giống như làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp vậy.

Hồi lâu, anh ta mới thở dài sau, thỏa hiệp nói: "Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nếu em nhất định muốn biết, vậy để Diệu Diệu nói cho em biết."

Bản thân Diệu Diệu chính là cái loa phát thanh, một chút bí mật cũng không giấu được, đã sớm kìm nén đến khó chịu, thấy Đường Dững nói vậy lật đật đem tôi qua một bên, mặt mày hớn hờ đem chuyện kể cho tôi nghe.

Lúc này tôi mới biết, nguyên nhân sở dĩ Đường Dững đi sớm như vậy, là bởi vì anh ta có một sư thúc.

Cũng chính là tên sẹo đó, hắn là em trai ruột của sư phụ Đường Dững, hai người bá sư khi còn trẻ cùng nhau học thuật Long Phù, tài nghệ cũng không thể phân cao thấp được.

Sau đó không biết vì sao tên đầu sẹo kia mất tích, từ đó bất vô âm tín, khi xuất hiện lại đã là ở Trung Quốc.

Hơn nữa hấn còn biến thành một Azan đen.

Tôi phải hỏi Diệu Diệu, Azan đen là cái quỷ gì, tôi chỉ nghe nói qua nước Thái có Long Phù, chưa nghe nói qua Azan đen gì gì đó là gì.

Diệu Diệu nói Azan vốn là thầy, là một đại sư tài giỏi, bởi vì hay mặc quần áo đen nên gọi là Azan đen, cuối cùng thành từ chỉ những Long Phù tha hóa sa đọa. Long Phù ở Thái Lan có địa vị rất cao, Long Phù một khi sa đọa, làm hại người sẽ được gọi là Azan đen. Đây cũng là nguyên nhân Đường Dũng sốt ruột, anh ta không biết pháp lực của sư thúc mạnh tới đâu cho nên mới lo lắng đứng phải lảo đảo.

Nghe Diệu Diệu giải thích xong, trong lòng tôi không khỏi cảm động, không nghĩ tới Đường Dũng sẽ lo lắng cho tôi, vậy mà vừa rồi tôi còn hoài nghi anh ta, ép anh ta nói ra bí mật.

Nghe tới đây tôi có chút áy náy, chủ động níu tay áo Đường Dũng lại quơ quơ, nói: "Đường Dũng, xin lỗi, tôi không cố ý muốn biết chuyện riêng tư của anh."

"Em cũng biết đây là chuyện riêng tư?" Anh chưa bao giờ nói cho người khác biết, bây giờ nếu em đã biết rồi, vậy sau này em nhất định phải cưới anh, làm người nhà anh đi." Đường Dũng hai mắt liếc tôi, lạnh lùng nói.

Nhưng khoe miệng anh ta đã nở một nụ cười, dĩ nhiên là giả vờ tức giận

Tôi nhất thời buột miệng, cả trái tim cũng ầm ập.

Cho dù không thấy Tô Mộc khiến tôi sắp phát điên, nhưng khoảng thời gian này có Đường Dũng luôn bên cạnh bảo vệ tôi, khích lệ tôi, chống đỡ cho tôi nên tôi mới có thể tiếp tục kiên trì tìm Tô Mộc.

Nếu không chỉ sợ tôi sớm đã không chịu nổi, bây giờ bị người ta luyện Thành tiểu quỷ cũng không chừng.

Nghe tới đây, tôi gật đầu mỉm cười, thấp giọng nói: "Ồ trong lòng tôi luôn xem anh là người nhà."

Nói xong tôi giờ chúi thủ lên, để ở trước ngực, để cho Đường Dũng hạ xuống.

Đường Dũng bất mãn bĩu môi một cái, trong miệng nói lầm bầm: "Thưa má, ai mà chẳng biết người nhà trong lòng của em có nghĩa là gì."

Vừa nói, anh ta vừa mở nắp chai nước suối đổ ra bàn tay, sau đó vẩy nước lên ngực tôi, trong miệng đọc một chuỗi tiếng Thái.

Tôi cảm giác được một dòng nước ấm từ trên chúi thủ chảy ra, tràn ngập vào trong thân thể, bao bọc sắp toàn thân tôi.

Hơi lạnh trong cơ thể tôi chớp mắt tiêu tán, ngay cả trong lòng cũng mang một cảm giác rất thoải mái. Không lâu sau tôi phát hiện âm khí trong cơ thể tôi đã hoàn toàn không thấy.

Từ lúc lên giường cùng Tô Mộc, trong cơ thể tôi vẫn luôn có một cỗ âm khí tồn tại, sau đó cá âm nhỏ xuất hiện khiến nhiệt độ cơ thể tôi càng giảm hơn nữa.

Nhiệt độ đó không phải dùng nhiệt kế để đo, là một cỗ hơi lạnh tản khắp từ trong ra ngoài, mặc dù tôi đã quen với nó lâu như vậy nhưng bây giờ một lần nữa được sự ấm áp bao bọc, giống như ở trong băng thiên địa tuyết được lò sưởi bao phủ vậy, ấm áp mà không nóng, cảm giác hạnh phúc không nói ra được.

Sau khi Đường Dũng đọc xong chuỗi tiếng Thái Lan, trên người tôi một tia âm khí cũng không còn thấy.

Lúc này xe đã chạy được một hồi lâu, rốt cuộc cũng ngưng lại ở trước một nghĩa địa.

Thấy nghĩa địa kia khiến tôi ngẩn người ra.

Lại là nơi này.

Nghĩa địa này tôi đã tới, hơn nữa nơi này chính là chỗ số mạng đưa đẩy khiến tôi và Tô Mộc dây dưa ở chung với nhau.

Quê quán của Vương Văn, nơi mà Tô Mộc cùng Lâm Yến Nhi hợp táng

Tôi khẩn trương một chút, nghiêng đầu nhìn hướng bên cạnh nghĩa địa.

Nếu như tôi nhớ không lầm, nhà của quả phụ Vương ở ngay bên cạnh.

Quả nhiên, tôi nhìn thấy nhà của quả phụ Vương, chẳng qua là căn nhà lúc này đã phát sinh biến hóa, lông gà trống xếp hàng đỏ tươi dán trên cửa đã bị rút ra một cây không thừa một cái, chỉ còn lại cánh cửa trơ trụi.

Bên trong đèn còn sáng, truyền tới một hai tiếng chó sủa, so với nhà dân quê bình thường không có gì khác biệt.

"Sao vậy Dương Dương?" Thấy tôi như vậy, Đường Dũng nhất thời khẩn trương, đi đến trước mặt hỏi tôi.

"Đó là... nhà quả phụ Vương." Tôi chỉ căn nhà đó

Nghe được quả phụ Vương, Đường Dững liền nghiêm túc, hai mắt liếc thật sâu vào căn nhà đó, nháy mắt với Trịnh Lâm.

Trịnh Lâm mặc dù là tiểu quỷ của tôi, nhưng nó là do Đường Dững chế luyện được, đối với Đường Dững muốn gì được đó, lấy được chỉ thị của anh ta xong, thân hình Trịnh Lâm loé sáng, bất ngờ biến mất.

Chờ một lúc liền thấy nó đi ra từ nhà quả phụ Vương Phụ, nói với Đường Dững: "Lão đại, bên trong ở một nhà bốn miệng, trên người không khác thường, quả phụ Vương hẳn là đã dọn đi nơi khác."

Nghe được quả phụ Vương đã dọn nhà, lúc này tôi mới buông lỏng một chút, nhưng bởi vì đây vốn là chỗ ở bãi tha ma của Tô Mộc, tôi vẫn nên cẩn thận một chút, hỏi Đường Dững: "Nên làm gì bây giờ?"

"Là phúc hay họa, đi vào trước nói sau." Đường Dững nói.

Nói xong anh ta vung tay lên đưa gã Cản Thi phải ra.

Gã kia hít sâu một hơi, kêu lên a a hai tiếng, lúc này thính lực mới được khôi phục.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Mộ địa* gặp người quen

*Mộ địa: Nghĩa trang

Người đàn ông này rõ ràng rất sợ Đường Dững, sau khi hồi phục thính giác liền gật đầu với Đường Dững rồi chỉ vào sâu trong rừng: "Chính là chỗ này đây."

"Đi vào mạng người đã hện ra ngoài đây" Đường Dững ra lệnh.

Nói xong Đường Dững đi tới trước mặt người đàn ông, nghiêng răng cảnh cáo: "Người tốt nhất là không nên giở thủ đoạn, nếu như người đó không ra ngoài thì người nên tự kết liễu đi."

Gã đàn ông cay đắng liên tiếp gật đầu. Sau đó anh ta bước từng chân từng chân nhẹ nhàng chạm mặt đất. Tôi định đi theo anh ta thì Đường Dững ngăn tôi lại rồi hỏi: "Em đi làm cái gì?"

"Chúng ta không đi cùng sao?" Tôi thắc mắc. Đường Dững không nói gì chỉ lắc lắc đầu: "Ngốc ạ, chúng ta cũng đi cùng thì lão đầu đó sẽ nghi ngờ. Hơn nữa, chỉ cần có anh ở đó thì hẳn sẽ nhìn ra danh tính của anh, chúng ta chỉ có thể ở đây phục kích, chuẩn bị sẵn sàng bắt hắn ra."

Nói rồi, Đường Dững chỉ tay tới một hướng khác trong rừng, bảo tôi phải cẩn thận và sau đó cứ theo hướng đó mà đi. Bây giờ đã là hơn chín giờ tối, trong rừng trời tối đen như mực, càng tiến vào sâu càng tối tăm. Tôi không thể không lo lắng run sợ. Ngay cả Duệ Duệ và Trịnh Lâm cũng đều là quý nhưng họ đều chỉ là những tiểu quỷ. Hơn nữa, họ đã rất thân thuộc với tôi rồi đương nhiên là tôi càng không phải sợ bọn chúng làm gì cả. Nhưng trong khu rừng này người chết nhiều vô số, tôi không biết hiện giờ xung quanh đây có bao nhiêu hồn ma đang ẩn nấp, rình rập. Chỉ cần vừa nghĩ tới điều này thì cả cơ thể liền run lên vì lạnh.

Theo sát Đường Dững, tôi không thể không vươn tay ra bắt lấy tay áo của anh ta, chỉ sợ rằng tôi theo không kịp sẽ lạc mất. Đi bộ khoảng 5 phút, Đường Dững mới dừng lại. Đây là nơi tối nhất của khu rừng này. Ngay cả ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống khu rừng cũng bị che khuất, phủ khắp khu rừng là một màu đen u tối. Bốn bề quanh đây đều là rừng rậm rạp tối tăm. Những người khác tuyệt đối không thể nhìn thấy bất kì cái gì tại nơi này.

Mà khoảng cách từ đây tới những xác chết kia không tính là quá xa, vẫn có thể quan sát thấy và cũng có thể nghe thấy tiếng họ nói rất rõ ràng.

Đường Dững nhìn quanh rồi bảo tôi ngồi xuống một mô đất nhỏ, lúc sau anh ấy cũng ngồi xuống và lặng lẽ quan sát mọi thứ. Cả khu rừng này yên lặng đến đáng sợ, chỉ còn nghe thấy tiếng vài chiếc lá thỉnh thoảng xào xạc lặng yên rơi xuống, ngay cả tiếng thở của Đường Dững tôi cũng nghe được. Tôi sợ hãi nắm chặt tay lại.

"Thế nào, em sợ à?" Đường Dững nắm lấy tay tôi thì thầm trong bóng tối. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng thực sự là rất đáng sợ, tôi không nói gì, chỉ im lặng gật đầu.

Tới bây giờ tôi mới để ý rằng, Duệ Duệ và Trịnh Lâm luôn đứng sau tôi đã biến mất từ bao giờ. Tôi kéo kéo tay áo Đường Dững báo cho anh rằng tôi không thấy bọn họ đâu nữa, liệu có phải là lão Long Thủ đó đã xuất hiện và bắt chúng đi rồi không. Đường Dững lắc đầu, rút ra từ trong túi cổ quan tài màu đỏ: "Chúng đang ở trong này".

Nghe vậy, tôi liền thả lỏng cơ thể. Nếu như bên kia là một người lợi hại, vậy khả năng cảm nhận của rất tốt, nếu có những tiểu quỷ ở đây, có thể chúng tôi sẽ bị lộ mất. Tôi không thể không nhìn sang Đường Dũng. Sau khi đã xác định bọn chúng an toàn rồi tôi mới lại ngồi xuống, lặng lẽ nhìn từng cử chỉ hành động của người đàn ông trước mặt. Dũng khí của anh thật lớn, đứng giữa một bãi đất mênh mông mà chỉ chút thế này mà anh vẫn rất bình tĩnh, như thể chắc chắn lão ma đầu kia sẽ xuất hiện tìm anh.

Tất cả mọi người đều nín thở, chỉ chờ lão đầu kia xuất hiện.

Thời gian từng phút từng giây qua đi, không biết đã qua bao lâu, ở phía người đàn ông bên kia căn không có động tĩnh gì. Đằng sau tôi bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, rồi đột nhiên một bàn tay già nua xuất hiện đập vào vai tôi hai cái.

Tìm tôi sợ hãi giật thót, trong nháy mắt quay đầu, vừa định hét lên thì Đường Dũng tay mắt nhạy, nhanh tay bịt miệng ta lại.

"Hài tử, ta đã nhìn ngươi đã nửa ngày, ta luôn cảm thấy rằng con quen mắt lắm. Ta không nhớ là đã gặp con ở nơi nào. Con nói đi, tên con là gì thế?" Tôi không biết lão thái thái này đã ở đằng sau tôi từ lúc nào, bà ta nhìn tôi với ánh mắt tò mò dò xét tôi.

Bà ta là quý.

Trong nháy mắt tôi cảm thấy sợ hãi, cho dù hiện tại âm khí của tôi bị che đậy, không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì có âm khí chuyển động, nhưng tôi nhìn một chút liền xác định ông ta là quý.

Không chỉ bởi vì nhìn sắc mặt bà ta quá xấu mà còn vì đêm hôm khuya khoắt, không thể nào lại có một ông thái bình thường xuất hiện trong nghĩa trang như thế này.

Sau khi biết rằng bà ta là một con ma, tôi liền chạy nhanh lại chỗ Đường Dũng và núp sau lưng anh nhìn ông ta bằng ánh mắt kính hãi.

Bà ta hiện giờ không có gì lạ với việc tôi sợ bà ta. Ngay sau khi nhìn thấy Đường Dũng vẫn lạnh lùng bình tĩnh mà nhìn bà ta, lão thái thái kỳ quái nói: "Chàng trai trẻ, tại sao cậu lại không sợ ta?"

"Tại sao tôi lại phải sợ người?" Đường Dũng hỏi ngược lại.

Sau đó Đường Dũng nghiêng qua nhìn về phía nam tử kia rồi đi một chút. Anh ta nhanh tay làm một vài thủ thế quỷ dị. Cùng lúc đó, miệng Đường Dũng cũng lẩm nhẩm một loạt tiếng Thái. Trong nháy mắt, tay anh ta vẽ một vòng tròn lớn trên mặt đất, đem cả chúng tôi và lão thái thái đều vây vào bên trong vòng. Thật giống như vòng tròn mà Tôn Ngộ Không đã vẽ trong phim Tây Du Ký ấy.

"Này, cậu là một đạo sĩ sao. Tôi không biết những pháp thuật này, không ngờ cậu còn trẻ mà đã có năng lực lớn như thế này." Bà ta nhìn tới vòng tròn trên đất, rồi lại nhìn sang Đường Dũng bằng ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Đạo sĩ??? tôi là Long Phù, Long Phù Thái Lan." Đường Dũng giải thích, thấy bà lão không có thái độ công kích, anh ta liền ngồi xuống, dáng vẻ như đang tán dóc. "Đường Dũng giải thích nói, có lẽ là thấy lão thái thái kia không có ý công kích. Đường Dũng dứt khoát ngồi xếp bằng xuống, làm bộ giáng tán gẫu.

Tôi không khỏi khẩn trương nhìn một chút hướng người đàn ông kia rồi đi, sợ Đường Dũng đang thư giãn như vậy thì bị lão Long Thủ phát hiện, ai ngờ Đường Dũng trực tiếp kéo tay tôi ngồi xuống, nói: "Yên tâm đi, đây là một cái không gian bịt kín, coi như kia lão Long Thủ kia tới, cũng sẽ không phát giác được chúng ta, chúng ta chỉ cần chờ ở đây là được rồi."

Nói xong anh ta nhìn về phía đối diện quý phu nhân, hỏi: "Ngài năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu, sau hơn một tháng nữa, chính là mười bảy tuổi ngày giỗ của ta." Quý phu nhân đáp.

Tôi bị bầu không khí thoải mái của Đường Dũng tạo ra mà lây nhiễm, đối quý phu nhân cũng không có sợ nữa. Ta không khỏi giật mình, hỏi bà ta: "Ngài cũng là âm linh? Ngài đã chết..."

Điều tôi muốn nói là bà ấy đã chết mười sáu năm, nhưng lời nói đến miệng dừng, ta nhận thức được "chết" là một chữ quá khó nghe, có khả năng sẽ kích thích đến bà ấy. Tôi lập tức đem lời còn lại nuốt trở về.

Quý phu nhân kia lại không để ý chút nào, cười nói: "Cũng không phải, ta chết đã mười sáu năm, mà ta chỉ nhớ ngày đó thời điểm mà ta chết, cháu trai lớn của ta mới sáu tuổi, hiện tại đã mười sáu năm trôi qua, cháu của ta cũng hai mươi hai tuổi."

"Vậy vì cái gì mà sau khi chết ngài còn không đi đầu thai, mà một mực lưu lại ở nơi này." Đường Dũng lại nói, hẳn nói chuyện một cách tùy tiện không có lấy một điểm kiêng kỵ.

Cũng may quý phu nhân tính cách tốt, đáp lẩn một mặt trông rất hiền lành, sau khi bà ta nghe câu hỏi này liền có chút buồn bực, nói: "Ngươi cho rằng ta không muốn đầu thai ư? Cho dù tương lai đầu thai biến thành heo hay biến thành trâu, cũng tốt hơn là bị vây ở trong rừng cây này. Ngươi không biết đâu, không chỉ có mình ta, toàn bộ khu rừng này có trên trăm con quỷ, đều bị vây ở trong này. Ban ngày cũng không chui xuống dưới mặt đất, chỉ cần là trời nắng, ánh sáng mặt trời xuyên qua những lá cây trong rừng, chúng ta liền gặp rắc rối, tất cả quỷ đều sẽ bị ánh nắng đốt cháy, lúc ta mới tới đây có trên trăm con quỷ, bây giờ bị nướng chỉ còn lại có hơn năm mươi cái."

Nói xong bà ta nhìn Đường Dững hai mắt, vừa cười vừa tiến đến bên người Đường Dững ngồi xuống nói: "Chàng trai trẻ, ngươi không phải là muốn tìm cái gì đó Long Phù sao, lão thái thái ta tuy cũng chưa nghe nói qua cái gì Long Phù, bất quá nhìn ngươi vừa rồi về vòng tròn kia, đã nói lên thực lực của ngươi. Nếu không, ngươi giúp ta một chút, đem ta siêu độ đi, ta dùng đời sau làm trâu làm ngựa cảm ơn ngươi."

Cái này có vẻ mới mẻ, từ trước đến nay đều là quý muốn ở lại nhân thế, thuật sĩ đại sư tận tình khuyên can hay thậm chí là cưỡng ép siêu độ. Nhưng lần này lại là quý chủ động tìm tới cửa cầu siêu độ còn là lần đầu tiên gặp phải.

Ta không khỏi nhìn về phía Đường Dững, hi vọng hắn đáp ứng bà ấy.

Ai ngờ Đường Dững trực tiếp lắc đầu, nói: "Thật có lỗi a lão thái thái, các ngươi bị vây ở trong này, khẳng định là có nguyên nhân nào đó, ta mặc dù là đạo sĩ, tuy cũng không nhận Đạo gia quân thức của người Trung Quốc các ngươi, nhưng làm gì cũng phải có luật lệ. Bình thường ngoại trừ đối thủ là một mất một còn nên phải phá trận, nhưng khi chúng ta coi như có gặp phải bày trận thầy tướng số khác, cũng sẽ không tùy tiện phá giải trận. Dù sao ngươi đã ở tại đây hơn mười sáu năm mà còn chưa tiêu tán, vậy nhất định có phương pháp khiến mình có thể tồn tại và sống tiếp".

"A? Có chuyện này ư..." Quý phu nhân kia nghe xong, rõ ràng có một chút thất lạc, bà ta vẫn còn muốn khuyên Đường Dững hai câu, nhưng nhìn thấy Đường Dững không có dáng vẻ muốn thương lượng, đành phải thở dài, nói: "Được thôi, các ngươi đại sư có đại sư quy củ, lão bà tử ta cũng không làm khó ngươi."

Nói xong ánh mắt của lão thái thái lại lần nữa trở lại trên người của ta, lực chú ý lần nữa tập trung, cau mày nói: "Nha đầu, chúng ta có phải hay không đã gặp qua ở đâu? Ta cảm giác nhìn ngươi rất quen mắt, ngươi cũng là người thôn chúng ta sao?"

Tôi cười lắc đầu, nói năng hẩn là nhớ lắm, tôi là người Giang Minh, từ nhỏ đã sống ở Giang Minh, mà tôi năm nay mới hai mươi tuổi. Cũng chính thời điểm bà lão mất tôi chỉ mới bốn tuổi mà thôi, mà thời điểm khi tôi bốn tuổi, tôi khẳng định mình từ chưa từng tới nơi này.

Tôi nói mặc dù uyển chuyển, nhưng ngữ khí mười phần khẳng định, bà lão tuyệt đối là nhận nhầm người.

Ai ngờ bà nghe nói tôi đến từ Giang Minh, thì dáng vẻ như hiểu ra, trực tiếp vỗ đùi, chỉ vào người của tôi nói: "Ngươi là... Dương Dương? Ngươi là Dương Dương đi!"

Câu đầu còn có chút do dự, câu thứ hai liền mười phần khẳng định.

Tôi cùng Đường Dững cùng nhau sững sờ, kinh ngạc nhìn bà ta, nói: "Ngài làm sao biết tên của ta?"

"Này! Ta là nãi nãi a, ngươi quên rồi, mấy tháng trước ngươi đi theo cháu trai của ta đến xem qua ta, ngươi là bạn gái cháu trai ta, tương lai là cháu dâu ta, ta lúc ấy đứng ngay bên cạnh ngươi nhìn xem ngươi đây, đối với ngươi hết sức hài lòng!"

Nói xong bà ấy cả người đều thân thiện, thân thiết kéo tay của tôi, còn giống thật sự coi tôi như cháu dâu đối đãi giống nhau.

Tôi trong nháy mắt liền chấn kinh, có hay không trùng hợp như vậy!

"Ngài... Là bà nội của Vương Văn?" Thanh âm của tôi run rẩy kịch liệt, không dám tin nói.

"Trách gì, ta nói nhìn ngươi như thế thế nào lại nhìn quen mắt, thì ra là người yêu của cháu trai ta, ta nên sớm nhớ ra a!" Bà lão cười nói, nói xong giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, dừng một chút, chần chờ nhìn tôi: "Cháu gái, nhà ta Vương Văn mà có phải xảy ra chuyện gì hay không? Ngươi đang êm đẹp, lại hơn nữa đem chạy tới mộ địa làm gì?"

"Ày..." Tôi lập tức choáng váng, quý phu nhân này là bà của Vương Văn, mà Vương Văn hiện tại đã mất tích hơn mấy tháng, cũng không biết bị Tô Mộc giấu đi đâu rồi.

Tôi lập tức có chút áy náy, không biết nên giải thích thế nào.

"Tôn tử của ngươi không có chuyện gì, vẫn rất tốt, chỉ là Dương Dương gặp một chút phiền phức, mời ta đến giải quyết một chút." Đường Dững nhìn ra tôi xấu hổ, cũng đoán ra trong miệng quý phu nhân nói Vương Văn là người có thân phận gì, nên thay tôi giải vây nói.

Lão thái thái kia nghe nói tôi gặp được phiền phức, lập tức kéo ở của tôi tay, nói: "Cháu gái, ngươi sao vậy? Có chuyện gì cùng nãi nãi nói, nãi nãi vì ngươi lấy lại công đạo!"

Tôi lập tức càng cảm thấy áy náy, không nghĩ tới, chỉ vờ vờ gặp mặt hai lần mà bà của Vương Văn, vậy mà lại đối với tôi tốt như vậy.

Mà cháu trai của bà ấy...

Nghĩ đến chuyện này, tôi không khỏi nghĩ vì bà ấy làm chút gì đó, hỏi Đường Dững: "Ngươi mới vừa nói, mảnh mộ địa này bị người bày trận? Là trận gì vậy? Có dễ phá không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tuyệt vọng

"Không thể phá". Đường Dững nói thẳng.

Hiển nhiên, hắn cũng nghĩ không muốn quan tới việc không quan hệ gì tới mình.

Chẳng qua là tôi rất khó chịu, bà ta nếu là một bà lão thông thường còn chưa tính nhưng hết lần này tới lần khác lại là bà nội của Vương Văn, mặc dù bây giờ ta đã thích Tô Mộc rồi, nhưng Vương Văn dù sao cũng đã từng là bạn trai của tôi, hơn nữa hắn cũng bởi vì Tô Mộc mất tích, đến bây giờ cũng không có tin tức.

Cho dù không vì người bà này, nhưng nghĩ về hướng phía Vương Văn tôi cũng có thể giúp nàng.

Nghĩ vậy, trong nháy mắt tôi lâm vào trầm mặc, đầu óc nhanh chóng hoạt động, muốn tìm ra phương pháp gì đó có thể giúp bà của Vương Văn. Bà ấy ngược lại cũng hiền lành, thấy tôi hơi khó xử, cười khoát tay áo nói:

"Hải tử, đại sư không vui lòng, người cũng đừng làm khó hắn, nhưng lại làm phiền người, người thiện lương như vậy, tuy chỉ đến tể bái qua ta một lần, liền muốn giúp nãi nãi thoát thoát khổ ải, thật là một đứa bé ngoan hiếu thuận, Vương Văn mà có thể tìm được người, đúng phúc khí của Vương gia chúng ta."

Nói xong nàng về mặt cảm khái nhìn tôi cười, giống như đang cùng tôi làm nhảm chuyện nhà vậy.

Bất quá nụ cười hiền hòa trên mặt bà ấy đợi đến chưa đủ ba giây, nhiên sắc mặt bà ấy đột nhiên căng thẳng, nghiêng đầu nhìn sang một bên.

Mà Đường Dững rõ ràng cũng nhận thấy được cái gì đó, nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác.

Tôi phản ứng hơi chậm, bất quá lúc này tôi cũng phát hiện trong rừng cây không biết lúc nào đã xuất hiện hơn một bóng người màu đen, đang chậm rãi đi đến từ hướng tên đàn ông kia rồi đi.

Đến rồi!

Tôi căng thẳng trong lòng, hai mắt chăm chú nhìn hắn, muốn nhìn rõ hắn đến tột cùng là ai, nhưng người nọ từ đầu đến chân đều mặc một thân hắc bào, đem hắn che phủ nghiêm nghiêm thật thật, hơn nữa trong rừng vốn là một mảnh đen kịt, ngoại trừ có thể thấy cái bóng người mơ hồ bên ngoài, còn chỉ tiết đều không nhìn thấy.

Tôi không khỏi sốt ruột, nghĩ lại gần một chút.

Nhưng ta vừa mới động một tý, Đường Dững liền lấy tay níu tôi lại, nghiêng đầu nhìn tôi lắc lắc đầu.

Sau đó hắn đối với tôi làm mấy cái thủ thế, ý tứ là hắn đi qua nhìn một chút, nhưng tôi lưu lại nơi này trong vòng chờ, không muốn ra khỏi đây.

Tôi lúc này hận không thể trực tiếp xông tới xóc lên hắn hắc bào, thấy rõ ràng hắn đến tột cùng là ai, tại sao muốn hại tôi, nhưng Đường Dững an bài không sai, tôi hiện tại cá âm nhỏ không thấy, thường luồng tiên cũng không biết tung tích, toàn thân cao thấp chỉ có một cây chùy thủ có thể bảo vệ mình.

Mà tôi bây giờ âm khí bị phong kín, cho dù có năng lực thiên địa tôi cũng không sử dụng được, lao ra chỉ có thể tự tìm đường chết.

Tôi hiện tại đã không còn bị kích động, sau khi suy nghĩ một chút, đối với Đường Dững gật đầu một cái, dặn dò hắn cẩn thận một chút.

Trong bóng tối Đường Dững khẽ cười một cái, lộ ra hai hàm răng trắng sáng bóng, nói câu đã biết liền xoay người ly khai khỏi vòng tròn.

Chờ hắn ra khỏi đây, cơ hồ là trong nháy mắt, tôi không còn nhìn thấy thân ảnh Đường Dững.

Tôi không thể làm gì khác hơn là thành thực ngồi ở trong vòng này chờ đợi, cũng may là đêm hôm khuya khoắt còn có bà của Vương Văn ở cùng tôi, bà ấy cũng bị lấy tâm tình khẩn trương của tôi, không nhúc nhích nhìn chăm chăm bóng đen kia. Sau khi nhìn một hồi, bà ấy rốt cuộc không nhịn được, hỏi tôi:

"Cháu à, hắn chính là người tìm người gây phiền toái? Nãi nãi biết hắn, người chờ, nãi nãi đi ra ngoài tìm hắn, chỉ cần ta vừa hiện thân ở trước mặt hắn một lúc, lá gan hắn có lớn hơn nữa cũng bị dọa sợ đến chết khiếp."

Bà ấy nói xong cũng định đi ra ngoài.

Tôi vội vàng gọi nàng lại, giật mình nói: "Nãi nãi người mới vừa nói cái gì? Người biết hắn?"

"A." Bà của Vương Văn gật đầu một cái, sau đó còn lại nhìn bên kia liếc mắt, mới xác định nói:

"Không phải là Lý Chùy sao, trưởng thôn của thôn chúng tôi, hần một lão đầu từ làm gì lại đi khi dễ người rồi? Mà hơn nửa đêm cũng hướng nghĩa địa chạy à?"

"Trưởng thôn? Bà à ngài không nhìn lầm à?" Tôi trong nháy mắt càng giật mình, Đường Dững nói đến cũng sẽ là một lão đầu, cho nên ở trong lòng tôi, vẫn một mực tưởng tượng đều là một lão đầu Thái Lan không nghĩ tới dĩ nhiên là trưởng thôn trong thôn Vương Văn?

Có phải nhầm lẫn hay không? Một người trưởng thôn trong thôn, hần cho dù là một thể ngoại cao nhân, cũng phải là tín đồ đạo giáo hoặc là thầy tướng số, thế nào lại là Long Phù Thái Lan chứ?

Gặp tôi về mặt không tin, bà nội Vương Văn nhất thời mất hứng nói:

"Cháu à, người còn không tin, ta coi như nhận sai người nào, cũng sẽ không nhận lầm hần lão già ấy, người này vốn là một người bên ngoài đến, cưới vợ là một người trong thôn chúng ta mới tiến vào ở rể, lại nói tiếp chúng ta còn có chút quan hệ thân thích."

"Còn là thân thích?" Tôi trong nháy mắt lại thêm giật mình, cảm giác thế giới không ngờ lại nhỏ đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Dương khí phản phệ

Tôi bị dọa sợ đến mức toàn thân run lên, thiếu chút nữa là đi lên đầu hàng.

Không chừng điều này có lẽ có thể trao đổi lấy sự an toàn của Đường Dững

Nhưng bà nội Vương Văn lại không hề lo lắng. Bà ngẩng đầu lên hai mắt nhìn Lý Chùy, nói: "Cháu gái đừng sợ, trong hồ này có một cái kết giới, cho dù là hần có ở gần đi chăng nữa cũng không vào theo con được đâu."

Sau khi nói xong, dường như bà ấy còn sợ rằng tôi không tin liền cố tình đặt tay vào miệng hồ, mắng to: "Lý Chùy, muốn bắt cháu dâu ta thì trước tiên người hãy đem lão già này bắt trước đi. Cái lão bắt từ này, trước kia người khi dễ mọi người ta còn chưa tính, hiện tại tuổi cũng cao rồi vậy mà còn đến bắt nạt cháu dâu ta, thật không biết xấu hổ!"

Lý Chùy bị chửi liền tức đến trợn mắt thờ phỉ phò, cũng không quan tâm phản ứng của tôi liền đuổi tay xuống muốn đem bà nội của Vương Văn bắt lên.

Chỉ là khi tay của hần đụng phải miệng hồ nằm trên mặt đất, hần đột nhiên hét thảm một tiếng, đồng thời trên đầu tôi truyền đến một trận thanh âm xì xèo giống như âm thanh khi mực được bỏ lên nướng.

Tôi thấy toàn bộ bàn tay Lý Chùy đều đang bốc khói, tay bị bóng đỏ bùng lên, sau khi bị đau hần sau lập tức đem tay thu về, trên mặt biểu lộ hết sức phức tạp.

Có phần nộ, có chán kinh, lại càng có không cam lòng.

Chỉ là hần không dám đưa tay ra mạo hiểm nữa.

"Thế nào, người muốn động vào cháu dâu ta thì đầu tiên vượt qua ta đi rồi nói, có gan thì cùng

xuống đây." bà nội Vương Văn thấy Lý Chùy bị thương, đã kiêu ngạo giờ đây còn kiêu ngạo hơn.

Trước kia bà vốn đã không Lý Chùy, hiện tại bà chiếm thể thượng phong lại càng khiến bà xuất ra tư thế của người phụ nữ nông thôn ra mắng Lý Chùy. Lý Chùy bị mắng tới tấp mặt nghẹn đến đỏ bừng, chỉ là hần không có tâm tư cùng bà nội Vương Văn cãi nhau mà ở bên cạnh hồ ngồi xuống, nhứ chặt lông mày nhìn chăm chăm chúng tôi, cũng không còn dám đưa tay ra nhưng cũng không chịu đi.

Tôi bị Lý Chùy nhìn đến toàn thân hoảng loạn, may mà bên cạnh tôi còn bà nội Vương Văn vẫn trung khí mườì phần mắng chửi Lý Chùy khiến tôi có giác an toàn hơn.

Dù sao bà ấy đều đem hần mắng thành dạng này, hần còn không thể động thủ đối với chúng tôi đã

nói rõ ra thì hần đối cái kết giới của hồ này xác thực rất kiêng kị.

Sau khi xác nhận điều này, tôi không còn chú ý đến ông ta nữa mà nhanh chóng ngồi ổn định lại trong hồ, nhắm mắt lại và đi vào đan điền.

Vào thời điểm này, trên đan điền vẫn như cũ là đồng đồ nát. Mặc dù cá âm nhỏ không còn ở đó nhưng trong đan điền còn lưu giữ không ít khí tức của cá âm nhỏ. Những giọt nước đen đặc mặc dù rất nỏ, nhưng âm khí tỏa ra từ trên đó hết sức nồng đậm. Nếu tôi thu thập lại được tất cả các giọt nước

còn lại của con mực nhỏ, hẳn là tạo thành một kích trí mạng!

Ít nhất có thể tạm thời buộc Lý Chùy phải lùi lại. Nghĩ đến điều này, trong đầu tôi lập tức điều động âm khí đem gom tất cả giọt nước đen đặc lại, sau đó tiến hành thôi hóa*.

* (=,= ai hiểu từ này bày m với)

Nguyên lí này cũng khá đơn giản, khiến nước biến thành không khí cũng không khó lắm. Nhưng từ âm khí ngưng kết thành giọt nước cần một lượng âm rất lớn. Vì nhiệt độ thấp nên làm cho nó bốc hơi chậm, mặc dù tôi đã sử dụng hết sức bú sữa mẹ để xoa nắn, nhưng đã một lúc vẫn không thấy động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91-2

Nghĩ tới đây, tôi lập tức lấy ra thiên địa kích, dựa theo các bước Trịnh Lâm đã từng dạy, tôi để thiên địa kích ở trước người, dùng âm tuyến thử nối liền thiên địa kích.

Bây giờ tôi không chế âm tuyến thành thực hơn rất nhiều, không bao lâu âm tuyến bị tôi thao túng tiến về thiên địa kích cắm vào giữa lưỡi dao.

Rất nhanh thiên địa kích đã phản ứng lại, nó nhả ra một đoàn âm khí theo âm tuyến nối liền thiên địa kích của tôi.

Bà nội Vương Văn nhận ra thiên địa kích nhả ra âm khí liên kinh hãi, khiếp sợ nhìn tôi: “Cháu gái, trên người cháu sao đột nhiên có nhiều âm khí như vậy? Cháu không sao chứ?”

Tôi lắc đầu một cái, nói bà nội Vương Văn yên tâm, sau đó tôi kìm nén vui mừng trong lòng, thử dùng âm tuyến làm ra nhiều âm khí hơn nữa.

Có thể thiên địa kích không theo kịp, giống như phát sinh ra biến hóa gì đó, chỉ nhả ra đoàn âm khí kia rồi không có động tĩnh gì nữa. Đừng nói tôi hy vọng xa vời là có một cá âm nhỏ nữa, thậm chí âm khí cũng không tiếp tục chảy ra ngoài.

Tôi hơi thất vọng, nhưng điều này cũng có trong dự liệu của tôi, dẫu sao cá âm nhỏ có thể dễ dàng có thì Trịnh Lâm cũng sẽ không hưng phấn như vậy.

Không tri hoãn nhiễu, thấy âm tuyến không còn tác dụng tôi liền nhanh chóng thu hồi âm tuyến, dựa theo cách lần trước, nắm tay đặt lên vị trí cá dương nhỏ trên thiên địa kích.

Cá dương nhỏ cùng cá âm nhỏ giống như ở chung một chỗ tạo thành một vòng tròn, giống Thái cực âm dương của Trung Quốc vậy, chẳng qua là mặc dù bọn chúng ở cách nhau rất gần nhưng lại giống như hai thế giới hoàn toàn khác biệt, một âm một dương kiềm chế lẫn nhau lại không liên quan tới nhau, ở trên thiên địa kích nhưng lại dung hợp vô cùng hài hòa.

Tôi nghĩ phương pháp thả ra cá dương nhỏ giống với cách thả ra cá âm nhỏ, lấy tay vuốt ve tượng cá dương nhỏ, đồng thời tập trung sự chú ý thử dùng nhiệt lượng trên người tôi dẫn dắt cá dương nhỏ để mong nó đồng tình cùng đáp lại.

Ai ngờ tay tôi vừa mới đặt lên, pho tượng cá dương nhỏ chợt sáng lên, đồng thời tay tôi truyền tới cảm giác đau đớn thiêu đốt, giống như chạm phải khối kim loại nóng chảy vậy.

Tôi kêu thảm một tiếng, nhanh chóng rút tay quay về.

Nhưng khi tay còn chưa kịp rút lại thì thiên địa kích đã phả ra âm khí, trực tiếp bao phủ lấy tôi, giống như có một tường lửa nóng bỏng đang hung hăng nướng chín tôi.

Miệng lưỡi tôi nhanh chóng bị nướng khô, môi đã bị nứt da ra.

Thảm hơn, mọi phát sinh đều bị Lý Chùy nhìn thấy, hắn kêu ‘a’ một tiếng, ánh mắt nhìn tôi càng nóng bỏng, nói: “Nha đầu, con dao găm trong tay người này là thiên địa kích? Rốt cục người là ai mà ngay cả thiên địa kích của Tô gia cũng tìm được, khó trách trên người tôi có cực âm lực. Ha ha, thu hoạch ngoài ý muốn, thật là thu hoạch ngoài ý muốn.”

Hắn vừa nói vừa cười như điên, ánh mắt nhìn thiên địa kích như sói đói, đầy thèm thuồng.

“Trên người người đã có cực âm lực, còn muốn hấp thu cực dương lực, người hẳn biết âm dương tương khắc, cho nên bây giờ người đang bị cực dương lực cản trở, nếu như người không nhanh chóng lên đây cho ta hỗ trợ áp chế thì người rất nhanh sẽ nổ tung mà chết. Sống hay chết tự người cân nhắc đi.” Lý Chùy nói.

Nói xong mặt hắn đầy vui mừng nhìn tôi, giống như đã thấy sự lựa chọn của tôi.

Tôi bị nước càng ngày càng khó chịu, toàn thân ra mồ hôi ướt sũng, thậm chí tôi còn cảm giác được lượng nước trong cơ thể đang bị tiêu hao nhanh chóng, da cũng nhanh chóng khô đét lại. Nếu không tiến hành ngăn cản, tôi có thể không bị nổ mà chết nhưng chắc chắn bị nướng sống mà chết.

Lúc này lòng tôi rối bời, không biết gì về điều này mà cũng dám thử nghiệm. Làm sao bây giờ?

Làm thế nào?

Lượng nước trong cơ thể tôi càng ngày càng cạn, thậm chí con người cũng rất nhức nhối, mắt đã không còn nhìn rõ, chỉ thấy mơ hồ.

Óc tôi đang hoạt động kịch liệt nhưng không biết phải nên làm gì.

Quả thực bị nướng rất khó chịu, tôi cảm thấy nếu bị nướng chết thì chi bằng... Tôi đưa tay ra cho Lý Chùy, nói: “Cứu tôi...”

“Ha ha, lúc này mới là người thông minh! Người yên tâm, nếu người có thiên địa kích, có cực âm lực ta cũng sẽ không đơn thuần đem người luyện thành tiểu quỷ, nhất định sẽ cứu người một mạng.”

Hắn nói cuồng nhiệt, lúc này hắn đã vô cùng kích động, lời nói đã có chút không rõ ràng. Tay hắn nắm lấy tay tôi, dùng sức kéo một cái, đem tôi ra khỏi hố đất.

Trong lúc mơ hồ tôi nghe thấy tiếng lo lắng của bà nội Vương Văn, nhưng lúc này tôi đang rất khó chịu, không để ý được nhiều như vậy, chỉ lâm bảm bảo Lý Chùy cứu tôi.

Hiển nhiên hắn rất thèm thiên địa kích trong tay tôi, nhưng mặc dù ánh mắt hắn nhìn thiên địa kích rất thèm thuồng nhưng cũng không trực tiếp cướp thiên địa kích đi mà cầm một thứ giống như nhánh cây không ngừng đập vào tôi.

Cùng lúc đó, trong đầu tôi đột nhiên nghe được tiếng Lý Chùy, hắn đang đọc một ít tiếng Thái, tốc độ đọc thật nhanh, dường như là điệu khúc quý dị thần bí nào đó, âm thanh không ngừng quanh quẩn trên đầu tôi, âm thanh vang vọng khắp nơi giống như tiếng tụng kinh vậy, bao lâu cả người tôi, cũng ngăn cách tôi với nhiệt lực đang muốn nướng chín thân thể tôi.

Tôi mơ hồ cảm giác được có một tia lạnh lẽo, lập tức theo bản năng đi tìm sự lạnh lẽo đó.

Lúc này tôi mới nhận ra, có âm khí lượn quanh là chuyện hạnh phúc tới dường nào, cho dù là giá rét nhưng với tôi vẫn là ôn hòa, mát mẻ chứ không giống cổ hơi nóng mãnh liệt như này.

Một lúc sau, âm thanh trên đỉnh đầu tôi dần dần biến mất, bởi vì tôi bị mát nhiều nước, toàn thân đều sắp hồng mất, thấy thần chú đã biến mất tôi không còn ý trí kiên trì, lập tức kêu một tiếng, người ngã xuống đất.

Tôi mơ hồ cảm nhận được một cánh tay lạnh như băng ôm lấy tôi đi băng băng ra ngoài.

Sau lưng tôi truyền đến tiếng mắng chửi run rẩy của bà nội Vương Văn: “Lý Chùy, người mất trí rồi, cháu gái nhỏ như vậy mà người cũng không tha, người sẽ không có kết quả tốt...”

Rồi sau đó tôi không còn ý thức.

Giống như một giấc mộng dài, trong mộng tôi đã chết, vào địa ngục, quỷ trong địa ngục nói tôi khi còn sống làm bậy quá nhiều, muốn trừng phạt ném tôi vào lò lửa, đến khi nướng chín lại ném vào trong hầm băng, cứ như vậy tuần hoàn qua lại, băng hỏa thay nhau.

Tôi khó chịu hận không chết được, mơ hồ cảm giác được mình đang nằm mơ.

“Cháu gái, cháu gái...” Ngay khi tôi chịu đủ hành hạ, tôi nghe tiếng hoảng hốt của bà nội Vương Văn, giọng bà rất nhỏ, một bên gọi tôi một bên lay tôi.

Cảm giác được hơi lạnh trên cơ thể bà, tôi đang bị lửa nướng liền quay người ôm lấy bà, hấp thụ khí lạnh từ người bà tỏa ra.

Bà kêu lên một tiếng có chút kinh hãi, nhưng cũng không đẩy tôi ra mà nhỏ giọng nói: “Cháu gái, mau tỉnh lại, bà lên vào cứu cháu.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Dịch: Thư Thư

Edit: Châu Huyền

Beta: Vietwriter

Nghे thế, tôi mới chợt tỉnh táo lại, tôi bị Lý Chùy mang đi, còn chưa có chết!

Tôi lập tức mở mắt ra và ngồi xuống. Bà nội Vương Văn thấy tôi rớt cuộc đã tỉnh, bà rất vui mừng. Sau đó bà ấy kéo tay tôi lại, nói nhỏ:

"Đi mau, thừa dịp bây giờ Lý Chùy không có ở đây, chúng ta tranh thủ thời gian rời khỏi chỗ này, nếu không, chờ hấn trở về, chúng ta liền không còn đường thoát."

Bà ấy nói làm bầm mà trong lòng dấy lên nỗi sợ hãi: "Không ngờ cái tên Lý Chùy này lợi hại đến như vậy, hấn ở thôn chúng ta vẫn luôn là một kẻ chuyên bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, hóa ra đều là giả tạo."

Nói xong bà ấy liền rùng mình một cái, hiển nhiên hiện tại rất e ngại Lý Chùy kia.

Trên người tôi còn có chút khó chịu, hai luồng khí nóng lạnh luân phiên nhau dội lên. Tôi đành phải hấp thu một chút âm khí từ bà nội Vương Văn. Lát sau đã thấy nội khí thông thuận hơn rất nhiều. Tôi cũng không kịp hỏi bà Lý chùy đi đâu, chỉ kịp nói:

"Bà nội, đi mau"

Nói xong tôi hướng về cửa chạy một mạch, mặc kệ thế nào, rời khỏi nơi này trước rồi hãy tính.

Chỉ là tôi mới vừa chạy tới cửa, liền chợt nhận thấy được trước mặt có một luồng cổ ẩm khí mãnh liệt. Luồng âm khí kia khiến cho người ta mười phần khiếp sợ, mức độ dày đặc ngay cả Tô Mộc cũng chưa chắc đã bằng! ---Vietwriter--- Tôi lập tức dừng bước lại, kéo bà nội Vương Văn trốn ở sau cửa cẩn thận xem xét.

Bà nội Vương Văn là quý, lúc này hiển nhiên cũng nhận thấy được kia là luồng âm khí đến từ ác quý, ngay lập tức khuôn mặt trở nên trắng bệch, hốt hoảng nhìn tôi nói:

"Cháu gái, bên ngoài có nguy hiểm!"

Tôi gạt đầu một cái, tôi đương nhiên biết ra mặt hiện tại rất nguy hiểm. Không chừng bên ngoài là một con lệ quý. Chưa kể tôi bây giờ bị dương khí cản trở, bà nội Vương Văn cũng chỉ có trình độ trên quý mới một chút, dù còn cả âm nhỏ bên trong tôi thì hai chúng tôi hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của lệ quý. Hiện tại, việc duy nhất có thể làm là án binh bất động, quan sát dụng ý đối phương.

Tôi ép buộc mình ngưng thần tĩnh khí, căng não cảm nhận không gian xung quanh, đồng thời thử phóng thích luồng một âm khí, để thăm dò khí tức của đối phương.

Chỉ là lúc này đan điền trên của tôi hình như bị phong ấn, mới vừa muốn tiến vào để tìm âm tuyến, đầu óc lại đột nhiên bị đả thương một chút, thật giống như trong cơ thể tôi có một luồng dương khí cổ quái mãnh liệt đang ngăn trở tôi đi đến đan điền vậy.

Tôi trong nháy mắt đau đớn, toát mồ hôi lạnh đầy mình, nhưng bởi vì ngoài cửa có lệ quý, tôi chỉ có thể liều mạng, ngăn cản bản thân kêu thành tiếng.

Liên tiếp mấy lần khó khăn không tới được âm tuyến, tôi cảm thấy bế tắc, vậy làm sao đây, ngoài cửa kia lệ quý rốt cục là ai?

Liệu có phải là Tô Mộc? Và cũng có thể là Lâm Yến Nhi?

Tôi dò xét lại luồng khí tức của ác quý. Lệ quý hiện có hai người. Nhưng tôi vô pháp, không cách nào biết được thân phận của lệ quý bên ngoài.

Nếu như người tới là Tô Mộc, vậy thì tốt quá rồi. Nếu như là Lâm Yến Nhi, tùy tiện đi ra ngoài thực sự vô cùng nguy hiểm.

Tôi nhanh chóng quay đầu lại quan sát gian phòng tôi đang đứng, mọi thứ rất hư ảo, tựa như khối hình học 3D được trang bị kỹ thuật tạo nên vậy, hư vô mờ mịt. Chiếc giường ban nãy tôi vừa mới nằm cũng cảm giác thật hư ảo.

Cái quý gì vậy?

Tôi bất giác nhíu mày, thực ra bây giờ nơi này kỳ quái hay không kỳ quái tôi đã không để ý tới nữa rồi, chủ yếu là đang tìm xem có lối thoát nào khác để ra khỏi đây không.

Chỉ là không đợi tôi tìm hết, bà nội Vương Văn kéo tôi lại, thất vọng lắc lắc đầu nói:

"Đừng tìm nữa, dù có đào 3 thước đất cũng tìm không ra đường thoát, bởi vì... nơi này căn bản cũng không phải là trần gian, ngoại trừ cửa chính, cháu cũng không còn lối nào khác để thoát ra."

"Cái gì? Đây không phải là trần gian?" Tôi trong nháy mắt ngăn cả người, không dám tin nhìn bà nội Vương Văn, nói: "Không thể nào đâu, đây không phải là trần gian, chẳng lẽ là âm phủ không đúng... đây là đâu?"

Thấy tâm tình tôi không ổn lắm, bà nội Vương Văn vỗ vỗ vai tôi, nói:

"Cháu gái, cháu cũng đừng quá lo lắng, đây không tính là âm phủ, phòng này vẫn là ở trong bãi tha ma của thôn, chẳng qua đây là phần mộ trong lòng đất, trong phòng này đồ vật tất cả đều là giấy, hồn phách của cháu bị Lý Chùy nhốt, cho nên mới bị giam ở chỗ này."

"Hồn phách? Tôi bây giờ là trạng thái ---Vietwriter--- hồn phách sao?" Lần thứ hai tôi khiếp sợ, cúi đầu nhìn hai tay của mình, còn là rất chăm chú, vẫn bình thường không có gì khác lạ, hiển nhiên không hề giống hồn phách của bà nội Vương Văn.

Đối với tôi, vừa mới thức dậy từ trên giường giấy, thảo nào cảm thấy chỗ nào cũng không được tự nhiên.

Tôi không khỏi có chút thất vọng, khó chịu muốn khóc, tôi dễ dàng biến thành quỷ như vậy ư? Nói cách khác tôi đã chết ư?

Hồn phách của Tô Mộc cũng nên trở lại âm phủ, nói như vậy, lệ quỷ bên ngoài có khả năng rất lớn là Tô Mộc!

Nghĩ bên ngoài có thể là Tô Mộc, trong nháy mắt tôi như tỉnh lại, tiến tới đẩy cửa muốn đi ra ngoài.

Chỉ là tay của tôi còn chưa kịp đụng tới cánh cửa giấy, bà nội Vương Văn kéo tôi lại, giọng đầy căng thẳng: "Người đến!"

Ngay lúc đó, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân, hần bước rất nhanh, kèm theo nhịp thở dồn dập. Là một người sống, có lẽ là Lý Chùy.

Tôi hốt hoảng, không được không được, là người sống thì không tốt chút nào.

Tôi bèn nhặt cái ghế bên cạnh, giơ lên cao qua đỉnh đầu thủ thế, trốn ở sau cửa, nín thở tập trung nghe tiếng bước chân kia.

Bước chân càng ngày càng gần, nhanh chóng chạy tới trước cửa, chỉ soạt một tiếng đẩy cửa vào.

Tôi đã chờ sẵn, trong nháy mắt lấy hết sức giáng một đòn chí mạng vào bóng người vừa tiến vào.

Cái ghế trong nháy mắt bị đập vỡ nát, người vừa tới cũng kêu lên một tiếng, cả người ôm đầu ngồi chồm hổm dưới đất, so với giết lợn còn thảm hơn vài phần.

Trong lòng tôi vui vẻ, tưởng thừa thắng xông lên, nhưng ngay khi tôi nhấc chân muốn cho hần một cú đạp, tôi bỗng nhiên phát hiện, trên đất thanh âm rên rỉ có chút quen tai.

"...Đường Dững?!""

Tôi kinh ngạc thốt lên, không dám tin nhìn hần, xác định trên mặt đất ngồi chồm hổm không phải là người khác mà đích thị là Đường Dững, tôi cuống quýt đỡ hần lên, hỏi hần làm sao lại xuất hiện ở đây?

"Nói nhảm, em ở đây, tôi không phải tới cứu em ---Vietwriter---sao, còn phải hỏi tại sao tôi ở đây?" Đường Dững đau đến nhe răng trợn mắt, tuy rằng cái ghế là giấy, nhưng rất nặng, so với gỗ, trọng lượng không khác biệt lắm, cũng khó trách Đường Dững kêu thảm như vậy.

Hần vẻ mặt thống khổ ghé đầu lại gần tôi, ý bảo tôi giúp hần nhu một chút, nói:

"Vốn là còn lo lắng sợ em bị thương, hiện tại xem ra, em tinh thần ổn như vậy, so với anh còn khá hơn. Vậy anh mặc kệ, em đánh anh choáng váng, sau này em phải chịu trách nhiệm với anh, cưới anh, sinh con cho anh..."

Hần mặc dù bị thương, nhưng ngoài miệng một chút cũng không chịu yên, lại nhai liên tục không ngừng.

Tôi vốn là làm bị thương hần, cảm thấy rất áy náy, muốn giúp hần xoa dịu vết thương. Nhưng nghe xong lời của hần, tôi liền khó chịu, ngón tay chỉ lên đầu hần, tức giận nói:

"Sinh em gái anh, nếu tới cứu tôi, thì đi nhanh lên, lát nữa Lý Chùy trở lại rồi, chúng ta không ai thoát được."

"Ai bảo em với anh chẳng có chút lòng tin nào. Không nói sai chứ nếu hần có tới đây, chỉ với bản lĩnh của anh, hần cũng không phải đối thủ..."

Đường Dững vừa xoa đầu đứng lên vừa đắc ý khoác lác.

Nhưng tôi nhìn thấy ở phía sau anh có một thân ảnh khác.

Tôi căng thẳng, nhất thời chọc chọc Đường Dững, nói: "Đường Dững, đừng nói nữa..."

"Anh đâu nói sai, khi này lão Long Phù kaia có thể đem em bắt đi cũng chính là gặp may, thừa dịp anh không sẵn sàng đánh lên anh, hiện tại anh cũng muốn thử xem hần có dũng khí quay lại..."

"Hần đang ở phía sau anh..." Tôi đã trông thấy Lý Chùy đứng sau lưng Đường Dững, mặt đen lại như chì, trong mắt âm trầm nhìn chằm chằm Đường Dững, phóng xuất ra một cỗ sát ý.

"" Hù dọa ai chứ? Hắn bây giờ căn bản không có khả năng quay lại, hơn nữa hắn có trở về thật thì anh đây cũng không sợ..." Đường Dững như cũ ngao mạn nói, tuy nhiên anh ta hiển nhiên nhìn ra tôi có điểm bất thường. ---Vietwriter--- ngoài miệng mặc dù nói, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn tôi.

Trong lúc Đường Dững đang ba hoa, Lý Chùy đã chậm rãi đi tới phía sau hắn, khoe môi nhếch lên một tia cười lạnh, giơ lên một cây đinh giống như kiếm vậy, là một cây đinh. Tôi bất giác nhận ra, nó đúng là không hồn đinh!

Giống cây không hồn đinh mà lúc trước quả phụ họ Vương đã cho tôi. Chẳng qua lúc này hắn đang cầm một cây đinh bản dài. So với cây đinh lúc trước tôi có thì không cùng một loại. Tôi kinh hãi hét lên một tiếng, vô thức đẩy Đường Dững ra.

Nhưng Đường Dững chợt cười lạnh một tiếng, ra điều mọi sự đều đang trong tầm kiểm soát, trực tiếp nắm tay tôi, kéo vào trong ngực anh ta, tiếp đó anh ta ôm lấy tôi quay người bỏ chạy.

Tốc độ anh ta rất nhanh. Sau khi anh ta chạy đi, tôi có thể rõ ràng nhìn ra Lý Chùy động tác chậm lại, như một đoạn phim quay chậm vậy.

Chẳng mấy chốc bên cạnh anh ta đã tràn ngập một đoàn sương trắng.

Trong nháy mắt tôi nhớ tới lúc anh ta bắt cóc tôi cũng là như vậy, chạy tốc độ thậm chí bỏ rơi Tô Mộc.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tôi cũng đã từ trong nhà vòng qua Lý Chùy bị bắt đưa ra đến bên ngoài.

Dù vậy, Đường Dững vẫn không ---Vietwriter--- chịu dừng bước, ôm tôi chạy một mạch, băng qua một cái đường hầm u tối khá dài, lại băng qua một đoạn đường bên cạnh có tường đá, cuối cùng băng qua một mảng rừng rậm.

Chờ lúc anh ta dừng lại, chúng tôi đã ra khỏi cánh rừng có nghĩa trang, trở lại trên xe.

Gã Cản Thi Phái kia vẫn ngồi ở ghế lái, chờ chúng tôi sau khi lên xe, Đường Dững nhất thời ra lệnh:

"Ngây ra đó làm gì, lái xe chạy mau!"

Gã cản thi lúc ấy mới phản ứng được, cũng không dám hỏi gì nhiều, lập tức nổ máy xe, nhấn ga, vọt nhanh, rời khỏi quê nhà Vương Văn.

Tôi tuy rằng toàn thân vẫn được Đường Dững ôm chặt trong lòng nhưng trong lòng vô cùng sợ hãi, lúc này cũng thờ hồn hèn không ra hơi.

Một lúc lâu sau, chấn tĩnh ại tinh thần, tôi mới phát hiện bà nội Vương Văn không còn đi cùng chúng tôi.

Tôi vội vàng túm lấy Đường Dững, hỏi hắn có nhìn thấy bà nội Vương Văn hay không, bà tại sao lại không cùng đi ra?

""Bà ấy là quý, hài cốt còn bị táng ở bãi tha ma đó. Nơi đó có trận pháp, bà ấy căn bản ra không được." Đường Dững vừa thờ vừa giải thích.

""Cái gì?"" Bà vẫn còn ở trong tay Lý Chùy? Đó không phải là rất nguy hiểm hay sao? Chúng ta phải trở về bà ấy" Ta nhất thời luống cuống. Bà có nội kia đối với ta tốt như vậy, ngoại trừ bà là bà nội Vương Văn, bà xuất hiện ở đó là vì cứu tôi, tôi cũng không thể để bà lại nơi đó. Huống hồ bà cùng Lý Chùy vốn vẫn không ưa nhau.

“Cứu cái gì mà cứu! Thật vất vả mới trốn ra được, trở về nữa là tự tìm đường chết sao? Dương Dương, bà ấy bản thân chính là quý, hơn nữa bà ấy có thể sinh tồn ở chỗ kia mười sáu năm, liên nhất định có chỗ hơn người,---Vietwriter--- không cần chúng ta lo lắng." Đường Dững an ủi tôi, hắn vừa nói vừa thúc giục gã cản thi phải tăng tốc độ, xe chạy đến một trăm tám mươi kilomet giờ!

Tôi nổi giận: "Anh chạy nhanh như vậy làm gì, Lý Chùy đã nhiều tuổi, tính là đuổi theo anh, cũng không có tốc độ như xe, hơn nữa còn là ai vừa mới đồng đặc nói không sợ hắn, coi như hắn tới cũng không sợ, căn bản không phải đối thủ của anh..."

Anh ấy nói xạo chị cũng tin ư, vừa mới có một lệ quý áo đen giúp đỡ, ít nhất là lệ quý đã ở cấp bậc trên, nếu không phải là anh trai em từ nhỏ thông thạo chạy thoát thân, chị và anh ấy vừa rồi cũng trốn không thoát, chị cũng đừng trách anh ấy nữa." Diệu Diệu nghe không vô, bất thành linh từ trong quan tài thò đầu ra, khuyên nhủ.

Mặc dù đã quen Diệu Diệu có thân phận là tiểu quý, nhưng đang êm đẹp thì hắn đột nhiên xuất hiện, chưa tính chi lộ mỗi cái đầu ra, đến bản thân tôi mất trọn trắng lên kém chút nữa là bị hắn dọa ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Nửa cánh cửa

Diệu Diệu thấy nó hù được tôi liền le lưỡi.

Thấy bộ dáng dễ thương của nó, tôi vừa mới bị kinh sợ rồi cuộc đã bình tĩnh trở lại.

Nhưng tôi vẫn lo lắng tình hình của bà nội Vương Văn, mặc dù bà ấy có thể sinh tồn trong bãi tha ma kia mười mấy năm, có lẽ cái hố bà kéo tôi vào ẩn thân chính là chỗ che chở cho bà bấy lâu nay, nhưng bây giờ bà ấy rơi vào trong tay Lý Chùy, không phải ở trong hố kia thì sẽ còn an toàn sao?

Tôi đem suy đoán của mình nói cho Đường Dũng, Đường Dũng nghe được bà nội Vương Văn có một hố đất có thể che chở liền sốt một chút, vẻ mặt có chút khó tin, sau đó anh ta hỏi tôi cận kề cái hố kia hình dạng thế nào.

Tôi có chút kỳ quái, hố đất còn có hình dạng sao? Không phải chỉ là bị lõm khỏi mặt đất, phía dưới là đất sao, cùng hố đất bình thường không có gì khác biệt.

Nghe tôi trả lời hiển nhiên Đường Dũng không hài lòng, im lặng hỏi tôi bên cạnh hố đất có cái gì, ví như cái cây, con sông, hoặc tảng đá lớn gì đó, còn có trong hố đất có cái gì dị thường không.

“Tôi... không chú ý.”

Tôi nghĩ lại một cách cẩn thận nhưng không nhớ nổi điều gì khác lạ.

Cũng khó trách, lúc ấy tôi theo bà nội Vương Văn chạy thoát thân, nào còn tâm tư gì quan sát địa hình.

Nhưng tình huống dị thường thì có, tôi lập tức nói cho Đường Dũng: “Hố đất kia có trận pháp Lý Chùy không vào được, hơn nữa chỉ cần hấn vừa chạm tay vào liền bị trận pháp của hố đất gây ra thương tích, phát ra tiếng giống như cá bị nướng chín vậy.”

“Trận pháp?” Gân xanh trên trán Đường Dũng run lên một cái, mặt lộ vẻ vui mừng: “Khó trách! Trong rừng kia có trận pháp Maca của Thái Lan chúng ta. Ta nói, bước vào khu rừng đó liền có cảm giác rất quen thuộc, nhưng trận pháp đó là do ai bày, chắc chắn không phải do Azan Đen kia, là Long Phù khác...”

Đường Dũng nói, anh ta bắt đầu từ đang cùng tôi nói chuyện thành làm bầm lều bầu một mình, giống như có gì đó nghĩ không ra vậy.

Tôi càng nghe càng mơ hồ, thấy đáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ của Đường Dũng, không biết làm gì khác hơn liền kéo Diệu Diệu hỏi trận pháp Maca là thứ gì.

Đừng xem thường Diệu Diệu chỉ là tiểu quỷ mười năm, nó hàng năm đi theo bên người tu luyện, kiến thức rất rộng, kiến thức căn bản cực kỳ vững chắc, lập tức giải thích cho tôi: “Maca là tiếng Thái, có nghĩa là đối lập. Maca trận pháp là một loại trận pháp, loại trận pháp này dùng độc lập thì không có pháp lực gì, nhưng nếu như cùng với những trận pháp khác ở cùng một chỗ thì uy lực vô cùng lớn.”

“Đối lập cũng có ý là đối nghịch vậy, chuyên dùng để đảo ngược trận pháp của người khác. Nói thí dụ kẻ địch bày một tụ âm trận, chúng ta bày đối lập trận thì trận pháp của chúng ta sẽ tạo thành tụ dương trận, nếu như đối phương bày một sát thương trận thì đối lập trận sẽ biến thành một bảo vệ trận.”

“Ý của em là, trong hố đất đó là một Đối lập trận pháp? Trong rừng có rất nhiều trận pháp gây tổn thương cho quý, cho nên đối lập trận pháp đó chính là để bảo vệ cho quý? Cho nên bà nội Vương Văn mới có thể mang chị trốn vào còn Lý Chùy muốn đi vào sẽ bị thương? Nhưng không đúng, nếu nói bảo vệ quý, bà nội Vương Văn là quý nhưng chị thì không phải, sao chị lại có thể vào?” Tôi có chút không hiểu, nói.

“Em cũng không biết, có lẽ do âm khí trên người chị quá nặng, đối lập trận ngầm coi chị là quý cho nên mới bảo vệ chị... Dù sao chị được cứu rồi, còn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì. Chúng ta nhanh về đi, Azan Đen kia nhìn qua thì thấy không dễ chọc.” Diệu Diệu suy nghĩ một chút cũng không nghĩ ra, liền nói dứt khoát.

Nhưng lời Diệu Diệu vừa dứt, Đường Dũng đột nhiên hét lên với gã đệ tử Căn Thi phái: “Quay đầu, mau quay trở lại.”

“A? Đại ca, vừa rồi không phải chúng ta chạy nhanh không sẽ chết ở đó sao, hay là chúng ta cứ về đi?” Sắc mặt gã Căn Thi phái cứng đờ, vẻ mặt đau khổ nói.

Đường Dũng vội vàng nói: “Nếu người không quay lại, có tin ta sẽ khiến người chết ngay lúc này không?”

“Có quay lại thì anh cũng không phải là đối thủ của hắn... Cần gì quay lại tự tìm cái chết...” Gã Căn Thi phái nói.

Nhưng gã rất kiêng kỵ ánh mắt của Đường Dũng, phân sau chưa kịp nói đã nuốt vào, đánh cua quay đầu xe.

Tôi liền mừng rỡ, chỉ mong Đường Dũng chịu quay lại cứu bà nội Vương Văn.

còn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Người đàn ông thần bí

Lúc này Lý Chùy không có ở nhà, căn nhà đầy đồ đạc nhưng vẫn cảm thấy trống trải dị thường.

Nhưng lúc này chúng tôi không còn tâm tư để sợ, Đường Dững thật nhanh đi tới các ngăn kéo lật tìm.

Tôi thì ở trong các phòng tìm tung tích bà nội của Vương Văn, nhưng lật tung cả nhà lên tôi cũng không tìm được tung tích bà đâu.

Tôi không khỏi phiền muộn, bà không có ở đây là chạy được hay là bị Lý Chùy mang đi chỗ khác?

Tôi quay lại đại sảnh tìm Đường Dững, anh ta lục soát nửa ngày, lúc này mặt như đưa đám, hiển nhiên là không tìm được đồ anh ta muốn.

Tôi vội vàng hỏi Đường Dững phải làm gì tiếp theo, có muốn đi tìm bà nội Vương Văn không, dẫu sao bà từng cứu giúp tôi ở thời khắc quan trọng, bây giờ không thấy bà đâu thì thế nào tôi cũng nên đi tìm bà.

Đường Dững có chút trầm tư, nghiêng đầu nhìn bốn phía một lần không cam lòng, chắc chắn không thu hoạch được gì, mới nói: “Nếu em muốn tìm bà lão kia thì anh sẽ theo em tìm một chút, nhưng em phải đồng ý với anh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Thấy Đường Dững chịu giúp tôi, tôi vội vàng hỏi.

“Em cầm lấy cái này, nếu như lát nữa phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì em đừng do dự hãy chạy ngay!” Anh ta nói, lúc này sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, hiển nhiên trong lòng anh ta lúc này cũng không thoải mái.

Nhìn anh ta như vậy bỗng nhiên tôi lại do dự một chút, có lẽ là tôi quá ích kỷ, rõ ràng mình không có bản lĩnh gì còn hết lần này đến lần khác kéo Đường Dững giúp tôi cứu người, nhiều lần đưa anh ta vào tình cảnh nguy hiểm. Lần này gặp Lý Chùy hiển nhiên cũng rất khó giải quyết, anh ta biết rõ nguy hiểm còn chịu giúp tôi...

Lòng tôi vừa tự trách vừa cảm động, khi đang còn do dự thì đột nhiên tôi cảm giác được một cỗ âm khí mãnh liệt đang dao động!

Đường Dững còn phản ứng nhạy bén hơn tôi, nháy mắt một cái anh ta đã lách mình tránh tới cửa, trong tay vẫn cầm chày cán bột đưa lên tùy thời chuẩn bị đánh lên.

Tốc độ di chuyển của âm khí bên ngoài rất nhanh, chớp mắt đã đến cửa, nhưng hán ta vừa đến cửa thì đột nhiên dừng lại, giống như cảm thấy trong phòng có người vậy.

Tôi cẩn thận nhìn bóng đen ngoài cửa, sợ hán đột nhiên xông vào bóp một cái giết chết tôi hoặc Đường Dững.

Nhưng Đường Dững không hề khẩn trương, trên mặt có chút cười nhạt như nắm chắc phần thắng, tay nắm chặt chày cán bột chỉ chờ người nọ tiến vào liền sẽ một gậy phang xuống.

Chúng tôi cứ chờ như vậy, giống như đang rình rập nhau, nhưng bóng người kia đứng phải năm phút rồi lại vẫn lẳng lặng đứng như vậy, không đi vào cũng không rời đi.

Tôi không khỏi có chút nôn nóng, hán cứ đứng như vậy là ý gì?

Chẳng lẽ hán muốn chặn chúng tôi, giữ chúng tôi lại bên trong chờ đến khi Lý Chùy quay lại sau đó bắt gọn một mẻ?

Khi tôi đang suy nghĩ lung tung thì âm khí trên người kia lại dao động, xoay người rời đi.

Tôi liền liếc nhìn sang Đường Dững, ý hỏi anh ta nên làm gì bây giờ.

“Đuổi theo!” Đường Dững chỉ nói một tiếng, sau đó một tay kéo lấy tay tôi, đẩy cửa ra đuổi theo thật nhanh.

Sau khi rời khỏi đây tôi mới phát hiện, mặc dù ở dưới nghĩa địa nhưng không gian rất lớn, có lẽ chính là một cái chợ quỷ nhỏ.

Đường mòn ngoài cửa nối liền với một con đường mòn khác, mà đường mòn kia càng ngày càng sâu, bên đường có không ít ngôi nhà như của Lý Chùy vậy, mỗi ngôi nhà đều là một căn biệt thự nhỏ chỉnh tề thẳng hàng.

Càng khiến tôi mở rộng tầm mắt chính là, dường như bên cạnh mỗi nhà đều có một chiếc xe hơi nhỏ, các tấm bảng tên đều có, nếu không phải nơi này là bóng đêm, chiếu sáng hoàn toàn dựa vào âm hòa thì tôi thật sự nghĩ rằng mình đang đi vào một thôn làng giàu có ở trên mặt đất.

Tôi quan sát cẩn thận cảnh vật xung quanh một lần, cố gắng đè nén sự khiếp sợ trong lòng xuống, hỏi Đường Dững đây là đâu? Sao lại giống trên mặt đất vậy?

“Làng quý.” Đường Dững nói.

Anh ta đối với nơi này không chút hiếu kỳ nào, giống như thường xuyên thấy vậy, phản ứng trái ngược hoàn toàn với kẻ không biết chút gì là tôi.

Sau khi nói ra hai chữ, anh ta ôm lấy eo tôi để tôi ôm anh ta thật chặt, sau đó chạy điên cuồng về phía trước, dùng pháp thuật nào đó để tăng tốc chạy theo bóng dáng trước mặt.

Tôi vốn không định ôm Đường Dững nhưng anh ta chạy quá nhanh, cảm giác so với Cao Thiết* chạy nước rút về đích còn nhanh hơn, để đảm bảo an toàn tính mạng tôi chỉ có thể ôm anh ta thật chặt. Không lâu sau, tốc độ của anh ta liền chậm lại, chờ đến khi mất tôi từ từ thấy rõ được cảnh vật xung quanh tôi mới phát hiện Đường Dững đã ép đối phương vào một ngõ cụt. (* chắc là vớv đền kinh nổi tiếng ở TQ)

Bóng đen kia đưa lưng quay về phía chúng tôi, trước mặt hắn ta là một bức tường đá màu đen, trên người hắn ta tản mát ra một cỗ âm khí mãnh liệt đập chòn, chính là con quỷ vừa rồi ở ngoài cửa trông chúng tôi.

Tôi càng thấy nôn nao, nhìn bóng người đưa lưng về phía tôi kia có một cảm giác rất quen thuộc.

“Tô... Tô Mộc?” Hai mắt tôi chăm chú nhìn thân ảnh kia, không dám tin nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hôn lễ của Lâm Tịnh Nguyệt

Dịch: **Lishui Thủy**

Edit &Beta: Vietwriter

Bây giờ dù có nói như thế nào thì mọi chuyện cũng đã là quá muộn rồi, con người kia vốn đã biến mất không tăm tích, thậm chí anh ta còn có quan hệ thân thiết với Tô Mộc, vậy mà hiện giờ tôi tìm như thế nào cũng không thấy được anh ta.

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi chợt dâng lên cỗ buồn rầu chán nản. Thật ra trong lòng tôi vẫn còn rất quan tâm Đường Dững, anh ta nhất định muốn tốt cho tôi. Mặc dù trong tâm trí không được tốt cho lắm nhưng cuối cùng tôi cũng không nói bất cứ lời nào cả, chỉ yên lặng cúi đầu, núp sau bóng lưng Đường Dững.

Mà hắn chỉ cần nhìn thấy tôi cũng đã thấy không vui nổi, và cũng không hề muốn nói nhiều lời, chỉ tôi kéo cánh tay của tôi, ở làng quý, năm lần bảy lượt quay lại kéo tôi bỏ chạy.

Rõ ràng anh ta đã sớm biết ở đây có một ngôi làng quý, mà điều làm tôi cảm thấy kỳ quái là anh ta đối với nơi này rất quen thuộc.

Lẽ nào trước đây anh ta đã từng tới nơi này???

Trong lòng tôi thoáng chốc sợ hãi, rất muốn hỏi anh ta, nhưng bây giờ tôi vẫn còn rất giận anh ta, thế nên đành ôm một bụng câu hỏi, lời chưa kịp ra khỏi miệng đã nuốt ngược trở vào trong.

Thôn quý này trông cũng thật lớn, các tòa nhà bên trong có trăm ngàn chỗ kì quái, có kiểu tiểu lâu thiết kế theo kiểu phương tây và lối sân cỏ điển, tất cả các phòng ở đây đều được ghép bởi các khối gỗ lại với nhau, nhìn có vẻ kì lạ.

Hơn nữa, càng quý dị hơn là, mỗi phòng ốc này đều treo một tấm ảnh đen trắng chụp chung của các thành viên trong gia đình, từ người già tới trẻ nhỏ, nam tới nữ, tất thấy đều mỉm cười rạng rỡ, nhìn lên những gương mặt xa lạ này có vẻ như rất trang trọng, giống như đây là ảnh chụp các chủ nhân của ngôi nhà này vậy.

Tôi vội vàng đánh giá một vòng, liền cũng thu hồi ánh mắt, bởi vì những người trong tấm ảnh treo trên xà nhà ấy hình như đồng loạt nhìn tôi, mặc dù là ảnh chụp thôi, nhưng tôi cảm giác được như thế, --Vietwriter-- bởi đây là thôn quý..hơn nữa đều là ảnh đen trắng, bị mọi người trong tấm ảnh ấy nhìn chăm chăm như thế, tôi thấy có một loại khí lực nào đó đè nén lấy thân mình, khó có thể giải thích nổi.

Tôi thành thật đi đằng sau Đường Dững, mặc dù thân thể tôi vẫn đang tìm bà nội Vương Văn. Nhưng đầu óc không tự chủ thất thần. Tâm trí tôi hoàn toàn bị chiếm bởi hình ảnh người mặc áo đen kia, một mực suy nghĩ kĩ xem rốt cuộc anh ta là ai, và liệu là anh ta có quan hệ gì với Tô Mộc hay không???

Tôi cứ vừa đi vừa nghĩ, mà đầu tôi đột nhiên va vào trên người Đường Dững. Anh ta cũng bất chợt đứng khựng lại, nghiêm túc nhìn tôi chăm chú.

"Có đầu mỗ của bà nội Vương Văn à?" Ta vuốt vuốt đầu, lập tức hỏi hắn.

“Không có, em cứ như vậy mà muốn biết người kia là ai?” Đường Dững lắc đầu, mặt khó chịu hỏi ta.

Tại sao vừa nhìn, anh ta đã biết trong lòng tôi đang nghĩ gì. Chẳng lẽ, tất cả những gì tôi đang nghĩ trong đầu đều biểu hiện hết lên mặt hay sao???

Đường Dững vẫn đang đợi tôi trả lời câu hỏi của anh ấy, tôi không thể làm gì khác hơn là nói: “Em cũng không biết nữa, nhìn từ đằng sau, bóng lưng của anh ta có vẻ không giống Tô Minh. Nhưng tôi cũng không hiểu tại sao, tôi cứ có cảm giác anh ấy chính là Tô Minh.”

“Lão quỷ kia cũng đâu có gì tốt đâu, vừa mới xảy ra chút chuyện liền quay đầu bỏ chạy thoát thân rồi, hắn bỏ mặc em không màng quan tâm, em có cần thiết phải mù quáng như thế không hả? anh ta như vậy mà e vẫn coi trọng ư???” --Vietwriter-- Đường Dững thờ dài, giận lên mắng tôi đôi ba câu, nhưng rồi sau đó, anh vẫn kéo lấy tay tôi cố hỏi: “Em thực sự rất nhớ người đó sao? Tôi có thể đưa em đi tìm người đó, nhưng tốt nhất, em cần phải chuẩn bị tâm lý trước đi. Đừng có gặp kích thích lại không chịu nổi, rồi tìm ta khóc nhè.”

Thần kinh tôi chấn động, hỏi lại anh ta: “Thật chứ? Anh sẽ đưa tôi đi tìm anh ấy sao? Tốt quá rồi, chỉ cần có thể tìm thấy anh ấy, anh bảo tôi làm gì cũng được hết.”

“Gà cho ta cũng được sao?” Đường Dững nhếch miệng cười một tiếng nói.

Khuôn mặt tôi lập tức cứng ngắt ngây dại, lời tôi định nói tiếp sau đó vừa đến đầu môi liền vội vã bị tôi nuốt ngược trở lại, tôi không thể thốt lên được lời nào hết.

Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, Đường Dững bỗng nhiên gạt tay tôi ra, bĩu môi nói: “Đã không thể làm được, em đừng có nói lời nói khoe khoang khoác lác như thế chứ. Miễn cho ngày nào ta tưởng thật, vậy những gì em nói ra hôm nay có hối cũng không kịp nữa rồi.”

Nói xong, anh ta đưa tay lên mặt tôi hung hăng xoa xoa, nói: “Đây cứ coi như anh đưa em đi tìm một người, là làm một việc tốt vậy, hãy nắm chặt lấy tay anh, ngộ nhờ đâu một lúc nữa rớt ra, anh cũng sẽ không em nữa đâu”

“Em mới không rơi ra đâu”. Tôi thấy Đường Dững chịu đưa tôi đi tìm người ấy, tâm tình tôi phần chấn hấn lên, liền đáp trả lại.

Đường Dững cũng không nhiều lời nữa, kéo tôi đi lên phía trước mà không quay đầu. Đồng thời, anh cũng đưa cho tôi một chiếc chày cán bột, bảo tôi cầm chặt lấy nó để tránh việc ngoại ý muốn xảy ra.

Tôi gật đầu thành thực. Lúc này trông tôi thật giống một con cừu non, mặc cho Đường Dững kéo đi, mặc kệ anh ấy có nói gì, tôi cũng không thắc mắc cái lại lại.

Ra là thế này, anh ta vẫn còn giận tôi, mặc dù anh ấy không có mắng tôi, nhưng tôi cảm thấy hấn lại thấy ấm áp trong lòng bàn tay, tôi có thể cảm giác được anh ấy hiện tại cảm xúc rất không tốt.

Đi một đoạn không xa, tôi thấy có một ngôi nhà thật lớn. Tòa nhà rất cổ kính, chiếm diện tích khá lớn, so với các nhà xung quanh thì hiển nhiên ngôi nhà này là một hộ giàu có.

Cái này cũng chưa tính, tôi nhìn tòa nhà này lại có một loại cảm giác không thể nói ra được bởi vì nhìn rất quen mắt, giống như đã gặp ở đâu đó một ngôi nhà tương tự như vậy..

Một mực đi về phía trước, tôi mới phát hiện ra tòa nhà này giống như biệt thự Tô gia vậy. --Vietwriter-- Chỉ là ngôi nhà có nét quyền rũ và phong cách hơn so với thiết kế Tô gia. Cũng không cần hỏi nhiều, đây chính là biệt thự Tô gia, không đúng, mà phải nói là ngôi mộ Tô gia.

Chẳng lẽ đây chính là mộ của Tô Mộc? Tòa nhà này cũng chính là Tô Mộc âm trạch?

Tôi chưa kịp nhìn thấy gì hết, Đường Dững đưa bàn tay to lớn của anh ra và che mắt tôi, nói: “Em có chắc chắn muốn nhìn vào bên trong không? Liệu em có bị bệnh tim không đấy?”

Ta vội vàng đẩy hấn ra, vội la lên: “Đương nhiên không có, em còn trẻ tuổi làm gì mắc bệnh tim, anh đừng có thừa nước đục thả câu, để em xem một chút đi.”

"Vây đi đi." Đường Dững nhún nhún vai nói.

Nói xong anh thần bí nhìn vào bên trong một chút, tránh người sang một bên.

Tôi phát hiện ra rằng trong sân nhà vậy mà lại giăng đầy lụa đỏ và đèn lồng đỏ, và toàn bộ dường như đang được chuẩn bị cho một hôn lễ vậy.

Đây là một ngôi nhà ma. Ngay cả khi có trang trí, hầu hết chúng chủ yếu là màu đen và trắng. Từ khi nào lại được trang trí bằng màu đỏ?

Trong lòng tôi lập tức có một loại dự cảm bất tường, liền hỏi Đường Dững: "Đây là ý gì? Bên trong có người kết hôn?? "

"Ừm... hừ." Đường Dững gật gù đầu, sau đó nhìn ta nói: "Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, chúng ta nếu không dừng đi vào nhìn nữa, vẫn là đi tìm bà nội Vương Văn đi, bà ấy bây giờ bị tên già cổ sư kia bắt đi, tình cảnh mười phần nguy hiểm..."

"Em muốn đi vào." Không đợi Đường Dững nói xong, tôi liền đánh gãy lời nói của hấn.

Anh ta càng cố gắng thuyết phục tôi không đi, tôi càng muốn đi, tôi luôn cảm thấy có điều bí mật gì đó không thể cho ai biết.

Nói xong tôi cũng không có kiên nhẫn chờ Đường Dũng trả lời, buông tay của hắn ra, trực tiếp nhấc chân đi vào trong nhà.

Vừa đi đến cửa ngôi nhà, tôi phát hiện ra rằng cánh cửa của ngôi nhà này cũng lạ. Nó gần bằng một nửa cánh cửa đá khi chúng tôi đến làng ma, đang nửa đóng nửa mở

Tôi nhẹ nhàng đẩy một nửa cánh cửa đang đóng ra, nhưng tay tôi vừa chỉ chạm vào cánh cửa. --Vietwriter-- Đứng sau liền truyền đến tiếng la dòn dập của Đường Dũng: "Duong Duong! Cánh cửa đó không thể chạm vào được."

Nhưng tất cả có nói gì cũng đã muộn rồi, và ngay khi giọng nói của anh ấy rơi xuống, tay tôi đã ở trên cửa.

Trong nháy mắt, toàn bộ âm khí trong tòa nhà phóng ra, khiến phòng ở đồng loạt gây ra tiếng động.

Bên cạnh tôi cũng bất chợt xuất hiện những cái bóng đen tiến đến ngay một đồng, những bóng đen đó đều tỏa đầy âm khí, chúng nhanh chóng hướng lại gần tôi.

Mà bên tai tôi cũng xuất hiện những tiếng ông ông mãnh liệt, thanh âm kia mặc dù không lớn, nhưng vẫn đủ mãnh liệt để kích thích đầu óc của tôi.

Đây rõ ràng là thứ ngôn ngữ của quỷ. bọn họ hiển nhiên đều có chút đạo hạnh. Mặc dù họ không có tu luyện nói tiếng người, nhưng cái thứ ngôn ngữ của ma này mạnh đến mức có thể kích thích sóng não của tôi.

Trong thoáng chốc, ta nhìn thấy trong cuồng phong ở giữa xuất hiện một cái thân ảnh yếu đuối, cô thân mặc cả người trắng sắc váy dài, trên váy dài thêu lên kiều, điểm ướt át màu đỏ hoa sen, một bộ nụ hoa chớm nở lại dị thường thẹn thùng bộ dáng.

Trong thoáng chốc, tôi thấy trong cuồng phong đó có một dáng người xinh đẹp mảnh khảnh yếu đuối. Cô ấy mặc một chiếc váy dài màu trắng, thêu một bông hoa sen đỏ, một nụ hoa đang chớm nở lại có bộ dáng thẹn thùng đến kỳ lạ.

Rùng mòi trắng, cô ta tại sao lại ở chỗ này?

trong đầu tôi chợt lóe lên một nghi vấn, nhưng chẳng mấy chốc, tôi đã chẳng còn có tâm nào để nghĩ về nó nữa.

Bởi vì cô ấy đã đi đến gần tôi, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, thanh tú, nhìn tôi với một nụ cười.

Chỉ là sự ớn lạnh và giết chóc trong mắt cô ta không hề che giấu.

Trong nháy mắt, cô ấy đã đến trước mặt tôi, khẽ nhếch miệng cười khẩy và hỏi tôi: "Là Lộc Duong phải không? Cô đến tham dự đám cưới của tôi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chú rể là ai?

Mặc dù đã sớm đoán được có người kết hôn nhưng dù thế nào tôi cũng không nghĩ tới người kết hôn lại là Lâm Yến Nhi.

Hơn nữa đây là âm trạch của Tô gia, Lâm yến Nhi kết hôn ở đây, vậy thì cô ta kết hôn với ai?

Trong lòng tôi đã mơ hồ có câu trả lời, tôi không dám nghĩ tới điều đó, chỉ liều mạng gạt bỏ.

Dù sao Tô gia là gia tộc lâu đời, cũng không thể chỉ có Tô Mộc là quý, Lâm Yến Nhi nhất định không phải kết hôn cùng Tô Mộc.

“Đúng vậy, hôn lễ của tôi, cô có muốn vào tham dự không? Nếu như cô tới, cô nhất định là vị khách tôn quý nhất, chồng tôi thấy cô nhất định sẽ rất vui vẻ.” Khóe miệng Lâm Yến Nhi cười yếu ớt giống như một đóa hoa anh túc, xinh đẹp không thể tả.

Tôi ngây dại.

Không nghĩ tới cô ta sẽ nói chuyện với tôi như vậy, càng không nghĩ cô ta sẽ mời tôi dự hôn lễ của mình.

“Duong Duong, không nên đi.” Lúc này Đường Dũng đã đứng ở sau lưng tôi, siết chặt tay tôi.

Có thể cảm nhận được, anh ta đối mặt với Lâm Yến Nhi rất khản trương, chỉ sợ lòng toàn thân đã dựng đứng. Tôi gạt đầu, nói “Được, tôi tham gia.”

“Lộc Dương!” Đường Dững thấy tôi đồng ý liền tức giận quát lên, thậm chí gọi đầy đủ tên của tôi.

Nhưng tôi không do dự. Mặc dù biết Lâm Yến Nhi không có ý tốt gì với tôi nhưng hôn lễ này tôi phải tham dự, tôi nhất định phải biết người cô ấy kết hôn cùng là ai, có phải Tô Mộc hay không?

Thấy tôi đồng ý, Lâm Yến Nhi liền cười vang vui vẻ, động tác cô ta hết sức ưu nhã, xinh đẹp giống như đang khiêu vũ vậy, quay qua ngoắc ngoắc ngón tay để tôi cùng cô ta đi vào.

Tôi gạt đầu một cái, áy náy nhìn Đường Dững sau đó đi theo sau lưng Lâm Yến Nhi vào trong.

Nhưng tôi vừa định bước chân thì Đường Dững đã kéo tôi lại, thờ dài nói: “Dương Dương ngu ngốc, cho dù em tính vào cũng không thể đi theo sau lưng cô ta, đi bên này!”

Anh ta chỉ nửa phần cửa bên cạnh đã mở kia, còn Lâm Yến Nhi rõ ràng đi qua nửa cánh cửa đóng kín, cũng chính là nửa cánh cửa lúc này Đường Dững không cho tôi chạm vào.

Tôi thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, lập tức ý thức được cánh cửa này có vấn đề liền đi theo hướng dẫn của Đường Dững vào trong.

Đường Dững cũng theo tôi vào bên trong.

Sau khi đi vào tôi mới phát hiện căn nhà này so với nhìn từ bên ngoài còn lớn hơn, tinh xảo đẹp đẽ hơn. Bên ngoài là sân rộng, có lẽ rộng như sân bóng, mặt cỏ trên sân được tu bổ chỉnh tề, trên cỏ rải đầy cánh hoa hồng thơm thoang thoảng, thật giống như thảm đỏ chào mừng vậy.

Xem ra hôn lễ này rất long trọng.

Nhưng tôi không bị quang cảnh vui mừng này ảnh hưởng, mỗi bước đi vào trong đều giống như tham gia tang lễ vậy, tâm tình nặng nề dị thường.

Đường Dững đi theo tôi cũng đầy nặng nề, biểu tình của anh ta còn khoa trương hơn, nếu như hiện tại tâm tình tôi giống như dự tang lễ thì biểu tình của anh ta lúc này như mẹ chết vậy, mặt so với cái lúc còn dài hơn.

Tôi giật giật anh ta hai cái, tìm đề tài nói chuyện: “Cánh cửa vừa rồi rốt cuộc là thế nào? Tại sao cánh cửa đang đóng kia tôi không thể chạm vào, hơn nữa vừa chạm vào Lâm Yến Nhi lại liền đi ra?”

Đường Dững kinh ngạc nhìn tôi, nói: “Dương Dương, lòng em lớn thật, lúc này rồi còn có tâm tư nói tới cánh cửa.”

“Cửa kia gọi là sinh tử* môn, một nửa đại biểu cho sống, một nửa đại biểu cho chết, mỗi một đường đi tới âm phủ đều có sinh tử môn, cánh cửa đó cũng là đường tắt duy nhất cho người còn sống chúng ta tiến vào âm phủ.” (* từ sinh tử ai cũng hiểu nên mình không giải thích nữa nhé)

“Cho nên cánh cửa mở kia là sinh môn, đang đóng là tử môn? Nếu như tôi mở tử môn, đi vào từ cửa đó thì sẽ như thế nào?” Tôi nói.

Hóa ra trên thế giới còn có cửa kỳ lạ như vậy, hôm nay coi như được mở mang kiến thức.

“Sẽ có đại họa xảy ra. Tử môn kia là nối liền giữa âm phủ cùng dương gian, nếu như em tùy tiện mở ra thì sẽ là đem quỷ ở âm phủ thả ra ngoài, sẽ dẫn tới đại loạn hai giới còn không tính, em sẽ bị âm xoa* bắt đi, đến lúc đó ai cũng không cứu được em.” Đường Dững nói.

Tôi đổ mồ hôi lạnh, khó trách vừa rồi Đường Dững phản ứng dữ dội như vậy. Hai giới đại loại không nói, nếu như bị âm xoa bắt đi không biết tôi sẽ có kết quả gì, Tô Mộc cùng Lâm Yến Nhi cũng chỉ là ác quỷ, âm xoa là quản lý ma quỷ, ít nhất phải trên cấp bậc của dạ xoa đi?

*âm xoa/âm soa: Mình tìm hiểu không thấy thông tin gì, có lẽ là quỷ sai (Hắc Bạch vô thượng) chuyên đi bắt linh hồn người chết. Có thêm thông tin sẽ cung cấp sau nha.

Roi vào tay dạ xoa, không cần nghĩ cũng biết không có kết quả tốt gì, không chừng sau khi tôi chết ngay cả cơ hội lưu lại hồn phách cũng không có, thậm chí hẳn còn có khả năng đem tôi tới mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết để bị hành hạ.

Nghĩ tới đây tôi rùng mình sợ hãi.

Có điều cái đáng sợ hơn còn đang ở trước mặt chờ tôi, Lâm Yến Nhi sau khi đem tôi vào trong sân liền đi tới một phòng khách phía trước giếng đèn kết qua.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Gặp lại Tô Mộc

Nhưng trên mặt anh ta bao phủ một đoàn âm khí hết sức nồng nặc khiến mặt mũi nhìn mờ mờ ảo ảo, căn bản tôi không thấy rõ khuôn mặt như nào.

Chớp mắt ban nhạc đã đi tới cửa đại sảnh, những gia đình* kia thấy tôi liền có chút kinh ngạc, ánh mắt mang địch ý, bởi vì Lâm Yến Nhi không lên tiếng nên bọn họ chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt không thân thiện chứ không làm gì. (*gia đình: đầy tớ nam trong nhà - đọc sớm hơn tại Góc Sách)

Người đàn ông mặc áo trắng kia cũng đi theo ban nhạc hướng về gần tôi.

Trái tim tôi nhảy lên bịch bịch!

Là Tô Mộc!

Đó chính là Tô Mộc!

Mặc dù tôi không thấy rõ mặt anh ấy, nhưng dáng người rõ ràng giống như đúc với người tôi cùng Đường Dũng đuổi theo, hơn nữa cảm giác quen thuộc mãnh liệt lại xuất hiện lần nữa. Không biết tại sao tôi lại có cảm giác đó, đây chính là Tô Mộc, cho dù anh ấy biến thành dạng gì thì anh ấy vẫn là Tô Mộc!

Chớp mắt anh ấy đã đi tới trước mặt tôi, rồi đi ngang qua tiến vào đại sảnh.

Tôi không kìm nén được sự kích động, khi anh ấy đi ngang qua bên người tôi, tôi đưa tay nắm lấy anh ấy, gọi: “Tô Mộc!”

Tay anh ấy lạnh như băng, bị tôi nắm lại liền run lên.

Nhưng anh ấy rất nhanh liền đẩy ra, trên người đột nhiên xuất hiện một cỗ tử khí xơ xác tiêu điều, như cách xa tôi cả ngàn dặm.

“Buông tay!”

Giọng cứng ngắt mà lạnh như băng, giống như một tử thi, không có bất cứ nhiệt độ gì.

Tôi bị âm thanh kia khiến sợ run người, nhưng tay tôi vẫn sống chết nắm lấy anh ấy không chút lo lắng.

Anh ấy thấy tôi không buông tay liền cũng không làm gì.

Hai chúng tôi cứ giằng co như vậy, ai cũng không nói lời nào.

Tiếng hi nhạc vừa rồi huyền ảo lúc này cũng đã ngưng, toàn bộ đại sảnh một mảnh yên tĩnh, có rơi cây kim cũng có thể nghe.

Giằng co trong im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn là anh ấy không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Đây không phải là nơi em nên tới, thừa lúc cô ấy còn chưa đi ra, em đi mau!”

Nghe được tiếng của anh ấy, nước mắt tôi kìm nén rốt cuộc không nhịn được nữa, lập tức tuôn ra.

Anh ấy quan tâm tới tôi!

Mặc dù giọng của anh lạnh như băng, nhưng lời của anh ấy chính là đang quan tâm tới tôi, sợ tôi gặp nguy hiểm!

Tôi ôm lấy eo anh ấy, khóc lóc nói: “Đi thì cùng đi. Tại sao anh đột nhiên biến mất, còn phải cưới Lâm Yến Nhi? Không phải anh nói em sống là người của anh chết là quý của anh sao, sao anh lại không cần em?”

Lòng tôi đầy tủi thân không nói ra được, thậm chí xen lẫn tức giận.

Dựa vào cái gì anh ấy có thể quản tôi, tôi nhìn người đàn ông khác cũng không được, vậy mà anh ấy vừa thấy Lâm Yến Nhi liền phui đất sạch sẽ bỏ mặc tôi chạy tới âm phủ kết hôn cùng cô ta, dựa vào cái gì!

Một bên chất vấn anh ấy, một bên tôi chui vào lòng ngực anh, miệng cắn xé tay anh như chó điên vậy.

Lúc đầu anh ấy còn phản ứng với tôi, sau khi bị tôi cắn xé một lúc rốt cuộc không ngăn cản nữa, đưa tay lên vai tôi vỗ hai cái.

Tinh thần tôi chấn động, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lúc này âm khí trên mặt anh rốt cuộc đã tản ra, lộ ra gương mặt đã lâu tôi không được thấy.

Nhưng tôi chỉ nhìn anh một cái liền ngây người.

Mặt anh giống như đã bị thay đổi vậy, gầy gò không thể tưởng được, vốn đường cong mềm mại đẹp mắt bây giờ trở nên gầy gò dị thường, ngay cả hốc mắt cũng lõm vào, suýt chút nữa tôi không nhận ra.

“Lộc Dương, từ ban đầu em cũng biết, Lâm Yến Nhi là vợ anh, anh thoát ra cũng vì muốn tìm cô ấy, bây giờ anh tìm được cô ấy rồi, em có thể đi.”

Hốc mắt anh lõm xuống một mảnh đen nhánh, đến đến mức tôi không thấy rõ trông mắt anh, cũng không thấy được thần sắc trong mắt của anh.

Đột nhiên tôi luống cuống, không biết nên đi nơi nào.

Từ khi ta thích Tô Mộc về, tôi liền biết Lâm Yến Nhi là vợ của anh ấy, ta sợ nhất nghe được ba chữ Lâm Yến Nhi này.

Không chỉ kiêng kỵ thực lực của cô ta, tôi càng là để ý mỗi quan hệ của Tô Minh và cô ta.

Hiện tại điều nên đến cũng đã đến, Lâm Yến Nhi đẹp như vậy, thực lực mạnh mẽ như vậy, kỳ thật cô ta cùng với Tô Mộc mới thật sự xứng đôi.

Cũng khó trách Tô Mộc vì tìm nàng mà dùng hết cả tâm tư.

Cứ như vậy, tôi tính là gì?

Tôi đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cái cảm giác đau đến tê tâm liệt phế, nếu như vừa rồi tôi còn có thể ôm Tô Mộc khóc lớn, hiện tại tôi dù muốn khóc cũng không thể khóc nổi.

Buông Tô Mộc ra cầm tay hắn, ta mờ mịt nhìn hắn, nghẹn ngào hỏi: "Tô Mộc, anh là gạt em đúng hay không?"

Giờ phút này ta hi vọng hắn có thể gật gật đầu, nói hắn chỉ là đùa giỡn với tôi.

Nhưng hắn nghiêm túc nhìn tôi, nhẹ gật đầu.

Thân hình tôi lung lay như sắp ngã.

Nhưng hắn đã nói rõ ràng như vậy, tôi còn có thể làm sao?

Gặp tôi đứng tại chỗ ngăn người, trên mặt của gầy gò Tô Mộc xẹt qua một tia ngưng trọng, thấp giọng nói: "Anh đã nói rõ tất cả, em đi nhanh lên đi, anh không muốn thấy em ở hôn lễ của chính mình."

Nói xong, hắn chủ động đưa tay đẩy tôi ra.

Chỉ là hắn vừa chạm đến tôi, từ phía trong cửa đi ra một bóng dáng cao gầy xinh đẹp, cô ta mặc một thân váy dài sắc trắng thuần, trên váy vẫn y nguyên dùng sợi chỉ màu bạc thêu lên hoa sen tinh xảo. Sau khi thấy ta cùng Tô Mộc đang cùng một chỗ, cô ta nở nụ cười xinh đẹp, nói:

"Lão công, Lộc Dương là ta vị khách tôn quý mà em mời tới, anh tại sao lại muốn đuổi cô ấy đi?"

Lâm Yến Nhi vừa nói vừa bước đến nhẹ nhàng, cũng không thấy cô ta đi như thế nào, bỗng nhiên đã xuất hiện ở bên cạnh ta, cánh tay băng lãnh nắm lấy tay của tôi, vuốt ve cười nói: "Lộc Dương, không thể không nói, da của cô thật là nhắn mịn, đáng đáp cũng cũng tạm được, khó trách hắn muốn mượn dùng thân thể của cô lưu tại dương gian, nếu như ta là nam nhân, cũng nguyện ý tìm một nữ nhân như cô mà lợi dụng, dù sao cô không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà đầu óc cũng đơn giản."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97-2: Gặp lại Tô Mộc 2

Nói xong cô nhìn tôi một chút, rồi tự mình cười lên.

Lòng tôi đau như đang rí máu, ta biết Tô Mộc cùng đi với tôi chẳng qua là đang lợi dụng tôi, nhưng cô ta vì sao còn muốn nói lại một lần nữa, cô ta cố ý xát muối trên vết thương của tôi ư?

Lâm Yến Nhi đối phản ứng của tôi lúc này rất là hài lòng, khoe miệng cười đầy đắc ý.

Sau đó cô ta nói với nhóm người hầu bên cạnh Tô Mộc bắt đầu.

Nhạc hi bốn phía lập tức lại vang lên lần nữa.

Nhóm gia nô khác cũng nhanh chóng hành động, đem đầy đủ mọi thứ dọn lên, sau đó đi đến cửa chính, hô lớn nói: "Hôn lễ bắt đầu!"

Tiếng hô vừa rơi xuống, trong nháy mắt tôi cảm giác được từng đợt âm phong quét vào mặt, sau đó từng thân ảnh từ cái này đến cái khác từ bên trong sinh từ môn chỗ từ môn đi tới, rất cung kính hành lễ đối với Lâm Yến Nhi.

Bọn họ đều tới tham gia hôn lễ.

Đội bọn họ đứng đây, tất cả ánh mắt của quý hôn liền cùng nhau rơi vào trên người tôi, trong những ánh mắt tràn ngập không ít địch ý, không hiểu và hoang mang.

Nếu lúc trước, bị đồng thời nhiều ánh mắt của quý nhìn đến như vậy, tôi nhất định sẽ dọa đến gần chết.

Nhưng tôi bây giờ bị bọn hắn đồng loạt nhìn xem, vậy mà không có đến nửa điểm sợ hãi, tôi chỉ cảm thấy tâm mình thật sự mệt mỏi.

Tôi biết bọn hắn đang nhìn cái gì, tôi là người sống, trên người có dương khí, xuất hiện tại nơi này đương nhiên rất chói mắt.

Bất quá bởi vì Lâm Yến Nhi đang ở bên cạnh tôi, bọn họ mặc dù đều nhìn tôi chằm chằm nhưng lại không dám có động tác gì.

Ta cũng dứt khoát nhìn chằm chằm lại bọn họ, ít nhiều cũng phải so tài một chút với bọn họ, dù sao Tô Mộc cũng không cần tôi nữa, tôi còn rơi vào trong tay Lâm Yến Nhi, tôi còn sợ ai nữa chứ?

Những tên quý này nhắc tới cũng kỳ quái, vừa rồi bọn hắn nhìn tôi với ánh mắt còn có rất nhiều địch ý, sau khi bị ta trừng mắt nhìn lại, lại có hai phần ba quý đều cúi đầu, vậy mà không còn dám cùng ta đối mặt, địch ý trên người bọn họ cũng đều biến mất, ngược lại có chút thần phục.

Trong lòng tôi không khỏi cười lạnh một trận, đây chính điều mà trong truyền thuyết hay nhắc tới quý sợ ác nhân đi.

Tôi hiện tại thất hồn lạc phách, chết còn không sợ, ngược lại trên thân phóng ra một cỗ lệ khí, dọa đến bọn họ không còn dám chọc ta.

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên nhìn thấy trong đám người một thân ảnh quen thuộc, thì ra là bà nội của Vương Văn.

Thân thể thấp bé của bà ấy bị bao phủ trong đám người, từ đầu đến cuối không có dám ngẩng đầu nhìn ta, khiến ta mới vừa rồi không có chú ý tới.

Bà ấy không phải bị Lý Chùy bắt đi rồi ư, tại sao lại ở đây?

Tôi cảm thấy kỳ quái, nhắc chân đi đến phía bà ấy.

Chỉ là tôi đi chưa được mấy bước, quần áo liền bị một gia nô níu lại, nói: "Hôn lễ sắp bắt đầu, khách quý xin đừng nên đi loạn."

Nói chuyện hôn lễ, nhạc hi đã đánh đến hồi cuối, sau đó một lão đầu bộ dáng quý đi đến trên đài, nói vài câu chào mừng, sau đó để người mới lên đài.

Tô Mộc cùng Lâm Yến Nhi song song đứng cùng một chỗ, hai người nắm tay nhau, dìu nhau đi lên trên đài.

Tại tất cả mọi người phía dưới đều mặc đồ đỏ rất nổi bật, còn hai người bọn họ lại mặc áo trắng vậy mà rất xứng đôi vừa lứa, tựa như một đôi thần tiên.

Chỉ là sắc mặt Tô Mộc trong toàn bộ quá trình rất là lạ, nhìn không ra là vui hay buồn.

Toàn bộ hôn lễ làm cho mười phần lãng mạn, nhưng nghi thức lại có một cảm giác không nói ra được, sau khi lão già nói xong, Lâm Yến Nhi cùng Tô Mộc cũng nhau nói lời thề của hôn lễ.

"Một trăm linh tám năm trước, em từng nói qua, sống là người của anh, chết là quý của anh, em đã đợi chừng một trăm linh tám năm, rốt cục cũng chờ được anh, Tô Minh, gả cho anh là tâm nguyện cả đời của em, chỉ cần anh chịu đi cùng với em, em đều nguyện ý làm bất cứ chuyện gì. Qua hôm nay, chúng ta liền trở thành vợ chồng, từ nay về sau chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ, đem tất cả mọi chướng ngại và cách trở giữa hai chúng ta diệt trừ hết thảy, không còn ai có thể đem chúng ta tách ra, Tô Mộc, em yêu anh."

Lâm Yến Nhi nói mười phần chân thành, chỉ là khi cô ta nói đến chướng ngại giữa cô ta và Tô Mộc, liền mơ hồ mang theo ánh mắt sát ý lờm lờm tới một lúc.

Tôi cũng không thêm để ý, tất cả lực chú ý của tôi đều đặt ở trên người Tô Mộc.

Hiện tại nếu anh ta nói lời thề, anh ta sẽ nói cái gì?

"..."

Tô Mộc rừ đôi mắt xuống, một trận dài dằng dặc lặng im.

Mặc dù ở đây đều là quý, nhưng bọn hắn rõ ràng đều im lặng dõi theo, khẩn trương chờ Tô Mộc mở miệng, khiến bọn họ cũng không dám thở mạnh.

Khẩn trương nhất cũng không có ai qua được tôi.

Tuy mạng tôi nằm trong tay Lâm Yến Nhi, nhưng trong lòng vẫn có chút không cam tâm.

Tôi vẫn luôn cho là người Tô Mộc yêu là tôi.

Cho dù vừa rồi anh ta nói với tôi nhưng lời khiến tôi đau lòng, cho dù anh ta đã nói là hấn cố ý lợi dụng tôi, nhưng tôi vẫn không từ bỏ ý định.

Tôi vẫn muốn thấy hôn lễ của anh ấy cùng Lâm Yến Nhi, cho dù hiện tại lòng tôi đau như đao cắt, nhưng tôi vẫn muốn tận mắt nhìn thấy dáng vẻ của anh ta khi đứng cùng Lâm Yến Nhi.

Có lẽ chỉ có tổn thương đủ sâu, mới có thể triệt để làm ta mất hết hi vọng.

Tô Mộc trầm mặc hồi lâu, tất cả mọi người đều đang chờ đợi, nhưng anh ấy không có chút nào là muốn lên tiếng.

Lâm Yến Nhi lúc trước còn kiên nhẫn mười phần chờ đợi, trên mặt cũng tràn ngập chờ mong cùng thẹn thùng, nhưng chờ đợi một lúc, cô ta rốt cục cũng không giữ được bình tĩnh, túm tay Tô Mộc thúc giục hấn.

Tô Mộc lúc này mới ngẩng đầu, bắt quá con mắt của anh lại nhìn về phía tôi chứ không phải Lâm Yến Nhi.

Sau khi anh nhìn vào hai tôi mất một lúc, lúc này anh mới lên tiếng nói: "Em thật chịu vì tôi, cái gì cũng nguyện ý làm?"

Câu nói vừa rơi xuống, hiện trường hôn lễ lập tức xôn xao một mảnh, tất cả mọi người đều chờ anh nói lời thề với Lâm Yến Nhi, không nghĩ tới anh sẽ hỏi ra vấn đề này.

Lâm Yến Nhi cũng ngây ngẩn cả người, nhưng cô ta phản ứng rất nhanh, mặt lập tức âm trầm xuống, cũng nhìn về phía phương hướng của tôi, nói: "Ý của anh là gì?"

"Đây là chuyện giữa hai chúng ta, anh không hi vọng có nữ nhân khác xen vào ở đây, người để Lộc Dương đi đi, chỉ cần cô ấy đi, anh liền an tâm cùng em kết hôn." Tô Mộc nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Vương Văn ở nhà tôi

"Cô ấy ở đây anh sẽ không an tâm kết hôn cùng em sao?" Lâm Yến Nhi đột nhiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn tôi đầy oán hận.

Tô Mộc không lên tiếng, trong đại điện lần nữa rơi vào yên lặng.

"Nếu như hôm nay em càng muốn để cô ta dự lễ thì anh sẽ thế nào, sẽ không cùng em kết hôn nữa sao?" Gương mặt tuyệt Mỹ của Lâm Yến Nhi tràn đầy không cam lòng, tỏ ra có chút dữ tợn.

Giọng Tô Mộc vẫn có chút nhàn nhạt như cũ, không nhìn ra anh đang có tâm tình gì, nhưng giọng anh có một sự kiên định khó hiểu: "Cô ấy ở đây, hôn lễ hủy bỏ, cô ấy đi, hôn lễ tiếp tục. Tự em chọn đi."

Nói xong thậm chí anh ấy không nhìn Lâm Yến Nhi, cũng không nhìn tôi, xoay lưng về phía chúng tôi, chỉ để lại cho tôi một thân ảnh gầy gò.

Mặt Lâm Yến Nhi âm trầm, lệ khí trên người cô ta đột nhiên tăng, oán hận nhìn Tô Mộc một cái lại nghiêng đầu nhìn về phía tôi.

Ánh mắt lạnh như băng hận không thể băm vằm tôi thành từng mảnh cho cá ăn. Nhưng cuối cùng cô ấy vẫn không dám trái ý Tô Mộc, ngoắc tay một cái đám gia nô mang tôi ra ngoài, để tôi rời đi.

"Tô Mộc, anh thật sự muốn kết hôn cùng tôi sao?" Tôi thấy Lâm Yến Nhi thật sự muốn đuổi tôi đi liền hỏi Tô Mộc.

Đến giờ phút này tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi Tô Mộc.

Tô Mộc không trả lời, vẫn quay lưng về phía tôi khoát tay một cái giống như chào từ biệt tôi.

Nói xong anh ấy nhìn Đường Dững nháy mắt một cái.

Đường Dững hiểu ý, cũng không sợ tôi giãy giụa liền cúi xuống vác tôi lên vai mang ra ngoài.

Tôi liều mạng giãy giụa để Đường Dững buông tôi ra.

Nhưng khí lực của anh ta cao hơn tôi nhiều, vác tôi nặng như một bao khoai tây vậy mà vẫn ung dung, cho dù tôi giãy giụa thế nào anh ta cũng không để ý, cứ vậy đem tôi ra ngoài.

Tôi chỉ có thể liều mạng gọi tên Tô Mộc, hy vọng anh ấy có thể cản Đường Dững lại, nhưng Tô Mộc đã biến mất không thấy đâu.

Đường Dững vác tôi đi thẳng, đến khi ra khỏi rừng thoát khỏi âm phủ đã là lúc giữa trưa.

Trở lại cạnh xe, Đường Dững mới chịu đặt tôi xuống.

Vừa đặt chân xuống đất, tôi thẳng tay đánh vào cánh tay Đường Dững, tức giận nói: “Anh dựa vào cái gì mà mang tôi đi ra! Chuyện của tôi tự tôi làm chủ, nếu anh đã chạy sao còn muốn quay lại cứu tôi?”

“Đương Dương, nếu đánh anh có thể khiến em bớt giận thì em cứ đánh đi.” Đường Dững bị đánh không chút tức giận, thậm chí hí hửng cười đùa lại gần, nắm tay tôi để tôi đánh anh ta.

Thấy bộ dạng này của anh ta tôi cũng không còn ưu tư để đánh đấm gì, rút tay khỏi tay anh ta, nói: “Tôi mệt, muốn về nghỉ ngơi.”

Nếu Tô Mộc không muốn tôi thì tôi cũng không cần thiết phải ở đây nữa.

Đường Dững gật đầu liên tục, vừa nói được, để gã Cản Thi phải kia lái xe, nói phải dẫn tôi về Giang Minh nghỉ ngơi cho khỏe một chút.

Tôi đẩy Đường Dững ra, lạnh nhạt nói: “Tự tôi quay về, anh không cần đi theo.”

Nói xong tôi dứt khoát rời khỏi Đường Dững, đi về phía trạm xe của làng.

Làng này tôi đã từng tới một lần, có thể nói là quen đường quen cửa, có thể tự mình bắt xe về.

Đường Dững thấy tôi muốn đi thật liền luống cuống, lần nữa chặn tôi lại, nếu nói tôi không muốn ngồi xe riêng thì anh ta sẽ cùng tôi đi xe buýt trở về, dù sao anh ta phải ở bên cạnh bảo vệ tôi.

Tôi đuổi đi mấy lần nhưng cũng mặc kệ tôi nói gì, Đường Dững đã quyết. Tôi thật sự mệt mỏi, không muốn lại có nhiều dây dưa với anh ta, không thể làm gì khác hơn đành kệ anh ta, mặc cho anh ta đi theo, mua vé lên xe buýt quay về Giang Minh.

Ba giờ xe chạy, tôi đã rất mệt mỏi, vừa lên xe liền ngủ.

Khi tôi tỉnh lại là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Đã rất lâu tôi không có điện thoại, lấy điện thoại ra nhìn một cái, là mẹ tôi gọi tới.

Lấy lại tinh thần, tôi không muốn để mẹ nhận ra tôi có gì khác thường liền cố làm ra vui vẻ nói chuyện: “A lô! Mẹ, sao đột nhiên lại gọi cho con?”

“Còn nói sao, nha đầu này, đã bao lâu không về thăm nhà, mẹ không gọi cho con thì con cũng không biết chủ động gọi điện về nhà.”

Mẹ tôi lâu nhậu một trận, nhưng nghe giọng của mẹ cũng thấy được bà đang rất vui vẻ.

Tôi có chút yên tâm, nói mấy câu dạn dò với bà, nói gần đây tìm được việc, bận bịu cho nên mới không kịp về nhà.

“Hôm nay con kiêu gì cũng phải về nhà, không phải Vương Văn chạy tới nhà nói thì mẹ cũng không biết hai đứa gần đây gây gỗ, con mau về đi, Vương Văn đã mấy ngày không gặp con cũng sắp phát điên.” Mẹ tôi nói.

Nghe được câu này lòng tôi run lên, kinh ngạc nói: “Mẹ nói gì? Vương Văn ở nhà chúng ta á?”

Nói xong anh ấy nhìn Đường Dững nháy mắt một cái.

Đường Dững hiểu ý, cũng không sợ tôi giãy giụa liền cúi xuống vác tôi lên vai mang ra ngoài.

Tôi liều mạng giãy giụa để Đường Dững buông tôi ra.

Nhưng khí lực của anh ta cao hơn tôi nhiều, vác tôi nặng như một bao khoai tây vậy mà vẫn ung dung, cho dù tôi giãy giụa thế nào anh ta cũng không để ý, cứ vậy đem tôi ra ngoài.

Tôi chỉ có thể liều mạng gọi tên Tô Mộc, hy vọng anh ấy có thể cản Đường Dững lại, nhưng Tô Mộc đã biến mất không thấy đâu.

Đường Dững vác tôi đi thẳng, đến khi ra khỏi rừng thoát khỏi âm phủ đã là lúc giữa trưa.

Trở lại cạnh xe, Đường Dững mới chịu đặt tôi xuống.

Vừa đặt chân xuống đất, tôi thẳng tay đánh vào cánh tay Đường Dững, tức giận nói: “Anh dựa vào cái gì mà mang tôi đi ra! Chuyện của tôi tự tôi làm chủ, nếu anh đã chạy sao còn muốn quay lại cứu tôi?”

“Đương Dương, nếu đánh anh có thể khiến em bớt giận thì em cứ đánh đi.” Đường Dững bị đánh không chút tức giận, thậm chí hí hửng cười đùa lại gần,

nắm tay tôi để tôi đánh anh ta.

Thấy bộ dạng này của anh ta tôi cũng không còn ưu tư để đánh đấm gì, rút tay khỏi tay anh ta, nói: “Tôi mệt, muốn về nghỉ ngơi.”

Nếu Tô Mộc không muốn tôi thì tôi cũng không cần thiết phải ở đây nữa.

Đường Dũng gật đầu liên tục, vừa nói được, đề gã Cảnh Thi phái kia lái xe, nói phải dẫn tôi về Giang Minh nghỉ ngơi cho khỏe một chút.

Tôi đẩy Đường Dũng ra, lạnh nhạt nói: “Tự tôi quay về, anh không cần đi theo.”

Nói xong tôi dứt khoát rời khỏi Đường Dũng, đi về phía trạm xe của làng.

Làng này tôi đã từng tới một lần, có thể nói là quen đường quen cửa, có thể tự mình bắt xe về.

Đường Dũng thấy tôi muốn đi thật liền luống cuống, lần nữa chặn tôi lại, nếu nói tôi không muốn ngồi xe riêng thì anh ta sẽ cùng tôi đi xe buýt trở về, dù sao anh ta phải ở bên cạnh bảo vệ tôi.

Tôi đuổi đi mấy lần nhưng cũng mặc kệ tôi nói gì, Đường Dũng đã quyết. Tôi thật sự mệt mỏi, không muốn lại có nhiều dây dưa với anh ta, không thể làm gì khác hơn đành kệ anh ta, mặc cho anh ta đi theo, mua vé lên xe buýt quay về Giang Minh.

Ba giờ xe chạy, tôi đã rất mệt mỏi, vừa lên xe liền ngủ.

Khi tôi tỉnh lại là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Đã rất lâu tôi không có điện thoại, lấy điện thoại ra nhìn một cái, là mẹ tôi gọi tới.

Lấy lại tinh thần, tôi không muốn để mẹ nhận ra tôi có gì khác thường liền cố làm ra vui vẻ nói chuyện: “A lô! Mẹ, sao đột nhiên lại gọi cho con?”

“Còn nói sao, nha đầu này, đã bao lâu không về thăm nhà, mẹ không gọi cho con thì con cũng không biết chủ động gọi điện về nhà.”

Mẹ tôi lau nhàu một trận, nhưng nghe giọng của mẹ cũng thấy được bà đang rất vui vẻ.

Tôi có chút yên tâm, nói mấy câu dạn dỏ với bà, nói gần đây tìm được việc, bận bịu cho nên mới không kịp về nhà.

“Hôm nay con kiểu gì cũng phải về nhà, không phải Vương Văn chạy tới nhà nói thì mẹ cũng không biết hai đứa gần đây gây gỗ, con mau về đi, Vương Văn đã mấy ngày không gặp con cũng sắp phát điên.” Mẹ tôi nói.

Nghe được câu này lòng tôi run lên, kinh ngạc nói: “Mẹ nói gì? Vương Văn ở nhà chúng ta á?”

“Tô...” Tôi nóng nảy, còn muốn nói thêm nhưng có lẽ gia nô kia nhận được chỉ thị của Lâm Yến Nhi, đã sớm không nhịn được, không chờ tôi nói chuyện đã nắm hai cánh tay tôi kéo ra ngoài.

Kéo tới sinh tử môn kia liền một cước đạp tôi ra bên ngoài, quăng mạnh tôi xuống đất. Tôi cảm giác trời đất quay cuồng, chặt vật bò dậy còn muốn quay trở lại hôn lễ, nhưng một bóng người từ bên trong sinh tử môn đi ra, đứng trước mặt tôi.

Là bà nội Vương Văn.

Bà ấy nhìn tôi hết sức phức tạp, có chút áy náy, kéo tay tôi nói: “Cháu gái, cánh tay không cưỡng được bấp đùi, cô dâu kia là đại ma đầu, thừa dịp lúc này cô ta chịu bỏ qua cho cháu, ngàn vạn lần không nên quay lại chịu chết, đi nhanh đi.”

Vừa nói, bà ấy cũng đẩy tôi ra phía ngoài.

Tôi không thể làm gì khác hơn là lao đảo đi ra ngoài, nhưng nơi này là làng quý, tôi lại lần đầu tiên tới, không có Đường Dũng dẫn đường tôi cũng không biết mình đang ở đâu, thậm chí không tìm được đường về.

Bà nội Vương Văn nhận ra tôi không biết nên đi đâu liền kéo tôi lại, đưa tôi chạy đi.

Tôi cũng không hỏi bà đem tôi đi đâu, cứ vậy theo bà không mục đích.

Không biết đi bao lâu, con đường vốn vắng vẻ đã có nhiều người hơn, thật ra mà nói phải là có nhiều quý hơn.

Bà đưa tôi đi xuyên qua các bầy quý, cuối cùng ngừng ở trước mặt một ngôi nhà.

Căn nhà này không phải là nhà của Lý Chùy, tôi cũng chưa từng tới. Tôi không khỏi kỳ quái, bà đưa tôi đến đây làm gì?

Nhưng tôi rất tin tưởng bà nội Vương Văn, cũng không hỏi mà đi theo sau bà đi vào.

Bà đưa tôi vào căn nhà kia, sau khi đi vào tôi mới phát hiện nơi này bố trí rất kỳ quái, bên ngoài nhìn là một ngôi nhà rất lớn, bên trong lại có từng ô

vuông được ngăn cách, nhìn giống như một phòng đơn trong quan rượu, càng giống... phòng giam

“Cháu gái, thật xin lỗi, bà cũng bị ép buộc. Cháu... trước tiên cứ ở chỗ này một thời gian, bà sẽ tận lực tìm người tới cứu cháu!” Bà nội Vương Văn nói.

Lúc này trên mặt bà có rất nhiều áy náy, vừa nói vừa đẩy tôi vào một phòng đơn.

Trong phòng đơn đen thui, còn chưa đến gần tôi đã nhận ra một cổ hơi lạnh thấu xương, giống như bên trong được chế tạo từ băng vạn năm vậy.

Tôi liền sáng tỏ, thất vọng nhìn bà nội Vương Văn.

Thảo nào bà vừa rồi nhìn tôi đầy áy náy.

Thảo nào bà xuất hiện ở hôn lễ của Lâm Yên Nhi, hóa ra bà ấy đã cấu kết cùng Lâm Yên Nhi, hoặc có thể nói bà ấy căn bản vốn là người của Lâm Yên Nhi.

Đột nhiên tôi cảm thấy thật đáng buồn, giống như cả thế giới vứt bỏ tôi vậy.

Đường Dũng ở lúc nguy hiểm không chùn bước mà bỏ mặc tôi.

Tô Mộc ngay trước mặt tôi kết hôn cùng Lâm Yên Nhi, còn nói anh ấy không muốn tôi, sau này tôi với anh ấy không có nửa điểm quan hệ.

Ngay cả bà nội Vương Văn đối với tôi tốt như vậy cũng chỉ là diễn.

Thế giới này tôi còn có thể tin được ai?

Thấy tôi không nói gì, ngoan ngoãn đi vào căn phòng rét buốt, bà nội Vương Văn lại có chút chần chừ, suy nghĩ một chút rồi tìm một chiếc áo bông đưa cho tôi: “Cháu gái, bên trong lạnh, cháu mặc cái áo này có thể sẽ ấm hơn một chút.”

Hai mắt tôi nhìn chằm chằm vào chiếc áo bà đưa, khóe miệng không khỏi cong lên cười nhạt một tiếng: “Cần thiết sao? Dù sao cũng chết, chết rét ở trong này hay bị Lâm Yên Nhi tự tay giết thì có gì khác nhau?”

“Cháu gái, cháu đừng như vậy...” Bà nội Vương Văn lộ vẻ căng thẳng, khổ sở.

Thấy bà ấy khổ sở như vậy, không giống như đang giả vờ, tôi cũng có chút động lòng, nhỏ giọng nói: “Bà nội Vương, bà cần gì phải giả mù sa mưa đâu, từ khi bà xuất hiện là bà đã diễn rồi đúng không? Căn bản bà là người của Lâm Yên Nhi, lão Long Phủ Lý Chùy kia có phải là cùng phe với bà? Thật ra Lâm Yên Nhi muốn mạng tôi rất đơn giản, cô ta là ác quỷ, có đủ trăm nghìn phương pháp giết chết tôi, không cần phí công như vậy.”

“Cháu gái...” Sắc mặt bà nội Vương Văn càng phức tạp.

Bà cứ muốn nói gì đó lại thôi, giống như có tâm sự rất sâu kín vậy, nhưng cuối cùng rốt cuộc vẫn không nhận được, nói: “Cháu gái, không phải như cháu nghĩ đâu, bà cũng là bị ép buộc!”

Nói xong, bà hỏi tôi: “Cháu gái, cháu nói cho bà biết, có phải cháu nội bà xảy ra chuyện phải không?”

“Vương Văn?” Tôi nói theo bản năng, hai tiếng này đã quá lâu không xuất hiện, đối với tôi mà nói đã rất xa vời.

Mặc dù tôi cùng Tô Mộc ở chung một chỗ chưa tới nửa năm nhưng trong đầu tôi bây giờ đều là những cái nhăn mày, những tiếng cười của Tô Mộc, còn Vương Văn ở cùng tôi suốt một năm vậy mà ngay cả dáng vẻ của anh ấy tôi cũng sắp không nhớ rõ.

“Anh ấy... mất tích.” Suy nghĩ một lát, tôi thấy cũng không cần che giấu, nói.

Dù sao cũng sắp chết, bà nội Vương Văn có quyền biết chuyện của Vương Văn.

“Bà cũng biết Văn nhà bà xảy ra chuyện, bởi vì bà ở âm phủ nhìn thấy hồn phách của nó. Nó bây giờ thành gia nô của nữ ma đầu kia, bị nữ ma đầu kia khống chế. Bà muốn cứu Văn của bà, chỉ có thể để cháu chịu thiệt thòi trước vậy.” Bà nội Vương Văn ủ rũ nói.

Nhắc tới Vương Văn giọng của bà có chút nức nở, nghe khiến lòng người chua xót.

Sự thất vọng của tôi với bà giảm bớt hơn phân nửa, hóa ra bà đã biết Vương Văn xảy ra chuyện.

Cũng là bởi vì Vương Văn nên bà ấy mới đối với tôi như vậy. Chóp mắt, tôi có thể hiểu được bà.

Dẫu sao Vương Văn cũng là cháu trai bảo bối của bà, còn tôi chẳng qua cũng chỉ là có duyên gặp một lần, nếu như đổi lại là tôi có khi tôi cũng sẽ lựa chọn giống như bà ấy.

Yên lặng nhận lấy quần áo, tôi khoác lên người, đi vào trong ngục giam, ngồi ở trên cái ghế.

Bà nội Vương Văn thấy tôi rớt cuộc đã chịu mặc quần áo, sắc mặt khá hơn một chút, lại nói cho tôi mấy câu an ủi rồi mới chậm rãi đóng cửa lại.

Nhưng ngay sau khi cửa sắp khép hẳn, đột nhiên bà nội Vương Văn phát ra một tiếng hét thảm, sau đó không có động tĩnh gì, thật giống như đã biết mất.

Tôi vừa mới đẩy cửa ra thì hai cánh tay một nóng một lạnh cùng lúc tóm được tôi.

“Đương Dương, đi mau!”

“Mau rời khỏi đây!”

Hai tiếng nói cùng đồng thời vang lên.

Là... Đường Dũng cùng Tô Mộc.

Lúc này Tô Mộc vẫn mặc bộ đồ trắng trong hôn lễ kia, nhìn rất tuấn dật phi phàm.

Ánh mắt của anh ấy nhìn tôi đã không còn lạnh nhạt, mà chau mày, đáng vẻ rất khó chịu.

Anh ấy tới cứu tôi!

Tôi thấy anh ấy tới, trong lòng rất kích động, rất hưng phấn nhưng đồng thời cũng rất tức giận cùng tủi thân.

Tôi hất tay anh ra, nói: “Anh tới làm gì? Không phải anh không muốn em sao, em sống hay chết sau này với anh cũng không có quan hệ, anh không cần tới cứu em.”

“Quả thật không quan hệ, nhưng duyên âm của em và anh vẫn còn, chỉ cần em còn sống một ngày thì anh còn có thể quay lại dương gian một ngày. Dương gian anh còn có chuyện chưa xong, cho nên bây giờ em phải còn sống.” Tô Mộc nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tiếng ồn lạ trong bếp

“A, cũng không phải là đang ngồi cạnh mẹ đâu. Khi nào con về nhà?” Mẹ tôi nói.

“Mẹ chờ, con lập tức quay về!” Tôi kích động nói gấp gáp.

Vương Văn thật sự mất tích đã lâu vậy mà bây giờ xuất hiện ở nhà tôi, nhất định là Tô Mộc!

Lúc này xe đã đi vào trong thành phố Giang Minh, Đường Dũng ngồi bên cạnh tôi, anh ta cũng nghe được mẹ tôi nói trong điện thoại rằng Vương Văn ở nhà tôi, dọc đường vừa đi vừa nói tôi không được kích động, trong này nhất định có những chuyện khác, sẽ không đơn giản giống tôi nghĩ như vậy.

Tôi dĩ nhiên biết chuyện này không đơn giản, Tô Mộc đã lựa chọn ở lại kết hôn cùng Lâm Yến Nhi rồi, bây giờ đột nhiên xuất hiện ở nhà tôi thì nhất định có cái gì đó tôi không biết.

Dọc đường đi tôi không ngừng thúc giục lái xe taxi chạy nhanh một chút, ước chừng hơn nửa giờ tôi rớt cuộc đã về tới nhà.

Là mẹ ra mở cửa cho tôi, sau khi vào tôi thậm chí không kịp chào hỏi mẹ liền trực tiếp đi vào phòng khách.

Quả nhiên thấy bóng dáng Vương Văn đang ngồi trên ghế salon, anh ta đang cười ha hả cùng cha tôi uống trà, thấy tôi quay về liền đứng dậy, cười nói: “Đương Dương, đã lâu không gặp.”

Tôi ngậy người.

Anh ta không phải Tô Mộc...

Mặc dù Tô Mộc từng biến thành bộ dạng của Vương Văn, nhưng dù cho ngoại hình có biến đổi giống như thế nào, thì tính cách của Tô Mộc là độc nhất, không ai có thể bắt chước được, chính là trong sự lạnh lùng có mang theo chút bá đạo, thêm chút xấu xa nhưng lại cực kỳ đẹp trai.

Chỉ là hiện tại Vương Văn đứng trước mặt tôi đây, hoàn toàn cư xử như một người xa lạ, cả người toát ra xen lẫn chút khí tức lạ lẫm, giống như là tôi không hề quen biết anh ta.

Gần như chỉ ngay lập tức, tôi đã có thể xác định đây không phải là Tô Mộc.

Phía đối diện, Vương Văn thấy tôi nhìn anh ta bằng con mắt kinh ngạc, thì khóe miệng gợi lên một nụ cười. Mở rộng vòng tay tiến tới muốn ôm lấy tôi: “Thế nào, vẫn còn giận anh à? Anh đã biết sai rồi. Sau này tuyệt đối sẽ không chọc em giận nữa, em nói cái gì sẽ là cái đấy.”

Nói đến liền chạy lại, đem tôi ôm vào trong lòng.

Thấy Vương Văn ôm tôi, Đường Dũng vẫn luôn theo phía sau tôi tỏ ra không vui, lập tức đẩy Vương Văn, nói: “ có chuyện gì thì liền nói, đừng có lồi lõm kéo kéo, không nhìn thấy còn có tôi ở đây sao?”

Wương Văn lúc này mới chú ý đến phía sau tôi còn có theo đến một người đàn ông.

Không chỉ Vương Văn, đến ba mẹ tôi lúc này cũng chú ý đến Đường Dũng, cùng cất tiếng hỏi Đường Dũng là ai.

Tôi liền nắm lấy cơ hội tránh vòng tay của Vương Văn ra, đang muốn giải thích, Đường Dũng đã chen mồm vào giới thiệu trước:

“Ba, mẹ. Con là vị hôn phu của Dương Dương.”

“Vị hôn phu?” Mẹ tôi kinh ngạc, ánh mắt đảo một vòng nhìn Đường Dũng, lại quay qua nhìn Vương Văn, cuối cùng ánh mắt dừng trên người tôi, nhíu mày hỏi: “Dương Dương, rút cuộc sự tình là như thế nào?”

Tôi đau cả đầu, bởi vì chuyện của Tô Mộc mà tôi cả người lẫn tinh thần đều mệt mỏi, giờ lại thêm chuyện này nữa, tôi đành hết cách, nhẫn nhịn nóng giận xuống, giải thích một phen, nói rằng Đường Dũng chỉ là bạn bè bình thường, anh ta chỉ nói đùa thôi.

Thấy biểu tình trên mặt tôi không có chút gì là giả, mẹ tôi mới nghi ngờ gạt đầu, nói nếu chỉ đùa thôi thì tốt, sau đó bắt tôi qua trò chuyện với Vương Văn, gia đình tôi là một gia đình nghiêm túc, không cho phép tôi ở bên ngoài có quan hệ nam nữ lung tung, đối với chuyện tình cảm phải một lòng một dạ.

Tôi liên tục gạt đầu, khó khăn lắm mới thuyết phục được ba mẹ rời đi. Ngay sau đó liền chạy đến trước mặt Vương Văn hỏi rút cuộc anh ta là ai.

“Dương Dương, mới nửa năm không gặp, đến cả anh em cũng không nhận ra rồi sao?” Trên mặt vẫn như cũ treo nụ cười nhàn nhạt, Vương Văn hỏi tôi.

Trong nháy mắt, tôi dường như cả người liền đông cứng, nghi ngờ nhìn anh ta.

Anh ta sẽ không phải là Vương Văn thật chứ?

Bạn trai Vương Văn của tôi?

Anh ta không phải bị Tô Mộc giết đi rồi sao, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Do dự một lát, tôi mới nhỏ tiếng hỏi: “Anh thật sự là Vương Văn? Nửa năm nay anh đã đi đâu vậy? Sao em không tìm được anh, tại sao lại không liên lạc với em?”

Thật quá bất ngờ, Vương Văn bỗng dưng xuất hiện trước mắt tôi, tôi lại không hề vui mừng như tôi tưởng tượng, chỉ thấy an tâm khi thấy anh ta bình an trở về, tảng đá lớn trong lòng tôi cuối cùng có thể đặt xuống được rồi.

Ít nhất thì anh ta cũng không vì tôi mà bị liên lụy.

“Anh đã đi đâu? Đây là câu hỏi em nên hỏi chồng em sao, anh bị hấn ta nhốt lâu như vậy, em có từng lo lắng cho anh không? Em thật sự có đi tìm anh, thì cũng đến nỗi bây giờ mới gặp anh.” Vương Văn trên mặt vẫn như cũ, treo nụ cười nhàn nhạt, chỉ là anh ta mỗi một câu nói ra, đều xen lẫn hơi thở lạnh lạnh.

Cả người tôi bỗng ngậy ra,瑟瑟 nhìn anh ta.

Anh ta thật sự là cái tên gốc Vương Văn kia sao?

Tôi thật sự có mà có thể tưởng tượng ra, tên Vương Văn đầu gối thật thà trước kia, lại có thể nói ra được cái ngữ điệu này.

Không những thế anh ta còn biết anh ta chính là bị Tô Mộc bắt đi, còn biết quan hệ giữa tôi và Tô Mộc!

Tôi lập tức thấy trong tim tràn ngập một trận tội lỗi, liền tiến đến gần anh ta để giải thích: “Vương Văn, thật xin lỗi, thật sự không như anh nghĩ...”

“Anh nghĩ như thế nào?” Vương Văn vẫn nụ cười nhàn nhạt hỏi tôi.

Anh ta chưa nói gì cả, nhưng anh ta hiện tại cho tôi cảm giác được miêu tả bằng bốn từ.

Cao thâm khó dò.

Nửa năm này, anh ta bị Tô Mộc nhốt lại, sự việc trải qua cũng không ít, mới dẫn đến con người anh ta thành như thế này, gần như là biến thành một

người khác.

Cũng phải, gần gũi nửa năm, chúng tôi đều thay đổi rồi, không còn là một cặp vợ chồng sắp cưới như trước nữa.

“Như thế nào cũng không quan trọng nữa, anh bình an trở về là tốt rồi.” Tôi đè nén sự áy náy và chua xót trong tim xuống, thấp giọng nói.

“Em không muốn biết trong nửa năm nay anh ở đâu? Làm thế nào mà lại ra được? Dương Dương, trước đây em rất quan tâm anh.” Vương Văn cười nói.

Anh ta trên mặt vẫn một mực treo nụ cười nhàn nhạt đó, nói chuyện rất ác ý, không nhận ra tâm tình hiện tại của anh ta.

Chỉ là anh ta hiện tại, khiến tôi cảm thấy không thoải mái.

Tôi chỉ hỏi anh ta sự tình nửa năm nay ra sao.

“Cái lão quỷ đó vì muốn chiếm giữ em, đem anh nhốt vào trong một cái sơn động vừa sâu vừa tối, nhốt liền nửa năm, nửa năm này anh sống không bằng chết. Có điều, cũng coi như là anh may mắn, đợi được đến lúc lão quỷ kia không chú ý lại là, anh liền thoát được ra. Em có thấy vui mừng thay cho anh không? Hơn nửa năm nay, anh thế mà vẫn còn sống. Tất cả đều vì anh tâm tâm niệm niệm nghĩ đến em mà cố gắng, hiện tại anh đã về đây rồi, anh không muốn lãng phí thời gian nữa, Dương Dương, chúng ta kết hôn đi.” Vương Văn nói.

Anh ta chuyển chủ đề quá nhanh khiến não tôi không phản ứng kịp, hỏi lại: “Gi cơ, anh nói cái gì?”

“Lộc Dương, anh muốn cùng em kết hôn.” Vương Văn một lần nữa nhắc lại.

Cả người tôi đều đần ra rồi.

Nếu nói nửa năm trước, anh ta cầu hôn tôi, tôi đoán tôi sẽ rất nhanh mà gật đầu đồng ý.

Mặc dù tình cảm của tôi đối với anh ta không tính là yêu, nhưng tôi cũng không quá ghét anh ta, với lại lúc đó tôi lại không tìm thấy tình yêu thật sự, thế nên một lòng muốn kết hôn cùng anh ta.

Nhưng mà hiện tại, trong lòng tôi có Tô Mộc, giờ nói kết hôn cùng anh ta, trong lòng tôi đương nhiên không nguyện ý.

Mặc dù vậy, tôi cũng không lập tức từ chối, bởi vì hiện tại, Tô Mộc cũng đã kết hôn rồi, lấy người con gái khác mà không phải tôi.

“Dương Dương?” thấy tôi không lên tiếng, Vương Văn cất tiếng hỏi.

“Em...để em suy nghĩ đã”. Lúc này tôi mới hoàn hồn, thấp giọng đáp.

“Suy nghĩ cái quỷ ấy, Dương Dương, coi như không có Tô Mộc nữa, thì vẫn còn có anh, coi như nếu có phải xếp hàng, thì cũng không đến lượt anh ta. Với lại Dương Dương, anh vẫn cảm thấy...” Đường Dững đem tôi kéo qua một bên nói.

Không đợi anh ta nói dứt lời, tôi liền chặn họng: “Đường Dững, cảm ơn anh đã quan tâm tôi như thế, nhưng tôi mệt rồi, muốn ở yên tĩnh một mình, cho nên thời gian này các anh đừng đến tìm tôi nữa được không?”

“Dương Dương, có phải em vì việc tại hôn lễ của Lâm Yến Nhi tôi vút em lại chạy trước nên em vẫn còn giận? Thật ra cũng có nguyên nhân mà, lúc đó anh phát hiện...”

“Tôi không tức giận, tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình.” Không đợi Đường Dững nói hết, tôi liền ngắt lời anh ta.

Một ngày hôm nay, thần kinh của tôi phải chịu kích thích quá lớn rồi, Tô Mộc không cần tôi nữa, lại cùng người con gái khác kết hôn, Vương Văn mất tích khá lâu rồi bây giờ đột nhiên xuất hiện.

Không biết vì sao, tôi vẫn cứ cảm thấy Vương Văn xuất hiện lần này không phải trùng hợp, có lẽ việc anh ta trở lại cùng với việc Tô Mộc kết hôn có chút liên quan.

Tôi càng không thể hiểu được tại sao vào thời điểm này anh ta lại hướng đến cầu hôn tôi. Anh ta rõ ràng biết là tôi và Tô Mộc đã ở với nhau, cùng Tô Mộc lên giường rồi, anh ta không hề để ý một chút nào sao?

Hai ba câu cắt đuôi được Đường Dững rồi, tôi liền nói với Vương Văn cho tôi ba ngày, tôi cần cẩn thận suy nghĩ lại chuyện này.

Wương Văn đáp ứng rất nhanh, trực tiếp gật đầu, nói ba ngày sau quay lại tìm tôi. Sau đó đứng dậy cáo từ ra về.

Đường Dững thì vẫn như keo da chó, dính mãi vẫn không chịu rời đi. Thậm chí còn hét Diệu Diệu ra để giúp anh ta nói vài lời tốt đẹp. Tôi bị anh ta chọc cho mất hết kiên nhẫn rồi. Lập tức gọi ba mẹ tôi ra, lúc họ ra đến nơi, anh ta nói trước mặt ba mẹ tôi không tiện nói chuyện, cuối cùng cũng nói lời cáo từ với chúng tôi.

Đợi khi bọn họ đều đi rồi, mẹ tôi cuối cùng cũng không nhịn được, nhìn tôi một cách quan tâm hỏi giữa tôi và Vương Văn tóm lại là đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đành tùy tiện biện ra một cái cơ là chúng tôi cãi nhau, cho có lệ qua mặt ba mẹ.

“Duong Duong, con cũng đã tốt nghiệp đại học rồi, cũng nên đến tuổi kết hôn rồi. Mẹ thấy tên nhóc Vương Văn này không tồi, các con đã quen nhau lâu như thế, trước đến giờ đối với con vẫn rất tốt. Đặc biệt là lúc em họ con xảy ra chuyện, biểu hiện của nó trầm tĩnh như thế, là một người đàn ông đáng để giao phó. Con đừng có mà đại dốt, đem một thằng nhóc tốt như thế bỏ qua.” Mẹ tôi nói.

Nói đến chuyện em họ, lòng tôi lại lần nữa dấy lên cảm giác nặng nề. Mẹ tôi căn bản là không hề biết, Vương Văn lúc đó thực ra là Tô Mộc.

Bà nói đến trầm tĩnh, đáng được giao phó, cũng là nói Tô Mộc, mà Tô Mộc hiện nay đã kết hôn rồi. . .

Nói đến đây, tôi bảo với mẹ rằng tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi rồi đứng dậy đi về phòng ngủ.

Nằm trên giường, đầu óc tôi bắt đầu không ngừng hiện ra từng chút từng chút mỗi một hình ảnh khi tôi và Tô Mộc ở bên nhau. Cứ nghĩ đến đó, hốc mắt tôi bắt đầu ẩm ướt. Không để ý nước mắt đã đầy mặt.

Không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, đợi lúc tôi tỉnh dậy nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, bên ngoài một mảnh tối đen. Mở điện thoại lên, vậy mà tôi đã ngủ thiếp đi một ngày một đêm.

Ngồi dậy trên giường, bụng đã réo ọc ọc lên vì đói.

Lúc này mới nghĩ đến việc xuống giường, tôi đã rất lâu chưa ăn gì rồi.

phòng khách một mảnh tối om, ba mẹ chắc đều đã đi ngủ rồi. Tôi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, hướng đến nhà bếp tìm đồ ăn.

Nhưng tôi vừa mới đi tới phòng bếp, còn chưa kịp bật đèn, tôi nghe thấy từ trong bóng tối một tiếng động nhẹ nhàng phát ra từ trong phòng bếp, hình như có chuột.

Tôi lập tức cẩn thận đi tới, lắng nghe kỹ xem nguồn âm thanh đó phát ra từ đâu.

Nghe kỹ mới phát hiện, âm thanh đó không phải là chuột, nó thỉnh thoảng phát ra âm thanh rất nhỏ cọ sát vào gạch lát sàn. Âm thanh nghe kỹ rất chói tai, giống như đang trên nền bếp đảo ra một cái động.

Tôi liền không nén nổi tò mò, nghe một chút liền bật đèn trong phòng bếp lên.

Cùng lúc đèn sáng lên, âm thanh đột nhiên cũng dừng lại.

Theo ánh mắt tôi nhìn đến, trên sàn bếp là một con giống như thần lằn, nó dài cỡ khoảng như cánh tay của tôi. Toàn thân được phủ một lớp vảy màu xám bạc. Nhìn thấy tôi đang nhìn nó, liền rùng lên một tiếng như đe dọa, sau đó quẫy đuôi đập mạnh xuống sàn rồi chạy mất.

Tôi cũng không thấy nó trốn hướng nào, chỉ là trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng nó đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Mẹ tôi mất tích !

Tôi vội vàng đuổi theo, muốn xem con thần lằn kia rốt cuộc đã chạy đi đâu, lỡ nó chạy linh tinh lại chạy vào phòng ngủ của cha mẹ tôi sẽ không tốt.

Nhưng tôi tìm khắp phòng bếp cũng không thấy bóng dáng con thần lằn kia, mà cửa phòng bếp khi tôi đi vào đã đóng lại, khe cửa cũng không có dấu vết gì, hẳn nó không chạy ra bên ngoài được mới đúng.

Cảm giác nó sẽ không gây hại cho cha mẹ tôi, lúc này tôi mới buông lỏng một chút, đi tới tủ lạnh tìm thức ăn.

Nhưng đi qua chỗ vừa rồi con thần lằn ở tôi mơ hồ thấy có một ít bột lấp lánh trên nền gạch. Tôi lập tức đi tới kiểm tra, nhìn qua giống như bột bạc, có lẽ là rơi từ trên người con thần lằn xuống.

Tôi cũng không để bụng, cầm chổi định quét đám bụi đi. Nhưng cây chổi vừa mới tiếp xúc với thứ bột kia thì trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện tiếng của Giao tiên*: “Đừng đụng, thứ đó có độc.”

*Giao tiên: thường luồng tiên, viết thường luồng dài quá nên mình để nguyên Giao tiên vừa ngắn lại vừa... hay nhé. Nhưng mà hần nói đã muộn, thời điểm thanh âm hần rơi xuống, cái chổi của tôi đã bị bột màu bạc đó làm cho lắc lư rung động, còn hiện ra một cỗ khói đen, đem cây chổi bốc cháy!

Cùng lúc đó cơ hồ là trong nháy mắt, trên cổ tay tôi hắc quang lóe lên, thường luồng tiên từ tôi trên cổ tay thoát ra, đuôi rắn lớn trực tiếp mang theo một trận gió hướng mặt tôi đảo qua.

Tôi liền bị hù dọa suýt chết, nhưng tốc độ của tôi căn bản không phải là đối thủ của thường luồng tiên, hắc đuôi rắn rất nhanh quét trở về, sau đó trực tiếp đánh trên mặt tôi.

Chỉ là khác với trong tưởng tượng của tôi là không có xuất hiện đau nhức, thật giống như một khối to bông vải đang quất ở trên mặt tôi vậy, ngoại trừ trước mặt tôi có một cây chổi đang khét ra, và có chút hút thở không thông, thì tôi không hề có cảm giác dị thường nào.

"Mau lui ra ngoài, đừng hút đến khói độc này!" Thường luồng tiên nhanh chóng nói.

Tôi bị biến cố bất thành linh dọa sợ, bất quá có thể lần nữa trông thấy giao tiên*, tôi vẫn là rất vui vẻ.

*giao tiên là thường luồng tiên trong các chương trước nhé:D Tại mình thấy nghe hay hơn nên để nguyên

Hắn không có việc gì, vẫn còn ở trong thân thể tôi, hơn nữa bây giờ nhìn tình huống, hình như so với trước đây có chút mập hơn một chút.

Chẳng qua là tình huống bây giờ hơi nguy hiểm, tôi không thể hỏi hắn tình trạng của nó gần đây, vội vàng dựa theo chỉ thị của giao tiên chạy ra khỏi phòng bếp, dốc sức đóng cửa lại, thậm chí tìm chút quần áo nhét vào trong khe cửa, ngăn chặn khói độc từ trong khe cửa bay ra.

Sau khi làm xong mọi thứ, giao tiên rút cuộc thu hồi lấy cái đuôi mình tôi buông ra.

"Người trước đem ba mẹ người gọi dậy, tiếp đó dẫn bọn hắn đi xuống dưới lầu chờ ta, ta đi đem lửa trong phòng bếp dập tắt, sau đó sẽ xuống tìm các người ngay." Giao tiên lên tiếng.

Thanh âm hắn rất gấp, xem ra độc tính của bột phấn màu bạc kia thật sự không thể khinh thường, tôi chỉ tốt dựa theo hắn nói chạy đến trong phòng ngủ ba mẹ tôi, đem ba mẹ tôi từ trong chăn kéo đứng lên.

Ba mẹ tôi hơn nửa đêm đang ngủ say, chợt bị tôi hô to kéo dậy cả người đều bị vây trong trạng thái lơ mơ không hiểu cái gì.

Chỉ là hiện tại tôi không kịp giải thích cho họ, đành dục bọn họ mau mặc quần áo vào đi theo tôi xuống dưới lầu.

Mẹ tôi thấy tôi vẻ mặt gấp gáp, còn tưởng rằng là động đất, một bên thật nhanh mặc quần áo, một bên phải cho tôi cậu gọi điện thoại, thông báo nhà bọn họ có động đất.

Tôi không có gì để nói, tôi nói không phải là do động đất mà là phòng bếp bốc cháy rồi, trước đi xuống dưới lại nói.

Đang khi nói chuyện mẹ tôi đã mặc quần áo tử tế muốn đi đến phòng bếp dập tắt lửa, nhưng lại bị ba tôi một phen níu lại, đẩy ra ngoài cửa, nói để cho tôi mang theo mẹ tôi đi xuống trước, để ba đi dập lửa.

Xong hắn liền chạy trở về, ngay cả cơ hội để tôi giải thích cũng không cho tôi nói.

Tôi sợ ba tôi quay trở lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng nếu tôi không đưa bà ấy đi xuống, bà ấy nhất định sẽ không chịu một mình đi xuống dưới nhà.

Bất đắc dĩ tôi không thể làm gì khác hơn là lôi kéo mẹ tôi chạy vội xuống lầu rồi thì để bà ngồi chờ, sau đó quay trở lại tìm ba tôi.

Lúc này tôi đã không kịp chờ thang máy nữa, theo cầu thang bộ một đường chạy cực nhanh, chờ chạy tới gian bếp, ba tôi đã đi ra, ông nhưng thật ra không có trúng độc, chỉ là bị không ít kinh hách, nhìn thấy tôi liền nói: "Đương Dương, chạy mau! Trong nhà chúng ta có rắn! Một con hắc xà to dài hơn đại hắc xà cùng một con quái vật màu trắng bạc đang đánh nhau, người nhưng đừng đi vào đây!"

Nói hắn lôi kéo tôi cũng hướng dưới lầu chạy.

Trong lòng tôi cả kinh, kia ngân bạch thần lân lại quay trở lại? Hơn nữa cùng giao tiên đánh nhau?

Trong lòng tôi lo lắng giao tiên, nhưng ba tôi lại sử dụng toàn bộ sức mạnh mang tôi chạy thoát thân, tốc độ kia, quả thực so với Lưu Tương* còn nhanh, tôi chạy thở không ra hơi, càng miễn bàn để ba ở đó để tôi tự mình về nhà xem xét tình huống.

*(Anh là người đầu tiên trong các chương ngại vật 110 mét để giành chức vô địch Olympic, vô địch thể giới và kỷ lục thế giới)

Một đường chạy xuống, tôi một thở không ra hơi, ba tôi cũng như vậy, ở dưới lầu ngưỡng đầu lên nhìn về phía cửa sổ phòng bếp, bên trong thật sự có bóng hình một con xà lớn xuyên qua xuyên lại vũ động, thấp thoáng có thể thấy được giao tiên phía dưới có một màu bạc thân ảnh.

Chúng nó hỗn chiến với nhau, đánh thập phần dữ dội.

Tâm của tôi như nghẹn ở cổ họng, khẩn trương nhìn tình hình cuộc chiến, rất sợ giao tiên mới xuất hiện, lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cũng may nhìn cái bóng giao tiên đúng là đang chiếm thượng phong, nó đem toàn bộ người con thần lân kia ngậm lên miệng, khắp nơi quăng loạn quăng

xà, cả căn bếp đều bị giao tiên thân thể lớn chặn hết, đừng nói ba tôi, ngay cả tôi đều là lần đầu tiên nhìn thấy cự xà lớn như vậy.

Cũng may lúc này ba tôi chạy trốn chết, cũng vì sợ đến choáng váng, cũng không có báo cảnh sát, chỉ là đứng ngây ra nhìn phòng bếp nhà tôi.

Tình hình chiến đấu nhìn nguy hiểm vô cùng, thực tế tốc độ rất nhanh, từ đầu đến cuối cũng chỉ mới năm phút, kính phòng bếp liền phát ra một tiếng vang thật lớn, sau đó thì không có động tĩnh nữa.

Đào mắt một cái, một đường hắc quang từ trong cửa sổ nhà tôi bắn ra, trực tiếp đánh về phía tôi, sau đó ở trên cổ tay tôi hắc quang lóe lên, hắc xà đã trở lại trong thân thể tôi.

"Đi mau, nhà ngươi đã bị người ta theo dõi, ở lại chỗ này không an toàn!" Âm thanh hắc xà từ trong đầu óc tôi nổi lên.

Nghe thanh âm hắc xà không có gì trở ngại, tôi lúc này mới yên lòng lại, kêu gọi ba mẹ tôi cùng đi.

Chỉ là khi kéo ba tôi lên, tôi mới phát hiện là không thấy mẹ tôi ở bên cạnh.

Mới vừa rồi tôi không có chú ý, bây giờ mới phát hiện, hình như lúc này thời điểm ba tôi mang tôi xuống, mẹ tôi liền đã không còn chờ ở nơi này.

Tôi không khỏi sốt ruột, chúng tôi bây giờ bị người theo dõi, mẹ tôi vào lúc này lại không thấy, bà ấy có phải hay không là bị người bắt đi rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100-2: Mẹ tôi mất tích ! 2

Giao tiên cảm giác được tim tôi đập mạnh liền lên tiếng bảo tôi bình tĩnh, nói nó sẽ ở lại tìm mẹ tôi, còn tôi đưa cha tôi đi trước.

Trong lòng tôi biết Giao tiên nói có lý, mẹ tôi đã không thấy, bây giờ tôi nên đảm bảo sự an toàn cho ba tôi trước, hơn nữa Giao tiên có thể đánh chết con thần lân kia, nó đi tìm mẹ tôi chắc chắn sẽ có khả năng tìm thấy hơn tôi.

Đồng ý với đề nghị của Giao tiên, tôi nhanh chóng đưa cha tôi đón xe rồi đi, để lại một mình Giao tiên đi tìm mẹ tôi.

Dọc đường đi cha tôi đều hỏi đây là tình huống gì, tại sao nhà tôi lại có một con cự xà, hơn nữa sao phòng bếp lại bị cháy, còn mẹ tôi bây giờ ở đâu?

Tôi vội vàng đến mức lông mày nhíu lại, thật tình không dám nói cho cha tôi biết, sợ ông biết sẽ lo lắng, đành phải nói dối rằng nửa đêm tôi ngủ dậy đột nhiên phát hiện phòng bếp có động tĩnh, đi vào đã thấy hai con vật đánh nhau, bây giờ nhà không an toàn, tôi đã bảo mẹ tôi đi trước tới nơi an toàn chờ chúng tôi.

Cha tôi không biết rõ tình huống, thấy tôi nói như vậy cũng không nghi ngờ gì, dọc đường đi theo chỉ than thở một chút, còn hỏi tôi bây giờ đi đâu để gặp mẹ tôi. Từ lúc lên xe tôi còn chưa nói với tài xế là đi đâu.

Lúc này tôi mới nghiêm túc nhớ tới chuyện này.

Nhà của tôi giờ đã bị hủy, Tô gia đại trạch tự nhiên là không thể đi, cứ như vậy, tôi chỉ còn lại có một chỗ có thể mang ba tôi đi qua.

Chính là biệt thự mà Tô Mộc mua cho tôi.

Chỗ kia nhưng thật ra rất yên tĩnh, hơn nữa hắc xà cũng đi quá nơi ấy, nên biết đi qua nơi ấy cùng tôi tụ họp.

Nghĩ tới đây, tôi báo ra địa chỉ của căn biệt thự Phùng Đại đó, để cho tài xế đưa chúng tôi đi chỗ đó.

Tài xế nghe nói chúng tôi muốn đi đến chỗ căn biệt thự Phùng Đại, thì cả người đều sợ hãi than, nghiêng đầu nhìn hai cha con tôi một cái, nói: "Cái kia biệt thự giá cả nhưng không phải rẻ a, là biệt thự nằm trong khu vực tốt nhất thành phố chúng tôi, hơn nữa còn là một tòa độc nhất, không ngờ là nhà của người."

Nói xong còn đáng vẻ vinh hạnh, hỏi ba tôi: "Đại lão bản ngài là làm cái gì a, có cần hay không tài xế riêng? Tôi lái taxi đã hơn 10 năm rồi, tài lái xe tương đối thành thạo, ngài nếu như thiếu tài xế, ta có thể..."

Hắn vậy mà trước mặt ba tôi bắt đầu giới thiệu mình.

Ba tôi bị tài xế nói đã mộng mị cả đầu óc rồi, cùng tài xế nói hắn không phải là đại lão bản nào hết, thuê không nổi nổi tài xế riêng, biệt thự kia cũng không phải nhà tôi.

Nói xong hấn hốt hoảng quay đầu nhìn tôi, hỏi tôi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, đi biệt thự kia làm gì?

Tôi một trận nhức đầu, trong lòng vẫn còn đang lo lắng cho mẹ tôi, đành phải nói nhà kia là nhà của một người bạn của tôi, hấn gần nhất có việc nên không ở, bảo tôi thay hấn trông nom nhà cửa.

Ba tôi còn là bán tín bán nghi nhìn tôi, không tin chút nào lời tôi nói.

Cha ta vẫn là bán tín bán nghi nhìn tôi, không tin lời tôi nói chút nào.

Cũng là vì, tôi là con gái của ông ấy, là cái dạng gì ông ấy rõ ràng nhất, tôi làm sao có thể quen bạn bè có tiền như vậy.

Chỉ bất quá là đang có mặt tài xế ở đây, ông ấy cũng không muốn nói ra với tôi, chỉ yên tĩnh ngồi ở bên cạnh tôi, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Biệt thự kia cách không tính là quá xa, khi đến biệt thự, tôi móc chìa khoá ra, mang ba tôi vào nhà, tiếp đó tìm tùy tiện một phòng ngủ, để cho ba tôi đi vào đó nghỉ ngơi trước.

Nhưng ba tôi sau khi nhanh chóng dạo qua một vòng căn biệt thự, cũng không có đi nghỉ ngơi, mà là vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trước mặt tôi, hỏi tôi:

"Lộc Dương, con đã đã gần nửa năm không có trở về nhà, lần này về nhà có một lần, liền xảy ra nhiều chuyện như vậy, con có phải có chuyện gì đó đang giấu diếm ta phải không?"

"Con..." Tôi mở miệng, nhìn ánh mắt chăm chú của ba tôi, định nói rõ nguyên nhân nhưng lời không hiểu sao lại không thể nói ra.

"Mẹ con có phải hay không đã xảy ra chuyện? Chuyện lần này, có quan hệ gì với Vương Văn tiểu tử kia hay không, các người rốt cuộc cãi nhau vì cái gì?" Ba tôi hỏi lần nữa.

Tôi bị dọa sợ đến tinh thần chấn động, kinh ngạc nhìn ba tôi.

Ông đều biết?

Ông làm sao mà biết được?

Tôi chần chờ một chút, do dự có nghĩ có nên đem sự thật nói cho ba tôi biết hay không.

Nhưng mà tôi còn chưa nói, ba tôi liền nói lần nữa:

"Bạn trai Vương Văn của con, không đơn giản như vẻ bề ngoài như vậy a? Hấn có phải là một đạo sĩ hay? Lần trước em con gặp chuyện không may, ta liền nhìn ra hấn không đơn giản, con gái, mẹ con luôn tâm tâm niệm niệm muốn người gả cho Vương Văn, nhưng ta không nghĩ như vậy, ba không hy vọng xa vời con đòi này ở biệt thự tốt bao nhiêu, có bao nhiêu tiền, ba chỉ hy vọng người có thể bình an, người gọi điện cho Vương Văn, để cho hấn thả mẹ người, sau đó gọi hấn qua đây, ta nói chuyện với hấn một chút."

"A?" Tôi sững sốt một chút.

Nguyên lai ba tôi cho rằng chuyện trong nhà xảy ra như vậy là bởi vì tôi cùng Vương Văn cãi nhau, còn hấn đang trả thù tôi.

Bất quá ba tôi nghĩ cũng không sai, hấn tuy rằng không biết tình huống cụ thể, nhưng Vương Văn lần này trở về không bình thường, việc này sợ cùng hấn thật không thoát được quan hệ.

Tôi chỉ gạt đầu một cái, ngay trước mặt ba tôi lấy điện thoại ra gọi cho Vương Văn.

Bên kia nghe điện thoại rất nhanh, không tới vài giây, Vương Văn thanh âm liền theo ống nghe truyền tới, hấn như cũ mang theo tiểu ý, hỏi tôi:

"Thế nào, không phải nói ba ngày sao, nhanh như vậy đã có đáp án?"

"Đem mẹ tôi thả ra." Tôi Lạnh lùng nói.

Mặc kệ chuyện này cùng hấn có quan hệ hay không, hấn đều không thoát được hiểm nguy, tôi trước lừa thử hấn lại nói.

"Ân?" Cái gì thả mẹ người? Di làm sao vậy?" Vương Văn kỳ quái nói.

Thanh âm của hấn có phần sững sốt, nghe vào không giống như là hấn làm.

Lòng của tôi bỗng chốc chìm xuống, nếu là hấn làm, tôi còn không quá lo lắng, hấn đơn giản là muốn để tôi gả cho hấn, nên hấn cũng sẽ không thực sự làm tổn thương mẹ tôi.

Mà nếu không phải là hấn làm, vậy tình cảnh bây giờ của mẹ tôi rất nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Thú dữ Chu Yểm

Dịch & edit: Sant

“Thật sự không phải do anh làm à? Không thấy mẹ em đâu!” Tôi có chút luống cuống, dù sao cha tôi cũng đoán ra mẹ tôi đã có chuyện nên tôi cũng không giấu giếm, nói thẳng.

“... Bây giờ em đang ở đâu, anh qua tìm em.” Vương Văn chần chờ một chút rồi nói.

“Không cần, em sẽ đi tìm xem sao.” Tôi nói.

Nếu không phải do Vương Văn bắt đi thì bây giờ gọi anh ta qua cũng không làm nên chuyện gì. Hơn nữa không biết tại sao, sâu trong lòng tôi lại không hy vọng Vương Văn hiểu về tôi quá nhiều. Bây giờ tôi không tin tưởng anh ta.

Thấy tôi cúp điện thoại, cha tôi liền nôn nóng, hỏi tôi thế nào, có phải Vương Văn bắt cóc mẹ tôi không, anh ta nói gì?

Tôi đem chuyện Vương Văn muốn qua đây nói chuyện, còn nói không phải Vương Văn làm, chuyện này với Vương Văn không có liên quan.

Cha tôi vốn còn tương đối tỉnh táo, nghe nói chuyện này không có liên quan tới Vương Văn liền luống cuống, hai tay xoa mặt lên mặt một cái, hỏi tôi: “Con nói thật với ba, biệt thự này rốt cuộc ở đâu ra, đừng nói chuyện người bạn hoang đường của con để lừa ba. Biệt thự lớn như vậy lại không có dấu vết có người ở, ai sẽ tốt bụng đem một căn biệt thự như này cho con ở, có phải con chơi bời trêu chọc những người khác? Nửa năm qua con đã làm gì?”

Cha tôi nói, ban đầu ông chỉ nghiêm túc chất vấn tôi, về sau lại như quát mắng lên.

Xem ra ông thật sự nghi ngờ tôi ở bên ngoài làm chuyện gì thương thiên hại lý mới có thể đưa tới mối họa này.

Lúc này tôi cũng không biết phải giải thích cho cha tôi thế nào, trong lòng lại lo lắng cho tình cảnh của mẹ tôi, rồi bởi không biết nói gì.

May vào lúc này Giao tiên đã quay về, sau lưng nó còn có một hồn phách đàn ông trung niên vác mẹ tôi trên vai.

Cha tôi không thể nhìn thấy hồn phách người đàn ông trung niên kia, ông chỉ thấy mẹ tôi lơ lửng trên không bay vào, mắt trợn lên con ngươi suýt rớt ra ngoài, tay chỉ về mẹ tôi lắp bắp: “A, mẹ con...”

Giao tiên nhìn cha tôi một cái, không nói gì liền quật đuôi quét về phía cha tôi, nháy mắt khiến ông ngất xỉu.

Tôi cũng sợ hết hồn, nhưng tôi biết cái đuôi của Giao tiên nhìn qua đánh rất lợi hại nhưng thực tế lại không gây thương tổn gì, bây giờ cha tôi hôn mê sẽ tốt hơn, tiết kiệm thời gian tôi phải giải thích.

“Giao tiên, mẹ tôi thế nào?” Tôi vội vàng nói, đồng thời đưa mắt chăm chú nhìn hồn phách đang vác mẹ tôi, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy ông ta.

“Mẹ ngươi không sao.” Giao tiên nói, nói xong bảo gã quỷ kia buông mẹ tôi xuống, sau đó xua tay một cái nói gã quỷ có thể đi.

Gã quỷ đối với lời Giao tiên rất tuân theo, xoay người rời đi.

Chờ sau khi gã quỷ đi rồi tôi mới vọt tới bên người mẹ tôi, kiểm tra một lần chắc chắn mẹ tôi không bị sao, liền hỏi Giao tiên tìm được mẹ tôi ở đâu, gã quỷ kia là ai.

Giao tiên bị tôi hỏi lại sững sốt, nói: “Hắn không phải do ngươi an bài sao? Khi ta đi tìm mẹ của ngươi thì chính hắn đã vác bà ấy đi ra, nói là ngươi bảo hắn đi tìm nên ta liền mang hắn về. Chẳng lẽ ngươi không quen biết hắn?”

“Thật sự không biết.” Tôi lắc đầu một cái, trong lòng càng nghi ngờ, không nghĩ ra gã quỷ kia là ai.

Cũng may mẹ tôi bình an vô sự nên tôi cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng chuyện tiếp theo thật sự khó khăn, tôi không thể để cha mẹ tôi hôn mê mãi được, chờ sau khi bọn họ tỉnh lại tôi nên giải thích với họ thế nào?

Hơn nữa, Giao tiên nói nhà tôi đã bị người theo dõi, vậy tức là bây giờ cha mẹ tôi cũng gặp nguy hiểm, không thể để bọn họ về nhà nữa. Tôi liền hỏi Giao tiên bây giờ nên làm gì tiếp theo.

“Ngươi có biết ai để mất tới ngươi không? Ta không có ở đây trong khoảng thời gian này, rốt cuộc ngươi đã trêu chọc ai, làm sao cả loại thú dữ thượng cổ kỳ lân bạc cũng đều kinh động, may mà lão tử mới vừa hấp thụ âm khí của cá âm nhô mới miễn cưỡng có thể đánh với kỳ lân bạc một trận, nhưng

nếu đối phương lại phải thú dữ thượng cổ tới e rằng lão tử cũng không đỡ được cho người.” Giao tiên nói.

Thú dữ thượng cổ?

Nghe được bốn chữ này tôi liền đổ mồ hôi lạnh, khó có thể con thần lẫn màu trắng bạc kia lại có lai lịch lớn như vậy.

Mặc không trực tiếp chạm mặt con thần lẫn trắng bạc kia nhưng chỉ bằng bột nó lưu lại có độc tính lớn như vậy, hơn nữa lại có thể đánh ngang tay với Giao tiên thì cũng biết vật kia không dễ chọc.

Tôi bỗng nhiên lại nhớ tới một loại quái vật khác, ban đầu tôi cùng Diệu Diệu từng gặp một con quái vật như tinh tinh to lớn, con quái vật đó cũng rất lợi hại, nếu không phải Diệu Diệu cơ trí thì tôi nhất định đã chết trong tay quái vật kia.

Giao tiên nghe xong tôi miêu tả con quái vật tinh tinh, đôi mắt rần rí hí càng tỏ ra dọa người, toát ra ánh nhìn lạnh lẽo, nói: “Chu Yểm, vậy mà ngươi lại gặp Chu Nai, vật đó rất hung ác, chỉ cần xuất hiện ắt sẽ đại loạn.”

“Thật sự là Chu Yểm? Nhưng sau khi nó xuất hiện thì Giang Minh cũng không có gì dị thường, hơn nữa lần đó nó tưởng tôi đã chết chìm trong nước liền biến mất, sau đó cũng không thấy xuất hiện, có phải là làm hay không? Có thể đó không phải là thú dữ thượng cổ Chu Yểm mà chỉ là một con khi thành tinh?” Tôi nói.

Trước kia khi Tô Mộc đem Lục Nhĩ cho tôi đã từng nói mi nhĩ linh hầu hết sức thông minh, chỉ cần chủ nhân kiên nhẫn dạy dỗ, không chỉ cần phải tăng năng lực mà cũng phải chú trọng mở mang tâm trí.

Nếu như mi nhĩ linh hầu bị kẻ bắt lương bắt được, ngày ngày ngược đãi nó thì mi nhĩ linh hầu sẽ sinh lòng oán niệm, loại oán niệm này thậm chí so với oán khí còn đáng sợ hơn, theo mi nhĩ linh hầu tu luyện sẽ càng ngày càng sâu, chờ mi nhĩ linh hầu mang lòng oán niệm tu luyện ra Lục Nhĩ thì oán niệm kia sẽ cùng linh lực của bản thân linh hầu kết hợp với nhau tạo ra một loại năng lượng to lớn.

Loại năng lượng này có thể khiến cho linh hầu biến dị, trở nên vô cùng to lớn, hung tàn thích giết chóc, từ đó biến thành thú dữ thượng cổ, được đặt tên là Chu Yểm.

Nói cách khác, Chu Yểm cùng với Lục Nhĩ của tôi có bản chất là giống nhau, đều là mi nhĩ linh hầu.

Nếu như nó tu luyện bình thường sẽ biến thành Lục Nhĩ Linh Hầu, có thể sánh với Tề Thiên Đại Thánh.

Còn nếu dọc đường tu luyện nó bị ức khuất thì sẽ biến thành thú dữ thượng cổ Chu Yểm.

Nói cách khác, Chu Yểm là lục nhĩ mi hầu mang sát khí, lục sát thương kia có thể coi như Tôn Ngộ Không biết thành kẻ ác, có khả năng hủy thiên diệt địa.

Dĩ nhiên, thực lực của Tôn Ngộ Không bị phóng đại thành vô hạn trong truyền thuyết, còn trong thực tế lục nhĩ mi hầu mặc dù không có lợi hại như trong phim nhưng giết người trong vài giây thì nó làm được.

Hơn nữa nếu được sử dụng đúng cách, một con lục nhĩ mi hầu có thể bằng một đơn vị bộ đội được trang bị đầy đủ.

Cho nên lần trước tôi có thể dễ dàng chạy khỏi con quái vật giống tinh tinh kia, nói nó là Chu Yểm, có đánh chết tôi cũng không dám tin.

“Bất kể lần trước có phải người gặp Chu Yểm hay không, lần này Kỳ Lân Ngân là có thật, cho nên nhất định có một pháp sư âm dương có khả năng đặc biệt điều khiển thú dữ hại người sau lưng.” Giao tiên nói.

Nói xong, vẻ mặt của nó rất ngưng trọng, nói: “Ta có dự cảm, lần này Kỳ Lân Ngân thất bại thì hẳn sẽ thả ra những thú dữ khác đi đối phó với người, nếu vẫn là Kỳ Lân Ngân thì vẫn tốt, nếu như lần sau hẳn thả ra Chu Yểm thì ta sẽ...”

“Sẽ làm gì?” Tôi vội vàng nói.

“Ta cũng chỉ có thể đổi một người trợ tiên khác.” Giao tiên nói.

Nói xong mắt nó nhìn tôi chằm chằm.

Lòng tôi run lên!

Xem ra ngay cả Giao tiên cũng muốn bỏ tôi. Tôi nhiều lần lâm vào cận kề sinh tử, thật ra thì đã chuẩn bị xong cho cái chết, chẳng qua bây giờ cha mẹ tôi cũng bị cuốn vào, tôi chết thì không sao, nhưng cha mẹ tôi quyết không thể xảy ra chuyện!

Tôi nhìn cha mẹ tôi một cái, lòng dần kiên cường lên, nhìn về phía Giao tiên: “Tôi có thể biết là ai ở sau lưng hại tôi, khi bà ta còn chưa ra tay trước thì chúng ta có thể tiên hạ thủ vi cường* không? Chỉ cần cứu được cha mẹ tôi, ông bảo tôi làm gì cũng được.” (*tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế)

Giao tiên nhú mi, ngoài ý muốn nói: “Người biết là ai? Như vậy thì dễ lắm. Lần trước người có thể chạy thoát khỏi Chu Yểm chứng tỏ thời gian hình thành của Chu Yểm đó còn chưa dài, thực lực cũng không quá lợi hại, chỉ cần chúng ta chuẩn bị thật đầy đủ, đánh khi chúng chưa chuẩn bị thì phần

thắng còn rất cao.”

Nói xong sự lo lắng vừa rồi của Giao tiên đã bị quét sạch, đuôi rắn của nó cong lên đập xuống mặt đất, có thể thấy được nó đang có chút hưng phấn.

Lúc này tôi mới buông lỏng được một ít, lần trước sau khi quái vật tỉnh tỉnh rồi đi đã từng làm rơi một chiếc lông gà màu đỏ, lúc ấy tôi nghi ngờ quái vậy kia có liên quan tới Vương quả phụ, nhưng sau này ngày càng có nhiều chuyện xảy ra khiến tôi quên đi mất chuyện này, bây giờ có thể chắc chắn Vương quả phụ cùng Lâm Yến Nhi là một phe, muốn tìm bà ta báo thì chỉ cần trở về mộ địa của Tô gia, tìm được Lâm Yến Nhi dĩ nhiên có thể tìm được Vương quả phụ.

Thậm chí khả năng vô cùng lớn là, Vương quả phụ ra tay với nhà tôi là bị Lâm Yến Nhi sai khiến.

Lâm Yến Nhi...

Đáy lòng tôi ghi tạc cái tên này.

Cô ta vì muốn cưới được Tô Mộc đã biết bao nhiêu lần có sát ý với tôi, thực lực cô ta mạnh mẽ, tôi không dám phản kích.

Bây giờ cô ta ra tay với cha mẹ tôi, tôi liền không thể nhịn được nữa.

Tôi vội hỏi Giao tiên bây giờ cần phải chuẩn bị những gì.

Giao tiên nâng cái đuôi lên, vuốt bụng một cái, nói: “Tìm quý.”

“Muốn lão tử đây làm việc phải cho lão tử ăn no, vốn ăn âm khí cá âm nhỏ là lão tử có thể tu luyện một trận, nhưng sau khi đánh với Kỳ Lân Ngân thì âm khí đã tiêu hao không còn, lão tử bây giờ muốn bổ sung thức ăn.” Giao tiên nói.

Tôi liền gật đầu một cái, vốn còn tưởng phải chuẩn bị làm gì, hóa ra chẳng qua đơn giản là đi tìm quý.

Nếu là trước kia thì tôi còn có thể gặp chút khó khăn, nhưng bây giờ tôi có thể thấy âm khí, cho dù không có Tô Mộc cùng Đường Dững bên cạnh thì chuyện tìm quý cũng không đáng nhắc đến.

Thương lượng với Giao tiên xong, tôi thu xếp ổn thỏa cho cha mẹ tôi rồi dẫn Giao tiên ra khỏi cửa.

Vừa ra khỏi cửa thì Giao tiên dừng lại bố trí một số thứ bên ngoài căn biệt thự, nói là phòng khi chúng tôi không ở nhà lại có thứ gì đến gần biệt thự.

Sau khi ra khỏi cửa tôi liền đón xe chạy thẳng đến đài hỏa táng.

Nói tìm quý thì đài hỏa táng cùng nghĩa địa hẳn là nơi quý hồn xuất hiện nhiều nhất, nhưng nghĩa địa của Giang Minh cách vị trí hiện giờ của chúng tôi khá xa, hơn nữa quý hồn cũng sẽ ở gần thi thể của mình, bây giờ xã hội đang yêu cầu hỏa táng thi thể, vậy thì ngoại trừ những hồn phách có oán khí đặc biệt lớn mới có thể ở trong tro cốt, những hồn phách mới chết thì không cách nào ở cùng tro cốt được.

Cho nên đi tới đài hỏa táng tìm quý tương đối đơn giản, những thi thể mới tới còn chưa hỏa táng ít nhiều cũng sẽ lưu lại hồn người.

Như vậy chỉ có hồn người, không thể hoàn toàn gọi là quý, bọn họ không có tinh thần cùng ý chí, nhiều nhất cũng chỉ coi như một đám âm khí.

Chiếm đoạt bọn họ tương đối dễ, lại không có cái gì là chiếm đoạt tinh thần.

Từ khi biết Tô Mộc, Diệu Diệu cùng Trịnh Lâm, tôi luôn cảm thấy quý cùng với người không có khác biệt gì nhiều, thậm chí tôi thường xuyên quên mất bọn họ là quý, cho nên nói chiếm đoạt quý, trừ những quý hung ác ra thì tôi không đành lòng để Giao tiên nuốt quý vật, luôn cảm thấy như vậy chẳng khác gì cho Giao tiên ăn thịt người.

Nhưng bây giờ mới hơn bốn giờ sáng, khi tôi nói với tài xế taxi đi tới đài hỏa táng, lập tức mặt ông ta xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Đêm tối đi thăm dò lò hỏa táng

Cô nương, đêm hôm khuya khoắt, cô đi chỗ kia làm gì?"

"Tôi làm thợ trang điểm ở đó, hiện tại có việc gấp muốn đi qua, chỉ cần ông chịu đưa tôi qua, tôi đồng ý cho gấp đôi tiền xe." Tôi thuận miệng nói.

Giờ này đón xe đi lò hỏa thiêu, rất nhiều người cũng không dám đi, cho nên tôi mở miệng liền là gấp hai tiền xe.

Cho dù vậy, bác tài kia vẫn là dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, nói: "Cô là đi làm ở đó sao? Sao trước giờ tôi chưa thấy cô? Nhà tôi ngay gần đó, nhân viên trong đó tôi phần lớn biết rõ, trước kia chưa hề chưa thấy cô."

Nói xong bác ta lại khẳng định nói: "Nói thực ra đi, cô đi chỗ đó đến tốt cùng muốn làm gì?"

Tôi lập tức ngây dại: "Tôi đi...", trùng hợp như vậy sao?, ông ta vậy mà lại ở cạnh lò hỏa táng, còn quen người làm việc bên trong.

Tôi có chút xấu hổ, nói xạo bị vạch trần thấy thật khó xử, không biết nên làm sao che lấp.

Cũng may ông ta nhìn tôi chằm chằm, sau khi giống như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, thần bí lại gần tôi, nói: " Cô không phải là đại sư mà trưởng lò hỏa thiêu mời tới cho nên lúc này mới đi vào khu hỏa táng ư?"

Tôi lại sững sờ, trưởng lò mời đại sư? Hẳn là khu lò hỏa táng xảy ra chuyện rồi?

Tôi trong lòng nghi ngờ, nhưng tôi hiện tại không dám phủ nhận lời ông tài xế, đành phải giả bộ nhận thân phận đại sư, ra vẻ cao thâm gật đầu, thần bí nói: "Ồ, vậy ông đều biết, nhanh đưa tôi tới đi."

"Cô nương, người đừng trách đại thúc lẩm miệng, cái này lò hỏa táng gần đây tà dị vô cùng, cô tốt nhất vẫn là chớ đi, đại thúc bình thường là chạy ban ngày, cũng bởi vì tôi ở gần lò hỏa táng nên biết sự tình, tôi cũng không dám ngủ ở nhà, cố ý cùng người khác thay ca, mới đổi thành ca đêm, chính là vì cách lò hỏa táng xa một chút, cô tuyệt đối đừng đi, cái này không giống bình thường, vật kia hung ác cực kì, sợ ý một chút, sẽ mất mạng!"

Tài xế nói, ông ta không có chút nào ý tứ giống lái xe, ý vị thâm trường nhìn tôi.

Từ trong ánh mắt của ông ta không khó nhìn ra, tôi không có đáng đáp của đại sư trong lòng ông ta, ông ta từ đáy lòng đã nhận ra danh phận giả của tôi.

"Yên tâm đi, tôi tự có chừng mực." Tôi vội la lên, lần nữa thúc giục lái xe tranh thủ thời gian đi nhanh.

Mặc dù trước khi đi ở biệt thự thường luồng tiên đã đặt một kết giới, nhưng đây chẳng qua là một kết giới yếu, nếu như Vương quả phụ lại điều khiển ác thú khác tìm tới cửa, kết giới kia căn bản không có khả năng ngăn trở bọn chúng.

Cho nên tôi nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút quý vật, cho thường luồng tiên bổ sung năng lượng, phải trở về trước khi quả phụ họ Vương động thủ.

Nhưng tài xế này chẳng thể nào thuyết phục, mặc kệ tôi hỏi thúc ông ta, ông ta cũng không chịu lái xe, trong lòng liền là nhận định tôi đi lò hỏa táng để lừa gạt tiên.

Mà gần đó lại không có cái xe nào khác đi ngang qua, trong lòng tôi sốt ruột, thực sự không có biện pháp, tôi trực tiếp vung lên trên cánh tay áo, lộ ra trên cổ tay ấn ký thường luồng tiên, ngả vào lái xe trước mặt: "Tài xế, ông nhìn cái này!"

"Tiểu cô nương cô còn có hình xăm, cái hình hắc xà này hoa văn rất tinh xảo, rất sống động...!"

Không đợi ông ta nói xong, cổ tay tôi đã rung lên.

Thường luồng tiên cùng tôi tâm ý tương thông, tại thời điểm đó, thường luồng tiên cũng trong nháy mắt từ trong thân thể tôi chui ra ngoài, xoay quanh cổ tay tôi.

Tốc độ kia rất nhanh, đoán chừng lái xe đều không thấy rõ hình xăm làm thế nào biến thành hắc xà.

Chỉ là thường luồng tiên hù dọa hấn, xuất hiện một nháy mắt, toàn bộ đầu rấn há miệng to như chậu máu, ngay trước mặt ông lái xe.

Lái xe trong nháy mắt kêu thảm một tiếng, thanh âm kinh hoàng, một mùi khai bỗng nhiên tràn ngập trong xe.

Ông ta vậy mà sợ tè ra quần.

Cũng may ông ta cũng không bỏ xe chạy trốn, chỉ là ngồi chết sững tại chỗ nhìn thường luồng tiên, mặt xám ngắt.

Tôi sợ ông ta bị thường luồng tiên dọa chết, vội vàng đem thường luồng tiên thu hồi lại, cầm ở trong tay, nói: "Ông giờ đã tin tưởng tôi là đại sư, tôi đến lò hỏa táng thật là vì giải quyết vấn đề, ông có thể đưa tôi đi được chưa?"

"Tin... Tôi tin!" Lái xe gật đầu như gà tôi, chỉ là hấn vẫn là không lái xe, vẻ mặt đau khổ nói: "Tôi sợ đến nỗi nhũn cả chân, hiện tại không lái xe được."

Nói xong ông ta có chút xấu hổ, nhưng ông ta bây giờ nhìn ánh mắt của tôi đã hoàn toàn thay đổi, thật giống như đang nhìn một vị đại tiên, cuống quýt móc ra một cái bộ đàm nói: "Tôi không đi được, tôi gọi đồng sự gần đây, tôi kêu hấn đưa cô đi."

Ông ta lấy bộ đàm nói chuyện vài câu, báo địa điểm, rất nhanh liền có một cái xe khác tới.

Ông ta một mực không xuống xe, đặc biệt cung kính giới thiệu thân phận của tôi cho đồng nghiệp mình. Còn cố ý nhắc nhở đồng nghiệp không cho phép

thu phí xe của tôi.

Tôi sớm nóng ruột như lửa đốt, sau khi chờ tài xế kia giao phó xong, tôi lập tức thúc giục xe taxi mới tới chờ tôi rời đi.

Lái xe mới khá gan dạ, sau khi hẳn biết được tôi muốn đi lò hỏa táng giải quyết sự kiện linh dị, liền lái thật nhanh, vừa lái còn vừa hỏi tôi lò hỏa táng có phải là có cương thi không.

Tôi thấy hẳn giống như cũng biết một chút sự tình ở lò hỏa táng, không khỏi quay sang hỏi hẳn, hỏi lò hỏa táng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, tôi vội vã đến, còn chưa tìm hiểu rõ sự việc.

Người tài xế này đối với tôi không có chút nào hoài nghi, gặp tôi hỏi hẳn, lập tức hẳn ta liền hào hứng đem hết những điều hẳn biết từ đầu chí cuối nói với tôi.

Căn cứ điều hẳn nói, lò hỏa táng tuần trước xuất hiện tình huống dị thường, lúc ấy lão Lý (mới vừa rồi bị thường luồng tiền dọa đến đái ra xe) đang ngủ, nửa đêm mơ hồ nghe thấy loáng thoáng âm thanh nhai nuốt, thanh âm kia không lớn, nhưng là rõ đến mức dị thường.

Lão Lý liền cho rằng là con cái trong nhà nửa đêm đói bụng, ra ngoài tìm đồ ăn.

Kết quả ra nhìn, bên ngoài căn bản không có người, mà thanh âm vẫn từ kia truyền tới, dù sao liền là bất kể đi đến đâu bên tai đều có thể nghe được loại thanh âm kia.

Lão Lý ở ngôi nhà được thừa hưởng từ gia tiên, là kiểu nhà cấp 4, bên cạnh phần lớn cũng đều là loại nhà này, cũng không có tòa nhà lớn nào, cho nên toàn bộ ở bốn phía, cũng chỉ có tám mười gia đình.

Lão Lý trên giường lật qua lật lại nghe âm thanh nhai nuốt, miễn cưỡng ngủ qua một đêm, sau đó sang ngày thứ hai cùng láng giềng nói về chuyện này, láng giềng cũng đều nói nghe thấy được âm thanh y hệt.

Cái này kì quái, bọn họ nghe được âm thanh nhai nuốt không lớn lắm, nhưng chung quanh hàng xóm đều nghe thấy được, bình thường âm thanh lan truyền, âm thanh lớn mới có thể truyền đi xa.

Ăn cái gì mà tạo ra âm thanh nhấm nuốt lớn, lại có thể lan xa như vậy?

Bình thường không nghe được thanh âm, mà lão Lý lại nghe được âm thanh nhai nuốt, rõ mồn một ở bên tai càng không ngừng liên tục phát ra, cảm giác kia, ngẫm lại liền thấy rất khó chịu.

Ngày thứ hai lão Lý cũng bởi vì suy nhược tinh thần nên không đi làm, cùng một người bạn già về hưu đến nhà hàng xóm hỏi han, điều tra, cuối cùng mới hoài nghi nói bên trên lò hỏa táng có vấn đề.

Sau ngày thứ hai âm thanh nhai nuốt lại phát sinh, thời điểm khu lò hỏa táng trang kiểm tra phát hiện thiếu đi một cỗ thi thể.

Sau đó nội bộ khu lò bắt đầu điều tra nhân viên, chỉ là tra tới tra lui, cũng chẳng tìm ra manh mối, mà lại mất đi cỗ thi thể kia là cỗ thi thể vô danh, đã đông lạnh ở phòng chứa thi thể của khu hỏa táng hơn một tháng, không tìm được người nhà, cho nên sau khi báo cảnh sát, cảnh sát đến hỏi chút nói cũng không giải quyết được gì.

Liền là từ ngày đó bắt đầu, dân cư quanh khu lò hỏa táng chỉ cần đến ban đêm liền sẽ nghe được âm thanh nhai nuốt, thanh âm vẫn đều đều không lớn, nhưng vang suốt đêm, làm cho người ta không có cách nào ngủ được.

Nhưng cũng may khu lò hỏa táng không tiếp tục phát sinh thêm chuyện thi thể, lại thêm cảnh sát chưa điều tra được kết quả, hàng xóm xung quanh cũng không khỏi bàn tán nói âm thanh nhai nuốt kia là ở khu hỏa táng truyền tới, chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Nói đến đây, tài xế kia ngửa đầu thông qua kính chiếu hậu nhìn tôi một cái, kì quái nói: "Kỳ thật chuyện này tất cả mọi người hiểu, khẳng định là lò hỏa táng có chuyện tà dị, dựa vào cảnh sát căn bản không tra được, cho nên khu hỏa táng mới có thể tìm kiếm, nghĩ cách mời đại sư này, đại sư người nghe tôi kể rồi, khu hỏa táng có phải là cương thi rồi?"

"Hẳn không phải, cương thi hình thành phương thức mười phần khó khăn, bình thường khu hỏa táng hình thành cương thi cơ bản không có khả năng." Tôi nói.

Kỳ thật tôi mới chỉ nghe mình hẳn nói việc này, mặc dù cũng cảm thấy tà dị, nhưng tôi cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, càng không biết sẽ có hay không có cương thi, nhưng vì đề tránh gây nên khủng hoảng, tôi liền bác bỏ.

"Không phải cương thi... vậy là chuyện gì a?" Tài xế nói.

Nghe hẳn giọng nói của ông ta, giống như vì biết không phải cương thi còn có chút tiếc nuối, rõ ràng là một người thích xem náo nhiệt.

Trong lòng tôi ngầm cười khở, mặc dù tôi cũng chưa từng thấy cương thi đứng ngẩn, nhưng tôi từng lĩnh giáo qua huyết thi uy lực lúc ở bến tàu Giang Minh, lúc ấy còn có Tô Mộc ở bên cạnh che chở tôi, cho dù là dạng này, tôi còn là kém chút sợ là tè ra quần rồi, tài xế này nếu là thật trông thấy cương thi, đoán chừng bị dọa muốn chết.

Tôi không thể làm gì khác hơn là nói cho lái xe bây giờ còn chưa đến khu hỏa táng, tôi cũng không biết rõ ràng tình hình cụ thể, có thể là yêu thiêu thân, chờ lát nữa nhìn là biết.

Lái xe gật gù đầu, thừa dịp ban đêm vắng xe, phóng càng nhanh.

Rất nhanh chúng tôi liền tới khu hỏa táng, vừa dừng xe ở cổng, tôi cũng cảm giác được một luồng khí tức lạnh buốt đập vào mặt.

Nơi này âm khí rất nặng!

Nhưng trước mặt lái xe cũng không có cảm thấy được cái gì dị thường, cái này đã nói lên nơi này mặc dù âm khí dày đặc, vẫn còn là âm khí bình thường, dù sao nơi này bản thân là lò hỏa táng, mỗi ngày ra ra vào vào mấy bộ thi thể, tích lũy tháng ngày, âm khí dày đặc cũng rất bình thường.

Sau khi tôi móc tiền xe đưa cho tài xế liền muốn xuống xe.

Ai ngờ tài xế kia sống chết cũng không chịu nhận tiền của tôi, nói hắn có thể chờ bậc đại sư như tôi là vinh hạnh của hắn, nói xong đi theo tôi cùng xuống xe, đi sát ở sau tôi, giống như muốn cùng tôi vào trong khu hỏa táng.

Tôi có chút lo, dù sao tôi căn bản không phải đại sư lò trường mời tới, chỉ là vụng trộm đến sưu tập quý hồn, huống hồ bên trong hiện tại xảy ra chuyện, tôi có an toàn hay không đều khó nói, hắn đi theo tôi nhờ chuyện gì xảy ra!

Tôi lập tức ngăn cản hắn, để hắn mau mau rời đi, còn nói trong này rất nguy hiểm, hắn không thể đi vào.

Ai ngờ hắn căn bản không sợ bên trong có nguy hiểm gì, còn biểu hiện ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt, vừa bảo tôi dẫn hắn đi vào, vừa cam đoan hắn tuyệt không khiến cho tôi thêm phiền phức, còn nói bói vì quan hệ với lão Lý, hắn đối cái lò hỏa táng này rất quen thuộc, hắn có thể dẫn đường cho tôi.

Nói đến dẫn đường, tôi không khỏi có chút do dự, dù sao từ bên ngoài nhìn vào, cái khu lò hỏa táng này chiếm diện tích rất lớn, bên trong có mấy cái lầu, kết cấu còn rất phức tạp.

Tôi cũng không phải thật sự là lò trường mời tới, không có nhân viên dẫn đường cho tôi, nếu có người chỉ dẫn, thời gian tôi tìm kiếm thi thể liền sẽ ít đi rất nhiều.

Thấy tôi không nói chuyện, tài xế kia càng không ngừng năn nỉ tôi, còn nói có chuyện gì hắn có thể phụ giúp, hắn nói từ nhỏ bị coi bói nói trên thân có dương khí nặng, không chừng đi vào còn có thể giúp đỡ tôi lúc khó khăn.

Hắn nói thật, so với người bình thường, trên người hắn dương khí đúng là nặng hơn một chút, cho nên hắn mới ngốc nghếch, to gan lớn mật như vậy.

Sau khi bị hắn thuyết phục, tôi không dám tự tiện, vẫn là lặng lẽ hỏi thường luồng tiên, có thể đem hắn vào không.

Ngược lại, thường luồng tiên tỏ vẻ không quan trọng, nói tùy tôi, dù sao tôi hiện tại không có cá âm nhỏ, thực lực tác chiến cũng không khác so với tài xế kia, nếu chốc nữa có nguy hiểm gì, thêm một người liền thêm một sự giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tiếng nhai nuốt

Dịch: Lingg Lingg

Edit & beta: Vietwriter

Nghe thường luồng tiên nói như vậy, tôi cũng không ngăn cản nữa, đành phải đồng ý để tài xế đi vào cùng chúng tôi, chỉ dặn dò thêm ông ta một lúc nữa nếu có tình huống dị thường nào xảy ra thì tranh thủ thời gian chạy đi.

Tài xế thấy tôi chịu đưa ông ta cùng vào thì vui vẻ đến cười toét cả miệng lên. Liền vội gật đầu lia lịa rồi nói ông ta tên là Nhậm Cường, kêu tôi cứ gọi ông ta là Cường tử.

Tôi chỉ gật đầu cũng không nói gì thêm. Trực tiếp đi vòng quanh bức tường vây quanh bên ngoài của đài hỏa thiêu hòng tìm một chỗ có thể dễ dàng lên vào.

Chỉ là sau khi vòng quanh một vòng tôi mới phát hiện, chỗ này mặc dù là đài hỏa thiêu nhưng ý thức an toàn lại vô cùng cao. Phía trên những bức tường vây lại còn gắn những lưới điện cao. Trên đó còn ghi rõ ràng 8 chữ lưới điện cao áp ngăn cấm lại gần.

Tôi sợ những lưới điện này chỉ là lừa gạt người, tôi còn đặc biệt tìm một khúc gỗ khô ném lên trên, trong nháy mắt khúc gỗ va chạm vào lưới điện, lúc

này lưới điện phát ra những âm thanh lụp bụp của dòng điện, còn nổ ra không ít những tia lửa điện.

Lúc này tôi mới bỏ cuộc, xem ra đây thật sự là lưới điện cao áp, nếu như tôi muốn trèo tường lên vào trong không khác gì với việc tự tìm cái chết.

Nhưng bây giờ cửa lớn của đài hỏa thiêu đóng chết rồi, với lại phía trên cổng cũng có thể nhìn rõ lưới điện cao áp. Cả cái đài hỏa thiêu mặc dù không có nhân viên bảo vệ, nhưng biện pháp an toàn so với nhà tù làm cũng không tệ rồi.

Lúc này tôi có chút khó khăn rồi, cũng không ngờ đến cái đài hỏa thiêu này lại kiên cố đến vậy, tôi phải làm sao mới có thể vào trong đây?

Tôi ở bên này gấp khó khăn, còn mặt tên Cường tử kia lại hưng phấn, giống như không phải với tôi đi đài hỏa thiêu mà là ngân hàng kim khố vậy. Liên tục nhiệt tình nhìn tôi, sau khi nhìn tôi được một hồi, ông ta mới ý thức đến tôi đang gấp khó khăn rồi hỏi tôi có chuyện gì rồi.

“Không có gì, tôi đang tìm cách vào trong” Tôi nói.

“Gọi điện cho người bên trong, kêu bọn họ mở cửa cho cô” Cường Tử khó hiểu nói

Lúc này tôi mới phát hiện xem chút nữa tôi lỡ miệng nói ra rồi, đành phải giải thích với thời gian bây giờ kêu bọn họ ra thì quá phiền phức rồi. Với lại tôi muốn lặng lẽ thăm dò tình hình phía trong, nếu như nhiều người rồi, khó tránh sẽ kinh động đến “đồ vật” phía trong, đến lúc đó lại phiền phức rồi.

Nghe tôi giải thích như vậy, trong nháy mắt Cường tử lộ ra bộ dạng sáng tỏ, thần bí nhìn tôi hai cái, bộ dạng như muốn nói lại thôi.

Tôi vì nghĩ cách làm sao để vào trong mà phiền lòng, nhìn thấy ông ta như vậy, kêu ông ta có gì thì nói đừng ngập ngừng ấp úng nữa.

“Đại thần, tôi thì lại có một cách để vào trong, chỉ là... cách thức không khó, chỉ sợ làm xấu đến thanh danh của đại sư ngài” Cường tử nói.

Tôi bỗng nhiên có chút kinh ngạc, kêu ông ta nhanh đưa tôi vào trong.

Cường tử vẫn còn có chút vẩn vơ, cuối cùng thấy tôi sốt ruột, mới gạt đầu nói: “Đại thần, cô theo tôi qua đây. “Nói xong ông ta đưa tôi đi men theo thành tường rồi dừng lại, lượn quanh nửa vòng sau mới chỉ vào một góc tường nói: “Chỗ này có một lỗ chó, trước đây tôi đều từ chỗ này chui vào trong...”

Nói đoạn ông ta hình như mới ý thức đến điều gì, đột nhiên đưa tay bịt miệng lại, lúng túng nhìn tôi.

“Ông trước đây có chui vào? Ông thường đến qua đài hỏa thiêu này? Đến đây làm gì?” Tôi không ngừng hỏi.

Ông ta chỉ là một tài xế lái taxi, không có việc gì lại lên chạy đến đài hỏa thiêu này để làm gì, tôi lúc đầu vẫn nghĩ rằng ông ta là vì có quan hệ với lão Lý mới đối với cấu tạo của đài hỏa thiêu rất thân thuộc, bây giờ xem ra còn có ẩn tình khác nữa.

“Cái đó.... Khụ khụ...tôi chỉ là đến tìm kích thích.” Cường tử nói.

Lúc nói chuyện ông ta nhìn ngang nhìn dọc, tinh thần có chút hỗn loạn, bộ dạng thấp thỏm không yên.

Tôi liền cảm thấy tên Cường tử này không đơn giản, ông ta sống chết cầu xin tôi đưa ông ta vào cùng, nhất định còn có mục đích khác không thể nói!

Nhưng mà bây giờ tôi cũng không nghĩ được nhiều đến như vậy, ít ra ông ta đi theo tôi vẫn còn có tác dụng, không thì tôi cũng không biết ở đây vẫn còn có lỗ chó có thể chui qua.

Để cho Cường tử phía trước dẫn đường, ông ta trái lại đối với việc chui qua lỗ chó này quen việc dễ làm, chẳng bao lâu cũng chui được qua lỗ vào trong đài hỏa thiêu rồi.

Tôi cũng đi theo sau Cường tử chui vào trong, sau khi vào bên trong Cường tử vẫn cẩn thận đem mớ lá rơi bên cạnh đẩy đến bên cạnh lỗ chó, đem lỗ chó che lại.

Tiếp sau đó, Cường Tử hỏi tôi tiếp theo muốn đi đâu, chỉ cần tôi nói, ông ta đều có thể đưa tôi đi.

Mặc kệ Cường tử đi theo tôi có mục đích gì, bây giờ tôi cũng cần đến hắn, vì vậy tôi tạm thời chưa đuổi ông ta đi, mà để ông ta dẫn tôi đi vào nhà xác.

“Được thôi!” Cường tử đáp lại một tiếng, sau đó tinh thần ông ta càng gấp, tự động tiến vào chế độ trộm cắp, cả người trở nên lén lút, tay chân nhẹ nhàng men theo bóng mờ dưới bức tường tiến vào lầu ba phía đối diện.

Tôi cũng không chậm trễ, học theo bộ dạng của ông ta bước qua đó.

Chỉ là động tác thuần thục này của ông ta không ngừng làm cho tôi đối với ông ta càng hiếu kì.

Sau khi chạy đến được tòa nhà ba tầng, ông ta cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn không có người phát hiện chúng tôi, từ trong túi móc ra một chùm chìa khóa, vịn hai ba lần liền mở được cửa lớn của nhà xác.

Bây giờ tôi đã không thể dùng hiểu kỳ để hình dung, thật là may mắn, may là tôi đem ông ta tới, không thì với việc cạy khóa cửa này, khó có ai có thể mở

được.

Ông ta đưa tôi tiến vào phía trong tòa lầu ba, mò theo bóng tối mò mẫm đi tới lầu ba.

Vừa bước vào hành lang lầu ba, tôi liền cảm thấy âm khí ở đây so với những nơi khác càng nồng nặc, hiển nhiên đây chính là nhà xác.

Nhìn hành lang đen ngòm phía trước, nghĩ đến bóng tối trước mặt kia nhà xác, tuy là có Thuồng luồng tiên theo tôi, tôi cũng không ngừng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng Cường tử ở phía trước tôi lại không căng thẳng chút nào, vẫn sải bước về phía trước, một mạch đi đến điểm cuối lầu ba, ông ta mới xảo quyết cười một cái, lộ ra hai hàng răng trắng tuyết, nói: “Chính là chỗ này rồi”.

Nói xong ông ta móc ra một chiếc chìa khóa, nhét vào ổ khóa, đồng thời chuyển động mật mã khóa, hai ổ khóa đồng thời tiến hành.

Chẳng mấy chốc, khóa cửa lại phát ra một tiếng, tự mình mở ra.

Chỉ là lúc khóa cửa mở ra, sự thanh tĩnh vốn dĩ trong nhà xác đột nhiên phát ra một loại âm thanh!

Răng rắc...răng rắc

Loại âm thanh lạ thường rõ rệt này, dường như có người bên tai tôi gặm xương, mà lại gặm đến mười phần có nhịp điệu.

Ở trong hoàn cảnh hiện tại tôi vốn đã rất căng thẳng, nghe thấy những âm thanh mãnh liệt như vậy, tôi xém chút bị dọa đến co cứng mà chạy.

Tên gốc Cường Tử lúc này rút cuộc cũng sợ chạy tới, run run hai cái, rồi mới kinh hoàng quay đầu nhìn tôi, nói: “Đại sư, là tiếng nhai...”

“Tôi nghe thấy được.” Giọng tôi thậm chí còn run hơn cả giọng của Cường Tử.

Cùng lúc đó Thuồng luồng tiên trên cổ tay bay ra, hắc quang lóe lên hướng phòng chứa xác xông vào.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta không phải đi vào bắt cương thi ư?” Mặc dù sợ nhưng Cường Tử vẫn hỏi tôi.

Thậm chí ông ta còn xắn tay áo đáng vẻ giống như chuẩn bị làm một vỏ lớn.

Tôi vội vàng níu ông ta lại, dù tôi với ông ta không quen biết nhưng dẫu sao mạng của ông ta cũng là một cái mạng, hiện tại không biết tình huống bên trong như thế nào, không thể tùy tiện đi vào!

Mọi chuyện cứ chờ Thuồng luồng tiên đi ra rồi nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103-2: Tiếng nhai nuốt (2)

Tôi hạ quyết tâm, để cho ông ta ngoan ngoãn chờ bên ngoài, ngàn vạn không thể đi vào.

Ông ta nghe vậy có chút bất ngờ, nhìn tôi một cái, chần chừ nói: “Đại sư, không phải cô đang sợ chứ?”

“Tôi nào có?” Tôi mạnh mẽ nói.

“Nhưng cô còn run lợm hại hơn cả tôi.” Cười Tử vừa nói vừa nhìn tôi với ánh mắt tràn ngập nghi ngờ

“Đây là tôi đang hưng phấn, ông thì biết cái gì.” Tôi đè nén sự sợ hãi trong lòng, mạnh mẽ nói.

Nói xong tôi lo lắng nhìn về hướng phòng giữ xác, tiếng nhai nuốt bên trong cũng không vì Thuồng luồng tiên đi vào mà dừng lại, bên trong cũng không phát ra bất cứ âm thanh nào khác.

Tôi không khỏi có chút nôn nóng, vừa lo lắng cho sự an toàn của Thuồng luồng tiên, càng lo hơn chính là không biết việc gì đang xảy ra ở bên trong.

Tôi một mực đợi chừng nửa giờ, Thuồng luồng tiên vẫn không thấy đi ra, cũng không có bất cứ chút tin tức gì của nó.

Tinh thần tôi đã căng thẳng tới cực điểm, một chút kiên nhẫn còn lại cũng bị bào mòn hầu như không còn, tôi vừa muốn vọt vào nhìn xem rốt cuộc Thuồng luồng tiên đang làm gì nhưng lại vừa sợ bên trong có cương thi.

Bây giờ bên cạnh tôi không có ai, nếu thật sự gặp cương thi đoán chừng không cần cương thi ra tay, tự chính tôi cũng bị dọa sợ mà chết.

“Đại thần, rốt cuộc cô có làm được không a, cô sẽ không phải kẻ lừa đảo tiền chứ?” Cường Tử rốt cuộc cũng không giữ được bình tĩnh, nóng nảy nói.

Nói xong ông ta quyết định, nhấc chân đi vào phòng giữ xác.

Tôi vội vàng níu ông ta lại, sống chết không chịu để cho ông ta đi vào.

Ái ngờ ông ta từ đưa tay lục trong túi mình một lúc, vậy mà lấy ra hai tấm bùa màu vàng quơ quơ trước mặt tôi: “Yên tâm đi, tôi có vũ khí phòng thân. Lúc đầu tôi đã sớm chuẩn bị một chút rồi, ai ngờ tiểu nha đầu cô lại là cái gây quấy phân heo, đến cái bản cũng không có còn dám giả vờ là đại sư, mất công ta mở miệng gọi cô là đại, cô cũng thật có can đảm nhận.”

Thái độ của ông ta đối với tôi trong nháy mắt liền thay đổi, trợn mắt nhìn ghét bỏ tôi một cái.

Bất quá ông ta vẫn là đưa cho tôi hai tấm bùa vàng chia ra dán lên tôi và ông ta, nói: "Cô chờ ở tại đây, tôi muốn vào xem một chút."

Nói xong ông ta không còn do dự nữa, mà cứ thế nhấc chân đi vào.

Tôi lúc đầu vốn không muốn đi vào, nhưng ông ta vừa đi thì hành lang tối om cũng chỉ còn lại mình tôi, mặc dù đã được dán bùa lên người nhưng tôi vẫn cảm thấy sợ.

“Đợi tôi một chút!” Gọi ông ta một tiếng, tôi bước nhanh vào theo.

Sau khi vào tôi mới phát hiện cương thi trong tường tượng của mình không hề tồn tại, bên trong ngoại trừ mấy cái thi thể để trên bàn thì hoàn toàn trống rỗng, căn bản không có người khác.

Cho dù là như vậy nhưng tinh thần tôi vẫn căng thẳng, dù sao quả thật trong này vẫn có tiếng động lạ xuất hiện, mà mấy bộ thi thể kia cứ để tùy tiện như vậy, nói không chừng một trong các bộ thi thể kia lại đột nhiên ngồi dậy.

Tôi đi theo sát sau lưng Cường Tử, ánh mắt đảo nhanh quanh phòng xác tìm kiếm bóng dáng Thuồng luồng tiên.

Chỉ là tìm một vòng, tôi cũng không thấy Thuồng luồng tiên đang ở nơi nào.

Tiếng nhai nuốt vẫn lọt vào tai một cách rõ ràng hơn, Cường Tử sau khi đi vào cũng có chút khẩn trương, bây giờ ông ta đã hoàn toàn không còn để tôi vào mắt, một bên vừa đi về phía trước vừa ra lệnh cho tôi như sai sử một tên lính quen, bảo tôi chú ý nếu thấy có gì đó khác thường phải nhanh chóng nói cho ông ta.

Tôi gật đầu một cái, trước kia đã quen đi phía sau Tô Mộc, cho dù sau đó Tô Mộc không còn ở bên cạnh tôi thì vẫn luôn có Đường Dững bảo vệ tôi, cho nên tôi mới không sợ trời không sợ đất, cảm thấy mình rất trâu.

Bây giờ thì chỉ còn lại chính mình, tôi mới phát hiện ra tôi vẫn là cô gái Lộc Dương nhát gan như trước kia, can đảm lấy trước đó hoàn toàn là do cảm giác an toàn mà Tô Mộc và Đường Dững mang lại cho tôi.

Cũng may bọn họ không có ở đây, tinh thần tôi buộc phải kéo căng đến lợi hại, các giác quan cũng phải phóng đại vô hạn.

Đi chưa được mấy bước, tôi liền phát hiện ra có một cỗ thi thể có chút dị thường. Đó là thi thể của một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, cũng không biết là do béo hay là gì nhưng bụng của ông ta nhô lên rất cao, còn mặt và tay chân lại nhỏ hơn rất nhiều, nhìn rất không cân đối.

Trong bụng ông ta hẳn là có gì đó, chẳng lẽ tiếng nhai nuốt kia phát ra từ cơ thể ông ta?

Có suy nghĩ này, sự chú ý của tôi càng tập trung và cẩn thận quan sát từng chi tiết nhỏ trên thi thể người đàn ông kia.

Cùng lúc đó thánh lực tôi đã tới cực hạn, tất cả lực chú ý đều đặt lên lỗ tai, cẩn thận lắng nghe tiếng nhai kinh khủng kia.

Roạp roạp!

Rất có nhịp điệu, không hoảng hốt không vội vàng.

Càng đến gần cỗ thi thể người đàn ông kia thì tiếng nhai nuốt càng rõ ràng.

Thậm chí tôi còn có thể nghe được rõ ràng tiếng răng trên răng dưới chạm vào nhau, mà theo tiết tấu âm thanh kia tôi thấy bụng của người đàn ông hơi run một chút.

Tôi lập tức kéo Cường Tử một cái, nhẹ nhàng chỉ thi thể của người đàn ông kia, ra hiệu cho ông ta thấy bụng thi thể kia có vấn đề.

Ông ta rất nhanh hiểu ra ý tứ của tôi, sau khi thấy được mục tiêu liền nuốt nước miếng một cái, bảo tôi lui về phía sau rồi trực tiếp đi đến trước mặt thi thể người đàn ông lật lên tấm vải bao trùm thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Cường Tử kỳ quái

Dịch: Thư Thư

Edit & beta: Vietwriter

Một màn kế tiếp, khiến cả đời ta sẽ không bao giờ quên.

Chỉ thấy giữa bụng của người đàn ông kia đã bị hồng một lỗ lớn, thịt trắng bóng cứ vậy lộ ra bên ngoài, bên trong tỏa ra một mùi tanh hôi, máu đã biến thành màu đen.

Càng buồn nôn hơn chính là, cổ thi thể này không đặt trong tủ đông lạnh, cứ như vậy ngã chồng vó nằm lên bàn, cũng không biết đã nằm đó bao lâu, thịt đã bắt đầu thối rữa, mọc đầy lông xanh đen. Cũng bởi vì đã thối rữa nên toàn bộ khoang bụng bị phồng lên, mà từ chỗ sâu nhất của vết thương xuất hiện một thứ màu đen dài nhìn qua giống như đuôi loại động vật nào đó.

Ọe...

Không đợi tôi có phản ứng thì Cường Tử đã bắt đầu nôn khan, ông ta cách rất gần khối tử thi nên nhìn cũng rõ ràng nhất, sau khi ọe một tiếng trong miệng ông ấy nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra ngoài.

Vốn dĩ mùi thối rữa đã tràn ngập khắp căn phòng, nhưng bây giờ lại càng ghê tởm hơn.

Từ lúc đầu tôi cũng cố gắng kìm nén, nhưng sau khi nhìn thấy Cường Tử nôn tôi cũng không nhịn được, dạ dày co thắt một cái chạy sang một bên nôn.

Ngay thời điểm tôi cùng Cường Tử đều cảm thấy buồn nôn quá sức, thì tiếng nhai nuốt luôn vang vang bên tai đột nhiên dừng lại.

Không riêng gì tôi, ngay cả Cường Tử cũng phát hiện không còn nghe thấy âm thanh kia, vừa nôn ọe vừa đưa mắt nhìn thi thể của người đàn ông kia.

Vừa liếc mắt nhìn một cái liền cứng đờ, thi thể kia vậy mà cử động.

Hai cánh tay của hắn giống như có vật gì đó dẫn dắt vậy, chậm rãi giờ lên, lơ lửng ở giữa không trung.

Sau đó đến cổ hắn cũng nhúc nhích, cả cái đầu bắt đầu lay động.

Tôi thật sự bị dọa sợ tè ra quần, không còn tâm tư để nôn, xoay người liền muốn chạy.

Nhưng gã Cường Tử kia cũng không biết đã trúng tà gì hay là thật sự không biết sợ, ông ta vậy mà lại thận trọng đi tới gần thi thể người đàn ông kia, muốn nhìn xem đến tận cùng là xảy ra chuyện gì.

“Còn đi qua đó làm gì, chạy mau!” Tôi vội la lên, vừa nói tôi đã chạy tới cửa.

“Yên tâm, chúng ta đều đã dán bùa chú, coi như thật sự là trá thi* thì bùa vàng cũng có thể bảo vệ chúng ta an toàn.” Cường Tử nói.

Nói xong ông ta còn đi lại gần hơn.

Khi tôi nhìn thấy miệng tử thi của người kia há to ra thì càng cảm thấy sợ hãi.

Vào thời khắc nguy cấp này tôi không thể lo được chó ông ta nữa, mà đẩy cửa chạy ra ngoài.

Chỉ là tôi vừa chạy ra khỏi phòng giữ xác liền đâm vào một bức tường cứng rắn.

Tôi sợ hết hồn, liềm chạy vòng sang bên cạnh, nhưng tôi chạy vài mét vẫn thấy bức tường kia.

Lòng tôi không khỏi kinh hãi, tôi nhớ rất rõ ràng, lúc chúng tôi đi tới hành lang, mặc dù không rộng lắm nhưng nó rất thẳng thấp, cấu trúc đơn giản, nơi này đáng ra không nên có tường mới đúng!

Trong lúc bối rối, tôi lấy điện thoại di động ra mở màn hình sáng hết cỡ, mượn ánh sáng yếu ớt từ màn hình điện thoại chiếu vào vật chắn trước mặt tôi để xem nó là gì.

Sau khi nhìn rõ vật đang che chắn tôi, hai chân tôi mềm nhũn ra, suýt chút nữa quỵ xuống.

Chỉ thấy trước mặt tôi đang đứng ba cô từ thi, bọn họ đều đang sững sờ đứng chắn trước mặt tôi, cặp mắt mặc dù mở, nhưng đều âm thầm không lấy một chút ánh sáng, giống như những nô bộc đi theo Lâm Yến Nhi vậy, hiển nhiên là linh trí chưa mở.

Cũng may mắn bọn họ linh trí còn chưa mở, mặc dù bọn họ đứng chắn ở giữa hành lang này rất gắt gao nhưng không hề có một hành động nào khác.

Thấy đường bị chặn, phản ứng đầu tiên của tôi chính là chạy trở lại phòng giữ xác. Sau khi chạy quay trở lại, tôi liếc mắt thấy thi thể của người đàn ông kia đã hoàn toàn đứng lên.

Thần sắc của hắn hiển nhiên không giống với ba cô thi thể kia, trên mặt mang theo nụ cười cứng ngắc đến quỷ dị, toàn bộ miệng cười đều bị lệch đi.

“Các... Người... Muốn chết...” Âm thanh khô khốc từ trong miệng hắn chọt vật đi ra, do hắn là xác chết nên dây thanh quản đã bị xử lý sau khi hắn chết, mỗi một chữ hắn nói ra đều giống như bị vụn vỡ.

“Người, người mới tìm cái chết. Có thấy lá bùa này không, người chỉ là trá thi mà cho là chúng ta sợ người? Nói cho người, ta đã sớm chú ý tới người, chờ tới hôm nay để đến thu thập nhận người đây!” Giọng Cường Tử run rẩy sợ hãi, nhưng ông ta vẫn lấy hết dũng khí hét lên với thi thể người đàn ông kia.

Nói xong, ông ta móc ra một lá bùa màu vàng, cũng không chờ thi thể kia có động tác gì mà đã xông tới, muốn dán lá bùa lên trên trán của thi thể kia.

Nhưng ông ta còn chưa kịp tới gần thi thể kia, tôi đã nhìn thấy khoe miệng thi thể của người đàn ông kia nhếch lên cười lạnh một tiếng, tay khẽ động, âm khí bên người hắn liền tụ lại vào cánh tay.

Theo âm khí hội tụ, móng tay trên tay của tử thi cũng bắt đầu dài ra, không bao lâu sau năm cái móng tay đen nhánh dài như dao, hướng tới vị trí trái tim của Cường Tử chộp tới.

“Mau tránh ra!” Thấy màn này tôi quả thật không nhịn nổi, hét lên.

Đang lúc nói chuyện tôi liền móc ra thiên địa kích, phi thân chém vào tay thi thể kia.

Thiên địa kích chứa rất nhiều âm khí cùng dương khí, mặc dù hiện tại tôi không cách nào sử dụng được dương khí của thiên địa kích, nhưng bản thân nó vốn là một vật có dương khí, đối với vật âm có tác dụng khắc chế vật, hơn nữa thiên địa kích vốn chính là chủy thủ, coi như không cần biết bên trong có âm khí hay dương khí thì nhiều ít cũng có thể khiến thi thể kia bị thương một chút.

Quả nhiên, vào thời điểm thiên địa kích chém vào tay thi thể kia, hắn ta hét lên “Ngao” một tiếng thảm thiết.

Thiên địa kích chạm vào khiến âm khí của thi thể tan biến, năm cái móng tay dài đen sì cũng không còn, hắn kêu thảm một tiếng, cả người lui về sau.

Nó lui lại mấy bước khiến tôi có không gian chạy trốn, tôi liền thuận theo quán tính người lao lên phía trước, một lần nữa quay trở lại bên người Cường Tử.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104-2: Cường Tử kỳ quái 2

Hết thấy mọi thứ phát sinh quá nhanh, ông ta còn chưa tỉnh hồn, thấy tôi làm cho móng nhọn của tử thi kia biến mất liền vui mừng nói: “Cô thật đúng là có thể cứu tôi, xem ra cô cũng có bản lĩnh a, nếu cô thật sự là đại sư sao còn đứng ngây ở đó, lên a.” Vừa nói ông ta vừa đẩy tôi một chút.

Tôi nóng nảy, mắng: “Lên cái con con khi, ông không phải là quen thuộc nơi này sao, mau dẫn tôi rời đi, chúng ta không đánh lại nổi hắn.”

“Ai nói đánh không lại, vừa rồi chẳng qua tôi nhất thời khinh suất thôi, con dao nhỏ của cô xem vậy thật lợi hại, cô ở trước mặt gây chú ý với hắn, tôi đi vòng qua phía sau đánh lén, chỉ cần có thể đem lá bùa dán lên người hắn là chuyện này coi như kết thúc.”

Cường Tử nói, nói xong cũng không thêm đề ý là tôi có đồng ý hay không đã hướng qua phía sau tử thi kia mà đi.

Thật là nhúc nhủ, cảm giác hồng mắt.

Cũng không biết là nên gọi Cường Tử là gì, gan lớn coi như xong còn không là cố chấp.

Bất quá ông ta đã bắt đầu hành động, tôi cũng chỉ có thể phối hợp với ông ta, liền lấy dũng khí, một lần nữa cầm thiên địa kích trong tay nhìn chằm chằm vào tử thi kia, chỉ cần hắn có hành động là tôi liền xông lên đâm hắn!

Thi thể người đàn ông kia hiển nhiên bị thiên địa kích làm bị thương không nhẹ, gào rú một hồi lâu, mới lui vào một góc tường, nhìn tôi một cách đề phòng.

Thật sự mà nói, nó đang nhìn cái dao trong tay tôi.

Thấy nó đối với thiên địa kích có chút kiêng kỵ, lúc này tôi mới thoáng buông lỏng được một chút, nhưng tinh thần tôi vẫn hết sức căng thẳng, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cổ thi thể kia, sợ nó đột nhiên phản kích.

Liếc mắt thấy Cường Từ đã đi vòng qua phía sau tử thi kia, động tác của ông ta rất cẩn thận, tay cầm tờ bùa chú vàng không ngừng run rẩy, từng chút từng chút xích lại gần thi thể người đàn ông, đồng thời còn liêu mạn nháy mắt với tôi, cố ý bảo tôi vào gần thi thể kia một chút rồi gây thêm sự chú ý của nó.

Tôi một chút cũng không muốn đến gần cổ thi thể đó chút nào nhưng nếu tôi không gây sự chú ý của nó thì kế hoạch của Cường Từ rất khó thực hiện.

Ta không thể làm gì khác hơn là cắn răng đi lại gần tử thi lia.

“Gừ...” Thấy tôi xích lại gần, từ trong miệng cổ thi thể kia khê kêu lên một tiếng trầm thấp, giống như chó vậy, tràn đầy uy hiếp.

Trong nháy mắt tôi hơi do dự một chút, nhưng tôi rất nhanh chú ý một việc, cái đuôi đen nhánh chỗ vết thương kia đã dài ra không ít so với ban nãy, hiển nhiên thứ ở bên trong đang muốn đi ra!

Tôi không biết đồ vật đó tốt cùng là cái gì, vội vàng nháy mắt cho Cường Từ để động tác ông ta nhanh lên một chút.

Hiển nhiên ông ta cũng biết tình huống nguy cấp, sau khi thấy ánh mắt của tôi liền lập tức xông lên phía trước, đem lá bùa trong tay hung hăng dán lên trán tử thi.

Lòng tôi đều thất lại, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào động tác của ông ta, rất sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cũng may, mặc dù Cường Từ gan dạ một cách ngu ngốc nhưng tố chất thân thể cũng không tệ lắm, động tác hết sức chính xác, lá bùa vàng dán chính giữa mi tâm, dán ngay trên đan điền* của tử thi.

*đan điền: ở đây đang nói ẩn đường giữa hai lòng mày

Nháy mắt thân thể của tử thi kia cứng đờ, thật giống như đã bị định trụ, cả người bất động, ngay cả cái đuôi ở bụng nó cũng không còn chút động tĩnh nào.

Thấy bùa vàng đã được dán vào, Cường Từ thở phào nhẹ nhõm, sau đó ông ta đi tới trước mặt thi thể người đàn ông kia, tay quơ quơ trước mặt hấn ta, chắc chắn thi thể kia đã bị định trụ, cơ thể bất động, liền lấy điện thoại di động ra selfie với nó một cái.

Ta trực tiếp sững người, bây giờ đã là cái thời điểm nào rồi, gan thật lớn

Chờ ông ta chụp xong tôi lập tức giục ông ta đưa tôi rời đi nơi này, mặc dù thi thể kia đã bị định trụ nhưng tôi vẫn có một loại dự cảm, cái vật trong bụng của hấn hết sức nguy hiểm, nếu như nó thoát ra được thì chúng tôi không phải đối thủ của nó.

Cường Từ thấy tôi liên tục thúc giục ông ta, trên mặt có chút mất kiên nhẫn, một bên vừa nói tôi nhất gan, một bên lại lấy điện thoại ra nhanh chóng chụp thêm mấy bức, sau đó mới cất điện thoại đi rồi mới mang theo tôi đi ra ngoài.

Kỳ quái chính là, khi có Cường Từ dẫn đường phía trước, ba thi thể bên ngoài hành lang vậy mà lại không thấy đâu, hành lang rộng rãi như lúc tới vậy, thật giống như ba thi thể cản đường kia chưa từng xuất hiện.

Cường Từ chậm rãi khóa cửa phòng giữ xác lại, rồi mới mang tôi đi ra ngoài.

Sau một phen giằng co, lúc này trời cũng bắt đầu tăng sáng.

Đi không được mấy bước, tôi thấy trong sân phía dưới có một lão đầu có mái tóc hoa râm đang tập thể dục buổi sáng.

“Chết, lão bảo vệ tại sao lại dậy sớm như thế.” Cường Từ thấy lão đầu kia liền dừng bước, vội vàng nói, mặt đầy vẻ chột dạ.

“Ông ta đi làm thì sao, chúng ta không đi cửa chính, đi qua lối chó bỏ ra ngoài là được.” Tôi nóng lòng muốn ra ngoài, nói.

Nhưng Cường Từ cũng rất nghiêm túc, ông ta quan sát mặt địa hình bốn phía xung quanh, sau đó đưa tay mang theo tôi chạy tới vào một cái nhà kho hẻo lánh, nói: “Tạm thời ở đây, nhà này bình thường không ai tới sẽ không bị lão đầu kia phát hiện.”

Nói xong ông ta vẫn nhìn lão đầu kia một cách sợ hãi, sau khi chúng tôi đều đã chui vào kho hàng, đóng cửa lại, ông ta mới nhỏ giọng nói: “Cô không biết đâu, lão đầu kia rất lợi hại, lần trước tôi tới đây bị ông ta bắt được suýt chút nữa đã bị chặt tay, nếu không phải tôi nhanh trí chủ động báo cho cảnh sát không thì bây giờ không chừng đã không còn có thể lái xe được.”

“Chặt tay của anh? Hậu quả nghiêm trọng như vậy?” Tôi không khỏi tò mò, những nơi như nhà hỏa táng này, cho dù có người lên xông vào thì nhiều nhất cũng chỉ phạt tiền hay báo cảnh sát mà thôi, phải có cừu hận như thế nào mới có thể chặt tay người khác?

Mà điều khiến tôi hiếu kỳ hơn chính là, cái tên Cường Tử này đến tột cùng là ai, nhìn hấn như thế này, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên đến cái nhà hỏa táng này.

Gặp ánh mắt hiếu kì của tôi nhìn ông ta, ông ta lúng túng cười một tiếng, ngoảnh mặt đi chỗ khác, hỏi tôi nhìn cái gì.

Tôi hỏi ông ta rốt cuộc là ai, tại sao lại quen thuộc với nhà hỏa táng này như vậy, thậm chí ngay cả chìa khóa phòng giữ xác cũng có, nhất định không phải tài xế taxi bình thường.

“Cô cũng không phải là một tiểu cô nương bình thường a, cô là người không mời mà tới, tự dò xét nhà hỏa táng này. Nếu như ta đoán không sai, cô căn bản không phải do đài trưởng đài hỏa táng mời tới, nếu không cô cũng không đến nỗi cùng tôi lên lên lút lút đi vào.”

Bị ông ta đoán trúng tôi không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, thừa nhận là tôi không phải được mời tới, còn thân phận của tôi, tôi nói chờ Cường Tử nói ra thân phận của mình thì tôi mới có thể nói cho ông ta biết tôi là ai.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Người than khóc

Gặp ta thừa nước đục thả câu, ông ta cũng không để ý, trực tiếp đứng thẳng người nhún vai nói: “Quả thật đây không phải lần đầu tiên tôi tới, tính cả lần này cùng trước đó giờ tôi đến đây tổng cộng là bốn lần. Hai chuyến đầu đến là để thăm dò địa hình cùng làm chia khóa, còn lần trước tôi đến cũng là vì để tìm tiếng nhai nuốt kia, chẳng qua là tôi còn chưa kịp chạm tới phòng giữ xác đã bị lão đầu chết tiết kia bắt được.” Cường Tử nói.

Vừa nói ông ta còn hung hăng tròn mắt nhìn lão đầu đang tập thể dục buổi sáng bên kia một cái.

Tôi không cảm thấy hứng thú với ân oán của ông ta với lão đầu, hỏi ông ta đang êm đẹp sao không lái xe kiếm tiền mà tới nhà hỏa táng này làm cái gì, đây cũng không phải là nơi tốt lành gì.

Hỏi đến câu này, biểu tình trên mặt của Cường Tử liền thay đổi, vẻ mặt ông ta nghiêm túc một chút, thận trọng nhìn bốn phía như cũ, xác định chúng tôi đủ an toàn mới nhỏ giọng nói: “Nói thật, ban đầu tôi tới nơi này để tìm chứng cứ. Tôi nghi ngờ đài hỏa táng này lừa thân nhân của những người chết, đem tro cốt người khác giao cho thân nhân của họ, trên thực tế thi thể người chết bọn họ không được hỏa táng. Có điều trong quá trình điều tra chứng cứ tôi phát hiện an ninh của đài hỏa táng này vô cùng nghiêm ngặt. Chẳng lẽ cô không cảm thấy kỳ lạ sao, chỉ là một đài hỏa táng mà thôi, cũng sẽ không xuất hiện kẻ cướp vào làm gì, vậy thì cần gì làm tường vây cao như vậy đã vậy phía trên còn có lưới điện?”

Nghe ông ta nói như vậy, tôi cũng chú ý tới chuyện này, hỏi ông ta tại sao.

“Bởi vì nơi này của bọn họ có điều mờ ám, làm lưới điện kia căn bản không phải vì để phòng trộm cướp, mà là phòng ngừa thi thể xác chết trong này vùng dậy, lén đi ra ngoài.” Cường Tử nói.

Nghe ông ta nói như vậy tim tôi như bị sét đánh muốn nổ tung, vì phòng ngừa thi thể xác chết vùng dậy chạy ra ngoài mà làm lưới điện lợi hại như vậy, nơi này sản xuất cương thi sao?

Tôi biết, cương thi hình thành điều kiện là hết sức phức tạp, dưới tình huống tự nhiên rất khó tạo thành cương thi, hơn nữa nơi này là đài hỏa táng, thi thể sau khi tôi đây sẽ bị đem hỏa táng, xác suất biến thành cương thi còn thấp hơn.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, chính mắt tôi thấy xác người đàn ông kia đứng lên, tôi cũng tận mắt thấy có ba thi thể nam chẵn ở hành lang.

Cái này đã nói lên cái hỏa táng này lại là rất quỷ dị, chỉ ít ta đã thấy được, có bốn cỗ xác chết vùng dậy..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105-2: Người than khóc 2

“Trừ điều đó ra tôi còn có phát hiện khác. Cái lá bùa tôi vừa dán trên đầu cương thi kia, là tôi xin từ một đệ tử trẻ tuổi của Tô gia, cô là người trong lĩnh

vực này hẳn có nghe nói đến Tô gia chứ. Nghe nói mấy trăm năm trước danh tiếng của Tô gia trong giới xem phong thủy bỗng dưng nổi lên, nhưng vào thời điểm khi tôi tới công ty phong thủy Tô gia tìm sự giúp đỡ thì người Tô gia lại từ chối tôi, không phải vì liên quan đến tiền nong, mà Tô đại sư chỉ nghe tên của đài hỏa táng này đã liền đuổi đánh tôi ra ngoài. Cuối cùng vẫn là con trai Tô đại sư nghe được chuyện của tôi liền lên đưa cho tôi mấy lá bùa để dùng bảo vệ tính mạng. Cô nói, chuyện này liệu có quan hệ với Tô gia hay không? Hiện tại tôi chính là muốn đi tìm chứng cứ, nếu để tôi tra ra được Tô gia cùng đài hỏa táng này có quan hệ, tôi nhất định không tha cho bọn họ.”

Tôi nghe được điều này đã vô cùng khiếp sợ, hỏi ông ta: “Ông nói Tô gia, người đại sư đó có phải tên là Tô Thịnh? Còn người cho ông lá bùa vàng gọi là Tô Đoàn?”

“Ngay cả điều đó cô cũng biết? Cô với Tô gia quan hệ như thế nào?” Thấy tôi có thể nói tên Tô Thịnh và Tô Đoàn, Cường Từ trong nháy mắt đã có chút đề phòng với tôi.

Thấy ông ta như vậy, giống như cùng Tô gia bất hòa, tôi không thể làm gì khác hơn là nói tôi với Tô gia không có bất cứ quan hệ gì, tên bọn họ tôi cũng chỉ nghe nói mà thôi.

Nói đến đây, trong lòng tôi mơ hồ hiện lên chút chua chua, mà tôi cũng không có lừa gạt ông ta, bây giờ tôi với Tô gia thật sự không có quan hệ.

Thấy tôi bảo chỉ là từng được nghe nói đến Tô gia, Cường Từ không nghi ngờ nữa, tiếp tục nói: “Ngoại trừ việc điều tra sự mờ ám của đài hỏa táng, thật ra thì tôi còn có một mục đích khác, chính là tìm thi thể cha mẹ tôi. Cha mẹ tôi bỏ mạng vì tai nạn xe, sau đó hai người được đưa đến đài hỏa táng này, đợi chừng ba giờ, tôi mới được nhận tro cốt của cha mẹ tôi. Nhưng khi tôi chuẩn bị đem tro cốt của cha mẹ tôi về để chôn cất, thì phát hiện phía trên ống khói đài hỏa táng rất sạch sẽ, cơ bản là không có bốc khói đen.”

“Nhà lão Lý ở gần đài hỏa táng, thường thấy thiếu người chết, trước kia cũng hay kể với tôi, nói chỉ cần đốt một người thôi thì khói đen trong ống khói lớn sẽ bốc lên, làm ô nhiễm cả bầu không khí, nhưng khi thiếu cha mẹ tôi lại không có khói đen bốc lên, tại sao? Bởi vậy tôi nghi ngờ thi thể của cha mẹ tôi căn bản vẫn chưa bị thiêu mà vẫn còn trong đây!”

Cường Từ nói xong, vẻ mặt có chút buồn bã: “Phận làm con, khi còn sống không thể phụng dưỡng cha mẹ dưỡng lão thật tốt, sau khi chết dù sao tôi cũng phải đưa cha mẹ đi đến cõi cực lạc, làm sao có thể tùy ý cho phép người khác đem thi thể cha mẹ tôi ra chà đạp. Cho nên tôi mới phải đối đầu với đài hỏa táng, lên lút chui vào nhiều lần.”

“Hóa ra là như vậy.” Tôi có chút đồng tình với Cường Từ, đồng thời đối với ông ta có một chút tín nhiệm.

Ông ta hiểu thuận như vậy thì sao có thể là người xấu?

Kể xong chuyện của mình, ông ta hỏi tôi tại sao lại tới nơi này, có mục đích gì, có phải là cũng có tranh chấp gì đó với đài hỏa táng này hay không.

Tôi lắc đầu, nói tôi tới đài hỏa táng chính là để bắt quỷ chứ không có mục đích khác.

Thấy tôi dám một mình một thân tới bắt quỷ, hơn nữa vừa rồi ông ta cũng thấy uy lực của thiên địa kích. Ông ta bỗng nhiên cười đi lại gần, một lần nữa khôi phục khuôn mặt nhing bơ, một câu đại sư hai câu đại sư. Hỏi tôi dù sao cũng phải bắt quỷ, có thể tìm thử hồn phách của cha mẹ ông ta không, hoặc giúp ông ta tìm thi thể của cha mẹ mình.

Tìm hồn phách của cha mẹ ông ta quả thật là rất khó, mặc dù tôi cũng đang tu luyện âm khí nhưng thực lực bây giờ vẫn còn quá kém, và lại tôi còn chưa học qua thuật chiêu hồn, nếu như bây giờ Trịnh Lâm ở bên cạnh tôi thì còn dễ nói, nhưng lúc này chỉ còn mình tôi, tôi không có bản lĩnh chiêu hồn đó.

Nhưng giúp ông ta tìm kiếm thi thể cha mẹ mình thì có thể. Mặc dù tôi cảm thấy nơi này rất nguy hiểm, chỉ muốn nhanh rời khỏi đây về nhà trông nom cha mẹ tôi.

Nhưng Thuồng luồng tiên vào trong phòng giữ xác vẫn chưa thấy đi ra, không có Thuồng luồng tiên tôi biết trở về trông nom cha mẹ tôi thế nào, có thứ gì tìm tới cửa thì chúng tôi sẽ chỉ có thể chờ chết.

Nghĩ tới đây, tôi tạm thời đồng ý giúp Cường Từ một tay, đồng thời cũng để ông ta hỗ trợ chú ý một chút, có nhìn thấy một con rắn đen nhỏ nào không.

Cường Từ gật đầu một cái.

Sau khi đạt được thỏa thuận, chúng tôi cũng có chút lúng túng.

Sau khi chờ lão đầu kia tập thể dục xong thì đài hỏa táng đã đến giờ làm việc.

Một gia đình khóc lóc đưa một cỗ thi thể đến hỏa táng. Đây là một đại gia tộc, những người thân đi theo đều đi xe riêng tính ra đã hơn mười chiếc, sau khi đưa thi thể vào lò hỏa táng, toàn bộ người nhà ở bên ngoài sảnh quý xuống than khóc dềns thê thảm.

Mà càng kinh khủng hơn chính là, người dẫn đầu của gia tộc này là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi. Phân công rõ ràng, phụ nữ than khóc, đàn ông dập đầu, thậm chí ngay cả vị trí quý lạ đều sắp xếp rất có trật tự. Tất cả mọi người đều nghe theo hiệu lệnh của người đàn ông trung niên kia, chỉ cần ông ta thả tay xuống thì tất cả mọi người bắt đầu than khóc, mà sau khi giờ tay lên thì tiếng than khóc vừa rồi trong chớp mắt đều dừng lại.

Loại hoàn cảnh này nhìn rất quái lạ, không giống như đang cử hành tang lễ mà giống như tiến hành một buổi diễn tập, hoặc là quay phim.

Bởi vì những người này thật sự không hề có một chút đau buồn, nên mới có thể phối hợp ăn ý như vậy, lại có thể khóc theo hiệu lệnh của người khác.

Trong nháy mắt tôi liền bị hấp dẫn chú ý, vị trí bọn họ khóc lóc đối diện chỗ ẩn thân chúng tôi, cách chúng tôi rất gần. Sau khi an bài thỏa đáng cho tất cả người nhà xong, người trung niên kia bịch một tiếng, quỳ gối xuống phía trên cùng đập đầu một cái thật sâu.

Sau đó cũng bắt đầu khóc rống lên.

Hiển nhiên ông ta khóc không giống những người khác, âm thanh nghe rất u oán, khi khóc còn có vắn điệu, bên trong còn xen lẫn một ít từ ngữ nhưng vì những người khác khóc quá ồn ào nên tôi không thể nghe rõ ông ta than khóc cái gì.

Thấy tôi tò mò, Cường Tử lơ dềnh liếc về người đàn ông trung niên kia một cái, nói: “Có phải cô cảm thấy ông ta là đứa con trai rất hiếu thuận nhất, khóc đặc biệt thảm thiết khiến cho người nghe cảm thấy rất thương tâm?”

“Ừ.” Tôi gật gật đầu.

“Bởi vì ông ta là người khóc thuê chuyên nghiệp. Ở thành phố Giang Minh đã không còn những người này, nhưng các vùng quê xung quanh, người nhà của người chết đều muốn mời người khóc thuê đến, nghe nói có thể đem nhớ nhung của người nhà mang cho vong hồn, để cho vong hồn an tâm lên đường, luân hồi chuyển thế.”

“Còn có chuyện này ư, trước giờ tôi còn chưa từng nghe nói qua cái nghề khóc thuê này, lần này coi như được mở mang kiến thức.” Tôi ngạc nhiên nói.

Thấy bộ dáng ngạc nhiên của tôi, Cường Tử cười giải thích tiếp: “Thật ra cái nghề khóc thuê này không tính là hiếm, từ thời cổ đại đã có, giống như các thầy phong thủy vậy. Có điều các thầy phong thủy phần lớn là xem phong thủy chọn mộ huyệt, còn người khóc thuê lại là chuyên khóc trước các vong hồn. Nghe nói người khóc thuê còn có từng bài khóc chuyên biệt, đều có những nhữn bảo khóc khác nhau”.

Thấy ông ta giải thích cặn kẽ như vậy tôi không khỏi kỳ quái, hỏi ông ta làm sao lại biết nhiều điều về người khóc thuê như vậy. Nếu người khóc thuê có thể làm câu thông với vong hồn, tại sao ông ta không tìm người khóc thuê này nhờ tìm giúp vong hồn của cha mẹ mình?

Nói tới đây, Cường Tử thờ dãi một cái liền nói, người có bản lĩnh thật sự đã dần tiêu vong. Hiện tại sở dĩ người bình thường đều chưa bao giờ nghe nói đến nghề nghiệp khóc thuê này, cũng bởi vì người khóc thuê chân chính đã không còn. Bây giờ người khóc thuê ở các vùng quê chẳng qua chỉ là mượn tiếng khóc để kiếm tiền thôi. Ở nông thôn, tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn tương đối nghiêm trọng, nếu như người già cả chết rồi không mời người khóc thuê đến khóc lóc, lảng giềng xung quanh sẽ nói lời khó nghe, nói nhà này bất hiếu.

Dĩ nhiên ông ta cũng từng đi tìm người khóc thuê để câu thông nói chuyện với vong hồn. Lúc đầu người khóc thuê còn hứng thú hỏi, sau khi biết rõ ràng thì người đó nói thẳng không có bản lĩnh câu thông với vong hồn, nếu cần một tang lễ trang trọng cho cha mẹ thì có thể tìm tới ông ta.

Cường Tử lúc này mới từ bỏ ý định, dốc hết tất cả gia sản chạy đến Tô gia tìm sự giúp đỡ, ai ngờ vẫn là ăn canh cá bẻ môn.

Tôi thở dài, bằng sự hiểu biết của tôi với Tô Thịnh, ông ta chặn Cường Tử từ ngoài cửa cũng không có gì lạ. Nếu nói nghiêm túc, ông ta không phải là một pháp sư âm dương thuần túy mà giống như là một người thương nhân, cho nên mới đem phòng làm việc trang trí sang trọng như vậy, thân phận không tốt sẽ không nhận việc, trừ tiền ra thì ông ta không có bất kỳ nguyên tắc nào khác.

Đang xúc động, tôi cũng không biết phải an ủi Cường Tử như thế nào đành đưa mắt nhìn ra ngoài lần nữa.

Nhưng vừa nhìn qua một cái tôi liền phát hiện ra điều dị thường.

Không biết từ khi nào có một đoàn âm khí lớn vây quanh người khóc thuê kia, loáng thoáng có hình dáng cầu một bà lão, bà ấy đang đứng bên người thân đang khóc tang, thì thoảng giơ tay lên giống như đang lau nước mắt vậy.

Giai điệu trong miệng người khóc thuê lúc cao lúc thấp, trong miệng hát cũng nhiều từ hơn.

Tôi cẩn thận nghe một chút, phần lớn đều là khuyên bà lão an tâm mà đầu thai, sau khi chết cũng không cần trở lại tìm người nhà, bà cứ đi tới địa phương của bà, ở bên kia thiếu cái gì người nhà sẽ chuẩn bị đầy đủ cho bà.

Bà lão ở một bên nghe vẫn không chịu đi, càng không chịu đi thì người khóc thuê kia càng ra sức khóc than, giai điệu cũng càng day dứt hơn, lời khuyên cũng thân tình hơn.

Sau khi khuyên một lúc, bà lão rút cuộc gật đầu một cái, nhìn con cháu của bà một cái rồi chậm rãi rời đi.

Sau khi bà lão rời đi, điệu khúc của người khóc thuê cũng dần dần trầm thấp, cuối cùng thu người, từ dưới đất bò dậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Qùy xin chiêu hồn

Dịch: Thư Thư

Hắn vậy mà có thể cùng vong hồn câu thông!

Lúc trước chứng kiến bóng ma tôi còn không xác định, nhưng chờ sau khi lão thái thái đi rồi hắn liền ngừng khóc, nào có chuyện như vậy trùng hợp?

Hơn nữa tôi rõ ràng trông thấy hắn ở một bên khóc, một bên đang nhìn lão thái thái kia chỗ ở phương hướng, từ khóc cũng hình như là đang cùng lão thái thái câu thông, muốn nói hắn không nhìn thấy vong hồn, mới vừa hết thấy đều là trùng hợp, đánh chết tôi cũng không tin!

Tôi lập tức kéo Cường Từ lại, nói cho hắn biết mau ngăn chặn người đang khóc thảm thiết kia, người đó có thể câu thông với vong hồn.

Cường Từ có chút khiếp sợ, nói không có khả năng, hắn chính miệng nói hắn chẳng qua là dựa vào việc này kiếm tiền, chân chính người có bản lĩnh, ai hội giấu diếm bản lĩnh của mình?

"Nguyên nhân cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, ngược lại hắn thời điểm vừa khóc tang, tôi nhìn thấy hắn đứng bên người một lão thái thái vong hồn, hắn một mực lão thái thái kia, mãi cho đến lão thái thái kia đi, hắn mới ngừng khóc." Tôi Vội la lên.

Cường Từ thấy tôi là thật sốt ruột, nói khẳng định như vậy, không nhận được cũng tin vài phần, nhưng hắn cũng không có đi ra ngoài, mà là lấy điện thoại ra, nhìn đồng hồ, nói:" Dựa theo trình tự, còn có còn có nửa giờ nữa tang sự mới kết thúc, kế tiếp người nhà sẽ đem tro cốt, rời khỏi nơi hỏa táng, chúng ta chỉ có thừa dịp lúc người nhà rời đi mới có thể đi ra ngoài, nếu không bây giờ xuất hiện bị lão đầu tử kia bắt được, thì phiền toái rồi."

"Như vậy người khóc thuê làm sao bây giờ?" Tôi không nhận được hỏi.

"Tôi biết nhà hắn ở đâu, chờ chúng ta thoát được ra ngoài, trực tiếp đi đến nhà hắn tìm hắn." Cường Từ nói.

Thấy hắn nói khẳng định như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là chỉ gật đầu, dù sao nhà hỏa táng này có chút không bình thường, lão đầu trông cửa kia nhất định cũng không phải người bình thường, vaanc là không nên đi tìm phiền toái.

Lại ở trong nhà kho đợi một tiếng đồng hồ, người nhà kia lo liệu tang sự rốt cuộc đi ra, vẫn như cũ là người khóc thuê kia dẫn đầu, trên mui xe tùy hành mang theo loa phóng thanh lớn, để âm nhạc đau thương. Cường Từ một mực chú ý cẩn thận phía ngoài, thừa dịp xe tang ngừng trở tầm nhìn của lão đầu trông cửa trong nháy mắt, lẹ làng xen lẫn trong đội ngũ, cũng theo nhạc tang cao giọng khóc lớn, cùng những người nhà khác khóc hòa lẫn cùng một chỗ.

Tôi không kịp đề phòng, cũng tròn tròn mắt nhìn toàn bộ.

"Sững sờ cái gì, khóc a." Thấy tôi vẻ mặt như chưa tỉnh mộng, Cường Từ len lén tú

m tôi, thấp giọng nói.

Tôi lúc này mới phản ứng được, cũng may người nhà hắn liên tục chỉ lo bị thương, không có mấy người chú ý tới, nhưng chỉ kỳ quái nhìn tôi, cũng không có nói gì thêm.

Tôi đành phải cúi thấp đầu xuống, cũng giả bộ làm ra một bộ bị thương sầu não đáng vẽ, đi theo đại bộ phận người cùng nhau ra ngoài.

Lúc Đi ngang qua lão đầu giữ cửa, tôi chợt cảm giác một cỗ lạnh lẽo, kia hàn ý lạnh như băng đến cực điểm, độ dày tương đối cao, xem ra tôi đoán không lầm, lão đầu này quả nhiên không đơn giản!

Tôi sợ hắn nhìn ra tôi cùng Cường Từ có vấn đề, đầu càng hạ thấp, vội vã từ bên cạnh hắn đi qua.

Mãi cho đến ra khỏi nhà hỏa táng, tôi vẫn là hết sức khẩn trương.

Không biết vì sao, tôi đi vào cái nhà hỏa táng này, so với đi đứng trước âm phủ còn khẩn trương hơn, giống như nhà hỏa táng này so với hôn lễ Lâm Yên Nhi ở Tô gia âm trạch càng nguy hiểm hơn.

Tôi có chút hối hận chọn nhà hỏa táng này là nơi bất quý, nếu như lúc đó tôi đi xa chút, chọn một bãi tha ma bất quý, cũng không có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy?

Chỉ là hối hận cũng đã chậm, chúng tôi đi theo đội ngũ đưa tang đi rất xa, mới thoát khỏi đội ngũ, trở lại trên xe taxi của Cường Từ.

Cường Từ lái xe chạy thẳng tới khu vực thành phố Giang Minh, dọc đường tôi nói với hắn, vừa rồi tôi cảm giác được một cỗ mãnh liệt âm khí ở trên người lão đầu trông cửa, hắn đoán sai, lão đầu trông cửa kia rất nguy hiểm, sau này khi đi vào nhà hỏa táng, phải cẩn thận một chút, không thể lại bị hắn bắt được.

Cường Từ gật đầu một cái, đối với tin tức này cũng không cảm thấy bất ngờ gì.

Lái xe khoảng nửa giờ, hắn đem xe dừng ở một cái thôn khu đang được khai phá.

Cửa thôn là một quầy bán đồ ăn vặt, bên trong đứng một người phụ nữ, đang đan áo len câu được câu không nói chuyện với nhau.

" Chính là nơi này, đây là nhà của kẻ khóc thuê kia, đó là vợ của hắn, chúng ta chờ ở đây, hắn vội vàng làm xong, nhất định sẽ trở lại." Cường Từ nói.

Nói xong còn cười hỏi tôi bị giày vò cả đêm, có đôi bụng không để hắn đi trong quán kia mua cho tôi chút gì đó ăn.

Tôi cũng không khách khí với hắn, trực tiếp để cho hắn mua cho tôi chút bánh ngọt các loại để lót dạ cái bao tử.

Sau khi ăn xong, chúng tôi ngồi ở trong xe chờ người khóc thuê trở về, trong lúc nhàm chán, tôi liền móc ra thiên địa kích, như có như không nghiền cứu.

Vốn dĩ trải qua lần trước bị dương khí trong thiên địa kích phản phệ một chuyện, tôi là không dám sẽ tùy ý sử dụng nó, bất quá lúc ở nhà hỏa táng tôi phát hiện trong thiên địa kích lại xuất hiện không ít âm khí, dương khí tôi không thể dùng, nhưng âm khí đối với tôi mà nói, thế nhưng thực là thứ tốt có một không hai.

Thiên địa kích chính nó vốn lấy dương khí cùng âm khí làm vật dẫn, hắn là tự bản thân nó có thể có chức năng thu nạp âm khí.

Hơn nữa, đoạn thời gian trước tôi mới từ Tô gia âm trạch đi ra, nơi đó là chỗ âm giới, có nhiều quỷ như vậy, tự nhiên âm khí dày đặc, nghĩ đến thiên địa kích hay là ở thời điểm đó đã hấp thu không ít âm khí.

Thứ đem trên người còn sót lại một chút âm khí ngưng tụ thành luồng âm khí, sau đó hướng thiên địa kích đưa đến vị trí tiêu âm ngưng rồi đi, vừa mới tiếp xúc đến thiên địa kích, thì có một cỗ âm khí theo âm tuyến hướng phía trong đan điền đi vào.

Tôi nhất thời mừng rỡ, xem ra thiên địa kích này thật đúng là đồ tốt, mặc dù bây giờ âm khí rời rạc, giống như cây bông vải, mặc dù chiếm diện tích lớn, nhìn qua giống như có rất nhiều đáng vẻ, nhưng trên thực tế, nồng độ cũng không cao, sau khi tiến vào trên đan điền tôi sau trải qua sức nén, cũng không có bao nhiêu.

Nhưng chỉ ít có thể khẳng định, thiên địa kích sẽ chủ động hấp thu âm khí, sau đó vì tôi cung cấp âm khí bảo vệ.

Bởi vì tôi cũng không phải chân chính là quỷ, tôi nếu muốn hấp thu âm khí nhất định phải thông qua một môi trường khác truyền lại, cũng không thể hấp thụ âm khí trực tiếp từ môi trường tự nhiên, cho nên sau khi tiểu ngư âm sau khi biến mất, cả người tôi cũng như bị phế đi, cũng không biết nên như thế nào mới có thể thu nạp âm khí. Bây giờ đã tốt hơn nhiều, mặc dù hiện tại trong đan điền tôi âm khí cũng không dày đặc, nhưng tổng chung quy lại so với không có thì vẫn tốt hơn, ít nhất khi đi lại nhà hỏa táng, tôi sẽ an toàn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106-2: Qùy xin chiêu hồn 2

Ngau sau khi tôi xuống xe, người đang tôi cách thật xa, đột nhiên người khóc thuê kia ngẩng đầu nhìn tôi liếc mắt một cái.

Sau khi nhìn tôi, hắn vội mà trực tiếp quẹo vào khúc quanh, quay đầu xe đi.

"Độc, hắn muốn chạy!" Cường Từ cũng phát hiện người nọ là người khóc thuê, thấy hắn đột nhiên quay đầu xe, lập tức kêu tôi lên xe, sau đó lái xe đuổi

theo hắn.

Người nọ đi chính là xe điện, chỉ một chút thời gian đã bị Cường Từ đuổi theo.

Thấy chạy không được nữa, người khóc thuê không thể làm gì khác hơn là từ trên xe điện đi xuống đối Cường Từ nói:

" Tôi thật không giúp được ông, tôi đều nói rồi, tôi làm việc này chính là muốn lẩn lộn kiếm ăn, căn bản không có bản lĩnh cùng vong hồn câu thông a, ông cũng đừng làm khó dễ tôi nữa."

" Phải không, vậy tại sao ông mới vừa nhìn thấy tôi liền bỏ chạy làm gì?" Tôi hỏi.

"Tôi có chạy sao? Tôi chính là đột nhiên nhớ tới còn có chút chuyện khác, đi nhà người thân một chuyến." Người khóc thuê tránh né ánh mắt của tôi, quay đầu nói.

Tôi phát hiện thời điểm hắn đổi mặt tôi, có chút chột dạ, nói lời cũng không dám nhìn vào mắt của tôi.

Hiển nhiên hắn là phát hiện trên người tôi âm khí dày đặc, mới muốn tránh né.

Nghĩ vậy, tôi thần sắc ngưng trọng một ít, nói:

"Đại thúc người đừng sợ, tôi đối với ngài không có ác ý, cũng là Cường Tử tìm tôi đến hỗ trợ, tôi mới tới tìm ngài, kỳ thực màn khóc thuê vừa rồi của ngài tôi đều nhìn thấy hết, ngài thành công khuyên lão thái thái kia ly khai, đầu thai chuyển thế, vì cái gì càng muốn che dấu năng lực của mình, nói mình không có bản lĩnh đây?"

Thấy tôi trực tiếp nói trắng bạch ra vậy, người khóc thuê sắc mặt có chút khó coi, bất quá hấn rút cuộc cũng chịu nhìn thẳng vào tôi, nói:

"Cô gái, ta không biết cô là người nào, nhưng cô đã nói ra chân thành như thế, chú cũng khuyên người một câu, không nên đi đến nhà hỏa táng kia tìm phiền toái, người bên trong đó, người treu không nổi đâu."

"Nga? Tại sao người lại nói vậy?" Thấy hấn chịu mở miệng, ta tức khắc hỏi.

"Không có gì, người chính là phải nhớ kỹ lời của chú là được." Nói ra nhà hỏa táng, lời lẽ của hấn vẫn còn có chút úp mở, rõ ràng không muốn nói thêm.

Cùng tôi nói xong, hấn lại khuyên Cường Tử, để cho Cường Tử không nên quán quýt chuyện đã xảy ra, người mất đã qua đời, người sống mới là trọng yếu nhất không nên bởi vì người chết ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Không hổ là người khóc thuê chuyên nghiệp, khuyên người cũng là một bộ thâm tình.

Thậm chí ngay cả tôi cũng hiểu được cố chấp tìm thi thể ba mẹ hấn có chút không tác dụng, dù sao ba mẹ hấn cũng không có ở đây, cho dù tìm được, cũng hông thể khiến bọn họ sống lại, cần gì phải mạo hiểm như vậy chứ.

Bất quá nói đi thì nói lại, tôi cùng người khóc thuê đều là đứng nói chuyện không đau eo*, nếu như đổi thành là ba mẹ tôi gặp loại sự tình này thì tôi cũng sẽ phần đầu quên mình vạch trần âm mưu của nhà hỏa táng.

* đứng nói chuyện không eo: Nói suông

Nghĩ vậy, tôi giữ vững trầm mặc, không phát biểu ý kiến nữa, dù sao thì nhà hỏa táng kia tôi nhất định phải quay lại, về phần Cường Tử có muốn hay không tìm thi thể cha mẹ hấn, hoàn toàn tùy vào tâm của hấn.

Cường Tử bị người khóc thuê khuyên cũng không lên tiếng, tôi cùng người khóc thuê cho là hấn bị thuyết phục, muốn bỏ qua.

Ai ngờ chờ người khóc thuê nói xong, đến lúc thời điểm Cường Tử phát biểu ý kiến, Cường Tử đột nhiên đối người khóc thuê quỳ xuống, bang bang đập đầu hai cái, nói:" Nếu ngài có thể gọi linh hồn, liền xin ngài giúp tôi, dù cho tìm không được cha mẹ tôi thi thể, tôi cũng muốn theo chân bọn họ chào tạm biệt một lần cuối!"

Nói xong hấn hai mắt nhìn chăm chăm người khóc thuê, đáy mắt thần sắc kiên định, chỉ cần người khóc thuê không giúp hấn, hấn liền quỳ tại chỗ không đi.

Người khóc thuê cũng bị sợ hết hồn bởi động tác bất thình lình của Cường, lui về phía sau 2 bước, sau đó thật sâu thở dài, nói:

"Người tiểu tử này, tôi vừa mới theo người nửa ngày nói lâu như vậy đều là vô ích đúng không, tôi không thể giúp được người, coi như ta thật sự có thể chiêu hồn, cũng không thể gọi linh hồn cha mẹ người trở về, bởi vì bọn họ..."

Nói tới này, người khóc thuê chợt ý thức được mình nói sai, chợt ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Nuôi cương thi?

Dịch: Quỳnh Anh

Edit & beta: vietwriter

"Bọn họ thế nào? Hồn phách cha mẹ tôi đến tột cùng thế nào?" Cường Tử nghe rõ, nhất thời nóng nảy.

Thậm chí hai tay ông ta còn ôm lấy hai chân người khóc thuê, như sợ ông ta chạy đi.

Mặt người khóc thuê đầy vẻ hối hận, nhưng ông ta đã lỡ lời rồi, muốn thu lại cũng khó, đành phải giật giật chân để khỏi Cường Tử buông chân ông ta ra trước, có chuyện gì thì vào trong tiệm của ông ta nói.

Thấy ông ta rút cuộc đã chịu mở miệng, Cường Tử vội vàng buông chân ông ta, từ dưới đất đứng lên kéo ông ta lên xe taxi để đưa ông ta về.

Người khóc thuê không chịu, nói ông ta còn có xe điện, sẽ tự đi xe của mình trở về nhà.

Cường Tử sợ ông ta muốn chạy trốn liền lái xe đi sát ở phía sau.

Lúc về tới cửa tiệm, người khóc thuê bảo vợ đi ra ngoài mua thức ăn, nói buổi trưa mời chúng tôi ăn cơm, nhờ vợ ông ta chuẩn bị một chút.

Ông ta giữ chúng tôi lại ăn cơm là giả, chủ yếu là muốn để vợ ông ta đi ra ngoài.

Chờ đến khi vợ ông ta đi, tôi liền hỏi sao phải để vợ ông ta ra ngoài, chẳng lẽ vợ ông ta không biết ông ta là người khóc thuê?

Mặt người khóc thuê lộ chút phức tạp, hai mắt nhìn tôi thật sâu, nói: “Cháu gái, cháu vừa gia nhập giới này phải không? Loại chuyện này mình biết là được, tốt nhất không nên để người nhà biết nếu không về lâu dài sớm muộn sẽ liên lụy tới người nhà...”

Liên lụy người nhà?

Tôi cả kinh trong lòng, vội vàng hỏi ông ta liên lụy thế nào.

Ông ta lẩn nhử thờ dài, đưa mắt nhìn về một xó xỉnh trong tiệm. Lúc này tôi mới phát hiện trong góc có bày một khung ảnh, bên trong khung là ảnh chụp hai người, chính là người khóc thuê và một người phụ nữ.

Nhưng người phụ nữ trong ảnh không phải là bà vợ vừa rồi của người khóc thuê.

Tôi liền hỏi người trong khung ảnh là ai?

Bà ấy không phải là vợ người khóc thuê nhưng động tác giữa bà ấy và người khóc thuê vô cùng thân mật, quan hệ chắc chắn không tầm thường.

“Đây là người vợ quá cố của tôi, năm đó cũng vì chuyện đài hỏa táng mới khiến cô ấy chết sớm. Cho nên tôi mới khuyên các người, đừng nên chọc vào đài hỏa táng kia. Hơn nữa cô là người thấy âm dương cũng tuyệt đối không nên nói cho người nhà biết, nếu không sớm muộn cũng sẽ liên lụy tới người nhà, không riêng gì chú, chú đã từng biết nhiều đại sư âm dương, cuối cùng đều không một ai may mắn tránh được, không thoát được lời nguyền này.” Người khóc thuê nói.

Giọng của ông ta mười phần trầm thấp, hiển nhiên tình cảm giữa ông ta với người vợ quá cố kia rất sâu đậm. Mà từ trong lời nói của ông ta cũng không khó nhận ra ông ta cũng từng là một nhân vật lớn một phương, có điều sau biến cố nào đó mới lạc tới thôn làng nhỏ này làm một người khóc thuê bình thường.

Nghe được chuyện này, tâm tình tôi cũng có chút sa sút, nhỏ giọng xin lỗi người khóc thuê, sau đó nói: “Quả thật cháu mới gia nhập nghề này chưa được chưa lâu, nhưng người nhà cháu không biết năng lực của cháu, vậy mà bây giờ cũng bị liên lụy. Lần này cháu đi đài hỏa táng cũng bởi vì muốn cứu người nhà.”

Nói xong tôi lại hỏi hồn phách cha mẹ Cường Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thi thể cha mẹ ông ta theo như nói là không có đốt, chỉ cần thi thể không bị đốt thì địa hồn vẫn còn, những linh hồn còn lại kia thì vẫn theo quá trình bình thường, hẳn vào âm phủ chờ đầu thai mới đúng.

Sau khi hồn phách đầu thai, địa hồn bám ở trên thi thể mới tiêu tán, thi thể trong chớp mắt liền thối rữa thành một đồng xương khô.

Mà toàn bộ quá trình này cũng chỉ cần gần hai tháng, hai tháng đó cũng chính là quá trình thối rữa của thi thể.

Nếu thi thể không bình thường, tức hồn phách có oán khí rất cao sẽ tạo thành quỷ hồn, không chịu đầu thai chuyển thế, như vậy địa hồn sẽ vẫn ở lại trên thi thể người, chỉ cần đất hồn không tiêu tán thì thi thể vĩnh viễn sẽ không thối rữa thành xương cốt.

Đây cũng là lý do tại sao trên phim truyền hình thường diễn người trộm mộ đụng phải hài cốt còn nguyên sẽ rất lo lắng, bởi vì phạm là hài cốt còn thịt ngoại trừ chết chưa lâu thì đều là địa hồn không tiêu tán, hồn phách vẫn còn, loại tình huống này dễ dàng thấy nhất là xác chết sống dậy. Nếu muốn tạo thành cương thi thì địa hồn không được tiêu tán cũng là một trong những điều kiện cơ bản.

Dựa theo như lời Cường Tử, thời điểm cha mẹ ông ta xảy ra tai nạn xe đại khái là hơn một tháng trước, lúc này hồn phách sau khi từ vong coi như tiến vào âm phủ, chỉ cần có lời chiêu hồn thì vẫn có thể gọi trở về. Người khóc thuê lại nói hồn phách của họ không thể chiêu được, vậy chỉ có thể có một khả năng, chính là hồn phách cha mẹ anh ta bị người khác khống chế, hoặc là thi thể bị người khác khống chế, hai người này chỉ cần bị người bắt giữ thì hồn phách không cách nào hiện thân.

Giống như tình huống của em họ tôi vậy.

Đến lúc này, tôi cơ bản có thể khẳng định thi thể cha mẹ Cường Tử bị đài hỏa táng làm gì đó phi pháp, cũng không chừng đài hỏa táng dùng những thi thể này để bồi dưỡng cương thi cũng nên.

Nghĩ tới đây tôi lập tức hỏi người khóc thuê có biết cương thi được hình thành như thế nào không, ông ta có thể chiêu hồn hồn phách, hơn nữa đáng vẻ ăn nói bất phàm hẳn là kiến thức rất uyên thâm.

Thấy tôi nhắc tới cương thi, người khóc thuê nhìn tôi với vẻ bất ngờ, ánh mắt lộ ra một tia tán thưởng, nói: “Cháu mới vào giới không lâu, có thể thông qua những gì ta vừa nói lại nghĩ đến cương thi, đầu óc thật tốt a.”

Rồi ông ta nói tiếp: “Có rất nhiều phương pháp tạo thành cương thi, mặc kệ tạo thành như thế nào thì cũng không thoát được khỏi một nguyên lý, chính là sử dụng âm khí.”

“Thi lấy âm làm gốc, phải có đầy đủ âm khí để chống đỡ, địa hồn trên thi thể có thể thông qua âm khí phát triển lớn mạnh, đến thời điểm đủ lớn mạnh nó có thể chi phối thi thể thì sẽ tạo thành xác sống.”

“Sau khi thành xác sống, thi thể đó coi như tiến vào ngưỡng cửa cương thi, bất quá chỉ là xác sống sơ cấp sẽ không có lực sát thương gì, vẫn chưa thể gọi là cương thi. Tiếp theo bọn họ cần một lượng âm khí rất lớn để tu luyện, sau khi tu luyện tới mức răng dài ra mới chính thức gọi là cương thi.”

Thông qua một lượng âm khí lớn để tiến hành tu luyện.

Hôm qua lúc đi tới đó tôi đã nhìn qua, về mặt địa lý mà nói đài hỏa táng kia không phải là nơi âm khí hội tụ, nhưng nơi đó có rất nhiều thi thể ra ra vào vào hằng ngày khiến âm khí rất nồng đậm.

Mặc dù âm khí nơi đó đậm đà nhưng cũng chỉ là so sánh với những nơi khác mà thôi, đối với tu luyện thi thể mà nói, âm khí như vậy là quá nhạt, đừng nói so sánh với âm trạch của Tô gia, ngay cả cái động dưới cây nơi chúng tôi phát hiện thiên địa kích thì âm khí so với đài hỏa táng cũng đậm đặc hơn rất nhiều.

Cho nên âm khí trong đài hỏa táng nhất định không thể chống đỡ được quá trình tu luyện cương thi. Vậy thì âm khí từ đâu tới?

Chân mày tôi nhíu lại càng ngày càng sâu, câu trả lời cũng tự động bật ra trong đầu, bên trong có vật chứa âm khí, chính là thi thể.

Phương thức này giống như đã từng quen biết, giống hệt phương pháp luyện chế cổ trùng, đem tất cả xác sống cùng các thi thể chứa nhiều âm khí thả vào một không gian kín để bọn họ tự giết lẫn nhau, cuối cùng có thể lưu lại chính là cương thi!

Cho nên từ trong phòng giữ xác mới có thể truyền ra tiếng nhai nuốt, căn bản là thi thể sau biến thành xác sống đang gặm ăn những thi thể khác, mà phòng giữ xác tối hôm qua chúng tôi lên vào chính là cái lồng nuôi dưỡng cương thi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107-2: Nuôi cương thi? 2

Nghĩ tới đây, tôi lập tức cảm thấy không rét mà run, trên trán đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Người khóc thuê thấy phản ứng này của tôi, lấy ra một ít khăn giấy đưa cho tôi, để cho tôi lau mồ hôi.

Ngay trước mặt Cường Tử ông ta cũng không nói toạc ra, chỉ nói: “Nếu cháu đã nghĩ rõ ràng sẽ thấy lời khuyên của chú là không thừa thãi, cách đài hỏa táng kia xa một chút, tự giải quyết cho tốt đi.”

Tôi từng sờ gật đầu một cái, tinh thần vẫn còn chưa tỉnh táo khỏi từ kinh hãi.

Thấy ngay cả tôi cũng gật đầu, Cường Tử không khỏi nóng nảy, hỏi tôi xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên biến thành như vậy.

“Không có gì, tôi phải quay về một chút, có chuyện gì thì tối nay nói sau.” Tôi nói.

Nói xong, tôi cảm ơn người khóc thuê một tiếng, liền để Cường Tử đưa tôi về nhà.

Cường Tử vẫn như cũ không cam lòng, nhưng thấy đáng về mặt hôn mật của tôi, hơn nữa tôi có nói qua tối sẽ liên lạc nên ông ta lúc này mới gật đầu một cái, lấy số điện thoại của tôi, nói buổi tối sẽ liên lạc với tôi.

Từ nhà của người khóc thuê, Cường Tử liền đưa tôi trở về căn biệt thự lớn. Cha mẹ tôi cũng không biết vì sao vẫn nằm hôn mê bất tỉnh trên giường như cũ.

Tôi sợ bọn họ ngủ lâu, sẽ xảy ra vấn đề gì liền lấy nước nóng đơn giản lau qua thân thể bọn họ một chút, lại cho bọn họ uống nước đường, để duy trì năng lượng rồi mới đi xuống lầu một, ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi.

Bây giờ ở đài hỏa táng kia rõ ràng có kẻ bắt lương đang lợi dụng thi thể để nuôi cương thi, hơn nữa người nuôi cương thi kia thực lực rất thâm sâu, ngay cả Tô Thịnh đối với hắn ta cũng phải tránh lui, hiển nhiên hắn rất có thực lực.

Sẽ là ai chứ?

Lâm Yến Nhi? Vương quả phụ? Lý Chùy?

Trong đầu tôi xuất hiện ba người này, những người tôi biết có thể làm ra chuyện này dường như cũng chỉ có ba người bọn họ.

Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại một chút lại có rất nhiều điểm rất khả nghi. Lâm Yến Nhi bản thân cô ta là lệ quỷ, thủ hạ còn có một đám tiểu quỷ, không cần phải phí tâm tốn sức đi nuôi cường thi.

Hơn nữa mặc dù quỷ cùng cường thi có mối quan hệ không thể tách rời, nhưng tóm lại mà nói vẫn là tương sinh tương khắc, Lâm Yến Nhi muốn không chế thi thể sẽ phải mất nhiều khí lực hơn so với không chế quỷ rất nhiều.

Về phần Vương quả phụ, bà ta mặc dù đều ra tay vào những thời điểm tôi không chú ý, nhưng Tô Mộc cùng Đường Dũng đều đã từng nói, thực lực của Vương quả phụ không hề cao, ở sau bọn họ một quãng dài, muốn nuôi cường thi để tăng thực lực của mình thì còn có thể.

Nhưng Vương quả phụ cùng Tô Mộc có khúc mắc, còn từng khiến Tô Đoàn bị thương nặng như vậy, từ điểm này nhìn ra thì chuyện này lại không giống do Vương quả phụ làm.

Còn Lý Chùy, hẳn là người đáng nghi nhất, bởi vì bản thân hẳn là Long phù, tôi biết ở Thái Lan cũng có phương pháp không chế thi thể, bất quá nó là không gọi là nuôi thi mà được gọi là Kuman Thong gì đó.

Về phương diện này tôi không hiểu nhiều, Tô Mộc cũng chưa từng nói qua. Nhưng bằng bản lãnh cộng với sự hiểu biết của ông ta đối với xác chết thì thông qua loại phương pháp này để nuôi cường thi, ngược lại rất có thể.

Nghĩ tới đây, trong đầu tôi bỗng nhiên hiện ra một người khác nữa.

Gã đệ tử Cẩn Thi phái.

Bọn họ chuyên môn là nuôi loại thi này, đối với thi thể có tố chất càng mạnh mẽ càng tốt, nếu như đài hỏa táng kia là do bọn họ mở thì...

Nghĩ tới đây, tôi lập tức lấy điện thoại gọi cho Đường Dũng.

Là anh ta đem thả gã Cẩn thi phái kia đi, hẳn là anh ta có thể biết gã đệ tử Cẩn Thi phái kia ở nơi nào.

Tôi muốn thấy anh ta có thể đem gã nam tử Cẩn thi phái kia tìm trở về hay không.

Đường Dũng nhận điện thoại của tôi rất nhanh, tôi vừa mới gọi thì trong điện thoại đã truyền tới giọng kinh ngạc vui mừng của Đường Dũng: “Dương Dương, có phải là em nhớ anh không? Sau cùng vẫn quyết định thả cho anh phải không?”

“Đối cộng lòng, tôi có chuyện quan trọng muốn tìm anh!” Tôi tức giận nói.

Vốn trong lòng tôi vì chuyện ở đài hỏa táng mà trong lòng rất nặng nề, nhưng bị Đường Dũng trêu ghẹo, vậy mà lại khiến cho tâm tình tôi được thả lỏng đi rất nhiều.

“Chuyện kết hôn còn không phải quan trọng sao, em ở đâu, anh qua tìm em.” Giọng anh ta giống như rất tủi thân vậy.

Tôi cũng lười nói nhảm cùng với anh ta liền đưa địa chỉ căn biệt thự này cho Đường Dũng.

Mười phút sau, Đường Dũng đã thở hổn hển xuất hiện ở cửa biệt thự.

Nghe thấy tiếng gõ cửa của anh khiến tôi sợ hết hồn.

Bởi vì nhà anh ta cách căn biệt thự này đủ xa, cho dù lái xe thì ít nhất cũng phải mất chừng nửa giờ.

Nhưng anh ta chỉ dùng mười phút đồng hồ, hơn nữa nhìn dáng vẻ mồ hôi đầm đìa, rõ ràng là chạy tới.

Lòng tôi không khỏi thấy ấm áp, lập tức tìm khăn ướt lau mồ hôi cho anh ta, tiện lấy chai nước đưa cho anh ta, để anh ta uống miếng nước ngồi nghỉ ngơi một chút.

“Cảm ơn Dương Dương, hóa ra em cũng thương anh như vậy, sợ anh mệt. Nhưng em yên tâm, thể lực chồng em rất tốt, chạy con đường ngắn như vậy căn bản không coi là gì.” Đường Dũng kinh ngạc vui mừng nhận lấy nước, nhưng anh ta cũng không có uống mà nhìn tôi nói ba hoa.

“Đúng thế, lão Đại của tôi trước kia chạy trốn đã quen, quãng đường từng ấy đối với anh ấy căn bản không là gì cả, trước kia anh ấy từng vắt chân lên cổ chạy trốn chết một ngày một đêm” Diệu Diệu cũng không yếu thế, đột nhiên xuất hiện từ bên cạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Thuật đơn giản của Long Phù

Dịch: thư thư

Edit & beta: Thương Nguyễn

"Đường Diệu Diệu, ở đây không có phần cho nhóc nói chuyện! Người lớn đang nói chuyện trẻ con không nên xen vào!"

Đường Dũng bị nói đến mặt đỏ lên, nhất thời như con thỏ bị đập đuôi, hường Diệu Diệu mắng.

Nhìn thấy Diệu Diệu, tâm tình tôi vốn nặng nề liền được tháo gỡ, hiểu rõ hơn rất nhiều.

Mặc dù tôi không thể tiếp nhận tình cảm của Đường Dũng, nhưng trong khoảng thời gian này tiếp xúc với nhau, tôi bất tri bất giác đã thành thói quen có Đường Dũng và Diệu Diệu bên cạnh.

Bây giờ có thể lại tiếp tục nhìn thấy bọn họ, tôi lại có một loại hạnh phúc đến nỗi không nói thành lời.

Nhìn Diệu Diệu cười một tiếng, tôi nhìn về phía Đường Dũng, hỏi hần:

"Thế nào chỉ có Diệu Diệu ở nơi này? Trịnh Lâm đâu?"

"Trịnh Lâm? Nó không phải đi cùng em sao?" Đường Dũng sững sốt một chút, kỳ quái nhìn tôi.

"Không có, lần trước tôi để cho anh tách ra nó liền cùng anh đi theo, sau đó thì không thấy quay lại." Tôi thấy Đường Dũng biểu cảm không giống đang cùng tôi đùa giỡn, lập tức luống cuống.

Trịnh Lâm là tiểu quỷ của tôi, lẽ ra phải luôn luôn ở bên cạnh tôi mới đúng, nhưng chính mắt tôi nhìn thấy nó cùng Đường Dũng đi rồi, Đường Dũng là người đem nó tạo ra, tình cảm tất nhiên là không bình thường, cho nên Đường Dũng không gì đáng trách, tôi vẫn không có suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ Đường Dũng nói nó không có đi theo hần, vậy khoảng thời gian này nó đi đâu?

Thấy tôi lo lắng, Đường Dũng liền vỗ vỗ bả vai của tôi, để cho tôi bình tĩnh một chút, bây giờ quan trọng là xác định nó có hay không gặp chuyện không may, chỉ cần nó còn an toàn, vậy thì không có chuyện gì lớn.

Đường Dũng nói cũng có lý, tôi lập tức gạt đầu một cái, hỏi hần làm sao mới có thể xác định Trịnh Lâm an toàn.

Đường Dũng nói tôi là chủ nhân của Trịnh Lâm, cùng Trịnh Lâm huyết mạch tương thông, chỉ cần tôi phát ra tin tức tìm kiếm Trịnh Lâm, nó nhất định có thể cảm giác được, nó trả lời tôi tức là nói lên nó bây giờ là an toàn.

Tôi lập tức gạt đầu, hỏi Đường Dũng tôi nên làm thế nào phát ra tin tức tìm kiếm Trịnh Lâm.

Đường Dũng nói thông thường Long Phù đều có một bộ thuật pháp, bất quá tôi không phải là Long Phù, cũng không có học qua cơ bản thuật Long Phù, nên cũng không dùng được.

Cũng may trên người tôi có âm khí, có thể mượn nhờ hần tôi làm một số thuật đơn giản của Long Phù, bất quá tôi phải chịu chút ủy khuất mới được.

Nói xong hần có chút xấu hổ cúi đầu, giả bộ ngượng ngùng nhìn tôi, nói: "Em có nguyện ý không?"

"Nói nhảm, anh nói thẳng muốn tôi làm cái gì là được." Thấy hần đáng vẻ giả mồm dê tiện tôi liền không nhận được muốn chửi mắng hần.

"Cời y phục xuống, sau đó..." Đường Dũng mặt càng đỏ, ánh mắt gian xảo ở trên ngực tôi liếc một cái, bí ối nói.

Không đợi hần nói xong, tôi liền cảm giác mình lại bị đùa giỡn, trực tiếp một cái tát đánh vào trên vai hần, phản nộ nói:

"Anh có thể hay không có chút đứng đắn? Trịnh Lâm mất tích anh còn có tâm tư đùa giỡn với tôi!"

"Oan uổng a, lần này anh thực sự là nghiêm túc!" Đường Dũng bị đánh, nhất thời buồn bực nhìn tôi, khuôn mặt hận không thể nhả thành bánh bao, nói rằng hần thực có nhiều ủy khuất nha.

Ngay cả Diệu Diệu cũng không đành lòng nhìn Đường Dũng như vậy, giải thích:

"Chị Dương Dương, chị lần này thật oan uổng anh của em rồi, anh ấy muốn thi triển Long Phù thuật gọi Trịnh Lâm, nhất định phải mượn dùng âm khí của chị, mà trên người chị âm khí cũng không phải là rất nhiều, cho nên không thể có bất kỳ lãng phí nào, bây giờ chỉ có thể đem ba chỗ đan điền đều đánh

cùng tập hợp một chỗ, hẳn dùng âm khí của chị thi triển ra thuật Long Phù."

Nhìn Diệu Diệu nói với dáng vẻ nghiêm trang như vậy không giống như đang lừa dối tôi.

Hơn nữa hẳn nói quả thực có chút đạo lý, tôi chỉ bán tín bán nghi nhìn Đường Dững liếc mắt một cái, nói:"Thế à, vậy tôi hiểu làm anh rồi."

"Em hiểu rồi chứ? Em như vậy oan uổng cho anh, tốt xấu cần bày tỏ một chút gì đi chứ!" Đường Dững thấy tôi xin lỗi, trên mặt ùy khuất nhất thời tan thành mây khói, một lần nữa nhếch miệng cười bi ối tiến lại gần tôi.

Tôi đành phải đưa tay tới, để hẳn đem cái đánh vừa này trả lại.

Ai biết hẳn thế mà trực tiếp kéo lại tay của tôi, dùng sức kéo một cái ôm tôi vào trong ngực, nói:

"Duong Duong, anh mới không nỡ đánh em, làm sao có thể đánh em a, từ giờ trở đi anh sẽ là thần bảo vệ của em, bất kể em đối với anh làm cái gì anh đều không một câu oán hận, miễn là em vui vẻ thì tốt rồi."

Hắn lời nói này quá buồn nôn đi, lời nói khiến tôi cả người đều nổi da gà, vội vã đẩy hẳn ra, lúng túng nói: "Được rồi được rồi, tôi đã biết, chúng ta mau bắt đầu đi."

"Được." Đường Dững nghe rồi cười một tiếng, tiếp đó chỉ vào quần áo trên người tôi, nói:

"Em phải đem quần áo cởi xuống mới được, ngoại trừ da dẻ ở ngoài, bất luận quần áo hay thứ gì cũng sẽ gây trở ngại đến độ tinh khiết âm khí, hơi một chút sơ sẩy, thuật Long Phù sẽ thất bại."

Hắn nói rất hèn hạ, nếu như không phải là Diệu Diệu mới vừa rồi giải thích, tôi còn là có loại xúc động muốn tát hẳn một cái.

Nhưng cho dù tôi biết hẳn là muốn chiếm tiện nghi, tôi còn rất là không tình nguyện, muốn hỏi hẳn nhất định phải cởi sao?

Đường Dững gật gù đầu, truyền thuyết đan điền ở ngay chính giữa ngực vị trí huyết đàn trung, phía dưới cách 3 ngón tay là cái rốn, chỉ có ba chỗ đan điền đều dán cùng một chỗ, mới có thể bảo đảm chắc chắn không chuyện gì xảy ra.

Nói xong hẳn thấy tôi khó xử như vậy, ngược lại không có đùa giỡn lưu manh, mà quay lưng lại, ở phòng khách tìm một khối vải dài, đem ánh mắt che lại nói:

"Em yên tâm, anh tuy rằng nhìn qua tùy tiện, nhưng đối với tình cảm là rất nghiêm túc, em chỉ cần một ngày không nhìn anh, anh cũng sẽ không đối với em làm cái gì."

Nói xong hẳn đã cởi ra khuy áo so-mi, bắt đầu cởi quần áo trên người mình.

Trong nháy mắt cơ thể gầy gò liền lộ ra, tôi lúc này mới phát hiện, hẳn mặc dù nhìn qua so với Tô Mộc gầy yếu hơn rất nhiều, nhưng trên người bắp thịt cũng không hề hơn ít so với

Tô Mộc, chỉ là hình dáng so với Tô Mộc nhỏ một chút mà thôi.

Vội vã nhìn thoáng qua, tôi cảm thấy cứ nhìn chăm chăm vào thân trên của Đường Dững mãi là không tốt, liền xoay người sang chỗ khác.

Diệu Diệu trái lại rất tự giác sau khi Đường Dững cởi áo, liền phát tay với tôi chào tạm biệt, từ trong cửa xuyên ra ngoài rồi đi.

Bởi vì Đường Dững che hai mắt lại, nhất thời tôi cảm thấy bốt lúng túng đi không ít, tôi cũng chậm rãi cởi áo ra.

Bất quá cởi áo ra đã là cực hạn của tôi, tôi còn giữ lại nội y, mới chậm rãi hướng Đường Dững đi tới.

Tôi cảm giác được Đường Dững cũng lộ ra khản trương, cùng bộ dáng mị hoặc ngày thường của anh ta một chút cũng không ăn khớp, toàn thân cơ bắp căng thẳng muốn chết.

Anh ta thậm chí nói chuyện có chút cà lăm, để cho tôi lấy cái trán của mình dán lên trán của Đường Dững.

Trán của anh ta rất nóng, trên mặt còn có một tầng mồ hôi, sau khi dán sát vào trán của anh ta, hai tay anh ta mở ra ôm chặt tôi vào ngực, để cho thân thể tôi cùng thân thể của anh ta dính sát vào nhau.

Động tác này tới quá nhanh, tuy rằng tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn là bị hẳn hù dọa.

Tuy là Đường Dững nhắm hai mắt, nhưng vị trí tìm được rất chuẩn, sau đó ôm lấy tôi, tôi liền cảm giác được bụng dưới của tôi cùng bụng dưới của anh ta dính cùng một chỗ, cảm giác kia rất không được tự nhiên, có phần thân mật hơi quá.

Không riêng tôi cảm thấy không được tự nhiên, nhiệt độ cơ thể anh ta cũng rất nhanh tăng cao.

Cũng may anh ta lúng túng nhất thời những cũng không quên đọc khỏi câu thần chú.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tôi cùng Đường Dững trong lúc đó liền xuất hiện một cỗ sức lực vô hình, sức lực kia giống như đem tôi cùng Đường Dững liên tiếp ở cùng một chỗ, ba cái tay vô hình xuyên qua thân thể của tôi, đồng thời luồn vào ba điểm trong đan điền trên người tôi, dùng sức đem âm khí trong cơ thể tôi lôi ra ngoài.

Không bao lâu sau, tôi cảm giác được thân thể có chút nóng lên, trong cơ thể giống như có một cái lò lửa lớn đang thiêu đốt vậy.

Cùng lúc đó thân thể của Đường Dững lại trở nên càng ngày càng lạnh.

Trong miệng anh ta nói tiếng Thái càng lúc càng nhanh, giống như đang niệm chú, thời gian trôi qua không bao lâu, tôi cũng cảm giác anh ta đem thứ gì đó thả ra bay đi rồi.

Sau đó vài giây, Đường Dững rốt cuộc khôi phục yên tĩnh, bất quá thanh âm anh ta vừa ngừng, đại não của tôi lại đột nhiên truyền đến một trận đau nhức.

Trong đầu cũng vang lên thanh âm xì xì, xoẹt xoẹt, dường như sóng não bị quấy phá vậy.

Tinh thần của tôi nhất thời chấn động, xem ra là tín hiệu của Trịnh Lâm trực tiếp truyền đến!

Tôi không khỏi nín thở tập trung tư tưởng, chỉ sợ thanh âm Trịnh Lâm quá nhỏ tôi sợ sẽ bỏ lỡ cái gì đó.

Suy đoán của tôi rất chính xác, nó tương tự như đài thu radio, âm thanh xoẹt xoẹt càng ngày càng nhỏ, sau khi chờ nó hoàn toàn biến mất mất hẳn, trong đầu tôi rốt cuộc xuất hiện tiếng nói của người nào đó!

Bất quá âm thanh đó không phải tới từ Trịnh Lâm mà là thanh âm của một người vô cùng quen thuộc, thanh âm hần trầm thấp, lãnh đạm xen lẫn tức giận, gằn nhẹ nói: "Lộc Dương, em mặc quần áo vào cho tôi!"

Nghe được thanh âm cùng ngữ khí quen thuộc này, đầu óc của tôi trong nháy mắt ông một tiếng, giống như bị đập mạch rồi, bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Thế nào lại là hần?

Tôi rõ ràng liên lạc với Trịnh Lâm, trong đầu tại sao lại xuất hiện thanh âm của hần?

Tôi hoàn toàn choáng váng rồi, trong lòng chấn động không dứt.

Lúc trước hần ở trước mặt tôi làm trò cùng người phụ nữ khác kết hôn, còn nói ra những lời tổn thương tôi như vậy, tôi cho rằng mình đã buông xuống đoạn tình cảm này rồi.

Nhưng trong nháy mắt khi giọng nói của hần xuất hiện, trái tim của tôi có cảm giác ngũ vị tạp trần, cay đắng ngọt bùi, bây giờ không biết phải hình dung như thế nào.

Bất tri bất giác nước mắt của tôi đã giàn giụa.

Chỉ là thanh âm của hần nói xong câu nói kia về sau, liền lại biến mất tại trong đầu của ta.

Chỉ là thanh âm của hần nói xong câu nói kia thì liền biến mất ở trong đầu của tôi.

Giống như chưa hề phát sinh qua. Tôi thậm chí hoài nghi vừa rồi tôi có phải nghe lầm rồi không, hoặc là câu nói đó là ảo tưởng của tôi.

Nhưng hần sau khi nói xong, Đường Dững cũng buông lỏng tôi ra, hỏi:

"Thế nào rồi, Trịnh Lâm hỏi âm với em chưa, nó vẫn an toàn chứ?"

"... An toàn đi." Tôi chần chờ nói, thấy thuật pháp xong rồi, lập tức mặc quần áo vào, chờ tất cả thu thập xong, tôi mới để cho Đường Dững tháo vải che mắt xuống.

Đường Dững giống như cũng không biết phát sinh chuyện gì, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, tháo vải trên mắt xuống.

Chỉ là sau khi hần tháo xuống vải che mắt, trong nháy mắt liền nóng nẩy nắm lấy bả vai của tôi, hai mắt lo lắng nhìn tôi, hỏi: "Em khóc? Trịnh Lâm rốt cuộc đã nói gì với em, thế nào em lại khóc lợi hại như vậy?"

"Hần... Cùng tôi nói chuyện là Tô Mộc..." Đường Dững vừa hỏi, viền mắt của tôi lại nhịn không được đỏ ửng lên, thấp giọng nói.

"Tô Mộc? Thế nào lại là hần?" Đường Dững sững sờ một chút, anh ta nhìn thấy tôi khóc sưng cả mắt, trên mặt liền hiện ra đáng vẻ đau lòng.

Sau đó anh ta giơ tay lên lau sạch nước mắt trên mặt tôi, một tay đem tôi kéo vào trong ngực, cũng không hỏi Tô Mộc đến tốt cùng nói với tôi cái gì, an ủi: "Tô Mộc thì Tô Mộc, ít nhất đã có hỏi âm nói lên Trịnh Lâm bây giờ chắc là cùng Tô Mộc ở chung một chỗ, em không cần lo lắng."

Vừa nói hần vừa đem tôi ôm càng chặt hơn, thanh âm ấm áp thấp giọng nói." Em nếu như khó chịu liền khóc lên đi, anh sẽ không cười nhạo em."

Quen biết với anh ta lâu như vậy, tôi lần đầu tiên nghe được Đường Dũng nói một câu ấm áp như vậy.

Thật mất tự nhiên, bỗng dưng tôi muốn bộc lộ hết tâm sự, cũng không kháng cự Đường Dũng, đem đầu tựa trên bả vai hần, đem toàn bộ uỷ khuất mấy ngày nay tích góp từng tí một mà khóc lên.

Cho tới bây giờ, tôi đối với Tô Mộc vẫn là không cách nào chống cự.

Bất kể là nghe được thanh âm của Tô Mộc, cho đến tin tức của hần, trái tim của tôi đều sẽ hung hăng bị đâm cho rỉ máu.

Hần nói qua, hần cùng tôi ở chung một chỗ chẳng qua là vì lợi dụng tôi để ở lại trần gian mà thôi.

Người hần yêu chân chính là Lâm Yến Nhi, mục đích tới trần gian cũng là vì tìm kiếm Lâm Yến Nhi.

Cho nên chuyện thứ nhất chính là tìm Lâm Yến Nhi, sau đó chính là vứt bỏ tôi, cùng Lâm Yến Nhi kết hôn.

Đã như vậy, hần lại dựa vào cái gì quản tôi, lại còn dùng loại ngữ khí đó nói chuyện chứ?

Bây giờ, coi như tôi muốn lên giường cùng Đường Dũng, cùng Tô Mộc hần một chút cũng không có quan hệ.

Càng như vậy, tôi lại càng ủy khuất.

Một mực khóc đến cổ họng khàn khàn, hốc mắt phát khô, tôi mới rút cuộc trở lại bình thường, buông Đường Dũng ra.

Lúc này nửa bên quần áo Đường Dũng đã hoàn toàn bị nước mắt của tôi làm ướt, vẻ mặt anh ta vốn đang lo lắng nhìn tôi.

Sau khi thấy tôi không khóc nữa tâm tình anh ta cũng bình phục rất nhiều, sắc mặt lo lắng nhất thời lập tức trở thành ghét bỏ, hung hăng nhìn quần áo của trên người mình, nói với tôi: "Không nghĩ tới em có thể khóc lớn như vậy, em thành thật nói cho anh biết, phía trên này ngoại trừ nước mắt của em, em có vụng trộm hướng trên người anh quẹt nước mũi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ngũ đại trưởng lão

Đang lúc nghiêm túc như vậy, anh ta thế mà nói ra được lời này.

Tôi nhất thời bị ghen, khụ khụ ho khan một cái.

Đường dũng thấy cười lớn haha, anh ta cởi xuống áo sơ-mi ẩm ướt, từ trong túi xách lấy ra một cái áo thun mới thay vào, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Nếu đã xác định Trịnh Lâm an toàn, em có phải hay không nên nói cho anh một chút chuyện chính, em vì sao đột nhiên chạy tới đây? Tìm anh tới là vì chuyện gì?"

Bị anh ta hỏi lên như vậy, tôi mới nhớ tới chuyện của nhà hỏa táng.

Vội vàng đem kể hết tất cả mọi chuyện phát sinh sau khi anh ta đi nói một lần.

Đường dũng biết được sau khi anh ta đi, lại có mãnh thú tìm tới cửa, kinh ngạc miệng đều giương thành O tròn, bất quá anh ta nghe đến phía sau, biết được ta phát hiện có người nuôi cương thi, càng là kinh ngạc, im lặng nhìn ta nói: "Anh thật không biết nên nói em may mắn hay là bất hạnh, những việc em đụng phải này, đối với bất kỳ một người tu hành nào mà nói, đều là mười năm cũng khó gặp, anh vừa rồi đi người có một ngày, người vậy mà tra ra được nhiều chuyện như vậy, cũng may là mạng em lớn, nếu không bất kể là mãnh thú hay là cương thi, bất luận cái gì cũng có thể tùy tiện lấy xuống cái mạng của em"

Anh ta cảm thán một chút, lại nói: "Em hoài nghi người đứng sau nhà hỏa táng kia đúng là người Càn thi phải không phải không có lý, dựa vào hiểu biết của anh, bọn chúng làm như vậy cũng có thể lý giải, dù sao hiện tại cả nước đều khởi xướng hoà táng, con đường tìm thi thể nguyên vẹn bọn chúng ngày càng bị thu hẹp, chỉ có thể nghĩ những biện pháp khác giải quyết vấn đề tu luyện, chỉ là bọn họ cũng dám quang minh chính đại nuôi cương thi cũng là không có người nào, vạn nhất có cái nào cương thi chạy ra ngoài, nhất định sẽ gây nên đại loạn."

"Chúng ta không phải là đã từng bắt một người của Càn thi phải hay sao, anh có thể tìm được anh ta hay không, em đã đáp ứng giúp Cường Từ tìm được cha mẹ của anh ta, không chừng người cần thi phải lại biết thi thể cha mẹ Cường Từ ở chỗ nào." Tôi nói.

"Oh, cái này dễ thôi, anh ở trên người hấn hạ xuống một vật, chính là vì phòng ngừa hấn lại đi gây bất lợi cho em, hiện tại anh là có thể tìm được hấn." Đường Dững nói.

Nói xong anh ta lấy điện thoại di động ra, mở ra, tìm qua vài cái dây số.

Tôi lập tức cảm thấy vui mừng, vốn cho rằng tìm lại tên nam tử Cản thi phái rất khó, không nghĩ tới Đường Dững lại suy nghĩ tỉ mỉ như thế.

Không bao lâu, điện thoại liền truyền đến giọng nói.

Đường Dững cùng người nam tử Cản thi phái nói chuyện rất cứng rắn, trực tiếp mệnh lệnh anh ta tới tìm chúng tôi, bất quá khi nói địa chỉ gặp mặt, Đường Dững ngược lại không nói ra địa chỉ của biệt thự này, mà lấy địa điểm gặp mặt ở một quán cà phê trung tâm thành phố.

Trong lòng tôi lại cảm thấy ấm áp hơn, trước đây chẳng qua là cảm thấy giao phó cho Đường Dững chuyện gì cũng đều hoàn thành, là một người rất đáng tin.

Nhưng hiện tại sau khi tiếp xúc nhiều hơn tôi mới phát hiện, anh ta không chỉ đáng tin cậy, mà bất luận chuyện gì đều có thể làm rất chu toàn tỉ mỉ.

Anh ta cố ý đem địa chỉ gặp mặt chọn ở trung tâm thành phố, chính là không muốn để cho người của Cản thi phái biết tôi đang ở chỗ nào, để tránh gây phiền toái cho tôi.

Trong lòng tôi một trận ấm áp.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Dững cũng không nói thêm lời vô ích, trực tiếp khiến tôi cùng anh ta đi, lái xe chạy thẳng tới quán cà phê ở trung tâm thành phố.

Chờ đến khi chúng ta đến quán cà phê, thì tên nam tử Cản thi phái đã ngồi chờ ở trong quán cà phê.

Hấn gặp lại Đường Dững vẫn liền cúi đầu khom lưng, một vẻ mặt nịnh bợ, thậm chí còn gọi cho tôi cùng Đường Dững mỗi người gọi một ly cà phê, chờ chúng tôi ngồi vào, anh ta mới thận trọng hỏi Đường Dững: "Đại ca, người tìm ta qua đây gấp như vậy, là vì chuyện gì a?"

"Liên quan tới chuyện của nhà hỏa táng, người biết được bao nhiêu?" Đường Dững không vòng vo, trực tiếp hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt nam tử Cản thi phái kia trong nháy mắt liền thay đổi.

Hấn khiếp sợ nhìn Đường Dững, cũng không có trả lời ngay, mà là hỏi ngược lại: "Làm sao người biết được sự tình bên trong nhà hỏa táng?"

Nhìn thấy phản ứng này anh ta, tôi cơ bản có thể xác định chuyện này nhất định là do Cản thi phái làm.

"Thi thể ba mẹ của bằng hữu tôi xảy ra chuyện ở nhà hỏa táng, chúng ta muốn giúp anh ta đem thi thể tìm trở về." Tôi nói.

Vốn là tôi muốn nói thường lương tiền của tôi mất tích ở nhà hỏa táng, tôi phải tìm thuồn lương tiền trở về.

Nhưng cái nam tử Cản thi phái trước kia từng cố ý hại ngầm tôi, cho dù trên người anh ta bây giờ bị Đường Dững hạ đồ vật, nhưng tôi vẫn không thể tin tưởng anh ta.

Chung quy trải qua nhiều chuyện như vậy, từ lâu tôi đã sớm nhận thức được cái gì gọi là lòng người hiểm ác, không có hoàn toàn nắm chắc, tôi không muốn đem lại lịch của mình nói cho người khác biết.

"Không phải là tôi không muốn giúp các người, các người nếu đã biết nhà hỏa táng là cùng Cản thi phái của tôi có quan hệ, thì nên biết việc này có bao nhiêu nguy hiểm, tôi mặc dù là đệ tử của Đại trưởng lão Cản thi phái, nhưng sự tình của nhà hỏa táng kia là do tam trưởng lão của chúng tôi quản lý, ông ta chủ quản Tông pháp đường, thủ hạ có ba gã thiên thi, bản thân thực lực cũng sâu không lường được, trong toàn bộ Cản thi phái chúng ta, ngoại trừ phái chủ mới dám ra lệnh cho ông ta thì ngay cả sư phụ ta cũng không dám làm gì đối với ông ta."

Tên đệ tử Cản thi phái thở dài nói.

Nghe hấn nói như vậy, tôi không khỏi hỏi anh ta thêm chút về chuyện của tam trưởng lão.

Dù sao tôi còn muốn quay lại nhà hỏa táng một lần nữa để tìm thường lương tiền, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Tên Cản thi phái kia vì sợ đồ vật Đường Dững hạ xuống người mình, mới đối với tôi cùng anh ta nói gì nghe nấy, thấy tôi hỏi tình huống thực tế của tam trưởng lão, liền thở một hơi đem những gì anh ta biết đều nói hết ra.

Thế mới biết, Đường thi phái* tổng cộng có năm đại trưởng lão, người anh em trước mặt chúng tôi là đệ tử của đại trưởng lão, chủ yếu phụ trách tìm kiếm thi nguyên, bình thường cũng chạy bên ngoài làm việc, cũng không chú trọng tu luyện, cho nên nhóm người của đại trưởng lão thực lực thấp nhất trong cản thi phái, nên mới gặp tên đệ tử này lúc trước không tiếc đem ta đang sống bức tử để có được thi thể của ta.

Là bởi vì ở trong môn phái thực lực của bọn họ rất thấp, địa vị cũng kém, tuy đồng dạng là đệ tử, nhưng luôn bị đệ tử các trưởng lão khác khi dễ.

Mà Căn thi phái là một địa phương chỉ chấp nhận thực lực, nếu như ai có thể luyện được một thiên thi, liền không khác gì có thực lực rất mạnh.

Căn cứ vào những gì anh ta nói, sức mạnh của một thiên thi, cơ bản cùng ác quỷ đều mạnh ngang hàng.

Nhưng thiên thi cùng ác quỷ trong lúc đó còn có thể phân biệt, quỷ là hư thể, mặc dù có thể đem thân thể ngưng thành như một con người nhưng so với máu thịt của một người bình thường trên bản chất đều có sự khác biệt.

Ác quỷ chiến đấu chủ yếu sử dụng chính là âm khí, cùng thuật pháp mê hoặc lòng người, cho nên sức chiến đấu của ác quỷ chính quyết định bởi sự tinh diệu của thuật pháp và hàm lượng chứa âm khí của bản thân.

Mà thiên thi thì lại không giống nhau, bọn họ so với ác quỷ dự trữ âm khí ít hơn, nhưng thi thể của bọn họ sau khi trải qua lễ rửa tội âm khí, ở bề ngoài thi thể sẽ hình thành một tầng âm khí bảo hộ, khiến cho cơ thể trở nên cứng rắn vô cùng, giống như người tập luyện kim cương giáp Thiết Bô Sam vậy, lực công kích của người mạnh hơn, ta có thể phòng ngự, đánh lên bao nhiêu ta cũng có thể kháng cự hết, bất kể âm khí của người nhiều hơn nữa, đến một thời điểm nào đó cũng sẽ bị hao mòn đến sạch sẽ, đến lúc đó chính thời khắc là thiên thi đánh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109-2: Ngũ đại trưởng lão 2

Cùng với người như thế chiến đấu đúng là rất ác tâm, đó là lí do mà thiên thi từ lý luận giá trị mà nói cùng ác quỷ không sai biệt lắm, nhưng theo thực tế chiến đấu, thiên thi lại trên một bậc, thực lực ở giữa ác quỷ cùng lệ quỷ.

Mà Tam trưởng lão Căn Thi phái có ba thủ hạ là thiên thi, có thể coi giá trị bằng có hai con lệ quỷ đi

Về phần Ngũ trưởng lão Căn thi phái, nghe nói là một kẻ rất nham hiểm khẩu Phật tâm xà, ông ta phụ trách quản lý toàn bộ tài chính của giáo phái, tất cả mọi thứ trong phái mọi người ăn uống ngủ nghỉ đều là đệ tử dưới tay ông ta phụ trách.

Hắn cũng là người cùng người trần gian qua lại nhiều nhất, theo như lời của tên phái đệ tử Căn thi nói, Ngũ trưởng lão này cực kỳ thần bí. Ông ta gia nhập vào Căn thi phái đã mười lăm năm, đệ tử và môn hạ Ngũ trưởng lão anh ta đã gặp qua không ít, nhưng vị Ngũ trưởng lão này, từ trước tới nay anh ta lại chưa gặp bao giờ.

Tam trưởng lão chính là người có thực lực mạnh nhất trong toàn bộ phái ngoại trừ Phái chủ và chỉ nghe lệnh của Phái chủ, ngày thường thì vất vả hơn đầu, cũng không đem các trưởng lão khác để vào trong mắt, mà nhánh ông ta quản lý cũng là nhánh quan trọng nhất.

Tổng pháp đường.

Toàn bộ đệ tử trong Căn thi phái tất cả đều tu luyện tông pháp, đều do Tam trưởng lão phụ trách quản lý.

Cho nên đệ tử môn hạ của Tam trưởng lão mỗi một người đều thực lực bất phàm, môn hạ của Đại trưởng lão nếu như tìm được một khối thi nguyên tốt chút, đều bị người của Tam trưởng lão cướp đi.

Ngoại trừ Tam trưởng lão bên mình có ba thiên thi ra, những môn hạ khác của ông ta có hai người đều sở hữu thiên thi.

Về phần Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão, chỉ là danh hiệu cho có, có người nói Tứ trưởng lão bị Phái chủ mệnh lệnh xuất ngoại, làm chuyện khác.

Ngũ trưởng lão thì tồn tại trên danh nghĩa, nghe đâu mười năm trước vì một môn thuật pháp mà phản bội Căn thi phái, bị Phái chủ truy sát, đã chết.

Mà các đệ tử của Ngũ trưởng lão để lại bây giờ đều bị xem như đầy tớ sai bảo, những công việc hằng ngày như giặt quần áo, nấu cơm, dọn bồn cầu đều là đám đệ tử của Ngũ trưởng lão làm.

Nghe xong anh ta giới thiệu, ta không khỏi một trận nhức đầu.

Vốn cho rằng Căn thi phái này cùng Tô gia giống nhau, nhắc tới danh tiếng đều rất vang dội, nhưng kỳ thực lại không có mấy người.

Nhưng nghe tới như vậy, Căn thi phái lại có nhiều người như vậy, trước không nói thực lực của bọn họ như thế nào, chỉ đơn giản là có nhiều người như vậy, liền là một cỗ thế lực rất lớn rồi.

Cũng khó trách Tô Thịnh lại không muốn trêu chọc đến căn thi phái.

Nghĩ vậy, ta không nén nổi lại hỏi anh ta kia địa thi là cấp bậc gì.

Đã thực lực thiên thi ở giữa ác quỷ cùng lệ quỷ, vậy thực lực địa thi kia hẳn là cùng Diệu Diệu không sai biệt lắm, là cấp bậc của tân quỷ chứ.

Ai ngờ câu trả lời của anh ta thiếu chút nữa khiến tôi bị dọa chết.

Hắn nói thực lực của địa thi, căn bản cùng ác quỷ ngang hàng.

Trong chiến đấu có thể thắng ác quỷ hay không, xem toàn bộ thực lực người điều khiển địa thi kia như thế nào.

Thì ra là như vậy, địa thi cũng không thể khinh thường, so với thiên thi chênh lệch một chút xíu như thế.

Thấy ta về mặt uể oải của tôi, anh ta lại nói:" Cô đừng nhìn thiên thi cùng địa thi thực lực chiến đấu chỉ kém một chút, nhưng thiên phú tu luyện lại khác biệt một trời một vực, địa thi bởi vì bản thân giới hạn, tu luyện hết mức cũng chỉ là một địa thi, cả đời cũng không có thể phát triển thành thiên thi."

" Mà thiên thi tu luyện tới cấp bậc ác quỷ, mới chỉ là bước mở đầu, sau khi thực lực tu luyện tới ác quỷ, chúng nó sẽ tiếp tục tu luyện linh trí, chờ đến khi linh trí thành thực, bọn chúng cùng chủ nhân sẽ đạt tới tâm ý tương thông, hoàn toàn biến thành cỗ thân thể thứ hai của chủ nhân, đến lúc đó chủ nhân điều khiển thiên thi chiến đấu, chỉ có thể chiếm hết thể thượng phong, thực lực đại tăng."

Tôi nghe xong cảm thấy một trận thổn thức, cảm thán không thôi.

Nguyên lai trên thế giới còn có công pháp huyền diệu như thế, thông qua tu luyện thi thể có thể có nhiều hơn một thân thể, đây quả thực so với thuật phân thân của Tôn Ngộ Không còn trâu bò hơn nha!

Thấy dáng vẻ thập phần ngạc nhiên của tôi, tên đệ tử Căn thi phái đệ tử có chút đắc ý:" Trước chưa nói đến Tam trưởng lão thật lợi hại, các người đi có thể còn sống trở về hay không, liền tính thi thể cha mẹ bạn của các người vào đài hóa táng mà còn không bị hóa tác thì có thể thấy thi thể bọn họ có giá trị, có tiềm chất để luyện thi..

" Chỉ cần thành xác sống thì bọn họ cũng chỉ có hai khả năng, một là chiếm đoạt những thi thể khác, tu luyện âm khí biến thành cương thi, sau đó từ từ tu luyện thành địa thi; hai là thực lực quá kém, bị các xác sống khác ăn thi thể. Bất kể bọn họ là loại nào thì tìm lại thi thể bọn họ cũng không cần thiết, cho dù tìm được thì bọn họ đã bị người luyện chế, biến thành công cụ của người khác.."

Nghe anh nói xong tôi đột nhiên cảm thấy rất chua xót, thi thể đang êm đẹp, chỉ đưa đi hóa táng mà thôi, liền bị người xấu lợi dụng chế tạo thành cương thi, từ đây sẽ bị người khác khống chế không cách nào đầu thai chuyển thể. Thật đáng thương.

Nhưng bây giờ tôi không có thời gian rảnh rỗi để thương hại người khác, tìm Thường luân tiên mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần tìm được Thường luân tiên, cho dù đài hóa táng kia là núi đao biển lửa thì ta cũng xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chuột già thành tinh

Sau khi hỏi rõ ràng chuyện của Tam trưởng lão, gã đệ tử Căn Thi phái thấy tôi không còn chuyện gì khác liền vội vàng đứng dậy cáo từ.

Dù sao hắn cũng là người của Căn Thi phái, xuất hiện cùng chúng tôi ở đây sẽ khó tránh khỏi ảnh hưởng không tốt.

Hơn nữa bây giờ tôi phải đối phó với Căn Thi phái, có người trong Căn Thi phái làm nội ứng thì tốt vô cùng, tôi liền để cho hắn rời đi.

Sau khi gã Căn Thi phái đi tôi cũng chào Đường Dững, để Đường Dững cũng mau rời đi. Đầu sao thực lực Căn Thi phái lớn như vậy, tôi không muốn liên lụy tới Đường Dững.

Nhưng Đường Dững căn bản không lo lắng chuyện này, hoặc có thể nói anh ta không ý thức được sự nghiêm trọng liền lên ghế salon nằm lười, nói gì cũng không chịu đi, còn nói buổi tối anh ta muốn cùng tôi tới đài hóa táng để xem Căn Thi phái nuôi cương thi một chút. Nếu như may mắn không chừng anh ta có thể thu được Kuman Thông gì đó.

Nhìn anh ta hí hửng cười, tôi không nói gì, nhưng thực tế trong lòng lại rất âm ảm.

Tôi biết anh ta lo lắng cho an nguy của tôi mới cố ý ra vẻ thoải mái để đi cùng tôi. Lại khuyên anh ta mấy câu, nhưng quả thực tôi không ép anh ta được đành để mặc cho anh ta đi cùng.

Buổi tối, sau khi tôi cùng Đường Dững ăn cơm xong, điện thoại của tôi chợt vang lên. Không ngoài dự liệu, là Cường Tử gọi tới, trời vừa mới hơi xẩm tối, đơn giản là anh ta không kiên nhẫn chờ tôi gọi được.

Tôi nói với anh ta đã tìm một người giúp đỡ, tối hôm nay sẽ cùng đi một chuyến nữa, bảo anh ta qua đón chúng tôi.

Cường Tử luôn miệng nói cảm ơn, lời cảm kích nói còn không mạch lạc.

Sau khi nói chuyện với Cường Tử, tôi cúp điện thoại, ai ngờ màn hình điện thoại mới tắt thì đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa.

Trông biệt thự này các công nghệ mới đều có hết, chuông cửa vừa vang lên thì trên màn hình đã tự động mở ra chiếu hình ảnh từ ngoài cửa.

Đứng ở cửa nhà thôi đúng là Cường Tử.

Thật đúng là tốc độ ánh sáng a, mấy giây đã xuất hiện, tốc độ còn nhanh hơn cả Đường Dững.

Tôi đứng dậy định ra mở cửa, nhưng tôi vừa mới đi tới sân thì Diệu Diệu kéo tôi lại. Sau đó tôi thấy Đường Dững nghiêm túc nháy mắt ra hiệu cho tôi, để tôi tránh sang một bên, sau đó tự anh ta đi mở cửa cho Cường Tử.

Tôi không giải thích được vì sao Đường Dững lại làm thế, đơn giản là mở cửa thôi mà, sao lại nghiêm túc như vậy?

Tôi há miệng muốn hỏi Diệu Diệu đại ca của nó lại nổi cơn bệnh gì, nhưng tôi còn chưa hỏi thì Diệu Diệu đã lấy tay bịt miệng tôi, lắc đầu với tôi một cái, tỏ ý đừng lên tiếng.

Tôi lại càng ngạc nhiên hơn, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Diệu Diệu cùng Đường Dững, tôi rút cuộc cũng ý thức được có gì đó không đúng, để Diệu Diệu buông tôi ra, sau đó im lặng không lên tiếng.

Diệu Diệu thấy tôi hiểu ý của nó liền thở phào nhẹ nhõm. Sau đó cánh tay nhỏ bé của nó chỉ một cái, bảo tôi đi vào trong nhà xem.

Nhìn theo hướng chỉ của nó, tôi nhận ra đó chính là màn hình LCD, lúc này trên màn hình còn đang phát hình ảnh ngoài cửa, Đường Dững đang cười đúng nói chuyện cùng Cường Tử.

Đường như tâm tình Cường Tử không tốt lắm, vẻ mặt rất nghiêm túc, mở miệng vài câu, cũng không biết đang nói gì với Đường Dững.

Chuyện này bình thường có vấn đề gì đâu, sao Đường Dững lại lo lắng như vậy?

Tôi không khỏi nghi ngờ.

Diệu Diệu thấy tôi không rõ, mặt nó nổi vẻ cuồng cuồng, đưa tay chỉ Cường Tử, ý bảo tôi nhìn kỹ.

Tôi liền nhìn chăm chăm Cường Tử, quan sát tỉ mỉ một lần.

Camera ở cửa có độ phân giải cao, hình ảnh nhận được hết sức rõ ràng, nhìn kỹ một lúc tôi liền phát hiện có chút dị thường.

Cường Tử này với Cường Tử đêm qua tôi gặp không giống nhau!

Xác thực mà nói, hẳn không phải Cường Tử, là kẻ giả mạo.

Tối hôm qua, Cường Tử vì không chế xác chết kia đã từng lấy một tờ bùa chú vàng dán lên trán thi thể kia. Lúc bùa chú vàng tràn đầy dương khí chạm vào xác chết, bởi vì âm dương cọ xát với nhau tạo ra tia lửa, tia lửa nhỏ xíu kia khiến Cường Tử bị bỏng tay. Tối qua dù anh ta không kêu đau nhưng có thể thấy vết thương trên ngón tay của Cường Tử, mà buổi sáng nay lúc anh ta pha nỷ cho tôi thì chính mắt tôi cũng nhìn thấy vết thương đó.

Còn Cường Tử này, vừa rồi lúc nói chuyện với Đường Dững, theo bản năng đưa tay lên bóp trán, nhưng trên tay anh ta lại không có bất kỳ vết thương nào.

Khó trách Đường Dững không để cho tôi đi mở cửa, anh ta đã phát hiện điều dị thường!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Biến cố

Sau khi bị việc này xáo trộn một phen, chờ Cường Tử chạy đến, đã là hơn tám giờ tối rồi.

Tôi giới thiệu sơ qua Cường Tử và Đường Dững với nhau, liền xuất phát đi lò hỏa táng.

Trên đường chúng tôi ai cũng không nói câu nào, Cường Tử chỉ chuyên tâm lái xe.

Hôm nay cảm xúc của anh ta rõ ràng so với hôm qua âm trầm hơn một chút, có lẽ là biết thi thể cha mẹ của anh ta dẫu nhiều lạnh lẽo, anh ta trên đường đi đều lộ ra tâm sự nặng nề.

Mà Đường Dững trên đường cũng không có làm cái gì khác chỉ là lấy điện thoại cầm tay ra xem phim Tây Du Ký bản 1986.

Chỉ còn lại tôi cùng Diệu Diệu mắt lớn trừng mắt nhỏ, bởi vì có liên quan đến Cường Tử, tôi cũng không dám cùng Diệu Diệu nói chuyện sợ làm phiền đến anh ta, chỉ có thể dùng ngôn ngữ khoa tay lung tung để cùng Diệu Diệu trao đổi.

Một hồi trao đổi qua lại, tôi cùng Diệu Diệu ai cũng không hiểu đối phương đang nói đến là cái gì.

Cũng may lò hỏa táng cách cũng không xa, rất nhanh liền đến.

Lúc đầu, bởi vì rút kinh nghiệm của ngày hôm qua, chúng tôi còn dự định chui lỗ nhỏ hồng (lỗ chó) đi vào, sau đó tìm kiếm thường luồng tiên.

Chỉ là hôm nay vừa đến hỏa táng tràng, tôi cùng Cường Tử liền tròn mắt.

Lúc này, lò hỏa táng bên trong vậy mà đèn đuốc sáng trưng, đối lập với sự yên tĩnh, tôi tắm ngày hôm qua.

Chẳng lẽ người ở bên trong biết chuyện hôm qua chúng tôi đi vào?

Trong lòng tôi run lên bần bật, theo bản năng nhìn về phía Đường Dững.

Liệu có phải gã đệ tử cận thị phải kia bán đứng chúng tôi?

Đường Dững cũng hơi nghi hoặc một chút, bất quá anh ta nói gã cận thị phải kia trên người có hàng đầu, hẳn là sẽ không tùy tiện bán đứng chúng tôi, trừ phi là gã muốn tìm đường chết, Đường Dững cao hứng liền có thể lấy mạng của gã một cách dễ dàng.

Nghĩ tới nghĩ lui, chúng tôi nhất trí cảm thấy tốt nhất vẫn là không nên tùy tiện hành động, dù sao Tam trưởng lão kia cũng có thực lực cao thâm, chúng tôi nếu như trực tiếp cũng gã nghênh chiến, nhất định là dẫu nhiều lạnh lẽo.

Đường Dững đề tất cả mọi người trở lại trên xe, sau đó lái xe đến một chỗ vắng vẻ chỗ trốn, trước hết phải xem tình huống một chút lại nói.

Chúng tôi bây giờ cũng không còn cách nào khác, đành phải nghe Đường Dững an bài, trở lại trong xe chờ.

Đại khái lại qua hơn một giờ, chính xác là mười giờ, đèn khu lò hỏa táng bên trong mới tắt.

Sau đó có ba bóng người từ trong lò hỏa táng đi ra, khóa chặt cửa, một bên nói chuyện phiếm một bên đi ra ngoài, nghe bọn hắn nói chuyện hẳn là nhân viên làm việc trong lò hỏa táng.

Lúc bọn họ đi khỏi, Cường Tử lập tức bảo chúng tôi xuống xe, len lén tiến vào bên trong lò hỏa táng.

Đường Dững cũng rất cẩn thận, trực tiếp để Cường Tử tiếp tục ở trong xe chờ, sau đó cầm tay của tôi, để cho tôi và anh ta đi theo dõi ba nhân viên công tác kia.

Tôi không khỏi hỏi theo dõi bọn hắn làm gì a, thừa dịp lò hỏa táng bên trong không có ai, len lút đi vào mới là thượng sách.

"Anh hoài nghi bọn hắn không phải nhân viên công tác thông thường đâu." Đường Dững nói.

Tâm tư tôi khẽ động, hỏi anh ta: "Ý của anh là, bọn hắn đều là đệ tử Cận thị phải?"

"Ừm, nếu em nuôi dưỡng thi ở đây, sẽ để cho người ngoài ra vào nơi này ư? Một khi bị rò rỉ ra ngoài, cho dù cận thị phải người đồng thể mạnh, cũng không chịu được áp lực chính quyền, ở phương diện này, chính quyền vẫn luôn có hẳn một bộ phận chuyên trách những chuyện như thế này, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, bọn hắn nhất định sẽ khống chế càng ít người biết càng tốt."

Đường Dững nói.

Nói xong, anh ta cũng không đợi tôi phản ứng, trực tiếp nắm tay của tôi, mang theo tôi nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Chỉ trong một lúc, chúng tôi liền đuổi kịp ba người kia.

Không đợi ba người kia phát hiện, Đường Dững đã rút ra chày cán bột hướng tới ột hai người đó giáng tới mỗi người một gậy, sau khi đem hai người họ đánh cho bất tỉnh, Đường Dững quơ chày cán bột ngăn đường đi của người còn lại.

Còn lại một tên như vô dưa hấu, người nhìn qua đần độn, chỉ nhìn Đường Dững một chút, cũng nhanh chóng sợ tè ra quần, một bên lui về sau, một bên mở miệng cầu xin đừng tới đây.

Đường Dững căn bản không để ý tới thỉnh cầu của gã, trên mặt nở nụ cười xấu xa, hỏi gã: "Trong ba người bọn mày, biết tao tại sao tôi đem hai người họ đánh cho bất tỉnh, duy chỉ có mày không đánh a?"

"Vi cái gì?" Gã kia bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, giọng run run nói.

"Bởi vì ngươi sợ." Đường Dững cười nói.

Sau đó anh ta mới thu ý cười, nghiêm mặt nói: "Trong ba người bọn mày, thực lực của mày là thấp nhất, tao nghĩ im lặng không tiếng động có thể đem mày giết chết cũng dễ dàng nhất, cho nên tao giữ mày lại, chỉ cần mày ngoan ngoãn phối hợp với tao, tao liền đảm bảo tính mạng của mày được an toàn, bằng không, mày ở chỗ này liền biến thành một cỗ thi thể."

Đường Dững uy hiếp nói.

Nói xong anh ta còn sợ chính mình nói không đủ dọa người, nói bổ sung: "Đừng nói tốc độ tu luyện của mày chậm chạp, nhưng nếu như làm thi thể, tư chất của mày cũng không tệ lắm, hẳn là có thể tu luyện thành một bộ Địa Thi, sẽ không bị cương thi khác ăn hết, cho nên nếu như mày không muốn phối hợp với tao, cũng không cần quá lo lắng vì hậu sự của bản thân."

Anh ta một bên nói một bên cười, một nhân hậu cùng đáng về vô hại.

Nhưng gã đầu như vô đưa hấu kia lại bị anh ta dọa cho kinh sợ, có lẽ thân gã là người của căn thi phái, thường thấy những thứ thê thảm khi bị cương thi khác ăn hết, cho nên đối lời uy hiếp của Đường Dững gã đặc biệt sợ hãi, thân thể cứng đờ, nói: "Đại ca anh muốn cho tôi làm cái gì?"

"Mang bọn tao vào trong khu lò hỏa táng, sau đó nghe theo chỉ thị của tao làm là được, chỉ cần mày ngoan ngoãn nghe lời, tao sẽ không làm khó mày." Đường Dững lần nữa cười cười.

Đúng là vừa đâm vừa xoa mà.

Gã đầu giống đưa hấu mặt lộ vẻ khó xử, bất quá khi gã nhìn xuống hai cái gã bạn bị đánh đến không dậy nổi, vẫn gật đầu, mang theo chúng tôi trở về khu lò hỏa táng.

Thấy chúng tôi trực tiếp mang người từ cửa lớn đi vào, Cường Tử tròn tròn mắt, cũng nhanh chóng cùng khi đi vào, trực tiếp hướng Đường Dững giơ ngón tay cái lên, nói: "Cao tay, thật không hổ là bậc đại sư!"

Đường Dững đối với việc Cường Tử khích lệ anh ta cũng từ chối cho ý kiến.

Sau khi gã vô đưa hấu kia xác định hỏa bên trong khu lò hỏa táng không có người khác, anh ta trực tiếp để gã vô đưa hấu mang chúng tôi tiến vào phòng chứa thi thể.

Sau khi có gã vô đưa hấu dẫn đường, hẳn cũng bật đèn lên, chiếu trong hành lang sáng sủa rất nhiều, tôi cũng không có còn khăn trương tối như hôm qua.

Xe theo đường quen mở ra cửa lớn phòng chứa thi thể, tôi trốn ở sau lưng Đường Dững, hướng phòng chứa thi thể đi vào.

Cũng không biết là bởi vì có nhờ có ánh đèn, hay là bởi vì có Đường Dững ở bên cạnh, tôi vậy mà tuyệt đối không hề lo lắng, lá gan lớn hơn rất nhiều.

Sau khi đi vào tôi mới phát hiện, hiện tại phòng chứa thi thể bên trong còn rất yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có vang lên.

Mà thi thể tối hôm qua công kích chúng tôi cũng không có xuất hiện, toàn bộ phòng chứa thi thể giống như được cố ý sắp đặt, sạch sẽ, mặc dù trên giường cũng bày biện mấy bộ thi thể, nhưng những thi thể này cùng tối hôm qua không giống nhau, trên người âm khí rất nhạt, chỉ là bình thường chờ hoá táng thi thể mà thôi.

Tôi không khỏi nghi hoặc một chút, quay đầu nhìn gã đầu vô đưa hấu một chút, hỏi hẳn xác chết tối hôm qua vùng dậy thi thể đâu rồi.

Tôi hiểu rất nhiều giao tiên, chúng rất thích những thứ âm khí nặng, những thi thể này trên người âm khí nhạt, chúng căn bản không để vào mắt.

Cho nên chúng đột nhiên mất tích, hẳn là có hai loại khả năng, một loại là bị thứ gì đó giam cầm ra không được, hoặc là nó phát hiện đồ ăn có âm khí cực kỳ nồng nặc, nhất thời hưng phấn, quên luôn cả tôi.

Cho nên không có về tìm tôi.

Một trong hai khả năng này, tôi tin tưởng cái sau hơn.

Bởi vì tính cách giao tiên tùy hứng, sau lần nó hấp thụ âm khí của cá âm, nó liền biến mất, mãi cho đến khi tôi nguy hiểm đến tính mạng, nó mới xuất hiện lần nữa.

"Hẳn là là bị môn hạ của Tam trưởng lão chở đi, bọn họ định kỳ đem xác chết chở đi luyện dưỡng, di chuyển đến địa phương khác, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ ràng, đêm nay mới tới phiên trực nhật của tôi." Gã đưa hấu nói.

Nghe hẳn nói như vậy, tôi cảm thấy Đường Dững bắt được gã căn thi phái này có thật sự là may mắn hay không, không phải thì coi như hôm nay chúng tôi vận đen đi, không tìm thấy xác chết vùng dậy cũng không thu hoạch được gì.

Tôi lập tức hỏi lại gã đưa hấu có biết Tam trưởng lão sẽ đem thi thể vận chuyển đến nơi nào.

Bất quá khi hỏi đến vấn đề này, gã vô đưa hấu lại đột nhiên ngậm miệng.

Trên mặt gã bộ dáng kinh hoàng, hiển nhiên đối với Tam trưởng lão, gã còn e sợ nhiều hơn chúng tôi.

Tôi không thể làm gì khác hơn là móc thiên địa kích ra, nghĩ lại hù dọa hắn một chút xem có thể moi thêm thông tin từ gã hay không.

Bất quá tôi còn chưa hù dọa gã, gã liền ngã bịch một tiếng trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Đường Dũng nhú mày lại, lập tức ngồi xổm người xuống xem xét tình huống vô đưa hấu, xem hết mới trầm giọng nói: "Trên người gã bị lệnh cấm chế nào đó, đến mức chốt tin tức, gã là không nói được, hỏi cũng vô dụng."

Nói xong anh ta còn nhin không được cảm thán, nói cần thi phải không hổ là phải có thực lực lớn, phương diện này biện pháp dự phòng làm rất nghiêm ngặt.

Anh ta còn có tâm tư cảm thán, tôi lại sốt ruột, thi thể đều bị chở đi, giao tiền của tôi cũng rất có thể bị bọn hắn chở đi, lần này tìm không thấy hang ổ của bọn hắn, giao tiền làm sao bây giờ?

Không riêng gì tôi sốt ruột, Cường Tử cũng gấp không chịu được, anh ta đã sớm đi tìm phòng chứa thi thể, cũng không có thi thể cha mẹ của anh ta, hiện tại chỉ có thể hi vọng cha mẹ của anh ta không chịu thua kém, không có bị những thi thể khác ăn hết, sợ là ngay cả mảnh xác đều không còn.

Nhìn thấy tôi cùng Cường Tử đều lo lắng, Diệu Diệu - người này giờ một mực trốn ở trên người Đường Dũng đột nhiên lộ đầu ra, nói: "Chị, chị muốn tìm chỗ kia, em nghĩ em có cách rồi."

"Em có cách nào?" Tôi vui mừng nói.

"Bọn cần thi phải, đối với chuyện khống chế thi thể rất nhuần nhuyễn, nhưng thuật khống chế hồn phách thì chưa chắc, cho nên bọn hắn mặc dù hạ lệnh cấm chế, em đoán tám chín phần mười là cấm chế thân thể, em chỉ cần đem hồn phách của gã lôi ra ngoài, sau đó để hồn phách hắn dạt theo chúng ta đi không phải tốt rồi sao?." Diệu Diệu đắc ý nói.

Nói có đạo lý a!

Tôi vỗ ót một cái, để Diệu Diệu nhanh chóng hành động, đem hồn phách của gã vô đưa hấu lôi ra ngoài.

Nhưng Diệu Diệu vào xem rồi cười ngây ngô, cũng không có hành động, mà là trong mắt hiện lên vẻ tinh quái, nhìn tôi nói: "Muốn để cho em thi thuật cũng được, bất quá em có một điều kiện, chị nhất định phải đáp ứng em mới được."

Tôi sớm đã lòng nóng như lửa đốt, nó lại còn ra điều kiện nhưng vì biểu hiện chân thành của tôi, tôi còn hỏi nó có điều kiện gì.

"Dẫn em đi chơi một hôm, lão Đại của em gần đây quá nghèo, đã thật lâu không có mang em đi chơi." Đồng đồng nói.

Nói xong khuôn mặt nhỏ của nó trong túi, giống như cái bánh bao, nhìn Đường Dũng một cái.

Đường Dũng nhìn nó nhếch miệng, làm cái mặt quỷ.

"Là cái này a, được, chị đáp ứng em." Tôi nhẹ nhàng thở ra, vốn đang sợ không đáp ứng được yêu cầu của Diệu Diệu, không nghĩ tới vậy mà đơn giản như vậy.

Nhìn thấy tôi đáp ứng, Diệu Diệu trong nháy mắt đặc biệt vui vẻ, trực tiếp nhào lên ôm mặt của tôi hưng hăng hôn một cái, nói câu chị, em yêu chị chết mất, liền vọt đi xuống.

Sau đó tôi thấy nó chu cái miệng nhỏ lên, hát một bài đồng dao Thái Lan.

Theo lời ca bài đồng dao, bên cạnh nó âm khí dần dần ngưng tụ, sau khi ngưng tụ đến nồng độ nhất định, nó đột nhiên bắn vọt ra trăm mét, mang theo cỗ âm khí, thẳng hướng tới gã vô đưa hấu.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tôi đã nhìn thấy một cái bóng hơi mờ của gã vô đưa hấu từ trong thân thể gã bước đến, linh hồn gã còn chưa rõ tình huống như thế nào, mờ mịt sờ lên thân thể vô đưa hấu của gã, lại nhìn về phía trên mặt đất.

Sau khi nhìn thấy thân thể của gã còn nằm trên mặt đất, gã vốn là đồ dẫn con mắt trong chốc trừng thẳng.

"Người không phải là kẻ ngốc chứ? Mang bọn ta đi đến nơi giam giữ thi thể." Diệu Diệu ngửa đầu nhìn xem vô đưa hấu, nói chuyện như một kẻ trên cao nhìn xuống, kiêu ngạo vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Kim lòng không được

Đầu đưa hấu còn chưa rõ tình hình cụ thể, nhưng hấn ngược lại là trung thực, trực tiếp nhẹ gạt đầu, dẫn chúng tôi nhắm hướng đông nam mà đi.

Hấn hiện tại là hồn thể, bay thẳng đi, tốc độ rất nhanh.

Chúng tôi liền để Cường từ lái xe đi theo hấn.

Ước chừng một giờ sau, tôi nhìn ngoài xe thấy cảnh quan càng ngày càng nhìn quen mắt.

Cuối cùng, đầu đưa hấu dừng lại ở trước cổng một tòa nhà lớn.

Trong nháy mắt tôi sợ ngây người, cái cao ốc này, rõ ràng là toàn cao ốc có công ty của Tô Thịnh!

Chẳng lẽ nơi Tam trưởng lão luyện dưỡng cương thi cũng là tại tòa nhà này?

Tôi không dám tin, lại cố ý hỏi đầu đưa hấu một lần.

Trong lòng tôi, vẫn cho rằng Tam trưởng lão sẽ đem những chuyện bí mật như thế vào trong rừng sâu núi thẳm, dù sao cái này cao ốc nhân khí quá nhiều, ban ngày người đến người đi, thật sự có thể thuần dưỡng cương thi được ư.

Nhưng đầu đưa hấu vẫn thật là gạt gạt đầu, nói không sai, môn hạ đệ tử của Tam trưởng lão mỗi lần đều đem thi thể người kéo vào trong tòa nhà này, nhưng hấn cũng chỉ biết là như vậy, cụ thể đem thi thể giấu ở tầng lầu nào, hấn cũng không biết.

Hấn hiện tại không cần thiết gạt chúng tôi, giữ lại hấn cũng không còn tác dụng gì nữa, Đường Dững liền để hấn trở về.

Cũng may Đường Dững nói như vậy đã đủ biết cương thi đặt ở trong toàn nhà này thì nhất định có một chỗ âm khí đặc biệt nồng đậm.

Chúng tôi chỉ cần tìm ra nơi âm khí đặc biệt nồng đậm là được rồi, khi đó tìm kiếm Thuồng luồng tiền liền dễ rồi.

Tôi gạt gạt đầu, sau đó chủ động dẫn mọi người vào.

Ta từng ở chỗ này một thời gian, đối cái cao ốc này có thể nói rất quen thuộc, liền dẫn Đường Dững đi tìm từng tầng một.

Liên tiếp tìm bảy tám tầng, tôi cùng Đường Dững đều không có phát giác được vấn đề gì, tôi không khỏi có chút nhụt chí, trong lòng cảm giác sẽ không trùng hợp như vậy.

Dù sao công ty Tô Thịnh ở trên đây, nếu như Cán thi phái đem nhiều cương thi như vậy đặt ở dưới lầu công ty của ông ta, ông ta có thể không biết ư?

Trước kia chưa hề có nghe Tô Thịnh nói qua việc này.

Nhưng trải qua việc Tô Thịnh đem tôi giao cho Đào Minh, tôi lại không thể tin được ông ta.

Vạn nhất ông ta căn bản là biết việc này, thậm chí không chỉ biết, còn đồng ý cho Cán thi phái làm như vậy? Tô gia không chừng đã thông đồng cùng Cán thi phái?

Nghĩ đến điều này, tôi không khỏi rung mình một cái, nếu như hấn thật làm như vậy, thật nguy hiểm, toàn bộ Giang Minh đều sẽ bao phủ bóng ma cương thi.

Đường Dững hết sức chăm chú tìm kiếm nơi âm khí ngưng tụ, không để ý tới điều khác thường của tôi, chúng ta thuận thang máy tìm từng tầng lầu.

Kiểm tra đến tầng ba mươi hai, Đường Dững mới nhẹ giọng kì quái, rón rén từ thang máy đi ra.

Trước khi đi xuống, anh ta còn cố ý dặn dò tôi, nếu có cương thi đột nhiên xuất hiện, liền lập tức đóng cửa thang máy đi xuống dưới, không cần phải để ý đến anh ta.

Bằng bản lãnh của anh ta, nếu gặp cương thi thì tháo chạy căn bản không thành vấn đề, tôi liền gạt đầu.

Nhưng sau khi Cường từ nghe nói tầng này khả năng cất giấu cương thi, sống chết muốn đi theo, nói muốn tìm thi thể cha mẹ hấn.

Cường từ không để ý Đường Dững ngăn cản, đã dẫn đầu chạy ra khỏi thang máy.

Đường Dũng sắc mặt nghiêm trọng, sợ Cường tử xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đành phải để Diệu Diệu ở trong thang máy với tôi, còn mình thì đuổi theo Cường Tử.

Đào mất, trong thang máy cũng chỉ còn lại có hai người chúng tôi.

Tôi cũng không lo lắng tình hình Đường Dũng bên kia, nếu như những thi thể này đều ở nơi này, Thường luồng tiên hắc là cũng ở đây.

Cho nên tôi lúc này lại chú ý lầu 33 bên trên.

Chính là tầng cao nhất, vị trí công ty của Tô Thịnh, lúc đầu tôi cũng chỉ hoài nghi Tô Thịnh cùng Cán thi phái thông đồng, nhưng bây giờ đến xem, bọn chúng chín phần mười đã là cùng một bọn.

Không phải Cán thi phái cho dù có gan to hơn nữa, cũng không cần thiết đi trêu chọc Tô gia, cố ý đem cương thi nuôi dưỡng ở dưới lầu của Tô Thịnh.

Nghĩ đến nơi này, tôi bạo gan đột nhiên toát ra một ý nghĩ.

Đi lầu 33 nhìn xem.

Tôi cùng Tô Mộc từng ở đây hơn nửa tháng, về sau văn phòng bị đốt đi, tôi cùng Tô Mộc mới ra ngoài mua biệt thự, hiện tại đã qua đã lâu như vậy, nơi này hẳn là sửa xong rồi.

Không chừng bên trong có thể tìm được manh mối liên quan tới Cán thi phái.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi trực tiếp hỏi Diệu Diệu có nguyện ý đi theo giúp tôi lên lầu 33 đi một chuyến hay không.

Diệu Diệu đang nhàm chán, nó căn bản chẳng quan tâm những cương thi kia, gặp tôi muốn đi lầu 33, trong nháy mắt hưng phấn, đồng ý ngay.

Tôi liền nhấn thang máy lên lầu 33.

Rất nhanh, thang máy liền mở ra, công ty phong thủy của Tô Thịnh lại xuất hiện ở trước mặt tôi.

Đúng như tôi suy đoán, công ty này đã sửa chữa tốt, khung cảnh cơ bản giống như trước kia.

Thấy thế trong lòng tôi vui mừng, cửa ra vào công ty dùng khóa mật mã, ta biết mật mã trước kia, hẳn là ông ta chưa đổi mật mã, liền dùng nhấn thử một chút.

"Két" một thanh âm vang lên.

Trong lòng tôi vui mừng, quả nhiên không đổi mật mã, cửa mở!

Tôi lập tức vẫy tay gọi Diệu Diệu, lôi nó vào trong công ty.

Nhưng vừa tới cửa, Diệu Diệu liền dừng bước lại, chỉ vào mấy khối gạch men sứ ở lối vào nói nơi này có trận pháp, nó không thể đi vào.

Thật vất vả mở cửa ra, Diệu Diệu lại không thể vào, tôi thoáng có chút mất hứng.

Nhưng cái này cũng nằm trong dự liệu, Tô Thịnh mở công ty phong thủy, tất nhiên sẽ tại vận dụng môn đạo ngay tại công ty của mình.

Mà lại trước kia Tô Mộc lúc tiến vào, cũng là trải qua một quá trình gồm các bước phức tạp, nói là đặc hữu trận pháp của Tô gia.

Tôi lúc ấy cũng không có nhớ kỹ Tô Mộc làm như thế nào, đành phải để Diệu Diệu chờ ở bên ngoài một hồi, tôi sẽ ra rất nhanh.

Sau khi dẫn dò Diệu Diệu, tôi một mình rón rén đi vào.

Cổng trận pháp, trước kia Tô Mộc nói qua, là chuyên môn ngăn cản âm sát, tôi là người sống, cho nên trực tiếp từ trên gạch men sứ vượt qua.

Tôi thuận theo vòng qua vườn hoa nước chảy, thẳng đến trung tâm chỗ vườn bên dưới năm cây dừa.

Chiếc giường lớn mềm mại vẫn như cũ, chỉ là trên giường đã không có một ai.

Nhìn khung cảnh quen thuộc, trong lòng tôi cảm xúc không thôi.

Kỳ thật muốn nói tôi trở về là vì tìm chứng cứ Tô Thịnh cùng Cán thi phái cấu kết cũng không phải hoàn toàn đúng.

Bởi vì ngay cả chính tôi cũng không rõ tôi hiện tại đến tột cùng đang suy nghĩ gì, chỉ là có niềm xúc động, nghĩ tới quá khứ một chút.

Có lẽ là Tô Mộc biến mất quá lâu, mà ở trong đó là nơi tôi cùng hắn nhiều hồi ức nhất.

Nghĩ đến nơi này, tôi không khỏi có chút tự giễu, hần xuất hiện chỉ nửa năm mà thôi, mà lúc mới bắt đầu chính là vì lợi dụng tôi, tôi vì cái gì còn muốn nghĩ tới hần như vậy?

Khóe miệng tôi hiện lên một nụ cười khổ, lắc đầu, sau khi vội vàng nhìn công ty này một chút, liền quay người rời đi.

Nhưng lúc tôi sắp đi, đằng sau ta bỗng nhiên truyền đến tiếng thở mạnh, sau đó một cánh tay lạnh lẽo đột nhiên bịt mũi miệng của tôi, dùng sức kéo tôi về sau!

Tôi căn bản không nghĩ tới công ty này bên trong còn có người khác, giật nảy mình, liều mạng giằng co.

Nhưng đối phương khí lực phi thường lớn, ta càng giãy dụa, hần kéo càng nhanh.

Rất nhanh đã đem tôi kéo tới cây dừa ở giữa, hung hăng ném lên giường.

Ta khiếp sợ, liều mạng giãy dụa lấy, nhưng hần gắt gao che lấy miệng của tôi, để cho tôi ngay cả cơ hội kêu cứu cũng không có.

Đào mắt tôi liền thấy trên người của tôi xuất hiện một cái thân ảnh đen nhánh, hần một tay che lấy miệng của tôi, đầu cúi xuống.

Ta thậm chí có thể cảm giác được hơi thở lạnh phả trên mặt.

"Ồ..." Ta có loại dự cảm bất tường, liều mạng giãy dụa muốn kêu cứu.

Nhưng lúc tôi phát ra âm thanh trong nháy mắt, cánh tay hần che miệng tôi chợt buông ra, liền thấy một đôi môi lạnh chạm xuống, trực tiếp bao trùm đôi môi của tôi, sau đó hung hăng hấp thụ chất lỏng trong miệng tôi.

Tôi kinh ngạc trợn mắt, vừa rồi kia còn tưởng rằng hần nghĩ giết người diệt khẩu.

Nhưng...

Hần vậy mà hôn tôi!

Mà lại cảm giác này, cái xúc cảm này, lại quen thuộc.

Hần là Tô Mộc!

Cơ hồ là ngày người trong một nháy mắt, ta liền xác định người trước mặt là Tô Mộc.

Nhưng hần tại sao muốn đem mình biến thành một cái bóng đen, không cho tôi nhìn thấy hần?

Trong lòng ta khúc mắc dị thường, nhưng mặc kệ tôi lúc trước oán hận hần tới cỡ nào, sau khi gặp lại hần, trong lòng tôi đều sung sướng tột cùng.

Tôi thậm chí không tự chủ say mê đắm chìm trong nụ hôn của hần, cho dù tôi rất muốn đẩy hần ra, sau đó vung hần một bạt tai, nói cho hần biết lão nương không phải người tùy tiện như vậy, hần đã cùng Lâm Yên Nhi kết hôn, thì rút về tìm Lâm Yên Nhi đi!

Nhưng trong lòng tôi là nghĩ như vậy, thân thể cũng rất thành thật, nương theo lấy nụ hôn của hần, toàn thân tôi huyết dịch chảy nhanh, cả người cùng bị điện giật như vậy, xộp giòn tê dại đến không được.

Mặt của tôi càng ngày càng hồng, thậm chí hai tay còn chủ động ôm lấy cổ của hần, chậm rãi đáp lại nụ hôn của hần.

Cảm nhận được tôi đáp lại, Tô Mộc rõ ràng dừng một chút, sau đó hần đột nhiên tức giận, hôn tôi càng thêm cuồng nhiệt, thậm chí còn há mồm cắn tôi!

Một mùi máu tươi nhanh chóng lan tràn trong miệng, hần vậy mà ác, đem tôi cắn nát.

Tôi cuối cùng tỉnh táo lại thoát khỏi cơn mê tình.

Hần quả thật là thay đổi, trước kia hần mặc dù bá đạo, mặc dù tính tình không tốt, nhưng hần đối với ta rất tốt, rất quan tâm, không bao giờ làm tôi bị thương?

Nhưng bây giờ hần lại ác như vậy cắn bị thương tôi, còn không chịu lộ mặt để ta nhìn thấy hần.

Nói trắng ra là đang chơi tôi mà thôi.

Tôi quá đau, lòng tức giận trỗi dậy.

Đẩy Tô Mộc ra, tôi quay người đi ra ngoài.

Vừa rồi nhìn thấy hần còn mừng rỡ như vậy, hiện tại tôi lại cảm thấy mình căn bản chính là cái kẻ ngu, lại còn hi vọng xa vời hần đối tôi có một tia thật lòng.

Tô Mộc cũng ngây ngẩn cả người, nhưng hắn chỉ ngây ngốc một chút, thân ảnh lóe lên, một lần nữa đuổi theo, cản đường đi của tôi, hỏi tôi: "Đi đâu?"

Thanh âm của hắn dị thường khàn khàn, nghe vào giống như hoàn toàn là một người khác.

"Mắc mớ gì tới anh?" Trái tim băng giá, tôi cũng không còn e ngại hắn, trực tiếp nói giọng lạnh lùng.

Gặp thái độ tôi cứng như vậy, hắn dừng một chút, sau đó đưa tay bóp cằm của tôi, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngược lại là em, ai đến cũng không có cự tuyệt, bất kể một ai hôn em, em cũng có thể phản ứng mãnh liệt như vậy!"

"Vậy thì thế nào?" Tôi ngẩng đầu nhìn hắn.

Lúc đầu tôi một lần nữa gặp hắn, không muốn cùng hắn cãi nhau, nhưng Lâm Yến Nhi tựa như một chướng vật ở giữa câu chuyện của chúng tôi, để cho tôi với hắn đối chọi gay gắt, đến vệ lòng tự tôn đáng thương của tôi.

So với Lâm Yến Nhi, tôi xác thực cái nào cũng không bằng cô ta.

Nhưng cho dù như vậy, không có nghĩa là hắn lựa chọn cưới Lâm Yến Nhi xong, liền có thể tùy ý trở về làm nhục tôi.

Ta thậm chí cảm giác mình thật sự là không biết xấu hổ, tới đây làm gì, tìm kiếm hồi ức gì về hắn, đúng là ăn no rồi việc!

Sau khi lạnh lùng đẩy Tô Mộc ra, tôi nhanh chóng hướng phía ngoài chạy đi, trở lại bên Diệu Diệu.

Mơ hồ ở giữa sảnh, tôi nghe được sau lưng truyền đến một tiếng rít lên, cùng một loạt âm thanh đồ vật bị đập phá.

Thấy tôi chạy ra ngoài, Diệu Diệu tinh thần chấn động, nhưng sau khi nó trông thấy tôi mặt đỏ bừng cùng tóc tai rối bời, lập tức nhường mảy, liền chạy đến hỏi tôi thế nào.

Tôi có chút hoảng, miệng nói không có cái gì, đồng thời nhanh chóng vuốt lại tóc, đi tới thang máy.

Chỉ là lúc đi đến cửa thang máy, tôi vậy mà nhìn thấy cửa thang máy bên trên treo một khối ngọc bội.

Liền là khối ngọc bội Tô Mộc cho tôi, bảo vệ tôi rất nhiều lần.

Nhưng ngọc bội kia vẫn luôn đeo trên người của tôi, sao lại treo ở bên trên cửa thang máy.

Mà nó đã biến mất lúc tại Tô Mộc cưới Lâm Yến Nhi, khi đó trông nó ảm đạm không chút ánh sáng, hiện tại lại xuất hiện, và lại mang theo ánh sáng yếu ớt.

Chẳng lẽ là nó đã hút máu mà sống lại?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Cương thi

Tôi lập tức cầm lấy ngọc bội.

Mặc dù bây giờ tôi đang giận đối với Tô Mộc nhưng ngọc bội này thật sự là thứ tốt đã cứu tôi không chỉ một lần, tất nhiên tôi không chê nó.

Vừa chạm vào ngọc bội ngón tay tôi liền cảm giác được một tia ấm áp nhàn nhạt.

Lúc này trong lòng tôi đã yên định, xem ra ngọc bội quả thật đã khôi phục, còn có phải đã đầy máu sống lại hay không bây giờ còn khó mà nói, dù chỉ ấm áp nhàn nhạt cũng đủ cho tôi vui mừng.

Diệu Diệu cũng cảm giác được sự ấm áp từ ngọc bội truyền tới, có chút sợ hãi liền cách thật xa.

Nhưng nó thấy đáng vẻ ngạc nhiên vui mừng của tôi liền cũng vui mừng theo, nói: "Em vẫn cho là ngọc bội này chỉ có thể hấp thu dương khí, không nghĩ tới ngay cả lực cực âm cũng có thể hấp thu, lần này thì tốt rồi, sau này có chuyện gì đại ca em cũng không cần phải lo lắng cho an nguy của chị nữa."

"Ừ." Tôi gật đầu một cái, nhưng rất nhanh tôi đã kịp nhận ra: "Diệu Diệu, lực cực âm? Em nói trong ngọc bội này chứa lực cực âm?"

"Đúng vậy." Diệu Diệu gật đầu một cái.

Sau đó nó nhìn tôi ngạc nhiên, thờ dài, rồi âm thầm phở cập kiến thức cho tôi: “Không phải chị đã biết lực cực âm sao, trước kia trên người chị có cả âm nhỏ chính là lực cực âm, sao bây giờ nghe thấy cái tên này chị lại giống như lần đầu nghe được vậy.”

“Nhưng ngọc bội này tản ra âm áp, hẳn là dương khí mới đúng, em có phải nhìn nhầm không?” Tôi nói.

Diệu Diệu lại liếc mắt một cái, bĩu môi nói: “Em là quý, cái gì có thể nhận sai chứ không thể nhầm giữa âm khí và dương khí được. Bên trong chứa chính là lực cực âm, chẳng qua là âm đến mức tận cùng thì sẽ biến thành dương, cho nên đạo sĩ bên Trung Quốc bọn chị mới nói cái gì là âm dương cân bằng, trong âm có dương gì đó, thật ra thì chính là quy luật của tự nhiên.”

“Lực cực âm theo như nói là vô cùng âm lạnh, thậm chí có thể ngưng kết thành nước âm, nhưng nước âm cũng không phải là hình thái cuối cùng của âm khí. Sau khi tạo thành nước âm, nếu như tiếp tục đem số lượng lớn âm khí truyền vào thì sẽ nước sẽ bốc hơi, tạo thành loại lực cực âm mang theo sự âm áp nhàn nhạt này.”

“Hình thái này là cực kỳ hiếm thấy, cũng có nghĩa uy lực của nó cực lớn, không chỉ có thể tạo thành vết thương trí mạng khi đối đầu với âm hồn mà ngay cả đối với thể xác người sống cũng có thể tạo thành đả kích mãnh liệt. Chị Dương Dương, lần này coi như chị có thu hoạch lớn rồi!”

Diệu Diệu vừa nói, mắt còn híp lại thận trọng nhìn bọc bội trong tay tôi, lẩm bẩm nói: “Chẳng qua lực cực âm âm áp này từ đâu mà ra đây? Lực cực âm đã là đủ hiếm hoi, phải làm biến đổi lực cực âm hai lần thì phải không tiếc hao phí bao nhiêu âm khí luyện hóa lực cực âm, nhất định sẽ hao tổn lớn tới tu vi. Sẽ không phải là Trịnh Lâm đi? Mặc dù nó là ác quỷ nhưng thực lực so với em cũng không cao, hẳn không có bản lãnh này...”

Vừa nói Diệu Diệu lại nhìn tôi một cái, có vẻ muốn nói lại thôi.

Tôi liền bảo nó có gì thì nói, đừng có dông dài.

Lúc này nó mới nói: “Sẽ không phải là lệ quý đại nhân chứ? Người thân cận chúng ta có năng lực luyện hóa lực cực âm cũng chỉ có lệ quý đại nhân, nhưng không phải đại nhân đâu...”

Diệu Diệu nửa bước không rời khỏi Đường Dũng, chuyện giữa tôi và Tô Mộc tất nhiên nó cũng biết, cho nên nói chuyện mới sợ đầu sợ đuôi như vậy.

Thật ra thì không cần nó nói, khi Diệu Diệu nói trong ngọc bội chứa lực cực âm âm áp tôi đã mơ hồ có cảm giác ngọc bội này có liên quan tới Tô Mộc.

Dấu sao ngọc bội này là do chính anh ấy cho tôi, trang bị thiên địa kích có lực cực âm cũng là Tô gia, cho nên anh ấy có thể đem lực cực âm chứa trong ngọc bội cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa anh ấy lại vừa mới xuất hiện.

Không chỉ có thể gây tổn thương cho âm hồn mà còn có thể đả kích thể xác cùng người sống, thể xác tức là thi thể đi, làm sao anh ấy lại biết gần đây tôi có liên quan tới thi thể?

Chẳng lẽ anh ấy vẫn luôn dõi theo tôi?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113-2: Cương thi 2

Hôm trước sau khi không thấy mẹ tôi đâu, đã từng có một nam quý đi cùng Thuồng luồng tiên đem mẹ tôi về, lúc ấy tôi cùng Thuồng luồng tiên đều cho là nam quý kia do đối phương an bài. Vì chúng tôi không ai nhận ra hẳn cả, hẳn giống như từ hư không mọc ra vậy, yên lặng làm một chuyện tốt, sau đó liền biến mất không thấy.

Mặc dù quý cũng có quý hiền lành, nhưng tôi không tin nam quý kia sẽ tự nhiên cứu mẹ tôi về rồi lại đưa tới trả lại cho tôi.

Nhất định có người sai khiến hẳn ta, mà người đáng nghi nhất chính là Tô Mộc.

Tôi vỗ đầu mình một cái, bưng tỉnh hiểu ra.

Nhất định là anh ấy, anh ấy vẫn luôn dõi theo tôi cho nên anh ấy biết mẹ tôi xảy ra chuyện, biết tôi gần đây đang đối địch với từ thi, thậm chí còn biết tôi sẽ xuất hiện trong phòng làm việc của Tô Thịnh.

Cho nên vừa rồi anh ấy mới lại đột nhiên xuất hiện.

Đây không phải là trùng hợp, mà là anh ấy vẫn ở bên cạnh tôi!

Lòng tôi run lên mạnh mẽ, một cổ chua xót bắt đầu lan tràn vô tận.

Nhưng tôi còn có chút không hiểu, nếu như anh ấy một mực ở bên cạnh tôi, thì tại sao lại không quang minh chính đại xuất hiện. Nếu như anh ấy thật sự lo lắng cho tôi, đối tốt với tôi thì tại sao còn muốn cưới Lâm Yến Nhi, nói với tôi những lời gây tổn thương như vậy.

“Tô Mộc...” Tôi buột miệng gọi tên của anh ấy, tôi nhìn bốn phía xung quanh, muốn thấy hình bóng của Tô Mộc ở nơi nào đó.

Tôi gọi liên tiếp chừng mấy lần nhưng Tô Mộc cũng không xuất hiện, thậm chí ngay cả một chút thanh âm cũng không có.

Trong thang máy này, thật sự chỉ có tôi và Diệu Diệu.

Tôi không khỏi có chút thất vọng, có lẽ là tôi đã suy nghĩ quá nhiều đi, lực cực âm không nhất định chỉ có Tô Mộc có thể làm, đột nhiên anh ấy xuất hiện cũng là trùng hợp, căn bản anh ấy không dõi theo tôi...

Tôi liền thở dài, cảm thấy thật mệt mỏi.

Không tiếp tục nghĩ tới chuyện Tô Mộc nữa, tôi cùng Diệu Diệu quay trở lại lầu ba mươi hai lần nữa.

Lúc này lầu ba mươi hai cũng không phát sinh chuyện máu tươi đầm đìa, máu thịt be bét như trong tưởng tượng của tôi mà hoàn toàn yên tĩnh.

Toàn bộ hành lang đều đen như mực không có bất cứ động tĩnh gì, giống như Đường Dững cùng Cường Tử đều chưa từng tới nơi đây vậy.

Tôi không khỏi có chút lo lắng.

Cũng may còn có Diệu Diệu ở bên cạnh làm bạn với tôi, hơn nữa tôi cầm trong tay miếng ngọc bội đã được phúc sinh, lá gan vẫn đủ lớn liền dẫn Diệu Diệu ra khỏi thang máy, dùng đèn pin của điện thoại di động soi vào con đường phía trước rồi chậm rãi tiến lên.

Tầng ba mươi hai cùng tầng ba mươi ba chỉ cách một tầng nhưng bố cục hoàn toàn khác nhau.

Cả tầng ba mươi ba hoàn toàn bị Tô Thịnh phá thông tạo thành một không gian lớn rộng rãi, nếu không có cây cối xanh um tươi tốt cản trở thì có thể nhìn đại khái được toàn cảnh công ty.

Nhưng tầng ba mươi hai thì khác, hai bên hành lang có không dưới ba mươi cánh cửa.

Sau mỗi cánh cửa là một căn hộ nhỏ, hiển nhiên đáng vẻ giống như các tòa cao ốc khác.

Chỉ là trên tất cả các cửa phòng đều không hề có số thứ tự.

Tất cả các cửa cũng đều giống nhau như đúc, không có số phòng hay bảng tên, nhìn cứ như là mê cung không thể phân biệt rõ các gian kia cái nào ở giữa.

Tôi không thể làm gì khác hơn đành vừa gõ từng cửa vừa gọi tên Đường Dững.

Vừa gõ tới cánh cửa thứ nhất, cửa đột nhiên phát ra tiếng ‘rầm’, giống như có một vật nặng đập vào cánh cửa, đồng thời sau cánh cửa phát ra âm thanh ô ô trầm thấp giống như có dã thú kêu.

Tôi giật nảy mình, không còn dám gọi tên Đường Dững nữa.

Tôi không có động tĩnh, tiếng rên của dã thú bên trong cũng biến mất.

Tôi lập tức lách qua cánh cửa thứ nhất, gõ cánh cửa tiếp theo để tìm Đường Dững.

Những cánh cửa tiếp theo, đều gặp những tình huống khác nhau.

Có cánh cửa không có phản ứng gì mặc cho tôi gõ như thế nào, có cánh cửa lại phát ra tiếng có tiết tấu, có quy luật, thậm chí còn có cánh cửa phát ra tiếng móng tay cào vào cửa chói tay khiến tôi nổi cả da gà.

Liên tiếp gõ qua nhiều cánh cửa mà tôi vẫn chưa tìm được bóng dáng Đường Dững đâu.

Cũng may có Diệu Diệu đi theo, nó thấy tôi gõ cửa mà không nghe được Đường Dững đáp lại, liền bảo tôi không cần gõ nữa, nó dùng thuật Long Phù tìm Đường Dững.

Nó là tiểu quỷ của Đường Dững, cùng Đường Dững tâm ý tương thông. Sau khi thi triển thuật Long Phù trong chớp mắt nó đột nhiên chỉ vào một cánh cửa, nói Đường Dững ở phía sau cánh cửa này.

Nhưng cánh cửa kia vừa rồi tôi đã gõ, rõ ràng không thấy Đường Dững đáp lại, tại sao anh ta lại ở bên trong cánh cửa này?

Tôi vội vàng hỏi Diệu Diệu liệu Đường Dũng không có xảy ra chuyện gì chứ?

Diệu Diệu lắc đầu một cái, nói đại ca nó trâu như vậy làm sao có thể xảy ra chuyện gì.

Nhưng mặc dù nói vậy Diệu Diệu vẫn có chút lo lắng trên mặt, nói tiếp: “Có điều từ cảm ứng em thấy, đại ca em hẳn đang gặp phiền toái, em phải đi giúp anh ấy.”

Nói xong Diệu Diệu phát ra một tia âm tuyến, biến thành hình dáng chìa khóa mở cánh cửa trước mặt ra.

“Gừ!” Cánh cửa vừa mở ra, bên trong nháy mắt thoát ra một thân ảnh gầy gò tóc trắng, người co lại trực tiếp ôm lấy tôi, há miệng định cắn vào động mạch trên cổ tôi.

“Cương thi!” Tôi hét lên, sợ sắp sớt đất.

Động tác của nó tương đối nhanh, giống như con khi bám trên người tôi vậy, trong miệng phát ra âm thanh mơ hồ không rõ như tiếng khóc gào, miệng há ra cắn vào cổ tôi.

Nó muốn hút máu tôi, nhưng may mắn là hình như răng nanh của nó còn chưa dài ra, muốn cắn hút máu người cũng không dễ dàng.

Thừa dịp nó còn chưa chiếm ưu thế tôi liền móc ra ngọc bội ấn lên người nó.

Có lực cực âm, thậm chí tôi không phải đọc thần chú gì thì cương thi kia đã kên rên một tiếng, từ trên người tôi ngã lộn quay xuống đất.

Lúc này tôi mới nhận ra, cương thi là một bà lão hơn năm mươi tuổi, ánh mắt của bà ta đang nhìn chăm chăm tôi giống như nhìn chăm chăm thức ăn ngon vậy.

Ngoại trừ cái này ra, trong mắt của bà không có bất kỳ cảm xúc gì, khoe miệng giật giật một cái giống như muốn nôn ọe.

“Chị, bà ấy đang dài răng, đã lộ ra một cái răng nhọn.” Diệu Diệu ngược lại rất tinh mắt, chỉ miệng bà lão đang há ra, nói.

Nghe nó nói như vậy tôi thật đúng cũng thấy được vị trí chiếc răng kia đang dài ra, càng ngày càng nhọn, tiếp tục như vậy rất nhanh bà ta sẽ biến thành cương thi, đến lúc đó thì rất phiền toái.

Lòng tôi sẽ run lên một cái, tay nắm ngọc bội chặt hơn.

Cùng lúc đó, tôi sợ ngọc bội không đủ còn móc ra thiên địa kích để ngang trước người mình, từng bước từng bước lại gần bà lão kia.

Thừa dịp bà ta còn chưa hoàn toàn biến thành cương thi, tiên hạ thủ vi cường, chỉ cần cắt được cái răng của bà ta thì bà ta sẽ ngừng ăn.

Chiều này là tôi học được khi xem phim, cũng không biết có linh nghiệm hay không nhưng ở thời khắc mấu chốt này, tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể thử một chút xem như thế nào.

Rất nhanh tôi đã ép tôi gần trước mặt bà lão, bà ta mới bị ngọc bội của tôi đã thương nên thấy ngọc bội rất kiêng kỵ, chỉ có nhe răng cùng gương mặt đầy tàn bạo uy hiếp tôi.

Tôi thâm vui mừng trong lòng, trong đầu nghĩ chỉ cần có vậy, đem lộ răng ra tôi sẽ càng dễ ra tay.

Tôi đã chuẩn bị tư thế đánh nhau, nhìn tình huống cụ thể, định ra tay đánh đòn phủ đầu, liền hướng bà lão kia đánh tới.

Thiên địa kích sắc bén xoẹt một đường hướng về miệng bà lão, cắt đi răng nanh.

Khi lưỡi đao thiên địa kích sắp chạm vào răng nanh thì sau lưng tôi đột nhiên phát ra một giọng nói: “Dừng tay!”

Thanh âm rất gấp gáp, lại rất quen thuộc.

Tôi theo bản năng dừng một chút.

Nhưng chính ngay thời khắc tôi chân chừ này, bà lão kia đột nhiên như phát tiên, gào lên một tiếng, bỗng nhiên đẩy tôi ra, rồi nhanh chóng hướng sang một bên trốn thoát ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đường Dũng bị thương

Rất nhanh sau lưng tôi hiện ra một bóng người, chính là Cường Tử.

Xem ra vừa rồi nói tôi dùng tay chính là anh ta.

Mặt anh ta đầy lo lắng, sau khi nhìn tôi một cái, cũng không giải thích gì với tôi mà chạy đuổi theo hướng cương thi kia vừa chạy.

Tôi vội vàng gọi Cường Tử, nói cho anh ta bà lão kia rằng đã dài, rất nguy hiểm. Nhưng anh ta giống như không nghe thấy gì, tôi còn đang gọi thì đã chạy xa.

Tôi nhất thời lo lắng, muốn đuổi theo anh ta nhưng Diệu Diệu lại nắm lấy tay tôi, kéo tôi đi vào trong phòng, nói trước tiên xem tình hình của đại ca nó quan trọng hơn.

Tôi đành theo Diệu Diệu đi vào.

Vừa bước vào trong phòng liền có một mùi thối rửa xộc vào mũi, cả phòng rất u ám, trên tường dính đầy vết máu loang lổ, đều đã biến thành đen, hiển nhiên không phải mới xuất hiện.

Tôi không khỏi cau mày, trong lòng cũng có chút lo lắng, đem ngọc bội cùng thiên địa kích đưa lên ngang ngực, thận trọng đi vào.

Đi chưa được mấy bước tôi liền thấy dưới đất có một bóng đen nằm, là Đường Dũng.

Diệu Diệu cũng phát hiện ra Đường Dũng, kêu lên một tiếng đại ca rồi nhào tới.

Tôi vẫn chưa yên tâm, kiểm tra cả căn phòng một lần, chắc chắn trong này không có cương thi khác mới khóa cửa lại, xem xét tình huống của Đường Dũng.

Đường Dũng đã hôn mê, sắc mặt xanh mét nằm trên nền nhà, hiển nhiên đã bị thương.

Tôi lập tức lấy điện thoại gọi cấp cứu nhưng Diệu Diệu ngăn tôi lại, nói đại ca nó là bị cương thi làm thương, cho dù có đi bệnh viện thì bệnh viện cũng không có biện pháp, chỉ cần trễ thời gian cứu cho anh ta.

Nó nói có lý, tôi liền hỏi Diệu Diệu nên làm gì.

Diệu Diệu cũng có chút mờ mịt, mặc dù nó là tiểu quỷ nhưng dù sao cũng là một đứa con nít, chỉ nói Đường Dũng bị thi thể làm bị thương hẳn là trúng độc thi, tổng được độc thi ra ngoài là sẽ tốt.

Nó nói cũng rất do dự, hiển nhiên nó cũng chỉ đoán, tôi sợ Đường Dũng thật sự xảy ra chuyện gì gọi điện thoại cho Tô Đoàn. Mặc dù thực lực anh ta không cao nhưng người bây giờ tôi có thể nhờ giúp đỡ chỉ có một mình anh ta.

Tô Đoàn nghe điện thoại rất nhanh, anh ta biết được tôi là Lộc Dương liền kích động, vội kêu lên: “Bà Hai, vậy là có tin tức của bà, bây giờ bà đang ở đâu, cháu có việc gấp muốn tìm bà.”

Tôi nghe anh ta nói liền sửng sốt một chút, không nghĩ anh ta lại có chuyện tìm tôi, nhưng bây giờ chuyện của Đường Dũng còn gấp hơn, tôi liền cho anh ta địa chỉ, cũng hỏi Đường Dũng bị cương thi làm cho bị thương thì nên xử lý thế nào.

Tô Đoàn không hổ là xuất thân từ gia tộc lớn, mặc dù thực lực không cao nhưng kiến thức lại rất rộng, lập tức nói phải tìm vết thương đem hút máu độc ra, sau đó giả nhuyễn gạo nếp đắp vào vết thương, ba ngày sau độc thi liền hết.

Chiều này tôi cũng từng xem trong phim, trước kia cho là điện ảnh chỉ là phóng tác, không nghĩ tới phương pháp giải độc thật sự đơn giản như vậy.

Tôi lập tức bảo Diệu Diệu tìm vết thương trên người Đường Dũng.

Tôi kiểm tra trên cổ nhưng không có dấu răng như tôi nghĩ, hơn nữa trên cổ tay, cùi chỏ, trên bụng hay hai chân cũng không có vết thương. Tìm một vòng lòng tôi không khỏi trầm xuống.

Không có vết thương, Đường Dũng vẫn hôn mê, chẳng lẽ không phải anh ta trúng độc thi?

Nhưng Diệu Diệu rõ ràng nói anh ta trúng độc thi.

Mặt tôi hơi ủ ê, nhìn sắc mặt xanh mét của Đường Dũng không khỏi nóng lòng, đi tới đi lui trong phòng chờ Tô Đoàn đến.

Ngay khi tôi đang nóng lòng chờ Tô Đoàn đến thì Diệu Diệu đột nhiên kêu lên một tiếng, vui mừng nói: “Tìm được vết thương rồi!”

Vừa nói nó vừa gọi tôi đến.

Chỉ thấy trên mông của Đường Dững đã bị vật nhọn khiến cho máu thịt mơ hồ, quần rách nát dính vào vết thương, nhìn qua cũng giật mình, nhất định rất đau.

Thảm hại hơn, lúc này máu trên vết thương cùng thịt đã biến thành màu đen, giống như bị tạt mực lên vậy, cho dù tôi cái gì cũng không hiểu nhưng vẫn có thể thấy Đường Dững trúng độc rất sâu.

Chỉ là tìm ra vết thương tôi lại càng lo nghĩ.

Anh ta bị thương ở đâu không bị, sao hết lần này tới lần khác bị thương ở trên mông, thế này thì người khác xử lý thế nào?

Tôi vừa cuống vừa lúng túng, vội vàng kêu Diệu Diệu ra tay nặn máu độc trong vết thương ra, tôi đi ra ngoài tìm gạo nếp.

Diệu Diệu liền lướt ra ngoài, vừa bay vừa nói buổi tối tìm gạo nếp khó, nó tìm sẽ dễ hơn. Nói xong đã không thấy tăm hơi nó đâu, chỉ còn lại tôi cùng Đường Dững.

Anh ta bị thương nặng như vậy nhất định không thể di chuyển, đầu tôi đổ mồ hôi, không thể làm gì khác liền nhắm mắt đưa tay hướng tới cái mông của Đường Dững.

Tôi ngồi rất gần anh ta, ngay khi tay tôi chạm vào mông Đường Dững thì một bàn tay lạnh như băng đột nhiên xuất hiện nắm lấy tôi, sau đó đẩy mạnh tôi về sau một cái.

Tôi không kịp đề phòng, lao đảo ngã lăn ra đất, quay đầu mới phát hiện một thân ảnh gầy gò không biết xuất hiện từ lúc nào bên cạnh Đường Dững, đang chắn ánh mắt của tôi nhìn Đường Dững.

“Nhìn cái gì, quay người đi.”

Giọng trầm thấp khàn khàn, giống như giọng vừa rồi trên lầu ba mươi ba vậy.

Tôi liền vui mừng trong lòng, quả nhiên là Tô Mộc, anh ấy luôn ở bên cạnh tôi!

Anh ấy đưa lưng về phía tôi, trên người tản mát ra khí tức lạnh lùng, mặc dù không quay đầu nhìn tôi nhưng có lẽ cảm nhận được ánh mắt của tôi, âm thanh lạnh lùng lần nữa lại vang lên, nói: “Em thích xem mông đàn ông như vậy sao?”

“A? Không có, anh mới là người thích xem mông đàn ông!” Bị Tô Mộc mắng, tôi rốt cuộc kịp phản ứng, mạnh mẽ nói lại.

Nghe được lời tôi nói, dường như người anh rung lên, giống như đang tức giận.

Lòng tôi run lên vì sợ. Cho dù tôi với anh ấy giận dỗi nhưng mỗi khi anh ấy tức giận tôi vẫn rất sợ.

Tôi liền xoay lưng lại, lần nữa mở miệng giọng đã dịu dàng đi mấy phần, hỏi anh ấy: “Gần đây anh đều ở bên cạnh em sao?”

Sau lưng truyền tới âm thanh sột soạt, giống như anh ấy đang cắt thịt trên mông Đường Dững vậy, nghe thấy tôi hỏi liền nói về chệch bài: “Không có, anh đi theo em làm gì?”

“Cũng phải, anh mới cưới vợ đẹp, quả thật không cần phải đi theo em.” Nghe giọng chệch bài của anh ấy khiến tôi tổn thương, giọng vừa dịu dàng liền đánh lại, giống như cố ý giận dỗi với anh ấy.

Quả nhiên sau lưng không có âm thanh nữa, anh ấy không trả lời tôi, chỉ tăng động tác tay nhanh hơn một chút.

Sau khi anh ấy xử lý xong, tôi đột nhiên cảm giác được bên hông xuất hiện một đôi tay ôm lấy tôi, sau lưng cũng có thêm một bờ ngực vững chắc.

Rồi đôi môi lạnh như băng chạm vào rái tai, thật giống như đang trừng phạt tôi, hung hăng cắn xé tôi.

Đồng thời có một âm thanh mơ hồ vang lên bên tai, giống như bùng nổ sau khi đã kìm chế quá mức: “Em, người phụ nữ này, anh mới rời khỏi em có mấy ngày em đã cấu kết cùng người khác, vừa rồi ở trên lầu có phải bắt kẻ là ai hôn em cũng sẽ đáp lại? Em khao khát như vậy sao, nếu vậy anh có thể thỏa mãn em!”

Vừa nói anh ấy vừa cắn tôi ác liệt hơn, tay còn không an phận thò vào trong quần áo tôi.

Tôi sợ run cả người, đưa tay bấu vào tay anh ấy, cố gắng đẩy anh ấy ra, giận nói: “Nói những gì đó, anh cho rằng em là người giống anh sao? Em đã sớm biết đó là anh, ngược lại anh nếu dám xuất hiện sao còn giấu mặt, cưới Lâm Yến Nhi nên không còn mặt mũi gặp người khác sao?”

Giọng tôi rất tàn bạo, rất khí thế, một phen nói ra tất cả. Ngay cả chính tôi cũng kinh động.

Lần đầu tiên tôi như vậy, lời nói không lưu tình một chút nào, cũng không sợ khiến Tô Mộc tức giận.

Hồi lâu sau anh ấy mới buông tôi ra, đỡ hai vai xoay người tôi lại, mặt đối mặt với anh.

Sau đó mây đen bao phủ quanh mặt anh rồi cuộc phân tán ra, tôi thấy mặt mũi anh trong lòng liền run lên.

Lúc này so với khi hôn lễ anh ấy càng gầy hơn, thật sự có thể dùng từ da bọc xương để hình dung, tôi thậm chí có thể nhận ra hình dáng xương sọ của anh ấy, vành mắt cũng thâm đen lại, tôi chỉ thấy trên hốc mắt có hai cái động đen ngòm, nhìn qua rất dọa người.

Khó trách anh ấy lại dùng mây đen che mặt mình, bây giờ anh ấy thật sự không có nửa điểm giống với Tô Mộc đẹp trai trước kia, nếu không phải tôi có thể nhận ra anh ấy từ cảm giác thì căn bản tôi cũng không nhận ra được đây là người nào.

Tôi khiếp sợ, tay không tự chủ đẩy anh ấy ra.

Anh ấy cảm nhận được khiếp sợ và hồi hốt, nụ cười khô héo thoáng qua một ý vị thâm trường, sau đó hướng về tôi lắc đầu một cái, nói: “Thấy anh như bây giờ em còn có thể tiếp nhận anh sao? Đây chính là lí do anh phải che mặt mình lại.”

Nói xong giọng anh hơi lạnh, lui về phía sau hai bước, chỉ Đường Dững nói: “Vết thương của anh ta đã được xử lý tốt, độc cũng đã tiêu trừ sạch sẽ, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được. Trong khoảng thời gian này anh khuyên em biết điều một chút, đừng ra khỏi cửa, lại đừng trêu chọc vào những người không nên dây vào, nếu không cuối cùng em chết thế nào cũng không biết.”

Giọng anh ấy lạnh như băng, nói xong âm khí tràn ngập đem cả người anh ấy bao lại, đến khi âm khí tiêu tán người cũng đã không thấy nữa.

Tôi vẫn còn chìm đắm trong nỗi khiếp sợ anh ấy mang tới, đứng tại chỗ hồi lâu, đến khi Tô Đoàn chạy đến tôi mới tỉnh hồn lại.

Tô Đoàn đi vào thấy cảnh tượng trong phòng cũng không khỏi cảm thấy khiếp sợ nhưng cậu ta so với tôi trấn định hơn rất nhiều. Kiểm tra vết thương của Đường Dững một chút liền công anh ta lên, sau đó gọi tôi hai tiếng, nói rời khỏi nơi này trước, lát nữa trời sáng, Đường Dững bị thương như vậy bị an ninh tòa nhà nhìn thấy thì không dễ giải thích.

Cậu ta nói không sai, mặc dù Tô Mộc đã xử lý xong độc tố nhưng vết thương của anh ta còn cần sát trùng rồi băng bó. Tôi gật đầu một cái, để Tô Đoàn cong Đường Dững về biệt thự chữa thương.

Trước khi đi tôi còn định lưu lại cho Diệu Diệu tờ giấy, nói cho nó tôi đem Đường Dững về trước, nhưng sau đó suy nghĩ lại tôi lại thôi. Bởi vì Diệu Diệu là tiểu quỷ của Đường Dững, nó có biện pháp tìm được Đường Dững. Đây là địa bàn của Tam trưởng lão, tôi lưu lại tờ giấy không khác nào chủ động bại lộ mình, bị Tam trưởng lão dễ mất tôi sẽ rất phiền thoái.

Quay lại biệt thự, tôi để Tô Đoàn băng bó vết thương cho Đường Dững, mình ở phòng khách nghỉ ngơi, hồi tưởng lại chuyện Tô Mộc.

Kể từ khi tìm được Lâm Yến Nhi, Tô Mộc giống như biến thành người khác vậy.

Nhưng anh ấy cũng chỉ bận bịu để chiêu hồn cho Lâm Yến Nhi, ít nhất lần đó ở đại trạch Tô gia, gặp được Tô Mộc một lúc thì anh ấy đối với tôi vẫn còn rất tốt, mặt cũng rất bình thường.

Hơn nữa lúc ấy tôi còn nhớ Lâm Yến Nhi nói chuyện với anh ấy, hỏi anh ấy có yêu hay không, điều này rõ ràng chứng tỏ Tô Mộc với Lâm Yến Nhi thật ra cũng không tốt, ít nhất tình cảm của bọn họ không sâu như tôi nghĩ.

Còn chuyện sau đó anh ấy mất tích, lại đột nhiên nói muốn cùng Lâm Yến Nhi kết hôn, lúc gặp lại anh ấy thì anh ấy đã gầy đi rất nhiều, cho nên anh ấy một mực tránh tôi, không chịu gặp tôi, thậm chí ở hôn lễ cũng dùng âm khí che mặt.

Lúc ấy bởi vì tôi ghen, tức giận nên không chú ý tới sự biến hóa của Tô Mộc, bây giờ nghĩ lại, nhất định anh ấy đã xảy ra chuyện, cho nên mới gầy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Tin nóng

Nghĩ tới đây đột nhiên lòng tôi run lên.

Từ hành động hôm nay của anh ấy đối với tôi mà nói, tôi cảm nhận được anh ấy vẫn quan tâm tôi.

Hơn nữa suy nghĩ kỹ một chút, rõ ràng anh ấy đang rất phải kiểm chế, sở dĩ ở công ty Tô Thịnh lớn tiếng với tôi như vậy cũng là do phải kiểm chế quá lâu, đột nhiên bùng nổ.

Nhất định anh ấy có nỗi khổ gì đó, nếu không cũng sẽ không hao tổn tu vi mà tu luyện ngọc bội cho tôi. Đem lực cực âm kia tiến hóa nhất định hao phí không ít tu vi của anh ấy đi?

Tột nhiên tôi rất đau lòng, thậm chí mũi còn cay cay, rơi lệ.

Tức giận, tôi tự tát mình một cái, hận mình đầu óc chậm chạp đi giận anh ấy lâu như vậy, sao lại không sớm nghĩ tới anh ấy có nỗi khổ riêng?

Hơn nữa anh ấy đã biến thành như vậy, mới vừa rồi còn hỏi tôi có thể chấp nhận anh ấy như vậy hay không, tôi lại chần chờ.

Tôi chần chờ cái gì a!

Tôi yêu chính là con người này của anh ấy, không phải vì khuôn mặt đẹp trai. Mặc dù ban đầu tôi đứng bởi vì gương mặt quá soái đó mà có hảo cảm với anh ấy, nhưng bây giờ đáng đáp anh ấy ra sao đã không quan trọng, chỉ cần người kia là anh ấy, anh ấy là Tô Mộc liền tốt.

Tôi lau nước mắt, nhìn xung quanh lớn tiếng gọi Tô Mộc mấy câu, nói cho anh ấy rằng tôi không quan tâm đáng đáp anh ấy ra sao, tôi có thể tiếp nhận anh ấy ngay bây giờ, chỉ cần anh ấy chịu xuất hiện trở lại là được.

Nhưng bốn phía không có bóng dáng Tô Mộc, cũng không có tiếng đáp lại, có lẽ anh ấy đã không còn ở bên cạnh tôi nữa.

Lòng tôi rất áy náy, nghĩ đến những gì gần đây Tô Mộc phải chịu liền thấy lòng đau thắt như đang rỉ máu.

Có lẽ nghe được tiếng của tôi gọi, Tô Đoàn từ trên lầu đi xuống, thấy tôi đang khóc liền mang theo hộp khăn giấy, sau đó ngồi bên cạnh tôi, thờ dãi nói: “Bà Hai, xem ra bà đều biết rồi?”

“Biết cái gì? Cậu biết Tô Mộc xảy ra chuyện gì có phải không? Rốt cuộc anh ấy xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy?” Tôi nghe thấy sự kỳ quặc trong lời nói của Tô Đoàn liền hỏi cậu ta.

Sắc mặt cậu ta trầm xuống, thấy tôi khóc nhiều như vậy có lẽ cậu ta cũng rất khó chịu, nhẹ vỗ bả vai tôi, nói: “Thật ra cháu cũng không rõ cụ thể lắm, cháu chỉ vô tình nghe lén được ba cháu nói, nói gì đó bởi vì bà mà ông Hai mới kết hôn với Lâm Yên Nhi, chỉ cần bà còn sống thì kế hoạch của ông Hai sẽ hỏng cho nên ông ấy phải loại bỏ bà gì đó.”

Trên mặt cậu ta vừa hiện vẻ áy náy, nói tiếp: “Cháu mới vừa nói tìm bà có việc gấp chính là chuyện này, ba cháu muốn hạ thủ với bà, bây giờ tình cảnh của bà rất nguy hiểm mà cháu lại không tìm được bà, may mà đúng lúc bà lại gọi cho cháu. Tiếp theo bà đừng ra khỏi cửa, biệt thự này lúc đi vào cháu đã nhìn rồi, đã bị hai người đồng thời bày trận, rất an toàn. Sau này bà thiếu cái gì cứ nói cho cháu, cháu sẽ mua về cho bà, ngàn vạn lần bà đừng bước chân ra khỏi cửa.”

Cậu ta nói rất chân tình nhưng sự chú ý của tôi đều ở câu nói trước của cậu ta.

Cái gì mà Tô Mộc vì tôi nên mới cưới Lâm Yên Nhi, cái gì mà Tô Thịnh nói kế hoạch hỏng. . .

Tôi hỏi Tô Đoàn đây rốt cuộc là có ý gì.

Nhưng Tô Đoàn lắc đầu một cái, nói cậu ta cũng không biết, những lời này đều là cậu ta nghe trộm được loáng thoáng, lúc đó cha cậu ta đang nói chuyện với người khác, ngay lúc mấu chốt nói chuyện quan trọng thì người kia đột nhiên ngắt cha cậu ta lại, còn đi ra kiểm tra cửa sổ, sợ bị phát hiện nên cậu ta không dám nghe nữa.

Thấy cậu ta không nói được nguyên nhân nên tôi cũng không hỏi thêm gì.

Hơn nữa Tô Mộc cũng vừa mới đề cập tới, nói tôi không nên đi ra ngoài, không nên trêu chọc người không nên trêu chọc, anh ấy muốn nói tới Cẩn Thi phái, hay là Tô Thịnh?

Nghĩ tới anh ấy gầy đáng sợ như vậy tôi liền kể cho Tô Đoàn nghe, hỏi cậu ta có biết nguyên nhân là gì không.

Tô Đoàn nghe được cũng có chút bất ngờ, hiển nhiên sau khi Tô Mộc biến mất thì cậu ta chưa gặp lại Tô Mộc.

“Ông Hai là quý, hơn nữa ông ấy cũng không phải thiên thai, theo như bình thường thì hình dáng sẽ không thay đổi, luôn duy trì ở thời điểm ông Hai chết mới đúng. Tại sao lại gầy như vậy? Đây nhất định là có ẩn tình gì đó, bây giờ cháu cũng không biết nhưng nhà cháu có rất nhiều sách cổ, cháu về sẽ tìm kiếm xem sao, nếu có thông tin gì cháu lập tức chạy tới nói cho bà biết.” Tô Đoàn nói.

Sau đó cậu ta nói đi siêu thị mua cho tôi một số đồ vật hàng ngày, rồi đi ra cửa.

Vừa ra đến trước cửa cậu ta lần nữa nhấn mạnh bảo tôi sắp tới không nên ra ngoài, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Bây giờ Đường Dũng bị thương, tôi phải chăm sóc cho anh ta, còn phải chăm sóc cho cha mẹ tôi, tự nhiên cũng sẽ không ra khỏi cửa.

Nhưng là, mặc dù tôi tìm được nơi Cẩn Thi phái ẩn giấu cương thi nhưng tôi vẫn chưa tìm được Giao tiên. Hơn nữa còn có một cương thi chạy trốn, Cường Tử đuổi theo bà ta, cũng không biết bây giờ Cường Tử còn sống không?

Nghĩ tới đây tôi liền lấy điện thoại ra gọi cho Cường Tử để xác nhận anh ta còn an toàn. Điện thoại truyền tới tiếng chuông báo bận, cũng không có ai nghe điện thoại.

Lòng tôi chùng xuống, có cảm giác bất an, Cường Tử nhất định là lành ít dữ nhiều.

Không gọi được Cường Tử tôi lập tức mở internet lên, bấm hai cái muốn xem ở Giang Minh có xuất hiện tin tức về án mạng không.

Ai ngờ còn chưa kịp tìm kiếm tin tức về Giang Minh liền thấy tin đứng đầu có tiêu đề: Thấy cương thi xuất hiện ở nơi nào đó...

Tôi giật mình, lập tức mở bài đó lên, chỉ thấy người dùng gửi liên tiếp 9 bức ảnh lên, 5 bức đầu đầu là người nào đó bị cắn máu chảy toàn thân, trên người chỉ thấy một lỗ thật sâu đầy máu, nhìn một cái liền biết là do răng nhọn cắn. Bốn ảnh sau thì chính là hình ảnh kinh sợ về cương thi trong phim truyền hình.

Mặc dù mấy tấm ảnh kia rất hỗn loạn, cả người đều đầy máu nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra, đó chính là Cường Tử!

Người vừa mới còn sống sờ sờ bây giờ bị cắn thành như vậy khiến tôi ngây người, không thể nói đang cảm thấy gì.

Đau buồn? Ưu thương? Tự trách? Áy náy?

Có lẽ đều có một chút, nếu không phải tôi đã không ngăn anh ta lại có lẽ anh ta sẽ không chết.

Nhưng tại sao Cường Tử lại phải đuổi theo bà lão kia, ngay cả Đường Dũng cũng bị bà lão cào cắn bị thương, hẳn anh ta nhất định biết bà lão đã biến thành cương thi vậy mà còn quên mình đuổi theo như vậy, chẳng lẽ bà lão kia chính là mẹ của Cường Tử?

Tôi đang suy nghĩ thì mục tin nóng nháy mắt lại thay đổi, lần này biến thành Người ma giết người náo động Giang Minh.

Mọi người đưa tin, trong thôn Vu gia ngoại thành Giang Minh đột nhiên chết rất nhiều người dân, cả con đường hễ ai nhìn thấy người ma đều chết sạch.

Ở dưới cũng đăng kèm theo ảnh, nhìn ảnh thì cảnh đúng là ở trong thôn, con đường bên trái bên phải nằm hơn mười thi thể, mỗi thi thể cũng đều toàn thân là máu.

Ở bình luận dưới bài viết đầu nói là cương thi gây án, Giang Minh xuất hiện cương thi.

Tin tức truyền đi rất nhanh, hơn nữa độ hot còn đang không ngừng lên cao, cứ cách mỗi mấy giây lại thấy hình ảnh mới ở phần bình luận.

Số người chết nhiều như vậy, hơn nữa chết bí ẩn như vậy khiến toàn bộ internet bùng nổ, Giang Minh trong nháy mắt biến thành nơi đầu gió đình sóng.

Tôi lập tức gọi điện cho Tô Đoàn, để cậu ta nhanh lên internet đọc một chút, chuyện này nằm ngay dưới mắt Tô gia, lúc trước Tô gia có thể mặc kệ nhưng bây giờ có cương thi chạy thoát thì Tô Thịnh cũng không thể mặc kệ không để ý tới đi.

Tô Đoàn đáp mọi tiếng nói sẽ xem ngay, tôi cúp điện thoại lại lần nữa lục mạng internet nhưng mọi thứ đã khôi phục bình thường, những tin về cương thi tôi lưu lại lúc này đã không tìm được nữa.

Không tới một phút sau, tất cả tin liên quan tới chuyện này đều bị xóa sạch sẽ, tin lớn như vậy nếu để mặc cho truyền đi nhất định sẽ khiến đại loạn, ít nhất chính quyền Giang Minh sẽ gặp áp lực rất lớn.

Tô Thịnh có quan hệ không tệ với quan chức, bây giờ chính quyền đã biết chuyện hẳn sẽ để cho Tô Thịnh ra tay giải quyết.

Chắc chắn điểm này khiến tôi không lo lắng nữa, lên lầu nhìn Đường Dũng một cái.

Vết thương của anh ta đã được xử lý xong, trên mông bị băng đầy vải trắng, nằm sấp ở trên giường.

Người vẫn chưa tỉnh.

Cũng may anh ta không còn độc thi, sắc mặt đã khá hơn nhiều.

Tôi thấy anh ta không sao liền đi qua phòng cha mẹ tôi nhìn một cái, lại cho bọn họ uống nước mật đường rồi cũng xuống lầu nghỉ ngơi.

Trải qua một buổi tối dày vò khiến tôi mệt mỏi hết sức.

Ngủ hơn nửa ngày, tới khi tôi tỉnh thì Diệu Diệu đã về, trước mặt nó là một đồng lớn đồ ăn, hiển nhiên là đồ do Tô Đoàn mua về, đang mặt mày ủ dột không biết nên làm gì.

Thấy tôi tỉnh nó lập tức chạy tới tìm tôi nhờ giúp đỡ, nói đại ca nó đói, bảo tôi dứt đồ ăn cho Đường Dũng.

Tôi gạt đầu một cái, làm một phần cơm rang trứng đưa lên cho Đường Dũng.

Mấy ngày kế tiếp tôi theo lời của Tô Mộc ở lại trong biệt thự, một bước cũng không bước ra khỏi cửa, mỗi ngày ngoại trừ chăm sóc Đường Dũng cùng cha mẹ tôi, ăn uống sinh hoạt thường ngày thì chính là ngồi ngăn người trong phòng khách chờ kết quả Tô Đoàn tìm kiếm thông tin.

Khoảng một tuần lễ sau, tâm tình tôi nóng nảy bất an, thậm chí nghi ngờ có phải Tô Đoàn đã quên mất chuyện này hay không. Ngay khi tôi sắp không

nhấn nại được, muốn gọi điện cho Tô Đoàn hỏi xem tình hình thế nào thì Tô Đoàn rút cuộc đã tới!

Lần này cậu ta không chỉ mang tới rất nhiều đồ ăn mà còn mang cho tôi một cuốn sách cổ.

Cuốn sách cổ là bản đóng bằng dây, các trang sách bao gồm cả bìa đều được làm bằng da đã ố vàng, sờ lên da rất mịn, giống như da người vậy, hết sức tinh xảo.

Tôi lập tức nhớ tới Vương quả phụ đã từng may quần áo da người, vội hỏi Tô Đoàn sách này làm bằng chất liệu gì, có phải làm bằng da người hay không.

Tô Đoàn bất ngờ nhìn tôi một cái, do dự một chút rồi gật đầu, nói: “Quyển này đúng là sách tổ truyền của Tô gia, đúng là làm bằng da người. Cháu tìm thấy trong quyển sách này một loại thuật pháp có chút tương tự như tình huống của ông Hai bây giờ. Bên trong ghi lại là phương pháp kéo dài tính mạng cho người khác, chính là dùng pháp thuật đem tính mạng của mình chuyển tới trên người sắp chết, dùng tuổi thọ còn dư của mình từ đổi cho vong hồn người chết từ tay âm sai (âm sai/ âm soa: người đi bắt linh hồn xuống địa ngục), sau khi đổi được hồn phách là có thể kéo dài được sinh mạng người sắp chết, nói trắng ra là thuật pháp dùng một mạng đổi một mạng.”

“Một mạng đổi một mạng?” Tôi nghe Tô Đoàn nói có chút bất ngờ, nhìn sách kia, nói: “Anh ấy không phải quý sao, bản thân không có tuổi thọ sao còn có thể dùng thuật pháp một mạng đổi một mạng, cậu có nhầm không?”

“Vấn đề là ở đây, mặc dù ông Hai là quý nhưng tuổi âm của ông lại lớn, hơn nữa khi chết là người có đạo hạnh, tốc độ tu luyện cực nhanh, ông đã dùng lực cực âm trên người giao dịch với âm sai, âm sai chắc sẽ không cự thuyệt. Chỉ là lực cực âm là toàn bộ năng lượng của hồn phách, đem lực cực âm trao đổi cho người khác không khác gì đem nửa cái mạng trao cho người khác, tự nhiên sẽ rất gầy. Đây là pháp thuật trong tất cả các loại phù hợp nhất với tình huống của ông Hai bây giờ.”

Tôi chau mày, chậm chậm gật đầu một cái, nhưng tôi vẫn có chỗ không hiểu, hỏi Tô Đoàn: “Coi như là vậy đi, nhưng anh ấy vì muốn cứu ai mà hy sinh lớn như thế? Cho dù là Lâm Yến Nhi thì bản thân cô ta cũng là quý, chưa tính là người sắp chết thì dường như thuật pháp này cũng không có tác dụng với Lâm Yến Nhi đi?”

Trừ Lâm Yến Nhi, tôi không nghĩ ra Tô Mộc sẽ vì ai mà phí khí lực lớn như vậy.

“Vì cứu bà.” Tô Đoàn trầm giọng nói, cặp mắt của cậu ta nhanh chóng nhìn tôi một cái, sau đó lại cứu đầu, biểu tình rất phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Vì cứu tôi

Cứu tôi?

...

Tôi ngẩn người, đầu óc bị đơ không hiểu Tô Đoàn nói vậy là có ý gì.

Cậu ta nói thuật pháp này là thuật một mạng đổi một mạng, chuyên dùng để cứu hồn phách những người sắp chết, nhưng tôi vẫn sống thật tốt, không cần Tô Mộc phải cứu a.

Thấy mặt tôi lộ vẻ không hiểu, Tô Đoàn lại thở dài, nói: “Bà Hai, bà còn nhớ hôm Tô gia bố trí đại trận chiêu hồn để chiêu hồn phách của Lâm Yến Nhi? Ngày đó không phải Lâm Yến Nhi nhập vào người bà sao, ông Hai vì cứu bà cho nên đã bóp gãy gãy của bà.”

Tôi gật đầu một cái, chuyện này dĩ nhiên tôi nhớ, lúc đó tôi đau chết đi được, hơn nữa ánh mắt Tô Mộc nhìn tôi độc ác vô cùng, thậm chí trong nháy mắt tôi có cảm giác anh ấy thật sự muốn bóp chết tôi.

Cũng may sau đó tôi lăn ra bất tỉnh, nếu không cuối cùng nếu không bị bóp chết thì cũng chết vì đau.

Có điều tôi không rõ chuyện này có quan hệ thế nào với chuyện Tô Mộc liệu mình cứu tôi, chẳng lẽ lúc ấy anh ấy thật sự bóp tôi chết?

Tô Đoàn nhìn ra ý nghĩ trong lòng, cười một chút, nói tôi đừng suy nghĩ nhiều, ban đầu Tô Mộc cũng không bóp chết tôi nhưng bởi vì Lâm Yến Nhi nhập vào người tôi khiến tính mạng của tôi bị đe dọa.

Chuyện này cũng rất kỳ quái, người bình thường bị quý nhập hẳn sẽ bệnh nặng một trận, mà Lâm Yến Nhi là lệ quý, kết quả tất nhiên sẽ nghiêm trọng hơn so với các quý khác.

Nhưng đó là với người bình thường, còn tôi là vợ Tô Mộc, trên người mang theo âm khí của anh ấy, hơn nữa bản thân tôi cũng có lực cực âm trên người,

theo lý mà nói thì quý nhập vào người cũng không có hậu quả nghiêm trọng mới đúng, làm sao lại nguy hiểm đến tính mạng?

Tôi hỏi Tô Đoàn rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, sắc mặt Tô Đoàn vốn đang tương đối buồn lòng nhưng nói tới đây đột nhiên cúi đầu, ánh mắt nhìn tôi có chút áy náy, nói: “Lúc trước bà suýt chút nữa bị Đạo cổ sư ngũ trùng luyện thành trùng nhân, sau đó được ông Hai cứu nên không phát tác. Chúng ta đều cho rằng cổ trùng không phát tác thì không sao, nhưng thực tế cổ trùng trong thân thể bà cũng chưa được lấy ra, chẳng qua là bị Giao tiên chế trụ (khống chế, bắt giữ), hơn nữa không có Đạo Minh chỉ huy, cổ trùng ở trong thân thể bà cũng sẽ không tùy tiện hành động. Có điều sau khi Lâm Yên Nhi khi nhập vào người bà thì không còn giống thế nữa.”

“Bản thân Lâm Yên Nhi là lệ quỷ, lượng âm khí trên người rất không lồ, âm khí trong người bà vì thế cũng nháy mắt tăng vọt. Bản thân cổ trùng cũng thuộc về âm, sau khi hấp thu âm khí thực lực cũng sẽ tăng nhiều cho nên thực sự uy hiếp cho bà không phải là Lâm Yên Nhi mà là cổ trùng nấp ở trong thân thể bà. Nếu như cháu đoán không sai, cổ trùng kia luôn mai phục trong người bà, chờ ngày nào đó có cơ hội sẽ luyện bà thành trùng nhân*.” (trùng nhân: người sâu)

“Khi thành trùng nhân tất nhiên bà sẽ chết, hẳn ngay lúc đó ông Hai đã dùng thuật pháp kéo dài tính mạng cho bà, cũng vì vậy ông ấy trở nên gầy xòm đi. Còn chuyện tại sao ông Hai lại phải kết hôn với Lâm Yên Nhi nhưng vẫn ngầm giúp bà thì cháu không rõ lắm, chờ có cơ hội bà tự mình hỏi ông Hai.”

Giọng của cậu ta rất thấp, nói đến phần sau thậm chí không dám nhìn tôi nữa.

Tất nhiên tôi biết trong lòng cậu ta áy náy điều gì, nếu không phải cha cậu ta thì tôi sẽ không bị Đạo Minh bắt, càng không bị trông cổ trùng trong người khiến Tô Mộc phải sử dụng loại thuật pháp này.

Tất cả mọi chuyện này cuối cùng đều không tránh khỏi liên quan tới Tô Thịnh.

Nhưng tôi càng tò mò với phản ứng của Tô Đoàn hơn, bởi chuyện Tô Thịnh làm với tôi chắc chắn không nói với Tô Mộc, tất nhiên cũng không nói cho Tô Đoàn, nhưng phản ứng này của cậu ta hiển nhiên là cậu ta biết chuyện cha mình. Vậy còn chuyện Cẩn Thi phái thì liệu Tô Đoàn có biết?

Tôi bất chấp khiếp sợ với chuyện cổ trùng, vội vàng hỏi trước kia cậu ta có biết chuyện ở tầng ba mươi hai không.

Đúng như tôi đoán, Tô Đoàn gật đầu một cái.

Nói cậu ta đã sớm nghe nói Cẩn Thi phái nuôi thi thể ở tầng ba mươi hai, cha cậu ta cũng biết chuyện này. Sở dĩ chưa từng nhúng tay là bởi, thứ nhất là bọn họ mượn đài hỏa táng để thuận tiện thu thập thi thể tiến hành tu luyện, cũng không gây nguy hại gì cho xã hội mặc dù có vi phạm luân lý làm người, nhưng để tu hành trên con đường này còn không phải là đã phạm vào luân lý làm người sao?

Ở trong con mắt người thường, tu hành vốn đã là không đúng, ngay cả việc quý quai tồn tại đã là phạm vào luân lý làm người.

Cho nên chỉ cần không uy hiếp người sống, những thứ khác người tu hành đều không để vào mắt.

Thứ hai, Cẩn Thi phái cùng tổ tiên Tô gia có chút quan hệ sâu xa, nghe nói hai bên vẫn luôn giao thiệp mặc dù lui tới không thường xuyên, ít nhất cũng là nước sông không phạm nước giếng, cho nên Cẩn Thi phái kinh doanh nhiều năm như vậy ở Giang Minh thì Tô gia đều là không nghe không thấy không hỏi.

Còn Nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Vương Văn

Tô Đoàn lắc đầu một cái, nói quyền Phó Âm Kinh kia mặc dù là sách tổ truyền của Tô gia nhưng cũng là sách cấm của Tô gia, trước giờ cậu ta chưa bao giờ xem qua.

Lần này cũng bởi vì chuyện ông Hai cho nên cậu ta mới lấy hết can đảm trộm ra, thuật pháp bên trong cậu ta cũng chưa kịp cẩn thận nghiên cứu. Bây giờ cậu ta mang sách tới cho tôi, sách ở giá không dễ dàng bị Tô Thịnh phát hiện, để cho tôi nghiên cứu không chừng có thể tìm được biện pháp cứu Tô Mộc.

Nói xong cậu ta còn nhắc nhở tôi cẩn thận một chút, bảo tôi đừng luyện cấm thuật bên trong, chỉ sử dụng nó để nghiên cứu.

Tôi gật đầu một cái, tạm biệt Tô Đoàn, sau đó mở cuốn Phó Âm Kinh ra xem.

Chỉ là, vừa lật trang thứ nhất tôi đã gặp phải chuyện khó xử.

Cuốn sách này cũng không biết truyền đã bao nhiêu năm, chữ trong sách cũng rất cổ quái, không biết là triều đại nào, dù sao bình thường chúng tôi dùng

chữ Hán giản thể cho nên đọc chúng tương đối khó khăn.

Buồn bức chính là, không biết cuốn sách này ở triều đại nào cho nên không thể kiểm từ điển các loại từ phiên dịch. Nghiên cứu hơn nửa giờ, vì tôi không nghiên cứu được gì nên không thể làm gì khác hơn là trước hết cất sách lại, chờ ngày mốt Tô Đoàn đến lại hỏi cậu ta.

Sau khi cất sách xong, Diệu Diệu cũng vừa chạy vừa nhảy tiến vào. Sau khi Đường Dững tỉnh lại nghe nói tôi đi đài hỏa táng là vì bắt quỷ cho Giao tiên bổ sung âm khí, nói rằng bắt quỷ anh ta rất thành thạo, để Diệu Diệu về nhà anh ta lấy dụng cụ.

Sau khi đem dụng cụ đưa cho tôi, Diệu Diệu còn liên tục nhìn trước ngó sau, sau đó nói với tôi: “Chị, bên ngoài có một thanh niên cứ quanh quẩn chỗ chúng ta, hơn nữa nhìn rất quen, hình như chị biết, hẳn là đến tìm chị.”

Vừa nói nó vừa chỉ chỉ ra bên ngoài.

Tôi không khỏi cảm thấy lạ, ngôi biệt thự này sau khi mua chỉ có tôi cùng Tô Mộc biết, những người khác hẳn không biết nơi này mới đúng, ai sẽ tới đây tìm tôi?

Tôi nhìn theo hướng chỉ của Diệu Diệu, bên ngoài quả có một bóng người quanh quẩn, có điều cây cối quá xanh tốt nên mặt anh ta bị che khuất không nhìn rõ.

Tôi nhớ lại thời điểm mua biệt thự, ở ban công lầu trên có ống nhòm, lập tức chạy đến lầu hai dùng ống nhòm nhìn xuống.

Nhìn một cái tôi sợ hết hồn, vì người đứng bên ngoài là Vương Văn!

Hơn nữa anh ta cũng ngược đầu nhìn tôi, ánh mắt vừa vận giao nhau chung một khoảng khắc.

Tôi lập tức buông ống nhòm, cố gắng trấn tĩnh lại một chút.

Sau khi Đường Dững bị thương, những ngày qua tôi đều bận rộn chăm sóc Đường Dững, điện thoại cũng không chú ý nhìn cho nên quên mất việc đã ước hẹn ba ngày với Vương Văn.

Nhưng anh ta lại có thể tìm tới nơi này quả thật khiến cho tôi có chút giật mình. Chỉ là, nếu anh ta đã tìm tới tại sao lại đứng ở ngoài cửa mà không chịu đi vào?

Trong lòng tôi rối bời, vốn lúc tôi đồng ý cân nhắc chuyện gả cho Vương Văn là trong lúc tức giận, lúc ấy Tô Mộc mới kết hôn, trong lòng tôi tức giận mới không từ chối anh ta.

Hiện tại biết Tô Mộc vì tôi mà hy sinh như thế, lúc này tôi thật không biết làm sao đối mặt với Vương Văn.

Bản thân anh ta cũng là người bị hại, hơn nữa còn là bạn trai tôi, nếu bây giờ tôi trực tiếp thẳng thắn nói cho anh ta biết tôi yêu Tô Mộc, không thể gả cho anh ta thì có phải là quá tàn nhẫn hay không?

Tâm loạn như ma.

Tránh cũng không giải quyết được vấn đề, tôi liền quyết định, hít sâu một hơi định gọi Vương Văn vào nói rõ ràng.

Ai ngờ tôi còn chưa gọi điện cho Vương Văn thì chuông cửa chợt vang lên.

Màn hình trong phòng nối với camera bên ngoài, tôi nghĩ là Vương Văn đang ấn chuông cửa, vừa định mở cửa thì tôi lại thấy một người phụ nữ đang đứng dưới camera.

Cô ta nhìn qua so với tôi không lớn hơn bao nhiêu, chắc cũng chừng hai mươi tuổi, trên người mặc đồng phục, hẳn là nhân viên của công ty Phùng Đông.

Tôi ấn nói chuyện qua màn hình, hỏi công ty kia có chuyện gì.

Cô ta rất lễ phép, hỏi tôi có phải là Lộc Dương, chủ căn biệt thự này không, khi được tôi xác nhận, cô ta nói thêm bên ngoài có bạn đang chờ, nói tôi đi ra ngoài một chút.

Tôi vốn cho là công ty này tìm tôi có chuyện gì, hóa ra chỉ là thông báo cho tôi Vương Văn ở bên ngoài.

Tôi bèn nói, bảo anh ta cứ đi vào là được, cửa không khóa.

Ai ngờ cô nhân viên kia nhìn sang bên cạnh một chút, đột nhiên lo lắng, lập tức chạy ra khỏi màn hình về hướng Vương Văn.

Chưa tới hai phút sau, nhân viên kia quay lại, sốt ruột nói với tôi Vương Văn bị ngất xỉu, bảo tôi mau chóng đi ra ngoài.

Tôi định đi ra ngoài, nhưng chân vừa bước đến cửa liền nghĩ tới lời Tô Mộc. Anh ấy nói gần đây tôi gặp nguy hiểm, không được ra khỏi cửa.

Hơn nữa chuyện này quả thật có chút kỳ quặc, tôi vừa rồi còn thấy mặt mũi Vương Văn bình thường nhìn tôi, tại sao đột nhiên lại ngất xỉu.

Hơn nữa kể cả ấn chuông cửa thì anh ta có phải tránh né tìm người khác ấn chuông cửa giúp sao?

Từ các biểu hiện đó tôi mơ hồ cảm giác được anh ta đang giống như tránh tôi, hoặc có lẽ là tránh căn biệt thự này, nếu không anh ta sẽ không có chấp bảo tôi đi ra ngoài gặp anh ta.

Nghĩ tới đây tinh thần tôi liền căng thẳng.

Hơn nữa còn có con chuột thành tinh hôm trước, mặc dù dám ấn chuông cửa nhưng cuối cùng cũng không đi vào.

Cái này chứng tỏ cấm chế Giao tiên bày xuống thật là lợi hại, mà có thể cảm nhận được cấm chế này cũng chỉ có ma quỷ muốn làm thương tổn thôi mới nhận ra được.

Vậy mà Vương Văn nhiều lần muốn tôi đi ra ngoài, tại sao? Chẳng lẽ anh ta cũng muốn hại tôi?

Nghĩ như vậy tôi lại càng không dám liều đi ra ngoài.

Nhưng bây giờ Vương Văn đang ở trước cửa nhà tôi khiến tôi thấy bất an. Nghĩ tới nghĩ lui tôi liền tìm điện thoại gọi cho Vương Văn.

Khi tôi cầm điện thoại mới phát hiện trong điện thoại của tôi có không dưới ba mươi cuộc gọi nhờ của Vương Văn, hơn nữa anh ta còn nhắn cho tôi một số tin nhắn.

Phần lớn hỏi tôi bây giờ ở đâu, sao nhà lại bị cháy, ba ngày ước hẹn đã đến anh ta tới tìm tôi muốn có câu trả lời.

Xem nội dung tin nhắn thật giống như cũng không có gì bất thường, nhưng tôi liền tiếp bị hại nên bây giờ rất cảnh giác, liền tính gọi cho anh ta trước.

Nhân viên kia nói Vương Văn ngắt xiu, nếu như bây giờ điện thoại không ai nhận, hoặc nữ nhân viên kia nhận thì là bình thường, nếu là Vương Văn tự mình nhận thì chứng tỏ nhân viên nữ kia đang nói dối, hoặc Vương Văn đang diễn trò.

Cho dù bọn họ ai có vấn đề thì cũng chứng tỏ một điều, bọn họ muốn tôi đi ra ngoài.

‘Reng, reng...’ Một hồi chuông điện thoại truyền tới, lòng tôi lo lắng muốn chết, lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi.

Mấy giây sau bên kia rốt cuộc cũng nghe điện thoại, chỉ là giọng nói trong điện thoại nháy mắt khiến tôi tuyệt vọng.

Là Vương Văn.

Giọng của anh ta nghe rất bình thường, không có chút gì là yếu ớt. Hơn nữa anh ta thật giống như cố ý muốn kéo vào mối quan hệ giữa chúng tôi vậy, cố tỏ vẻ ung dung cười nói: “Dương Dương, rốt cuộc em cũng chịu nói chuyện, anh còn tưởng em không muốn gặp anh nữa, cố ý tránh mặt anh. Đi ra đi, bây giờ anh đang ở trước cửa nhà em, em có đáp án chưa?”

“Có...” Giọng tôi hơi run, nói.

“Vậy em nghĩ thế nào, có muốn gả cho anh không? Nghe được tôi có đáp án giọng Vương Văn có chút kích động, giống như đang rất vui vẻ.

Chỉ là sự vui vẻ đó rõ ràng là giả vờ, mặc dù giọng rất khoái trá nhưng từ trong âm thanh tôi không thấy được bất kỳ tình cảm mừng rỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

“Chuyện này anh vào đây rồi nói đi, nói qua điện thoại cũng không rõ ràng được. Hơn nữa bây giờ anh cũng đã đến cửa nhà, cũng không thể cứ đi đi lại lại trước cửa được.” Tôi giả vờ không biết gì, cười yếu ớt nói.

Trong nháy mắt Vương Văn có chút chần chờ, nhưng anh ta phản ứng rất nhanh, liền cười nói chần chờ anh ta bị trọ không đi lại bình thường được, cho dù vào nhà cũng phiền tôi ra ngoài đỡ anh ta một chút.

Nói là đỡ, thật ra vẫn là muốn tôi đi ra ngoài.

Trong lòng tôi càng lo lắng, xem ra tôi đoán không lầm, lần này Vương Văn trở về tuyệt đối không có đơn giản như anh ta nói.

Nghĩ tới đây tôi đột nhiên có chút hối hận, tại sao lúc gặp Tô Mộc lại không hỏi anh ấy tình huống của Vương Văn.

Ban đầu Vương Văn là bị anh ấy bắt đi, bây giờ biến thành thế nào có lẽ anh ấy sẽ biết chút ít nội tình.

Nghĩ tới đây, tôi không dám tùy tiện đi ra ngoài. Dấu sao Đường Dũng bị thương còn chưa khỏe, mặc dù có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại những vẫn tập tễnh, mình tôi một người xông ra quả thật không an toàn.

Hơn nữa từ sâu trong tôi, tôi cũng không muốn gặp Vương Văn lần nữa, việc anh ta có thay đổi không chưa nói tới, sau khi anh ta biến mất tôi đã yêu người khác, tôi cảm thấy thật có lỗi với anh ta.

Nghĩ tới đây tôi liền tìm lý do để bác đi lý do chân đi không tốt của Vương Văn. Khi tôi đang bế đầu sút trán tìm lý do thì Diệu Diệu đột nhiên kéo kéo tôi, chỉ Vương Văn trong ôm nhòm, nói: “Chị, chị có phát hiện người đàn ông kia lạ?”

“Lạ chỗ nào?” Thấy Diệu Diệu nói vậy tôi liền hỏi.

Nó là tiểu quỷ, đi theo Đường Dũng cũng được coi là kiến thức rộng, rất nhiều chuyện tôi không biết đều là Diệu Diệu chỉ cho tôi, nó nói Vương Văn không bình thường thì nhất định là thấy có gì đó lạ.

“Chị nhìn kỹ đi, sau lưng người kia giống như có những cái tua trong suốt giống như dây gắn vào thân thể anh ta, mỗi khi anh ta cử động thì những thứ kia cũng rung theo, thật kỳ quái.” Diệu Diệu nói.

Nghe nó nói vậy tôi lập tức nhìn qua ông nhòm về phía Vương Văn, quả thật anh ta đang nghe người dựa vào một cái cây giống như thật sự bị trật khớp chân vậy, nhưng những tua trong suốt Diệu Diệu nói thì tôi lại không nhìn thấy.

Tôi dụi mắt một cái, nhìn lại thật kỹ nhưng sau lưng Vương Văn vẫn sạch sẽ, không thấy cái tua nào.

Tôi hỏi lại Diệu Diệu một lần, hỏi nó có nhìn nhầm không.

Thấy tôi nghi ngờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Diệu xụ xuống, mắt húng nói: “Không nhìn nhầm, đây kia mặc dù trong suốt nhưng em thấy rất rõ ràng, nếu không tin em có thể chứng minh cho chị thấy.”

Vừa nói Diệu Diệu liền tập trung nhìn về phía Vương Văn, cũng bảo tôi chú ý nhìn qua ông nhòm.

“Tay trái anh ta cử động.”

Wương Văn đưa tay trái lên xoa xoa màn hình điện thoại.

“Đầu anh ta cử động.”

Wương Văn cúi đầu, điện thoại ta nháy mắt truyền tới giọng Vương Văn, nói tôi ra ngoài đỡ anh ta một chút.

“Chân trái anh ta bị gãy.”

Chân trái chính là cái chân Vương Văn nói bị trật, lúc này chân trái rũ trên mặt đất, mắt cá chân dán xuống đất tạo thành một hình dáng rất quỷ dị, người bình thường mà chân bị lệch thành góc đó thì nhất định sẽ đau chết.

Đến đây tôi không thể không tin lời của Diệu Diệu nói, nếu như không phải những cái dây kia chuyển động trước thì sao Diệu Diệu có thể dự đoán được Vương Văn muốn cử động chỗ nào.

Nói vậy, Vương Văn bị các dây trong suốt kia khống chế thân thể, vậy anh ta là bù nhìn sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118-2

Dịch : Lishui Thủy

Diệu Diệu nhìn quanh một hồi rồi lắc đầu nguầy nguậy, nói rằng sợi dây tơ đó rất dài, bảy quật tám rẽ, không biết nó xuất phát từ đâu. Nhưng vẫn may mắn rằng, dưới đó chỉ có một mình Vương Văn, không còn có thêm ai khác, ngay cả nữ nghiệp vụ kia cũng đã rời đi.

Sau khi đã biết Vương Văn lúc này đã biến thành một con rối, tôi không còn lo ngại nữa, trực tiếp ngắt điện thoại của Vương Văn, gỡ pin, tinh thần tôi bản loạn, hoảng hốt ngồi phịch xuống đất, phân vân không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

Vương Văn lần này trở thành một con rối đến tìm tôi, phía sau anh ta nhất định có người đang khống chế các hành vi của anh ấy.

Trách không được mỗi lần Vương Văn xuất hiện, tôi chỉ luôn cảm thấy anh ấy là lạ.

Hóa ra anh ấy đã bị người khác khống chế, hoặc là anh đã sớm không còn là Vương Văn nữa rồi.

Sau khi phát hiện ra điều này, trái tim tôi đau như ngàn vạn kim châm vậy.

Nói cho cùng thì cũng chính là tôi đã hại Vương Văn thành ra thế này.

Giả như ngày đó tôi không phá giới, không đi theo Vương Văn đến viếng khu mộ của bà nội anh ấy, Vương Văn cũng sẽ không thay đổi thành dạng này.

Tôi từng sờ ngòai trên ghế sofa tầng hai, nhìn kính viễn vọng, tôi không biết tôi đang nghĩ gì, não tôi hiện giờ trống rỗng, cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi. Diệu Diệu lay tôi hai lần mới có thể kéo tôi trở về thực tại, con bé nói Vương Văn đã rời đi, tôi mới giật mình nhìn qua kính viễn vọng. Anh ấy thực sự đã đi rồi, tìm tôi mới nhẹ nhõm hơn một chút.

Cùng Diệu Diệu đi xuống dưới, tôi thấy Đường Dũng đã sắp xếp xong mọi thứ. Ở trước mặt mình xếp đặt một đồng thứ đồ vật, có nước, có nụ hoa chớm nở hoa sen, có chàai cán bột và vài thứ giống như đậu đen.

Mặc dù là bây giờ, anh ấy đang trong hoàn cảnh tốt hơn nhiều rồi, nhưng có lẽ vì bị thương ở mông, một vài chỗ còn đang kết vảy, nên anh ấy phải nằm sấp xuống, đầu ngửa lên loay hoay sắp xếp mấy thứ đồ kia, tay chân ngăn ngừn, nhìn bộ dáng này thật khôi hài.

Đường Dũng không nghĩ tới tôi lại chạy xuống đây nhanh như vậy, thấy tôi cả khuôn mặt liền đỏ bừng, vội vã cố gắng đứng dậy, tay còn cố vuốt vuốt lại tóc, cố tìm lại dáng vẻ đẹp trai nhất nói: "Chuyện em nói với anh rằng em muốn bắt quỷ ấy, chuyện đó cứ giao cho anh là được rồi. Đừng thấy anh bây giờ hoạt động bất tiện, chỉ vài phút thôi, anh sẽ bắt về cho em cả một phòng quý. Tuy nhiên, khi Long Phù bắt quỷ, không thể cho người khác nhìn thấy được, vậy nên, em nên tìm một phòng nào đó tránh mặt, chờ anh làm xong sẽ gọi em tới."

Anh ấy nói có vẻ rất nghiêm túc nhưng tôi lại có chút hoài nghi.

Lúc trước, cũng không ít lần anh thi triển pháp thuật trước mặt tôi, chưa lần nào bảo tôi phải vắng mặt, sao lần này lại bắt tôi phải tránh mặt nhỉ.

Nhưng có lẽ chuyện này cũng được coi là chuyện kiêng kị, tôi cũng không hiểu rõ, đành phải nhẹ gật đầu rồi lui ra ngoài tìm chỗ ẩn nấp.

Không bao lâu tôi cũng thấy Diệu Diệu đi ra ngoài, theo tôi lên lầu hai để tìm chỗ trú nấp.

Trong nháy mắt tôi lại càng cảm thấy kỳ quái, cũng không biết gần đây tôi có phải bị bệnh đa nghi quá nặng hay không, mà tôi luôn cảm thấy lần làm phép này của Đường Dũng rất lạ, không chỉ muốn tôi tránh đi, ngay cả Diệu Diệu đều bị đuổi ra ngoài, anh ấy trước kia nếu muốn thi thuật đều để Diệu Diệu ở lại bên cạnh làm trợ thủ.

-

Tôi vội hỏi Diệu Diệu tình huống như thế nào rồi, Đường Dũng không có sao chứ?

Diệu Diệu thấy tôi quan tâm Đường Dũng như vậy, khuôn mặt nhỏ lập tức cười xấu xa y như Đường Dũng, nói: "Chị đây cũng không nhìn ra ư? Cái gì mà không thể có người vây xem, chẳng qua là lão Đại ta tùy tiện viên lý do thôi hửn đem em đánh ra cũng là để cho em tới giám thị chị, chính là vì phòng ngừa chị nhìn lên lão Đại thi pháp."

"Vì sao vậy, chẳng lẽ lần này anh ấy cần thi triển cái cấm thuật gì hay sao?" Trước đây có Tô Mộc thi triển cấm thuật, tôi lúc này trở nên mười phần miễn cảm, sợ Đường Dũng cũng giả vờ ngớ ngẩn, vì tôi mà thi triển cái cấm thuật nào đó, thương tổn tới mình.

Kết quả là tôi quá cả nghĩ rồi, sau khi Diệu Diệu nghe tôi nói liền cười cười lên ha ha, nói thẳng: "Cái gì cấm thuật a, anh ấy không cho chị nhìn, hoàn toàn là vì đùa nghịch, anh ấy hiện tại cái mông đang bị thương, hành động không tiện, một hồi nữa làm phép, khẳng định hình tượng sẽ giảm lớn, cho nên mới nghiêm lệnh cấm để chị ở bên cạnh quan sát, còn cố ý để cho em ra nhìn chăm chăm chị."

Nói xong trên mặt nó vẽ mặt cười xấu xa càng đậm, cười toét cả miệng lộ ra hai chiếc răng nhọn nhỏ, giống như cái tiểu hấp huyết quỷ, hỏi ta: "Tỷ tỷ, chị có muốn nhìn lão Đại em thi pháp như thế nào hay không?"

Vốn bây giờ đang lúc nhiều việc, tôi không có tâm tư nhìn xem Đường Dũng làm phép như thế nào, nhưng Đường Dũng cố ý bày trò không muốn tôi nhìn thấy anh ta làm phép lại khiến tôi cảm thấy tò mò, bị Diệu Diệu tạo điện kiện tôi liền gật đầu một cái, nói muốn.

Diệu Diệu cười đầy mờ ám, kéo tay của tôi, rón rén quay trở lại, sau đó ghé vào lan can lầu hai.

Xuyên qua lan can, tôi vừa vặn có thể đem tất cả cảnh tượng ở lầu một nhìn thấy.

Chỉ thấy Đường Dũng dính một cái đồ vật đen sì, ở trên trán mình, sau đó nằm rạp trên mặt đất, một mặt thành kính.

Sau đó hứn dùng chàai cán bột gỗ một cái vào chén chứa nước.

Cái bát sắt lập tức phát ra thanh âm thanh thúy, sau đó hần dùng thanh âm này làm bạn tấu, hát lên một bài ca dao tiếng Thái.

Mà theo ca dao, Mà theo câu ca, cái mông cũng đung đưa trong không trung theo tiết tấu, bộ dáng kia giống như một con sâu đang ngoáy mông, buồn cười không chịu nổi.

Một mực nhìn chần chú tôi vẫn không cảm giác được có chuyện gì, bất quá sau khi nhìn, tôi liền phát hiện cái mông Đường Dững vậy mà chậm rãi vểnh lên giống như đang tập yoga.

Liền ngay cả tôi cũng bị Đường Dững chọc cho buồn cười, thấp giọng hỏi Diệu Diệu lão Đại của nó đang làm gì vậy.

“Đem truyền chiêu hồn chú ra ngoài. Giọng anh ấy không lớn, muốn khuếch tán xa phải dùng hành động của thân thể phụ trợ để truyền sóng âm đi, cái mông của anh ấy bây giờ giống như là cái máy phát tín hiệu vậy, quý trọng chu vi mười dặm quanh đây sau khi nghe được lời chiêu hồn sẽ không tự chủ được chạy tới đây.” Diệu Diệu giải thích. -

Tôi lập tức không nhìn được cười, không nghĩ tới cái mông của Đường Dững còn có thể công hiệu như vậy, trách không được anh ta chết cũng không chịu để tôi ở bên cạnh xem anh ta làm phép, hóa ra là quá trình làm lại khôi hài như vậy.

Tôi cố nín cười, lặng lẽ đứng ở lầu hai nhìn Đường Dững ở phía dưới đang lắc mông theo nhịp điệu. Một lúc sau, trong đại sảnh lầu một đột nhiên nổi lên một trận âm phong, sau đó tôi nhìn thấy mấy thân ảnh tối tăm mờ hồ xuyên tường đi vào, lòng vòng một chút rồi bay về phía Đường Dững.

Tinh thần tôi lập tức run lên, cũng không còn lo cười Đường Dững nữa, hai mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Đường Dững.

Hiển nhiên anh ta cũng thấy những âm hồn này, nhếch miệng nhe răng cười một tiếng, cái mông rớt cuộc cũng dừng chuyển động, chờ sau khi toàn bộ những âm hồn kia tụ ở bên cạnh mình, anh ta liền cầm đóa sen chưa nở đang đặt trong bát nước vẩy lên những âm hồn quỷ vật kia.

Nước kia giống như có ma lực vậy, sau khi dính lên các ma quỷ vật, liền khiến những con quỷ kia nháy mắt biến thành một làn khói màu xám trắng bay vào giữa bông hoa sen.

Toàn bộ quá trình kéo dài trong thời gian rất ngắn, chớp mắt bảy tám hồn quỷ bị chiêu về đã bị nhốt ở bên trong tâm bông hoa sen.

Xong hết tất cả Đường Dững cười càng thêm xán lạn, đem đặt bông hoa sen sang một bên, thu đồ mọi vật, sau đó đứng lên soi vào gương. Sau khi đã chắc chắn mình vẫn rất đẹp trai mới hướng lên lầu hai gọi một tiếng rất to, nói làm xong rồi tôi có thể đi xuống.

Tôi đã sớm không nhìn được, nghe thấy anh ta hô, lập tức băng băng chạy xuống.

Cả mặt Đường Dững lộ rõ vẻ đắc ý, gương mặt đẹp trai sáng sủa đứng trước mặt tôi, đem đóa hoa sen trên tay đưa cho tôi, nói quỷ đã bị thu lại bên trong đóa hoa, bảo tôi cất cho kỹ vào.

Tôi gật đầu một cái nhận lấy hoa sen, phát hiện đóa hoa sen kia nặng trĩu, mặc dù nhìn thì không lớn nhưng nặng ít nhất phải hơn hai cân.

Tôi cười một tiếng, nói cảm ơn Đường Dững rồi cầm đóa hoa sen muốn rời đi.

Nhưng Đường Dững kéo tôi lại, mặt đầy bi thương hỏi tôi: “Anh phí rất nhiều sức lực như vậy để bắt quỷ cho em, em chỉ một câu cảm ơn rồi liền bỏ đi? Không định nói cái gì khác nữa sao?”

Tôi nhìn bộ dáng đáng hoàng chừng chạc của anh ta bây giờ, trong nháy mắt trong đầu tôi đột nhiên hiện lên cái tình cảnh xoay cái mông vừa rồi, liền bật cười ra tiếng, gật đầu nói: “Có ạ.”

“Cái gì?” Sắc mặt Đường Dững lộ vẻ vui mừng, chờ một lời khen từ tôi.

Tôi lập tức ngoắc ngón tay để anh ta lại gần hơn một chút, sau ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng cười nói: “Thật lợi hại, như vậy mà vẫn còn có thể phát tín hiệu đi xa, sau này tín hiệu wifi nhà tôi không tốt sẽ nhờ anh ngoe nguẩy bên cạnh một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118-3

Vốn bây giờ đang lúc nhiều việc, tôi không có tâm tư nhìn xem Đường Dững làm phép như thế nào, nhưng Đường Dững cố ý bày trò không muốn tôi nhìn thấy anh ta làm phép lại khiến tôi cảm thấy tò mò, bị Diệu Diệu tạo điện kiện tôi liền gật đầu một cái, nói muốn.

Diệu Diệu cười gian manh, kéo tay tôi rón rén quay trở lại, sau đó nằm ở trên hành lang lầu hai.

Xuyên qua hoa vẫn ở thành lan can vừa vặn có thể nhìn rõ cảnh ở lầu một.

Chỉ thấy Đường Dững dính vật đen sì sì đó lên trán mình, sau đó bò lổm ngổm trên mặt đất, mặt đầy thành kính.

Giữ tư thế này một lúc rồi bất chợt tôi thấy phía sau Đường Dững, cái mông từ từ cong lên giống như tập yoga vậy.

Sau đó dùng chân cán bột gỗ nhẹ một vào vào bát đựng đầy nước.

Bát nước phát ra âm thanh vang vọng, sau đó anh ta dùng âm thanh này làm nhịp điệu như tiếng nhạc, cất lên một điệu hát tiếng Thái.

Mà theo câu ca, cái mông cũng đung đưa trong không trung theo tiết tấu, bộ dáng kia giống như một con sâu đang ngoáy mông, buồn cười không chịu nổi.

Ngay cả tôi cũng bị động tác của Đường Dững chọc cho tức cười, cố gắng nhỏ giọng hỏi Diệu Diệu đại ca của nó đây là đang làm gì.

“Đem truyền lời chiêu hồn ra ngoài. Giọng anh ấy không lớn, muốn khuếch tán xa phải dùng hành động của thân thể phụ trợ để truyền sóng âm đi, cái mông của anh ấy bây giờ tương đương với máy phát tín hiệu vậy, quý trọng chu vi mười dặm quanh đây sau khi nghe được lời chiêu hồn sẽ không tự chủ được chạy tới đây.” Diệu Diệu giải thích.

Tôi lại càng không nhịn được cười, không nghĩ cái mông của Đường Dững còn có công hiệu như thế, chẳng trách anh ta sống chết cũng không chịu để tôi ở bên cạnh xem anh ta làm phép, hóa ra là quá trình làm lại khôi hài như vậy.

Tôi cố nín cười, ở lầu hai lặng lẽ nhìn Đường Dững ở phía dưới lắc mông theo nhịp điệu. Một lúc lâu sau, phòng trạch đột nhiên nổi lên một trận âm phong, sau đó tôi nhìn thấy mấy thân ảnh mờ hồ xuyên tường đi vào, lòng vòng một chút rồi bay về phía Đường Dững.

Tinh thần tôi run một chút, cũng không còn cười Đường Dững nữa, hai mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Đường Dững.

Hiển nhiên anh ta cũng thấy những âm hồn này, toét miệng nhe răng cười một tiếng, cái mông rớt cuộc cũng dừng chuyển động, chờ toàn bộ những âm hồn kia tụ bên cạnh người thì anh ta liền cầm đóa sen chưa nở đang đặt trong bát nước vẩy lên những âm hồn quý vật kia.

Nước kia như có ma lực vậy, dính lên các quý vật liền khiến những quý kia nháy mắt biến thành một làn khói màu xám trắng bay vào giữa bông hoa sen.

Toàn bộ quá trình kéo dài trong thời gian rất ngắn, chớp mắt bảy tám hồn quý bị chiêu về đã bị nhốt lại trong bông hoa sen.

Thấy hết màn này Đường Dững cười càng rạng rỡ, đem đặt bông hoa sen sang một bên, thu đồ, sau đó đứng lên soi vào gương vuốt tóc, chắc chắn mình rất đẹp trai mới hướng lên lầu hai gọi một tiếng rất to, nói làm xong rồi tôi có thể đi xuống.

Tôi đã sớm không nhịn được, nghe anh ta kêu liền băng băng chạy xuống. Đường Dững rạng rỡ, gương mặt đẹp trai sáng sủa đứng trước mặt tôi, đem đóa hoa sen trên tay đưa cho tôi, nói quý đã bị thu lại bên trong, bảo tôi cất đi.

Tôi gật đầu một cái nhận lấy hoa sen, phát hiện đóa hoa sen kia nặng trĩu, mặc dù nhìn thì không lớn nhưng nặng ít nhất phải hơn hai cân.

Tôi cười một tiếng, nói cảm ơn Đường Dững rồi cầm đóa hoa sen muốn rời đi.

Nhưng Đường Dững kéo tôi lại, mặt đầy bi thương hỏi tôi: “Anh mất nhiều sức lực như vậy để bắt quý cho em, em chỉ một câu cảm ơn rồi liền bỏ đi? Không định nói gì khác nữa sao?”

Tôi nhìn bộ dáng nghiêm trang của anh ta bây giờ, trong đột lại hiện lên cảnh cái mông vừa rồi, nhất tôi bật cười, gật đầu nói: “Có ạ.”

“Cái gì?” Sắc mặt Đường Dững lộ vẻ vui mừng, nhìn tôi nóng bỏng chờ một lời khen.

Tôi ngoắc ngón tay để anh ta xit lại gần hơn một chút, sau đó nhỏ giọng cười nói: “Thật lợi hại, như vậy mà vẫn còn có thể phát tín hiệu đi xa, sau này tín hiệu wifi nhà tôi không tốt sẽ nhờ anh gieo nguẩy bên cạnh một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Hai quyền sách

“Em...” Sắc mặt Đường Dững biến đổi, sợ sệt nhìn tôi.

Còn tôi thì cười to một tiếng, đem đóa hoa sen đi lên lầu hai.

Phòng ngủ của cha mẹ tôi trên lầu hai, từ khi bọn họ hôn mê tôi mỗi ngày đều đến lau rửa cho bọn họ, đút đường và nước muối sinh lý cho họ.

Nhưng những thứ này mặc dù có thể bảo vệ tính mạng nhưng cũng chỉ có thể gọi là duy trì mạng sống, cho dù tôi mỗi ngày đều chăm sóc thì dùng mắt thường cũng vẫn thấy được cha mẹ tôi đang gầy đi.

Sáng sớm, khi Đường Dững vừa tỉnh tôi liền gọi anh ta sang xem tình hình của cha mẹ tôi một chút, xem có thể khiến họ tỉnh lại hay không.

Đường Dững vây quanh cha mẹ tôi nghiên cứu nhiều giờ, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, nói hẳn là do pháp thuật đặc biệt của Thuồng luồng tiên, người bình thường cho dù có bản lãnh lớn cũng đừng mong thức tỉnh được cha mẹ tôi.

Lúc đầu tôi còn cảm thấy chẳng qua là cha mẹ tôi chỉ ngủ, ngủ mấy ngày cũng không quan trọng. Nhưng bây giờ thời gian ngày ngày trôi đi, cha mẹ tôi càng ngày càng gầy, mà Thuồng luồng tiên thì một chút dấu hiệu trở về cũng không có.

Xem ra tôi không thể trông đợi vào việc Thuồng luồng tiên quay lại với mình, tôi phải ra đi tìm, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, không cần người khác nhắc tôi cũng biết bên ngoài đang nguy hiểm trùng trùng.

Nghĩ tới đây lòng tôi có chút hỗn loạn.

Tình huống bây giờ là, tôi phải quay lại lầu ba mươi hai một chuyến. Nhưng trải qua sự kiện cương thi lần trốn, Phái Cẩn Thi nhất định cũng sẽ tăng cường cảnh giác, lần nữa quay lại chắc chắn còn nguy hiểm hơn so với lần đầu tiên.

Hơn nữa không chừng Phái Cẩn Thi sẽ đem cương thi đi, dẫu sao chuyện này gây huyền não lớn như vậy, toàn bộ phía chính quyền cũng đang điều tra, cho dù Phái Cẩn Thi có bản lãnh lớn hơn nữa thì nói cho cùng vẫn là tổ chức trong dân, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không đối đầu với chính quyền.

Cho nên nếu như tôi lại đi sẽ gặp nguy hiểm, một là sẽ bị cương thi cào cấn, hai là tôi sẽ không tìm được cương thi, hơn nữa còn sẽ bị Phái Cẩn Thi để mất tôi.

Tôi nhất định phải có một kế hoạch tuyệt đối không có sai lầm mới có thể đi ra ngoài.

Nhưng bây giờ khó giải quyết nhất hiển nhiên là nguy hiểm ngay cửa nhà tôi mà tôi không biết, chưa cần nói có thú dữ mai phục hay không, chỉ là Vương Văn tới không có ý tốt như vậy chỉ có trời mới biết đứng sau lưng anh ta là ai.

Dường như tôi lâm vào bế tắc, muốn phá được sự mai phục ở cửa liền phải có thực lực lớn mạnh của Thuồng luồng tiên, dựa vào Thuồng luồng tiên đánh ra. Bây giờ quý đề cho Thuồng luồng tiên ăn đã có nhưng Thuồng luồng tiên lại không ở đây, mà tôi nóng lòng đi ra ngoài cũng vì muốn tìm Thuồng luồng tiên về.

Cứ như vậy căn bản là một vòng lặp không lối thoát.

Tôi chăm sóc cho cha mẹ tôi, một bên vừa lau rửa cho họ, một bên đầu óc tập trung suy nghĩ tìm biện pháp phá vỡ bế tắc.

Đang suy nghĩ, ánh mắt tôi vô ý rơi trên chiếc tủ cạnh đầu giường của mẹ tôi.

Phía trên có một quyển sách, chính là quyển Phó Âm Kinh mà Tô Đoàn đưa cho tôi, lần trước tôi lật vài trang không hiểu được, bây giờ lại thấy nó tôi thật giống như gặp nước trên sa mạc vậy.

Những gì ghi trong Phó Âm Kinh đều là thuật cấm, mặc dù sử dụng sẽ gây nguy hại rất lớn cho bản thân nhưng hiệu quả pháp thuật nào trong đó cũng đều rất bá đạo, nếu không tôi cũng đã không sống được đến bên giờ.

Nếu như có thể học được pháp thuật nào đó trong đó không chừng có thể phá vỡ được bế tắc lúc này.

Quan trọng hơn chính là, tôi hy vọng có thể tìm thấy trong đó cách phá giải di chứng của Tô Mộc khi thực hiện pháp thuật kia.

Nghĩ tới đây, tôi lần nữa lại cầm quyển sách này lên, lần nữa mở ra.

Chỉ bên trong tôi vẫn không biết nhiều, có điều tôi không biết nhưng người khác biết.

Tô Đoàn xem quyển sách này biết được chuyện Tô Mộc đã làm chứng tỏ cậu ta nhất định biết loại chữ này.

Tôi liền lấy điện thoại ra gọi cho Tô Đoàn, nhưng sau khi bấm nút gọi tôi mới phản ứng được, những chữ này tôi lại không thể miêu tả cho cậu ta nên đành cúp điện thoại, thử dùng số điện thoại tìm xem cậu ta có đăng ký wechat hay không.

Thật may, sau khi tìm, wechat đúng thật tìm ra một tài khoản, hình đại diện là một đóa hoa mai tuyết trắng, nhìn có cảm giác rất cổ đại, căn bản không giống wechat của những người trẻ tuổi.

Có điều, cũng may cái tên rất dễ nhận ra, đặt là “Đau không đau”, nhìn một cái biết ngay là Tô Đoàn.

Tôi vội gửi cho cậu ta lời chào, hỏi cậu ta có phải là Tô Đoàn hay không.

Cậu ta tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi tôi có phải bà Hai không, sau khi chắc chắn được đối phương, tôi với cậu ta cũng không tán gẫu, liền bảo cậu ta tìm một chỗ yên tĩnh ở được một mình, sau đó chụp lại trang sách gửi cho Tô Đoàn để cậu ta dịch lại cho tôi một chút.

Tô Đoàn gửi lại cho tôi một chuỗi mặt cười, sau đó mới nói cho tôi, chữ trên sách đều dùng quý văn ghi lại, nếu như tôi xem không hiểu chỉ cần tìm một quý tôi làm phiên dịch cho tôi là được, tất cả quý đều biết.

Tôi sừng sốt, hỏi lại cậu ta quyển sách này không phải bảo bối của Tô gia hay sao, hẳn rất bí ẩn, sao có thể tùy tiện cho người khác thấy, cho dù là quý cũng không tốt.

Tô Đoàn lại cười, nói sách mặc dù là dùng quý văn để viết nhưng lại có cấm chế, ngoại trừ Tô gia ra thì quý chỉ có thể đọc được từng chữ, không thể ráp thành từ, càng không thể ráp thành câu hoàn chỉnh, mỗi lần trong đầu họ chỉ hiện lên một chữ mà thôi, khi hiện ra chữ thứ hai thì chữ trước sẽ tự động bị xóa sạch, tôi không cần phải lo lắng.

Lúc này tôi mới yên lòng, hóa ra là quý ngữ, thảo nào tôi không biết.

Lần này thì dễ, có sẵn quý là Diệu Diệu ở bên cạnh, tôi lập tức đem quyển Phó Âm Kinh đi tìm Diệu Diệu, để nó đọc cho tôi một chút.

Ai ngờ Diệu Diệu lật sách nhìn hai lần, nói nó cũng không nhận ra chữ bên trong, không có cách nào giúp tôi.

Thật là bực, quý còn nhỏ sẽ không biết quý ngữ, vậy mà Tô Đoàn lại nói tất cả quý đều có thể biết.

Tôi liền gửi một chuỗi biểu tượng tức giận cho Tô Đoàn, vừa định mắng cậu ta thì bỗng nhiên nhớ tới Diệu Diệu là tiểu quý nước Thái, cho dù biết chữ thì cũng là biết chữ Thái, đừng nói quý ngữ Trung Quốc, ngay cả tiếng Trung giản thể nó cũng không biết được mấy từ.

Tôi liền đi tìm Đường Dững nhờ hỗ trợ, anh ta vẫn còn đang giận tôi, thấy tôi đi tìm liền giả bộ lạnh lùng không để ý tới tôi.

Tôi cũng không trêu chọc anh ta nữa, lấy quyển Phó Âm Kinh, lại lấy ra bông hoa sen để anh ta đưa một con quý ra phiên dịch quyển sách này cho tôi một chút.

Ban đầu Đường Dững còn giả bộ lạnh lùng, vừa thấy quyển Phó Âm Kinh liền bị hấp dẫn, hai mắt nhìn chăm chăm quyển sách này, chân mày cũng dần nhíu lại.

Ở khoảng cách rất gần tôi thậm chí còn nhìn thấy thân thể anh ta khẽ run lên.

Cái này thật không đúng lắm, bằng kiến thức của Đường Dững thì cho dù đây vốn là sách cấm thuật thì cũng không đến nỗi phản ứng mạnh như vậy mới phải. Tôi đưa tay quơ quơ trước mặt Đường Dững, nhắc nhở anh ta tỉnh hồn lại.

Anh ta nắm lấy tay của tôi, mặt đầy ngưng trọng hỏi tôi: “Sao em lại có sách này? Rốt cuộc em là ai?”

Tôi bị sự thay đổi bất ngờ của anh ta khiến cho sợ choáng váng, cả người đều ngẩn ra, nói: “Tôi là Lộc Dương đây, anh có bị bệnh không?”

“Tôi hỏi thân phận của em cuối cùng là ai?” Đường Dững như hét lên

Hiển nhiên lúc này anh ta không có tâm tình đùa giỡn với tôi. Xem ra anh ta không chỉ nhận ra quyển sách này mà còn cùng quyển sách này có quan hệ rất sâu xa.

Nhưng đây là sách cấm của nhà họ Tô, sao lại có quan hệ với Đường Dững?

Tôi tạm thời đề nghị ngồi trong lòng xuống, giải thích cho Đường Dững rằng sách này là Tô Đoàn đưa cho tôi, để tôi tìm phương pháp hóa giải chuyện Tô Mộc bị gầy đi.

Hồi lâu ánh mắt tàn bạo của anh ta mới dần biến mất, khôi phục lại dáng vẻ bình thường, nói: “Dương Dương, anh vừa rồi không khiến em sợ chứ?”

Tôi gật đầu một cái, nhưng liền lại lắc đầu.

Vốn tôi muốn nói là có sợ, nhưng vừa rồi Đường Dững phản ứng kịch liệt như vậy tôi lại tò mò nhiều hơn, muốn biết giữa anh ta và quyển sách này có chuyện gì.

Tôi liền hỏi anh ta đây là chuyện gì, tại sao một quyển sách lại khiến anh ta ưu tư như vậy.

Lúc này Đường Dững cũng coi như đã tỉnh táo lại, ánh mắt si ngốc nhìn chăm chăm quyển Phó Âm Kinh, nói: “Em có biết đang là Long Bà êm đẹp ở Thái Lan, tại sao anh phải đi tới Giang Minh không?”

“Sẽ không phải vì quyển sách này chứ?” Tôi gạt mình, không dám tin nói.

“Có thể coi một nửa là thế, nếu không phải vì quyển sách này sự phụ anh sẽ không chết.”

“Tại sao?” Lòng tôi cả kinh.

Liên quan tới sự phụ của mình, Đường Dững dường như luôn rất kín tiếng, chỉ buột miệng nói sự phụ và sự thúc của anh ta cùng học thuật Long Bà một lúc.

Tôi nhớ mang máng sự phụ Đường Dững hình như còn rất lợi hại ở Thái Lan, cụ thể tên tôi không nhớ rõ lắm, nhưng ông ấy cho dù biến thành quỷ thì thực lực vẫn cao thâm khó lường. Diệu Diệu cũng từng đã nói, cấp bậc sự phụ Đường Dững cao hơn nó rất nhiều, từ giọng điệu của Diệu Diệu mà nói thì sự phụ của Đường Dững ít nhất cũng là lệ quỷ.

“Năm đó sự thúc của anh dường như đã cấu kết với người ở Trung Quốc, muốn cướp đoạt hai quyển sách vốn là sách quý có một không hai trên đời, có hai quyển sách đó liền có thể cải tử hồi sinh, không bao giờ bước vào luân hồi. Sự phụ anh không đồng ý đã nhiều lần ngăn trở, nhưng sau đó sự thúc chạy trốn tới Trung Quốc, mà sự phụ vì ngăn cản sự thúc nên đuổi theo, sau đó ông ấy liền kết với chủ nhân quyển sách này cùng nhau đặt bẫy sự thúc.”

“Ai ngờ lúc ấy sự thúc còn có đồng bọn, đoán được mưu kế của sự phụ, ông ta liền liều chết phản kháng, cuối cùng rốt cuộc ông ta cùng đồng bọn chạy trốn, mang theo quyển Hoàn Dương Kinh, còn sự phụ anh vì bảo vệ Phó Âm Kinh nên người bị thương nặng, chữa không khỏi mà chết.”

“Từ đó về sau Phó Âm Kinh liền không có tung tích, không nghĩ tới gặp lại là ở trong tay của em.”

Đường Dững nói, vừa nói anh ta vừa lộ ra một nụ cười khổ, hiển nhiên quan hệ của anh ta với sự phụ rất tốt.

Tôi có chút lúng túng, không nghĩ tới tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút mà câu chuyện đằng sau lại nhiều như vậy.

Hóa ra sở dĩ Đường Dững xuất hiện ở Giang Minh cũng không phải là ngẫu nhiên, mà bởi vì quyển Phó Âm Kinh này.

Hơn nữa nghe câu chuyện của anh ta, chủ nhân của Phó Âm Kinh hiển nhiên chính là nhà họ Tô.

Cho nên anh ta biết được Tô Đoàn đưa quyển sách này cho tôi, mặc dù trong lòng khiếp sợ nhưng anh ta cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Vậy ý của anh là, quyển sách này nguyên lai có 2 quyển, trừ quyển này còn có một quyển khác? Khi có hai quyển sẽ khiến người ta cải tử hoàn sinh?” Tôi có chút khó tin, cảm giác nghe cứ như là sách trời.

Mặc dù khoảng thời gian này tôi thấy được cả quỷ, nhưng từ xưa tới nay mọi người đều một mực nói người chết không thể sống lại, bây giờ có người nói có thể cải tử hoàn sinh, cho dù thế nào tôi cũng không thể tin.

“Cụ thể có thật sự thần kỳ như vậy hay không cũng không ai biết, nhưng sự phụ anh vì nó mà chết, hôm nay lại có thể chính mắt thấy quyển sách này cũng coi như là an ủi vong linh sự phụ anh.” Đường Dững nói.

Nói xong anh ta thờ dài, tay hướng về phía bông hoa sen vẫy vẫy.

Một làn khói trắng liền phun ra từ bông hoa sen tạo thành một bóng người.

Đường Dững mở Phó Âm Kinh ra, gọi bóng người kia đến bảo hắn phiên dịch cho chúng tôi một chút.

Bóng người kia nhìn sách một cái rồi đọc lên một chữ rất rõ ràng.

Tôi đã sớm chuẩn bị xong giấy bút, mỗi chữ hắn đọc tôi cũng viết lại.

Bởi vì có cấm chế, bóng người kia sau khi đọc một chữ đều dừng lại một khoảng thời gian dài, khi đọc xong trang thứ nhất thì ngày cũng đã tối.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Đi Bắc Kinh

Edit: Huyền Châu

Ba ngày tiếp theo tôi đều bận rộn ghi chép lại bản phiên dịch nội dung của Phó Âm Kinh, rốt cuộc cũng phiên dịch ra được hơn một nửa, phần còn lại kia ước chừng cần hai ngày nữa.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, sau hai ngày nữa chỉnh lý lại một chút là xong.

Ai ngờ ngày thứ ba khi tôi đang sửa sang thì đột nhiên có cảnh sát đến gõ cửa biệt thự.

Tôi cửa có chừng bảy tám cảnh sát, bọn họ đều mặc áo chống đạn tay cầm súng, mặt đầy ngưng trọng giống như đang truy bắt tội phạm nguy hiểm.

Đến khi nhìn thấy tôi mặc quần áo ở nhà ra mở cửa bọn họ cùng sững sốt một chút.

Nhưng bọn họ không khách khí với tôi chút nào, sau phút sững sờ ngẩn ngui liền có hai cảnh sát trẻ tuổi tiến đến bấm còng số tám vào cổ tay tôi. Một cảnh sát trung niên cầm tấm hình để cạnh mặt tôi so sánh một chút, sau đó quát lên: "Mang đi!"

Tôi thấy không ổn, nhưng bởi vì bọn họ là cảnh sát, trong tay còn cầm súng cho nên căn bản không dám giãy dụa, chỉ hỏi bọn họ tại sao lại bắt tôi. Bọn họ cũng không để ý, cứ vậy lôi tôi đi. Lúc ra đến sân, Đường Dũng cùng Diệu Diệu nghe tiếng đuổi ra, thấy tôi bị bắt, sắc mặt đều tối sầm, nhất là Đường Dũng, mắt lộ ra hung quang, bờ môi khẽ nhúc nhích, hiển nhiên tại niệm chú ngữ gì đó.

Tôi đều bị sợ hãi, liều mạng lắc đầu ra hiệu cho Đường Dũng, sợ Đường Dũng nhất thời kích động gây phiền phức.

Những cảnh sát này mặc dù thái độ kiêu căng, đối tôi không chút khách khí, nhưng bọn họ chí ít sẽ không uy hiếp được an toàn tính mạng của tôi, ta sống ở trong xã hội, lại thêm còn có cả cha mẹ tôi, nếu như chọc tới cảnh sát, kết thúc đằng sau sẽ như thế nào?

Sau khi Đường Dũng nhìn thấy tôi nháy mắt ra hiệu thì hung quang trong mắt mới biến mất một chút, nhưng anh ta vẫn là không làm theo ý tôi, trong miệng nói lảm bảm, cũng không biết niệm cái chú ngữ gì.

Cũng may anh ta không tiếp tục xông lại, mà là tương đối tỉnh táo nhìn người cảnh sát bên cạnh tôi, sau khi chờ cảnh sát áp tải tôi lên xe, tôi lại quay đầu nhìn Đường Dũng, phát hiện không thấy anh ta.

Anh ta nhất định là muốn tới cứu ta, nhưng cũng may sau khi Đường Dũng bình tĩnh lại, anh ta rất đáng tin cậy, sẽ không tùy tiện làm việc, lại thêm việc sau khi anh ta thi chú đối với những cảnh sát này, cũng không thấy họ có gì bất thường, tôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Đường Dũng sau khi tỉnh táo lại hoàn toàn không hạ thủ với những cảnh sát này.

Sau khi xác định những cảnh sát này không có vấn đề gì, tôi liền thử dò hỏi bọn họ đến cùng đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì đột nhiên bắt tôi, hiện tại lại muốn dẫn tôi đi đâu.

Những cảnh sát kia tất cả đều mặt lạnh như băng, không thêm để ý tới câu hỏi của tôi, cuối cùng bị tôi hỏi nhiều quá đến phiền, mới cứng rắn tung ra hai chữ: "Bắc Kinh."

Bắc Kinh?

Trong lòng ta lập tức kinh hãi, cha mẹ tôi đang ở nhà không ai chăm sóc, đột nhiên trực tiếp đem tôi đưa đến Bắc Kinh, cha mẹ tôi làm sao bây giờ?

Tôi lập tức gấp gáp, hỏi bọn họ dựa vào cái gì đưa tôi đến Bắc Kinh, tôi rút cục phạm tội gì, nếu như bọn họ nhất định không chịu nói, tôi sẽ lập tức nháy cửa sổ đào tẩu!

Nhưng hiện tại tôi bị kẹp giữa hai cảnh sát đều có võ trang đầy đủ nhìn chăm chăm, căn bản không thêm để tâm tới lời tôi uy hiếp, tiếp tục mặc kệ tôi hỏi cái gì bọn họ đều không chịu nói.

Tôi thấy bọn họ kín miệng thực sự không lộ ra tin tức, cảm thấy bất lực, đành phải ngậm miệng không nói, trong đầu đầy nghi vấn nghĩ đây là tình huống như thế nào.

Sau khi đưa lại tất cả thông tin trong đầu xem xét lại một lần, tôi rốt cục nghĩ ra lần này cảnh sát hành động có thể dựa vào một chuyện.

Lần trước tại tầng 32, là Diệu Diệu phá tan cửa, xông vào.

Nhưng lúc đó tôi cũng ở đây, cao ốc đó lại cực kì hiện đại, toàn loại văn phòng hạng A, mỗi một tầng đều hẳn là sẽ có camera giám sát, hoặc nếu bên trong không có camera, thì trong thang máy cũng có.

Do camera không thu được hình ảnh của Diệu Diệu, cho nên thả cương thi kia đi chính là chỉ có tôi.

Lúc trước tôi sốt ruột vào xem Đường Dũng bị thương ra sao, không hề có nghĩ tới phương diện này.

Hiện tại nhớ tới, mới hối hận không kịp.

Bởi vì vụ án cương thi giết người quá gây chấn động, mặc dù chính quyền Giang Minh đem hết toàn lực phong tỏa tin tức, nhưng vụ việc này vẫn là đại án chấn kinh cả nước, cho nên bọn họ nhất định sẽ thuận manh mối điều tra, tra được video giám sát cao ốc lúc đó, tự nhiên cũng liền tra được tôi.

Cũng khó trách những cảnh sát này lại trang bị võ trang đầy đủ như thế, bởi vì trong mắt bọn họ, tôi có thể đem cương thi phóng xuất, lại chẳng hề hấn gì, liền nhất định là hạng người vô cùng hung ác.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên có chút lo lắng vì tình cảnh hiện giờ của mình, dù sao tên cương thi kia giết nhiều người như vậy, cực kỳ nguy hiểm, mà tôi là người đem cương thi thả ra ngoài, trong mắt bọn họ tôi chính là chủ mưu. Bất luận nói như thế nào, tôi đều phải chịu trách nhiệm về chuyện này.

Không chừng bọn họ sẽ còn đem chuyện giết người liên hoàn chụp lên đầu tôi, không chỉ dân chúng cần lẽ công bằng, bọn họ cũng không thể nói những

người này đều là cường thi giết?

Tâm tư tôi càng ngày càng nặng nề, trong lòng tôi lo lắng sau khi đến Bắc Kinh sẽ làm sao bây giờ, lại lo lắng thân thể của cha mẹ tôi không thể chống đỡ đến khi ta trở về.

Vạn nhất tôi không thể trở về, cha mẹ tôi chắc sẽ chết đói.

Càng nghĩ càng nóng lòng, nhưng tôi tay trái gà không chặt, bị một đám cảnh sát vũ trang kẹp ở giữa, không có cách nào.

Trong lúc lòng tôi đang rối bời, xe cảnh sát vẫn đang phi nhanh trên đường cao tốc đột nhiên phát ra một tiếng "Xoẹt" vang thật lớn, giống như tiếng xe phanh gấp, lớp xe quét trên mặt đường hai vệt đen nhánh.

Mà tốc độ xe bỗng nhiên cũng chậm lại, giống như bị thứ gì đó bắt lấy.

Sắc mặt của Tất cả mọi người xiết chặt, nhất là người cảnh sát lái xe, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, dưới chân nhấn ga điên cuồng, nhưng mặc kệ hấn giảm như thế nào, xe đều đã mất đi không chế, nhanh chóng ngừng lại.

Ngay sau đó trong xe tràn ngập luồng không khí lạnh, một trường âm khí từ trên mũi xe dò xét xuống dưới.

Lúc đầu tôi cũng bị biến cố bất thành linh dọa cho phát sợ, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt này, tâm tình lo nghĩ của tôi trong nháy mắt liền tan biến, vui sướng nói: "Tô Mộc! Em biết anh luôn ở bên cạnh bảo vệ em!"

"Đừng nói nhảm, xuống xe trước." Tô Mộc nhìn tôi một chút, giọng nói cứng rắn.

Tôi lúc này mới phát hiện, tình trạng anh ấy hiện tại so với lần trước gặp mặt đã tốt hơn rất nhiều, mặc dù chính thể vẫn là rất gầy gò, nhưng trông có sức sống hơn, mà bên cạnh anh ấy âm khí cũng nhiều hơn không ít, nhìn mức độ đậm đặc, đã gần bằng Diệu Diệu.

Tôi vui mừng trong lòng, cũng không để tâm những cảnh sát kia, ngoan ngoãn dựa theo lời Tô Mộc xuống xe.

Chờ sau khi tôi xuống xe, âm khí trên người Tô Mộc trong nháy mắt tản ra, che kín toàn bộ toa xe.

Mà cảnh sát ngồi ở trong xe sau khi bị âm khí bao phủ, sắc mặt đều lộ vẻ kinh hãi, lúc trước còn khí thế hung hăng, vậy mà trong nháy mắt đều không động đậy, cứ như vậy trừng mắt nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc nhanh chóng quét mắt một vòng trong đám người này, sau đó nhìn về phía cảnh sát trung niên cầm đầu, mở miệng nói: "Vì sao lại bắt cô ấy?"

"Người... Người là ai?" Cảnh sát trung niên sợ đến trắng bệch cả mặt, đoán chừng hẳn làm cảnh sát từng ấy năm đến bây giờ, còn là lần đầu tiên nhìn thấy dạng người như Tô Mộc.

Cũng đúng, lệ quý giống Tô Mộc thế gian vốn đã không có nhiều, người bình thường há có thể nhìn thấy mới là lạ.

"Trả lời câu hỏi của ta, vì sao lại bắt cô ấy?" Tô Mộc sắc mặt tối sầm, trong giọng nói đột nhiên có một tia không kiên nhẫn, đồng thời phóng xuất ra một luồng sát ý.

Cảnh sát kia đã từng đóng quân lâu dài tại vùng biên giới nguy hiểm, đối với chuyện tâm linh đặc biệt mẫn cảm.

Có lẽ là ông ta cũng cảm nhận được sát ý trên người Tô Mộc, cả người hấn rung động run lên, chần chờ nói: "Cô ta liên quan vào vụ án giết người đặc biệt lớn, cấp trên lệnh cho chúng tôi đưa cô ta về Bắc Kinh tiếp nhận điều tra."

"Chỉ là như vậy?" Tô Mộc lông mày run lên, thanh âm nghiêm túc mấy phần.

Cảnh sát kia liên tục gật đầu.

Sau khi xác định cảnh sát kia không có nói sai, cặp lông mày nhíu chặt của Tô Mộc mới chậm rãi giãn ra, một lần nữa đẩy cửa xe ra, kéo tôi lên xe, sau đó nói: "Anh đi cùng với em tới Bắc Kinh."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Gặp lại Đình Thiện

Ba ngày tiếp theo tôi đều bận rộn ghi chép lại bản phiên dịch nội dung của Phó Âm Kinh, rốt cuộc cũng phiên dịch ra được hơn một nửa, phần còn lại kia ước chừng cần hai ngày nữa.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, sau hai ngày nữa chỉnh lý lại một chút là xong.

Ai ngờ ngày thứ ba khi tôi đang sửa sang thì đột nhiên có cảnh sát đến gõ cửa biệt thự.

Tôi cửa có chừng bảy tám cảnh sát, bọn họ đều mặc áo chống đạn tay cầm súng, mặt đầy ngưng trọng giống như đang truy bắt tội phạm nguy hiểm.

Đến khi nhìn thấy tôi mặc quần áo ở nhà ra mở cửa bọn họ còn sững sờ một chút.

Nhưng bọn họ không khách khí với tôi chút nào, sau phút sững sờ ngẩn ngơ liền có hai cảnh sát trẻ tuổi tiến đến bấm còng số tám vào cổ tay tôi. Một cảnh sát trung niên cầm tấm hình để cạnh mặt tôi so sánh một chút, sau đó quát lên: "Mang đi!"

Tôi thấy không ổn, nhưng bởi vì bọn họ là cảnh sát, trong tay còn cầm súng cho nên căn bản không dám giãy dụa, chỉ hỏi bọn họ tại sao lại bắt tôi.

Bọn họ cũng không để ý, cứ vậy lôi tôi đi.

Trong lòng tôi vui vẻ, cũng không để ý tới thái độ lạnh như băng của anh ấy, chủ động chui vào trong ngực anh ấy, còn để cho cánh tay của anh ấy ôm lấy tôi, ngửa đầu nói: "Tô Mộc, những việc mà anh làm kỳ thực em đều đã biết hết rồi, anh vì cứu em, thậm chí còn không tiếc thi triển cấm thuật, một mạng đổi một mạng, cho nên mới đột nhiên trở thành kẻ gây gò hung bạo có phải hay không, anh cưới Lâm Yến Nhi, nhất định là bị bắt đắc dĩ, chỉ là anh như thế nào lại ngốc như vậy, em nếu là chết rồi, liền để chết đi, biến thành quỷ, vẫn như cũ có thể cùng ở một chỗ với anh, anh sai lại dùng thực lực bản thân đang ở đỉnh điểm để cứu em."

Trong thanh âm của tôi đầy áp giọng nũng nịu, đây là lần đầu tiên tôi nói cùng Tô Mộc như vậy a.

Quả nhiên Tô Mộc sững sờ, sau đó cúi đầu xuống nhìn tôi, cái cằm gầy gò lộ ra góc cạnh sắc sảo, hình dáng như cũ vẫn nhìn hết sức đẹp trai.

"Anh cứu em là bởi vì em là vốn liếng mà anh lưu lại ở trần gian, em chết thì không sao, nhưng anh lại không thể quay về trần gian được nữa rồi, cho nên em không thể chết được." Tô Mộc nói, trước khi anh ấy nói, đã dùng âm khí che kín lỗ tai của nhóm cảnh sát vũ trang, cho nên hai người chúng tôi nói chuyện đều không chút kiêng kỵ.

Tôi nghe những lời này trong nháy mắt liền mất hứng, hung hăng trừng mắt Tô Mộc.

Cái gì tiền với chả vốn a, rõ ràng trong lòng rất quan tâm tới tôi, vì cứu tôi hồn phách thiếu chút nữa cũng không giữ được, bây giờ còn giả bộ đáng vẻ thanh cao lãnh đạm, nói cứu tôi chỉ là vì để anh ấy có thể tiếp tục trở lại trần gian.

Nếu như tôi không biết anh ấy vì tôi cái gì cũng đều làm, tôi nhất định lại sẽ tức giận đến phát điên, cho rằng Tô Mộc là một kẻ lừa đảo tình cảm, bạc tình bạc nghĩa.

Nhưng anh ấy đang êm đẹp, tại sao luôn nói những lời tổn thương đến tôi, hơn nữa vào thời điểm lần trước tôi thấy anh ấy, âm khí bên cạnh anh ấy hầu như đã trong suốt đến nhìn không thấy rồi, anh ấy cũng gầy đến thoát hình, lần này gặp lại, ngược lại đã tốt hơn nhiều, đây là tại sao?

Trong lòng tôi rất hiếu kỳ, hỏi anh ấy trong khoảng thời gian này đã làm gì, gần đây tình trạng đã tốt hơn rất nhiều, tôi đây an tâm.

Anh ấy cũng không trả lời tôi, biểu tình lạnh lùng như trước, đối xử với tôi so lần trước gặp mặt cứng nhắc hơn rất nhiều, giống như giữa chúng tôi có khoảng cách vô hình nào đó.

Lúc này tôi mới nhớ tới, lần trước anh ấy trước khi đi đã từng hỏi tôi, khuôn mặt lúc đó của anh ấy tôi có thể tiếp nhận hay không, lần đó tôi bị kinh sợ, đẩy anh ấy ra.

Nhất định là bởi vì chuyện này, để lại một vết thương ở trong lòng anh ấy, anh ấy cho là tôi để ý dung mạo của anh ấy bây giờ, mới bảo trì lãnh đạm đối với tôi.

Nghĩ vậy, tôi liền ôm cổ Tô Mộc, ngửa đầu lại gần, đôi môi chủ động hôn lên đôi môi lạnh băng của anh ấy.

Anh ấy không nghĩ tới đột nhiên tôi lại chủ động như thế này, liền nhượng mảy, bất quá anh ấy cũng không có đẩy tôi ra, mà là theo thói quen đem tôi ôm chặt hơn, rất nhanh liền đảo khách thành chủ.

Toàn bộ cảnh sát ở trong xe, tuy rằng không nghe được chúng tôi đang nói chuyện gì, nhưng có thể thấy được mọi động tác của chúng tôi. Nhìn thấy vậy, sắc mặt đều nhanh tái đi, lưng túng muốn chết.

Tôi cũng bị bọn họ nhìn đến ngưng ngưng, nhưng tôi bây giờ vì lấy lòng Tô Mộc, cũng không quan nhiều như vậy.

Quả nhiên, ngoài miệng Tô Mộc nói chán ghét tôi, nhưng cơ thể ngược lại rất thành thật, không bao lâu hơi thở của anh ấy liền mất khống chế.

Bất quá sau khi anh ấy buông tôi ra tôi, vẫn là một bộ sắc mặt khó chịu, chừng chặc đang hoang ngơ ở bên cạnh tôi, thật giống như hai chúng tôi ai cũng không quen ai vậy.

Tôi biết anh ấy kỳ thực đã không còn tức giận nữa rồi, thậm chí còn cảm giác anh ấy hiện tại đang rất vui vẻ, chỉ là đang giả bộ tức giận mà thôi, tôi liền

đưa giỡn, ở trong ngực anh ấy dùng sức cắn, rồi gối lên cơ ngực không còn dư lại bao nhiêu mà ngủ.

Anh ấy cũng nhắm mắt nghỉ ngơi, hình như không cảm thấy được hành động của tôi.

Lái xe một ngày một đêm, mới vừa tới Bắc Kinh.

Chờ đến lúc xuống xe, tôi cùng Tô Mộc quan hệ đã hòa hảo như lúc ban đầu, nhất là tôi, sau khi cùng Tô Mộc hòa hảo lại đặc biệt vui vẻ, thậm chí không cảm thấy là đang bị bắt tới thăm vấn, mà giống như là cặp tình nhân đến Bắc Kinh đi du lịch.

Dựa vào quan sát của tôi, chúng tôi bây giờ chắc đang ở tại một nhà giam một vùng ngoại ô của Bắc Kinh, phụ cận có một toà nhà ngục giam của phụ nữ.

Mà ngục giam dành cho nữ bên cạnh đứng vững như một tòa cao ốc, phía trên treo một huy hiệu cảnh sát thật to, hẳn là một tòa nhà ký túc xá của cảnh sát.

Bởi vì có Tô Mộc ở bên cạnh, thái độ của những cảnh sát kia đối với tôi tốt hơn rất nhiều, đem tôi từ trên xe gọi xuống, trực tiếp mang theo chúng tôi đi tới phương hướng của tòa cao ốc.

Tòa cao ốc kia được bảo vệ rất nghiêm ngặt, cơ hồ mỗi một cánh cửa đều có hai vị cảnh sát mang súng thủ vệ đứng hai bên, khiến cho tôi bị áp lực giống như núi đè.

May mà có Tô Mộc bên người, trên đường đi tôi đều kéo tay anh ấy.

Sau khi tiến vào thang máy cao ốc, người cảnh sát hộ tống chúng tôi mới dừng lại, nói: "Sau khi thang máy sau khi dừng lại, sẽ có người tiếp ứng."

Nói xong hắn liền lưu loát cất bước rời đi.

Điều này khiến tôi có chút kinh ngạc, dù sao nhìn bọn họ từ Giang Minh đem tôi truy bắt tới Bắc Kinh. Tôi hẳn là một tội phạm lớn mới đúng, bọn họ vậy mà chịu thả tôi cùng Tô Mộc tự mình hoạt động, cũng không sợ chúng tôi bỏ trốn.

Bất quá tôi bây giờ cũng không có tâm tư trốn chạy, chung quy cảnh sát có thể tìm đến tôi, nhất định đã tra được căn cứ mọi tin tức của tôi, tôi là người sống, sinh sống dưới chế độ luật pháp, bây giờ bỏ chạy, liền có nghĩa tôi muốn bị toàn nước phát lệnh truy nã, dựa vào việc Tô Mộc có thể đem cả sở cảnh sát khổng lồ, còn muốn theo tôi cùng đi Bắc Kinh, đoán chừng cũng đã suy xét đến mấy vấn đề này rồi.

Tôi và Tô Minh cùng nhau đi vào thang máy, nhưng không biết nên đi tầng mấy, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện nhấn mấy lần.

Thang máy vậy mà không có phản ứng, chắc là loại thang máy quét thẻ để đi vào, cũng may sau khi tôi bấm loạn, thang máy tự động đi lên, đi một hồi liền dừng, mặt trên cũng không có hiện là đang ở tầng mấy.

Đoán chừng là vì phòng ngừa người khác biết vị trí cụ thể của đối phương.

Này an ninh, không hổ là cao ốc của cảnh sát, quả thực làm thật kín kẽ tận tường.

Tôi dứt khoát cũng không khẩn trương như vậy, dù sao cũng có Tô Mộc ở đây, anh ấy nhất định sẽ bảo đảm an toàn của tôi, tôi liền nhanh chân đi theo Tô Minh là tốt rồi.

Ra khỏi thang máy, ở cửa đã có một vị nữ cảnh sát đang đợi, trong tay nàng đồng dạng cũng cầm một tấm hình, sau khi trông thấy tôi cùng Tô Minh, liền giơ tấm hình lên nhìn tôi so sánh một chút, tiếp đó gạt đầu một cái, mang theo chúng tôi trực tiếp đi vào một gian phòng làm việc.

Hai bên phòng làm việc đều cài đặt một cánh cửa kiểm tra an ninh, giống như kiểm tra ở sân bay.

Chúng tôi sau khi đi vào, nhìn thấy một người đàn ông hơn năm mươi tuổi mặc quân trang ngồi phía sau bàn làm việc, trước mặt của ông ta còn đứng một người khác.

Người nọ toàn thân trang phục đạo sĩ, đỉnh đầu vấn một búi tóc, khí vũ hiên ngang, sau khi nhìn thấy tôi, lập tức dương cây phát trần trong tay, nói: "Vương cục trưởng, người này chính là bản đạo bế môn đệ tử, Lộc Dương, nàng tuyệt đối không phải là chủ nhân của những cương thi kia."

Tôi thấy vị đạo sĩ kia cũng là sừng sò, người này tôi nhận thức, chính là Đinh Thiện.

Nhưng mà ông ấy tại sao lại ở chỗ này, hơn nữa từ lúc nào tôi thành bế môn đệ tử của ông ta?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chuyện cũ của Tô gia

Thấy tôi ngần người, Phong Thiên vội vàng nháy mắt với tôi.

Tôi không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái đối với cục trưởng Vương kia, coi như là chào hỏi.

“Đạo trưởng Phong Thiên, mặc dù vụ án này bị đề xuống nhưng tính chất hết sức nghiêm trọng, cho dù cô ấy là đệ tử của ông thì quả thật ngày hôm đó cô ấy xuất hiện ở hiện trường vụ án, hơn nữa có chứng cứ cho thấy cô ấy là người thả hung phạm đi, cho dù thế nào cô ấy cùng vụ án này cũng không thoát khỏi có liên quan, nhất định phải thẩm tra một phen.” Cục trưởng Vương nói.

Ông ta nói với Phong Thiên rất khách khí, nếu không phải nể mặt mũi Phong Thiên thì có lẽ tôi đã bị mang tới phòng thẩm vấn, tra khảo cẩn thận cũng không chừng.

Xem ra lần trước quả thật tôi đã coi thường Phong Thiên, mặc dù bản lĩnh của ông ấy không cao nhưng giao thiệp thì thật không tệ, ngay cả cục trưởng Vương ở bộ công an cũng thân thiện với ông ta như vậy.

Phong Thiên gật đầu một cái bày tỏ đồng ý với lời của cục trưởng Vương, sau đó ông ta quay đầu nhìn về phía tôi, nói: “Học trò ngoan, cụ thể con trải qua điều gì hãy nói với cục trưởng Vương một chút, chớ bỏ sót điều gì, nếu không con bị bắt oan lại khiến hung thủ tiêu dao ngoài vòng pháp luật.”

Vừa nói ông ta vừa nháy mắt với tôi mấy cái.

Bởi vì chuyện Đồng Ngọc Thanh lần trước, tôi rất không ưa Phong Thiên, không hiểu ông ta vừa rồi ra dấu có ý gì tôi liền nghiêng đầu nhìn về Tô Mộc.

Anh ấy khẽ gật đầu một cái, tỏ ý bảo tôi nói hết mọi chuyện ra.

Lúc này tôi mới đem chuyện Tam trưởng lão Cán Thi phái lợi dụng đài hỏa táng nuôi cường thi nói ra.

Sau khi tôi nói hết ra cũng không biết phải tả biểu tình trên mặt cục trưởng Vương là gì nữa.

Hiển nhiên ông ta không tin những chuyện thần thần quỷ quỷ này, nhưng khi Phong Thiên ra mặt, hơn nữa bà lão kia quả thật có biểu hiện không thể tưởng tượng nổi khiến ông ta không tin cũng không được. Ông ta bán tín bán nghi nhìn chăm chăm vào tôi, nói: “Nếu như cô nói Cán Thi phái là thật, vậy thì hãy dẫn người bắt Tam trưởng lão gì gì đó về đây, nếu như cô không bắt được thì cô đừng có trách tôi, chúng tôi cũng phải làm việc theo luật pháp.”

Ông ta nói vậy quá rõ ràng muốn đem chuyện này đẩy lên người tôi, nếu như tôi có thể bắt được hung thủ thì tốt, bắt không được thì tôi chính là hung thủ.

Tôi tức giận, đã nói rõ ràng như vậy mà ông ta còn không tin tôi.

Trên mặt bàn của ông ta bày ra mấy tấm hình đúng là hình ảnh tôi xuất hiện ở tầng ba mươi hai kia. Đây là cái gọi là chứng cứ của bọn họ, nếu như tôi không thể bắt được Tam trưởng lão, chỉ bằng những chứng cứ này bọn họ thật sự có lý do để bắt tôi lại.

Tôi gật đầu một cái, dấu sao không phải cục trưởng Vương thương lượng với tôi mà là ra lệnh, cho dù Tam trưởng lão kia thực lực có cao thâm thì tôi chỉ cần có thể tìm được ai đó khác là được, còn phần việc còn lại sẽ để cho những cảnh sát này.

Cán Thi phái có cao thâm thế nào có lẽ cũng không dám công khai chống lại cảnh sát.

Nghĩ tới đây trong lòng tôi buồn lòng rất nhiều.

Thấy tôi đồng ý dẫn đường, cục trưởng Vương ấn điện thoại trên bàn làm việc mấy cái, gọi cho thư ký của ông ta, bảo thư ký đưa tôi gặp mặt những người trong tổ chuyên án của vụ án này.

Lúc này tôi mới nhận thấy chuyện này có lẽ phức tạp hơn nhiều so với suy nghĩ của tôi, thậm chí Bắc Kinh còn thành lập tổ chuyên án đặc trách.

Sau khi cùng thư ký ra khỏi phòng làm việc của cục trưởng Vương, Phong Thiên cũng chậm rãi đi theo chúng tôi. Ông ta cười híp mắt, vẻ mặt vẫn rất kiêu căng nhưng ánh mắt nhìn tôi rõ ràng đã hiền hòa rất nhiều.

Tôi liền hỏi ông ta thế này là thế nào, từ khi nào tôi thành đệ tử của ông ta, chuyện này sao tôi lại không biết.

Ông ta vẫn cười híp mắt nhìn tôi, bộ dáng cao thâm khó lường, nói: “Quyển Hồn Nguyên Kinh ngươi cũng đã nhận còn chưa phải là đệ tử của ta sao, lúc ấy ta đã nói muốn dạy cô Hồn Nguyên Kinh, đáng tiếc lại bị ngươi trốn thoát, bây giờ thật vất vả mới có được tin tức của ngươi tất nhiên ta muốn đến đây gặp ngươi.”

Vừa nói ông ta vừa ngừng đầu nhìn Tô Mộc, mặt vẫn mỉm cười như cũ, nói: “Âm khí trên người ngươi là từ cậu ta?”

Tôi nghe vậy liền cả kinh trong lòng, mặc dù Phong Thiên lão đạo lần trước bại dưới tay tôi nhưng thật ra thực lực của ông ta vẫn rất sâu, có lẽ thua tôi cũng chỉ là ăn người cầm thua thiệt*. (*thua một cái ngớ ngẩn)

Nếu như lúc ấy thì thể Đồng Ngọc Thanh không bị trộm đi, còn chôn ở trong mộ thì nhất định ông ta có thể gọi được hồn phách cô ấy.

Cho nên bây giờ ông ta chú ý tới Tô Mộc khiến tôi rất lo lắng.

Tô Mộc chú ý tới sự thay đổi của tôi, tay đặt lên bả vai tôi bóp nhẹ hai cái, tỏ ý bảo tôi đừng lo lắng.

Sau đó anh ấy nhìn về phía Phong Thiên, nói: “Đạo trưởng là Quan chủ của Hỗn Nguyên Giang Minh?”

Phong Thiên nghe vậy liền nhú mày, có chút bất ngờ nhìn Tô Mộc, nói: “Chính ta, người có thể nhận ra thân phận bản đạo, có thể nói kiến thức bất phàm, không biết các hạ là...”

Ông ta nói chuyện rất có lễ độ, tỏ vẻ mình là người rất có văn hóa.

Trong lòng tôi thấy chán ghét, lời Tô Mộc hai cái tỏ vẻ anh ấy không cần để ý tới Phong Thiên, đi nhanh lên là được.

Nhưng Tô Mộc không để ý tới tôi, nói: “Ta tên Tô Mộc.”

“À, cho ta hỏi người là từ...” Phong Thiên nói.

Nhưng lời nói chưa ra hết sắc mặt ông ta liền biến đổi, khiếp sợ nhìn Tô Mộc: “Họ Tô, là Tô Mộc của Tô gia Giang Minh năm đó?”

Nói xong ông ta cũng không chờ Tô Mộc trả lời, tự mình gật gật đầu, nói: “Nhất định không sai, nhìn âm linh của người ít nhất cũng hơn trăm tuổi, nhất định chính là Tô Mộc năm đó! Khó trách nha đầu này lại nhạy bén với âm khí như vậy, chắn chắn trên người cô ấy cũng có lực cực âm đi?”

Ông ta cũng nhắc tới lực cực âm, hơn nữa sau khi biết thân phận của Tô Mộc thì toàn bộ vẻ mặt đã thay đổi, vẻ kiêu căng trước đây đã sớm biến mất không tung tích, ngược lại hiện giờ trên mặt lại xuất hiện sự sùng kính cùng ngưng trọng, chẳng lẽ bọn họ vốn quen biết?

Thấy vậy tôi cũng không tiện tỏ vẻ không ưa Phong Thiên nữa, đi nhanh theo nữ thư ký kia.

Chỉ còn Tô Mộc cùng Phong Thiên ở phía sau vừa đi vừa trò chuyện.

Bọn họ nói chuyện rất sôi nổi, tôi nghe loáng thoáng được sư gia (sư phụ của sư phụ) của Phong Thiên cùng Tô Mộc là bạn cũ, từng có quan hệ rất tốt với Tô gia, có điều sau khi Tô gia xảy ra chuyện, sư gia ông ta không bao lâu sau uất ức mà chết, sau đó sư phụ ông ta tiếp nhận vị trí Quan chủ, đã nói cho ông ta không ít chuyện trước kia của Tô gia, đặc biệt là nhắc tới Tô Mộc, cho nên từ nhỏ ông ta đã rất sùng bái Tô Mộc, không nghĩ tới hôm nay có thể thấy chân nhân.

Phong Thiên càng nói càng kích động, thậm chí âm điệu cũng không tự chủ được cao lên, tôi lập tức đóng tai nghe lén, muốn biết rốt cuộc Tô Mộc gặp chuyện gì mà chết.

Nhưng lão Phong Thiên kia phần lớn chỉ biểu đạt sự kính ngưỡng của ông ta với Tô Mộc, đến chỗ mấu chốt một chữ cũng không chịu nói nhiều, tôi tức giận liền thầm đem tổ tông mười tám đời nhà ông ta ra rửa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122-2: Chuyện cũ của Tô gia 2

Loaded: 0%

Progress: 0%

- 0:00

Tôi liền hỏi ông ta thế này là thế nào, từ khi nào tôi thành đệ tử của ông ta, chuyện này sao tôi lại không biết.

Ông ta vẫn cười híp mắt nhìn tôi, bộ dáng cao thâm khó lường, nói: “Quyển Hỗn Nguyên Kinh người cũng đã nhận còn chưa phải là đệ tử của ta sao, lúc ấy ta đã nói muốn dạy cô Hỗn Nguyên Kinh, đáng tiếc lại bị người trốn thoát, bây giờ thật vất vả mới có được tin tức của người tất nhiên ta muốn đến đây gặp người.”

Vừa nói ông ta vừa ngừng đầu nhìn Tô Mộc, mặt vẫn mỉm cười như cũ, nói: “Âm khí trên người người là từ cậu ta?”

Tôi nghe vậy liền cả kinh trong lòng, mặc dù Phong Thiên lão đạo lần trước bại dưới tay tôi nhưng thật ra thực lực của ông ta vẫn rất sâu, có lẽ thua tôi cũng chỉ là ăn người cầm thua thiệt*. (*thua một cái ngớ ngẩn)

Nếu như lúc ấy thì thể Đồng Ngọc Thanh không bị trộm đi, còn chôn ở trong mộ thì nhất định ông ta có thể gọi được hồn phách cô ấy.

Cho nên bây giờ ông ta chú ý tới Tô Mộc khiến tôi rất lo lắng.

Tô Mộc chú ý tới sự thay đổi của tôi, tay đặt lên bả vai tôi bóp nhẹ hai cái, tỏ ý bảo tôi đừng lo lắng.

Sau đó anh ấy nhìn về phía Phong Thiên, nói: “Đạo trưởng là Quan chủ của Hỗn Nguyên Giang Minh?”

Phong Thiên nghe vậy liền nhú mày, có chút bất ngờ nhìn Tô Mộc, nói: “Chính ta, người có thể nhận ra thân phận bản đạo, có thể nói kiến thức bất phàm, không biết các hạ là...”

Ông ta nói chuyện rất có lễ độ, tỏ vẻ mình là người rất có văn hóa.

Trong lòng tôi thấy chán ghét, lời Tô Mộc hai cái tỏ vẻ anh ấy không cần để ý tới Phong Thiên, đi nhanh lên là được.

Nhưng Tô Mộc không để ý tới tôi, nói: “Ta tên Tô Mộc.”

“À, cho ta hỏi người là từ...” Phong Thiên nói.

Nhưng lời nói chưa ra hết sắc mặt ông ta liền biến đổi, khiếp sợ nhìn Tô Mộc: “Họ Tô, là Tô Mộc của Tô gia Giang Minh năm đó?”

Nói xong ông ta cũng không chờ Tô Mộc trả lời, tự mình gật gật đầu, nói: “Nhất định không sai, nhìn âm linh của người ít nhất cũng hơn trăm tuổi, nhất định chính là Tô Mộc năm đó! Khó trách nha đầu này lại nhạy bén với âm khí như vậy, chắn chắn trên người cô ấy cũng có lực cực âm đi?”

Ông ta cũng nhắc tới lực cực âm, hơn nữa sau khi biết thân phận của Tô Mộc thì toàn bộ vẻ mặt đã thay đổi, vẻ kiêu căng trước đây đã sớm biến mất không tung tích, ngược lại hiện giờ trên mặt lại xuất hiện sự sùng kính cùng ngưng trọng, chẳng lẽ bọn họ vốn quen biết?

Thấy vậy tôi cũng không tiện tỏ vẻ không ưa Phong Thiên nữa, đi nhanh theo nữ thư ký kia.

Chỉ còn Tô Mộc cùng Phong Thiên ở phía sau vừa đi vừa trò chuyện.

Bọn họ nói chuyện rất sôi nổi, tôi nghe loáng thoáng được sự gia (sư phụ của sư phụ) của Phong Thiên cùng Tô Mộc là bạn cũ, từng có quan hệ rất tốt với Tô gia, có điều sau khi Tô gia xảy ra chuyện, sư gia ông ta không bao lâu sau uất ức mà chết, sau đó sư phụ ông ta tiếp nhận vị trí Quan chủ, đã nói cho ông ta không ít chuyện trước kia của Tô gia, đặc biệt là nhắc tới Tô Mộc, cho nên từ nhỏ ông ta đã rất sùng bái Tô Mộc, không nghĩ tới hôm nay có thể thấy chân nhân.

Phong Thiên càng nói càng kích động, thậm chí âm điệu cũng không tự chủ được cao lên, tôi lập tức đóng tai nghe lên, muốn biết rốt cuộc Tô Mộc gặp chuyện gì mà chết.

Nhưng lão Phong Thiên kia phần lớn chỉ biểu đạt sự kính ngưỡng của ông ta với Tô Mộc, đến chỗ mấu chốt một chữ cũng không chịu nói nhiều, tôi tức giận liền thầm đem tổ tông mười tám đời nhà ông ta ra rủa.

- - -

Sant: Đoạn này hơi dính tới tiên hiệp, kiếm hiệp, mong các hạ thông cảm khi tại hạ dùng nhiều từ Hán Việt, vì dịch thuần Việt rất... chuối

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 122-3: Chuyện cũ của Tô gia3

Tổ chuyên án cục trưởng Vương nói không ở trong tòa cao ốc này, chúng tôi theo nữ thư ký ngồi xe chạy tới một nơi trong cục cảnh sát, liền thấy được các thành viên trong tổ chuyên án đang họp.

Nữ thư ký đem chỉ thị của cục trưởng Vương nói một lần, sau đó chúng tôi giới thiệu với nhau một chút các thành viên trong tổ chuyên án.

Đứng đầu là đội trưởng tên Lý Quân, là một người trung niên có gương mặt rất ngay thẳng, cương trực. Có một người đàn ông nhìn qua có vẻ là trẻ tuổi, nghe nói là được hạng nhất đánh cận chiến trong đại hội quân sự toàn quốc, tên là Đào Nghị. Có một nữ sinh nhìn qua thì nhu nhu nhược nhược, không nói nhiều, chỉ nói mình tên là Nhu Hậu rồi không nói thêm lời nào, cũng không biết cô ấy rốt cuộc làm gì.

Cuối cùng là một người đầu trọc, hơn nữa ông ta mặc một bộ quần áo rất quái dị, nhìn qua giống như áo của thầy tu nhưng lại không giống quần áo màu xám tro vàng chúng ta thường thấy, quần áo ông ta màu đỏ thẫm, có thêm cả khăn choàng, không nói là người ở đâu.

Khi nữ thư ký giới thiệu một chút tôi mới biết, ông ta là một Lạt Ma Tây Tạng, tên là Đa Cát.

Xem ra vụ án này bị ngâm nửa tháng đã kinh động quá nhiều người, mặc dù dân thường không tìm được bất cứ tin tức gì nhưng người hơi có bản lĩnh đều sẽ biết nội tình.

Nếu không thì Lạt Ma Tây Tạng hay Phong Thiên cũng sẽ không chạy tới đây.

Giới thiệu xong, người trong tổ chuyên án coi như là biết, tổ chuyên án một tổ bốn người, thêm Phong Thiên, tôi và Tô Mộc một nhóm bảy người liền không trì hoãn, lần nữa quay lại Giang Minh.

Để tiết kiệm thời gian, lần này chúng tôi không đi xe mà về bằng máy bay.

Bởi vì tôi vẫn đang là nghi phạm, dọc đường đi Lý Quân cùng Đào Nghị luôn theo sát bên tôi, chỉ kém nước còng tay tôi lại mới yên tâm.

Cũng may Tô Mộc cùng Phong Thiên sau khi trò chuyện vẫn luôn đi bên cạnh tôi, sau khi lên máy bay anh ấy để cho tôi ngủ một giấc nghỉ ngơi, e là sau khi đến Giang Minh sẽ rất mệt mỏi, sợ thân thể tôi không chịu nổi.

Tôi nhìn đáng vẻ lo âu của anh ấy, lòng tràn ngập ảm áp. Nhưng hiện giờ tâm tư của tôi đều đặt ở quan hệ giữa Phong Thiên và Tô Mộc, sao có thể ngủ được, liền quần lấy Tô Mộc, hỏi anh ấy tại sao lại biết sự gia của Phong Thiên, năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Tô Mộc rõ ràng không muốn nói cho tôi, vỗ nhẹ vào lưng tôi dỗ tôi ngủ, dỗ nửa ngày thấy dỗ không được mới bắt đầu nhìn tôi một cái, nói: “Tô gia kết duyên với Hồn Nguyên cũng rất tình cờ. Hơn hai trăm năm trước Giang Minh chỉ có Tô gia làm thầy âm dương, toàn bộ những chuyện huyền bí ở Giang Minh đều do Tô gia ra mặt giải quyết. Sau đó hoàng đế Đạo Quang đến Giang Minh du ngoạn, vừa vào địa giới Giang Minh thì trúng tà, suýt chút nữa hết ở Giang Minh.”

“Ám lên người hoàng đế Đạo Quang là một nữ ác quỷ, ác quỷ kia chết thảm bởi quan Huyện lệnh xử sai, sau khi ám lên người hoàng đế Đạo Quang liền hạ lệnh tru di cửu tộc Huyện lệnh kia, cuối cùng là ông nội anh bắt được ác quỷ, cứu được hoàng đế Đạo Quang. Huyện lệnh kia trải qua chuyện này tránh được một kiếp sau đó không dám làm quan nữa liền từ chức, tìm ông nội anh học tập thuật pháp. Ông nội anh nhìn thấy ông ta trời sinh đã mang theo sát khí, không muốn thu làm đồ đệ nên chỉ đơn giản dạy ông ta mấy phương pháp hóa giải sát khí rồi để ông ta rời đi.”

“Ai ngờ Huyện lệnh kia rất có thiên phú, chỉ bằng mấy phương pháp hóa giải sát khí kia đã cảm ngộ được đến âm dương nhị khí, cuối cùng thành lập Hồn Nguyên Quán, lấy đạo hiệu là Hồn Nguyên, tự cho mình là học trò của ông nội anh.”

“Thời gian dài sau, ông ta dần dần được coi là đệ tử ngoại môn của Tô gia, cùng Tô gia lui tới mật thiết. Đến thế hệ bọn anh, anh với sự gia của Phong Thiên quan hệ không cạn, cho nên vừa rồi Phong Thiên biết anh là Tô Mộc mới kinh ngạc như vậy.”

“À? Vậy bản về vai về chẳng phải anh cùng thời với ông nội Phong Thiên?” Tôi giật mình nói.

Tô Mộc cau mày nhưng cũng không thêm để ý chút nào, liếc mắt nhìn tôi một cái, nói nếu anh ấy không chết thì bây giờ cũng sắp một trăm ba mươi tuổi rồi, là ông nội của người khác rất kỳ quái sao?

Cũng phải, không riêng gì Phong Thiên, ngay cả Tô Đoàn cũng gọi ông Hai bà Hai, Tô Đoàn là cháu của Tô Mộc cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Sau khi biết Tô Mộc cùng thời với ông nội Phong Thiên trong lòng tôi cảm thấy thoải mái, ông ta còn giả bộ đại sư, còn dám nói tôi là học trò của ông ta, nếu thật sự bàn tới thì ông ta còn phải gọi tôi một tiếng ‘bà’ mới đúng.

Nhưng chuyện tôi quan tâm nhất anh ấy vẫn chưa nói, rốt cuộc anh ấy chết như thế nào, bất ngờ quay về dương gian tìm Lâm Yên Nhi có mục đích gì?

Tôi muốn hỏi Tô Mộc một chút, nhưng tôi vừa há miệng thì đột nhiên một cơn buồn ngủ ập tới, tôi thuận thế ngáp một cái rồi ngủ mất.

Đến khi tôi tỉnh thì máy bay đã hạ cánh xuống mặt đất, chúng tôi đi theo những hành khách khác xuống máy bay. Nhưng còn chưa tới lối đi ra bên ngoài thì có một xe cảnh sát đã lái thẳng vào sân bay, Lý Quân trực tiếp áp giải tôi lên xe cảnh sát khiến tôi cũng không kịp hỏi Tô Mộc.

- Hết chương 122-

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123-1: Thoát khỏi phòng kín(một)

Trước tiên chúng tôi tới tầng ba mươi hai nơi tôi thả cương thi ra, xe cảnh sát dẫn đường đưa chúng tôi tới tòa cao ốc.

Đến nơi tôi mới thấy từ lâu tòa cao ốc này đã bị quây lại, cơ bản từ tầng ba mươi mốt đến tầng ba mươi ba đều đã cấm người khác vào.

Tôi cùng bọn họ đi thang máy lên thẳng lầu ba mươi hai, Tô Mộc cũng đi theo bên cạnh tôi.

Vừa mới tới tầng ba mươi hai, một mùi máu tanh vẫn thoang thoang, thấy cảnh tượng quen thuộc khiến lòng tôi nhất thời có chút sợ hãi. Dấu sao cương thi kia đi ra ngoài quá đột ngột, hơn nữa đằng sau những cánh cửa phát ra tiếng động hôm đó hẳn trong mỗi phòng cũng có một con cương thi.

Tôi quay qua đội trưởng Lý Quân, hỏi ông ấy khoảng thời gian này cảnh sát có phát hiện ra manh mối gì ở tầng này hay không?

Ý tôi muốn biết bọn họ có gặp phải những cương thi khác không, dấu sao bọn họ tra án nhất định sẽ mở cửa những phòng khác ra.

Lý Quân nhàn nhạt nhìn tôi, có lẽ bởi vì tôi là thân phận nghi phạm cho nên ấn tượng của ông ấy đối với tôi không tốt đẹp gì, nói thẳng: “Có, cho nên mới bắt cô.”

Thì ra như vậy, tra nửa ngày không tra ra được cái gì liền tìm kiếm video camera an ninh ở dưới lầu, cho nên mới có hình ảnh của tôi.

Nhưng ngày hôm đó không chỉ có mình tôi, Cường Tử cùng Đường Dũng đều ở đây, nếu Diệu Diệu là quỷ không quay được hình ảnh lại thì ít nhất phải có thêm hai bọn họ nữa mới đúng, sao lại chỉ bắt mình tôi?

Tôi dĩ nhiên không muốn cảnh sát bắt thêm hai người bọn họ, nhưng điểm này thì rất kỳ lạ.

Nhưng tôi lại không thể hỏi, cảnh sát không bắt hai người bọn họ thì có lẽ cảnh sát không biết hai người họ, tôi mà hỏi rất có thể coi là khai ra hai đồng bọn. Nhưng điểm này vẫn tạo thành nghi vấn trong lòng tôi.

Tôi đi theo Lý Quân nhìn tầng ba mươi hai một chút, những phòng khác phần lớn bố trí giống như phòng cương thi kia, bên trong cũng hỗn loạn không chịu nổi, trên tường đầy vết trầy, hẳn cũng có cương thi từng ở.

Chỉ là, sau khi xảy ra chuyện thì việc phái Cận Thi đầu tiên làm là sẽ đem tất cả cương thi bên trong rời đi, hơn nữa thời gian trôi qua lâu như vậy, có không ít cảnh sát ra vào, ngay cả âm khí còn sót lại đều rất ít, lục soát không còn giá trị.

Nhưng thấy nhiều phòng bố trí giống nhau như vậy, hơn nữa bên trong cũng có cương thi từng ở, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, liền hỏi đội trưởng Lý có điều tra chủ nhân hoặc người thuê những căn phòng này không.

Dấu sao những phòng này nuôi cương thi bên trong chắc chắn có quan hệ với chủ nhân của chúng.

Ai ngờ lời tôi hỏi lại thành thừa, không đợi đội trưởng Lý trả lời, Đào Nghị đi sau lưng đội trưởng Lý liền cười nhạo một tiếng, gật đầu nói: “Dĩ nhiên, cảnh sát sau khi phát hiện vụ án trước tiên sẽ tra xét tất cả những người có liên quan tới vụ án. Nhưng ngay rạng sáng xảy ra chuyện này, lúc chủ nhà thức dậy đi vệ sinh đã trượt chân đập đầu vào bồn cầu chết. Anh ta là một người cô đơn, không cha mẹ vợ con, ngay cả người thân cũng rất ít. Sau đó cảnh sát đi hỏi thăm người thân của chủ nhà liền biết được sau khi cha mẹ mất anh ta liền ra nước ngoài, còn anh ta trở về khi nào những người thân thích kia cũng không biết.”

Đầu mối này bị cắt đứt, nhưng nửa đêm chủ nhà tỉnh dậy đi vệ sinh ngã chết thì tôi không tin là tự nhiên, nhất định là người của phái Cận Thi giết người diệt khẩu.

Tôi đành đề nghị tới trung tâm hỏa táng xem xét một chút.

Nhưng tôi vừa dứt lời Tô Mộc liền lắc đầu một cái, nói phái Cận Thi nếu đã dời cương thi ở đây đi thì nhất định cũng sẽ không tiếp tục ở lại đài hỏa táng, giờ muốn tìm được bọn họ chỉ có cách tới hang ổ của bọn họ.

Tinh thần tôi chấn động một cái, hỏi có phải anh ấy biết hang ổ của phái Cận Thi ở đâu.

Nhưng anh ấy lắc đầu, sau đó nhìn vẻ mặt thất vọng của tôi, lại cười nhạt một cái, nói: “Nhưng em đừng gấp, mặc dù anh không biết nhưng anh nghĩ có người biết.”

Nói xong bỗng nhiên anh ấy cúi người xuống ghé sát miệng vào tai tôi.

Tìm tôi bịch bịch đập loạn, mặt cũng hơi nóng lên, không phải tự nhiên anh ấy muốn hôn tôi chứ?

Tôi không tự chủ được nhắm mắt lại, mặc dù bây giờ hôn rất không đúng lúc nhưng không biết tại sao tôi lại rất mong đợi.

Kết quả nụ hôn trong tưởng tượng cũng không rơi xuống, mà là bên tai tôi truyền tới giọng Tô Mộc nói thầm: “Phái Cận Thi gây ra chuyện lớn như vậy nhất định sẽ không để mặc kẻ cảnh sát điều tra, nếu không thì chủ nhà cũng không chết đúng lúc như vậy. Cho nên anh nghĩ gần đây nhất định có đệ tử Phái Cận Thi ở lại theo dõi, chúng ta chỉ cần có thể tìm ra người này là có thể tìm tới hang ổ của Phái Cận Thi.”

Nói xong anh ấy vỗ bả vai tôi, tỏ ý bảo tôi đừng lo lắng.

Tôi miễn cưỡng gật đầu một cái, hóa ra anh ấy chỉ muốn nói chuyện này với tôi.

Nhưng anh ấy nói có lý, chỉ cần tìm ra người của Phái Cản Thi đó thì sẽ tìm ra được hang ổ của bọn họ, hiểm nghi của tôi tự nhiên cũng được giải trừ.

Nhưng vấn đề là làm sao tìm được tên đệ tử Phái Cản Thi đó, hơn nữa trong lòng tôi còn lo lắng một chuyện, tên đệ tử Phái Cản Thi nằm vùng theo Đường Dũng có nói, Phái Cản Thi phát triển trên trăm năm, thực lực hùng hậu, cho dù chúng tôi có thật sự tìm được tận ổ thì chỉ bằng Tô Mộc và Phong Thiên lão đạo sẽ bắt bọn họ như thế nào?

Mặc dù những cảnh sát này được trang bị lợi hại, cũng không phải là tôi xem thường bọn họ, nhưng trước mặt người tà ác âm ngoan như Phái Cản Thi thì thật lòng tôi không cảm thấy bọn họ sẽ giúp được gì.

Càng khiến cho tôi lo lắng chính là hiện tại thân thể Tô Mộc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nếu thời kỳ anh ấy mạnh mẽ nhất cũng được đi, hiện tại gầy như vậy, nếu như có va chạm với Phái Cản Thi thì không khác gì tự ném mình vào trong nguy hiểm.

Nghĩ tới đây tôi cũng không biết mình nên làm gì, nhẹ nhàng kéo Tô Mộc hai cái, nói có thể tìm một thi thể nào đó nhận tội cho tôi, hoặc kiếm được chứng cứ gì chứng minh tôi vô tội rồi rút lui, không dính tới chuyện này nữa. Còn chuyện tìm Phái Cản Thi sau này thì để cho những cảnh sát kia làm việc, dù sao tôi cũng không quản được họ.

Tô Mộc nghe tôi nói liền đưa tay sờ trán tôi, nói: “Em có ảm đầu không, em không giao được hung thủ cho cảnh sát thì em vẫn không thoát khỏi diện tình nghi. Hơn nữa chỉ bằng bọn họ em có cảm thấy bọn họ có thể là đối thủ của Phái Cản Thi sao? Chuyện này em đừng xía vào, chỉ cần đi theo là được, mọi chuyện cứ để anh an bài.”

Anh ấy nói rất bá đạo, nói xong còn xoa xoa tóc tôi, sau đó đi tới thương lượng cùng bọn Lý Quân.

Tôi đành chờ đợi, bất đắc dĩ đứng chờ ở một bên.

Bọn họ trao đổi chừng hơn nửa tiếng Tô Mộc mới quay lại, hướng về phía tôi cười một tiếng, hỏi tôi có đói không, còn nói muốn mời tôi đi ăn bữa tiệc lớn.

Tôi lại thấy kỳ quái, bây giờ tôi đang là thân phận nghi phạm, đừng nói đi theo Tô Mộc ra ngoài ăn tiệc, dù là đi vệ sinh cảnh sát cũng hận không được phái nữ cảnh sát đi theo tôi, làm sao tôi có thể đi ăn bữa tiệc lớn.

Tôi nghiêng đầu nhìn Lý Quân dò hỏi, nhưng tôi còn chưa kịp nghiêng đầu thì Tô Mộc đã kéo tay tôi, cưỡng ép ôm tôi vào lòng rồi sau đó kéo tôi đi ra ngoài.

Tòa nhà này tôi với Tô Mộc từng cùng nhau ở đây, đối với xung quanh rất quen thuộc. Sau khi ra khỏi thang máy Tô Mộc tiếp tục đi thẳng, đưa tôi tới trung tâm thương mại đối diện tòa nhà.

Anh đi rất nhanh, tay vẫn ôm eo tôi thật chặt, không để cho tôi quay đầu.

Mãi khi vào trong trung tâm thương mại bước chân của Tô Mộc mới chậm lại, nhưng anh ấy vẫn rất cảnh giác, đưa tôi lên thẳng tầng trên cùng của trung tâm thương mại.

Tầng trên cùng của trung tâm thương mại có một rạp chiếu phim, đối diện còn có một phòng trò chơi “thoát khỏi phòng kín”.

Nhưng không có quán ăn nào ở đây cả.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123-2: Thoát khỏi phòng kín(một)

Lòng dạ tôi chìm xuống, quả nhiên không giống như Tô Mộc nói đơn giản như vậy, anh ấy vốn dĩ không phải dẫn tôi đi ăn cơm.

Chúng tôi rẽ vào trong “thoát khỏi phòng kín”, đây là lần đầu tiên tôi đến đây, chỉ thấy bên trong treo vài bức ảnh chụp nói về các chủ đề về chạy thoát.

Bên trong có một chủ đề gọi là đám cưới ma, tôi nhìn tám ảnh chủ đề này thì thấy rất đáng sợ, hai người mặc quần áo cưới đỏ chót ngồi trên một chiếc giường đơn sơ, về mặt người nam thì trắng bệch, hai mắt không có tiêu cự, trên khóe miệng còn đang chảy vệt máu.

Tuy chỉ là manocanh giả trang nhưng khi tôi nhìn đến đây liền nhìn Tô Mộc một cái, không biết ý của anh là gì nữa.

Anh ấy thấy tầm nhìn của tôi tụ về chủ đề đám cưới ma liền đột nhiên nhếch miệng cười xấu xa, liền nói với chủ tiệm là chọn chủ đề này.

Nói xong chúng tôi được chủ tiệm dẫn đường đến trước một cánh cửa nhỏ.

Nhìn bên ngoài cánh cửa nhỏ thì không thu hút tí nào nhưng khi đẩy cửa đi vào thì một dải ánh đèn màu đỏ đột nhiên chiếu qua đây, cả căn phòng rất âm u đáng sợ, khắp bốn bức tường đều phủ đầy đầu đầu tay máu, cả phòng được trang trí rất đơn sơ giống hệt trên tấm ảnh nọ, hai manocanh giả người đang mặc quần áo cưới đỏ ngồi trên giường, làm tư thế uống rượu giao bôi, phía trên trần nhà mạng nhện phiêu phiêu rũ xuống, vô cùng đáng sợ.

Tôi bị dọa đến tim đập thành thịch, ôm chặt cánh tay Tô Mộc.

Nơi này thật sự quá khủng bố, còn đáng sợ hơn khi tôi đứng trong nghĩa địa lúc đêm khuya nữa.

Tô Mộc nhìn đáng sợ hãi của tôi thì lập tức cười nhạo, sau đó anh cúi bước đến trước mặt hai con manocanh, cũng không ngừng tay mà túm lấy con manocanh nam rồi cởi quần áo của nó!

Tôi liền bối rối cả người, hỏi Tô Mộc tại sao lại cởi quần áo của người ta, rốt cuộc anh muốn làm gì.

“cho em một lễ thành hôn, từ lúc em ở bên anh, anh vẫn chưa cho em một lễ thành hôn nào, em không muốn cử hành một nghi thức chính thức với anh sao?” Tô Mộc cười xấu xa, lúc nói anh còn nhìn bốn phía: “em nhìn hoàn cảnh ở đây đi, rất phù hợp với đám cưới âm của chúng ta đó.”

Nói xong anh giương tay về phía tôi, quơ một cái trong không khí. Một sợi dây thừng được ngưng tụ bằng âm khí liền trói chặt kéo tôi đến trước người Tô Mộc.

Khi nói chuyện thì Tô Mộc đã mặc xong đồ cưới, ném manocanh nam xuống dưới gầm giường, thấy tôi không hành động gì liền cởi xuống áo cưới của cô dâu rồi mặc lên người tôi, cũng ném manocanh nữ xuống dưới gầm giường, rồi trùm khăn đỏ cô dâu cho tôi.

Tôi đương nhiên muốn cùng Tô Mộc tổ chức một lễ thành hôn chính thức, nhưng tuyệt đối không muốn ở cái nơi âm trầm khủng bố như vậy nha.

Tôi vén lên khăn đỏ cô dâu, muốn phản kháng, nhưng vừa vén khăn thì liền vang lên tiếng cọt kẹt ngay cửa!

Ý cười trên mặt Tô Mộc càng sâu, dùng cử chỉ im lặng ra hiệu cho tôi, rồi trùm lại khăn cô dâu cho tôi.

Tôi biết là có người muốn đi vào, mà Tô Mộc lại cố ý đem khăn trùm lên đầu tôi, rõ ràng là muốn tôi giả làm manocanh, dọa tôi không dám cử động gì nữa, cả người cứng nhắc ngồi ở trên giường.

Rất nhanh thì tôi đã nghe có tiếng bước chân đi vào, tiếng bước chân ngập ngừng lưỡng lự nói rõ hẳn ta rất cảnh giác, mỗi lần cúi bước đều rất chậm chạp.

Tôi căng thẳng đến cực điểm, muốn biết người đến là ai nhưng trên đầu lại bị trùm khăn, đến cộng lông cũng nhìn không được.

Chỉ nghe thấy người nọ bước từng bước đến giữa căn phòng, xột xoạt đi dọc theo bốn phía, cuối cùng hướng về phía chiếc giường chỗ chúng tôi.

Tôi bị dọa đến không dám phát ra tiếng, lỗ tai dựng thẳng lên, thông qua tiếng động để xác định vị trí của hắn ta.

Nháy mắt hẳn ta đã đến trước mặt tôi, tiếng bước chân cách tôi vô cùng gần, mà tôi mơ hồ cảm nhận được, chân của hắn ta đang đứng cạnh chân tôi, khi hắn ta cách tôi càng gần thì tôi càng cảm nhận rõ ràng khí tức trên người hắn phả ra, khí tức này rất kì lạ, mặc dù chứa sự lạnh lẽo nhưng lại không phải là khí âm.

Tôi không nhìn được mà xuyên qua khe hở khăn cô dâu để quan sát người nọ, từ góc độ này, tôi chỉ thấy chân của hắn ta, hẳn ta mang một đôi giày da, tất được kéo cao nhưng quần hắn mặc lại không dài lắm, khoảng cách giữa gấu quần và tất lộ ra làn da chỗ mắt cá chân của hắn.

Tầm mắt của tôi chỉ nhìn thấy bộ phận kia nên vô cùng tập trung lực chú ý, chỉ nhìn vài lần tôi liền thấy kinh hãi, suýt chút nữa đã hét lên.

Bởi vì trên làn da không được che lại kia, tôi thấy được thi ban!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Cương thi râu đen(một)

Trước đây tôi đã thấy qua thi ban trên người Đồng Ngọc Thanh nên vô cùng khẳng định, đó chính là thi ban, giống hệt thi ban trên người Đồng Ngọc Thanh!

người đến là người chết! mà còn là người đã chết rất lâu rồi!

khó trách Tô Mộc dùng khăn đỏ trùm lên đầu tôi, bề ngoài của người chết nọ chắc chắn rất khủng bố, nếu chính mắt thấy hắn ta đứng cạnh mình thì tôi chắc chắn bị dọa đến chết!

người nọ đứng trước mặt tôi, lẳng lặng không cử động chút nào cả, cũng không biết hẳn ta muốn làm gì.

Tôi nôn nóng bất an trong lòng, càng yên lặng tôi càng nôn nóng sợ hãi.

Khi áp lực trong tôi sắp đến cực hạn thì hẳn ta đột nhiên cong eo, ở trên đỉnh đầu tôi hít mạnh hai cái rõ ràng muốn ngửi mùi trên người tôi.

Tôi bị dọa run cả người, nhắm chặt hai mắt.

Cũng may đến lúc mẩu chốt thì Tô Mộc lặng lẽ nắm chặt tay tôi, ngón tay trượt khẽ lên lòng bàn tay tôi viết hai chữ, đừng sợ.

Cảm nhận được anh đang bên cạnh, sự căng thẳng trong tôi cũng hơi dịu lại.

Xác chết kia ngửi mấy cái trên đỉnh đầu tôi mới thẳng lưng, nhấc chân đi vài bước quanh bốn phía mới cuối cùng đi đến cửa, kéo cửa ra ngoài.

Tinh thần căng cứng của tôi mới giãn xuống.

Sau lưng tôi đã bị dọa người đổ đầy mồ hôi, áo dính dính dán vào cơ thể vô cùng khó chịu.

Tô Mộc dựng tai nghe ngóng, chắc chắn bên ngoài không còn tiếng động mới vén khăn trùm đầu của tôi lên, ôm chặt lấy tôi: “Không sao chứ?”

“Dọa chết em rồi, anh đã sớm biết có người muốn đi vào đúng không? mà còn biết người vào là xác chết mới che mắt em lại, sợ hù chết em hả?”

Tôi ôm chặt tấm lưng gầy gò của anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Không biết tại sao tôi lại có cảm giác mình vừa gặp nạn mà không chết vậy.

“Ừm, không phải anh đã nói là có nội ứng ở tầng 32 hay sao, cho nên mới đặc biệt dẫn em đi ra, dự người nọ xuất hiện, từ lúc chúng ta bước ra tầng 32 đã bị người ta theo dõi rồi, chỉ có đồ ngốc nhà em mới không phát giác ra, cũng đúng, lúc trước anh theo em hơn nửa tháng, em cũng không phát giác ra được, đúng là ngu ngốc.”

Tô Mộc vừa mắng tôi vừa giúp tôi cởi áo cưới ra, khi cởi xong anh mới chạm đến cái lưng ướt đầm của tôi, anh liền nhú mày.

Anh vậy mà cũng không nói gì nữa, trực tiếp vén áo thun tôi lên cởi khỏi người tôi.

Tôi liền kinh ngạc thốt lên một tiếng, nhanh chóng che tay trước ngực.

Ngoại trừ áo thun, tôi chỉ còn chừa lại áo lót, bỗng nhiên bị anh cởi áo giống như đang lột bỏ bại lộ trước mặt anh vậy.

Tầm mắt của anh đặc biệt sáng tỏ dừng trên ngực tôi, mắt tu hú nhìn ngắm một vòng trước ngực tôi, mới hỏi tôi: “Em che gì mà che? Cũng không phải anh chưa nhìn thấy bao giờ.”

“Anh...” tôi bị anh ấy nói nghẹn họng đến nỗi muốn phun nước bọt ra luôn, khiếp sợ nhìn anh.

Nhưng điều chết tiệt là anh ấy nói không sai, xác thực là anh đã nhìn qua rồi. Tôi không phản bác nỗi lời anh.

Cũng may anh cũng không có ý gây khó dễ cho tôi, chỉ nhìn tôi cười một trận rồi mới cởi áo trên người anh mặc lên cho tôi.

Còn chính anh thì lại dựa vào âm khí để che người, dùng âm khí ngưng tụ thành một cái áo đen mặc lên người anh.

Áo Tô Mộc rất rộng, phía trên phảng phất một mùi thơm ngát cỏ cây, lạnh lạnh che lên người tôi.

Tôi lập tức cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Giải quyết xong chuyện quần áo, mắt anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi, sau đó anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán tôi, rồi mới kéo tôi đi ra ngoài nói: “đi thôi, chúng ta về.”

“Chúng ta không cần đuổi theo cái xác kia sao, hẳn ta chắc chắn là của phái cận thị, chúng ta không chộp lấy hẳn thăm vấn hay sao?” Tôi hỏi.

“Một cái xác mà thôi, không có suy nghĩ, coi như em thăm vấn hẳn thì cũng không tra được bất kì manh mối gì đâu.”

“Vậy mục đích chúng ta dẫn hẳn đến đây là gì chứ?” tôi càng không hiểu gì cả.

Tô Mộc nhìn tôi một cách không còn gì để nói, lắc lắc đầu nói: “Tại sao anh lại cưới một người phụ nữ ngốc nghếch như em vậy chứ, hẳn là xác chết, thì phải nhận được sự điều khiển của chủ mới có thể hành động được, dựa vào sự hiểu biết của anh với phái cận thị, thì khi chủ nhân điều khiển xác chết sẽ để lại một phần tinh thần trên xác, cho nên khi chủ nhân thực hiện pháp thuật thì phản ứng của người chủ sẽ trở nên trì trệ, trí lực sẽ bị hạ thấp, khi anh đi ra ngoài đã bảo Lý Quân chú ý quan sát từng người, bây giờ chúng ta đi về chắc chắn đã có kết quả trong tay Lý Quân rồi.”

Nói xong anh nhìn tôi bằng ánh mắt cứ như nhìn đồ ngốc vậy, mới kéo tôi đi ra ngoài.

Tôi lập tức liền thấy không vui, cái gì gọi là người phụ nữ ngốc nghếch, tôi cũng đâu biết khi phải can thiệp điều khiển xác chết thì sẽ có phản ứng gì đâu chứ, trừ việc này ra thì tôi cảm thấy mình vẫn khá thông minh đó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124-2: Cương thi râu đen(hai)

Bước đi sau lưng anh, tôi càng thấy không phục, buồn bực nói: “anh đúng là đã cưới một người phụ nữ ngu ngốc, nhưng người đấy không phải là tôi, Lâm Yến Nhi không phải cũng đã gả cho anh sao, mà cô ta còn tổ chức hôn lễ với anh nữa, tôi cũng không có được đối xử như vậy đâu.”

Giọng nói đầy đố kị và ghen tuông.

Tô Mộc nghe đến đây liền dừng bước, sau đó anh nhú mồm quay đầu lại nhìn tôi: “Sao nào, em đang ghen?”

“Mới không phải, em chỉ nhắc nhở anh một chút, vợ anh lại không phải là em mà là Lâm Yến Nhi, giữa anh và em vẫn còn chưa cử hành hôn lễ đâu.”

“Nhưng anh và em đã quan hệ vợ chồng với nhau, em muốn ăn quyết à?” mồm Tô Mộc càng nhú chặt hơn, sau đó trên mặt anh xet một tia nghiêm nghị nói: “Mặc dù anh có đánh vợ chồng cùng cô ta, nhưng em mới thực sự là vợ anh, trong lòng anh mãi mãi chỉ có một cô dâu là em, Lâm Yến Nhi không thể so sánh được với em, em nhớ kỹ.”

Tôi nghe thế người run một cái, vẻ mừng rỡ trên mặt làm sao cũng giấu không được: “Anh với cô ta...chưa từng lên giường!?”

“Đương nhiên.” Tô Mộc nói như đinh đóng cột.

Cũng đúng, Tô Mộc sao lại có thể lên giường với Lâm Yến Nhi được chứ, anh chỉ thuộc về mình tôi thôi!

Lòng tôi chợt ảm áp tràn về, cũng không để ý đến việc Tô Mộc và Lâm Yến Nhi đã tổ chức hôn lễ nữa, tôi nói mà, Tô Mộc và Lâm Yến Nhi kết hôn chắc chắn có nỗi khổ tâm, nhưng anh ấy không muốn nói cho tôi, có lẽ không muốn tôi lo lắng cho anh mà thôi.

Nghĩ vậy tôi thấy vô cùng ngọt ngào, giống như đang ăn một hũ kẹo vậy, hơn hờ kéo Tô Mộc đi về, trên mặt còn giả bộ không thèm để ý mà giục anh mau đi về, tôi còn phải nghiêm túc điều tra nữa!

Tô Mộc nhìn bộ dáng đắc ý của tôi cũng chỉ cười không nói gì nữa, để mặc cho tôi kéo anh trở lại tầng 32. Vừa ra thang máy thì Đào Nghị đã đứng chờ sẵn ở thang máy túm tôi lại, miệng còn lâm bẩm: “lạy trời lạy phật, cô cuối cùng cũng quay lại, tôi còn sợ cô chạy tội nữa chứ.”

Nói xong lại nhìn sâu Tô Mộc, cười nói: “đã bắt được nghi phạm, đã bị đạo trưởng Phong Thiên không chế rồi.”

Tô Mộc cũng không thấy ngoài ý muốn gì, gật đầu rồi dẫn tôi đến căn phòng chỗ bọn Lý Quân.

Mọi người ở Tổ chuyên án đều tụ tập trong căn phòng này, Lý Quân thấy tôi đã quay về mới thả lỏng cơ mặt, rồi chỉ về cái người ngồi xỏm trên mặt sàn nói: “Chính là anh ta, khi các người đi khỏi, tôi liền giả vờ phải chạy đi bắt các người, bố trí thiên la địa võng để mỗi người đều chờ sẵn đợi quân địch, nếu không có lệnh của tôi thì không cho phép ai được rời đi.”

“Chỉ có anh ta, khi các người đi khỏi mới lộ vẻ nôn nóng, không bao lâu sau động tác liền bắt đầu chậm chạp, mà tốc độ nói chuyện cũng chậm lại, các người nhìn xem anh ta có phải là người của phái can thiệp gì đó hay không.”

Người trên sàn mặc một thân quần áo cảnh sát vũ trang, dáng người gầy gò nhỏ yếu, làn da ngăm đen, nếu không phải Lý Quân đã tự mình xác nhận thì thật đúng là không ai chú ý đến anh ta.

Chỉ có điều anh ta một mực cúi đầu không chịu nói chuyện.

Còn Phong Thiên thì lại ở bên cạnh cười tủm tỉm sờ hăm râu dê của mình, bộ dáng giành công tự kiêu nói với Tô Mộc: “Ngài có lẽ cũng hiểu rất rõ về phương diện này, có thể thông qua vẻ ngoài của hắn để xác nhận được trình độ của hắn hay không, đẳng cấp xác mà hắn nuôi là bao nhiêu?”

“Cương thi râu đen.” Tô Mộc thậm chí còn không nhìn thẳng mặt anh ta, trong miệng đã phun ra bốn chữ.

Mà bốn chữ này vừa ra, mặt thám nọ của phái can thiệp vẫn luôn cúi đầu chợt ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Tiến về hang ổ(một)

Bây giờ tôi mới nhận ra, người trước mắt đó là vô đưa hấu đã dẫn chúng tôi đến toà nhà này trước đây.

Tầm mắt hắn ta trốn tránh sau khi nhìn thấy tôi, khi hắn chuyển mắt liền nhìn thấy Tô Mộc, khuôn mặt liền tỏ vẻ kinh ngạc như không dám tin vậy.

“Hệ thống tu luyện của phái cần thi chúng tôi trước nay không được truyền ra ngoài, anh là người ngoài vậy tại sao lại biết được thứ tôi nuôi chính là cương thi râu đen chứ, đến cùng anh là ai.” Vô đưa hấu hỏi Tô Mộc.

Lá gan hắn ta cũng không tính là to, mà khi nhìn thấy Tô Mộc thì có lẽ đã biết được Tô Mộc là quý, người run rẩy, giọng nói cũng run run.

“Tôi là ai không quan trọng, chỉ cần biết nguồn gốc của tôi và phái cần thi cũng khá sâu xa là được rồi, bây giờ ngươi đã bị bắt, bộ không tính dẫn chúng tôi đến sào huyệt nhà ngươi hay sao?”

Tô Mộc nhìn Vô đưa hấu từ trên cao xuống, khoe miệng cười tà.

Tuy rằng chỉ là lời nói trưng cầu ý kiến, nhưng giọng nói tràn ngập tính hung hăng áp bức, vốn dĩ không có ý cho Vô đưa hấu từ chối.

Mà dáng vẻ của anh nhìn qua rất gian ác, nếu không phải tôi hiểu rõ Tô Mộc, có lẽ cũng bị khí thế tỏa ra trên người anh dọa sợ.

Quả nhiên, Vô đưa hấu lại run rẩy hơn nữa.

Chỉ có điều lần này cũng không thống khoái dẫn đường mà lại hỏi Tô Mộc một câu: “nếu nguồn gốc của anh và phái cần thi rất sâu xa, vậy anh là địch hay là bạn với phái cần thi chúng tôi?”

Hắn ta hỏi cái này căn bản không có ý nghĩa gì, nhưng vẫn hỏi để gửi gắm hy vọng lên người Tô Mộc, mơ mộng thông qua quan hệ của Tô Mộc và phái cần thi thì có thể tha cho hắn một con đường sống.

Nhưng tôi lại nhìn thấy khoe mắt của Tô Mộc nheo lại mấy cái, đây là điểm báo tâm tình anh đang khá bức bối, nhìn vẻ mặt này của anh, có lẽ không phải là quan hệ bạn bè gì với phái cần thi cả.

Tôi không nhìn được đầu lòng thay cho Vô đưa hấu, hắn ta gặp ai không gặp lại cứ động trúng Tô Mộc, đã vậy còn hỏi câu này có ý muốn kích thích anh ấy, cho dù thực lực của anh bây giờ không còn như trước nhưng nhìn bộ dáng gan nhỏ của Vô đưa hấu thì thực lực của hắn cũng không cao, nếu Tô Mộc khó chịu ra tay với hắn thì hắn chết chắc.

May mà Tô Mộc đứng trước mắt cảnh sát thì người khá là bình tĩnh, chỉ nhìn Vô đưa hấu rồi cười một chốc, nói ra đáp án lấp la lấp lừng: “Ngươi đoán xem”

Nói xong còn tóm chặt lấy Vô đưa hấu, để Vô đưa hấu dẫn đường đến phái cần thi, nếu không dẫn đường thì..

Lời đe dọa phía sau thì Tô Mộc không nói ra trước mặt mọi người, mà thì thầm

ghé vào tai hắn.

Chờ Tô Mộc nói xong, vẻ mặt Vô đưa hấu càng thêm khó coi, sợ hãi nhìn Tô Mộc rồi gật đầu.

Sau đó hắn nói vị trí của môn phái khá vắng vẻ cần lái xe để đến nơi

Đội trưởng Lý Quân thấy đã có đầu mối liền thở ra một hơi, dù sao ông ta là người dẫn đội, áp lực rất lớn.

Có điều ông ta vẫn nhìn Tô Mộc một cái như đang trưng cầu ý kiến của Tô Mộc vậy, dù sao phái cần thi là loại môn phái quá tà dị, ông ấy chưa từng tiếp xúc qua, tuy là cảnh sát vũ trang nhưng trong lòng đối với các tổ chức tà dị như thế này cảm thấy rất e ngại.

Tô Mộc gật đầu, để đội trưởng Lý Quân nghe theo lời Vô đưa hấu mà làm việc.

Không biết từ lúc nào, Tô Mộc nghiễm nhiên đã trở thành người đứng đầu của tổ chuyên án, khi đội trưởng Lý Quân có quyết định gì cũng sẽ trưng cầu ý kiến của Tô Mộc trước vậy.

Tìm người lái ba chiếc xe đến, cả tổ chuyên án và Vô đưa hấu đều ngồi lên xe, Tô Mộc còn đặc biệt hỏi Phong Thiên có bằng lòng giám sát Vô đưa hấu hay không, Phong Thiên cười rồi gật đầu.

Nhưng đội trưởng Lý Quân thì vẫn chưa an tâm, cử Đào Nghị và một người khác cùng Phong Thiên giám sát Vô đưa hấu.

Bốn người bọn họ lên một chiếc xe, mà tôi và Tô Mộc, còn có cô nàng gọi là Diệp Nhu kia thì lên một chiếc khác, cuối cùng là đội trưởng Lý Quân và Lạt ma Tây Tạng kia thì cùng ngồi một chiếc xe khác nữa.

Khi ngồi lên xe, tôi không kịp đợi muốn hỏi Tô Mộc và phái cận thị có nguồn gốc gì sâu xa, anh ấy còn có chuyện gì mà tôi không biết, nhưng ngại vì trên xe còn có tài xế và Diệp Nhu nên nói nhiều cũng không tốt, tôi đành lặng lẽ bảo Tô Mộc dùng âm khí đến che lại tai bọn họ, không cho bọn họ nghe chúng tôi nói chuyện.

Tô Mộc lại khó được mà phối hợp với tôi, anh ấy dường như cũng có chuyện muốn nói với tôi vậy, xả ra một đoàn âm khí từ trong cơ thể rồi che lại tai bọn họ nói: “Đội lát nữa đến chỗ của phái cận thị, em không được đi vào, anh sẽ thuyết phục đội trưởng Lý để em ở bên ngoài, khẩu quyết của ngọc bội em còn nhớ kĩ đúng không, ở bên ngoài đội nhưng em cũng không được bắt cần, phái cận thị có rất nhiều nhân vật lợi hại, nên em phải thường xuyên bảo trì cảnh giác, một khi có gì không đúng liền đọc khẩu quyết thôi thúc ngọc bội.”

Anh ấy nói vô cùng trịnh trọng giống như đang bàn giao lời trăng trối vậy, tôi không nhận được hỏi quan hệ giữa anh và phái cận thị, tại sao anh lại căng thẳng như vậy.

Hỏi chính sự anh lại im lặng, chỉ nói khiến tôi nhớ kĩ lời anh, tuyệt đối không được xuất hiện sơ sót gì.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125-2: Tiến về hang ổ(hai)

Tôi lập tức thấy không vui, anh ấy dù quan tâm tôi nhưng việc gì cũng muốn giấu tôi, không muốn để cho tôi biết.

Loại cảm giác này rất bức dọc, nếu anh là người lạ cũng không sao, đằng này anh cứ là Tô Mộc, là người đàn ông tôi yêu.

Giữa người yêu với nhau đương nhiên không hi vọng đối phương còn tồn tại bí mật gì.

Nhưng Tô Mộc và Đường Dững không giống nhau, Đường Dững có bí mật gì chỉ cần nhiều lần truy hỏi anh sẽ không nhận được kiểu gì cũng nói ra.

mà bí mật của tô mộc, nếu anh không muốn nói thì cho dù kiện lên trời thì cũng đừng hòng nghe anh nói ra một chữ nào.

Tôi liền dứt khoát cũng lười đi hỏi anh, chuyển chủ đề nói về cương thi râu đen, hỏi anh nó rốt cuộc là thứ gì, có lợi hại không?

May mà cái vấn đề này anh ấy lại bằng lòng nói cho tôi nghe, nói rằng ở phái cận thị thì xác chết được chia thành ba đẳng cấp, đó là thiên thi địa thi nhân thi, tôi đã biết đến thiên thi và địa thi nên không nhiều lời về nó nữa, mà nhân thi thì bởi vì phổ biến không quá quý hiếm nên phân chia của chúng thì tỉ mỉ hơn nhiều, dựa theo yếu đến mạnh mà chia thành năm đẳng cấp, chia theo cấp độ đó là đen trắng đỏ lục tím.

Con cương thi chúng tôi thấy hôm nay đó là cương thi râu đen, mới đến thời kì mọc dài răng nanh, răng nanh lộ ra ngoài, quai hàm thì có râu đen cho nên gọi là cương thi râu đen, đồng nghĩa với việc nó là loại cương thi yếu nhất trong năm loại.

Còn cương thi trắng thì tên gọi lại là cương thi tóc trắng, cương thi râu đen nếu tiếp tục tu luyện thì sẽ rút đi râu đen mà trên đầu sẽ mọc lên tóc trắng.

Tiếp đó là cương thi mắt đỏ, cương thi mắt xanh lục, rồi đến cương thi mày tím.

Khi đột phá đến giới hạn của cương thi mày tím thì sẽ có thể tu luyện được một tia hồn người, sinh ra ý thức và tư duy của chính mình, lên cấp địa thi.

Thì ra phức tạp như vậy.

Có điều như vậy cũng tốt, thực lực Vô đưa hấu tôi không có đoán sai, hấn tuy điều khiển cương thi theo dõi chúng tôi, nhưng con cương thi hấn điều khiển lại là cương thi đẳng cấp thấp nhất, không đáng nhắc đến trước mặt Tô Mộc.

khó trách Tô Mộc lại lộ ra vẻ thông thả như vậy.

Sau đó tôi hỏi anh vừa nãy nói gì với Vô đưa hấu, tại sao Vô đưa hấu đột nhiên lại dám phản bội sư môn mà dẫn chúng tôi đi đến hang ổ của phái cận thị.

Dù sao tội phản bội sư môn thì ở đâu cũng là cấm kỵ, nếu bị người của phái cận thị biết được hấn dẫn Tô Mộc quay về, vậy cũng đồng nghĩa với việc hấn cũng khó còn đường sống nào nữa.

“Cũng không nói gì cả, anh chỉ nói với hấn nếu không dẫn anh đi, anh liền bóp nát đầu con cương thi râu đen của hấn mà thôi.”

“Cả phải cần thi, mặc dù một người có thể điều khiển nhiều cương thi, nhưng việc này đòi hỏi phải có thiên phú, đa số người cả đời chỉ có thể sinh ra liên hệ với một xác chết, cả đời chỉ có thể điều khiển một con cương thi, cho nên dù bản lãnh con cương thi râu đen của hân không cao nhưng vẫn là bảo bối của hân, nếu như cương thi râu đen không còn vậy hân coi như đã phế đi vậy, anh nhìn thấy nhiệt độ nung nấu trong mắt hân liền hiểu hân là một tên có dã tâm, cho nên cương thi râu đen chính là cội nguồn sinh mạng của hân, dù có nguy hiểm thì hân cũng nhất định sẽ thỏa hiệp vì cương thi râu đen.” Tô Mộc nói.

Tôi bây giờ mới hiểu việc gât đầu.

Ngay lúc tôi và Tô Mộc yên lòng to gan mà nói chuyện với nhau, vô tình ánh mắt của tôi liếc nhìn về kính chiếu hậu phía trước, cái kính chiếu hậu không hề gặp vuông góc với cửa sổ bên cạnh mà lại nghiêng về một phía, vừa vặn từ góc độ của tôi có thể nhìn thấy gương mặt Diệp Nhu trong kính.

Hai mắt cô ta như buồn chán nhìn về cửa sổ giống như đang nhìn phong cảnh bên ngoài vậy.

Nhưng tôi lại trông thấy lỗ tai cô ấy động đập hai lần, giống như đang dựng lỗ tai nghe chúng tôi nói chuyện, mà âm khí màu đen được Tô Mộc thả quanh tai cô nàng này đã sớm không thấy đâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Diệp Nhu thần bí(một)

Tôi chợt hồi hộp!

Âm khí Tô Mộc trước giờ rất bá đạo, ngoại trừ chính Tô Mộc ra thì người khác không thể nào khống chế được.

Dù thực lực bây giờ của Tô Mộc yếu, âm khí ít đi nhưng chất lượng âm khí vẫn như vậy, âm khí quanh tai cô nàng làm sao lại biến mất rồi?

Còn có bây giờ cô ấy có thể nghe thấy bọn tôi nói chuyện!

Tôi đột nhiên túm lấy người Tô Mộc ra hiệu anh nhìn lỗ tai Diệp Nhu.

Sau khi anh nhìn thấy âm khí bên tai Diệp Nhu tiêu biến thì ánh mắt biến lạnh, anh trầm giọng nói: “nếu đã nghe thấy thì cùng nhau thảo luận đi, cô Diệp có cao kiến gì hay không?”

Diệp Nhu nghe vậy tai động đập hai cái nhưng cô nàng cũng không quay đầu lại, vẫn mơ màng nhìn ngoài cửa sổ, đáng vẻ giả vờ như không nghe thấy.

Nhưng mặc kệ cô nàng giả vờ như thế nào thì chỉ dựa vào việc ban nãy cô ấy động đập cái tai thì cũng đã chắc chắn cô ấy có thể nghe thấy bọn tôi nói chuyện.

Cũng may vừa nãy bọn tôi không có nói về việc quan trọng, chỉ là bổ sung kiến thức về cương thi mà thôi, cô ta bằng lòng nghe thì cứ nghe thôi.

Tô Mộc thấy cô nàng cô ý giả bộ cũng không nói gì nữa, chỉ nhếch miệng cười lạnh, ý tứ sâu xa nhìn lướt cô nàng, sau đó lại ôm tôi vào lòng, bảo là cả nửa ngày cực khổ rồi, tôi cũng thấm mệt nên ngủ một chút đi.

Thật ra tôi đã ngủ trên máy bay nên bây giờ cũng không mệt, nhưng biết là Tô Mộc đang đề phòng Diệp Nhu nghe lén được cái gì nên cố ý không nói nữa, bảo tôi đi ngủ.

Tôi chỉ đành nằm trong lòng anh, bình yên nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Chộp mắt được hơn ba tiếng đồng hồ thì xe cũng dừng lại trên một con đường núi gấp ghe, chúng tôi đã ra khỏi Giang Minh, rất nhanh đã đến nơi tiếp giáp với Giang Tây, cả vùng này đều là các dãy núi tầng tầng lớp lớp, nhìn không thấy đâu đâu nữa cả.

vì hiện tại đã hơn sáu giờ, trời sắp chạng vạng tối, ánh chiều chiếu vào bên trên dãy núi, khiến các mỏm núi như nhuộm lên một tầng hào quang màu vàng óng, hiện ra vô cùng hùng vĩ.

Tôi cũng không ngờ, phải cần thi sẽ ẩn giấu ở một nơi có phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần như vậy.

Bọn Phong Thiên đã áp tải Vô đưa hấu xuống xe, bọn họ bước về hướng tôi và Tô Mộc nói là phía trước hết đường rồi, đoạn đường còn lại phải dựa vào chân mà đi.

Trong lúc nói thì tôi nhìn về mặt hai đồng chí cảnh sát sau lưng Phong Thiên không được tốt cho lắm, liền hỏi bọn họ bị sao vậy, có phải say xe hay không.

Bị tôi hỏi, Đào Nghị liền xì một tiếng, nói gì mà say xe chứ, bọn họ yếu ớt đã quen, chỉ đi đường núi hai ngày mà thôi, còn chưa đi thì đã làm bộ mặt người chết, nếu sớm biết bọn họ không được việc như vậy, lúc xuất phát đã không dẫn theo họ rồi.

Anh ấy nói ngay trước mặt hai cảnh sát nọ, lời nói cay nghiệt không nể nang ai, nói đến nỗi mặt hai vị đồng chí hết xanh lại đỏ, nhưng họ cũng không dám phản bác.

dù sao cũng là cùng một hệ thống công an, nhưng Đào Nghị là người của thủ đô, còn là quán quân chiến đấu, quân hàm cảnh sát cũng cao hơn họ.

có điều Đào Nghị nói xong tôi liền sụp mặt xuống.

Hai ngày đường núi?

Trời ạ, với cái chân này của tôi, chỉ hai ngày đi đường bằng còn chịu không nổi huống chi là đi hai ngày đường núi?

Thấy tôi đầy mặt bi thương, Đào Nghị ghét bỏ lắc đầu, nói chúng ta một đám thanh niên còn không bằng thể lực một ông già Phong Thiên.

Phí lời, Phong Thiên mới hơn năm mươi, huống chi bản thân ông ta là đạo trưởng, cả ngày lên núi xuống núi, khẳng định là thể lực tốt rồi.

Tôi không cam lòng nhưng ở đây xứng không phải chỉ có một mình cô gái là tôi, tôi lập tức quay đầu nhìn Diệp Nhu.

Cô ấy đứng sau lưng tôi, tuy đã nghe lời Đào Nghị nói nhưng vẫn là một bộ dáng nhẹ như gió bay, dường như hai ngày đường núi kia, không cần cô nàng phải bước bộ vậy.

Không cần nói nhảm nhiều lời nữa, sau khi thông báo mọi người phải đi bộ, đội trưởng Lý Quân để các chiến sĩ đi theo còi xuống trang bị rồi để vào xe đẩy đẩy hướng núi mà đi.

Trang bị mà bọn họ mang, đa số là súng đạn, còn có không ít bom.

Có điều trong mắt tôi thì mang mấy thứ này cũng vô dụng, nếu đụng mặt cương thi thì bom đạn cũng không có tác dụng gì.

Nhưng lời này tôi không dám nói, bọn họ mang những thứ này theo là vì để có cảm giác an toàn, ngay cả Tô Mộc đều không lên tiếng thì tôi tự nhiên cũng không xen vào việc của người khác làm gì, mặc kệ bọn họ phí sức mà chứa đồ vật.

Chờ tất cả mọi người đã sắp xếp gọn gàng xong, Vô đưa hầu dẫn chúng tôi xuyên qua một mảnh rừng cây rậm rạp.

Phong Thiên và Đào Nghị cả đường đều đi theo sát hần, để phòng hần ta muốn làm chuyện gì thiếu thân, mà Diệp Nhu vẫn trầm mặc ít nói như cũ, cũng không để ý đến người khác, đi theo sau Phong Thiên.

Tôi thấy Diệp Nhu không nói gì nên cũng ngại ngùng la mệ, thành thực đi theo bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126-2: Diệp Nhu thần bí(hai)

Chỉ là tôi còn chưa bước được hai bước, chân tôi đột nhiên đã bị giơ cao, bị người ta tóm lấy eo xốc lên, sau đó một bàn tay đỡ đầu gối tôi, ôm tôi kiểu công chúa để ngang trước ngực.

“Anh...” Tôi muốn hỏi Tô Mộc muốn làm gì, nhưng tôi còn chưa nói ra, Tô Mộc đã nói: “Dựa vào cơ thể của em mà muốn đi đến chỗ của phái cận thì còn không phải muốn xùi bọt mép à, vẫn là đừng gây phiền phức cho anh nữa.”

Nói xong anh điều chỉnh tư thế, để tôi dựa vào càng thêm thoải mái, sai bước đi về phía trước.

Mặt tôi liền ứng hồng, xoắn xuýt nói: “Như vậy... không được tốt cho lắm.”

Nhiều người ở trước mặt như vậy, mọi người đều đi bộ chỉ có tôi được ôm đi, sẽ ảnh hưởng không tốt đến người ta.

Nhưng bộ dáng chăm sóc man lý của Tô Mộc thật quá đẹp trai mà, là phụ nữ liền không thể nào kháng cự lại được đâu.

Tô Mộc nghe thấy tôi nói liền cau cau mày, sau đó nói: “Cũng đúng, em nếu thấy không ổn thì tự mình nhảy xuống đi bộ, dù sao cũng chỉ đi hai ngày đường núi, chắc không mệt chết đâu.”

Nói xong thì liền làm bộ muốn buông tôi ra.

Tôi lập tức ôm cổ anh, vùi đầu vào lòng anh, nói khẽ: “Cái đó, chồng ông vợ leo núi không có gì là không ổn cả, bọn họ bằng lòng đi theo nhìn chung ta ân ái thì cứ để bọn họ nhìn thôi.”

“Không biết xấu hổ.” Tô Mộc mắng nói.

Nói xong cũng không chọc tôi nữa, anh ôm ngang tôi đi về phía trước.

Tôi giống như con mèo nhỏ cuộn trong lòng anh, cũng may bước chân anh rất vững chãi, bước được hơn một tiếng mà vẫn không thấy thở ra hơi, dường như tôi là không khí trong ngực anh vậy, không có chút trọng lượng nào cả.

Thấy anh nhẹ nhàng như vậy tôi cũng thoải mái thích ý, nằm trong ngực anh hết nhìn sang đông lại nhìn sang tây, mượn cơ hội quan sát Diệp Nhu.

Cô ấy nhìn qua rất gầy yếu nhưng thể lực lại lớn hơn tôi nghĩ, đi đường núi lại hết sức lực tiến về trước đã hơn một tiếng đồng hồ, cả đội trưởng Lý đều bắt đầu thở không ra hơi, mà cô ấy một chút cũng không sao, vẫn một khuôn mặt không chút biểu tình nào, chăm chú đi sau lưng Phong Thiên, một bước cũng chưa tụt lại phía sau.

Con đường phía trước rất dài, mọi người không liên tục đi hai ngày mới đi đến trước một rặng núi.

Rặng núi nọ rất lớn, vừa mới đến gần liền tràn ngập một luồng khí tức đặc biệt.

Không cần Vô đưa hầu phải nói, tôi cũng biết đây chính là khu vực của phái Càn Thi.

Tôi lập tức đòi hỏi bước xuống tự mình đi, bị Tô Mộc ôm hai ngày liên tiếp, thật ra tôi cũng thấy mệt.

Nhưng nếu hô một môi thì giống như hơi già mồm, ở đây mọi người hẳn là mệt mỏi hơn so với tôi.

Duy chỉ có hai người là không lộ ra mệt mỏi nào, Tô Mộc và Diệp Nhu.

Lúc trước Diệp Nhu không nói nhiều nhưng tôi cũng không để trong lòng, nhưng qua đoạn đường này tôi phát hiện dường như trên người cô ấy có chứa bí mật cực kỳ lớn.

Cũng phải, vụ án lớn như vậy, cô ấy có thể lọt vào tổ chuyên án của trung ương nhất định có bản lĩnh bất phàm.

Đáng tiếc là trong tổ chuyên án dường như ai cũng không biết về cô ấy, tôi còn cố ý giả vờ tò mò tới chỗ Đào Nghị làm quen, hỏi thông tin liên quan tới Diệp Nhu. Anh ta là người nhiều lời nhất, nhưng nhắc đến Diệp Nhu cũng chỉ lắc đầu một cái, nói cô ấy được cấp trên trực tiếp cử tới, cụ thể thân phận là gì anh ta cũng không biết.

Tôi đành từ bỏ.

Không lâu sau khi vào lãnh địa Phái Càn Thi, Diệp Nhu cả đường im lặng không lên tiếng đột nhiên ôm lấy bụng, nói cô ấy bị đau bụng, sợ không thể tiến vào cùng mọi người được.

Cô ấy là bảo bối của tổ chuyên án, đáng đáp lại yêu cầu, Đào Nghị liền tiến đến hỏi tình hình của cô ấy thế nào, có cần ăn gì hay uống thuốc không.

Diệp Nhu lắc đầu, nói là chuyện phụ nữ, không cần phải phiền mọi người như vậy, mọi người cứ đi là được, cô ấy sẽ cắm trại ở nơi này chờ bọn họ an toàn trở về.

Đào Nghị lập tức gạt đi, nói nơi đây là núi rừng hoang vu, phía trước còn có người của Phái Càn Thi, nếu như đúng thật người Phái Càn Thi biết tà thuật thì một mình cô ấy là con gái ở nơi này vô cùng nguy hiểm.

Đào Nghị nói rất đúng đắn, nhưng người quản lý toàn đội không phải Đào Nghị mà là đội trưởng Lý Quân, ông ta là một ông già lão luyện, tuổi tác đã qua thời thương hoa tiếc nguyệt, hơn nữa lại lịch Diệp Nhu không rõ ràng cho nên ông ta cũng không để Diệp Nhu ở trong lòng, có lẽ sợ cô ấy đi theo sẽ làm trễ hành trình.

Sau khi suy nghĩ một chút, ông ta gật đầu một cái, nói bên ngoài có người làm tiếp ứng cũng tốt, có chuyện gì có thể chạy ra liên lạc với bên ngoài.

Nói xong ông ta cho người dựng trại tại chỗ, để lại hai cảnh sát được trang bị vũ trang ở lại bảo vệ Diệp Nhu, sau đó tiếp tục lên đường.

Ngay lúc này, Tô Mộc đột nhiên bảo tôi ở lại đây, bởi vì anh ấy đã sớm nói nguyên nhân không muốn tôi vào Phái Càn Thi cho nên bây giờ nghe anh ấy yêu cầu như vậy tôi cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nhưng Lý Quân ngay lập tức từ chối, đương nhiên vẫn bởi vì thân phận nghi phạm của tôi, không thể giống như Diệp Nhu được.

Chuyện Tô Mộc đã quyết định người khác nói gì cũng không thay đổi được, anh ấy uy hiếp Lý Quân, nói không cho tôi ở lại thì anh ấy cũng không tiếp tục đi vào lãnh địa Phái Càn Thi, còn bảo Phong Thiên cũng quay về, chuyện này cứ mặc kệ bọn họ một mình vào Phái Càn Thi, cũng không có khả năng sống sót trở về, lúc ấy tạo cho tôi một thân phận giả tôi vẫn có thể có cuộc sống vô lo.

Thấy anh ấy dám nói như vậy với người của bộ công an khiến tôi lo lắng tìm sắp nhảy ra ngoài, dẫu sao uy hiếp cảnh sát luôn là sai lầm lớn, nhất là người có cấp bậc cao như đội trưởng Lý Quân, chờ sau khi xong chuyện này quay về ai biết được Lý Quân sẽ xử lý chúng tôi như thế nào.

Lý Quân cũng bị Tô Mộc làm cho tức giận không nhẹ, mặt đỏ ửng lên, chỉ vào Tô Mộc nửa ngày cũng không nói ra được lời nào.

Lúc này Lạt Ma Tây Tạng phá vỡ bế tắc, có lẽ ông ấy không nói sõi tiếng Hán, dọc đường đi cũng không nghe ông ấy nói lời nào, bây giờ cũng vậy, chỉ ngăn Lý Quân lại, cặp mắt nhìn chăm chăm Tô Mộc gật đầu một cái.

Thấy Tô Mộc cùng Lạt Ma đều đồng ý để tôi ở lại, Lý Quân cũng không nổi nóng nữa, dù sao bây giờ ông ta rất tin phục Tô Mộc, hơn nữa ở đây còn có hai cảnh sát có vũ trang hẳn có thể coi chừng tôi, sẽ không để tôi chạy trốn.

Lúc này ông ta mới gật đầu một cái, bảo tôi luôn luôn phải ở cùng Diệp Nhu, đến khi bọn họ từ trong Phái Càn Thi đi ra thì phải thấy tôi đầu tiên.

Tôi gật đầu một cái, thật ra tôi không muốn ở lại chỗ này, muốn cùng vào với Tô Mộc, nhưng suy nghĩ một chút thấy tôi nên nghe lời. Những chuyện trước đây đã dạy dỗ tôi, chỉ cần tôi không nghe lời Tô Mộc liền sẽ gây họa, rốt cuộc chỉ đem lại phiền toái cho anh ấy.

Sau khi chắc chắn tôi sẽ ở lại, sắc mặt lạnh như băng của Tô Mộc lúc này mới hòa hoãn được mấy phần, nặn ra một nụ cười nhạt với Lý Quân, sau đó nhỏ giọng dặn dò tôi, bảo tôi thời gian tới tập trung tu luyện, thừa dịp nơi này có chút âm khí hãy hấp thu hết khả năng, chỉ cần đem âm khí lấp đầy đầy thượng đan điền, đến lúc đó tôi sẽ có phát hiện mới.

Tôi vốn không vui vì phải tách khỏi Tô Mộc, nhưng nghe được Tô Mộc nói tôi có phát hiện mới thì tinh thần liền chấn động, hỏi Tô Mộc phát hiện mới là gì.

Tô Mộc lại không chịu nói, chỉ bảo tôi cứ làm theo lời anh ấy dặn là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Hồ Ly Tuyết trắng

Nói xong bọn họ tiếp tục lên đường, chỉ còn lại tôi, Diệp Nhu cùng với hai viên cảnh sát đội ở lều.

Bởi vì thiết bị không nhiều, chúng tôi ở đây chỉ dựng hai cái lều theo thứ tự là của Diệp Nhu và các viên cảnh sát.

Tôi không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ở cùng lều với Diệp Nhu.

Bởi vì không biết lai lịch Diệp Nhu, hơn nữa cô nàng lại có thể tiêu trừ hết âm khí Tô Mộc bố trí ở trên người mình cho nên tôi tương đối đề phòng, sau khi lên tiếng chào hỏi, tôi kêu mệt rồi vào trong lều nghỉ ngơi.

Diệp Nhu gật đầu một cái, tay vẫn ôm bụng giả bộ đau như cũ, sau đó nói với viên cảnh sát cô ấy sẽ đi xa xa một chút, lát sẽ tự mình quay lại, bảo bọn họ không cần lo lắng.

Nói xong tôi nghe được tiếng bước chân cô ấy nhẹ nhàng rồi đi.

Cô ấy đi tôi liền thở phào nhẹ nhõm, theo như lời cô ấy đau bụng nên đi giải quyết nhưng tôi không tin chút nào.

Có điều bây giờ không phải lúc tôi nên suy tính mục đích cô ấy thoát khỏi đội ngũ, tôi ngồi xếp bằng trong lều, lấy ra thiên địa kích, lấy thiên địa kích làm vật dẫn bắt đầu hấp thu điên cuồng âm khí phiêu tán khắp nơi.

Nơi này là ổ của Phái Càn Thi, âm khí rất đậm đặc, nhưng khí tức nơi này ngoại trừ của âm khí ra còn có một loại khí tức không nói ra được, chỉ biết là không giống âm khí hay dương khí.

Loại khí tức này từ khi bước chân vào địa giới phái Càn Thi tôi mới nhận ra, vừa rồi còn không chú ý nhưng bây giờ thông qua thiên địa kích nhận lấy âm khí mới khiến khí tức kì quái đó lộ ra rõ ràng.

Hấp thu âm khí là một việc rất chậm chạp lại tinh tế, bất tri bất giác, đã hơn hai giờ trôi qua, ngay tại thời điểm âm khí sắp đạt được nửa thượng đan điền thì tôi nghe thấy có tiếng người gọi tôi.

Là hai viên cảnh sát kia, trên mặt bọn họ có chút luống cuống, nói Diệp Nhu đã đi hơn hai giờ rồi còn chưa quay lại, bảo tôi đi cùng bọn họ ra ngoài một chuyến.

Tôi đang hấp thu âm khí thuận lợi, đột nhiên bị cắt đứt nên cảm thấy có chút bức tức, nhưng trước khi đi Diệp Nhu nói là đi giải quyết, tại chỗ cũng chỉ có tôi là nữ, tôi đành thu lại thiên địa kích, cùng bọn họ đi về hướng Diệp Nhu đã đi để tìm.

Trong lòng tôi rất rõ ràng, Diệp Nhu nói là đi cầu chẳng qua chỉ là tìm có mà thôi, nhưng cô ấy đã đi hơn hai giờ, hiển nhiên sẽ không lấy lý do là đi cầu nếu cần nhiều thời gian thế được, cho nên hẳn cô ấy gặp điều gì đó bất ngờ nên mới không sớm quay lại.

Trong lòng tôi có suy nghĩ như vậy, thân thể yên lặng điều động âm khí vừa mới hấp thu được, từ khi cá âm nhỏ bị Thuồng luồng tiên nuốt trọn tôi đã rất lâu không có cảm giác thượng đan điền lại dồi dào như vậy.

Đem âm khí vừa mới được hút vào tôi thử ngưng tụ thành mấy sợi âm chia ra nhiều hướng rồi khuếch tán ra.

Bây giờ những sợi âm kia cùng tôi ý thức tương liên, giống như có thêm những cánh tay dài vậy, mặc dù không nhìn thấy nhưng mơ hồ thông qua xúc cảm có thể biết đại khái hình dáng những thứ nó gặp.

Thông qua phương pháp này tôi hẳn có thể dò xét khí tức Diệp Nhu lưu lại, như vậy có thể sớm tìm được cô ấy.

Quả nhiên, không bao lâu sau sợi âm phía bắc truyền tới một cảm giác dị thường, hiển nhiên bên đó có tình huống gì đó, không biết có phải là Diệp Nhu không nhưng trong lòng tôi mơ hồ đã có câu trả lời.

“Bên này.” Tôi chỉ về phía bắc, nói với cảnh sát.

Cảnh sát thấy không có đầu mối gì, thấy tôi đột nhiên chỉ về một hướng, còn hỏi tôi có phải phát hiện ra điều gì.

Tôi không giải thích với bọn họ, đưa chân trực tiếp chạy về hướng bắc.

Hai người bọn họ được Lý Quân ra lệnh phải trông coi tôi, thấy tôi chạy liên cũng không để ý tôi có tìm ra đầu mối Diệp Nhu hay không, cuống cuống chạy theo.

Càng chạy về phương bắc cảm giác khác thường sợi âm truyền về lại càng rõ ràng, dường như có thứ gì đó mềm nhũn ở phía trước nhưng khí tức kia cũng không phải là dương khí.

Tôi vừa chạy trong lòng vừa suy nghĩ, theo như nói Diệp Nhu là một người trưởng thành còn sống, trên người cho dù có thể tản mát ra nhiều khí tức lạ cũng không thể không có dương khí, nhưng khí tức trước mắt rõ ràng không phải dương khí.

Nói cách khác trước mặt rất có thể không phải Diệp Nhu.

Nhưng tôi không ngăn được lòng hiếu kỳ, cứ tiếp tục chạy tới.

Tôi muốn thấy rốt cuộc thứ phát ra khí tức đặc biệt kia là gì.

Chạy hơn năm trăm mét tôi liền thấy một con vật đang di chuyển trong hốc núi ở trước mặt.

Lại có một con cáo toàn thân trắng như tuyết, con cáo nọ lúc này lông toàn thân đã dựng đứng lên, móng vuốt giương lên hướng về cái hang núi trước mặt.

Hang núi không lớn, chỉ có đến bắp chân tôi, có lẽ là hang chuột.

Nhưng cẩn thận thì có thể nghe được có tiếng tê tê nhỏ xíu truyền từ trong động ra.

Hai cảnh sát phía sau tôi cũng sớm chạy tới, thấy con cáo toàn thân trắng như tuyết thì thích thú, nói cáo trắng như tuyết rất khó gặp được trong tự nhiên, cho dù có thấy cũng không sạch sẽ như vậy, đây chắc là thú nhà ai nuôi bỏ ở nơi này.

Nói xong một cảnh sát cũng chú ý tới cái hang nhỏ, chú ý một chút liền khẳng định, nói: “Đây là một hang rắn, ở quê tôi thường thấy hang rắn này. Con cáo trắng hẳn đang muốn bắt con rắn trong hang, chúng ta phải đi qua đó, cho dù cáo trắng kia có phải cáo nhà nuôi hay không thì đều là động vật trong danh sách bảo vệ của nước nhà, cần được bảo vệ, lỡ nó có ăn phải độc rắn sẽ chết.”

Nói xong viên cảnh sát kia cũng không để ý tới chuyện đi tìm Diệp Nhu, trực tiếp lấy một cành cây to hướng về con cáo trắng xua đuổi.

Con cáo trắng kia thấy viên cảnh sát, lúc này lông mới hạ xuống, nhưng nó cũng không sợ chạy mà chỉ lui về sau mấy bước, ánh mắt lạnh lùng đầy ngỗ ngược nhìn viên cảnh sát kia.

Viên cảnh sát kia thấy con cáo trắng không chạy đi, không thể làm gì khác hơn là bảo viên cảnh sát còn lại chú ý con cáo trắng kia, phòng ngừa nó đột nhiên nhào tới tấn công, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh hốc núi, dùng cành cây kia đào hang rắn.

Cái hang kia có vẻ cũng không sâu, đào mấy cái cửa hang đã bị nó rộng ra.

Tôi không quá hứng thú với con rắn trong hang kia, ánh mắt vẫn một mực chú ý tới con cáo trắng.

Khí tức đặc thù mà sợi âm của tôi cảm giác được chính là từ con cáo trắng này, chỉ là lúc trước thấy nó rất hung hãn, bây giờ thì yên lặng ngồi một bên chờ viên cảnh sát bắt con rắn trong hang ra.

Không biết tại sao, tôi có cảm giác con cáo trắng này có ý thức, giống như nó đoán được viên cảnh sát đang làm gì, yên lặng ở một bên trông coi. Mà ánh mắt của nó rõ ràng trốn tránh tôi, mặc tôi nhìn nó thế nào cặp mắt của nó đều không trực tiếp nhìn vào mắt tôi.

Nó càng như vậy tôi lại càng cảm thấy nó có vấn đề, tôi liền nhìn chăm chú nó, đồng thời thử ngưng tụ ra hai sợi sợi âm, muốn dùng sợi âm trói nó lại.

Nhưng bây giờ lượng âm khí của tôi còn chưa cao, tạo ra hai sợi sợi âm cùng lúc đã là cố gắng, căn bản không kéo quá dài được, sợi dây âm vừa mới bay đến trước mặt con cáo trắng, đột nhiên cái đuôi của cáo trắng quét qua một cái.

Cũng không biết nó có ý hay tình cờ, sợi âm tôi ngưng tụ được bị đuôi nó quét một cái liền tiêu tán trong không trung.

Ngay lúc này tôi đột nhiên trợn mắt, bởi vì lúc nó vừa quét đuôi tôi lại thấy có một luồng khói xanh lục phiêu tán ra từ người nó, ngưng tụ ở trên đỉnh đầu!

Trước kia tôi còn không biết khói kia là ý gì, nhưng bây giờ liền nhớ đến con chuột tinh, tôi liền kinh hô thành tiếng, nói: “là Hồ ly tinh!”

Nói xong tôi liền hối hận, bởi vì con cáo trắng kia sau khi nghe thấy tôi nói, ánh mắt nhú lại bắn ra vô số tia lạnh, sau đó thân ảnh màu trắng chợt lóe rồi chạy vào trong rừng.

Chớp mắt một cái, con cáo trắng đã biến mất không còn dấu vết.

Viên cảnh sát phụ trách chú ý tới con cáo trắng kia nghe được tôi nói “hồ ly tinh”, lập tức quay sang hỏi tôi là có ý gì.

Tôi có giải thích cho anh ta cũng không rõ ràng, bây giờ con cáo trắng đã chạy, tôi càng không dám tùy tiện đuổi theo, chỉ nói với viên cảnh sát nơi này rất nguy hiểm, trước mắt tìm được Diệp Nhu quan trọng hơn.

Vừa dứt lời thì viên cảnh sát đang đào cái hang kia hét lên một tiếng thảm thiết, bộp một tiếng bị ngã lăn ra đất.

Lúc này hang con rắn kia đã bị đào không ít, lộ ra một cửa hang to bằng cả người.

Mà trên cửa hang kia có một con rắn đen nhánh, mắt thâm độc đang nhìn chằm chằm vào viên cảnh sát đã hôn mê kia, mắng: “Ông nội ta đây không đáng gì đến người vậy mà người còn đào lên, đây là người đang phá nhà bất hợp pháp có biết không, nếu không phải ông nội Thuồng luồng tiên của người đang gặp chuyện khó xử thì đã sớm không giữ mạng người lại!”

“Thuồng luồng tiên?” Tôi sững sờ nhìn con rắn đen đang giận giữ, khẽ gọi một tiếng.

Rắn đen ở trên thế giới thì đáng đáp đều giống nhau, nhưng giọng điệu khi nói kia không phải là Thuồng luồng tiên của tôi thì có thể là ai?

Thuồng luồng tiên đang cắn răng nghiêng lợi mắng, nghe thấy có người gọi tên cơ thể run một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía tôi.

Sau khi thấy tôi rõ ràng sững sờ một chút, kỳ quái nói: “Con nhóc, người sao lại ở chỗ này?”

“Tôi đến tìm ông, sau khi ông vào trung tâm hỏa táng không thấy đi ra, ông biết tôi tốn bao nhiêu sức lực tìm ông không?” Tôi mắng.

Đã sớm biết Thuồng luồng tiên xuất quỷ nhập thần không đáng tin cậy, vậy mà tôi còn trông cậy vào nó sau khi thực lực tăng sẽ cùng tôi đi tìm quả phụ họ Vương tính sổ, kết quả vậy mà lại gặp nó ở đây.

Viên cảnh sát vẫn còn đang tỉnh kia không nghe thấy lời của Thuồng luồng tiên, chỉ thấy tôi đang nói chuyện với một con rắn, mắt liền trợn tròn.

Thuồng luồng tiên liếc anh ta một cái, không do dự đem đuôi quét qua đánh ngã viên cảnh sát kia.

Nó thấy tôi tức giận liền mở miệng cười hắc hắc, mặt đầy nịnh hót bò tới, thu nhỏ lại gấp mấy lần rồi quẩn trên cổ tay tôi, nói: “Đây là một bất ngờ, ta đã sống nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy cương thi, liền ngạc nhiên thử nếm cương thi một chút xem nó có mùi vị gì, kết quả thịt cương thi ăn không được, ta mới gặm một cái liền ngã ra đất, chờ đến khi ta tỉnh đã bị mang tới nơi quý quái khi họ cò gáy này. Ta đã nghĩ mọi biện pháp để bò trở về, ai ngờ mới bò đi thì lại bị con cáo chết tiệt kia theo dõi, may mà con nhóc nhà người kịp chạy tới cứu mạng ông nội ta đây một mạng.”

Nói xong đuôi nó khẽ quét quét lên hình xăm ở cổ tay tôi hai cái, mặt đầy bộ dáng lấy lòng.

Tôi bị vẻ mặt của nó khiến cả người nổi da gà, Thuồng luồng tiên mặc dù thích khoác lác nhưng là một người rất tự đại, từ trước tới giờ không chịu cúi đầu, hôm nay đây là thế nào, giống như là đôi tính vậy, lại đi lấy lòng tôi.

“Được rồi, coi như tôi đã thấy, ông căn bản là không nhờ vả được, vừa có chuyện liền theo ý mình, ngay cả sống chết của tôi đều không qua tâm. Cứ tiếp tục như vậy tôi cũng không cung phụng ông nữa, tự ông ra ngoài tìm quỷ ăn đi, tôi cũng không cần ông bảo vệ tôi.” Tôi có ý nói.

Thuồng luồng tiên vừa nghe được liền nôn nóng, toàn bộ thân rắn cứ bò tới bò lui trên cổ tay tôi, nói tôi cũng không thể thấy chết không cứu, nó bị quăng tới nơi này còn chưa trách tôi, nói rõ ràng ăn quỷ thôi là được chuyện, sao lại mang nó đi ăn cương thi, kết quả nó trúng độc thì, thực lực bị tổn hại, ngay cả gặp con cáo nhỏ cũng phải rúc vào trong hang làm con rùa đen rúc đầu, nó làm ông nội Thuồng luồng tiên này trăm năm chưa lúc nào mất mặt như vậy.

Nó nói trong sự bất bình cùng giận dữ, tôi lại chỉ nghe được điểm mấu chốt.

Thực lực bị tổn hại, ngay cả cáo cũng đánh không lại.

Tôi vội vàng giơ cánh tay lên, cũng không muốn cãi nhau với nó, để nó nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi: “Cái gì mà trúng độc bị tổn hại thực lực, ông đang bị thương?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Thân phận của Diệp Nhu

Dịch: Tường vi

Beta: Huệ Huệ

“Ừ, rất ngạc nhiên phải không?” Thường Luồng tiên nhướn mí mắt lên nhìn tôi, cả mặt mang vẻ khó chịu.

Cái vẻ mặt đấy, giống như khi nó ăn cương thi bị trúng độc vậy, tôi có bắt nó phải ăn thịt cương thi sao?

Là do nó tự mình quá tham ăn, nhìn thấy cái gì liền ăn cái đó, thật là đáng đời.

Trong lòng tôi tối tăm, nó bị như thế là do báo ứng nhưng tôi cũng không thấy vui vẻ gì, suy cho cùng thì Vương quả phụ đã hai lần phải đến thượng cổ hung thú tìm tôi gây rắc rối, tôi chỉ có thể đặt hi vọng lên Thường Luồng tiên giúp tôi báo thù rửa hận, bây giờ nó trúng độc bị thương rồi, vậy thì việc quay lại tìm Vương quả phụ báo thù còn gì vui nữa.

Nhìn thấy vẻ chán nản trên mặt tôi, Thường Luồng tiên không biết tôi đang lo lắng điều gì, còn tưởng tôi đang lo lắng cho nó, lại giương míp lên cười toe toét. Đuôi quần trên cổ tay tôi cọ cọ, nói: “Nha đầu, thật ra cô cũng không cần quá lo lắng cho ta, ở đây không phải rất dồi dào âm khí sao, với lại thật ra mà nói, con cá âm nhỏ lần trước của cô...mùi vị cũng không tệ. Cô mà có thể đi tìm thêm hai ba con như thế nữa đến cho Thường Luồng tiên gia gia, đừng nói đến cái gì mà thượng cổ hung thú, có là lão thiên gia, lão tử đây cũng có thể giúp cô đánh bại!”. Nói đoạn nó lại lần nữa cười mỉa.

Tôi nhìn gương mặt rắn âm hiểm cực độ của nó, thật muốn cho nó một đập, lần trước nó ăn mất cá âm nhỏ của tôi tôi còn chưa tìm nó tính sổ, nó lại còn nhắc đến trước.

Nếu tôi còn có thể tạo ra được cá âm nhỏ, tôi còn cần nó báo thù cho tôi sao.

Tôi trừng mắt với nó một cái, bảo nó không có việc gì thì tìm chỗ mát mẻ mà nằm, không thì trở về trên cổ tay tôi, miễn cho tôi gặp phải phiền phức.

Ai biết được khi tôi vừa nói xong, sắc mặt Thường Luồng tiên bỗng kém đi, nhìn xuống hình xăm dấu ấn trên người nó, thờ dãi nói: “Ta cũng muốn quay về, nhưng hiện tại không có khả năng. Ở bên ngoài đi dạo cảm giác cũng giống như loài người các cô còi trướng không mặc quần áo vậy. Cái mùi vị đó cô tưởng rằng dễ chịu lắm sao? Hiện giờ lão tử bị thương quá nặng, quay về không được, trước mắt chỉ có thể ở tạm trên người cô, cô nhanh luyện ra thêm một con cá âm nhỏ nữa cho lão tử bồi bổ, ăn được cá âm nhỏ rồi, ta...”

Thấy nó lại có chủ ý với cá âm nhỏ, tôi không đợi nó nói hết, liền ngắt lời: “Cá âm nhỏ thôi thì cũng bỏ qua đi, tôi luyện âm khí khó khăn lắm mới ngưng kết được lại thành dòng, ông còn hi vọng tôi đem âm khí nén thành dịch thể, hình thành cá âm nhỏ? Có mơ cũng không đem được đến cho ông.”

Thấy tôi nói như thế, Thường Luồng tiên rõ ràng là bị sững sờ một lát, sau đó cái đầu đang ngẩng cao bỗng cúi xuống giọng thấp lè tè, nói: “Cũng đúng, hi vọng cô làm được, thì đúng là có chút ko thực tế.”

Nói xong nó nặng nề thờ dãi, biến nhỏ lại thành chiếc vòng tay hình rắn cuộn trên cổ tay tôi, giục tôi nhanh chóng rời khỏi đây, tránh cho Bạch Hồ quay trở lại.

Nhìn vẻ cúi đầu chán nản của nó, tôi bỗng có chút buồn cười, tuy rằng việc nó bị thương tôi cũng có chút phiền muộn, nhưng bình thường nó vẫn là cái bộ dạng cao quý kiêu ngạo, đột nhiên biến thành thế này, thật sự là không nhịn được cười.

Tôi đã nhìn ra con hồ ly kia là yêu tinh, tự nhiên cũng biết nó rất nguy hiểm, sau khi chế giễu Thường Luồng tiên vài câu, cũng chuẩn bị rời khỏi đây.

Nhưng đến lúc nhìn lại hai cảnh sát đang bắt tinh nhân sự kia, tôi cảm thấy có chút phiền não.

Mặc dù họ phải có trách nhiệm bảo vệ tôi, nhưng tôi với họ không thù không oán, đương nhiên cũng không thể ngồi giương mắt nhìn họ không quản như thế được.

Tôi đành phải để Thường Luồng tiên làm cho hai cảnh sát đó tỉnh dậy.

Ai biết được Thường Luồng tiên lại lắt đầu, nói không cách nào làm tỉnh được, với khả năng của nó hiện tại chỉ có thể làm ngất đi chứ không làm người ta tỉnh lại được.

Đây cũng là làm khó cho tôi rồi, chỗ này mặc dù nói là cách nơi đóng quân không xa, tôi có dùng hết sức bình sinh thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng kéo về được một người, hai người đàn ông cao to lực lưỡng, để một mình tôi làm sao mà đưa về hết được?

Đang trong lúc tôi vô đầu bứt tai không biết phải làm thế nào, trong khu rừng trước mắt tôi bỗng truyền đến một loạt âm thanh, trong lòng liền căng thẳng, quay đầu lại phía đó nhìn lên.

Xuất hiện ở phía trước vậy mà lại là Diệp Nhu, trên quần cô ấy toàn là bùn đất, gương mặt lúc đen lúc trắng, sau khi nhìn thấy tôi, trên mặt cô ấy bỗng có chút kinh hoàng, sau đó mới thả lỏng thở ra một tiếng, hỏi: “Lộc Dương, cô không phải đang trong doanh trại nghỉ ngơi hay sao, sao lại ở đây?”

Lần đầu tiên cô ấy chủ động nói với tôi nhiều như thế.

Tôi nói với cô ấy là do cô ấy đã đi vệ sinh những hai tiếng đồng hồ rồi, mọi người không yên tâm, nên mới ra ngoài tìm cô ấy.

Nói xong tôi liền chỉ vào hai cảnh sát, nói bây giờ thì tốt rồi, vừa này không biết phải làm thế nào để đưa bọn họ trở lại, bây giờ mỗi người kéo một người, là có thể đưa bọn họ về doanh trại rồi.

Diệp Nhu nhìn hai người cảnh sát đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đất, trên mặt có chút khó hiểu, hỏi bọn họ làm sao thế, sao lại nằm ngất trên mặt đất thế này.

Tôi đương nhiên không thể nói thật bọn họ là do Thường Luồng tiên dọa ngất, đành đem mọi chuyện đổ lên đầu con cáo trắng ban này, nói vừa này nhìn thấy một con bạch hồ, hai cảnh sát đối phó với nó, nhưng không đánh lại bị nó đánh cho nằm ra đó rồi.

Tôi liền bịa chuyện, đem con cáo đó ác đấu cùng hai cảnh sát vẽ ra rất sinh động, Diệp Nhu lúc đầu khi nghe thấy con cáo trắng kia vậy mà không mấy may có chút biểu tình gì là kinh ngạc.

Vậy mà khi nghe đến đoạn hai cảnh sát kia đánh nhau cùng con cáo trắng đó, trên mặt cô ấy mới xuất hiện chút vẻ quái dị, kiểu như nhìn tôi như nhìn một kẻ bốc phét vậy.

Cũng may là cô ấy không có hỏi lại tôi, gật đầu rồi tự mình kéo một người cảnh sát lên, vác anh ta trở về.

Tôi cũng liền kéo một người theo sau Diệp Nhu.

Trên đường tôi nhàm chán, tiện mồm hỏi Diệp Nhu đi đâu mà lâu như vậy, có phải gặp chuyện gì rồi không, có đụng phải người của Căn thi phái không.

Diệp Nhu lắc đầu, nhưng cũng không có nói gì.

Được, lại bắt đầu cái bộ dạng im lặng đấy rồi, cô không nói, tôi cũng không tự chuốc lấy mất mặt làm gì, liền chăm chú kéo hai cảnh sát kia trở về doanh trại.

Lăn qua lăn lại nửa ngày, thời gian thế mà đã sắp mười giờ tối rồi, ở đây là trên núi, trời tối rất nhanh,

ngày và đêm có sự chênh lệch nhiệt độ rất lớn, về đến khu lều trại, chúng tôi đã lạnh đến mức răng đánh cảm cập vào nhau rồi.

Cũng may là hai cảnh sát kia bị thương không nặng lắm, được chúng tôi nỗ lực kéo họ trở về, tâm trí cũng dần hồi phục.

Một lúc sau, bọn họ lấy đèn pin ra nói là đi kiểm ít củi về để đốt bếp nấu cơm.

Nói xong cũng không yêu cầu tôi đi cùng, có lẽ là thấy tôi kéo họ về nên trong lòng biết ơn, muốn để tôi với Diệp Nhu ở lại lều trại nghỉ ngơi cho tốt, đợi một lát cơm chín đến ăn là được.

Tôi liền vui vẻ ngồi nhàn rỗi, vốn muốn nhân lúc trời lạnh, âm khí đậm hơn muốn hấp thu nhiều âm khí một chút, nhưng tiếng Thường Luồng tiên lại vang lên bên tai tôi, gấp gáp bắt tôi đi theo mấy cảnh sát kia đi nhặt củi, nhanh chóng rời khỏi lều trại này.

“Ông lại phát bệnh gì vậy, đang là ngày rét đại hàn đó, tôi vừa mới lăn lộn một trận ở bên ngoài xong, cơm còn chưa kịp ăn, ông còn bắt tôi đi ra ngoài làm việc.” Tôi bất mãn nói.

Nhưng giọng Thường Luồng tiên vô cùng khản đặc, kiên trì bắt tôi rời khỏi lều trại, còn nói tôi là người trợ tiên của nó, nó có thể làm hại tôi được sao, không cần biết như thế nào, tôi buộc phải nghe lời nó.

Nó thực sự là không có lý do gì để hại tôi, với lại nó nói với giọng cấp bách như thế, có vẻ như thật sự có chuyện gấp, tôi cho dù là không tình nguyện, nhưng vẫn thờ dài một tiếng, ngoan ngoãn theo lời nó rời khỏi lều trại.

Ra khỏi lều trại, Thường Luồng tiên càng quá đáng hơn, trực tiếp bắt tôi hướng về phía bắc đi lên, nói muốn đưa tôi đi sào huyệt của Căn thi phái hội họp

với Tô Mộc.

Gặp được Tô Mộc tôi đương nhiên muốn, hang ổ của Cản thi phải lại dễ dàng đi vào như thế sao? Bên trong bao nhiêu cương thi như thế, nói không chừng còn có thiên thi địa thi ở đó, tôi với Thường Luồng tiên đơn thương độc mã đi tới, không phải là tự tìm chết sao.

Thường Luồng tiên có thể nghe được ý nghĩ của tôi, tôi vừa mới nghĩ đến đó xong, nó liền nói: “Kể cả đi Cản thi phải tìm chết, vẫn còn an toàn hơn là ở lại đây, cô biết người phụ nữ vừa này có thân phận gì không?”

“Không biết, ông biết cô ta à?” Tôi hỏi nó.

Mặc dù sớm cảm thấy Diệp Nhu rất kỳ quái, nhưng tôi thật sự không biết thân phận của cô ta là gì.

“Con cáo trắng ban này bắt nạt lão tử, chính là nguyên thần của cô ta, cô ta chính là hồ ly tinh, trên người bốc lên mùi hồ ly cả yêu khí, không thể sai được!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Hạch yêu

"Yêu khí?" Tôi cả kinh nói.

Thấy tôi lặp lại lời nói của ông ta, Thường luồng tiên liền hỏi hộc vầy cái đuôi qua muốn che miệng tôi lại, sợ Diệp Nhu nghe thấy.

Tôi chợt thấy ghét bỏ nên vội vàng né tránh.

có điều đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Thường luồng tiên căng thẳng như vậy, huống chi cô nàng Diệp Nhu nọ đích thật là rất kì lạ, Thường luồng tiên không có lý do gì lừa tôi cả.

Trách không được cô ta thần thần bí bí, hóa ra là hồ ly tinh, trưởng thành đến nay thì trừ chuột tinh lần trước ra, đây là lần đầu tiên tôi thấy yêu tinh, ngoại trừ nói không nhiều thì cũng không có gì khác biệt với người bình thường cả.

Dù vậy thì tôi vẫn bị kinh ngạc đến khiếp sợ vô cùng.

Sau khi đã xác định được thân phận hồ ly tinh của Diệp Nhu, tôi cũng không do dự nữa, trực tiếp theo chỉ thị của Thường luồng tiên mà đi về phía Bắc.

Thường luồng tiên mới trốn ra phải Cản Thi nên tất nhiên là biết được đường trở về đây rồi.

Men theo con đường Thường luồng tiên chỉ, đi được hơn nửa tiếng đồng hồ, vừa đi Thường luồng tiên căng thẳng cả đường cứ quay đầu về sau nhìn lại, sợ Diệp Nhu đuổi theo.

May mà Diệp Nhu không đuổi theo, đi được hồi lâu, sau khi chắc chắn đã an toàn thì tôi mới hỏi Thường luồng tiên là đã xảy ra chuyện gì, ông ta là một con thường luồng sẽ biến thành rồng thì tại sao lại sợ một con cáo thành tinh cho được chứ, chẳng lẽ Diệp Nhu là một con yêu tinh rất lợi hại hay sao?

“Gi mà sợ chứ, ông nội thường luồng tiên ta đây chỉ là rồng bị mắc cạn thôi chứ sao, nếu ông đây không bị trúng độc thì, bản lãnh tạm thời bị mất thì lúc này đã nuốt luôn nó, chỉ là một con cáo nhỏ thành tinh, cùng lắm chỉ là một con cáo yêu song hạch mà thôi, nếu mà vào thời kỳ khỏe mạnh như trước đây thì giết nó không đáng kể gì đâu.” Thường luồng tiên nói.

Ông ấy nói việc này thì vô cùng căm phẫn, giống như trong vòng 1000 năm qua chưa từng chịu uất ức lớn như thế này.

Tôi thấy ông sắp tức điên bèn nhịn không được cười một tiếng.

“Còn cái gì mà song hạch, bộ ông đang bán điện thoại à, bây giờ người ta đều đã bán đến vi xử lý 8 nhân(hạch) lận, đã sớm đào thải hai nhân từ lâu rồi á.” Tôi nói

Thường luồng tiên trừng mắt, có lẽ không nghe hiểu cái gì là hai nhân với tám nhân, nói: “uống cho con nhóc nhà cô đã là người trợ tiên của ông nội ta đây mà không chịu làm bài tập, các người tu luyện là hai khí âm dương, đan điền chính là nơi chứa đựng hai khí âm dương, mà yêu quái chúng ta tu luyện yêu khí, khi yêu khí ngưng tụ đến một mức độ nhất định thì sẽ tạo thành “yêu hạch”, mà yêu hạch trong cơ thể càng nhiều thì đại biểu thực lực yêu quái càng mạnh, cho nên con cáo nhỏ kia chỉ mới là yêu tinh song hạch mà thôi, ở trước mặt ông đây mà muốn xách gậy cho ông đây cũng không xứng đâu.”

“Yêu? Ông không phải là tiên sao? Sao giờ lại là yêu tinh?” Tôi thấy kì lạ.

Bị tôi hỏi, ánh mắt Thường luồng tiên liền biến đổi, sau đó lúc mở miệng thì giọng nói khá xấu hổ: “Cái đó, ông đây đương nhiên là tiên, nhưng cơ thể

trước khi thành tiên thì là yêu, khi ông đầy hóa rồng thành công thì sẽ đứng hàng tiên ban, con nhóc cô sẽ trở thành người có công lớn nhất rồi, không phải có câu nói rất đúng hay sao, một người đắc đạo thì chó gà đều được nhờ, không chừng đến lúc đó thì con nhóc cô có thể đi theo ông đây trở thành tiên nữ nữa đấy.”

“Thì ra tôi chỉ là chó gà đi theo ông thăng thiên thôi đúng không?” Tôi tròn mắt nhìn Thường luồng tiên.

Ông ấy là một con rắn đen, ngược lại lúc nào cũng có thể giả làm con sói đuôi to, Thường luồng tiên nói cả nửa ngày, thật ra chỉ là yêu tinh mà thôi, khoảng cách biến thành tiên còn xa lắm.

“Vậy ông có mấy ‘nhân’ vậy chứ? có lợi hại hơn con cáo tinh đó không?” tôi vừa đi vừa hỏi Thường luồng tiên.

Nghe đến đây, Thường luồng tiên lập tức gạt đầu, vẻ kiêu ngạo xẹt lên mặt nói: “ông đây đã tu luyện được gần ngàn năm, bây giờ đã là Thường luồng tiên sáu hạch, bỏ rơi con cáo tinh kia mấy dãy phố rồi đó, con nhóc cô nói hai người ai lợi hại hơn ai chứ!”

“Là rắn yêu sáu hạch.” Tôi sửa lại lời ông ấy nói.

Có điều đã xác định được thực lực vốn có của Thường luồng tiên lợi hại hơn cáo tinh nên tôi nhẹ nhõm hơn nhiều, mặc kệ mục đích của con cáo tinh kia là gì, là địch hay là bạn của chúng tôi thì chỉ cần đợi Thường luồng tiên khôi phục thì tôi cũng không sợ chạm trán với cô nàng nữa.

Thường luồng tiên bị tôi chọc liên tục mặt mày khó chịu, có điều cũng không phản bác lại tôi mà nói: “tất cả yêu quái trong thiên hạ, tu luyện tới cực hạn sẽ hình thành đến chín hạch, ông đây chỉ còn kém có ba hạch liền có thể hóa rồng, con nhóc cô ngoan ngoãn nuôi ông, đợi khi ông tu luyện ra ba viên hạch nọ thì liền mang cô lên trời.

“Ông đừng có lừa tôi.” Tôi lắc đầu, lúc trước không hiểu rõ mấy thứ này, Tô Mộc cũng không nói rõ chi tiết cho tôi biết, bây giờ nghe vậy, việc làm người trợ tiên vốn chính là việc cực khổ: “ông mất gần ngàn năm mới tu được sáu viên yêu hạch, dựa vào tôi nuôi mà muốn luyện ra ba viên yêu hạch, tính ra ít nhất cần năm trăm năm mới được, tôi có thể sống được trăm năm đã là kỳ tích rồi thì sao có thể đợi đến ngày ông hóa rồng được chứ.”

“Cô nhóc, là cô không hiểu, thời gian 500 năm tu luyện trước, vốn ông đây đã không có tìm người trợ tiên, chỉ dựa vào chính mình tu luyện từng chút một, cho nên quá trình chậm chạp, còn 500 sau đó ông tìm người trợ tiên, nhưng tiếc là năng khiếu trời cho của thằng nhóc đó không ra gì, cho nên đã 500 trôi qua cũng không tu được thành quả to lớn gì, bây giờ mới phí sức tìm được cô nhóc cô đó.” Thường luồng tiên nói.

Đột nhiên tôi thấy tò mò những gì Thường luồng tiên đã trải qua, hỏi ông ta người trợ tiên trước đây là người như thế nào vậy, nuôi ông ta lâu như vậy, kết quả cuối cùng đã trở thành như thế nào.

Hỏi đến đây lòng tôi cũng vì mình tính toán thiệt hơn, muốn nghe ngóng kết cục tương lai của chính mình.

“Thằng nhóc kia còn ngu hơn cô, năm trăm năm, ông đây theo hần rồng rã luân hồi năm kiếp, hần mới tích lũy được nhân phẩm tốt mà đầu thai được nhà tốt, cuối cùng...” Thường luồng tiên vừa nói, vừa lắc đầu than thở, nói đến phía sau đột nhiên ngược mắt nhìn tôi, nhếch miệng rần cười, không nói nữa.

“Sau đó thì sao?” tôi sợ nhất bị người khác cố ý dài dòng, sốt ruột nói.

“thiên cơ không thể tiết lộ.” Thường luồng tiên cố ý ra vẻ nặng nề nói.

Tôi thì muốn bóp chết rắn, hỏi nó mấy lần. Nhưng mặc kệ tôi hỏi gì, Thường luồng tiên cũng chỉ nói câu đó, tôi chỉ đành bỏ qua đề tài này, tiếp tục đi về hướng phải cần thi.

Đi không được bao lâu, tôi đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề khác đến, hỏi thường luồng tiên: "Không đúng, con cáo tinh nọ chẳng qua là cáo yêu sáu hạch, đã có thể biến thành hình người, ông cũng đã sáu hạch, sao vẫn là một con rắn? ông không thể hóa thành hình người sao?"

"có thể nha." Thường luồng tiên lười biếng trừng mắt, nói một cách đương nhiên.

Tôi lập tức dừng bước lại, khiếp sợ nhìn xem thường luồng tiên: "Ông có thể hóa thành hình người, vậy sao tôi chưa hề thấy ông biến hình người? ông biến một cái cho tôi nhìn xem."

"Không biến, yêu quái cấp thấp thích biến hình người lừa nhân loại các ngươi, giống như ta một con yêu cao cấp, chỉ có hóa rồng mới xứng mà thôi." giọng Thường luồng tiên lười nhác, trong giọng nói lộ ra sự kiêu ngạo không nói nên lời.

Nhưng sau khi tôi biết thường luồng tiên có thể biến thành người, tò mò muốn chết, trực tiếp cầm lấy mình rắn, cầm nó trong tay, không ngừng lay nó, để nó biến người cho tôi nhìn xem.

Thường luồng tiên bị tôi lay đến choáng váng đầu óc, thấy tôi thực sự tò mò, mới không nhịn được nói: "Được rồi được rồi, ông đây biến! Nhưng sau khi con nhóc cô xem xong thì không được cười ông đây, nếu không ông liền ăn thịt cô."

Ông ấy nói rất nghiêm túc hung ác, trong lòng tôi càng mong đợi, liên tục gạt đầu, cam đoan không cười, sau đó nhẹ nhàng thả thường luồng tiên xuống đất.

Thường luồng tiên nhẹ nhàng quay một vòng trên mặt đất, sau đó đầu dẫn theo cơ thể đong đưa hai bên trái phải, giống như đang khiêu vũ, vô cùng nhịp nhàng.

Mà nương theo sự đông đưa đẩy của ông ấy, tôi nhìn thấy quanh ông chậm rãi tụ lại âm khí, quây quanh lấy ông.

Âm khí nọ cao cỡ một người, khi âm khí dần không còn, một người đàn ông xa lạ cao hơn một mét bảy xuất hiện trước mắt tôi.

Khuôn mặt anh ta gầy gò, có một cái cằm nhọn đặc biệt, khuôn mặt phẳng phất như rần, ánh mắt của anh ta vô cùng hẹp dài, mắt mang ánh sáng sắc bén, mang đến một cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng không diễn tả được bằng lời, lại chứa đựng ánh mắt như của một tổng giám đốc bá đạo.

Có điều anh ta có một sự thiếu hụt trí mạng.

đó là cả người không có “lông”.

Trên đầu không có một cọng tóc, trọc sáng như bóng đèn.

Đã vậy lông mi và lông mày cũng trụi lủi, phía trên đôi mắt chỉ có cái trán, nhìn rất quái lạ.

Khá buồn cười.

khó trách ông ta bảo không cho tôi cười, thì ra khi biến thành hình người lại có bộ dáng kì lạ như vậy.

Ha ha.

Cho dù đã cố nhịn cười, nhưng khóe miệng không thể nhịn được nhếch miệng cười.

Thuồng luồng tiên thấy vậy ánh mắt liền lạnh, trực tiếp há mồm chạy tới cắn tay tôi.

Cũng may ông ta đang biến thành người, răng cũng biến thành răng người, không còn sắc bén nữa.

Dù vậy trên cổ tay tôi vẫn lưu lại một dấu răng tròn trịa.

“Cười cợt lông nha, ông đây đã nói là không biến thành người rồi mà!” Thuồng luồng tiên nổi nóng nói.

Nói xong ông ta liền nằm sấp trên mặt đất.

Nhìn lại đã trở lại hình dáng con rắn đen.

“Đi nhanh đi!” Thuồng luồng tiên tức giận nói, nói xong ông ta lại leo lên trên bả vai của tôi.

Chỉ là lúc trước không cảm thấy kì lạ khi ông ấy ngồi trên bả vai, hiện tại bị bò lên, tôi lại cảm thấy là lạ, giống như một người đàn ông đang ngồi lên vai của mình vậy.

Tôi hơi ngại, bèn cầm thuồng luồng tiên đặt trên cổ tay tôi, dựa theo hướng chỉ đường của ông ta đi sâu vào rừng.

Mà lúc này trời đã hoàn toàn tối, thêm nhiệt độ không ngừng hạ trên núi, đi một hồi, tôi vừa lạnh lại vừa đói, có chút không đi được nữa rồi.

Thuồng luồng tiên vừa mắng tôi vô dụng, vừa bò xuống người tôi, rồi bò xoàn xoạt vào cánh rừng sâu, bảo là đi bắt thỏ hoang về cho tôi, dặn tôi không được đi lung tung, ở tại chỗ chờ ông ta là được.

Tôi liền gạt đầu, vốn đã thấy hơi đói chờ hai chiến sĩ kia nấu cơm ăn, bây giờ đi lâu như vậy, tôi sớm đã bị đói đến ngực dán vào lưng rồi.

Sau khi Thuồng luồng tiên bỏ đi, chỉ còn lại tôi sợ hãi trong cánh rừng tối đen như mực này, liền móc điện thoại ra buồn chán lướt điện thoại.

Trong núi rừng không có tín hiệu, điện thoại di động đang hiển thị không phục vụ, tôi không thể làm gì khác hơn là lướt xem ảnh chụp.

Lướt vài tấm ảnh tôi mới phát hiện, điện thoại bên trong của tôi lại sạch sẽ đến vậy, một tấm ảnh của Tô Mộc cũng không có, tất cả được là ảnh đã chụp từ rất lâu.

Đúng lúc này điện thoại tôi chợt ting một tiếng, hiện ra một thông báo.

Đó là thông báo từ wechat, thông báo là ở quanh đây có người yêu cầu kết bạn.

Tôi liền thấy căng thẳng, trên điện thoại vẫn biểu hiện sim không phục vụ như cũ, nhưng thông báo yêu cầu kết bạn lại đang tồn tại.

Tôi lập tức đứng lên, cảnh giác nhìn bốn phía, rừng núi hoang vắng, lại không có tín hiệu, điện thoại đột nhiên bung ra thông báo yêu cầu kết bạn, thực sự quá quỷ dị!

Tôi cơ hồ không có chút do dự, trực tiếp bấm từ chối.

Nhưng điện thoại rất nhanh liền nhận thêm thông báo, vẫn là thông báo yêu cầu được kết bạn của người nọ, anh ta còn bổ sung thêm một câu: "Không thêm bạn tôi, cô đừng mơ bước vào phải căn thi nữa bước."

Tôi nghe câu này, run rẩy một cái kék chút rớt luôn điện thoại.

Nhưng tôi nhìn bốn phía đen như mực, chu vi năm mét ngoại trừ tôi ra thì không có ai.

Tôi sắp bị hù chết luôn, luôn có cảm giác có người nhìn trộm.

Nhưng tôi lại tìm không thấy bất luận dấu vết gì để lại.

Nhìn hàng chữ trên màn hình điện thoại di động, trong lòng như có ngàn quân vạn mã đang lao nhanh, chà đạp tâm trí tôi.

Do dự một hồi, tôi mới run rẩy vươn tay, bấm đồng ý.

Mặc kệ đối phương là ai, chỉ ít anh ta không ở trước mặt tôi, chỉ thông qua Wechat kết bạn mà thôi, mà anh ta có thể chủ động gửi yêu cầu kết bạn cho tôi khi không có mạng, đã nói lên anh ta có đủ bản lĩnh tìm tôi chỗ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Gặp Bạch phát cương

Nhìn ảnh đại diện của hắn, hắn là người của Căn Thi phái.

Nhưng nếu hắn biết Giao tiên tồn tại sao còn để cho Giao tiên trốn ra được?

Tôi có chút kỳ quái, nhưng liên quan tới chuyện Giao tiên đang bị Căn Thi phái săn đuổi tôi cũng không biết rõ, đành trả lời hắn: Muốn Giao tiên thì tự đến bắt.

Lời này của tôi thật ra tương đối mạo hiểm, không khác nào chủ động hấp dẫn đối thủ tới.

Nhưng bây giờ tôi ở dưới mắt hắn, cho dù tôi từ chối thì có tác dụng không?

Hơn nữa thật ra tôi còn có tâm tư khác, theo những gì tôi thấy, hắn thật sự muốn Giao tiên tôi từ chối cũng vô ích. Nhưng cũng là, nếu hắn thật sự muốn bắt Giao tiên thì cần gì phải hỏi tôi, cứ trực tiếp cướp lấy Giao tiên không đơn giản hơn sao.

Tôi không tin hắn đã xông vào nhà kho, muốn lấy đồ lại còn phải đợi chủ nhân đồng ý.

Quả nhiên tôi gửi tin đi một hồi lâu bên kia cũng không đáp lại.

Ngay tại lúc tôi cho rằng đối phương đã từ bỏ thì có một tin truyền đến: Có cương thi ở gần ngòi, muốn sống hãy đi về hướng Đông.

Tôi nhất thời sững sốt một chút.

Tôi cũng không đồng ý đem Giao tiên cho hắn, sao hắn lại phải giúp tôi?

Hơn nữa tin hắn nói là thật hay giả?

Nếu quả thật gần tôi có cương thi vậy thì chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Tôi có chút khẩn trương, lần nữa nhìn xung quanh một chút.

Bốn phía vẫn một mảnh đen nhánh, cũng không có tình huống dị thường gì, nhưng vấn đề là Giao tiên đã đi lâu như vậy còn chưa trở về.

Tôi không dám coi thường, yên lặng đem ngọc bội Tô Mộc cho cầm trên tay, đồng thời một tay khác siết chặt thiên địa kích.

Chỉ chờ có tình huống dị thường liền tấn công ngay.

Ngay khi tôi chuẩn bị xong tư thế thì xa xa trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng động nhỏ.

Đó là tiếng chân đạp trên lá rụng, cách rất xa, nhưng bởi vì trong núi yên tĩnh nên âm thanh truyền rất rõ ràng.

Tinh thần tôi chấn động một cái, mắt nhìn chăm chăm vào hướng có tiếng động truyền tới.

Không bao lâu sau tôi thấy một bóng người mờ mờ động tác cứng ngắc đi về phía tôi.

Không cần hỏi, nhất định là cương thi!

Tinh thần tôi căng thẳng, cũng không để ý chờ Giao tiên nữa, quay đầu chạy.

Động tác của cương thi sau lưng tôi vốn rất chậm, đi từng bước từng bước, nghe thấy tiếng tôi chạy tốc độ của nó cũng nhanh theo, tôi có thể nghe được tiếng chân đạp lá rụng rõ ràng sau lưng, càng ngày càng gần.

Rất nhanh một mùi hôi tanh theo gió thổi tới, tiếng bước chân đã ép tới sau lưng tôi không tới một mét.

Tôi sợ gần chết, trái tim đập thình thịch, hận không thể bung ra khỏi lồng ngực.

Chạy thẳng nhất định sẽ không thoát được, trước mắt tôi có một thân cân, tôi không kịp suy nghĩ gì theo bản năng vọt lên trên cây.

Con người ở trước mặt sinh tử thường có thể bộc phát ra tiềm lực kinh người.

Trước kia tôi cũng không giỏi trèo cây, nhưng bây giờ tôi dường như nhảy ba bước đã lên được hai mét, đảo mắt đã thấy cương thi ở ngay dưới tàng cây trước mặt tôi.

Cung may hấn đến dưới tàng cây cũng không leo lên, chỉ ngửa đầu nhìn tôi, trong miệng phát ra tiếng gừ gừ như dã thú kêu, không ngừng dùng thân thể ủi vào cây, muốn khiến tôi rơi xuống.

Thấy vậy tôi liền leo tới một nhánh cây to hơn, ôm sát vào, thở hổn hển nhìn xuống phía dưới.

Nhờ ánh đèn từ điện thoại tôi thấy được một người như quái vật đứng ở dưới, da mặt nó héo quắt lại, hốc mắt lõm sâu, vành mắt thâm đen, hai con ngươi đen thui đang trợn mắt nhìn thẳng vào tôi, nổi bật nhất chính là mái tóc trắng của nó, rối bời, nhìn qua giống như một con quái vật, hết sức kinh khủng.

Hấn bị ánh sáng điện thoại soi vào càng tỏ ra cấu kính, miệng gào lớn hơn, lực tông vào cây cũng mạnh hơn.

Cây lung lay rất mạnh, tôi không nắm chắc khiến điện thoại rơi xuống. Cũng may ngọc bội cùng thiên địa kích không rơi, tôi cất hai món đó cẩn thận, tay ôm chặt thân cân, toàn thân cùng mười móng tay dường như bám chặt vào thân cây.

Bây giờ tôi không còn cách nào khác, muốn sống chỉ có thể ở lại trên cây tốn thời gian với hấn, nếu như có thể cầm cự được tới khi nó rời đi thì coi như tôi đã nhặt lại được một cái mạng, cho nên tôi sử dụng hết sức bình sinh ôm chặt thân cân, hận không đem thân mình hòa vào với thân cây.

Cương thi kia thấy húc thân cân không khiến tôi rơi xuống lại càng nóng nảy, lớn tiếng gào thét một tiếng, rồi buông thân cân lui về phía sau.

Đột nhiên tôi có dự cảm không tốt, chẳng lẽ hấn cũng muốn leo lên đây?

Đang suy nghĩ thì cương thi kia đã lui đủ xa, sau đó gầm một tiếng chạy thật nhanh hướng tới cây.

Chỉ là hấn ta không leo lên mà dùng thân thể cứng như sắt húc trực tiếp vào thân cây, đồng thời móng tay nó bỗng dài ra chém vào thân cây như lưỡi cưa thép.

Rầm!

Thân cây phát ra một tiếng vang thật lớn, cả người tôi rung lên, thân thể đều bị thân cây va đập đã tê rần, lá bên người rụng xuống xào xạc.

Suýt chút nữa tôi cũng bị hất ra.

Khá may là tôi vẫn bám được.

Một lần nữa tôi lại ôm chặt thân cây, sợ hết hồn, trong lòng có một chút vui mừng vì may mắn.

Nhưng tôi còn chưa kịp vui mừng xong thì thân cân phía dưới lại bị cương thi kia húc vào.

Húc hơn mười lần, thân cây đột nhiên rắc rắc một tiếng giòn giã.

Xong rồi!

Cây kia rốt cuộc đã không chịu được, bị gãy ngang rồi chậm rãi đổ xuống một bên.

Tôi cũng theo thân cây từ từ nghiêng theo.

Thậm chí tôi có thể ngửi được mùi vị chán ghét tản ra từ người cương thi tóc trắng.

‘Rầm!’ Lại một tiếng vang lớn, thân cây đập xuống đất, tôi cũng ngã lăn quay xuống đất. Cương thi tóc trắng kia thật giống như đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi vừa chạm đất còn chưa kịp nhồm dậy chạy trốn thì nó gào lên một tiếng, phi thân nhào tới chỗ tôi.

Tôi bị nó đè xuống dưới, hai mắt đen nhánh nhìn chăm chăm tôi, miệng lộ ra răng nhọn, mùi trên người giống như mùi bom xăng, chỉ nghĩ một cái tôi đã có cảm giác muốn sùi bọt mép.

Vừa rồi không muốn ngọc bội cùng thiên địa kích bị rơi nên tôi đã nhét chúng vào trong túi, lúc này mới nếm đau khổ. Hai tay tôi sưng chết quyết chống lại cương thi tóc trắng, không còn tay để lấy ngọc bội ra.

Cương thi kia rất khỏe, thân thể cứng như được chế tạo bằng thép, tôi chỉ có thể liều mạng chống không cho nó cắn, không làm được gì khác nữa.

Chớp mắt, tôi sợ hãi đến đầy mồ hôi đầu.

Cũng may cương thi kia sau khi khống chế được tôi lại không cúi xuống cắn, nếu không thì với tôi chẳng còn mấy sức lực cũng không có khả năng cản nó được.

Tôi và nó cứ như vậy giằng co, ước chừng chưa tới một phút thì sau lưng tôi đột nhiên lại vang lên tiếng người.

Động tác của người này rất nhanh nhạy, nhìn qua là biết người còn sống.

Hắn đi đến bên cạnh chúng tôi, cúi đầu nhìn tôi một cái, sau đó cười hắc hắc, khen cươi thi đang đè lên người tôi: “Làm không tệ, thật đúng là có thể bắt được người.”

Vừa nói hắn vừa khoát tay một cái với cương thi.

Cương thi kia hoàn toàn nghe theo lời liền đứng lên, chỉ còn một mình tôi nằm trên đất.

Người này chắc là chủ nhân của cương thi tóc trắng, hắn đen thui lù, mặc một bộ quần áo đen, nếu không phải ở gần như vậy tôi căn bản sẽ không thấy được hắn.

Sau khi bắt được tôi tâm tình hắn có vẻ rất tốt, cũng không nói gì với tôi mà cầm dây buộc tôi lại.

Tôi lập tức tiếp cận, hỏi hắn có thể khống chế được cương thi tóc trắng hắn tu vi không tệ lắm phải không, có phải là đệ tử Tông phát đường của Tam trưởng lão không.

Vì để tiếp cận tôi dường như đã đem tất cả thông tin tôi có nói ra.

Người kia nghe thấy lời của tôi liền hơi dừng một chút, hai con mắt nhìn tôi, hỏi: “Người có vẻ rất biết về Càn Thi phái chúng ta? Nói! Rốt cuộc người là ai?”

“Tôi là người thân của một đệ tử Càn Thi phái các người, tôi đây đưa ít đồ.” Tôi thấy hắn chịu nói chuyện với tôi liền nói.

Ai ngờ tôi vừa dứt lời thì đột nhiên hắn bóp cổ tôi, đẩy tôi lên thật cao, nghiêm giọng nói: “Nói láo! Mỗi người trong Càn Thi phái chúng ta đều là thân thích chết hết, cha mẹ đều không còn, nào có thân thích gì. Người thành thật khai báo, có phải cùng một phe với người tối nay xông vào trong Càn Thi phái không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131-1

Tôi nhất thời kinh hãi, không nghĩ mỗi người tới đây đều chỉ còn một mình không thân thích.

Có điều ngẫm lại, có ai còn thân thích sẽ tu luyện loại tà thuật giao thiệp với xác chết như này.

Chớp mắt tôi đã bị bóp đến không thể hít thở, giãy giụa kịch liệt.

Người kia giống như không hề muốn giết tôi, thấy tôi giãy giụa mạnh liền hất tôi ra, để tôi ngã lăn quay ra đất. Sau đó hừ lạnh một tiếng, phất tay đối với cương thi ở bên cạnh.

Cương thi kia lập tức sải bước đi tới chỗ tôi, nhận lấy sợi dây trong tay chủ nhân nó buộc tôi lại như cái bánh chưng, chặt đến mức suýt chút nữa tôi

không thở nổi.

Sau khi trối tòi lại, người kia để cho cương thi vác tòi trên vai, mang tòi tới Cẩn Thi phái, nói phải đem tòi giao nộp cho trưởng lão của bọn họ để lập công.

Tôi sợ suýt đá ra quần, vắt óc suy nghĩ xem có biện pháp chạy trốn hay không.

Trong mơ hồ tôi thấy một cây trong rừng động đậy hai cái, một dọi dây đen thui lù xiên xẹo đi về phía trước, nhìn không quá rõ.

Có điều cho dù không thấy rõ tôi cũng biết đó nhất định là Giao tiên.

Nó đã quay lại!

Hơn nữa nó liền đi theo ngay sau tôi!

Tôi bị cương thi tóc trắng vác trên vai như vác bao bố, cũng may đầu tôi hướng về phía sau nên bọn họ không để ý phản ứng của tôi, chỉ tập trung đi trở về.

Mất tôi chăm chú nhìn Giao tiên, trong lòng lớn tiếng kêu không nên tới, ngàn vạn lần không nên bị bọn họ bắt gặp.

Giao tiên có thể nghe được tiếng lòng của tôi, rất nhanh trong đầu tôi nghe được tiếng của Giao tiên, nói ông ta đường đường là Giao tiên, lại không ngốc, dĩ nhiên sẽ không để người khác bắt. Nói xong còn bảo tôi không cần lo lắng, nó sẽ nghĩ cách cứu tôi, bây giờ tôi bị bọn chúng bắt đi cũng tốt, có bọn họ mang tới ở Cẩn Thi phái cũng giúp chúng tôi nguy hiểm trên đường đi.

Thấy Giao tiên nói trong lòng đã có dự tính, sự kinh hoàng trong lòng tôi rốt cuộc hóa giải được một ít.

Cương thi kia vác tôi luôn đi theo chủ nhân, đi đại khái được khoảng một giờ thì trong rừng rậm đen tui hiện ra một mảnh hồ lớn.

Mặt hồ rất lớn, bởi vì buổi tối nên cũng không thấy được phong cảnh đẹp như nào.

Nhưng toàn thân tôi chấn động một cái.

Bởi vì trên mặt hồ tản ra một cỗ khí tức mãnh liệt, chính là cỗ khí tức trước kia tôi cảm nhận được, không phải là 2 khí âm dương mà là khí tức rất đặc biệt, tôi không nói ra được cảm giác đó là gì nhưng rất rõ ràng, giống như toàn bộ người tôi chìm ngập trong cỗ khí tức này.

Tôi có thể rõ ràng cảm nhận được nó bùng bùng ở khắp mặt hồ, giống như lúc trước tôi ở trong rừng cảm nhận được loại khí tức này cũng là xuất phát từ hồ này.

Không đợi tôi khiếp sợ xong, gã Cẩn Thi phái kia đã đi tới cái cây bên cạnh mặt hồ, tìm kiếm trên cây một lúc, cũng không biết hắn làm cái gì, mặt hồ vốn yên tĩnh đột nhiên phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Theo tiếng nổ, mặt nước cũng bắt đầu cuộn sóng, hiện ra không ít đợt sóng màu trắng giống như có vật gì ở dưới lòng hồ chui lên vậy.

Không bao lâu sau, mặt nước hiện ra một thứ màu đen trôi lơ lửng trên mặt nước, nhìn qua giống như là gỗ.

Sau khi khúc gỗ đầu tiên xuất hiện mặt nước càng cuộn sóng hơn, từng khúc gỗ giống nhau không ngừng trôi đến, tất cả lần lượt đi ra ngoài giống như từ dưới đáy bị thứ gì kéo lên, tự động xếp hàng tạo thành một chiếc cầu gỗ.

Chờ đến khi mặt nước dần dần lắng xuống, đã có chừng hơn năm mươi khúc gỗ xếp liên tiếp cạnh nhau băng qua toàn bộ mặt hồ.

Thật là một cơ quan tinh diệu, chẳng trách Cẩn Thi phái ở nơi rừng sâu núi thẳm khiến chính quyền địa phương không phát hiện được.

Sau khi mọi thứ ổn định, gã càn thi phái dẫn đầu đi tới. Tôi bị cương thi vác theo sát phía sau hắn.

Tới khi cương thi bước lên cầu tôi mới phát hiện, những thứ vừa rồi tôi tưởng là khúc gỗ hóa ra đều là người.

Chính xác mà nói thì đều là các thi thể, mỗi một thi thể đều đã cứng đờ, toàn thân đen nhánh, hai mắt nhắm nghiền, nếu không nhìn kỹ tôi vẫn cho đây là gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131-2

Cho dù nhìn ra hình người cũng sẽ khiến người làm tưởng đây là người già được điêu khắc bằng gỗ.

Da những thi thể này ướt át đầy đặn, mặc dù đã cứng lại nhưng vẫn có thể nhận ra bọn họ đều từng là người sống.

Quan trọng hơn chính là, từ trên người bọn họ tôi lại có thể thấy hồn phách bọn họ cũng chưa rời khỏi thân thể.

Trong lòng tôi kinh hãi, liên tiếp nhìn mấy cỗ thi thể.

Phía trên mỗi cỗ thi thể đều có dấu vết của hồn phách, nếu như tôi đoán không lầm, hơn năm mươi cỗ thi thể xếp qua mặt hồ này đều có hồn phách trên thi thể.

Hơn nữa hồn phách đó đều vốn là hồn phách của chính những thi thể này.

Dựa theo quy luật tự nhiên, người chết như đèn tắt, ba hồn trở về vị trí cũ. Thiên hồn thăng thiên thì nhân hồn vào âm giới, đất hồn tiêu tán giữa trời đất cho nên hồn phách không thể nào còn dừng lại trên thi thể mới đứng.

Cho dù có bí thuật gì níu giữ cũng chỉ có thể chống đỡ để cho hồn phách ở trên thi thể lâu thêm một tháng mà thôi, sau một tháng hồn phách vẫn sẽ thuộc về đúng nơi, không thể nào tiếp tục ở lại trên thi thể.

Nhìn qua có thể thấy những thi thể này hiển nhiên không phải vừa chết một tháng, chẳng lẽ Cẩn Thi phái lại có bản lãnh lớn như vậy, có thể thông qua thuật pháp chống lại thiên mệnh. Tôi đột nhiên rất lo lắng cho Tô Mộc, lúc này thương thế của anh ấy chưa lành, mang nhiều người như vậy xông vào Cẩn Thi phái thật sự có thể quay lại mà không hao tổn gì sao?

Trong nháy mắt tâm tư tôi liền trầm trọng đi.

Đến nỗi những thi thể liên tiếp tạo thành cây cầu này, tại sao phải để hồn phách ở thân thể bọn họ, bằng kiến thức của tôi làm thế nào cũng không nghĩ ra.

Cương thi tóc trắng bước rất nhanh, chớp mắt đã đi qua cây cầu bằng thi thể người tới bờ hồ bên kia.

Nhờ ánh trăng yếu ớt tôi nhìn về phía cây cầu bằng thi thể người, bóng dáng dài màu đen vẫn còn ở đó, đang đi qua từng điểm từng điểm trên cây cầu, bởi vì sợ hãi Cẩn Thi phái chú ý nên Giao tiên cũng không dám đi nhanh, lúc này mới đến được giữa hồ nước.

Nhưng sau khi chúng tôi lên bờ bên kia, gã Cẩn Thi phái kia lại tìm một cái cây, lục lọi một hồi, nước hồ lần nữa lại cuộn trào.

Lòng tôi trầm xuống, ngược đầu nhìn mặt hồ đang biến động.

Quả nhiên, những thi thể lại đang theo nước hồ chìm xuống.

Bóng người Giao tiên rất nhỏ, tôi vốn không thấy rõ lúc này bị nước hồ quấy nhiễu tôi càng không thấy đâu.

E rằng đã theo những thi thể rơi xuống nước.

Lo lắng trong lòng dâng lên, cũng không biết Giao tiên có thể bơi hay không, nó rơi vào nước không sao chứ?

Tôi không ngừng an ủi mình, khi còn bé thích xem thế giới động vật, thấy phần lớn rắn biết bơi, thậm chí còn có rắn nước cùng rắn biển, Giao tiên vốn là tổ tông của rắn, nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Khi tôi còn đang lo lắng thì người đang lặn lại ổn định hơn rất nhiều. Tôi không nhìn mặt hồ nữa mà nghiêng đầu nhìn về phía trước một cái.

Không biết từ lúc nào mặt đường đã bằng phẳng hơn nhiều, trước mắt không còn là cảnh vật hoang vu mà đã xuất hiện một số ngôi nhà.

Nhà nơi này làm tương đối đơn giản, giống như một làng quê vậy, trên đường còn có người đi đi lại lại.

Chỉ là người đi lại nơi này cũng rất kỳ quái, họ đều đi thành đôi với nhau trên đường. Cứ hai người đi chung với nhau tạo hình bóng không rời, không đó có trai gái đi chung với nhau, cũng có hai người già đi chung với nhau, cũng có không ít đàn ông trẻ tuổi cùng bà lão bảy mươi đi dạo phố.

Sau khi bọn họ thấy chúng tôi liền giống như nổ nồi vậy, hướng chúng tôi vây lại, miệng kêu Diệp sư huynh, còn hỏi tôi là ai, có phải là người ban đêm xông vào Cẩn Thi phái không.

Gã Diệp sư huynh đó ở trong những người này thật giống như có uy vọng rất cao, gật đầu một cái, giọng rõ ràng không thêm giấu sự đắc ý: “Không sai, cô ta cùng những người đó một phe, ta bây giờ liền đem cô ta tới giao cho trưởng lão.”

- Hết chương 131 -

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132-1

Nói xong hắn thật giống như đang khoe giàu có, ngoắc ngoắc tay với cương thi tóc trắng, tiếp tục để cương thi vác tôi đi xuyên qua đám đông, đi vào sâu trong thôn.

Đi qua đám người kia, thấy họ ở khoảng cách gần tôi mới phát hiện người nơi này cũng không phải đơn thuần là đi thành một cặp, mỗi cặp bọn họ đều có một đặc tính, chính là một người rất bình thường còn một người khác thì mặt dờ dẩn, trên người mang âm khí nhàn nhạt.

Không cần hỏi, nhất định là thi thể, chỉ là trạng thái của những thi thể này chỉ ở giai đoạn xác sống mà thôi, còn chưa sinh ra các đặc thù của cương thi.

Không hổ là Càn Thi phái, bên cạnh mỗi đệ tử cũng có một thi thể đi theo, một người một xác sống thành đôi đi lại, hình bóng không rời, nếu không nhìn kỹ căn bản không nhận ra một trong đó là thi thể.

Không để tôi thần phục xong, gã Diệp sư huynh kia đã đưa tôi tới một ngôi nhà ở cuối thôn.

Ngôi nhà này hiển nhiên lớn hơn những nhà khác không ít, có lẽ là nơi ở của Tam trưởng lão.

Quả nhiên, gã Diệp sư huynh đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ ba cái, nhỏ giọng gọi sư phụ, nói: “Đệ tử bắt được một người tự ý xông vào phái.”

“Vào đi.” Bên trong truyền ra một giọng đàn ông, âm thanh rất nhỏ nhưng tôi có thể cảm nhận được, giọng kia là từ một người đàn ông trẻ tuổi phát ra, hẳn là những đệ tử khác của Tam trưởng lão cũng ở bên trong.

Gã Diệp sư huynh được cho phép, mặt lập tức lộ ra nụ cười đắc ý, thận trọng đẩy cửa đi vào.

Cương thi tóc trắng vác tôi theo sát phía sau.

Vào phòng, cương thi tóc trắng lập tức quăng tôi xuống đất, tôi lăn một vòng choáng váng, không khỏi hít một hơi lạnh.

Sau khi quăng tôi xuống, gã Diệp sư huynh kia liền cùng cương thi của hắn cũng đứng sang một bên xếp hàng, không lên tiếng.

Không đợi tôi kịp ngo ngoáy đã có hai cái chân đi tới trước mặt, tôi chỉ có thể thấy hắn mặc giày da loại đặc biệt cổ, phía trên có hoa văn màu đen, nhìn vừa tinh xảo lại vừa xa hoa.

“Cô chính là người tự ý xông vào? Đứng lên, nói với tôi một chút, tại sao đêm tối cô lại phải đi tới nơi này?” Từ trên đầu tôi một giọng nam ấm áp truyền tới, khi nói còn mang theo chút ý cười, đồng thời có một cánh tay đưa tới muốn kéo tôi đứng lên.

Tôi nghe vậy sững sốt một chút, theo bản năng ngẩng đầu lên, một gương mặt ấm áp như ánh mặt trời ập vào mắt tôi, khóe miệng hắn mang nụ cười ấm áp, cùng với hoàn cảnh quỷ dị xung quanh lại càng tạo nên ấn tượng nổi bật.

“Anh...” Tôi cho là sau khi vào sẽ có một ông già cổ quái nhìn tôi chằm chằm, thậm chí có thể có người sẽ nghiêm khắc tra khảo, thế nào cũng không nghĩ được sẽ gặp người ấm áp như vậy. Nhìn gương mặt vô hại của anh ta thật giống như thấy anh ta tôi liền an toàn vậy.

Chuyện xoay ngược quá nhanh, óc tôi suy nghĩ không kịp có chút đo.

“Tôi thế nào? Cô không chê đất lạnh?” Người kia cười như nắng ấm giữa mùa đông, cũng không để ý tôi có đồng ý hay không liền nắm một tay tôi, kéo tôi đang nằm dưới đất đứng dậy.

“Anh là ai? Tam trưởng lão đâu?” Tôi đẩy anh ta ra, cảnh giác lui về phía sau mấy bước, sau đó quan sát chung quanh tìm Tam trưởng lão.

Nhưng tôi tìm một vòng đều không phát hiện những người khác trong phòng này, cuối cùng tôi dùng ánh mắt không hiểu nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông trước mặt đột nhiên cười, lộ ra một hàng răng đều đặn đẹp đẽ, nói: “Tam trưởng lão? Xem ý này của cô, cô quen Tam trưởng lão?”

“Tôi không quen.” Tôi lắc đầu một cái. Vốn lòng vẫn khẩn trương chờ cơ hội chạy trốn nhưng sau khi thấy người này, cũng không biết vì sao tôi lại nói thật một cách rất từ nhiên, giống như trước mặt anh ta bất kỳ lời nói láo nào cũng không nên tồn tại vậy.

Người kia cười càng rạng rỡ hơn, nói: “Vậy cô nhìn người khác làm gì, không nghĩ tôi chính là Tam trưởng lão sao?”

“Không thế nào.” Tôi buột miệng nói theo bản năng. Có điều nói xong cơ thể tôi liền run lên, nhìn anh ta khiếp sợ.

- - -

Sant: Nay mình bận, hẹn trưa mai đăng bù liền 3 chương mọi người nhé <3

Trong thời gian chờ đợi các bạn có thể theo dõi và ủng hộ 2 bộ sant cũng đang edit là: *Tổng tài bá đạo giành vợ yêu* và *Khế ước hào môn* nha <3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132-2

Tin đồn Tam trưởng lão Càn Thi phái rất lợi hại, đây cũng là phòng của Tam trưởng lão, nếu như anh ta không phải là Tam trưởng lão thì hẳn không dám đùa giỡn với tôi như vậy.

Tôi cảm thấy bối rối, nhìn nụ cười trên mặt hắn ta, không biết rốt cuộc hắn là loại người gì.

“Cô không tin cũng được, cô vẫn chưa trả lời tôi tôi đây làm gì, không phải là đến tìm Tam trưởng lão chứ?” Hắn ta cười tiến lại gần tôi, hỏi.

“Tôi, tôi là...” Tôi bị anh ta ép lui lại phía sau, nhưng lúc này đầu óc trống rỗng, không nói được gì.

Tam trưởng lão thấy tôi quần bách như vậy cũng không hỏi tôi nữa, liền phát tay cho gã Diệp sư huynh cùng cương thi của hắn lui ra, sau đó ung dung quay trở lại chiếc ghế trong phòng, nhấp một ngụm trà, nói: “Cô không muốn nói cũng được, vậy cứ ở chỗ này đợi đi, chờ một lát tin tức sẽ truyền khắp toàn bộ Càn Thi phái, các trưởng lão khác cũng sẽ chạy tới đây, tôi sẽ không đảm bảo được họ sẽ làm gì với cô.”

“Anh... có ý gì?” Tôi thấy hắn nhí mím cười với tôi, cũng không làm gì tôi cả liền chột dạ trong lòng, hỏi hắn.

“Bất kể cô vì cái gì mà tới, tôi khuyên cô hãy sớm rời đi thì tốt hơn, nếu không bằng tư chất của cô nhất định chạy không thoát số mệnh bị luyện thi. Cô dám một thân một mình xông vào Càn Thi phái chúng ta chắc cũng có chút hiểu biết về Càn Thi phái, cô biết cô là nguyên liệu tốt để luyện tạo ra thiên thi chứ?” Mặt anh ta vẫn cười mím như cũ, vừa uống trà vừa nói.

Giọng nói chuyện kia giống như đang tán gẫu với tôi vậy.

Tôi nhớ lại, theo tin tình báo có được thì Càn Thi phái hoạt động chủ yếu là do ba trưởng lão, Đại trưởng lão phụ trách tìm thi nguyên, Nhị trưởng lão phụ trách tài chính, chỉ có Tam trưởng lão mới phụ trách tu luyện, nếu nói đem tôi luyện thành Thiên thi thì xác suất lớn nhất thực hiện chính là Tam trưởng lão. Nhưng sao nghe ý này giống như anh ta sẽ tha cho tôi một mạng?

Tôi nghi ngờ nhìn anh ta.

Trên mặt anh ta vẫn cười rất tươi, vẻ mặt vô hại không thấy được nửa phần giả dối.

Tôi mừng như điên trong lòng, nói thẳng: “Nếu anh chịu để tôi rời đi vậy thì tôi cũng không khách khí. Cảm ơn anh, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.”

Nói xong câu này tôi cũng lập tức quay đầu đi ra ngoài, rất sợ anh ta đổi ý.

Nhưng tôi còn chưa đi tới cửa anh ta đã gọi tôi lại, nói: “Cô cứ vậy đi ra ngoài?”

Tôi dừng lại một chút: “Nếu không thì sao?”

“Cô cứ vậy đi ra ngoài, bên ngoài có hàng trăm cương thi chờ xé cô, cho dù tôi muốn để cô rời đi thì theo quy của Càn Thi phái chúng ta ở nơi này, cô ngoại trừ dựa vào bản lĩnh của bản thân đánh ra thì tôi cũng không còn cách nào khác.” Tam trưởng lão nhún vai, nói.

Nghe anh ta nói như vậy tôi mới chột kíp phản ứng, hỏi anh ta: “Anh cũng mới vừa nói, tôi là nguyên liệu tốt để luyện tạo thiên thi, tại sao lại muốn để tôi rời đi?”

Lời tôi vừa dứt dường như mơ hồ thấy ánh sáng trong mắt Tam trưởng lão chợt lóe lên, sau đó hắn nhí cười, nói: “Mặc dù tôi cũng là người trong Càn Thi phái nhưng tôi đây có một nguyên tắc là trước giờ không giết người còn sống. Nếu cô cứ vậy đi ra ngoài, bị những người khác giết chết thì lúc đó tôi sẽ đem thi thể cô luyện thành thiên thi.”

Vừa nói ánh mắt anh ta ý vị sâu xa nhìn vào hai mắt tôi, lại nói: “Có điều nói đi nói lại thì, bây giờ tôi đã có ba cỗ thiên thi, tu luyện thêm cô nữa cũng không có tác dụng lớn gì, tôi không thích đem đàn bà theo bên người cho nên mới để cô rời đi. Nếu như cô thật sự muốn đi thì ta ngược lại có thể chỉ cho cô một con đường sáng.”

“Đường sáng gì?” Tôi lập tức hỏi, đồng thời cặp mắt chăm chú nhìn anh ta, muốn từ biểu tình trên mặt phán đoán một chút dụng ý của anh ta.

Sant: tự nhiên tôi nay không nhận nên lại còn tỉnh:p

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133-1

“Vẫn là câu nói kia, đánh ra.”

Tam trưởng lão cười nói: “Ồ Căn Thi phái chúng ta trước giờ đều có một quy củ, đó là không nhận thân phận chỉ nhận võ lực, chỉ cần cô có đủ sức thì cho dù có người muốn ngăn cản cũng không thể giữ cô lại.”

Nghe anh ta nói vậy tôi không nhịn được liếc anh ta một cái, anh ta nói chính là nói thừa, nếu tôi có bản lĩnh đánh ra thì còn nhiều lời với anh ta như vậy làm gì, đã sớm xông ra đi tìm Tô Mộc rồi.

Thấy mặt tôi lộ vẻ không nhịn được, Tam trưởng lão lần nữa lại cười, hướng về tôi lắc đầu một cái: “Cô kiên nhẫn kém như vậy khiến tôi rất hoài nghi liệu lát nữa cô có thể nhanh chóng tu luyện đạt tới bản lĩnh có thể đánh ra hay không.”

Tôi sùng sốt một chút, hỏi Tam trưởng lão: “Anh vừa nói cái gì? Cái gì mà nhanh chóng tu luyện để đánh ra? Tôi nghe không hiểu lắm.”

“Đây chính là con đường sáng tôi chỉ cho cô. Cô vào đây với tôi.” Tam trưởng lão nói. Vừa nói anh ta vừa ngoắc ngoắc tay, đi tới cái ghế sau lưng mình.

Tay ở trên ghế ấn một cái nút, cái ghế kia liền xoay tròn tại chỗ, sau đó ghế hạ xuống lộ ra một đường cầu thang đi xuống.

Tôi nhất thời lui về phía sau, mặc dù anh ta khiến cho người khác cảm giác thật ấm áp, rất an toàn, nhưng dù sao anh ta cũng là người của Căn Thi phái, học thuật pháp tà âm, hơn nữa cùng tôi không quen biết cho nên cũng không tin tưởng anh ta.

Anh ta thấy tôi chần chờ, im lặng nhún vai một cái, nói: “Nếu cô không tin tôi thì cứ đợi ở đây cũng được, chỉ là cô phải suy nghĩ kỹ, đến khi các trưởng lão khác tới bọn họ khó tránh khỏi sẽ có chủ ý với thân thể cô.”

Tôi nhất thời im lặng.

Anh ta nói không sai, một đệ tử Căn Thi phái bình thường biết tôi có thể luyện thành thiên thi còn ra tay với tôi, huống chi là các trưởng lão khác.

Hơn nữa nơi này sùng bái mù quáng thực lực, thiên thi lại hiếm có như vậy, đem tôi luyện thành thiên thi không phải là một sự hấp dẫn nhỏ, nếu các trưởng lão khác tới tôi hẳn không có khả năng đàm phán.

Tam trưởng lão trước mắt này, mặc dù tôi không biết rốt cuộc anh ta đang giờ trò quỷ gì nhưng rõ ràng anh ta có thể ra tay với tôi nhưng lại không, ít nhất chứng tỏ tôi ở cùng anh ta là an toàn.

Cân nhắc một chút, cuối cùng tôi lựa chọn đi cùng anh ta.

Phía dưới cầu thang là đèn thùy lù không thấy rõ bên trong, để an toàn tôi liền yên lặng nắm ngọc bội Tô Mộc cho tôi, đọc thần chú thả ra lực cực âm trong ngọc bội, để lực cực âm tràn ngập trong đình nhà.

Tô Mộc với tôi đều mang lực cực âm trong người, hết sức nhạy cảm với lực cực âm, chỉ cần anh ấy ở gần đây liền nhất định sẽ chú ý tới nơi này.

Sau khi cẩn thận làm điều này tôi mới gật đầu với Tam trưởng lão một cái, đi theo anh ta xuống.

Tôi vốn tưởng rằng dưới cầu thang sẽ là một hang động đen nhòm, nhưng vừa đi xuống tôi liền biết tôi sai rồi. Nơi này mặc dù xây ở sườn núi nhưng cũng đục thành những căn phòng dưới đất, còn chú ý sửa sang cẩn thận, phía dưới không chỉ nguy nga lộng lẫy mà còn có cả hệ thống giải trí, gì mà karaoke, sòng bài, quầy rượu... đều có đủ.

Đây cũng là khu giải trí riêng của Tam trưởng lão, trong phòng rất sạch sẽ, cũng không có những dấu vết của người khác.

Sau khi xuống tới đáy, Tam trưởng lão bảo tôi ngồi trên ghế salon một chút, còn mình đi tới quầy bar thuần thực pha rượu.

Tôi rất nôn nóng, giục Tam trưởng lão mau nói chuyện chính.

--

Sant: Hẹn trưa mai nè, mọi người ngủ ngon và mơ thấy bát gõ ca ca:3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133-2

Tam trưởng lão vừa pha rượu vừa mở màn hình TV lên. Tôi lập tức nhìn về phía TV, chỉ thấy không biết từ khi nào TV đã chậm rãi phát một video.

Người trong video chính là Tam trưởng lão, anh ta hướng về ống kính cười âm áp, sau đó ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt lại, mở miệng nói: “Tất cả lực chi phối thân thể con người xuất xứ từ tim, vì vậy trung đan điền là vô cùng...”

Anh ta vừa nói một nắm tay vừa đặt ở vị trí trung đan điền, nhìn tư thế của anh ta thật giống như người đang dạy tập yoga vậy.

Tôi không hiểu liền quay đầu nhìn anh ta, muốn biết rốt cục anh ta có ý gì.

“Làm theo đi. Đây là lúc tôi nhầm chán đã quay video hướng dẫn luyện bí thuật cốt lõi nhất của Căn Thi phái chúng ta, đối với việc tự tăng tu vi cho bản thân rất có ích. Có điều đối với giai đoạn hiện tại của cô mà nói, mặc dù không thể khiến tu vi của cô tăng vọt nhưng cũng có thể khiến cô phát huy được tiềm năng cơ thể của mình. Chỉ cần có thể dẫn thông được trung đan điền thì cô sẽ tạm thời tiến vào cuồng động, thừa dịp này đánh ra bên ngoài sẽ không có ai là đối thủ của cô. Đây cũng là biện pháp duy nhất để cô đi ra.” Tam trưởng lão nói.

Nói xong anh ta còn không quên nhắc nhở tôi, nói phương pháp kia có một khuyết điểm, chính là cường ép lực trong thời gian ngắn sẽ khiến tim phải gánh vác rất lớn, cho nên sau khi luyện xong, ở giai đoạn cuồng động cần phải uống một ly rượu thuốc do anh ta đặc chế, rượu thuốc kia có tác dụng dịu tim, có thể trong thời gian ngắn mở ra các mạch máu nối với tim, tránh cho tim bị quá tải mà bị nhồi máu cơ tim.”

Anh ta nói rất nghiêm túc, giống như một chuyên gia trong bệnh viện khiến cho người khác không thể không thần phục.

Tôi không khỏi gạt đầu một cso, có điều trước khi luyện tôi hỏi lại anh ta một lần nữa, tại sao lại giúp tôi như vậy, rõ ràng là tôi xông vào đài hỏa táng khiến cho cương thi chạy nên bọn họ mới gặp phiền phức như vậy, vậy mà anh ta lại không quản hiểm khích lúc trước.

Thấy tôi vẫn không chịu tin tưởng anh ta, nụ cười âm áp của Tam trưởng lão lộ ra một chút bất đắc dĩ, nói thẳng: “Nói thật cho cô, ngoại trừ nguyên tắc không động tới người sống thì tôi còn có một nguyên nhân khác, đó là năng lực của tôi chỉ có thể không chế ba thiên thi. Bây giờ tôi đã có ba thiên thi, dù có thêm cô cũng không cách nào tu luyện nữa.”

Nói xong anh ta lại nói: “Còn chuyện tôi giúp cô cũng không phải vì cô mà vì chính tôi, chỉ có giúp cô chạy đi thì cô sẽ không bị những người khác trong Căn Thi phái bắt, chỉ cần không có cô thì bọn họ sẽ không thể tu luyện thiên thi. Cô hẳn biết khi mình không còn cách nào để tiến bộ nữa thì biện pháp duy nhất chính là chặn đường tiến của kẻ khác.”

Nói xong trên mặt anh ta vẫn nở nụ cười âm áp như cũ, hỏi tôi: “Lần này chắc cô đã có thể tin tôi rồi chứ?”

Tôi chân chò gạt đầu một cái, nghiêm túc nhìn vào mắt của anh ta, muốn thấy được suy nghĩ ẩn giấu bên trong.

Mắt anh ta quả thực đầy chân thành.

Hơn nữa nguyên nhân anh ta nói quả thật cũng quan trọng, tôi không thể làm gì khác hơn là gạt đầu một cái, dựa theo tư thế trong video của anh ta bắt đầu học.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 133-3

Động tác của anh ta rất rõ, giảng giải cũng rất dễ hiểu.

Không bao lâu sau, dưới sự hướng dẫn của anh ta tôi đã đem được âm khí tụ lại tại trung đan điền, sau khi âm khí bị kích hoạt, vị trí trung đan điền đột nhiên được dẫn thông, thật giống như có gió chạy trong ngực, mạch máu toàn thân đều thấy thoải mái dị thường.

Lúc này Tam trưởng lão đã đem ly rượu thuốc đến, anh ta chú ý tới biến hóa của tôi, trên mặt xuất hiện một tia giât mình, kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy? Cô đã mở được trung đan điền?”

Tôi gật đầu một cái, trước kia Trịnh Lâm chỉ dạy tôi cách khống chế thượng đan điền, đối với trung đan điền đều không đề cập tới, bây giờ mở được trung đan điền quả thực tôi cảm giác toàn thân hùng hực, giống như toàn thân đều tràn đầy năng lượng.

Hơn nữa năng lượng từ trong đan điền truyền tới liên tục không ngừng tăng trưởng, có lẽ không được bao lâu sau tôi sẽ tiến vào trạng thái cuồng động mà Tam trưởng lão nói.

Tôi cực kì ngạc nhiên cùng mừng rỡ, thậm chí còn có chút không kiên nhẫn muốn xông ra thử một chút uy lực của trung đan điền.

Bởi vì quả thật ôi cảm nhận được thân thể tràn đầy năng lượng nên sự tin tưởng của tôi với Tam trưởng lão cũng cao lên rất nhiều.

Anh ta nhìn bộ dáng hùng hực đặc ý của tôi còn có chút khiếp sợ, có điều anh ta rất nhanh phục hồi lại tinh thần, đem rượu thuốc đưa cho tôi, bảo tôi đừng ngại uống, giữa đầu uống một hớp là được.

Tôi cười với anh ta một tiếng, nhận lấy ly rượu, cảm ơn, rồi sau đó rót vào trong miệng.

Rượu thuốc kia rất cay, còn mang một mùi thum thum giống như nước xạ hương hồi bé tôi ghét xuống vậy.

Nhưng rượu thuốc vừa rót vào cổ họng, còn chưa đi xuống yết hầu thì tôi cảm giác được cổ tôi cứng đờ, giống như bị người bóp chặt vậy, rượu thuốc cũng tắc ở cổ họng không xuống cũng không nôn ra được.

Tôi giãy giụa kinh sợ.

Lúc này bỗng nhiên trước mặt tôi có một đoàn âm khí ngưng tụ lại, cuối cùng biến thành một bóng người.

Tô Mộc?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134-1

Trong lòng tôi cả kinh, nhưng bây giờ tôi đang bị bóp cổ, hơn nữa rượu thuốc ngấm đầy miệng, căn bản không nói được lời nào.

“Phun ra!” Tô Mộc lạnh lùng nói.

Nói xong anh đưa tay kia bóp hàm tôi lại, ép tôi há miệng ra.

Tôi sợ run cả người, theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

Bởi vì cổ họng tôi đang bị bóp nghẹt lại, động tác nuốt nước miếng khiến rượu thuốc trào ngược lên lỗ mũi, giống như lúc đi bơi bị sặc nước vậy.

Tôi nhất thời ho khan kịch liệt, phần lớn rượu thuốc trong miệng cũng ói ra ngoài.

Tô Mộc thấy tôi ói rượu thuốc ra, gương mặt căng thẳng mới dịu đi một chút, buông tôi ra.

Tôi lập tức thở hổn hển, hít từng hơi lớn vào khiến rượu thuốc còn sót lại thuận theo khí quản chui xuống bụng tôi.

Nóng hùng hực, rất kinh tởm.

Cũng may bởi vì lượng rượu còn rất ít nên cũng không quá khó chịu.

Lúc này đội trưởng Lý Quân, Đào Nghị, cùng Lạt ma Tây Tạng từ trên cầu thang đi xuống.

Tam trưởng lão thấy bọn họ chỉ khẽ nhăn chân mày một chút nhưng cũng không lộ ra nhiều kinh ngạc, giống như đã sớm biết được bọn họ sẽ tới vậy.

“Ta cho lục soát khắp Căn Thi phái cũng không tìm được chỗ các ngươi ẩn thân, bây giờ lại dám tự đưa tới cửa.” Ánh mắt Tam trưởng lão quét qua một vòng bọn đội trưởng Lý, thấy súng trong tay đội trưởng Lý cùng Đào Nghị liền cười khinh thường, sau đó ánh mắt lướt qua Tô Mộc rồi dừng ở trên người Lạt ma Tây Tạng.

Lạt ma Tây Tạng không rành tiếng Hán, không phản ứng gì, chỉ đứng yên một chỗ không lên tiếng.

Đào Nghị không nhịn được, giơ một khẩu súng lên, phần nộ quát: “Giơ tay lên! Nếu không tôi sẽ không khách khí!”

“A? Ngươi cho là bằng thứ trong tay ngươi thì có thể làm gì được ta?” Tam trưởng lão vẫn nở nụ cười ám áp như cũ, mặt không đổi sắc nhìn Đào Nghị.

Nhưng hắn vừa dứt lời thì toàn thân Đào Nghị bỗng nhiên run lên, không nói được gì.

Tôi ở phía sau anh ta, không thấy được mặt anh ta, chỉ thấy cơ thể anh ta giống như bỗng nhiên bị khống chế vậy, nắm chặt khẩu súng, xoay người nhắm ngay vào đội trưởng Lý Quân.

“Đào Nghị! Cậu sao thế?” Sắc mặt đội trưởng Lý trắng nhợt, khiếp sợ nhìn Đào Nghị.

“Trúng tà.” Tô Mộc nói.

Vừa nói sắc mặt anh có chút âm trầm, trực tiếp giơ tay lên quơ một đoàn âm khí áp tới bao phủ trên đầu Đào Nghị.

Một lần nữa thân thể Đào Nghị run lên, vừa rồi còn hiên ngang chĩa súng vào Lý Quân, sau khi bị âm khí bao phủ người mềm nhũn rồi lăn quay ra đất.

“Khá lắm, nhìn hàm lượng âm khí của ngươi nhiều nhất cũng chỉ là ác quỷ. Nói đi, một con quỷ như ngươi sao lại sẽ cùng hòa thượng ở chung một chỗ?” Tam trưởng lão nhìn Tô Mộc đầy hứng thú, hỏi.

Trong lòng tôi nhất thời cả kinh, ác quỷ?

Sao lại là ác quỷ? Tô Mộc rõ ràng là lệ quỷ mới đúng, chẳng lẽ bởi vì anh ấy bị thương quá nặng mà đã bị hạ xuống thành ác quỷ?

Tôi nghiêng đầu nhìn về phía Tô Mộc, gò má góc cạnh của anh ấy hướng về phía tôi, thần sắc trên mặt có chút ngưng trọng.

Xem ra là không sai, Tam trưởng lão có thể điều khiển được ba cỗ thiên thi, tất nhiên sẽ không nhận sai.

Thấy cục diện có chút căng thẳng, tôi vội vàng đứng ra giảng hòa, nói Tam trưởng lão cũng không có ác ý với tôi, anh ta là giúp tôi.

Nhưng lời tôi nói còn chưa dứt Tô Mộc đã tức giận gầm gừ nhìn tôi.

Tôi thấy hai ánh nhìn lạnh lẽo bắn tới khiến toàn thân run một cái, ngoan ngoãn im lặng.

“Không phải anh đã nói em không được vào sao, tại sao không ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài. Chẳng lẽ em ngu ngốc tới mức lời của hắn em cũng có thể tin? Chất lỏng vừa rồi nếu em uống thì lập tức sẽ biến thành thi lồi*, cả đời bị hắn điều khiển, ngay cả hồn phách cũng đừng nghĩ bay ra khỏi người, vậy mà em vẫn còn nói đỡ cho hắn?” (*thi lồi: con rối bằng thi thể người)

Giọng Tô Mộc rất nhỏ, trùng mắt hỏi tôi, anh ấy không muốn nổi giận với tôi nhưng lần này hiển nhiên tôi đã chọc giận anh ấy, cho dù anh ấy cố gắng kìm chế nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự tức giận toát ra từ anh ấy.

“Em...” Tôi há miệng, muốn nói ở bên ngoài tôi gặp hồ ly tinh, nhưng lời vừa tới miệng lại nuốt trở về.

Bởi vì lúc này từ bụng tôi truyền đến cảm giác nóng hừng hực, cảm giác này tương đối quen thuộc, lần trước bị Đạo Minh bắt, cô ta hạ cỗ trùng trên người tôi muốn luyện tôi thành bù nhìn cũng là loại cảm giác thiêu đốt này.

Nhưng cảm giác lần này so với lần trước còn mãnh liệt hơn gấp mười ngàn lần, thật giống như bụng tôi đang bị axit ăn mòn, tôi đau tới mức đứng không vững lăn lộn ra đất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134-2

“Dương Dương!” Tô Mộc thấy vậy cũng không để ý tức giận, kêu lên một tiếng, thật nhanh ngồi xuống kiểm tra tình trạng của tôi.

“À, xem ra ngươi biết rõ về Cẩn Thi phái chúng ta, nhưng ngươi đã chậm một bước rồi. Cho dù vừa rồi ngươi làm cô ta nôn hết rượu ra thì cũng vẫn sẽ còn sót lại rượu trong miệng, chỉ cần một giọt rượu tiến vào cơ thể cô ta thì cô ta sẽ hoàn thành biến đổi, trở thành thi lồi của ta.” Tam trưởng lão cười nói, hắn ta vẫn giữ hình dáng người đàn ông ám áp như cũ nhưng trong giọng nói đã không còn giấu được sự vui mừng.

Tôi đau tới mức toàn thân run rẩy, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, nhưng thế nào tôi cũng không nghĩ chuyện sẽ là như vậy. Tôi cố gắng ngẩng đầu nhìn Tam trưởng lão, cho tới giờ phút này tôi vẫn còn có chút không tin.

Từ khi gặp Tam trưởng lão tôi đã không ngừng dò xét hắn, nghi ngờ hắn. Nhưng mỗi lần hắn đều cho tôi một cảm giác, giống như hắn rất hiền lành. Nếu như tất cả những thứ này đều là diễn kịch thì hắn quả thật rất có tài diễn, Kim Mã nợ hắn một danh hiệu Ảnh Đế.

Thấy tôi nhìn, ánh mắt Tam trưởng lão cũng nhìn lại tôi, khóe miệng vẫn cười một cách ảm áp, nói: “Làm sao, trông bộ dáng kinh ngạc của ngươi, không dám tin sao? Cảm thấy ta lừa ngươi? Có điều thật sự là oan cho ta, quả thật ta chỉ có thể điều khiển được ba cỗ thiên thi, chỉ là ta còn sót một điều không nói, chính là ba cỗ thiên thi này không phải cố định, cho dù là thiên thi thì cũng có cấp bậc, chỉ cần tìm được thi nguyên tốt hơn ta cũng không ngại vứt bỏ một cỗ thiên thi.”

Vừa nói nụ cười trên mặt hắn càng ảm hơn, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy mê luyện giống như tôi đã thành một cỗ thiên thi của hắn vậy: “Còn thuật pháp ta vừa dạy ngươi học cũng đúng là giúp ngươi tăng thực lực lên. Sau khi khai thông trung đan điền, cho dù trở thành thi lỗi của ta thì thực lực cũng sẽ tăng lên một khoảng lớn. Video kia của ta là chuyên dùng để dạy thi lỗi tu hành, chỉ tiếc ngươi mặc dù thiên phú rất cao nhưng thực lực lại quá kém, chỉ mở được thượng đan điền, cho dù huấn luyện cấp tốc cũng mới mở được hai đan điền mà thôi. Sau này ta sẽ phải tốn nhiều thời gian để giúp ngươi tăng lên.

Hắn càng nói càng vui vẻ, cười càng ảm áp, giống như đang kể chuyện để dỗ trẻ con vậy.

Hắn vừa nói vừa tiến về phía tôi.

Tôi lúc đi được một nửa thì Tô Mộc đột nhiên lạnh lùng nói: “Đứng lại, còn dám bước tới một bước ta sẽ hủy diệt cô ấy.”

Vừa nói ánh mắt của anh ấy nhìn tôi run lên, đáy mắt sâu như giếng, tràn đầy sự đau lòng.

Chu dù như vậy anh ấy đã lấy ra quỷ trảo, móng tay sắc bén để ở vị trí trái tim của tôi.

Tam trưởng lão liền dừng bước, nhìn Tô Mộc đầy ý vị sâu xa, cười nói: “Rượu đã xuống bụng, ngươi hiểu rõ cán thi phái bọn ta như vậy tất nhiên phải biết chưa từng có trường hợp quay lại đường sống được, cần gì phải phí công vô ích như vậy.”

Tô Mộc không lên tiếng, chỉ thấy Tam trưởng lão đã dừng lại liền ôm lấy tôi đang lảo đảo trên mặt đất, tay thả ra âm khí để hóa giải cảm giác thiêu đốt trong người tôi, sau đó cúi đầu hôn một cái lên trán tôi, nói: “Cho dù như vậy ta cũng phải mang cô ấy đi, tránh ra!”

Nói xong anh ấy ôm tôi chạy tới hướng cầu thang.

Tam trưởng lão đứng bên cạnh cầu thang, thấy Tô Mộc muốn ôm tôi rồi đi cũng không cản trở mà chủ động tránh ra một lối đi, nói: “Cô ta nhất định thờ thành thi lỗi của ta, không tin chúng ta cứ thử xem.”

Tiếng nói vừa dứt thì Tô Mộc đã ôm tôi rời khỏi phòng ngầm dưới đất, trở về phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134-3

Bởi có âm khí Tô Mộc truyền cho, tôi giống như bị đánh thuốc tê, mặc dù người còn uể oải nhưng cảm giác thiêu đốt đã giảm bớt nhiều.

Có lẽ vừa rồi quá khó khăn, hoặc có lẽ bị sợ, trong mắt tôi không biết từ khi nào nước mắt đã trào ra.

Ngửa mặt nhìn gương mặt đang căng thẳng của Tô Mộc, tôi nhỏ giọng nói: “Em xin lỗi!”

“Đừng có nói lung tung con người ngu ngốc này. Cho dù chết cũng không thể chết bây giờ, nói em bao nhiêu lần, vậy mà lần nào em cũng không nghe lời, chỉ biết gây họa!” Tô Mộc nhỏ giọng mắng.

Rõ ràng anh ấy đang cẩn thận kiểm chế điều gì đó nhưng sự đau thương trong ánh mắt thì làm thế nào cũng không giấu được.

Bởi vì đang quá ưu tư, âm khí trên người anh ấy cũng không thu lại mà đang phiêu tán ở xung quanh, tới khi Tô Mộc ôm tôi đi ra ngoài, mặc dù bên ngoài bị vây quanh bởi một đám đệ tử Cán Thi phái và cương thi nhưng cũng không có ai dám tiến đến.

Lý Quân cùng Lạt ma Tây Tạng cũng Đào Nghị cũng theo sát phía sau, chúng tôi đi một hồi rất xa, ra khỏi thôn của Cán Thi phái Tô Mộc mới tìm một sơn động đem đặt tôi xuống, tay đặt vào vị trí trung đan điền của tôi, nhẹ nhàng cảm thụ gì đó, giống như thầy thuốc Đông y bắt mạch vậy.

Lòng tôi đầy bất an, nhìn ánh mắt Tô Mộc càng ngày càng tối, rốt cuộc không nhìn được hơi: “Tô Mộc, những gì gã Tam trưởng lão ấy nói đều là thật sao, em thật sự sẽ biến thành thi lỗi của hắn, bị hắn khống chế?”

Bị tôi hỏi sắc mặt Tô Mộc càng âm trầm hơn: “Sẽ không, người tốt sống không lâu, gieo họa suốt cả ngàn năm, em sẽ không chết dễ dàng như vậy được.”

Mặt tôi tối sầm lại, lúc này anh ấy còn có tâm tư mắng tôi.

Có điều có những lời này của anh ấy khiến lòng tôi yên ổn hơn rất nhiều.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho tôi liền mượn điện thoại của tôi, nói muốn gọi điện ra ngoài, sau đó liền rời đi.

Đến khi lần nữa anh quay trở lại thì biểu tình trên mặt đã buông lỏng rất nhiều, thậm chí trên mặt còn mang nét cười.

Thấy anh ấy như vậy tinh thần tôi liền tỉnh táo lại, giọng người dậy hỏi anh ấy: “Sao thế, có cách giải quyết không?”

“Ừ, coi như mạng em lớn, mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành.” Tô Mộc liếc tôi một cái, có điều khi nói chuyện khoe miệng thường không không chế được nụ cười nở ra.

Nói xong anh bảo bọn đội trưởng Lý đi ra ngoài tránh một chút, anh sẽ một mình trị chữa trị cho tôi.

Đội trưởng Lý vốn đang buồn rầu bởi vì chuyện Đào Nghị bị hôn mê, nghe nói như vậy liền gạt đầu một cái, mang Lạt ma Tây Tạng đi ra ngoài.

Chờ sau khi bọn họ đi ra, khoe miệng Tô Mộc đột nhiên cong lên cười, đầu chợt hạ thấp xuống, miệng cách miệng tôi chưa đầy một cm.

Tôi thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng khí thức thoang thoang trong miệng Tô Mộc.

Nuốt nước miếng một cái, tôi có chút lo lắng, hỏi Tô Mộc muốn làm gì.

“Cứu mạng em.” Mặt Tô Mộc hạ thấp hơn nữa, âm thanh cũng hết sức mập mờ, tôi thậm chí có thể cảm nhận được lông tơ trên môi anh.

Nói xong câu này, anh ấy không còn do dự nữa, cúi đầu nóng bỏng hôn tôi.

Mặt tôi lập tức đỏ bừng, mặc dù bình thường anh ấy cũng sẽ hôn hay ôm tôi, nhưng như thế này cũng rất ít, hơn nữa anh ấy thích hôn lên trán tôi, hôn lên môi phần lớn là lướt qua.

Nụ hôn sâu nóng bỏng như vậy không hề hay gặp, toàn thân tôi như bị điện giật vậy, tinh thần căng thẳng, bắp thịt tê dại.

Anh ấy cảm nhận được phản ứng của tôi liền giũ cột một chút, vừa hôn tôi vừa hỏi tôi nhạy cảm làm gì, kích thích hơn còn ở phía sau.

Vừa nói thì tay anh đã đưa vào trong quần áo tôi thăm dò...

--

Sant: Nhắc lại lần nữa, các bạn đã đọc bản tiếng Trung hay convert rồi thì không kể trước nội dung truyện nha:3:3:3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135-1

Tôi lập tức luống cuống, bấu vào tay anh ấy, nói: “Đừng.”

“Sao thế, em không muốn sao?” Tô Mộc dừng một chút, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt lộ vẻ không hiểu.

“Em... không quá thoải mái, cũng không chuẩn bị sẵn sàng, huống chi nơi này chỉ là một sơn động, bên ngoài còn có những người khác...” Mặt tôi thẹn thùng đã đỏ bừng, toàn thân đều nóng lên, cảm giác choáng váng khó chịu như bị say rượu.

Tóm lại chính là rất khẩn trương.

Tô Mộc nghe tôi giải thích liền cười, thật giống như đang cười nhạo tôi. Chỉ là, mặc dù trên mặt đang cười tôi nhưng đáy mắt thăm ra thâm tình nồng nàn, đắm đuối nhìn tôi, ngón tay không biết lúc nào đã đặt lên mặt tôi nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lộc Dương, cũng không biết là số anh quá tốt hay quá tệ, vùng vẫy ở dưới đất hơn trăm năm thật vất vả mới tìm được em, nhưng em lại ngốc nghếch, mỗi lần giao phó chuyện gì cho em thì em đều không làm được, tới bây giờ cũng không biết nghe lời khiến phiền toái tìm đến anh.”

Giọng anh ấy ni non bên tai tôi, nói tất cả những lời than phiền về tôi nhưng tôi lại có thể cảm nhận được tình yêu sâu đậm phát ra từ anh ấy.

Cùng lúc đó anh ấy cũng không bởi vì tôi cự tuyệt mà dừng động tác lại, tay giống như con cá nhỏ, nhẹ nhàng luồn vào trong quần áo của tôi, di chuyển trên người tôi...

Người tôi run lên, mỗi vị trí trên thân thể bị anh chạm vào đều giống như lửa cháy vậy, càng ngày càng mãnh liệt, sau đó xuyên qua da tôi thấm vào trong người.

Toàn thân tôi nóng ran, không khỏi kêu nhỏ mấy tiếng.

Tô Mộc vốn đang nhỏ giọng quở trách khuyến điểm của tôi, nghe được tiếng kêu của tôi đột nhiên động tác của anh cũng dừng lại, sau đó nhẹ nhàng đỡ eo tôi, cười nói: “Em so với lần trước còn nhạy cảm hơn, nếu đã không kịp chờ đợi như vậy thì anh tới đây.”

Nói xong thân thể tôi chấn động một cái, chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-chuyện-gì-đó khiến tôi không nhịn được rên lên một tiếng.

Sự sáng khoái nhanh chóng tràn ngập cơ thể tôi, toàn thân tôi cũng yếu dần, thật giống như không có xương vậy, đón nhận từng đợt đánh vào kịch liệt của anh.

Theo động tác của anh ấy, cổ thiếu đốt khó chịu trong bụng kia cũng dần dần tiêu tán, bị một cỗ khí tức lạnh băng bao lấy, hết thức thoải mái.

Tôi cố nén lại sự sáng khoái Tô Mộc mang tới, mím chặt môi không dám kêu thành tiếng, sợ người bên ngoài động nghe được.

Không biết qua bao nhiêu lâu, bên dưới tôi cũng không biết ướt bao nhiêu lần, Tô Mộc mới gặm nhẹ một tiếng giải phóng ra ngoài.

Lúc này eo lưng tôi đều đau, mệt mỏi mệt lả.

Tô Mộc nhìn bộ dáng mềm nhũn như chết của tôi, cung chiều bóp nhẹ chóp mũi của tôi một cái, cười mắng: “Em đây chính là quá thiếu rèn luyện nên mới có thể mệt mỏi như vậy. Nếu như sau này còn cơ hội anh nhất định sẽ lập cho em một kế hoạch vận động, cùng thể dục với em nhiều hơn...”

Vừa nói anh vừa chủ động mặc quần áo vào cho tôi.

Lúc này tôi đã mệt tới mức ngay cả thờ cũng phải dùng sức, được anh ấy phục vụ tự nhiên tôi nằm hờn thụ, cũng không ngại anh ấy mắng tôi, cười híp mắt nằm trên đất thỏa mãn không nói ra được.

Bất tri bất giác tôi chìm vào giấc ngủ, chờ đến khi tôi tỉnh lại thì đội trưởng Lý Quân cùng Lạt ma Tây Tạng đã quay lại, ngồi ở cửa hang động nhìn ra ngoài trông chừng.

Lúc này trời đã sáng choang, mặt trời đã lên rất cao, hẳn là buổi trưa.

Tôi lập tức ngồi dậy, cúi đầu kiểm tra quần áo, thấy Tô Mộc cũng đã mặc xong cho tôi, còn đắp chăn lên người tôi, mới yên lòng.

Nhưng sau đó tôi liền phát hiện, trong sơn động này chỉ có tôi cùng đội trưởng Lý Quân cùng Lạt ma Tây Tạng ba người, không thấy Tô Mộc đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135-2

“Đội trưởng, ông có thấy Tô Mộc không, anh ấy đi đâu?” Tôi hỏi.

Cho dù tôi đã mặc quần áo tử tế, hơn nữa tối qua đã rất kìm nén, bọn họ hẳn không nghe được tiếng động gì, nhưng không biết là có tật giật mình hay gì mà mặt tôi đỏ ửng lên.

“Từ trời tờ mờ sáng cậu ta đã đi, nói vợ cậu ta có việc gấp cần tìm” Đội trưởng Lý Quân nói.

Nói xong ông ta nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy dò xét cũng không hiểu, nói: “Tôi vẫn cho rằng hai người là một đôi, không nghĩ cậu ta cũng đã kết hôn rồi. Nếu cô đã tỉnh thì đứng lên hoạt động một chút đi, nếu như không có phản ứng gì khác lạ thì ăn thứ này vào.”

Vừa nói ông ta liền móc ra một viên thuốc sấp màu trắng, nói là trước khi Tô Mộc đi đã căn dặn.

Tôi nhìn viên thuốc sấp không khỏi cau mày, vợ Tô Mộc tìm anh ấy, chẳng lẽ là nói Lâm Yến Nhi?

Sau khi anh ấy xuất hiện tôi đã rất vui mừng, cũng không kịp hỏi chuyện của anh ấy và Lâm Yến Nhi. Anh ấy vì tôi mà kết hôn với Lâm Yến Nhi, sau đó lại đi tìm tôi hẳn Lâm Yến Nhi sẽ không vui.

Chẳng qua là, mặc dù biết anh ấy vì cứu tôi mới kết hôn cùng Lâm Yến Nhi, thi triển cấm thuật kia cùng chuyện kết hôn với Lâm Yến Nhi nhất định là có quan hệ gì đó, nhưng nghĩ đến anh ấy vừa cùng tôi làm chuyện kia đã ngay lập tức đi tìm Lâm Yến Nhi khiến trong lòng tôi rất không thoải mái, tựa như

đang bị tảng đá lớn đè ép.

Tôi nhận lấy viên thuốc sáp, nhét vào trong miệng, sau khi nuốt xuống liền hỏi đội trưởng Lý Quân nên làm gì bây giờ, có phải điều nhân viên tới đây bắt giữ người. Bây giờ hang ổ Cản Thi phái đã tìm được, Tam trưởng lão cũng đã gặp, chỉ cần bắt được hắn là oan khuất của tôi được rửa sạch.

Đội trưởng Lý Quân nghe thấy tôi hỏi liền có chút nghiêm túc, bây giờ Tô Mộc không có ở đây, bên cạnh chúng tôi chỉ còn một Lạt ma Tây Tạng, ông ta còn nghe không hiểu tiếng Hán.

Cũng may ông ta có thể thông qua ngôn ngữ cử chỉ bằng tay để có thể miễn cưỡng trao đổi cùng đội trưởng Lý, đội trưởng Lý chỉ chỉ về vị trí Cản Thi phái, hỏi bây giờ có thể quay lại bắt người không.

Lạt ma Tây Tạng nhìn thôn Cản Thi phái do dự một chút, sau đó gật đầu một cái.

“Lên đường, chúng ta hãy đi trước, nhân viên sẽ đến sau!”

Được Lạt ma Tây Tạng ủng hộ, đội trưởng Lý Quân lần nữa dấy lên lòng tin.

Cũng không biết là ông ta quá ngu hay thật sự không sợ chết, vừa nói cũng đã công Đào Nghị đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới tới cửa hang, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng người: “Không thể, chỗ đó không thể lại đi.”

Tiếng nói vừa dứt đã có một bóng người gầy gò đứng ở cửa hang, mặc một bộ áo bào tro, đỉnh đầu quấn một búi tóc, không phải Phong Thiên lão đạo thì còn là ai.

Ông ta đứng chắn ở cửa hang, tay cầm phát trần, vừa nói vừa đưa mắt nhìn tôi, đáy mắt hết sức phức tạp.

Sau đó ánh mắt ông ta chuyển qua nhìn Đào Nghị đang trên lưng Lý Quân, nhìn hai lần thấy đầu Đào Nghị được bao phủ bởi âm khí liền đi nhanh tới, móc ra một lá bùa màu vàng đưa vòng quanh đầu Đào Nghị hai vòng, miệng lầm bầm.

Lá bùa vàng tự cháy trong không trung, chao đảo mấy cái đã hóa thành một đồng tro bụi.

Sau khi tro bụi rơi xuống đất, Phong Thiên nhanh chóng móc ra một cái bát không nhặt tro bụi vào, sau đó lấy ra một chai nước suốt rót vào trong bát hòa với tro bụi, bịt lỗ mũi Đào Nghị rồi rót nước vào miệng anh ta.

Tôi thấy sau khi nước bùa vào trong cơ thể Đào Nghị thì đoàn âm khí bao quanh đầu anh ta cũng nhanh chóng tan đi, cả người Đào Nghị run lên, thật giống như mới tỉnh khỏi ác mộng vậy, mê mang nhìn chúng tôi, hỏi đã xảy ra chuyện gì. (Thêm "Gác Sách" khi tìm truyện để đọc bản ít lỗi chính tả hơn bạn nhé <3)

Lý Quân cùng Đào Nghị là đồng đội, thấy Đào Nghị đã tỉnh liền liên tục cảm ơn Phong Thiên, cũng không nói chuyện quay trở lại Cản Thi phái bắt người, kéo Đào Nghị sang một bên nói chuyện anh ta bị trúng tà ở Cản Thi phái.

- - -

Sant: Hẹn tối nay nhé mọi người³.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135-3

Sau khi giúp Đào Nghị xong, Phong Thiên đi thẳng tới chỗ tôi, nhìn tôi lúng túng cười cười, nói: “Tô... phu nhân, hiện tại thân thể cô có cảm giác thế nào? Có còn chỗ nào khó chịu không?”

“À... không có.” Tôi bị ông ta gọi là Tô phu nhân khiến mặt đỏ bừng, mặc dù biết chẳng qua là ông ta không biết nên xưng hô như thế nào nên mới gọi như vậy, nhưng tôi theo trực giác cảm thấy ông ta chắc chắn biết chuyện tôi và Tô Mộc làm tối qua mới có ý gọi như vậy.

Là tôi quá nhạy cảm.

Tôi đưa tay vuốt đầu một cái, đem chút tóc ít ỏi vuốt ra đằng sau, sau đó cẩn thận suy nghĩ tình cảnh bây giờ một chút.

Mặc dù bây giờ thất lưng tôi đang đau nhói nhưng cảm giác nóng bỏng như bị xa xít ăn mòn kia đã biến mất không còn tăm hơi, xem ra tối hôm qua Tô Mộc không lừa gạt tôi, anh ấy làm chuyện kia thật sự là vì cứu tôi.

Sau khi chắc chắn không bị sao, tôi bảo Phong Thiên không cần lo lắng, sau đó hỏi ông ta tại sao lại nói không thể quay lại ở Càn Thi phái nữa, có phải là do Tam trưởng lão kia quá lợi hại, ông ta sợ chúng tôi quay lại đó sẽ thua thiệt.

Phong Thiên lắc đầu một cái, gương mặt rất nghiêm túc, nói: “Càn Thi phái quả thật rất lợi hại nhưng không phải tôi sợ thực lực của các trưởng lão, mà trong Càn Thi phái có cất giấu một năng lượng nghịch thiên, cỗ năng lượng đó không phải người không phải quý, thực lực phi phàm. Tôi vừa tiến vào địa giới của Càn Thi phái đã được Tô tiên sinh ra lệnh đi vòng qua sau thăm dò, lục soát một lúc tự nhiên tôi bị trúng gì đó, ở trong cánh rừng bị quý đất*, vòng hai ngày một đêm mới ra được.”

*quý đất/ma đất: Bạn đi đến một địa điểm vắng người thì bỗng dưng không biết gì hết và đi lang thang trong vô thức. Khi tỉnh dậy, bạn đang ở một nơi âm u xa lạ. Dân gian gọi là hiện tượng “ma đất”.

“Quý đất?” Tôi không hiểu nhìn Phong Thiên một cái, thấy ông ta nói nghiêm túc như vậy còn tưởng ông ta thật sự gặp nguy hiểm gì, hóa ra chỉ là quý đất mà thôi. Đối với người không biết về quý hồn thì còn tưởng quý đất là chuyện đáng sợ, nhưng sau khi tu luyện âm khí tôi mới biết, quý đất căn bản là quý cấp thấp nhất, cho dù vừa mới tu luyện chưa được bao lâu thì quý mới cũng có thể làm được, nguyên lý chính là thả âm khí của mình đem nhốt tâm trí người mình muốn đất vào trong âm khí, tạo thành một không gian riêng.

Như vậy thì tâm trí kẻ đó bất kể di chuyển thế nào đều là đi lang thang trong không gian của mình, chỉ cần không phá vỡ âm khí kia thì sẽ không tỉnh táo lại được.

Nhưng đây là thuật pháp cấp thấp, cho dù với người có dương khí nặng cũng đã có thể chống lại huống chi là Phong Thiên.

Mặc dù ông ta có dáng vẻ cao ngạo nhưng cũng có bản lĩnh thật sự, từ chuyện Đồng Ngọc Thanh là có thể thấy được.

Thấy tôi lộ mặt khinh thường, Phong Thiên liền nóng nảy, giải thích: “Nói là quý đất nhưng cỗ khí tức kia cũng không phải là âm khí, tôi đã cố gắng phá nó nhưng cũng không phá được. Hơn nữa cỗ khí tức kia không sợ dương khí, hết sức khó dây dưa, nếu không phải lúc trời sắp sáng Tô tiên sinh chạy tới thả tôi ra thì sợ bên giờ tôi vẫn còn bị nhốt trong đó.”

Vừa nói nét mặt ông ta vừa hiện lên vẻ sợ hãi, hiển nhiên đã rất lâu rồi chưa gặp chuyện phải lúng túng như vậy.

Biết được Tô Mộc tới tìm ông ta tôi không nghi ngờ nữa, vội hỏi Tô Mộc trước khi đi có nói gì với ông ta không, đi đột ngột như vậy có nói khi nào sẽ quay lại không.

Nghe tôi hỏi về Tô Mộc, vẻ mặt bình thường mới được khôi phục của Phong Thiên lại lần nữa trầm xuống, lắc đầu một cái nói Tô Mộc không nói gì.

Tôi nôn nóng, nín ông ta lại, hỏi: “Thật sự Tô Mộc không nói gì?”

Không phải là tôi không tin lời ông ta, mà nhìn biểu hiện hoảng loạn của ông ta, rõ ràng là chột dạ khiến người ta không thể không nghi ngờ.

“Thật...”

Phong Thiên gật đầu nói, có điều ông ta không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, có lẽ bởi vì tu đạo, hoặc có lẽ đã lớn tuổi có địa vị quá cao, căn bản không cần phải dối gạt ai nữa cho nên ông ta không giỏi nói láo chút nào.

Nghe ông ta trả lời như vậy tôi trầm mặt xuống, nghiêm túc nhìn chằm chằm ông ta, ánh mắt như dao vậy, cũng không nói câu nào.

Chờ ông ta chủ động mở miệng.

Ông ta bị tôi nhìn khó chịu, muốn tránh né nhưng thấy quả thực tránh không thoát mới đẩy tôi ra, nói: “Được rồi, cô cũng đừng ép bản đạo. Nói thật cho cô, Tô tiên sinh căn bản là không đi.”

- Hết chương 125-

Sant: Tôi nay chỉ có 1 đoạn thôi nhé, trưa mai đăng bù tiếp nè. Mình vẫn đăng vào 3 khung giờ kia nhưng không đăng đều nữa, bởi thời gian từ trưa tới chiều khá gấp lại hay bận, dịch đủ 1 chương sợ không kịp nên buổi trưa sẽ đăng nhiều hơn các khung thời gian khác nha.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136-1

“Không đi? Vậy anh ấy đâu?” Tôi sững sốt một chút, hỏi Phong Thiên.

“Ngài ấy...” Phong Thiên lộ vẻ lúng túng, nhìn vào sâu trong sơn động.

Tôi cũng nhìn theo ánh mắt của ông ta, chỉ thấy sâu trong hang động một mảnh tối tăm lạnh lẽo, cái gì khác cũng không thấy.

“Chẳng lẽ ông định nói cho tôi, Tô Mộc còn ở đây?” Tôi chán chừ nói.

“Tô tiên sinh, ngài không nên trách bản đạo, người tu đạo không thể nói láo, nếu không sẽ tổn tới đạo hạnh...” Phong Thiên không trả lời tôi mà hướng về chỗ sâu trong hang động nói.

Nghe ý này của ông ta, Tô Mộc đứng là ở chỗ đó không thể nghi ngờ.

Tôi nôn nóng, mở đèn của điện thoại lên định đi sâu vào bên trong.

Nhưng tôi còn chưa kịp soi vào bên trong đã bị Phong Thiên nhào tới đập rơi điện thoại, vội la lên: “Không được tới! Cô như vậy sẽ hại chết Tô tiên sinh!”

“Vậy là có ý gì? Rốt cục anh ấy thế nào?” Ông ta cứ áp a áp ứng như vậy, còn thông đồng với Lý Quân lừa gạt tôi khiến tôi có dự cảm không tốt, cũng không chờ ông ta trả lời liền xông tới chỗ sâu trong sơn động.

Bên trong sơn động tương đối dài hẹp, càng đi sâu vào trong càng lạnh lẽo. Có điều động cũng không quá sâu, chỉ chừng 5 mét, không bao lâu tôi đã tới cuối động nhưng không thấy bóng dáng Tô Mộc đâu.

“Tô Mộc! Anh ra đây cho em, anh lại có chuyện gì gạt em, không thể nói một tiếng sao?” Tôi tức giận hét lên vào vách động.

Máng máng câu, sau lưng tôi rõ ràng lạnh hơn một chút, thật giống như có người ôm lấy tôi từ phía sau vậy.

Tinh thần tôi chấn động, gọi Tô Mộc một tiếng, xoay người.

Nhưng sau lưng tôi trống trơn, cũng không có bóng dáng Tô Mộc.

Thế nhưng hơi lạnh này hết sức quen thuộc, tôi lại có cảm giác rất khó hiểu, là Tô Mộc ở ngay trước mắt tôi.

“Tô Mộc, là anh sao? Anh ở ngay trước mặt em có đúng không, đi ra đi.” Tôi vừa hỏi vừa đưa tay ra thử chạm vào anh ấy, nhưng tay không chạm được vào gì cả, ngoại trừ không khí lạnh, không có gì cả.

“Đừng tìm, Tô tiên sinh đúng là ở trước mặt cô, nhưng lần này hồn phách ngài ấy bị thương nghiêm trọng, ban ngày đã không cách nào có thể hiện hình trước mặt cô.” Phong Thiên cũng vào theo tôi, nói.

“Hồn phách bị thương? Tại sao lại như vậy? Là bởi vì cứu ông sao? Cổ năng lượng kia là thứ gì mà lợi hại như vậy?” Tôi biết Tô Mộc ở ngay trước mặt tôi nhưng không có cách nào xuất hiện được khiến lòng tôi chua xót, nước mắt liền tràn ra theo má tôi lăn xuống.

Lúc rơi xuống tới bả vai tôi, giọt nước lại lơ lửng trong không trung, bất động, giống như có thứ gì đó trong suốt hững hờ.

Tinh thần tôi lại chấn động một cái: “Tô Mộc, là anh giữ lại nước mắt phải không?”

Tôi vừa hỏi vừa đưa tay trùm lấy giọt nước mắt ở phía trước, muốn chạm vào Tô Mộc.

Nhưng tay tôi quơ vào khoảng không, thậm chí ngay cả nước mắt cũng bị tay tôi mang theo.

Phong Thiên thấy tôi khóc, biểu tình càng khó coi, hiển nhiên ông ta cũng không thấy Tô Mộc, nhưng vẫn quay hướng về phía Tô Mộc nói: “Đúng là bởi vì cứu bản đạo, nhưng nguyên nhân chủ yếu là Tô tiên sinh đã hấp thu rượu lỗi bên trong cô ra. Rượu lỗi là chất Càn Thi phải chuyên dùng để luyện hóa thi lỗi, cho dù Tô tiên sinh mang lực cực âm cũng không thể chống cự được với thứ có dương khí mãnh liệt như vậy, cho nên hồn phách bị thương. Bây giờ hồn phách của ngài ấy không ổn định, phải tìm một an huyệt địa cực âm để đi vào, dùng âm khí tu bổ tổn thương của hồn phách mới có thể ổn định hai hồn, không để ngài ấy bị hồn phi phách tán.”

Phong Thiên nói xong, mặt lộ ra một ít áy náy, hạ người với vị trí gần tôi, lại nói: “Trước khi trời sáng Tô tiên sinh đã tìm được bản đạo, bảo bản đạo giữ bí mật, đưa cô về nơi an toàn trước rồi tới đến tìm ngài, không cho bản đạo đem chuyện này nói cho cô. Bản đạo không muốn nói dối cô đành phụ lòng Tô tiên sinh nhờ.”

--

Sant: Chúc mọi người ngủ ngon, trưa mai đọc nhiều hơn nha <3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136-2

Tôi quá đau lòng lại sinh tức giận, bây giờ lại không thể nhìn thấy Tô Mộc, thật muốn nhìn thấy anh ấy, tôi hận không đạp được cho anh ấy một cái.

Lần trước vì cứu tôi đã lên lên thi triển cấm thuật khiến mình gầy yếu, còn phải vội vã làm đám cưới với Lâm Yên Nhi, vì tôi mà hi sinh nhiều như vậy nhưng cái gì cũng không nói cho tôi.

Bây giờ lại thế, ngày hôm qua trước khi âu yếm chắc chắn anh ấy đã biết cứu tôi sẽ có kết quả là gì, bây giờ hôn phách cũng sắp không giữ được, còn lừa gạt tôi nói phải đi tìm Lâm Yên Nhi.

Anh ấy biết rất rõ ràng tôi để ý nhất chuyện anh ấy với Lâm Yên Nhi, còn cố ý dùng chuyện này để khiến tôi tức giận chính là để cho tôi tức giận mà không nghĩ thông được chuyện này.

Tôi giận đến mức sắp không thở được, nhưng với Tô Mộc tôi chẳng có cách nào, chỉ òa một tiếng khóc lớn.

Mơ hồ tôi cảm giác được có hơi lạnh chạm vào da mặt tôi, nhẹ nhàng giúp tôi lau sạch nước mắt.

“Tô phu nhân, bây giờ không phải là lúc để khóc, Tô tiên sinh đã khổ tâm an bài chính là để đảm bảo an toàn cho cô, Tam trưởng lão kia đã để mất tới cô, hơn nữa còn cô năng lượng thần bí kia, bây giờ tình cảnh của cô rất nguy hiểm. Bản đạo đưa cô rời đi trước, sau đó sẽ quay lại cứu Tô tiên sinh ra ngoài. Cô yên tâm, Tô tiên sinh cùng sư môn chúng tôi quan hệ không cạn, bản đạo sẽ không bỏ mặc ngài ấy.” Phong Thiên khuyên nhủ.

Sự kiên cường của ông ta tôi đã sớm không thấy, sau khi biết được thân phận của Tô Mộc lại giống như một người hầu vậy, ngoan ngoãn khác thường.

Tất nhiên tôi cũng biết bây giờ không phải là thời điểm nên khóc, nhưng Tô Mộc làm chuyện này khiến tôi rất tức giận, càng nhiều hơn là khiến tôi đau lòng. Tâm trạng ổn hơn, tôi cố gắng khống chế ưu tư, sau đó nói: “Không cần hai chuyện, bây giờ chúng ta mang Tô Mộc cùng đi ra ngoài không được sao?”

“Bây giờ không có đồ để Tô tiên sinh có thể gửi âm hồn vào, bản đạo mặc dù mang theo không ít đồ nhưng phần lớn là vật có dương khí để trừ tà, không thích hợp để chứa Tô tiên sinh, phải tìm một vật mang thuộc tính âm mới được.”

Nghe ông ta nói, tôi lập tức đem ngọc bội cùng thiên địa kích trong người đưa tới, nói: “Ông không có nhưng tôi có, ông xem hai thứ này có thể sử dụng không? Ngọc bội này có lực cực âm của Tô Mộc, thiên địa kích này mặc dù không có lực cực âm nhưng đã từng gắn qua cá âm, cũng là âm tính.”

Phong Thiên nhận lấy thiên địa kích, nhắm mắt cảm thụ một chút, lắc đầu một cái đem trả thiên địa kích lại cho tôi, nói thiên địa kích bởi vì không có lực cực âm khiến lúc này dương khí của nó quá nặng, bây giờ là vật thuần dương tính, trừ phi hút vào âm khí tương ứng, nếu không Tô Mộc đi vào trong nháy mắt sẽ hồn bay chôn vùi.

May mà khi ông ta sờ tới ngọc bội sắc mặt liền vui mừng, cẩn thận cảm thụ khí tức trong ngọc bội truyền ra, lộ ra nụ cười, nói ngọc bội có thể dùng.

Nói xong ông ta cung kính đặt ngọc bội ở góc đông nam trong sơn động, lấy ra ba nén hương đốt lên, ngồi xếp bằng xuống niệm chú.

Tôi nhìn bộ dáng đó của ông ta không khỏi nóng lòng, theo như nói ngọc bội là thuộc tính âm, Tô Mộc cũng thuộc về âm, vốn không cần phải phiền toái như vậy, trực tiếp lấy ngọc bội ra là Tô Mộc có thể chui vào. Nhưng bây giờ Phong Thiên có quy trình phức tạp như vậy, tôi mặc dù nhìn không hiểu được ông ta dùng thuật pháp gì nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được là ông ta đang giúp đỡ đem Tô Mộc vào trong ngọc bội.

Ngay cả khí lực để đem mình vào ngọc bội Tô Mộc cũng không có sao?

Tôi thấy màn này lòng đau thắt lại, nước mắt không ngừng quanh quẩn trong hốc mắt.

Tôi biết bây giờ không phải lúc để khóc, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Chờ sau khi hương cháy xong, Phong Thiên phui mờ một cái đứng lên, đem trả ngọc bội lại cho tôi, nói Tô Mộc đã ở bên trong, sau này ban ngày muốn đem ngọc bội theo thì không được để lộ ngọc bội ra ánh sáng, đến buổi tối mới đem lấy ngọc bội ra đặt dưới ánh trăng, để cho ngọc bội hấp thu tinh hoa từ ánh trăng, sau mấy lần Tô Mộc liền có thể hiện thân vào ban đêm.

Sau khi giải quyết xong những thứ này Phong Thiên lần nữa thúc giục tôi rời đi. Chắc chắn Tô Mộc đã ở trong ngọc bội, tôi thận trọng đem ngọc bội đặt ở vị trí gần sát ngực, đảm bảo ánh sáng không chiếu tới, sau đó gặt đầu một cái, đi theo Phong Thiên rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136-3

Lúc này bên nhóm Lý Quân cũng thấy được Cẩn Thi phái lợi hại, không dám tùy tiện hành động nữa, sau khi bàn bạc liền quyết định rút lui, trở về báo cáo với cấp trên rồi quyết định sau.

Bởi vì chính mắt thấy thi thể bị Cẩn Thi phái khống chế, mối hiểm nguy của tôi cũng được giải trừ, lúc trở về thái độ của nhóm Lý Quân với tôi đã tốt hơn nhiều.

Tôi không còn tâm tư để ý tới quyết định tiếp theo của bọn họ, dọc đường đi theo trở về cũng chỉ siết chặt ngọc bội trước ngực.

Ngọc bội lạnh buốt, khi siết nó thật giống như tôi lại có Tô Mộc ở bên người.

Vì có kinh nghiệm lúc đi, mọi người đi đường cũ quay về đều rất nhanh, không bao lâu sau đã về tới bên cạnh cái hồ lớn ngăn cách Cẩn Thi phái với thế giới bên ngoài.

Lần trước bị người Cẩn Thi phái bắt tới là ban đêm, không thấy rõ hồ này như nào, bây giờ quay lại lúc ban ngày tôi mới phát hiện hồ này không giống những hồ bình thường.

Nó trong suốt thấy đáy, một mảnh xanh biếc, thật giống như cả hồ là một khối phi thủy màu xanh lá cây, xinh xắn tươi đẹp.

Cho dù trong lòng tôi lo lắng cho Tô Mộc nhưng vẫn không cách nào kìm chế được sự mê mẩn cảnh đẹp trước mắt, thật giống như người bước tới tiên cảnh vậy.

Không chỉ tôi, những người khác cũng lần đầu tiên thấy mặt hồ này vào ban ngày, vẻ mặt cũng đầy say mê nhìn mặt hồ, giống như quên mất tất cả phiền não.

Giờ khắc này trong đầu tôi đều bị màu xanh kia chiếm lĩnh, đầu óc trống rỗng, trong lòng chỉ còn một chuỗi nghi vấn.

Tôi là ai?

Tôi ở đâu?

Tôi đang làm gì vậy?

Những nghi vấn này chợt lóe lên trong đầu tôi, sau đó liền hóa thành bọt nước. Câu trả lời cũng không quan trọng, chỉ cần có thể ở trong cảnh đẹp nơi này là đủ rồi, cho dù một giây kế tiếp chết không có chỗ chôn cũng không có vấn đề gì. Cảnh đẹp như vậy chỉ cần trong đời được thấy một lần thì dù mất cái mạng này cũng đáng giá.

Không chỉ một mình tôi nghĩ như vậy, đội trưởng Lý Quân đi đầu, cách mặt hồ cũng gần nhất, mặt mũi ông ta lúc nào cũng nghiêm túc nhưng lúc này tràn đầy vẻ si mê, thật giống như mặt hồ là chí bảo nhân gian, từng bước đi tới hồ giống như đang bước tới vùng đất thánh.

Theo sát phía sau chính là Đào Nghi, sau đó là Phong Thiên.

Tôi cũng đi theo phía sau bọn họ hướng tới hồ nước, kia nhất định chính là thiên đường.

Chớp mắt đội trưởng Lý Quân đã đi vào trong hồ, vừa đạp chân vào nước trên người ông ta có một tầng ánh sáng màu xanh lỏng lẻo, sau đó thân thể nhẹ nhàng, lại bay lên, hai chân đứng thẳng trên mặt nước, giống như đã luyện thành thủy thượng phiêu* vậy. (*Thủy Thượng Phiêu là võ học khinh công của Thiết Chưởng Bang, khi luyện thành đi lại trên nước như trên mặt đất)

“Ta thành tiên! Ta thành tiên! Ha ha!” Đội trưởng Lý Quân mộng ảo nhìn mình, sau khi chắc chắn mình có thể đi trên mặt nước liền vui sướng chạy như bay.

Thấy ông ta thành tiên tôi cực kì hâm mộ, không khỏi bước nhanh hơn.

Nhưng tôi chạy nhanh thế nào cũng không chạm được vào hồ nước, giống như có người ở đằng sau kéo tôi lại không cho tôi vào trong hồ.

Tôi có chút tức giận, lại có người ngăn cản tôi trở thành tiên.

Tôi quay đầu lại, cảm thiên địa kích chém tới.

Một giọng nói đột nhiên xuyên phá qua không khí, giống như đến từ ngoài không gian, đột nhiên xuất hiện bên tai tôi: “Nha đầu!”

Trong nháy mắt tôi bị âm thanh kia khiến cả người run lên, tỉnh mộng.

“Giao tiên? Ông...” Tôi khiếp sợ nhìn con vật khổng lồ trước mặt, sợ đến nỗi lời không thốt ra được.

Nó là rắn đen, chính là Giao tiên, không sai.

Bình thường hình dáng của nó luôn nhỏ thó, cho dù to lên cũng chỉ thành mãng xà dài hai ba thước mà thôi.

Nhưng bây giờ con rắn xuất hiện trước mặt tôi lại to lớn dị thường, đầu rắn đã to bằng người tôi, thân thể quanh quẩn ở phía sau, tôi thậm chí không thấy được đuôi rắn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137-1

Mà lúc này vẩy đen trên người nó cũng rất lóng lánh, giống như màu đen của đá quý. Thay đổi bất mắt nhất chính là đỉnh đầu của nó nho lên.

Trước kia đầu rắn chẳng qua là nhô ra một miếng thịt trơn bóng, nhìn qua có hình dáng hơi giống vương miện.

Bây giờ miếng thịt đã nhô ra rất rõ ràng, lớn gần bằng cánh tay tôi vậy, hình dáng đã hoàn toàn biến thành hình vương miện, nhìn qua rất ngang ngược, phong độ vương giả đập vào mắt.

“Ông đã hóa rồng sao?” Tôi theo bản năng hỏi.

Mặc dù bộ dáng này không giống với hình dáng rồng vàng tôi trong truyền thống Trung Quốc tôi hay thấy, nhưng loài rồng cũng chưa ai thấy tận mắt, ai biết được rồng thật sự có hình dáng như vậy hay không.

Ngược lại thấy Giao tiên như này, tôi cảm thấy nó đã là rồng.

Nghe tôi hỏi như vậy Giao tiên rất vui vẻ, cái miệng há ra như chậu máu, cười hắc hắc hỏi tôi: “Thế nào? Có phải có một cổ long khí từ trên người ta tràn ngập ra, ngăn cản cũng không ngăn nổi?”

Tôi thành thật cảm thụ một chút, lắc đầu nói: “Không phải long khí, là có chút khí chất vương giả, giống như ông là hoàng đế vậy, thiên uy khó ngăn cản.”

Tôi nói rất thành kính, không phải là tôi đang nịnh hót nó mà tôi thật sự có cảm giác này từ trên người nó, cho dù tôi không biết nó đã xảy ra chuyện gì nhưng trong tình huống này người mù cũng có thể nhận ra nó đã thay đổi rất lớn.

“Lão tử mặc dù không trực tiếp hóa rồng nhưng rơi vào yêu hồ cũng coi như là trong họa có phúc. Cổ yêu khí từ thân thể lão tử trào ra ngăn cản cũng không ngăn nổi, nếu không phải thân thể của lão tử chịu không nổi thì lão tử còn chưa chịu đi lên, qua một ngày một đêm yêu hạch của lão tử đã có thêm một viên, bây giờ đã là xà yêu thất hạch, không đúng, là xà vương! Có vương miện chính là chứng cứ. Lúc này thực lực của lão tử đã vượt qua loài rắn mạnh nhất trên thế giới, trở thành xà vương mới, từ nay về sau tất cả rắn gặp lão tử sẽ phải quỳ, phải nghe hiệu lệnh của lão tử!”

Giao tiên nói đến đây, đuôi rắn khổng lồ còn cố ý sờ sờ vào vương miện trên đỉnh đầu, như là sợ không ai thấy.

Tôi lại gạt đầu một cái, có điều nó vừa mới nhắc tới yêu hồ tôi mới nhận ra hồ kia có vấn đề, vừa rồi là tôi bị trúng tà của hồ đó.

Nghĩ tới đây tôi vội vàng nghiêng đầu nhìn, phát hiện mặt hồ xanh thẳm đang sủi bọt, giữa mặt hồ trong xanh kia có một người nằm, chính là đội trưởng Lý Quân. Ông ta nằm dạng hai chân hai tay trên mặt hồ, hai mắt nhắm nghiền, bên người quanh quẩn một làn khói xanh, hiển nhiên đã chết!

Tôi sợ hết hồn, lập tức gọi to đội trưởng Lý một tiếng, giờ phút nguy hiểm đó ngoại trừ tôi ra thì những người khác vẫn còn chìm đắm trong ảo cảnh, Đào Nghị đi theo sau lưng đội trưởng Lý, chân đã đến mép bờ hồ.

Mà trên mặt anh ta tràn đầy say mê, căn bản không nhìn thấy thi thể của đội trưởng Lý Quân ở trước mặt.

Tôi lập tức gọi to Đào Nghị một tiếng, thật nhanh chạy tới kéo anh ta lại, liều mạng lay thân thể anh ta, bập tãi để cho anh ta tỉnh lại.

Nhưng bất kể tôi gọi thế nào thì Đào Nghị vẫn đầy say mê nhìn mặt hồ, cơ thể vẫn thẳng bước hướng về phía hồ. Sức lực của tôi không lớn, rất nhanh đã bị anh ta hất tôi ra, chân đã giờ lên trên mặt hồ.

Tôi nóng nảy, gọi Giao tiên hỗ trợ đánh thức những người này.

Nó có thể thức tỉnh tôi thì tất nhiên cũng có thể thức tỉnh người khác.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137-2

Nhưng Giao tiên không chút nào tỏ ý sẽ giúp tôi, cuộn thành một đoàn ở bên, nói: “Ngăn bọn họ làm gì, cứ để cho bọn họ vào đi thôi. Người vốn là tinh hoa của trời đất, là thứ hoàn mỹ nhất trời đất tạo thành, người đi vào có thể bồi bổ yêu hồ, để cho yêu khí của yêu hồ càng lớn, bọn họ đi vào là tốt.”

“Nếu như vậy ông thức tỉnh tôi làm gì?” Tôi không nghĩ tới ở thời khắc máu chốt này Giao tiên lại làm trái ý tôi, chỉ có thể sử dụng hết sức bình sinh ngăn cản Đào Nghị, nghiêng răng nói.

“Cô là người trợ tiên của tôi, dĩ nhiên không giống với bọn họ.” Giao tiên nói như chuyện đương nhiên.

Tôi không thể làm gì nó, chỉ có thể nấn nỉ nó một phen nhưng cũng không có hiệu quả, cuối cùng tôi đành phải uy hiếp nó, nói nếu như nó thấy chết mà không cứu thì tôi cũng theo bọn họ cùng nhau nhảy vào bồi bổ yêu hồ.

Giao tiên căn bản không tin lời tôi nói, nhưng nó nhìn thấy tôi có dáng vẻ kiêu gì cũng phải cứu những người này, phỏng tai thờ phỉ phò mắng tôi, sau đó cái đuôi lớn quét qua một cái hất bay Đào Nghị cùng Phong thiên xa mười mấy thước, đập vào trên cây ngã xuống.

Lực va chạm quá mạnh, sau khi hai người ngã xuống đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi.

Tinh thần tôi căng thẳng, hỏi Giao tiên: “Ông làm gì vậy?”

“Đánh thức bọn họ. Không đau kịch liệt sao bọn họ có thể tỉnh lại? Không phải ai ta cũng dùng yêu lực để cứu.” Giao tiên hừ lạnh một tiếng, bắt mạch nói.

Cũng may nó không lừa tôi, lời của nó vừa dứt đã thấy Phong Thiên hít sâu một hơi, mặt đầy thống khổ tỉnh lại, nằm trên mặt đất thật lâu mới từ từ đứng lên.

Sau khi Phong Thiên tỉnh lại, Đào Nghị cũng từ từ tỉnh lại.

Anh ta đau tới nghiêng răng lại, có điều cũng may mắn, tình trạng so với Phong thiên còn tốt hơn nhiều.

Bọn họ sau khi tỉnh lại mặt vẫn đầy mê mang, nhìn tôi kỳ quái.

Thấy con rắn lớn bên cạnh tôi, Đào Nghị vừa mới tỉnh lại liền kêu lên một tiếng, từ từ ngã về sau, lại ngất đi.

Phong Thiên ngược lại không bất tỉnh, nhưng biểu tình của ông ta so với Đào Nghị không tốt hơn là mấy, mặt nhìn Giao tiên đầy khiếp sợ, con ngươi sắp rớt ra ngoài, lắp bắp nói: “Rắn... Xà vương?”

“Phải.”

Được Giao tiên đáp lại, ‘uych’ một tiếng, hai chân Phong Thiên trực tiếp quỳ xuống, dập đầu mấy cái.

Tôi cùng Giao tiên sững sốt một chút, nhìn Phong Thiên không hiểu.

Ông ta dập đầu rất hăng hái, không có chút ý nào là muốn dừng lại. Cuối cùng vẫn là Giao tiên không nhịn được, đưa đuôi đỡ ông ta lên, hỏi ông ta dập đầu là ý gì.

“Cầu ngài thu tôi làm người trợ tiên của ngài, chỉ cần ngài nguyện ý cho tôi làm người trợ tiên của ngài thì muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần ngài sau này khi phi thăng hóa rồng có thể mang theo bản đạo.” Phong Thiên nói, cặp mắt tràn đầy nóng bỏng nồng nhiệt nhìn Giao tiên.

Giao tiên ngưng một lát, đôi mắt lớn như chuông đồng nhìn Phong Thiên, lắc đầu một cái, nói: “Người không xứng.”

Nói xong nó đảo đuôi rắn, thân thể cuộn lại di chuyển như một con ốc khiến núi rừng xung quanh kêu ầm ầm. Thân mình rắn nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn lại như bình thường, trở lại trên cổ tay tôi.

Phong Thiên tròn mắt nhìn Giao tiên, thấy nó thu nhỏ lại chạy tới cổ tay tôi, ông ta lập tức xông lại cầm lấy tay tôi, hai mắt nhìn chăm chăm vào cổ tay.

Thấy dấu ấn Giao tiên trên cổ tay, gương mặt vẫn còn bùng bùng trông đợi vừa rồi nhảy mất biến thành một mảnh tro tàn, sững sờ buông tay tôi, lầm bầm nói: “Không thể nào, cái này không thể nào. Sao có thể chứ, tất cả cơ duyên tốt đều để một mình cô chiếm cứ, thật trái đạo trời, đây là trái đạo trời!”

Ông ta vừa nói, giống như không chịu nổi dả kích lớn, một đường lui về sau, cuối cùng thất hồn lạc phách ngã ngồi xuống đất, ánh mắt nhìn tôi hết sức phức tạp, giống như mọi giá trị đều bị lật đổ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137-3

Tôi dĩ nhiên biết tại sao ông ta lại biến thành như vậy. Lần trước khi tôi gặp ông ta Giao tiên không xuất hiện, cho nên ông ta không biết chuyện Giao tiên, lúc ấy chỉ vì trên người tôi có âm khí khiến ông ta vô cùng hâm mộ mới có tâm tư muốn thu tôi làm đệ tử, nói là thiên phú của tôi rất cao.

Hiện khi biết Giao tiên lại chọn tôi làm người trợ tiên, bất kỳ là lực cực âm hay là Giao tiên, ở trong giới huyền học này đều hết sức hiếm thấy, huống chi bây giờ Giao tiên còn biến thành xà vương, cách hóa rộng chỉ còn một bước xa, là chí tôn trong thiên hạ của tất cả các loài rắn, có thể trở thành người trợ tiên của nó, có rắn vương luôn bảo vệ ở bên người thì gọi là cấp bậc gì?

Cũng khó trách vừa rồi ông ta lại kích động cầu Giao tiên để cho ông ta làm người trợ tiên như vậy, có lẽ không chỉ Phong Thiên mà bất kỳ người trong giới huyền học thấy Giao tiên cũng sẽ kích động phát điên.

Thấy ông ta ưu tư không bình phục lại tôi cũng không để ý an ủi ông ta, mọi suy nghĩ đều chú ý tới thân thể đội trưởng Lý ở trong hồ.

Mặc dù suốt đường đi ông ta chưa bao giờ cho tôi một sắc mặt tốt nhưng ông ta là người chính trực, rất có chính nghĩa, cứ như vậy chết chìm trong hồ quả thực tôi không cam lòng, liền chạy đến bờ hồ thử vớt ông ta lên.

Nhưng tôi vừa đến gần bờ hồ thì Giao tiên đã gọi tôi lại, nghiêm lệnh cấm tôi tới gần hồ kia thêm nữa, nói hồ kia là một yêu hồ có yêu khí rất mạnh, tính mê muội đối với con người vô cùng lớn. Đừng nói là tôi, kẻ cả người có đạo hạnh cao thâm tới xác suất bị mê hoặc cũng vô cùng lớn, chỉ cần cơ thể con người tiếp xúc với nước trong hồ cũng sẽ bị yêu khí xâm nhập, bồi bổ yêu hồ, không ai có thể thoát khỏi.

Cũng khó trách Căn Thi phải lại chọn nơi này, bên ngoài có một yêu hồ bảo vệ, được thiên nhiên che chở như vậy người ngoài căn bản đừng mong vào được.

Tôi không khỏi cau mày, hỏi phương pháp đi qua hồ như nào, nó là yêu, hẳn có phương pháp mới đúng, huống chi ngày hôm trước người Căn Thi phải đúng là mang tôi đi xuyên qua yêu hồ.

Nghĩ tới đây tôi chợt nhớ tới cái cây kia, lập tức chạy tới tìm kiếm trên cây ven hồ.

Chưa kịp làm gì Giao tiên đã thở dài ngăn tôi lại, nói: “Đừng tìm kiếm vô ích, cho dù cô tìm được cây kia thì ban ngày cũng không qua được sông. Ở đây ban ngày yêu khí sôi sục, trừ yêu ra những thứ khác chỉ cần đi vào sẽ chết, hơn nữa sau khi chết hồn phách sẽ bị yêu khí giam cầm trong thi thể, trọn đời không được siêu sinh. Chỉ sau mười hai giờ khuya, âm khí lên cao áp chế yêu khí, cùng yêu khí đặt tới điểm thăng bằng mới có thể đi qua hồ.”

“Không còn cách nào khác sao?” Tôi vội kêu lên, bây giờ Tô Mộc bị thương nặng, hồn phách không yên, không còn thời gian để trì hoãn nữa. Mặc dù nơi này âm khí rất nồng đậm nhưng đây dù sao cũng là địa giới của Căn Thi phải, không an toàn, nếu như gã Tam trưởng lão xảo trá kia bắt được, đừng nói tới cứu Tô Mộc, ngay cả tôi cũng phải chết ở chỗ này.

Giao tiên thấy tôi vội vàng, ánh mắt ti hí như hạt đậu đen nhìn tôi, toét miệng cười một tiếng, nói: “Nha đầu, phương pháp qua hồ cũng không phải là không có, nhưng ông nội giao tiên của ngươi không thể chịu khổ không công được, ta mang ngươi qua sông có lợi ích gì không?”

“Bất cứ thứ gì, chỉ cần tôi có thể cho tôi cũng đồng ý với ông!” Thấy chuyện có thể cứu vãn mắt tôi liền sáng lên, nói.

“Lão tử bây giờ đã là Giao tiên thất hạch, yêu lực ổn định rất nhiều, sau này có thể biến thành hình người trong thời gian dài. Chẳng qua lão tử như thế kia người cũng biết, chờ sau này đi ra ngoài người cho lão tử bắt con hồ ly tinh trắng kia, để lão tử nuốt là được. Khi lão tử gặp chuyện bị tiểu nha đầu nó đuổi như đuổi trẻ con, bây giờ lão tử cũng không thể để cô ta yên được.” Giao tiên nói.

“Ông nói tới Diệp Nhu?” Tôi hỏi, nghe nó nói tôi mới nhớ bên ngoài còn có con hồ ly tinh chờ.

“Phải, hồ tộc giỏi nhất biến hóa, cho nên chỉ một tiểu yêu nhị hạch cũng có thể biến thành cô gái đẹp lừa dối con người. Chờ lão tử ăn nó, hấp thu yêu hạch của nó thì lão tử cũng có thể biến thành một người đẹp trai, đến lúc đó đi ra ngoài tán tỉnh quý nữ, hẹn một đứa nuốt một đứa, không bao lâu lão tử có thể phi thăng hóa rồng...”

Thấy Giao tiên càng ngày càng đi xa, tôi không thể làm gì khác hơn là chen vào lời nó: “Chuyện đó sau khi ra ngoài hãy nói, trước tiên ông đem chúng tôi ra là được.”

--

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138

“Các ngươi?” Giao tiên sững sốt một chút, mắt rần chớp hai cái.

“Sao?” Tôi thấy phản ứng này của Giao tiên liền có dự cảm xấu.

Quả nhiên, Giao tiên lắc đầu nói: “Ta nghĩ đủ cách, sống chết cũng chỉ có thể mang một mình ngươi đi ra ngoài, những người khác chỉ có thể chờ đến tối dựa theo phương pháp của Cẩn Thi phái đi ra, cái này cho dù điều kiện gì cũng không khác được, ngươi có bắt mười tám con hồ yêu cho ta cũng vô ích.”

“Tại sao?” Tôi không hiểu, mặc dù không có ấn tượng tốt gì với Phong Thiên, nhưng dù sao mọi người cũng là vì chuyện của tôi mà tới đây, bây giờ đội trưởng Lý Quân đã chết, tôi không thể vứt bỏ bọn họ ở lại.

Huống chi sau khi đưa Tô Mộc rời khỏi đây cụ thể nên làm cái gì thì tôi vẫn còn trông cậy vào Phong Thiên ở bên chỉ bảo.

“Bởi vì cô là người trợ tiên của Giao tiên, có nó sống chung lâu trên người tự nhiên cũng mang chút yêu lực, như vậy Giao tiên có thể làm phép che chở cô là có thể lừa gạt được yêu hồ. Còn chúng ta là phạm phu tục tử, dương khí trên người quá nặng, yêu khí của Giao tiên căn bản không cách nào che giấu cho chúng ta cho nên nhất định không qua được yêu hồ.” Không đợi Giao tiên nói, Phong Thiên đã giải thích.

Nói xong, ông ta cũng rất thản nhiên, khoát tay một cái với tôi, nói tôi không cần lo lắng cho ông ta, đầu gì ông ta cũng có chút thực lực, đối phó với mấy tiểu lâu la của Cẩn Thi phái không thành vấn đề, chỉ cần chống đỡ đến tối là ông ta có thể mang Đào Nghi đi ra ngoài.

“Vậy những người khác thì sao?” Tôi thấy Phong Thiên đã có dự tính trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Ông ta quả thật có bản lĩnh, không cần quá lo lắng, nhưng tôi nhớ rõ khi bọn họ đi vào còn mang theo vài viên cảnh sát có vũ trang, kết quả bây giờ chỉ còn lại Phong Thiên cùng Đào Nghi, những cảnh sát khác một bóng người cũng không thấy.

Bị tôi hỏi, sắc mặt Phong Thiên có chút ngưng trọng, thở dài, nói những cảnh sát khác đều không thể giữ được. Bọn họ cho dù mang theo vũ khí thì đối với cương thi trong Cẩn Thi phái mà nói không khác gì phụ nữ và trẻ con tay không tác sát.

Ông ta nói xong lại lắc đầu một cái, tiếc cho bọn họ, sau đó nói không sao, ông ta đã làm siêu độ cho những cảnh sát kia, đảm bảo kiếp sau bọn họ sẽ được may mắn.

Người đã chết, Phong Thiên có thể làm cũng chỉ như vậy mà thôi.

Tôi không khỏi có cái nhìn khác với ông ta. Lần trước gặp Phong Thiên, tôi chỉ cảm thấy ông ta là đạo sĩ tham thiền, mặc dù có chút bản lĩnh như vậy nhưng rất cao ngạo, xem thường người khác. Không nghĩ tới ông ta cũng sẽ chủ động siêu độ vì người khác, người ngoài không hề biết. Tôi đi theo Tô Mộc lâu cũng biết siêu độ cho vong hồn là một việc vô cùng cực khổ, nếu như vong hồn có oán khí lớn không muốn bị siêu độ thì còn có thể khiến ta bị thương nguy hiểm. Thậm chí có thể sẽ bị vong hồn phản siêu độ, đem hồn phách người sống tới sinh môn, sau đó vong hồn chiếm cứ thì thể người siêu độ còn để lại, tiếp tục trở lại cuộc sống.

Loại hành động này trong đạo gia còn có một cái tên gọi riêng, gọi là đoạt xác, ban đầu bà nội Trịnh Lâm cũng từng hy vọng dùng phương pháp đoạt xác để làm sống lại Trịnh Lâm.

Chuyện này tạm thời không đề cập tới, chắc chắn không cách nào đưa Phong Thiên đi cùng, tôi liền hỏi Giao tiên có biện pháp nào có thể đảm bảo an toàn cho bọn họ không. Đầu sao vừa rồi Giao tiên quát bọn họ thật mạnh, Phong Thiên cùng Đào Nghi cũng bị ối ra không ít máu, tình hình này cho dù Phong Thiên có bản lĩnh thì ở lại chỗ này cũng không thể an toàn được. Người Cẩn Thi phái rất đông, nếu bọn họ thực hành xa luân chiến* với Phong Thiên thì Phong Thiên lợi hại hơn nửa cũng không ngăn được. (*xa luân chiến: lần lượt vào đánh)

Giao tiên nói cái này không thành vấn đề, mặc dù không thể đem bọn họ ra khỏi yêu hồ nhưng nó có thể tạo ra một địa phương nhỏ ở bên cạnh yêu hồ, chỉ cần Phong Thiên đợi ở trong khu vực đó thì sẽ an toàn, cho dù người Cẩn Thi phái tới cũng không dám đến gần, nếu không sẽ bị trúng yêu thuật của yêu hồ.

--

Sant: Như lần trước đã nói, sắp tới mình đăng tập trung vào buổi sáng nha, còn buổi tối sẽ đăng ít thôi nè:-s. Hẹn gặp các bạn vào ngày mai <3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138-2

Biện pháp này của nó rất tốt, tôi lập tức thúc giục Giao tiên mở kết giới* ra.

*kết giới: Ma pháp trận, ma pháp viên, vòng tròn ma thuật hay kết giới là một không gian bảo vệ mang tính tâm linh, phép thuật.

Quả thật nó hấp thu không ít yêu khí, nghe thấy tôi giục liền khoan thai đi xuống tới ven hồ, dùng cái đuôi vẽ một vòng, sau đó miệng rắn mở ra, bụng run run phun ra một đoàn yêu khí màu xanh.

Yêu khí kia cũng vô cùng thần kỳ, sau khi bị giao tiên phun ra liền phiêu tán ở xung quanh rồi bay tới bên bên trong vòng tròn, giống như bị một vật vô hình ngăn cản vậy, quanh quẩn bên trong không ra được. Sau khi Giao tiên phun đủ nhiều yêu khí, bên trong vòng tròn tạo ra một cột màu xanh hình tròn, giống như một phòng nhỏ được đặc chế vậy.

Sau khi tạo xong, Giao tiên để Phong Thiên và Đào Nghị chui vào. An trí tốt cho hai người bọn họ, thân thể Giao tiên nháy mắt trở nên lớn, miệng như chậu máu há to một hóp ngậm tôi lên rồi nhay vào yêu hồ, thật nhanh bơi về phía trước.

Tôi sợ thất thanh hét chói tai, rất sợ Giao tiên nuốt tôi vào bụng, sợ hơn là lỡ tôi tiếp xúc với nước trong hồ sẽ bị biến thành như đội trưởng Lý Quân.

Cũng may Giao tiên coi như cho tôi mặt mũi, mặc dù ngậm tôi vào miệng nhưng chiếc răng sắc bén nhọn dài kia không cắn phải tôi mà đặt tôi ở giữa hai cái răng, còn để cho tôi nắm tay vào hai cái răng để giữ thăng bằng.

Trước mặt tôi không biết từ lúc nào hình thành một con gió lốc tạo ra một vùng nước xoáy phát ra tiếng vù vù. Bởi vì có con gió lốc này, nước trong yêu hồ lập tức bị tách ra cuộn vòng quanh chúng tôi.

Mấy giây sau Giao tiên đã mang tôi bơi qua yêu hồ, đến bờ bên kia.

Sau khi lên bờ Giao tiên nhả tôi ra, lần nữa lại biến nhỏ lại quấn quanh cổ tay tôi, giục tôi thực hiện lời hứa cho nó đi bắt hồ ly tinh kia.

Tôi hơi cuống cuống, bây giờ hồn phách Tô Mộc không yên, vẫn còn ẩn nấp trong ngọc bội của tôi, tôi muốn tìm một nơi đất có cực âm để bỏ Tô Mộc vào, tôi đồng ý giúp Giao tiên bắt Diệp Nhu cũng sẽ không nuốt lời, không thể làm gì khác liền tìm một không có ánh mặt trời, thận trọng lấy ngọc bội ra kiểm tra tình trạng của Tô Mộc.

Sau khi hồn phách Tô Mộc chui vào ngọc bội đã biến nhỏ bằng ngón tay út, anh ấy nằm ở giữa ngọc bội, hai mắt nhắm nghiền, mơ hồ còn có thể thấy chân mày của anh ấy nhăn lại.

Nhất định bây giờ anh ấy đang rất thống khổ, may mắn có ngọc bội bảo vệ nên trạng thái hồn phách của anh ấy bây giờ tương đối ổn định, sẽ không phát sinh tình huống gì.

Chắc chắn Tô Mộc có thể chống đỡ được, tôi vội vàng thu ngọc bội lại, bước nhanh hướng về phía doanh trại, định tìm đến Diệp Nhu tốc chiến tốc thắng.

Nhưng tôi còn chưa kịp về tới doanh trại đã nhìn thấy hướng đó bốc lên một cột khói đen nồng nặc, giống như có thứ gì đó bị cháy. Lòng tôi trầm xuống, sợ có biến cố gì liền chạy nhanh hơn.

Sau khi đến doanh trại, cột khói đen kia quả nhiên là từ doanh trại phát ra, hai cái lều được dựng trước khi đi đang cháy hừng hực, tất cả đồ đạc đều bị đốt thành tro bụi.

Tôi cau mày, vội vàng tiến đến tìm kiếm Diệp Nhu cùng hai viên cảnh sát kia.

Đi vòng quanh doanh trại mấy vòng, tôi vừa hét vừa gọi nhưng không có bất kỳ lời đáp lại nào, thậm chí ngay cả dấu vết họ rời đi cũng không thấy.

“Nha đầu, người nhìn kia.” Ngay khi tôi không thu hoạch được gì thì đột nhiên đuôi rắn của Giao tiên chỉ về một hướng.

Tôi nhìn theo hướng nó chỉ liền phát hiện một vật đen thùi lù, nhìn qua tương tự như hình người, đã bị đốt thành than đen.

Không thể nào...

Tôi thầm kêu khổ trong lòng, cũng may bây giờ là ban ngày, tôi lấy hết can đảm đi tới cẩn thận lật hình người đã bị đốt thành than kia.

Thi thể đã bị đốt không còn rõ bộ dáng nhưng hình dáng chân tay còn rất rõ ràng, trên người còn lưu lại một miếng vải nhỏ màu xanh quân phục, là đồng phục của cảnh sát.

Người chết đó là một viên cảnh sát.

Tìm được viên cảnh sát này, tôi lập tức tìm theo cùng hướng đó, chắc viên cảnh sát còn lại cũng không sống nổi.

Quả nhiên, đi chưa được mấy bước tôi đã nhìn thấy một thi thể viên cảnh sát khác, chết cực kỳ bi thảm, thi thể anh ta còn nguyên tư thế giãy giụa đang chạy trốn, cánh tay giơ lên không trung đã cháy thành than, dường như nói chạm vào, gió thổi qua một cái cũng đã rơi xuống những mảnh vụn.

Bên trên thân cây trước mặt anh ta, cũng chính là hướng cánh tay anh ta chỉ, có một chữ Khẩu (miệng).

Hiển nhiên là viên cảnh sát để lại trước khi chết.

Khẩu? Có ý gì?

Anh ta muốn nói tới cái gì? Hung thủ giết chết anh ta là Diệp Nhu?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138-3

Điều này không còn phải nghi ngờ, chỉ có ba người bọn họ ở lại, trong đó Diệp Nhu là hồ yêu, hung thủ ngoài cô ta ra còn có thể là ai?

Nhưng cô ta phí hết tâm tư để được vào tổ chuyên án, đi theo tới đây lại không chịu vào Cán Thi phái, rốt cuộc là có mục đích gì, tại sao lại thiếu chết hai viên cảnh sát này?

Tôi đột nhiên vô cùng tức giận, hôm cô ta thừa dịp Giao tiên gặp chuyện không may mà đuổi bắt thì tôi vẫn không cảm thấy có vấn đề gì, dấu sao hồ ly bắt rắn ăn là lẽ tất nhiên, ngoại trừ Giao tiên cùng phe với tôi là yếu tố bên ngoài, còn đầu hành động của cô ta cũng không có gì là không ổn, đó chỉ là bản năng của sinh vật trong tự nhiên.

Nhưng cô ta đã biến thành người thì nên tuân thủ quy của loài người, lạm sát kẻ vô tội như vậy còn ra thể thống gì?

Hơn nữa tại sao cô ta lại phải giết hai viên cảnh sát, chẳng lẽ họ phát hiện ra thân phận hồ yêu của cô ta?

Tôi vừa suy đoán vừa phần bực đi về phía trước tìm phương hướng Diệp Nhu chạy trốn.

Nhưng mới đi được hơn năm mươi mét, lượn quanh một mô đất nhũ sau sườn núi tôi liền tròn tròn mắt.

Bởi vì tôi nhìn thấy thi thể Diệp Nhu.

Chính xác mà nói, đó là thi thể hồ yêu, nằm trên đất kia là con hồ ly trắng. Thi thể đã cứng lại, thi thể không bị thiêu hủy, nhưng kỳ lạ chính là không thấy bất cứ vết thương nào trên cơ thể, cũng không có điều dị thường nào.

Nó cứ như vậy nằm trên đất, giống như đang ngủ vậy, nhưng đã sớm không còn thở.

Tôi hơi bối rối, nhìn thi thể hồ yêu có chút không hiểu, lại nhìn Giao tiên, ý hỏi nó phải làm gì bây giờ.

Giao tiên cũng mặt đầy vỡ mộng, sững sờ nhìn thi thể hồ yêu thật lâu mới kêu to một tiếng đầy bi thống, giống như mẹ chết vậy, nói thù của nó còn chưa báo đối thủ đã chết, yêu hạch cũng không thấy, kẻ nào đã ra tay trước nó.

Nó vừa kêu khóc vừa chửi mắng, nói có người cướp yêu hạch của nó, hại nó không có cách nào biến thành anh đẹp trai.

Tôi không có hứng thú với chuyện nó có thể biến thành trai đẹp hay không, nhưng trong lòng tôi xuất hiện sự lo lắng bất an mơ hồ khó hiểu.

Sau khi thấy thi thể hai viên cảnh sát kia tôi đã nghĩ hung thủ là hồ yêu, hơn nữa viên cảnh sát còn viết chữ lên thân cây, rõ ràng muốn viết tên Diệp Nhu. (Chữ khẩu 口 là ký tự đầu để viết Diệp Nhu 叶柔)

Nhưng bây giờ Diệp Nhu cũng đã chết, cô ta không thể giết hai cảnh sát xong rồi tự sát đi, tất cả những thứ này chứng tỏ hung thủ là kẻ khác.

Nói thật, mặc dù tôi rất thương cảm cho hai viên cảnh sát bị chết thảm kia nhưng lúc này tôi không có tâm tư giúp họ tìm hung thủ, mất công sức cho bọn họ.

Nhưng nếu như trong chuyện này có hung thủ khác thì lại có vấn đề khác, hung thủ có thể khiến một hồ yêu chết lặng lẽ không phản kháng thì hẳn phải có thực lực rất mạnh, hẳn có thể giết chết yêu hồ cướp đi yêu hạch thì liệu có phải hẳn cũng sẽ ra tay với Giao tiên.

Giao tiên có phải là đối thủ của nó không?

Tôi đang suy nghĩ thì thân mình Giao tiên đang quán quanh cổ tay tôi run lên, kéo theo tâm trí tôi cũng lập tức bị kéo căng. Tôi cùng Giao tiên tâm ý tương thông, bản năng sinh vật của nó rất nhạy bén, cảm giác này chứng nó nhất định nó nhận ra nguy hiểm đang tới gần.

Trong chớp mắt, không cần Giao tiên nói tôi liền lăn một vòng đến sau gò đất, tìm một thân cây để trốn.

Tôi vừa trốn kĩ thi trên sườn núi đứng vị trí tôi vừa đứng liền vang lên tiếng bước chân rầm rầm.

Mấy tên Cận Thi phái đều mang theo bên cạnh mình một tên cương thi, vừa trò chuyện vừa đi về hướng ổ Cận Thi phái.

Trên người cương thi bên cạnh bọn chúng còn đang chia ra công các thi thể, hẳn đệ tử của Đại trưởng lão vừa mới tìm được các thi nguyên tốt mang về.

--

Sant: Thấy có bạn mới sinh em bé ở Hàn nửa đêm vẫn hóng nên mình đăng sớm, chúc mừng bạn mẹ tròn con vuông nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Trúng tà

Thấy là bọn chúng, tôi với Giao tiên đều thở phào nhẹ nhõm, thực lực của bọn chúng kém, coi như phát hiện ra chúng tôi thì bằng bản lãnh của Giao tiên bây giờ chắc có thể dễ dàng giải quyết bọn chúng.

Chờ giây lát bọn chúng liền đi xa.

Chắc chắn không thấy hạch của yêu hồ đã chết, chúng tôi cũng không ở lại chỗ này nữa, cánh rừng này cách quốc lộ bên ngoài còn rất xa, để tiết kiệm thời gian tôi xin giao tiên biến to nửa ngày để đưa tôi đi ra ngoài.

Giao tiên không ăn được hạch yêu hồ nên rất khó chịu, bắt tôi hứa sau này ra ngoài phải bắt nhiều quý cho nó bồi bổ mới đồng ý đưa tôi ra ngoài.

Ra tới quốc lộ tôi mới phát hiện một vấn đề khác.

Lúc chúng tôi tới là nhóm cảnh sát đưa tới, bây giờ chỉ một mình tôi đi ra, hơn nữa tôi lại không có chìa khóa xe, dù xe đậu ở ven đường thì tôi cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn không vào được.

Con đường này hết sức heo lánh, không vào điểm du lịch nào, nhìn qua nhìn lại không thấy bóng xe cộ đi qua.

Ra tới quốc lộ, để không hù dọa người khác, Giao tiên đã lui về cổ tay tôi, biến thành hình xăm rắn đen.

Tôi rất lo lắng cho tình trạng của Tô Mộc, không chờ được có xe đi ngang qua liền theo hướng lúc trước tới đi bộ ngược lại.

Đi một lần đã hơn hai giờ, mặt trời càng ngày càng ngả về hướng tây, cũng nhanh xuống núi, trong lòng tôi càng nôn nóng, lo lắng một hồi khi trời tối chỉ có mình tôi là thân dân bà yếu ớt trong núi có thể bị nguy hiểm gì hay không.

Nhưng tôi rất nhanh phát hiện ra tôi đã quá lo lắng, bởi vì suy nghĩ này vừa xuất hiện không lâu thì tôi chợt nghe thấy từ sau có tiếng xe lao tới vùn vụt.

Tinh thần tôi chấn động một cái, quay đầu nhìn lại, trên đường đúng thật có một chiếc xe đang chạy về phía tôi.

Tập tức tôi đưa tay ra dấu, hy vọng tài xế có thể dừng lại.

“Cô gái, nơi hoang vu này sao cô lại có một mình, muốn đi đâu tôi đưa cô đi một đoạn?” Xe kia thấy tôi vẫy liền dừng lại trước mặt tôi, từ cửa xe lộ ra một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, hỏi tôi.

Nhìn dáng dấp ông ta thật quen, hơn nữa có Giao tiên trong người nên tôi cũng không sợ ông ta có ý đồ không tốt gì, liền nói cho ông ta tôi phải đi Giang Minh, nếu như ông ta không thuận đường thì thả tôi xuống ở trạm xe gần đây là được, nói xong tôi còn liên tục nói cảm ơn ông ta.

Nghe nói tôi phải đi Giang Minh, trên mặt ông ta miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Cũng đúng dịp, tôi cũng phải tới thành phố Giang Minh, lên xe đi.”

“Tốt quá, cảm ơn chú.” Tôi mừng rỡ trong lòng, lập tức mở cửa lên xe ngồi ở đằng sau.

Ông chủ lái xe kia không nói gì nữa, nghiêm túc lái xe.

Trên xe chỉ có hai chúng tôi, bầu không khí tương đối yên lặng.

Điều này thì rất tốt, tôi cũng không quấy rầy chú tài xế, ngồi ở đằng sau nhắm mắt lại từ từ hội tụ âm khí, bắt đầu kiểm tra tình trạng thân thể của mình.

Bây giờ Tô Mộc bị thương, trước khi tìm được âm huyết thì tôi phải mau sớm hấp thu âm khí để còn dùng khi âm khí trong ngọc bội không còn đủ tốt cho Tô Mộc.

Dò xét một lúc, tôi chợt phát hiện trong trung điền mới mở có một đoàn khí màu xanh nhạt trôi lơ lửng trên không trung, không cao không thấp, vị trí ở giữa hết sức ổn định.

Tôi liền nghĩ đến một thứ, yêu khí!

Nhưng sao yêu khí lại xuất hiện trong thân thể tôi? Hơn nữa Giao tiên đã nói, yêu khí chỉ dành cho yêu tinh tu luyện, giống như con người dùng hai khí âm dương vậy.

Yêu tinh có thể thông qua chiếm đoạt âm khí để tăng cường yêu lực nhưng con người thì không được, chỉ cần vừa tiếp xúc với yêu khí, nhẹ thì tinh thần loạn, hành động dị thường, nặng thì có thể chết.

Giống như mọi người đều trúng yêu khí ở yêu hồ, cho dù là Phong Thiên cũng không tránh được.

Tôi liền gọi Giao tiên, hỏi nó đây là tình huống gì.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139-2

Nó đang ở trong người tôi, rất nhanh cũng xuất hiện trong trung đan điền của tôi, thấy yêu khí lơ lửng trong không trung cũng sửng sốt, đi vòng quanh yêu khí hai lần tỏ vẻ khó hiểu, nói nó cũng lần đầu tiên thấy loại chuyện như này.

Nói xong nó thận trọng đến gần đoàn yêu khí kia, muốn đem đoàn yêu khí ăn vào, nhưng vừa mới tiếp xúc thì yêu khí kia giống như có linh trí vậy, tránh sang một bên né Giao tiên, sau đó lại trôi nổi lơ lửng giữa không trung.

Giao tiên tức giận đuổi theo cổ yêu khí kia không ngừng há miệng đón, nhưng cho dù động tác của nó rất nhanh nhưng cũng không nhanh bằng cổ yêu khí kia, cho đến khi nó mệt nằm lăn quay thở phì phò như chó cũng không nuốt được cổ yêu khí kia vào.

Không có cách nào khác, nó đành bảo tôi cứ chờ phản ứng của đoàn yêu khí này. Dù sao đoàn yêu khí cũng đã ở trong người tôi, lúc này tôi vẫn không phát sinh điều dị thường gì chứng tỏ đoàn yêu khí kia không có ác ý với tôi, nó sẽ nghiên cứu thêm, khi nào biết thêm gì sẽ lại nói cho tôi.

Thấy Giao tiên đã nói như vậy, tôi cũng không còn cách nào khác hơn, ý thức trở lại trong thượng đan điền, bắt đầu hấp thu âm khí.

Bởi vì chúng tôi đã cách xa núi nơi Cẩn Thi phái ở, hàm lượng âm khí xung quanh càng ngày càng thấp, tôi hấp thu một lúc thấy hiệu quả không lớn đành chui ra khỏi thượng đan điền, lần nữa mở mắt ra.

Mở mắt ra, chỗ tôi ngồi vừa vặn nhìn thấy mặt chú lái xe qua gương chiếu hậu.

Tôi nhìn thoáng một cái suýt chút nữa bị dọa giật mình, bởi vì nơi mi tâm của chú lái xe có một đoàn âm khí đen nhánh quanh quẩn ở trên cao khiến mây đen giăng đầy trước mặt ông ấy.

Mà trên mặt ông ta cũng mang vẻ bi thương.

Lúc mới lên xe tôi còn không chú ý, bây giờ nghĩ lại một chút, ông ta lúc ấy thật giống như cũng rất ưu tư, mặc dù nhiệt tình đưa tôi theo nhưng một câu cũng không nói với tôi, hiển nhiên trong lòng có chuyện.

Nếu như chỉ là tâm tình không tốt thì tôi cũng không hỏi nhiều, nhưng bây giờ chân mày ông ta đen ngòm chứng tỏ trên chóc tới quý vật, tôi không thể không hỏi, dầu gì cũng coi như báo đáp người ta giúp tôi thoát khỏi khổ cảnh.

Suy nghĩ một chút để chọn lời, tôi thử mở miệng hỏi chú tài xế có phải đang có chuyện phiền lòng hay không, nhìn tâm tình của ông ấy không được tốt.

Tôi sợ nói thẳng ông ta gặp quý sẽ là lỗ mắng, đầu sao ông ta cùng tôi không giống nhau, sẽ không thấy âm khí nơi mi tâm của mình.

Chú tài xế bị tôi hỏi, rõ ràng sửng sốt một chút, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn tôi một cái, sau đó lắc đầu, nói nhỏ: “Không có gì, tôi không sao.”

Hiển nhiên là có chuyện, hơn nữa nhìn biểu tình vừa rồi nhất định là bị chạm vào chỗ đau, chẳng qua ông ta nói không sao là vì thấy tôi là phụ nữ, cũng không giúp được gì cho nên mới không nói cho tôi.

Thấy ông ta như vậy tôi liền thử dò xét lần nữa, nói: “Vay gần đây chú có gặp phải chuyện gì kỳ quái, ví như cảm giác toàn thân đột nhiên lạnh, hay bả vai cùng cổ đau nhức nặng nề gì không?”

Chú lái xe lại nhìn tôi, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, hỏi tôi: “Cô muốn nói tôi có bị bệnh thoái hóa đốt sống cổ hay viêm khớp không à?”

Ặc.

Tôi nghe chú tài xế nói suýt chút nữa đã phun nước miếng ra ngoài, cũng không muốn vòng vo nữa, nói thẳng: “Không phải, nói thẳng vậy, chú có tin trên đời này có quỷ không?”

Kétttt!

Người tôi bị nhào về phía trước, tiếng phanh kêu lên chói tai.

Toàn bộ xe theo quán tính vẫn trôi về phía trước, chúng tôi đang đi đường trên núi, một bên dựa núi một bên chính là vách đá, xe trượt mất không chế khiến tôi sợ choáng váng hết âm lên, tay ôm chặt ghế ngồi phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139-3

Chú tài xế cũng sợ hết hồn, liều mạng điều chỉnh phương hướng, cố gắng khống chế cho xe hướng vào sát núi. Rốt cuộc xe cũng dừng lại, nhưng đầu xe đã đâm vào vách núi một chút, làm vỡ ra một cái hố nhỏ.

Tôi sợ hãi thờ hồn hèn, thấy xe hoàn toàn dừng lại mới hỏi tài xế có việc gì, sao lại đột nhiên phanh xe lại, vừa rồi quá nguy hiểm.

Tài xế hiển nhiên cũng rất kinh sợ, tay vẫn siết chặt tay lái thờ dốc, sau đó mới quay đầu lại, nói: “Thật xin lỗi cô, nhưng cô phải nói cho tôi, cô là ai, vừa rồi hỏi tôi là có ý gì?”

“Không có ý gì, chỉ là cháu có thể nhìn thấy âm khí, ở mi tâm của chú có một khối âm khí vô cùng nồng nặc chứng tỏ gần đây có đại họa rơi xuống!” Vừa rồi suýt chút nữa mất mạng, tôi cũng không còn tâm tư vòng vo với ông ta, nói thẳng.

Nói xong tôi vẫn còn thấy sợ hãi trong lòng, vỗ vỗ lại đầu cho tỉnh táo, nói lầm bầm: “Xem ra không chỉ có chú gặp đại họa, mi tâm cháu chắc chắn cũng có một đoàn âm khí, nếu không vừa rồi sao cũng gặp nguy hiểm như vậy.”

“Cô gái, cô thật sự có thể nhìn thấy âm khí? Vậy cô có biện pháp hóa giải không? Nói thật, tôi đi thật xa lên núi này chính là vì tìm một vị đại sư hóa giải chuyện nhà tôi, đáng tiếc đại sư đã chết. Cô gái, cô có bản lãnh giúp tôi một tay được không, chỉ cần cô có thể giải quyết chuyện nhà tôi cô muốn gì đều được!”

Chú tài xế kích động, một tay nín tay tôi nói, giọng ông ta mang theo chút nức nở, nghẹn ngào.

Tôi hơi sợ nên rút tay về, nhưng nhìn ông ta kích động như vậy có chút bất ngờ, liền bảo ông ấy cứ lái xe về đã, vừa đi vừa nói tình huống của ông ấy.

Mặc dù xe có va chạm nhưng cũng không bị hỏng hóc gì quan trọng, chú tài xế thấy tôi đồng ý giúp liền gạt đầu liên tục, sau đó cho xe chạy tiếp tục đi về Giang Minh.

Trên đường đi ông ta kể cho tôi chuyện của nhà ông ta gặp phải.

Nhà ông ta thật sự gặp chuyện, nhưng xảy ra chuyện không phải ông ta mà là vợ ông ta. Ông ta cũng coi như cũng hiếm muộn, hơn bốn mươi tuổi vợ ông ta mới có bầu đứa bé, bây giờ cũng là tháng thứ chín, vốn bình thường rất tốt, không có gì dị thường bởi vì hai vợ chồng ông ta hết sức để ý, bình thường ngay cả thịt cũng không dám ăn nhiều.

Nhưng vừa tới tháng thứ chín vợ ông ta bỗng nhiên sinh bệnh, hơn nữa chữa bệnh không có dấu hiệu nào báo trước, chỉ qua một đêm cả người đều thay đổi, tự nhiên điên điên cuồng cuồng cái gì cũng ăn, thậm chí ngay cả gỗ cũng không nhả ra.

Ông ta mang vợ đi bệnh viện kiểm tra, bệnh viện cũng không tìm ra nguyên nhân, cuối cùng bác sĩ chỉ nói có thể cơ thể phụ nữ có thai thiếu nguyên tố vi lượng cho nên mới có hành động dị thường này.

Sau đó người nhà nói có thể vợ ông ta trúng tà, lúc này ông ta mới chạy xa như vậy lên núi tìm đại sư trừ tà.

Nghe ông ta nói xong tôi cơ bản hiểu được tình huống gì.

Khi mi tâm người có âm khí chiếm cứ, ngoại trừ mình trúng tà thì cũng có khi người nhà mình có chuyện phát sinh.

Vợ ông ta trúng tà, ông ta dính âm khí trên người cũng rất bình thường.

Chẳng qua là nếu người nhà xảy ra chuyện thì âm khí trên người ông ta sẽ không nặng như vậy mới đúng, bây giờ ngay cả âm khí trên người ông ta cũng nặng như vậy thì âm khí trên người vợ ông ta sẽ nồng nặc thành hình đáng gì?

Sự việc khá nghiêm trọng, huống chi người ta tốt bụng giúp tôi, tôi nếu biết chuyện này lại không thể ngồi nhìn.

Nhưng bây giờ Tô Mộc đang cần tôi mang anh ấy đi tìm âm huyết chữa thương, tôi lại không có nhiều thời gian để xử lý những vấn đề này.

Suy nghĩ một chút, hay tôi lấy điện thoại gọi cho Đường Dũng, nói cho anh ta chuyện này.

Dẫu sao Đường Dũng là chuyên gia, anh ta ra tay chắc chắn tốt hơn tôi.

Đường Dũng nghe được tôi giới thiệu chuyện làm ăn liền rất sáng khoái đồng ý, hơn nữa anh ta còn nói cho tôi một tin tốt, cha mẹ tôi tỉnh lại rồi.

Tôi nghe vậy mừng rỡ, nói cho chú tài xế không cần lại đi tìm đại sư, tôi giới thiệu cho ông ta Long Phù chuyên nghiệp giúp ông ta, ông ta nghe vậy mừng rỡ, nói cảm ơn tôi tiên tục.

Tôi bảo ông ta trực tiếp đưa tôi về biệt thự Phùng Đông, sau khi về đến nhà tôi cùng cha mẹ tôi hàn huyên một chút, liền thúc giục Đường Dũng đi cùng chú tài xế về nhà.

Trước khi đi tôi bảo Đường Dũng chờ một chút, hỏi anh ta có biết gần đây có chỗ nào là âm huyết có âm khí đặc biệt đậm đà, tôi phải đi âm huyết một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Đường Dũng vốn phải đi cùng chú tài xế kia, nghe tôi nói phải tới âm huyết liền dừng lại, hỏi tôi đi âm huyết làm gì?

Tôi đành kể qua rằng Tô Mộc vì cứu tôi nên bị thương nặng, tình trạng hôn phách bây giờ không yên cho anh ta, dĩ nhiên cần kẻ quá trình Tô Mộc cứu tôi thì tôi không nói.

Đường Dũng với chuyện này cũng không hiểu kỳ, không hỏi kỹ tôi. Có điều sau khi biết tôi là vì cứu Tô Mộc, vẻ mặt tươi sáng như ánh nắng trên mặt anh ta lập tức bị thay thế bằng vẻ khó chịu, liếc tôi nói: “Nếu là cứu Tô Mộc anh sẽ không đem tình huống của âm huyết nói cho em, nhưng ai bảo anh lại thích em, chỉ cần em hỏi mà anh biết câu trả lời sẽ nhất định giúp em. Ài, không còn cách nào khác, anh chính là si tình như vậy, ngay cả chính anh cũng cảm động.”

Đường Dũng vừa nói vừa thờ dãi, có ý làm bộ đáng ngượng ngừng nhìn tôi, tỏ ra có chút thiết thòi.

Tôi liền kéo tay anh ta, vừa lay vừa nói Tô Mộc là vì cứu tôi nên mới bị thương nặng như vậy, tôi không thể ngồi nhìn mặc kệ anh ấy, sau này nếu anh ta bị thương tôi cũng nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu, đến lúc đó Tô Mộc cũng nhất định sẽ giúp đỡ.

“Được rồi, đừng có nói ngọt với anh nữa. Trong lòng em mà anh nặng như Tô Mộc thì em bảo anh làm gì anh sẽ làm cái đó, em bảo anh đánh chó anh tuyệt đối sẽ không đi đuổi gà.” Đường Dũng hất tay tôi ra, liếc tôi một cái, vẻ mặt như viết hai chữ không tin trên đó.

Có điều anh ta liền đứng nghiêm nghị, nói: “Âm huyết là nơi hội tụ âm khí của trời đất tạo thành vòng xoáy, không chỉ phải ngưng tụ âm khí mà còn phải chống lại dương khí trong trời đất xâm nhập, điều kiện tạo thành hết sức khó khăn.”

“Dẫu sao mỗi ngày mặt trời đều mọc, ánh sáng chiếu khắp nơi, kể cả nơi hàng năm không thấy ánh mặt trời nhưng bốn phía bị dương khí bao phủ cũng rất khó tạo thành âm huyết hội tụ âm khí, cho nên nếu muốn tìm được một nơi âm huyết trong thiên nhiên là cực kỳ khó.”

Nói xong anh ta lại nhìn tôi một cái, thấy sắc mặt tôi lo lắng, thờ dãi nói: “Bởi vì âm huyết hết sức hiếm hoi, tìm vu vơ khắp thiên hạ, chỉ bằng hai ta thì dùng hết mười tám năm cũng không chắc có thể tìm được. Chuyện này cần tìm thầy phong thủy giỏi, Tô gia bọn họ trước kia không phải rất mạnh về phong thủy sao, để người Tô gia mang em đi tìm âm huyết sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Tôi nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, vốn khi anh ta nói âm huyết khó tìm tôi còn thật sự lo lắng, sợ Tô Mộc không chống đỡ được thời gian lâu như vậy. Bây giờ anh ta nói người Tô gia giỏi tìm âm huyết thì dễ rồi. Mặc dù tôi và Tô Thịnh có chút ngăn cách, nhưng ông ta đối với Tô Mộc tuyệt đối không hai lòng, bây giờ Tô Mộc có chuyện nhất định ông ta sẽ ra tay tương trợ.

Nghĩ tới đây, tôi bảo cha mẹ tôi hãy ở biệt thự nghỉ ngơi thật tốt, không cần phải ra ngoài nhiều. Dẫu sao mấy con thú dữ kia còn chưa giải quyết được hoàn toàn, bọn họ đi ra ngoài cũng không an toàn.

Cũng may cha mẹ tôi hôn mê lâu như vậy, hơn nữa sau khi tỉnh lại cũng không biết Đường Dũng đã nói gì với bọn họ, nghe nói tôi có chuyện cần ra ngoài bọn họ liền gật đầu, nói sẽ không đi ra khỏi cửa, ở lại đây trông nhà.

Điều này khiến long tôi an tâm không ít, biệt thự này có cấm chế, chỉ cần bọn họ ở lại trong biệt thự một ngày thì người khác cũng đừng nghĩ đến động tới bọn họ.

An trí tốt cho cha mẹ tôi xong tôi liền đứng dậy định tới đại trạch Tô gia tìm Tô Thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140-2

Sau khi vào phòng tôi mới thấy tình trạng bị thảm của nhà chú lái xe.

Điều kiện nhà ông ta không tệ, trang trí cũng rất sang trọng, trong nhà toàn dùng đồ gỗ thật.

Nhưng tất cả đồ dùng từ ở dưới lên trên lầu đều lưu tại dấu vết bị đập đầu, còn có rất nhiều dấu răng, hơn nữa là hình dáng răng người.

Không chỉ đồ gỗ trong nhà bị hư hại, ngay cả vỏ dây điện của tivi hay điều hòa cũng đầy dấu răng, hiển nhiên đã bị cắn rất nhiều lần.

Cho dù chú lái xe đã nói trước vợ ông ta bị căn bệnh lạ này, nhưng khi thật sự nhìn thấy cảnh này tôi vẫn cảm thấy giật mình.

Một người không biết trứng tà thành cái dạng gì mới gặp đầu ăn đó?

Tôi đang giật mình nhìn, chợt nghe một tiếng động lạ mơ hồ truyền đến từ phía sau cửa, thật giống như tiếng động vật đang gặm ăn thứ gì đó.

Tôi nhất thời nhìn qua cánh cửa đó, hiển nhiên chú lái xe cũng nghe thấy, sắc mặt trầm xuống, nói đó là phòng bếp, vừa nói vừa tới đẩy cánh cửa ra.

Vừa mở cánh cửa ra, âm thanh gặm đồ kia liền lớn gấp mấy lần, cùng lúc đó lại một mùi khí đốt đậm đà tràn ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Lông đuôi gà trống 1

Toàn bộ phòng bếp đã sớm hỗn loạn, một người đàn bà tóc tai bù xù đang quý gối phía dưới kệ bếp vùi đầu gặm cắn thứ gì đó.

Sắc mặt Đường Dũng trầm xuống, cũng không khách khí với chủ tài xế, trực tiếp xông vào đập một cước lên bả vai người đàn bà khiến bà ta ngã qua một bên lộ ra nửa đoạn dây dẫn gas trong tay bà ta.

“Rắc rắc, ăn ngon...” Người đàn bà bị đập cũng không kêu đau mà thuận thế ngồi ở một bên, tay vẫn nắm chặt một phần dây gas bị cắn dở, cười khúc khích.

Nhưng khi bà ta hé miệng ra ngoài, trong miệng nháy mắt có một cổ máu trào ra chảy xuống cằm, kết hợp cùng nụ cười đồ dẫn cùng biểu tình điên dại trên mặt hết sức đáng sợ.

“Tiểu Thúy, sao em lại nổi điên vậy, vật này không ăn được.” Chủ tài xế thấy vậy cũng sợ hãi, xông tới ôm lấy vợ ông ta, nhẹ nhàng lau vết máu ở khóe miệng giúp Tiểu Thúy, mặt đầy đau lòng.

Thừa dịp Tiểu Thúy đã lui sang một bên, tôi lập tức chạy tới bên cửa sổ, mở cửa sổ để thông gió.

Đợi một hồi lâu, chờ mùi gas trong bếp cũng tản đi hết, Đường Dũng bảo chú lái xe gọi cho người công ty gas cho nhân viên tới sửa chữa, còn anh ta và tôi đem Tiểu Thúy điên điên khùng khùng ra ngoài phòng khách, dùng dây trói bà ta lại, sau đó gọi Diệu Diệu ra.

Diệu Diệu luôn ắn núp trên người anh ta, bình thường không thuận tiện anh ta sẽ thu Diệu Diệu vào.

Diệu Diệu không biết chuyện gì xảy ra, vừa ra tới liền kêu lên một tiếng chị rồi hết sức phấn khởi đi về phía tôi.

Nhưng nó còn chưa đi đến trước mặt tôi, Tiểu Thúy bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng, ánh mắt đầy địa mầu đỏ hoảng sợ trợn mắt nhìn Diệu Diệu, tay chỉ chỏ về hướng Diệu Diệu, miệng kêu ‘a a’.

Bà ta có thể nhìn thấy Diệu Diệu?

Tôi kinh hãi, nhìn về phía Đường Dững tỏ ý không hiểu.

Mặc dù Diệu Diệu là cấp bậc tiểu quý, hôn phách cũng coi như có sự tu hành nhất định, đã có thể tùy lúc hiện thân ở trước mặt người. Nhưng trừ khi có Đường Dững ra lệnh, nó sẽ không dễ dàng hiện thân ở trước mặt người khác để tránh sự phiền toái không cần thiết.

Bây giờ Tiểu Thúy có thể nhìn thấy Diệu Diệu, nhất định là do bà ta nhìn thấy chứ không phải do Diệu Diệu cố ý hiện thân trước mặt bà ta.

Đường Dững thấy hiện tượng này sắc mặt liền nghiêm lại, nhưng anh ta cũng không kinh hãi, nói với tôi: “Xem ra bà ta là bị hàng đầu thuật* rồi. Diệu Diệu là tiểu quý anh nuôi, là có chủ, Diệu Diệu sẽ không chủ động hiện thân nên người khác không thể nào thấy nó, cho dù có thể thấy nó cũng cần có đạo hạnh đặc biệt tài cao mới được. Người đàn bà này hiển nhiên không có đạo hạnh gì, bà ta có thể thấy Diệu Diệu chỉ có thể là bị Ròng Bà Thái Lan chúng ta xuống hàng đầu thuật.”

*hàng đầu thuật: Hàng đầu hoặc hàng đầu thuật (Tame Head) là một loại vụ thuật lưu hành ở khu vực Đông Nam Á. Theo truyền thuyết, đây là phép thuật bản địa phổ biến ở Đông Nam Á (Thái Lan, Campuchia, Lào, Myanmar, Malaysia, Indonesia, Châu Phi) và tổ tiên xa xưa của đại lục (Yun, Vân Nam, Quảng Tây, Đài Loan) và các nhóm dân tộc khác. Thuật này áp dụng nhiều phương pháp khác nhau, nhưng điểm chung là sử dụng xương người, máu, tóc, móng tay, người làm bằng lớp, một số loại gỗ, đá nhất định, phấn hoa, dầu và các vật liệu khác. Nói chung, nó có thể được chia thành hai loại theo mức độ sử dụng. Một là sử dụng kỹ thuật hàng đầu để giải quyết mâu thuẫn hoặc để tăng cường cảm xúc của nhau, và loại kia là khiến người vô tình bị thương hoặc thậm chí chết. (Từ ‘hàng’ này mang ý không chế - Hàng long phục hồ). Thuật này có vẻ giống kiểu yểm bùa bằng hình nhân thể mạng.

Đây là ở Trung Quốc, một người tự nhiên xảy ra chuyện, Đường Dững liền nói bị Ròng Bà Thái Lan dùng hàng đầu thuật, xác suất này quá nhỏ, tôi vừa muốn hỏi Đường Dững liệu có làm hay không thì đã bị chú lái xe chất ngang.

“Ngài nói gì? Sao vợ tôi có thể bị Long Phù Thái dùng hàng đầu thuật, chúng ta trước giờ chưa từng quen Long Phù Thái Lan, cũng không biết cái gì là hàng đầu thuật, tại sao lại hại chúng tôi như vậy?”

“Chà...” Đường Dững bị chú lái xe chất vát có chút lúng túng, suy nghĩ một chút rồi nói dứt khoát: “Cái này tôi cũng không rõ. Nhưng Diệu Diệu là quý của nước Thái chúng tôi không giống với hệ thống huyền học của các người, giống như tia hồng ngoại với tia tử ngoại vậy, tần số không giống nhau sẽ rất khó giao hội chung một chỗ. Bây giờ vợ ông có thể nhìn thấy tiểu quý tôi nuôi đã chứng tỏ bà ta trúng thuật hàng đầu của Thái Lan, cụ thể người khác yểm thuật gì lên bà ta, tại sao lại hạ thủ với bà ta chỉ có thể chờ phá giải thuật này mới nói được.”

Nói xong Đường Dững nghiêng đầu nhìn về phía tôi toét miệng cười một tiếng, nói: “Dương Dương yêu quý, anh có thể nhờ em làm một chuyện không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141-2: Lông đuôi gà trống 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Anh ta vừa rồi còn có bộ dáng rất nghiêm chỉnh, thật giống một đại sư, vậy mà nghiêng đầu nói cái cảm giác đạo mạo kia nháy mắt phá tan. Nghe gọi khiến tôi buồn nôn, sầm mặt bảo anh ta có chuyện gì cứ nói thẳng.

“Em đi ra ngoài tìm giúp anh một con gà trống còn trinh. Nếu như anh đoán không lầm, bà ta là bị sử dụng hàng đầu thuật phệ ngựa, gà trống còn trinh đúng lúc là khắc tinh phệ ngựa, chỉ cần có thể tìm được gà trống còn trinh thì hàng đầu thuật này có thể giải trừ.” Đường Dững nói.

Tôi bị Đường Dững nói một trận nhức đầu, anh ta nói cái gì mà hàng đầu thuật phệ ngựa tôi không hiểu gì cả, nhưng gà trống còn trinh thì tôi nghe rõ, chính là gà trống chưa từng cùng gà mái thẹn thùng. Nhưng tìm gà trống thì dễ, còn gà trống kia có phải còn trinh hay không làm sao tôi có thể biết?

Tôi vừa định nói hay để tôi trông Tiểu Thúy, để Đường Dững tự mình đi ra ngoài tìm gà trống gì gì đó, nhưng tôi còn chưa kịp nói thì ông chú lái xe đã ngắt lời: “Đại sư, cái gì gọi là phệ ngựa? Giải trừ tốt là sao? Có thể làm bị thương đứa bé trong bụng vợ tôi không?”

Hàng đầu thuật phệ ngựa cũng là lần đầu tiên tôi nghe nói, trong lòng cũng rất tò mò, thấy ông chú lái xe hỏi liền nhìn Đường Dững, chờ anh ta giải thích.

Đường Dững hơi trầm ngâm một chút, lắc lắc đầu nói: “Phệ ngựa là dịch ngang từ tiếng Thái, ý là đoi bụng tới mức có thể ăn hết một con ngựa. Trung Quốc các người cũng không phải có nói ăn như quỷ chết đói sao, phệ ngựa chính là đem quỷ chết đói thông qua pháp thuật nhốt vào trong thân thể người sống, để cho quỷ chết đói không chế thân thể người sống. Quỷ chết đói bởi vì vẫn luôn đoi bụng cho nên lợi dụng thân thể người sống để nhốt đó

ăn vào không ngừng đến mức khiến dạ dày người sống thương tổn, chết mới ngưng. Muốn phá giải phệ ngựa cũng không dễ dàng, bởi vì quý chết đói kia không chỉ ở nhờ trong thân thể vợ ông mà còn núp phía sau hồn phách, dùng hồn phách bà ấy làm bia đỡ đạn, khi đuổi quý ra không cẩn thận sẽ làm bị thương hồn phách vợ ông, sẽ tương đối phiền toái.”

Đường Dững nói xong liền thở dài nặng nề rồi lại lắc đầu một cái, lần nữa ngẩng đầu tôi thấy đáy mắt anh ta lóe lên, nói: “Cho nên phí cho việc này rất lớn, giá tiền này...”

Anh ta nói giá, cố ý chần chờ một chút, mặt lộ ra vẻ khó xử.

Ông chú lái xe trong nháy mắt liền hiểu ý, gật đầu liên tục, nói: “Giá tiền không thành vấn đề, chỉ cần ngại có thể giữ được vợ tôi, không làm thương tổn đến đứa bé thì ngài muốn bao nhiêu tiền cũng được!”

Ông ta đáp ứng tương đối sáng khoái, hơn nữa nhìn nhà cửa ông ta sang trọng, cùng chiếc xe ông ta lái kia hẳn ông ta thuộc giai cấp trung lưu, không phải là một ông chủ nhỏ thì cũng là quản lý cao cấp của các tập đoàn.

Nhưng tôi vẫn có cảm giác sao sao, giờ là lúc nào rồi Đường Dững còn có tâm tư để tăng giá, mặc dù lúc mới tiếp xúc quả thật thấy anh ta là một kẻ tham tiền, nhưng sau khi tiếp xúc lâu rồi không thấy anh ta nhắc tới tiền với tôi, khiến tôi cũng quên mất chuyện anh ta thu phí rất đắt khi làm việc.

Cùng ông chú lái xe nói giá cả xong, Đường Dững lần nữa tìm tôi, nói kiếm được gà trống còn trinh là điểm mấu chốt, nhất định phải có được trước lúc trời tối. Có được gà trống còn trinh là anh ta có thể trước lúc trời tối giải hết hàng đầu thuật, còn anh ta thừa dịp tôi đi tìm gà trống sẽ bày trận, chuẩn bị sẵn sàng chờ khi trời tối sẽ gọi Tô Mộc ra ổn định hồn phách.

Anh ta an bài vô cùng hợp lý, tôi vốn đang không muốn ra ngoài đi tìm gà trống còn trinh, nhưng nghe anh ta nói thừa dịp đó chuẩn bị đồ để giúp ổn định hồn phách Tô Mộc thì nhiệm vụ tìm gà trống nặng nề thế nào tự nhiên tôi cũng phải làm.

Tôi không thể làm gì khác hơn liền hỏi tìm gà trống có bí quyết gì không, làm thế nào để phân biệt gà trống còn trinh hay không còn trinh.

Đường Dững gật đầu một cái, nói phương pháp phân biệt gà trống còn trinh hay không rất đơn giản. Trên đuôi gà trống đều có một chiếc lông đuôi rất dài, hơn nữa phần gốc đặc biệt cứng rắn. Gà trống khi giao phối sẽ đem những chiếc lông đuôi dài kia nhổ hết chỉ còn lại một đám lông có độ dài tương tự nhau. Điểm mấu chốt để phá hỏng phệ ngựa chính là chiếc lông đuôi dài trên người con gà trống này.

Hóa ra lông đuôi gà trống lại còn có điểm đặc biệt như vậy, hỏi rõ đặc điểm của gà trống còn trinh, ông chú lái xe chủ động đưa tôi đến một trang trại gà cách đó không xa.

Ở đó có nhiều gà trống nhất, xác suất tìm được lông đuôi dài cũng lớn nhất.

--

Sant: Kể khổ + ngu xiu, dịch chương này tới đoạn phệ ngựa mình tìm tài liệu nát internet không ra, bực quá mackeno thì hóa ra lại có giải thích phía dưới:v

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 142

Chúng tôi chạy thẳng tới trang trại nuôi gà, nói với ông chủ trang trại yêu cầu của chúng tôi, nghe xong ông chủ vỗ đùi cười ha ha, nói chúng tôi tìm được ông ta là tìm đúng người rồi, đừng nói gà trống đã trưởng thành có đặc thù rõ ràng như vậy, kể cả gà trống chưa dậy thì ông ta cũng có thể nhận ra.

Nói xong anh ta đưa chúng tôi đến chuồng gà, đi vài vòng liền lấy bắt ra một con gà trống có mào đỏ rực đưa cho tôi: “Cô gái, là nó, đảm bảo là con gà này chưa chịch gà mái bao giờ.”

Chưa chịch bao giờ...

Tôi toát cả mồ hôi lạnh, ông chủ này sao lại nói bỗ bã như vậy...

Nhưng chuyện cấp bách, tôi không có thời gian để trì hoãn, sau khi nhận lấy con gà to liền mò tới đuôi nó, thật đúng là mò được một sợi lông đặc biệt dài.

Chuyện lại tiến triển thuận lợi như vậy, tôi cùng ông chủ lái xe cùng mừng rỡ không thôi, trả tiền cho ông chủ trại gà, liên tục nói lời cảm ơn ông ta.

Rời khỏi trại nuôi gà, chúng tôi hóa tốc lái xe quay lại về nhà ông chủ lái xe, lúc này Đường Dững đã bày xong trận pháp, dùng một loại bột đỏ thẩm văng đầy sàn nhà. Bột màu đỏ kia hẳn là mực đỏ, tôi có thể thấy được phía trên đám bột đỏ kia toát ra dương khí nóng bỏng.

Nếu như quý thoát khỏi người Tiểu Thúy sẽ chỉ có thể lơ lửng giữa không trung, căn bản không cách nào xuống đất bởi vì trên đất bột đỏ có nhiệt lượng, đối với quý mà nói là trí mạng.

Quý chết đói mặc dù oán khí lớn nhưng khát vọng với thức ăn của bọn chúng vượt qua khát vọng với âm khí của quý khác, cho nên sẽ không chiếm đoạt những thứ mà quý vật khác tu luyện, âm khí để dành sẽ rất thấp, sẽ không vượt qua cấp bậc quý mới. Mà quý mới không có bản lãnh trôi lơ lửng trên không trong thời gian dài nên Đường Dững đã rải mực đỏ trên mặt đất, phòng ngừa một hồi quý đói sẽ chạy trốn.

Ngoại trừ mực đỏ kia anh ta còn cầm một pho tượng nhỏ hình dáng một con voi. Pho tượng kia có thể bỏ vừa túi nhưng được làm hết sức tinh xảo, hơn nữa pho tượng kia có ba mặt đều khắc hình con voi, mỗi mặt là một con voi khác nhau.

Tôi cũng không biết pho tượng có ba mặt kia để làm gì, nhưng nghĩ hẳn là pháp khí trừ tà đặc biệt của Long Phù Thái Lan bọn họ, cũng không hỏi nhiều, đưa con gà trống cho anh ta. Anh ta sờ lông đuôi gà trống, rút cái lông dài ra, toét miệng cười một chút rồi ném con gà trống cho ông chủ lái xe, bảo ông chủ đem gà trống đi hầm, một hồi có thể cho vợ ông ấy tắm bổ.

Ông chủ lái xe vốn đang rất lo lắng, thấy Đường Dững chuẩn bị gọn gàng ngăn nắp, lại có vẻ không chút lo lắng nào nên cũng thở phào nhẹ nhõm, hết sức phấn khởi ôm gà trống đi vào bếp.

Tôi thì ở lại trong phòng khách, muốn xem một chút nữa Đường Dững có cần hỗ trợ gì không, ai ngờ Đường Dững đẩy tôi ra ngoài, nói tôi không thể ở lại trong phòng khách, một hồi quý đói thoát ra nhất định nó sẽ chó cùng đường mà quay lại cắn, mà trên người tôi âm khí lại nặng, âm khí của tôi sẽ tạo thành một bình phong che chở tự nhiên cho quý đói sẽ càng phiền toái hơn.

Nghe anh ta nói cũng có lý, tôi đành gạt đầu một cái ra khỏi phòng khách, tới thư phòng chờ đợi.

Trong lúc chờ trời tối tôi đem lấy ngọc bội ra, nhìn bóng người nhỏ mờ mờ ở giữa ngọc bội kia khó có thể tưởng tượng Tô Mộc đang phải trải qua những gì.

Nhưng tôi rất nhanh thấy vui, chỉ cần chờ đến tôi là Đường Dững có thể đem Tô Mộc thả ra rồi.

Vì phòng ngừa buổi tối trận pháp của Đường Dững xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi liền vận âm khí không còn nhiều trong đan điền ngưng tụ thành âm tuyến đưa vào trong ngọc bội.

Âm tuyến vừa tiếp xúc với ngọc bội, nó cộng hưởng với lực cực âm trong ngọc bội, sau đó rất kỳ lạ, tôi giống như lạc vào một một không gian hoang vu. Không gian đó lớn dị thường, bên trong trắng xóa không có gì, cũng không thấy điểm cuối.

Mà ở trung tâm không gian, Tô Mộc nằm lặng lẽ trên mặt đất, hồn phách đã chia thành hai ba đạo hư ảnh chồng lên nhau, cảm giác như hình ảnh 3D được nhìn qua kính 3D vậy.

Tôi chưa từng thấy Tô Mộc suy yếu như vậy, lúc này anh ấy rất an tĩnh, thân mình trắng như tuyết, làn da cũng một mảnh trắng như tuyết, trong suốt tựa như trẻ sơ sinh vậy, không nhiễm một hạt bụi.

Khí tức bá lạnh lẽo bá đạo cũng đã biết mất vô ảnh vô tung, khiến lòng tôi giống như bị kim đâm, đau thất lại không thờ nổi.

Tôi thậm chí ngay cả ôm anh ấy một cái cũng không dám, rất sợ anh ấy bị tôi ôm một cái sẽ giống như mây mù bị gió thổi, biến mất vô ảnh vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Tô Mộc tĩnh

“Anh...”

Tôi sửng sốt một chút, sự vui mừng đến quá đột nhiên khiến đầu óc tôi không kịp phản ứng, sửng sờ nhìn Đường Dũng.

Lông mi rậm rạp của anh ta run mấy cái mới khẽ mở được một chút, thấy bộ dáng lo lắng của tôi đột nhiên nhếch môi cười, nham nhở cười, chẳng qua không cười được hai cái thì không biết anh ta làm gì để bị chạm vào vết thương, hít sâu một hơi khẽ rên vì đau, nghe răng toét miệng nói: “Đương Dương, đều nói khi còi lòng tan nát thì nước mắt sẽ đắng, nhìn thấy anh chết trái tim em cũng tan nát đi.”

Vừa nói anh ta vừa giùng giàng muốn đứng lên, tôi lập tức đỡ anh ta lên, nhưng thấy bộ dáng nham nhở vừa rồi, tôi vừa mừng rỡ lại chuyển sang tức giận, buông anh ta ra, mắng: “Tan nát cái đầu anh. Đây là thế nào, tại sao lại nổ, giải hàng đầu thuật có vấn đề gì?”

Bị tôi hỏi anh ta mới nhớ chuyện đang giải thuật, chợt mò từ dưới đất dậy, chửi thề một câu rồi kéo tôi cùng ông chú lái xe chạy ra bên ngoài giống như điên vậy.

Động tác hết sức nhanh, sau khi ra khỏi cửa anh ta đóng mạnh cửa lại, còn khóa lại bảo vệ.

Tôi cùng ông chú lái xe khiếp sợ nhìn anh ta, chờ sau khi anh ta khóa cửa xong ông chú mới hỏi Đường Dũng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vợ ông ấy bây giờ thế nào.

“Vợ của ông không có vấn đề gì, mạng có thể giữ được. Chẳng qua đứa con của ông thì...” Đường Dũng nói.

“Đứa bé? Đứa bé thế nào? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải cậu nói có thể hóa giải sao?” Nhắc tới đứa trẻ sắc mặt ông chú lái xe liền biến sắc, đưa tay tóm lấy cổ áo Đường Dũng, tức giận nói.

Mặt Đường Dũng thoáng hiện vẻ áy náy, mặc cho ông chú lái xe lời, nói: “Là tôi sai, tôi cho rằng vợ ông chẳng qua chỉ bị yểm hàng đầu thuật phê ngựa đơn giản, vừa rồi cũng sử dụng theo phương pháp giải thuật phê ngựa. Ai ngờ ở trong cơ thể vợ ông sau khi đi ra ngoài cũng không phải quý chết đói, mà là một con...”

Vừa nói anh ta vừa chần chờ một chút, trên mặt cũng hiện lên vẻ không dám tin, do dự một lúc mới nói: “Con chuột.”

Mặc dù đã sớm đoán được giải phê ngựa xảy ra vấn đề, nhưng nghe nói có con chuột ở trong người vợ ông ta, cả tôi cùng ông chú tài xế đều đồng loạt ngây ngẩn.

Chẳng trách trên đám bột mực đỏ xuất hiện dấu chân nhỏ như vậy, chẳng trách Tiểu Thúy lại găm đồ bằng gỗ trong nhà, chúng ta ban đầu đều bị che mắt, cho là bà ta vì đối bụng. Thật ra bà ta chỉ dùng những thứ này để mồi rã mà thôi. Chuột là động vật răng mọc dài, tập quán sống chính là không ngừng gặm nhấm để răng không bị quá dài.

Chỉ là, cho dù ở trên người Tiểu Thúy là thứ gì thì cái này có liên quan gì tới đứa trẻ trong bụng bà ta?

Tôi không khỏi kéo kéo Đường Dũng hai cái, hỏi tại sao anh ta lại giam Tiểu Thúy lại. Mặc dù Tiểu Thúy giống như bị điên vậy, ở bên cạnh kêu la không ngừng, nhưng cũng không làm thương tổn tôi cùng ông chú lái xe, lại không có sức làm gì.

Sắc mặt Đường Dũng càng ngày càng tối xuống, nhìn ông chú lái xe một cái, nói: “Em còn nhớ Quan đạo trưởng trước nuôi thiên thai không?”

Nhắc tới thiên tai lòng tôi co rút một cái. Thiên thai dĩ nhiên tôi nhớ, không chỉ con trai Quan đạo trưởng mà ngay cả Tô gia cũng có một thiên thai, chính là Trần Á Lan, hơn nữa Á Lan đó cùng thiên thai kia cũng từ tay một người, trên người có chung một đốm dấu. Bây giờ Đường Dũng nói tới thiên thai là có ý gì, chẳng lẽ đứa bé trong bụng Tiểu Thúy cũng bị luyện thành thiên thai?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143-2: Tô Mộc tỉnh 2

Nghĩ tới khả năng này tôi bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra, nhớ Á Lan đã từng nói, trước khi cô ta bị luyện thành thiên thai thì mẹ cô ta cũng có phản ứng lạ thường, xuất hiện đặc trưng của bò cái. Vợ Quan đạo trưởng năm đó cũng xuất hiện hành động tương tự như chó cái, bây giờ Tiểu Thúy bị con chuột ở nhờ nhất định có cùng tình trạng với mẹ Trần Á Lan năm đó, con chuột kia cũng nhất định đang mang thai.

Đã ba lần, hai lần trước đều là chuyện xảy ra cách đây hơn bốn mươi năm, hơn nữa sau khi trải qua chuyện lần trước, Đường Dững đã từng tìm tới Trần Á Lan một chuyến, nhưng kết quả sau đó thế nào tôi cũng không biết, xem ra chuyện này có thể có liên quan tới Đường Dững.

Tôi không khỏi nhìn Đường Dững, mang theo ý hỏi.

Đường Dững nhìn ông chủ lái xe một cái, hướng về phía tôi lắc đầu, ý là có ông chủ lái xe ở đây mở lời không tiện. Sau đó anh ta nói với chủ lái xe rằng Tiểu Thúy bây giờ không nguy hiểm gì, anh ta muốn lần nữa bày trận pháp giảng hàng đầu thuật mới, lần này so với lần trước còn nguy hiểm hơn nhiều, ông ta phải rời khỏi nơi này trước, nếu không đừng nói đứa bé không gánh nổi mà ngay cả Tiểu Thúy hẳn cũng phải chết không phải nghi ngờ.

Anh ta nói cực kỳ nghiêm túc, ông chủ lái xe cũng sắp suy sụp, cặp mắt đỏ au chờ nhìn Đường Dững, hiển nhiên không còn tin tưởng anh ta nữa.

Cũng may ông chủ lái xe tương đối hiểu chuyện, người cũng tương đối trầm ổn, mặc dù không tin tưởng Đường Dững nữa nhưng có lẽ ông ta suy nghĩ một hồi, hoặc tỉnh táo lại, bây giờ là lúc nguy cấp, ông ta cần bản không kịp tìm những người khác, sống hay chết cũng chỉ có thể nghe theo Đường Dững.

Yên Lặng gật đầu một cái, ông chủ lái xe bây giờ ngay cả tâm tình để nói chuyện cũng không có, chậm rãi xoay người rời đi, nhìn bóng dáng rất đau lòng.

Chờ sau khi chủ lái xe rời đi, tôi vội hỏi Đường Dững đứa bé trong bụng Tiểu Thúy có phải cũng bị luyện thành thiên thai, kè ném đá giấu tay có phải là do sự thúc của anh ta làm. Dẫu sao trên cổ mỗi thiên thai đều có dấu ấn đặc thù của sư môn Đường Dững, ngoại trừ sư thúc Azan Đen kia ra thì người khác cũng không có khả năng lưu lại dấu ấn như của Đường Dững được.

Sắc mặt Đường Dững không tốt, gật đầu một cái, có điều anh ta cũng không quay lại giúp giải thuật cho Tiểu Thúy mà bảo tôi lấy ngọc bội ra, nói bây giờ trời đã tối rồi, anh ta sẽ lấy Tô Mộc ra trước.

Lúc này tôi mới nhớ Tô Mộc vẫn chờ Đường Dững bày trận, vội vàng đem ngọc bội lấy ra đưa cho Đường Dững, đồng thời đem tình hình bên trong ngọc bội kể cho Đường Dững, hỏi anh ta tại sao Tô Mộc nhận âm khí mà vẫn không có phản ứng.

Đường Dững nghe vậy sắc mặt liền biến đổi, chân mày nhíu lại nổi giận với tôi, hét lên: “Em truyền âm khí cho Tô Mộc? Ai bảo em tự mình truyền âm khí cho anh ta, âm khí của em còn không đủ cho anh ta nhét kẽ răng. Anh ta là lệ quỷ, cần lượng âm khí quá lớn, không cẩn thận sẽ hút khô em, em...”

Anh ta mắng rất dữ dội, ánh mắt đáng sợ chưa từng thấy, giống như hận không ăn tôi được vậy.

Tôi phút chốc hoảng sợ, khiếp sợ nhìn anh ta, không dám nói gì nữa.

Đây là lần đầu tiên anh ta giận dữ với tôi như vậy, trong nháy mắt thật giống như Tô Mộc lần trước. Cũng may sau khi mắng, vẻ mặt tức giận dần dần mất đi, nhìn tôi thờ dãi, nói: “Thôi không sao là tốt rồi, sau này ngàn vạn lần đừng làm chuyện như vậy, rất nguy hiểm”

Nói xong anh ta rút thiên địa kích trên người tôi ra, một nhát cắt vào cổ tay, đem nhỏ máu tươi lên trên chày cán bột anh ta mang theo.

Chày cán bột vốn dĩ có màu trắng trong nháy mắt phát ra tia sáng đỏ, sau đó Đường Dững lăm bầm đọc một chuỗi tiếng Thái, đem tia sáng đỏ trên mặt chày cán bột dẫn sang ngọc bội.

Ngọc bội nhàn nhạt bị màu đỏ như máu nhanh chóng bọc lại, chớp mắt đã xâm nhập vào trong thân thể Tô Mộc, đem nhuộm Tô Mộc thành một màu đỏ như huyết nhân.

Hai mắt tôi chăm chú nhìn ngọc bội, tim đập thình thịch sắp rớt ra ngoài.

Chỉ thấy màu đỏ trên người Tô Mộc càng ngày càng nồng đậm, không ngừng xoay tròn ở giữa ngọc bội, cuối cùng biến mất trong thân thể Tô Mộc.

Ước chừng hơn một giờ sau, tia máu màu đỏ bị Tô Mộc từng chút từng chút hút vào cơ thể, sau khi tia máu đã biến mất hoàn toàn tôi bỗng thấy thân ảnh bé nhỏ giữa ngọc bội cử động một chút, sau đó bóng người chợt lóe, từ trong ngọc bội phát ra ngưng tụ thành một bóng dáng màu trắng xuất hiện bên cạnh tôi.

“Tô Mộc! Anh tỉnh rồi!” Thấy Tô Mộc rớt cuộc lại đứng bên cạnh tôi, tôi liền mừng rỡ, trực tiếp nhào tới ôm lấy anh ấy.

Tô Mộc cũng đưa tay ôm lấy tôi, lần này là ôm thật, mặc dù bóng người của anh ấy có hút mờ ảo nhưng tôi đã thật sự có thể chạm vào anh ấy, hơn nữa căn cứ vào mức độ ngưng tụ hiện tại hẳn thực lực của anh ấy đã khôi phục lại ở cảnh giới quỷ mới.

Mặc dù còn thấp đáng thương, nhưng dầu gì cũng không cần lo lắng hồn phi phách tán, tôi thật vui vẻ ôm ghì lấy mặt anh ấy rồi hôn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: Đờ đê thiên thai

Hôn chưa được hai cái Tô Mộc liền đẩy tôi ra.

Lúc này tôi mới ý thức được mình vừa vui vẻ quá đà, Đường Dũng vẫn còn ở phía sau chúng tôi.

Ánh mắt Tô Mộc cũng đang nhìn Đường Dũng, mặc dù sắc mặt lạnh như băng nhưng vẫn nở một nụ cười với Đường Dũng, nói: “Cảm ơn.”

“Xi, ai cần anh cảm ơn. Nếu không phải vì nể mặt Dương Dương thì ta đây cũng kệ anh.” Đường Dũng tròn mắt hung dữ nhìn Tô Mộc, tức giận nói, ánh mắt nhìn Tô Mộc vẫn tràn đầy địch ý như cũ.

Tô Mộc cũng không thức giận, quay lại nhìn tôi, đưa tay lên vén tóc rối của tôi, dịu dàng nói: “Đờ đê, không phải là lần đầu tiên gặp anh, vui vẻ như vậy sao?”

“Đương nhiên là vui, anh không biết lúc trước anh gặp nguy hiểm thế nào, hôn phách cũng chia thành mấy phần, em còn tưởng sẽ không còn được gặp lại anh.” Tôi nói, vẫn có chút không dám tin, cảm giác hạnh phúc tới quá đột ngột, cứ xoay quanh Tô Mộc mấy vòng.

Biểu cảm Tô Mộc vẫn nhàn nhạt nhưng khóe miệng rõ ràng là hơi mỉm cười, gặp lại tôi anh ấy cũng rất vui vẻ, vừa đặt tay lên vai tôi không cho tôi đi chuyển quanh anh ấy nữa, vừa nói anh ấy không sao, nói xong còn kéo tay tôi, bảo tôi sau này không được truyền âm khí cho anh ấy, anh ấy bị thương có thể tự mình khôi phục.

Tôi không còn là kẻ ngốc như lúc đầu, anh ấy nói chuyện hoang đường như vậy tôi không tin. Cho dù anh ấy có thể tự khôi phục nhưng bị thương nặng như vậy chẳng lẽ lại phải chờ mấy trăm năm để khôi phục sao?

Có điều tâm tình bây giờ của tôi rất tốt, tôi không vạch trần anh ấy, lại vây quanh anh ấy hai vòng, chắc chắn anh ấy đã khôi phục trạng thái quý mới lúc này tôi mới yên lòng buông Tô Mộc, hỏi Đường Dũng nên làm gì bây giờ.

Cổ tay Đường Dũng cắt bị thương, chảy máu không ít, cũng may anh ta có mang theo thuốc cầm máu, lấy ra xước nơi cổ tay máu tươi đã rất nhan ngừng chảy. Chỉ là, do mất quá nhiều máu nên sắc mặt của anh ta hơi tái nhợt, nói: “Bây giờ tình khí của anh hao tổn, không có cách nào giải thuật cho Tiểu Thúy, chuyện này phải nhờ hai người. Đứa bé trong bụng Tiểu Thúy đã bị chuột cái đốt hồn, chờ khi đứa bé sinh ra chính là ngày chết của Tiểu Thúy, cho nên thừa dịp bây giờ phải cưỡng ép cho Tiểu Thúy đẻ. Dương Dương, em đỡ đẻ.”

“Hả? Em không biết đỡ đẻ.” Tôi liền luống cuống, nếu nói ở bên hỗ trợ Đường Dũng giải hàng thuật thì tôi còn làm được, bây giờ bảo tôi đỡ đẻ tôi nào có kinh nghiệm?

Đường Dũng thờ dài một tiếng, liếc nhìn Tô Mộc ở bên cạnh, nói: “Bây giờ đỡ đẻ cũng chỉ có em. Lão quý kia âm khí quá yếu, tùy tiện đỡ đẻ sẽ có thể bị thiên thai chiếm đoạt. Lát nữa anh ta ở bên cạnh đem âm khí truyền vào trong bụng Tiểu thúy, thiên thai đã là hồn thể, nhu cầu âm khí vô cùng mãnh liệt. Huống chi trên người lão quý là lực cực âm, anh ta có thể dùng nó để hấp dẫn thiên thai, chờ thiên thai vừa lộ đầu em liền bóp một cái vào cổ thiên thai đem lõi nó ra ngoài. Chỉ cần có thể lõi thiên thai ra khỏi cơ thể mẹ, thiên thai mất đi liên lạc với Tiểu Thúy, phần tiếp theo thì dễ làm.”

Đường Dũng luôn miệng gọi Tô Mộc là lão quý, mặc dù anh ta với Tô Mộc luôn không vừa mắt nhưng bây giờ trong giọng nói đã ít địch ý đi rất nhiều, chẳng qua để khỏi mất mặt cho nên còn không gọi thẳng tên Tô Mộc. Tô Mộc cũng không tức giận, trên mặt từ đầu đến cuối luôn mỉm cười, tùy ý để Đường Dũng sắp xếp công việc.

Tôi lại từ chối nhưng Đường Dũng nói không được, anh ta nói cho dù chờ tới ngày sinh để thiên thai chủ động ra thì đỡ đẻ cũng chỉ có thể là tôi.

Con người thường bị ép tới đường cùng mới biết mình có tiềm lực lớn như thế nào, vì không muốn cho Tô Mộc lại bị ảnh hưởng, tôi chỉ có thể cắn răng nhắm mắt đồng ý.

Phân công xong chúng tôi lần nữa quay lại phòng khách đang nhốt Tiểu Thúy.

Kỳ lạ là, vừa rồi Tiểu Thúy còn như đang điên cuồng, vừa khi Tô Mộc bước vào phòng trong nháy mắt liền an tĩnh lại, thật giống như người bình thường ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Mộc, không nói lời nào.

Tôi có chút kỳ lạ nhìn Tô Mộc, trên mặt anh ấy cũng lộ vẻ kỳ quái, nhìn Tiểu Thúy có chút không hiểu.

Thật may, lần giải thuật vừa rồi mặc dù xảy ra vấn đề nhưng sợi dây trên người Tiểu Thúy từ đầu đến cuối vẫn không bị tuột, bây giờ bà ta vẫn đang bị trói lại, chúng tôi cũng không sợ bà ta sẽ gây nguy hiểm gì. Đi đến bên cạnh Tiểu Thúy, Tô Mộc dẫn dắt ra một lực âm cực đưa vào trong bụng Tiểu thúy.

Dù sao Tô Mộc cũng là lão quý trên trăm năm, cho dù thực lực suy giảm nhưng động tác vẫn tương đối thuần thục, vung tay lên một cái đã có một âm

tuyến như tơ nhện lơ lửng trong không khí hương bọ ngựa Tiểu Thúy bay tới.

Cho dù biết thực lực Tô Mộc rất kém, nhưng thấy âm tuyến anh ấy tạo ra khiến tim tôi đau thắt lại, giống như dao vẫn đang đâm vào tim. Sao âm tuyến lại nhỏ như vậy, thậm chí còn không lớn bằng âm tuyến của tôi. Trải qua trăm năm mới tu luyện thành lệ quý, hiện giờ Tô Mộc bị đánh trở về thành quý mới, là cảm giác gì?

Giống như một lực sĩ thể thao đỉnh cao đột nhiên bị liệt, không thể thoải mái không chế thân thể đi?

Mà tất cả mọi chuyện này cũng là vì cứu tôi.

Tôi nhìn Tô Mộc nghiêm túc ngưng tụ âm tuyến mà đau lòng, không biết từ khi nào hốc mắt tôi đã tràn ngập nước mắt.

Bây giờ Tô Mộc cũng không nhìn tôi, toàn bộ tâm trí đều đặt trên âm tuyến, cho dù âm tuyến nhỏ như vậy nhưng anh ấy giống như phải dùng hết sức để không chế, không bao lâu sau trán đã rỉ ra một lớp mồ hôi mịn.

Tôi cũng không giúp được gì, thấy Tô Mộc toát mồ hôi liền lấy khăn giấy lau mồ hôi giúp anh ấy.

“Đợi đã!” Đường Dững đột nhiên kêu lên một tiếng, nhìn tôi khiếp sợ.

Tôi bị sợ run cả người, suýt chút nữa đem khăn giấy vứt bỏ.

Chớp mắt Đường Dững đã đi nhanh tới, thận trọng cầm lấy chiếc khăn tôi vừa mới lau mồ hôi cho Tô Mộc, nhìn một chút, chân mày nhíu lại: “Đây là gì?”

Ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm lên vị trí bị ướt của khăn giấy, hỏi tôi.

Tôi bị anh ta hỏi có chút sững sốt: “Mồ hôi!”

Sau khi nói xong cả người tôi cũng run lên, chợt kịp phản ứng. Tô Mộc là quý, bản thân âm hồn cũng không có nước mắt, càng không thể nào có mồ hôi, vậy chất lỏng này là từ đâu ra?

Tôi cả kinh trong lòng, đưa mắt nhìn về phía Tô Mộc.

Nhưng tôi còn chưa đi tới và hỏi anh ấy về điều này thì Tô Mộc đã trầm giọng kêu lên: “Ra rồi!”

Đang nói, Tiểu Thúy vẫn luôn im lặng đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, phát ra tiếng kêu thảm thiết xé nát tâm can, phía dưới quần bà ta bị một chất lỏng đục ngầu nhuộm ướt.

Tôi sợ choáng váng, lo lắng nhìn Tiểu Thúy đang giãy giụa thống khổ, hỏi Đường Dững nên làm gì bây giờ.

Đường Dững cùng Tô Mộc đồng loạt quay lưng lại, chỉ còn lại một mình tôi đứng trước mặt Tiểu Thúy, tay chân luống cuống.

“Cởi quần bà ta xuống, lôi đứa bé ra khỏi bà ta!” Đường Dững vội nói.

“À.” Tôi đáp lại một tiếng, lập tức theo lời Đường Dững nói, đem quần của Tiểu Thúy cởi ra, sau đó lấy hết can đảm nhìn vào giữa hai chân bà ấy.

Còn chưa hiểu rõ tình hình thế nào thì giữa hai chân tiểu thúy phun ra một huyết dịch màu đen, sau đó một quả cầu thịt tròn vo từ từ chui ra.

“Ra rồi, hình như là đầu!” Tôi trong nháy mắt kích động, lại sợ tới luống cuống, hai tay run rẩy đưa ra đón.

Nhưng tay tôi còn chưa chạm tới thì một bàn tay lạnh ngắt đột nhiên kéo tôi về phía sau, tôi cảm giác được có một trận gió lạnh thổi qua trước mặt, tay Tô Mộc đã ngăn ở trước mặt tôi.

Quả cầu thịt giống cái đầu vừa rồi lúc này đã há to miệng lộ ra hai hàm răng dày đặc nhọn hoắt, đớp một tiếng lên cánh tay Tô Mộc!

“Tô Mộc!” Tôi sợ hãi hét lên một tiếng, theo bản năng muốn đẩy cái đầu kia ra, nhưng tay tôi còn chưa đưa tới thì cánh tay còn lại của Tô Mộc đã ôm tôi, nói: “Đừng chạm vào, nó đã yêu hóa!”

Nói xong cánh tay bị cắn của Tô Mộc kéo mạnh về sau, tay kia bóp lấy cái đầu từ từ lòi ra khỏi cơ thể Tiểu Thúy!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Khiêu khích

Tôi nhìn thấy đứa bé bị lòi ra ngoài liền ngăn người.

Đây là dạng quái thai gì? Đầu nó tròn vo không một sợi tóc mà chỉ có da màu hồng nhẵn nhéo, hai mắt vẫn nhắm chặt vẫn còn có một màng màu hồng dính vào.

Giữa miệng của nó có hai hàm răng hình răng cưa đen nhánh, nếu như bị nó cắn một cái ít nhất sẽ bị xé một miếng thịt lớn.

Cái này cũng chưa tính, đầu của nó cho dù rất kinh khủng thì cũng vẫn chỉ nhỏ như đứa trẻ bình thường, nhưng phần thân thể liền sát với đầu thì lại nhỏ hơn rất nhiều, còn không bằng bàn tay tôi, tay chân đều có móng vuốt, phía dưới cùng trên mông còn thò ra một cái đuôi ngắn màu hồng.

Cho dù tôi còn chưa từng thấy chuột con mới sinh cũng có thể nhận ra đây căn bản là thân thể của con chuột, được gắn với đầu người khiến có một loại kinh khủng không nói ra được.

Tôi khiếp sợ nhìn quái vật kia hồi lâu mới bị tiếng của Đường Dững làm tỉnh: “Chà, quý vật này không phải là chuột gửi hồn, mà là Vương Bát gửi hồn, dưới miệng đã chết.”

Anh ta hùng hù hỏ hỏ, mặc dù mặt vẫn nhợt nhạt vì mất quá nhiều máu nhưng tinh thần thì rất tốt, hai tay nắm mạnh vào đầu con quái vật kia, dùng móng tay chia vào gò má con quái vật bấm mạnh một cái.

‘A’ một tiếng, đứa trẻ sơ sinh kia lập tức kêu lên một tiếng giống như vừa khóc vừa cười, cái miệng cắn chặt Tô Mộc lúc này cũng buông ra, nghiêng đầu cắn về phía Đường Dững.

Đường Dững dù bản lãnh không quá xuất chúng nhưng động tác lại nhanh nhẹn khác thường, tôi còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì Đường Dững đã tránh sang một bên, sau đó lấy ra một chiếc túi làm bằng da rắn, đem quái vật kia nhét vào trong túi rồi buộc miệng túi lại.

Quái vật kia ở trong túi giấy giụa như điên, nhưng bản thân túi rất mềm, lại được chế tạo từ da rắn vô cùng co giãn, mặc nó giụa thế nào cũng không ra được. Chờ đến khi nó không còn khí lực để giụa nữa thì Đường Dững mới buông tay ra, đem ném nó xuống đất.

Sau đó anh ta quay đầu lại, đôi mắt nhìn chằm chằm Tô Mộc một hồi thật giống như không biết Tô Mộc vậy.

Có điều anh ta chẳng qua chỉ là nhìn Tô Mộc chứ không nói gì, sau đó đi ngay tới bên cạnh Tiểu Thúy, bận rộn cảm ra rất nhiều loại bột làm gì đó với Tiểu Thúy.

Tôi còn đang lo lắng cho Tô Mộc mới bị gặm một miếng, thấy Đường Dững không cần chúng tôi hỗ trợ liền kéo Tô Mộc sang một bên, đau lòng cảm tay anh ấy cẩn thận xem xét.

Mặc dù tay anh ấy là âm khí ngưng tụ mà thành nhưng quái vật kia cắn một cái rất sâu, hiển nhiên cũng sẽ gây ra vết thương cho anh ấy. Nhìn một hồi tôi liền thấy trên mu bàn tay trắng nõn của Tô Mộc có một vết dấu răng hình răng cưa màu đen, mặc dù cắn không sâu nhưng có màu đen sì, nhìn qua giống như bị trúng độc, thấy mà giật mình.

Tôi cũng không biết nên nói gì, chỉ nhẹ nhàng xoa vết cắn, giọng run run nói: “Đau không?”

“Đau, đau như bị đứt gân ấy.” Tô Mộc nói, giọng anh ấy còn hơi run run.

Người tôi run lên, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn anh ấy.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Tô Mộc than đau với tôi. Theo như tính khí của anh ấy thì cho dù hồn phi phách tán cũng không chớp mắt một lần, lần này lại kêu đau hẳn phải đau thành cái dạng gì?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145-2: Khiêu khích 2

Nước mắt tôi nhịn nãy giờ liền tuôn xuống như mưa, ôm cánh tay Tô Mộc vào lòng ngực, nhẹ nhàng thò phù phù vào tay anh ấy, đau lòng mắng: “Tô Mộc, anh có phải là rất ngốc không, biết rõ nguy hiểm sao còn thay em để nó cắn một miếng, anh cho rằng anh vẫn là lệ quỷ trăm năm trước kia sao? Bây giờ âm khí của anh rất ít, nếu vừa rồi một căn kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh bị hồn phi phách tán phải làm thế nào? Không cho phép anh để một mình em ở trên đời này.”

“Không nhìn ra, em lúc nào quan tâm anh như vậy, có phải sợ anh bị hồn phi phách tán không còn ai muốn em?” Tô Mộc cúi đầu nhìn tôi, trong giọng nói bỗng nhiên có ý trêu chọc.

Tôi không khỏi sùng sốt một chút, không phải vì lời của Tô Mộc mà là vì giọng điệu của anh ấy, vừa rồi anh ấy còn đau tới mức run người, sao lại có

tâm tư trên chộc tôi như vậy.

Không đợi tôi phục hồi tinh thần, Tô Mộc lại tiếp tục nói: “Nếu em đau lòng như vậy, anh biết có một phương pháp nhanh chóng làm hết đau, em có muốn thử một chút không?”

“Phương pháp gì?” Tôi theo bản năng hỏi.

“Chính là thế này.” Tô Mộc nói.

Nói xong anh đã cúi đầu xuống, hai bờ môi lạnh như băng in vào môi tôi, chiếc lưỡi như con rồng uyển chuyển cạy miệng tôi ra cùng với một cỗ thoang thoang không nói ra được quanh quẩn ở trong miệng tôi.

“Ồ...” Tôi bị Tô Mộc hôn không kịp đề phòng, nước mắt lo lắng cho anh ấy vẫn còn ướt trên mặt, giùng giàng muốn đẩy anh ấy ra.

Nhưng khí lực của anh ấy rất lớn, hơn nữa động tác càng bá đạo, giống như cây cỏ hạn hán gặp mưa nhỏ vậy, lưu luyến ôm lấy tôi làm sao cũng không chịu buông.

Tôi rất nhanh liền bị hôn tới mức không thở nổi, xụi lơ trong ngực anh ấy, cảm giác toàn thân như bị dòng điện chạy qua, mềm nhũn.

Hôn một lúc lâu cho đến khi bên phía Đường Dững phát ra tiếng vang Tô Mộc mới quyến luyến buông tôi, cho dù thân thể anh không rắn chắc như trước nhưng khí thế không giảm chút nào, bá đạo nhìn tôi nói: “Ngu ngốc. Anh sẽ không chết dễ dàng như vậy, sau này em hãy ngoan ngoãn cất giữ âm khí kia trong cơ thể em, đừng tìm phiền toái cho anh là được. Nếu như lần sau còn dám truyền âm khí cho anh thì sẽ không chỉ trừng phạt đơn giản như này, anh nhất định sẽ phạt em không xuống giường được.”

Nói xong anh ấy lấy tay đưa lên đầu tôi, xoa xoa tóc tôi, không đợi tôi kịp phản ứng đã rất tự nhiên kéo tay tôi đi tới bên phía Đường Dững.

Còn tôi giống như bị hôn khiến ngu đi, đầu óc trống rỗng không ngừng quanh quẩn mấy lời nói vừa rồi của anh.

Không cho phép rót thêm âm khí cho anh ấy, nếu không phạt tôi không xuống giường được.

Không xuống giường được... là có ý gì?

Còn có, không phải anh ấy nói có phương pháp làm hết đau sao? Phương pháp đó chính là hôn tôi?

Vậy làm sao lại biến thành trừng phạt?

Nào tôi xử lý không kịp, vừa ngơ ngác nhìn vừa đi theo anh ấy.

Đi thẳng tới trước mặt Đường Dững mới dừng lại. Sau khi dừng lại tôi vẫn chưa yên lòng về Tô Mộc, lần nữa nhìn đến tay anh ấy nhưng phát hiện vết thương vừa rồi trên tay anh ấy đã không còn nữa. Bàn tay trắng nõn đã khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, không có chút dấu vết đã bị thương nào.

“Á, tay anh khỏe thật? Cái đó thật sự có thể chữa thương?”

Tôi lắp bắp nói, khiếp sợ nhìn anh ấy.

Có điều ngay sau đó tôi nhớ ra, lúc trước khi uống lỗi rượu của Tam trưởng lão Cẩn Thi phái, Tô Mộc cũng thông qua việc đó giúp tôi giải độc. Có thể tiếp xúc thân mật thật sự có công hiệu giải độc đi?

Nghĩ tới đây, mặt tôi liền thẹn thùng đỏ bừng, hóa ra việc đó còn có công hiệu này.

Khi tôi còn đang bần thần thì Đường Dững đã xử lý xong thương tích trên thi thể Tiểu Thúy, đem bà ấy đặt lên giường. Mặc dù hô hấp Tiểu Thúy còn rất yếu nhưng khí tức trên người bà ấy đã gần ổn định, có lẽ an dưỡng tầm một tháng nữa liền không có vấn đề gì.

Sau khi chăm sóc cho Tiểu Thúy xong Đường Dững liền thu thập đồ đạc, nghiêng đầu nhìn tôi kỳ quái, hỏi: “Đương yêu, mặt em sao lại đỏ như vậy? Còn có em vừa nói tay lão quỷ đã khỏe, tay anh ta thế nào?”

“Ai là Dương yêu của anh, anh có thể đứng đắn một chút không.” Tôi bị Đường Dững gọi vậy có chút thẹn quá hóa giận, mặc dù đã quen anh ta hay trêu tôi như vậy nhưng trước mặt Tô Mộc bị gọi vậy tôi vẫn thấy không được tự nhiên.

“Đương Dương, anh vẫn luôn rất đứng đắn, hướng chỉ em sợ cái gì. Lão quỷ này, không đứng, bây giờ là quỷ mới, thực lực của anh ta bây giờ giảm nhiều, căn bản không phải là đối thủ của anh, cho dù anh ta nghe không lọt tai cũng chỉ có thể nhịn, đứng không?”

Đường Dững đã làm xong việc chính lập tức khôi phục dáng vẻ cột nhà bình thường, nói xong lời cuối cùng còn nghiêng đầu hỏi ý kiến Tô Mộc, rõ ràng là đang gây chuyện.

Không biết vì sao, rõ ràng Đường Dững bây giờ lợi hại hơn Tô Mộc nhiều nhưng trong lòng tôi vẫn thấy lo lắng thay cho Đường Dững.

Quả nhiên, Đường Dững vừa dứt lời Tô Mộc liền cười lạnh một tiếng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng bỗng rơi trên người Đường Dững, nói: “Cậu nhất định

muốn tôi chịu đựng?”

“Ách...” Bị Tô Mộc hỏi, Đường Dững vốn đang kiêu ngạo đột nhiên kinh sợ một chút, thật giống như anh ta cảm nhận được áp lực uy hiếp đến từ Tô Mộc vậy. Dừng một chút, Đường Dững liền khoát tay, tỏ vẻ người lớn không thèm chấp trẻ con, nói với Tô Mộc: “Dù sao lão tử đây cũng là Long Phù chính thống nước Thái, không thể so đo với một tên quý mới. Em vừa nói tay anh ta bị thương, bị thương gì?”

“Không có gì, Tô Mộc không phải mới bị con quái vật kia cắn một cái sao, dĩ nhiên là bị thương, có điều bây giờ đã lành rồi.” Tôi nhìn Đường Dững chuyển đề tài mà cười thâm trong lòng, vẻ mặt kinh sợ mà vẫn phải giữ mặt mũi rất khôi hài.

“Phải không? Em chắc chắn anh ta mới bị thương?” Đường Dững hỏi ngược lại, vừa nói khoe miệng anh ta vừa mỉm cười, nắm tay Tô Mộc lên đưa tới trước mặt tôi: “Em nhìn xem có giống như bị thương không? Anh ta là hôn phách, cho dù bị cắn cũng không thể có thương tổn thực sự gì, anh ta đang lừa em.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Mẹ không phản đối

Dịch: Thư Thư

Beta: Huế Nguyễn

Nói xong hắn còn khiêu khích nhìn Tô Mộc một cái, ghét bỏ đem tay của Tô Mộc hất ra.

Tô Mộc biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, căn bản không để ý Đường Dững.

Nhưng tôi có chút kinh ngạc, hỏi Tô Mộc có phải thật vậy hay không, anh vừa nãy căn bản cũng không có bị thương?

"Em hy vọng anh bị thương sao?" Tô Mộc mang trên mặt một chút ý cười thản nhiên, cúi đầu xuống nhìn tôi, hỏi.

"Án... Không hy vọng." Tôi lắc đầu một cái, Tô Mộc vừa rồi đau đến như vậy, lòng tôi cũng đều khó chịu, đương nhiên không hy vọng hắn bị thương.

"Bây giờ biết được anh không có bị thương em có phải hay không thấy rất vui vẻ, rất may mắn?" Tôi phủ nhận, Tô Mộc trên gương mặt đẹp trai bất thành linh bày ra nét mặt tươi cười, giống như trong mùa đông giá rét đột nhiên xuất hiện một tia nắng ấm áp, chiếu vào trên mặt tôi, nhất thời liền xem đến ngây người, mờ mịt gạt đầu, lúc này chỉ còn dư lại một cái ý niệm." Thật mẹ nó đẹp trai!"

Đường Dững khiêu khích không được, thấy tôi còn vẻ mặt mê trai nhìn Tô Mộc, tức giận đến mũi muốn lệch đi, một tay đem tôi túm đến phía sau, chen vào giữa tôi và Tô Mộc."Được rồi. Thời gian không còn sớm. Tôi bên này đã làm xong, các người không phải là còn muốn tìm Âm huyết sao, thừa dịp trời tối lão quý này hiện thân, nhanh chóng làm việc!"

Nói xong Đường Dững đem tôi kéo đến một bên, dùng giấy bút viết lên số thẻ ngân hàng cũng như phương thức liên lạc, sau đó lôi tôi đi ra ngoài.

Tôi lúc này mới chợt hiểu vỗ lên đầu mình một cái, thiếu chút nữa đem việc chính quên!

Bỏ Tô Mộc ra, tôi để anh tìm kiếm một chút vị trí của Âm huyết.

Tô Mộc đương nhiên biết cách tìm kiếm Âm huyết rất quan trọng, cũng thu lại đùa giỡn, trong miệng thì thầm" Thiên hạ to lớn, đều là thuộc về âm dương, tìm âm dò dương, ý ở..."

Trong miệng Tô Mộc niệm một chuỗi dài đông tây, giống như thầy tướng số đọc khẩu quyết tìm gió dò nước, một bên niệm một bên ngón tay thon dài của Tô Mộc vẫn bấm mấy cái thủ quyết phức tạp, chờ khẩu quyết cùng thủ quyết đều làm xong, tôi nhìn thấy Tô Mộc nhắm lại hai mắt bỗng nhiên chuyển một chút, sau đó Tô Mộc chỉ một ngón tay về phương hướng tây bắc, nói dọc theo cái phương hướng này đi suốt 378km, chính là Âm huyết.

Nói xong Tô Mộc lần nữa bắt được hai vai tôi, để tôi đi về nhà, có Đường Dững mang theo Tô Mộc đi Âm huyết là tốt rồi.

Tôi lắc đầu cự tuyệt, nghĩ đến quan hệ của Tô Mộc cùng Đường Dững, đem Tô Mộc giao cho Đường Dững tôi làm sao có thể yên tâm.

Vạn nhất Đường Dững thừa dịp ban ngày Tô Mộc ra không được, đem hắn ném tới hoang sơn dã lĩnh nào đó thì làm sao bây giờ.

Nhưng Đường Dững lần này vậy mà phi thường phối hợp, cũng vỗ vỗ bả vai của tôi, để cho tôi về nhà.

Hai người bọn họ đều nói như vậy, hơn nữa nhìn hai người cũng không dự định mang tôi đi, dù cho tôi nói như thế nào đều không được, thực sự không có biện pháp, tôi chỉ gạt đầu, đáp ứng.

Dù sao Âm huyết cũng tìm được rồi, kế tiếp đi hướng Âm huyết, đưa Tô Mộc phóng vào là được, tuy là Đường Dững rất ghét Tô Mộc, nhưng nhìn bọn họ hiện nay quan hệ này, cũng không đến mức đem Tô Mộc ném nửa đường.

Quyết định bọn họ hai người đi Âm huyết tôi về nhà ở với ba mẹ sau, Đường Dững đưa tôi về biệt thự, để cho tôi ở biệt thự ngoan ngoãn chờ bọn hắn quay về.

Nói xong bọn họ không có dừng lại nhiều, suốt đêm lái xe hướng Âm huyết chạy đi.

Tôi liền tiếp một môi thật nhiều ngày, kỳ thực sớm đã chịu không nổi, vừa trở về tắm rửa một cái liền lên giường nằm ngủ,

Chờ tôi lại lần nữa tỉnh thời điểm, đã là vào lúc giữa trưa.

Mẹ tôi cầm lên một ly sữa, ngồi ở bên giường yêu thương nhìn tôi, thấy tôi thức dậy, lập tức kêu một tiếng Dương Dương.

Tôi sợ hết hồn, thấy rõ là mẹ tôi mới thở phào một hơi, ngồi dậy hỏi nàng làm sao vậy, tại sao sẽ ở bên cạnh nhìn tôi ngủ.

"Lâu lắm không gặp con, mẹ thấy con gầy quá."

Nói tay còn xoa nhẹ mặt của tôi, muốn nói lại thôi.

Tôi không nén nổi có chút chua xót, trước đây khi tôi lên đại học, cơ hồ cuối tuần nào cũng sẽ về nhà một lần, nhưng từ khi tốt nghiệp đại học cùng Vương Văn về nhà sau, liền gặp Tô Mộc, tiếp đó nửa năm này cũng không thường xuyên quay về, cũng khó trách mẹ hội nhớ tôi.

Rời giường rửa mặt một phen, tôi lôi kéo tay mẹ trở lại phòng khách, hứng thú tràn trề nói tôi muốn làm một bữa tiệc lớn an ủi ba mẹ, hơn nữa trong khoảng thời gian này, tôi cũng sẽ ở trong nhà làm bạn với ba mẹ, để cho bọn họ xem tôi thật kỹ một chút.

Mẹ tôi biết được tôi sẽ ở nhà cùng bọn họ trong một thời gian ngắn liền cao hứng vô cùng, cũng đi theo vào phòng bếp, nói tôi trước đây chưa từng làm cơm, để mẹ giúp một tay.

Chúng tôi hai người rửa rau nấu cơm, hết sức ảm áp hoà thuận, hơn nữa đây là lần đầu tiên tôi vào ở trong biệt thự này, chân chính dùng thời gian mới phát hiện, biệt thự này mỗi chi tiết đều thiết kế tương đối thoải mái hợp lý, bên cạnh bồn có máy rửa bát, quá thuận lợi rồi.

Nghĩ đến biệt thự sau này sẽ là nhà của tôi cùng Tô Mộc, khoe miệng không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười, một chút ngọt ngào rạo rực ở trong lòng.

Mẹ tôi thấy vẻ mặt của tôi, cũng hết sức vui mừng, kéo tôi lại, lời nói thâm thía:" Dương Dương, này hơn nửa năm thời gian, con một mực bên ngoài, đã trải qua nhiều như vậy đau khổ, cũng không cùng người nhà nói ra, đứa nhỏ này thật là."

Àn?

Tôi trải qua thống khổ gì?

Tôi bị mẹ nói không đầu không đuôi sừng sốt một chút, cũng không biết Đường Dững ở nhà thời điểm cùng mẹ tôi nói cái gì.

Vì không làm lộ, tôi chỉ gật đầu, qua loa ứng phó:" Không có việc gì, mẹ, mọi chuyện đều đã qua."

" Mọi chuyện đều đã qua, nhưng chúng ta là người một nhà, con có chuyện phải cùng cả nhà nói, đừng giấu diếm lừa gạt." Mẹ tôi nói.

Nói xong mẹ tôi liền cười: Chẳng qua Vương Văn như vậy đối với con, chia tay cũng tốt, con đứa nhỏ này liền đem tâm thu hồi lại, không cần lại nghĩ đến hắn, con cùng Tiểu Dững hòa hợp, miễn là người hạnh phúc, mẹ với ba mới an tâm."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146-2: Mẹ không phản đối 2

"Đạ." Tôi gật đầu, nhưng không được bao lâu tôi đột nhiên phản ứng, khiếp sợ hỏi mẹ tôi: "Mẹ vừa nói ai? Tiểu Dững là ai?"

Thấy tôi hỏi mẹ tôi liền cười, nhìn tôi giống như nhìn kẻ ngốc. "Đứa nhỏ này, cùng mẹ còn ngại ngùng cái gì. Con nói Tiểu Dững là ai, là Đường Dững chứ ai, hai đứa bây giờ không phải là đang yêu nhau sao. Nó cũng nói với mẹ rồi, mẹ thật sự quý nó, đối với hai đứa không ý kiến."

"Không ý kiến cái gì a, sao lại không ý kiến, con với anh ta mới không tốt đây." Tôi nhất thời như đờ, Đường Dững đáng chết, dám thừa dịp tôi không ở đây đã cùng rót vào mẹ tôi lời ngon ngọt gì, nói liêu!

Mẹ tôi thấy tôi chối nhưng vẫn không tin, nói thẳng: “Đứa nhỏ này, có gì mà không thể cùng nói với nhà. Tiểu Dũng cũng đã nói rõ với mẹ, thằng Vương Văn chân đạp mấy thuyền, căn bản là kẻ lừa gạt tình cảm, nếu không phải nhờ Tiểu Dũng thì con bị Vương Văn bán cũng không biết. Nhà chúng ta cháy lần trước cũng là Vương Văn làm phải không, thật mất trí! Người như vậy sau này con bỏ qua lại, con xem Tiểu Dũng, đứa nhỏ này vui tính, lại rất thích con, con chỉ có ở cùng nó thì mẹ mới yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Âm khí chạy mất

Yên tâm con khi...

Tôi âm thầm lăm bằm trong lòng, lại giải thích mấy câu với mẹ tôi nhưng có lẽ bà đã bị Đường Dũng bỏ bùa mê thuốc lú, bất kể tôi nói gì bà cũng không tin, cuối cùng tôi đành dứt khoát nói thẳng tôi đã có bạn trai, không phải Đường Dũng, tên Tô Mộc!

Xoàng!

Con dao của mẹ tôi rơi xuống đất, bà khiếp sợ nhìn tôi: “Con nói gì? Nói lại lần nữa?”

“Con đã có bạn trai, tên là Tô Mộc.”

“Vậy con còn cùng Đường Dũng hòa hợp! Đứa nhỏ này học ai lại cũng bắt cá hai tay. Lộc gia chúng ta cho tới bây giờ còn không có người như vậy...”

Nháy mắt mẹ tôi nổi giận đùng đùng, cũng không nấu cơm nữa, hận không được đưa tay đánh tôi.

Tôi thấy tình huống không ổn lập tức chạy ra phòng khách, vừa chạy vừa gọi ba tôi xuống cứu tôi.

Ba tôi vốn đang đọc sách ở lầu hai, nghe thấy tôi kêu lên liền lập tức chạy xuống, khuyên can mãi mới ngăn được mẹ tôi lại. Lúc này mẹ tôi đã hoàn toàn không có tâm tình nấu cơm, không có biện pháp nào tôi liền gọi đặt đồ ăn từ bên ngoài, sau đó ngồi ở trên ghế salon nghiêm túc nói với cha mẹ tôi chuyện tôi với Tô Mộc.

Dĩ nhiên vì không để cho mẹ tôi lo lắng, đoạn chuyện với Vương Văn tôi cũng không nói thật mà theo kịch bản của Đường Dũng nói tiếp, còn thân phận quý của Tô Mộc dĩ nhiên tôi cũng không nói tới một chữ, chỉ nói anh ấy đối với tôi rất tốt, đã cứu tôi rất nhiều lần, biệt thự này cũng là Tô Mộc mua đưa cho tôi.

Nhà tôi từ trước đều như vậy, tư tưởng tiểu nông trong mẹ tôi cũng tương đối nặng, vừa nghe biệt tự này là Tô Mộc đưa liền cũng không còn không ưa Tô Mộc như vậy nữa, chỉ nói tôi cần suy nghĩ thật tốt, không nên vì tiền mà bỏ qua đứa trẻ tốt như Đường Dũng.

Không thể không nói, tên Đường Dũng kia quả là cáo già tình trường, trước tiên lại đi lấy lòng phụ huynh, nhìn đáng về mẹ tôi một lòng ủng hộ Đường Dũng tôi bỗng nhiên lại có chút lo lắng cho Tô Mộc.

Tính cách anh ấy âm tình bất định, có thể sau này sẽ phát sinh mâu thuẫn gì với mẹ tôi không?

Nghĩ đến cuộc sống sau này, tương lai tôi sẽ cùng Tô Mộc sống chung một chỗ rất hạnh phúc khỏe miệng tôi liền không tự chủ cong lên cười thỏa mãn.

Mẹ tôi vốn đang khuyên tôi phải thận trọng với tình cảm, thấy bộ dáng thẹn thùng của tôi liền liếc tôi hai cái, nói gì con gái lớn không thể giữ trong nhà, giữ tới giữ lui lại thành buồn.

Ý của bà là đồng ý?

Tôi nhất thời mừng rỡ, xông tới ôm mẹ tôi rồi hôn mấy cái.

Không bao lâu sau đồ ăn bên ngoài đã tới, sau khi chúng tôi ăn cơm tôi liền cùng mẹ ở dưới lầu xem ti vi, ba tôi vào ngủ trưa trong phòng ngủ.

Mấy ngày kế tiếp cuộc sống của tôi tương đối nhàn nhã, mỗi ngày chính là ở cùng cha mẹ nói chuyện phiếm xem ti vi, chỉ có buổi tối khi ngủ tôi mới ngồi ở trên giường ngưng thần tĩnh khí, tiến vào thượng đàn điền tu luyện âm khí.

Không thể không nói, Tô Mộc khi còn sống không hề là đại sư phong thủy, nhà này mặc dù ở một khi đất nổi tiếng là hung trạch, âm khí cực kỳ nặng, nhưng bởi vì anh ấy đã tới một chuyến, âm khí đã hấp thu hết, chỉ cần chúng tôi có thể hấp thu phần âm khí do nhà này sinh ra là khí tức trong căn biệt thự có thể đạt tới trạng thái âm dương cân bằng.

Cái gọi là âm dương cân bằng, khoảng thời gian này tiếp xúc với Tô Mộc cùng Đường Dũng, tôi cũng có được hiểu biết đại khái.

Giống như Phong thiên bọn họ là người tu đạo tu tiên, tất cả là vì cầu một âm dương thăng bằng, cho nên đạo gia bọn họ có một hình vẽ vô cùng nổi tiếng, Âm Dương Thái Cực đồ, chính là âm khí cùng dương khí đạt tới trạng thái cân bằng hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147-2: Âm khí chạy mất 2

Có thể trạng thái này dường như là lý tưởng hóa, rất khó thực hiện, bởi vì thời tiết, nhiệt độ mỗi ngày đều ảnh hưởng tới sự cân bằng âm dương. Hơn nữa các loại địa thế đất đai cũng khác, đồng bằng nhiều dương khí, khe rãnh nhiều âm khí, chỉ có một điểm ở giữa số ít núi non trùng điệp, không cao không thấp, không lạnh không nóng vừa vặn ở trên địa thế âm dương đạt tới điểm thăng bằng. Từ xưa đến nay, nhưng nơi được trời ban cho này gọi là địa linh nhân kiệt, được các đại sư phong thủy các triều đại tìm được mở cửa lập phái, sau đó mới có chùa miếu mọc lên.

Những kiến thức này có một chút là Tô Mộc nói cho tôi, có một chút chính là trong quyển Hồn Nguyên Kinh mà Phong Thiên đưa cho tôi.

Dựa theo việc Phong Thiên coi Hồn Nguyên Kinh là bảo bối, có lẽ đó cũng là một quyển sách thật lợi hại, cho dù không lợi hại thì ít nhất bên trong ghi lại không ít kiến thức cùng nguyên lý khởi nguyên của đạo gia bọn họ.

Lúc trước tôi luôn bồn ba trên đường, không có thời gian xem cho nên tới bây giờ chưa có xem qua.

Mấy ngày nay rảnh rỗi, tôi ngoại trừ hưởng thụ thời gian tốt đẹp ở chung với cha mẹ, thời gian còn lại chính là đọc Hồn Nguyên Kinh để giết thời gian.

Ngoại trừ Hồn Nguyên Kinh ra trong tay tôi còn có quyển Phó Âm Kinh, sách cấm thuật của Tô gia. Quyển sách này viết bằng quý văn trước khi đi Bắc Kinh tôi đã phiên dịch được hai phần ba, chỉ còn phiên dịch vài trang cuối là hoàn thành.

Nhưng lần này trở về, phần đã dịch lúc trước của Phó Âm Kinh tôi tìm thế nào cũng không thấy, chỉ còn lại quyển Phó Âm Kinh vốn được viết bằng quý văn, tôi xem cũng không hiểu, không biết phải làm sao tôi đành đem Phó Âm Kinh tìm một nơi an toàn cất giữ, chờ khi Tô Mộc về sẽ đem sách trả cho anh ấy.

Hấp thu xong âm khí, tôi theo thói quen quay lại thượng đan điền kiểm tra âm khí mới thu được cùng tình huống dung hợp với lực âm cực, bây giờ tôi cảm ứng với đan điền đã càng ngày càng thuần thực, căn bản chỉ cần nhắm mắt là thượng đan điền sẽ hiện lên trong đầu tôi, ở trong tầm mắt rất rõ ràng, âm khí bên trong liếc qua cũng thấy.

Nhưng khi tôi quay lại đan điền liền phát hiện tôi hấp thu âm khí nửa ngày mà lực cực âm trong đan điền lại yếu đi, thậm chí không bằng lực cực âm còn dư lại lúc tôi vừa trở về biệt thự.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Âm khí càng hấp thu càng ít là tình huống gì?

Tôi không khỏi thấy mờ mịt, cảm giác như mình không có nào.

Biệt thự này không có vấn đề, âm khí trong biệt thự cũng không có vấn đề, nhưng tôi hấp thu âm khí nhiều ngày như vậy lại là việc làm uống công? Thậm chí lực cực âm còn giảm bớt?

Tôi thật ảo não, lực cực âm có thể nhanh chóng bù đắp cho thương thế của Tô Mộc, mặc dù anh ấy cảnh báo không cho tôi truyền thêm âm khí nhưng anh ấy nhiều lần vì cứu tôi ngay cả mạng cũng sắp không còn, mà việc duy nhất tôi có thể làm chính là truyền lực cực âm chữa thương cho anh ấy, làm sao tôi có thể bỏ mặc?

Ngay khi tôi đang thấy muộn phiền thì đột nhiên tôi có một cảm giác lạ. Lực cực âm trong thượng đan điền giống như nước chảy vậy, đang chậm rãi lưu động, không chú ý thì căn bản không thấy được, mà theo sự lưu động, lực cực âm ấy đang vô cùng chậm rãi chảy đi mất!

Tôi vô cùng kinh hãi liền gọi Giao tiên.

Nó tự sau khi trở thành yêu tiên thất hạch nó rất nhảm chán liền nhờ trên người tôi ngủ ngon, ai gọi cũng không được, còn nói cái gì mà chờ yêu khí trong cơ thể nó hoàn toàn được tiêu hóa sẽ bảo tôi mang nó tới yêu hồ một chuyến nữa, yêu khí chỗ đó hít một hơi có thể bằng năng lượng ăn mấy quý. Chỗ ở Căn Thi phái có đánh chết tôi cũng không lại đi.

Được cái nghe được tiếng gọi gấp gáp của tôi như vậy Giao tiên ngáp một cái, lười biếng xuất hiện hỏi tôi cuống cuống gọi nó dậy làm gì, đều là nhà nghỉ ngơi, nó còn chưa ngủ được năm ngày năm đêm.

Tôi lười nghe nó than vãn, trực tiếp chỉ lực cực âm trong đan điền của tôi, nói: “Nhìn! Có phải hiện gì không?”

Giao tiên mắt vẫn lim dim buồn ngủ nhìn theo hướng tôi chỉ mấy lần, nói: “Lực cực âm, ngươi muốn cho lão tử ăn sao? Không cho lão tử sử dụng lực cực âm của ngươi còn khoe khoang với lão tử làm khi gì?”

Sắc mặt tôi cứng đờ, đã là lúc nào rồi còn nhớ tới lực cực âm của tôi, vội kêu lên: “Ông không phát hiện nó đang chậm rãi chạy mất sao? Có phải là ông trộm không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Yêu hạch của tôi?

“Dựa vào đâu mà ngươi nói chuyện mất hứng với lão tử như vậy? Mặc dù lực cực âm là đồ tốt nhưng lão tử bây giờ dù gì cũng là Giao tiên thất hạch, cách hóa rồng chỉ một bước xa, chẳng lẽ còn trộm lực cực âm của ngươi sao?”

Giao tiên nháy mắt liên tục, phản ứng rất dữ dội, cổ tức giãn dãn lên khiến cổ phồng ra như cá nóc vậy.

Không phải ông thì lực cực âm của tôi có thể đi đâu? Tôi không chuyển cho người khác thì nó cũng không thể biến mất được?” Tôi cũng có chút tức giận.

Theo như nói, lực cực âm ở trong đan điền tôi tuyệt đối sẽ không giải thích được nó rời khỏi thân thể tôi. Mấy ngày nay lúc rảnh rỗi tôi đều cố gắng hấp thu âm khí để mở rộng lực cực âm, kết quả lực cực âm lại giảm bớt mà không giải thích được, ngoại trừ Giao tiên ở trong cơ thể tôi lên lút hút thì quả thực tôi không nghĩ ra còn có lý do nào khác.

Hướng chi tôi vừa gọi nó ra hỏi thì nó đã tức giận, rõ ràng là có tật giật mình.

Giao tiên có thể cảm ứng được suy nghĩ của tôi, thấy tôi thật sự nghi ngờ nó, Giao tiên càng tức giận, bực bội đi vào trong đan điền của tôi đi xung quanh lực cực âm xem xét. Tôi thấy liên sợ hết hồn hết vía, rất sợ nó tức giận liên tiếp đập phá, đem phần lực cực âm còn lại không nhiều của tôi ăn nốt.

Cũng may coi như nó có lý trí, đi quanh lực cực âm của tôi mấy vòng, đột nhiên nó hừ một tiếng, lạnh lùng tròn mắt nhìn tôi, sau đó biến mất không thấy.

Nó... cứ như vậy biến mất?

Trong thượng đan điền chỉ còn trơ lại mình tôi.

Một hồi lâu sau bên tai tôi truyền tới tiếng cười của Giao tiên, tiếng cười kia vô cùng bất ngờ, ở trong đan điền yên tĩnh vang lên hết sức đột ngột, thật giống như điên rồi vậy.

Lúc này tôi mới nhớ ra, lúc này tôi đã không chỉ có thượng đan điền, mà còn có một trung đan điền quý dị, lúc này hẳn Giao tiên đang ở trung đan điền!

Tôi lập tức thu hồi ý thức từ thượng đan điền, ngưng thần ở giữa trung huyệt đàn thử nghiệm tiến vào trung đan điền.

Quả nhiên Giao tiên lúc này đang ở trung đan điền, đang đối mặt với đoàn yêu khí màu xanh lá cây trong trung đan điền, đang cười sặc sụa, hận không cười tới chết được.

Nó sau khi thấy tôi đi vào đuôi rắn lập tức cong lên ngoắc ngoắc tôi tỏ ý tôi đi qua bên đấy.

Tôi vừa tới gần một chút Giao tiên liền sáp lại, cuộn quanh tôi, nịnh nọt nói: “Nha đầu, thấy không, đây chính là đầu sỏ, trộm lực cực âm của ngươi tuyệt đối không phải lão tử mà chính là đoàn yêu khí này.”

Nghe nó nói như vậy tôi liền chú ý tới đoàn yêu khí kia. Lúc đầu còn không để ý, nghe Giao tiên nói một chút tôi phát hiện yêu khí hình như đã lớn hơn so với lần trước.

Biến hóa này cũng không rõ ràng, thậm chí nếu không nhìn kỹ thì căn bản không phát hiện được, nhưng khi ở gần có thể cảm giác được một ít.

Hơn nữa tôi còn thấy một chứng cứ sờ sờ như núi, ở rìa đoàn yêu khí tôi thấy một đoàn âm khí đen, mặc dù rất ít nhưng có thể thấy được đó là lực cực âm của tôi. Nó giống như có ý thức vậy, tự nguyện quanh quẩn ở bên đoàn yêu khí màu xanh lá cây, thử nghiệm dung nhập vào trong đoàn yêu khí nhưng lại bị ngăn ngược trở về, giống như bé gái xinh đẹp cự tuyệt bé trai vậy, sau khi bị cự tuyệt lại quanh quẩn một chỗ, sau đó sẽ lần nữa bèn bĩ đến gần đoàn yêu khí.

Đại khái đến hơn mười lần mới có một chút lực cực âm dung nhập thành công vào trong yêu khí.

Tôi liền bị hiện tượng kì dị này dọa sợ ngây người.

Yêu khí được tạo thành từ tinh hoa của trời đất, mà tinh hoa của trời đất phần lớn chính là hai khí âm dương. Cho nên âm khí cùng dương khí đều có thể đổi thành yêu khí, điểm này tôi biết, nếu không yêu hồ cũng sẽ không tồn tại ở bên ngoài Càn Thi phái, thế nào cũng không nghĩ tới lực cực âm sẽ muốn chủ động dung nhập vào trong yêu khí.

Hơn nữa tôi vẫn cho là, cho dù là âm khí hay dương khí chẳng qua cũng chỉ là một loại khí tức tồn tại trong thiên địa mà thôi, tựa như không khí vậy, mặc dù trọng yếu nhưng không có suy nghĩ của mình. Nhưng lực cực âm này lộ ra ý thức quá mức rõ ràng, cho dù tôi muốn thôi miên rằng đây chỉ là trùng hợp thì cũng không nói được.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148-2: Yêu hạch của tôi? 2

Thuồng luồng tiên đối với tôi phản ứng không có kiến thức tương đối vừa lòng, dương dương đắc ý ghé vào trên cổ tay tôi, ngẩng cao đầu rần cười nói: "Thế nào, lần này thêm kiến thức đi, là cực âm lực của người tự mình chạy đi, cùng lão tử cũng không quan hệ, bắt quả nha đầu, người thân thể này cũng thật là nghịch thiên, vậy mà có thể tự chủ nuôi ra yêu khí, người có phát hiện hay không, thông qua hấp thu cực âm lực, này đoàn yêu khí đã phát sinh biến hóa?"

Hắn nói, con mắt cười híp híp, miệng rần cũng há to, lộ ra hàm răng dày đặc, nhìn qua còn thật khủng bố.

Nhưng cùng hắn ở chung một chỗ thời gian dài, tôi cũng có thể đối với Thuồng luồng tiên bộ dáng này miễn dịch, tầm nhìn lần nữa trở lại này dòng yêu khí, theo dõi giao nói biến hóa.

Nhìn một hồi, ngoại trừ phát hiện yêu khí trở nên lớn hơn, tôi cũng không có nhìn ra có cái gì khác biệt, đang muốn mở miệng hỏi, đột nhiên ở chính giữa lực sắc thấy một cái điểm nhỏ.

Kia điểm nhỏ vừa nhìn chính là một chấm tròn, không có gì bất đồng, bất quá nhìn kỹ, phát hiện điểm nhỏ kia hội di chuyển, hình thể cũng không phải tinh khiết, mà là hẹp dài, trọng yếu nhất là, tôi lại ở kia hẹp dài điểm cuối nhìn thấy đuôi cá tương tự.

Nó dĩ nhiên là một con cá nhỏ!

Trong nháy mắt Tôi chấn kinh rồi, trong đầu xuất hiện tiểu âm ngư ba chữ!

Chứng kiến trên mặt tôi khiếp sợ Thuồng luồng tiên cười càng sáng lạn hơn: "Thế nào, người cũng phát hiện chứ, lúc trước thời điểm lão tử nuốt kia tiểu âm ngư, không có nuốt sạch sẽ, để cho nó giữ lại chút cực âm lực ở bên trong cơ thể người, không có nghĩ tới những thứ này vẫn bảo tồn trí nhớ của tiểu âm ngư, chờ người cực âm lực khôi phục, chúng nó liền bắt đầu thử một lần nữa chấp vả thành tiểu âm ngư, mà tiểu âm ngư lại bị đoàn yêu khí hấp dẫn, cùng yêu khí hòa làm một thể, lại lần nữa tạo thành một cái tiểu âm ngư, không đúng, chắc là gọi tiểu yêu ngư, nha đầu, lão tử lúc trước chỉ nói người thân thể này thiên tư cao, không nghĩ tới còn có thể có như vậy cơ duyên, người phát tài rồi!"

Thuồng luồng tiên càng nói càng kích động, rõ ràng là đang nói tôi, nhưng thật giống như chính mình trúng vé số năm trăm vạn, kích động đuôi rần liên tục lắc lư, muốn dừng đều không không chế được.

Tôi còn ở trong một cái mộng, bị Thuồng luồng tiên nói càng mơ hồ, hỏi hắn tôi phát cái gì?

"Phát tài, giữa thiên địa, muốn tu luyện ra yêu khí không có dễ như vậy, người biết không, toàn bộ sinh linh, ngoại trừ con người, đều phải dựa vào yêu khí mới có thể sống lâu, tìm tòi nghiên cứu thiên đạo, có thể thiên địa mất tri giác, căn bản không cho chúng tôi yêu vật sinh tồn không gian, cho dù được thiên cơ, luyện được yêu khí, cũng còn phải trải qua thiên kiếp, phàm là trải qua thiên kiếp, đều thập tử nhất sinh, cho nên lão tử tu luyện gần nghìn năm cũng mới có bảy cái yêu hạch, trong đó còn có một cái là từ yêu hồ hấp thu, nhưng còn người, một cái người phạm, cư nhiên có thể nuôi ra một cái yêu hạch, hơn nữa của người âm khí còn cuộn cuộn không ngừng hướng yêu hạch đi, người nói không phải là phát tài rồi sao? Theo người cái này tốc độ thành yêu khí, cuối cùng hóa rồng không chừng hai tôi ai đó."

"Yêu hạch? Người mới vừa nói, tôi đây trong đan điền tiểu âm ngư cũng là yêu hạch?" Tôi cả người đều choáng váng, trong đầu ong ong, chỉ vang trở lại yêu hạch hai chữ.

Ngoạn ý nghĩ này không phải là chỉ có động vật mới có thể tu luyện sao, tôi làm sao sẽ tu ra yêu hạch?

Hơn nữa nó tại sao phải tự động hấp thu cực âm lực, mở rộng bản thân?

Dựa vào cái gì? Tôi đây cực âm lực, còn phải giữ lại cho Tô Mộc chữa thương a!

Suy nghĩ hồi lâu, tôi mới từ yêu hạch mang tới khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, hỏi Thuồng luồng tiên: "Cái này yêu hạch tôi không muốn, người có thể còn đem nó biến trở về cực âm lực sao??"

"Ngươi, ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa!" Thường luồng tiên không dám tin nhìn tôi, mắt rần thoảng cái trũng so với chuông đồng còn lớn hơn, giống như nghe được cái gì sét đánh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148-3: Yêu hạch của tôi? 3

Giao tiên đối với việc tôi không có kiến thức tương đối hài lòng, dương dương đắc ý nằm trên cổ tay tôi, đầu rần ngẩng cao, cười nói: "Sao nào, lần này đã thấy rõ chưa, là lực cực âm của ngươi tự mình chạy đi, không quan hệ tới lão tử. Có điều nha đầu, thân thể ngươi cũng thật nghịch thiên, lại có thể tự chủ nuôi ra yêu khí. Ngươi có phát hiện thông qua hấp thu lực cực âm, đoàn yêu khí kia đã phát sinh biến hóa?"

Vừa nói đôi mắt rần tròn vo háp lại, miệng rần cũng há ra lộ ra hai răng nanh trắng, nhìn qua rất kinh khủng.

Có điều ở cùng với nó một thời gian dài tôi cũng đã miễn dịch với bộ dáng đó của nó, ánh mắt lần nữa quay lại nhìn cổ yêu khí, tìm sự biến hóa mà Giao tiên nói.

Nhìn một hồi, trừ phát hiện yêu khí trở nên lớn hơn ra tôi cũng không nhìn ra cái gì không giống, đúng lúc đang muốn mở miệng hỏi thì tôi đột nhiên phát hiện ở giữa đám màu xanh lá cây có một điểm nhỏ màu xanh đậm.

Nhìn thật kĩ điểm nhỏ kia thì nhìn ra một cái chấm tròn, không có gì khác lạ, có điều khi nhìn thật kĩ thì lại phát hiện điểm nhỏ kia biết nhúc nhích, hình dáng cũng không phải thuần tròn mà hơi hẹp dài. Quan trọng nhất chính là tôi chú ý tới cái hình hẹp dài kia thấy có hình dạng tương tự đuôi cá.

Đó là một con cá nhỏ!

Nhất thời tôi thấy kinh hãi, trong đầu lập tức xuất hiện ba chữ cá âm nhỏ!

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của tôi Giao tiên cười càng sáng khoái hơn, nói: "Sao nào, ngươi cũng phát hiện chứ. Lần trước khi lão tử nuốt cá âm nhỏ không nuốt sạch sẽ để nó giữ lại một chút lực cực âm bên trong cơ thể ngươi, không nghĩ phần rời rạc của lực cực âm này còn lưu tồn trí nhớ của cá âm nhỏ, chờ lực cực âm của ngươi khôi phục lại bọn chúng liền thử lần nữa gom góp thành cá âm nhỏ. Mà cá âm nhỏ bị đoàn yêu khí hấp dẫn, cùng yêu khí hòa thành một thể, bây giờ lại lần nữa tạo thành một cá âm nhỏ, không đúng, hẳn phải gọi là tiểu yêu cá. Nha đầu, lúc trước lão tử chỉ nói thân thể này thiên tư cao, không nghĩ sẽ còn có cơ duyên như vậy. Ngươi phát đạt rồi!"

Giao tiên càng nói càng kích động, rõ ràng là nói tôi nhưng thật giống như mình trúng vé số vậy, đuôi rần kích động không ngừng đung đưa trên dưới, muốn đập vào đầu cũng không khống chế được.

Tôi vẫn trong giai đoạn mù mờ, nghe Giao tiên nói càng mơ hồ, hỏi nó tôi phát cái gì?

"Phát đạt. Trong trời đất, muốn tu luyện ra yêu khí không hề dễ dàng. Ngươi biết không, tất cả sinh linh trừ con người đều phải dựa vào yêu khí mới có thể tri hoãn tuổi thọ và tìm tòi nghiên cứu thiên đạo. Có thể ông trời không có mắt, căn bản không cho yêu vật chúng ta không gian sinh tồn, cho dù thấy được thiên cơ luyện được yêu khí cũng còn phải trải qua một kiếp trời phạt. Phàm đã trải qua trời phạt thì tất cả yêu vật đều cứu từ nhất sinh, cho nên lão tử đây tu luyện gần ngàn năm cũng chỉ có bảy yêu hạch, trong đó còn có một cái là cơ duyên hấp thu từ yêu hồ. Còn ngươi thì sao, một nha đầu thể xác phàm tục, lại không biết vì sao nuôi ra một cái yêu hạch, hơn nữa âm khí của ngươi còn không ngừng vào trong yêu hạch. Ngươi nói coi ngươi có phải phát đạt không? Theo tốc độ sinh thành yêu khí của ngươi, cuối cùng hóa rồng không chừng là cả hai ta đó."

"Yêu hạch? Ông vừa nói, cá âm nhỏ trong trung đan điền của tôi chính là yêu hạch?" Tôi ngu người, đầu óc ong ong, chỉ nghe được hai chữ yêu hạch.

Đồ chơi này không phải chỉ có động vật mới có thể tu luyện sao, làm sao tôi lại có yêu hạch?

Hơn nữa tại sao nó lại tự động hấp thu lực cực âm, mở rộng mình?

Dựa vào cái gì? Lực cực âm của tôi còn phải giữ lại chữa thương cho Tô Mộc a!

Suy nghĩ hồi lâu, tôi mới phục hồi lại tinh thần từ nỗi khiếp sợ yêu hạch mang tới, hỏi Giao tiên: "Tôi không muốn yêu hạch, ông có thể đem nó đổi trở về lực cực âm không?"

"Ngươi, ngươi nói gì?! Lặp lại lần nữa!" Giao tiên nhìn tôi không dám tin, mắt rần mở to so với chuông đồng còn lớn hơn, thật giống như nghe được cái gì thiên phương dạ đàm* vậy.

Thiên phương dạ đàm—Ngàn lẻ một đêm—天方夜谈: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khóác lác không thực.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 149: Quỷ nữ phòng tắm

Tôi đành đem lời nói lặp lại một lần nữa.

Sau khi chắc chắn tôi muốn đem yêu hạch đổi thành lực cực âm, Giao tiên nếu có chòm râu thì có lẽ râu cũng dựng ngược, liếc nhìn tôi một cái, hừ lạnh một tiếng, nói không thể nào.

Âm khí mặc dù có thể biến thành yêu khí nhưng yêu khí lại không thể đổi thành âm khí. Biến thành yêu hạch chính là biến thành yêu hạch, kể cả đại la thần tiên có hạ phạm thì cũng vô ích.

Biết được tin này tôi tê liệt ngồi bệt xuống đất, sững sờ nhìn yêu hạch trôi lơ lửng trong không trung trước mặt tôi, trong lòng vô cùng thất vọng.

Thật vất vả mới có phương pháp có thể giúp Tô Mộc, cảm thấy tôi cũng là một người có ích, không đến nỗi lúc nào cũng liên lụy Tô Mộc.

Vậy mà yêu hạch lại quấy nhiễu, tôi lại biến thành phế nhân. Yêu hạch quý hiếm thì thế nào, tôi không thể giúp Tô Mộc khôi phục thực lực, cũng không thể thay anh ấy bảo vệ cha mẹ tôi, có yêu hạch thì có ích lợi gì?

Tôi buồn rầu tới cực điểm, thậm chí trong nháy mắt trở nên có chút mê mang không biết tiếp theo nên làm gì, tiếp tục bổ sung âm khí chờ Tô Mộc quay lại hay cứ ở nhà lẫn lộn ăn chờ chết, tiếp tục quay trở về cuộc sống người bình thường.

Tôi đang mê mang thì Giao tiên lại gần, đôi mắt rần cười híp nhìn tôi, dáng vẻ không tốt nói: “Nha đầu, mặc dù không có lực cực âm nhưng ngươi phải hiểu yêu khí càng quý hiếm, bên trong cơ thể ngươi có thể tồn tại yêu hạch chứng tỏ ngươi đã có thể tu luyện yêu khí, một thời gian nữa ngươi tuyệt đối sẽ còn lợi hại hơn Tô Mộc nhà ngươi. Đến lúc đó ngươi công đức viên mãn, tu đến cửu hạch thành tiên, Tô Mộc nhà ngươi cũng có thể thoát khỏi luân hồi sinh tử đi theo thành tiên, hai ngươi làm một đôi thần tiên quyền lưu lưu lạc chân trời góc bể không phải tốt hơn sao?”

Nó nói, mặt còn đầy mong đợi nhìn tôi, bộ dạng quan tâm.

Nó đã từng nói, ‘một người đắc đạo, gà chó thăng thiên’, tôi có thể thành tiên thì Tô Mộc cũng được nhờ đi theo đại khái chính là đạo lý này. Cũng không biết tại sao, tôi lại cảm giác được từ trên người Giao tiên giống như nhân viên bán hàng đa cấp, không quen thuộc, luôn cảm giác nó đang cực lực khuyên tôi tu luyện yêu khí không cần phân biệt tốt xấu gì.

Tâm tính thiện lương một mồi.

Tôi không có hứng thú theo Giao tiên nói chuyện, khoát khoát tay với Giao tiên, từ trong đan điền lui ra ngoài, cũng không còn tâm tư tu luyện mà nằm trên giường ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà.

Giao tiên còn chưa từ bỏ ý định, đuổi theo tôi, lăm lăm bên tai tôi, tôi lại lười nói nhảm cùng nó, trực tiếp đập một cước khiến nó văng xuống giường, nói: “Không còn sớm, đi ngủ, tôi chưa bao giờ ngủ chung với động vật như rắn.”

“Tiểu nha đầu ngươi làm dám làm như vậy với lão tử, có tin lão tử bây giờ liền đem ngươi nuốt, nhìn ngươi còn dám chê lão tử không...”

Giao tiên giận dữ, ở dưới giường hùng hùng hổ hổ nói.

Nhưng nó cũng chỉ cầu nhàu, mắng mấy câu sượng miệng rồi lại leo lên chui vào con dấu giao tiên trên cổ tay tôi, biến mất không thấy.

Rất cuộc yên tĩnh.

Tôi thờ dãi một hồi, tiếp tục nhìn chằm chằm trần nhà, nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Bây giờ đã xác định, tôi hấp thu lực cực âm căn bản không nhanh bằng yêu hạch hấp thu, cũng dựa theo tốc độ này yêu hạch sẽ đem lực cực âm còn chút xíu của tôi hấp thu sạch sẽ, nếu như tôi còn muốn giữ được lực cực âm thì hoặc là tăng tốc độ hấp thu âm khí, hoặc mặc kệ, chờ yêu hạch hấp thu xong lực cực âm xem tôi có chuyện gì không.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định vì Tô Mộc liều một phen, âm khí bên ngoài khá lơn nữa cũng không bằng tôi trực tiếp đem lực cực âm trợ giúp cho anh ấy, dẫu sao lực cực âm là tinh hoa âm khí ngưng tụ mà thành, hơn nữa Tô Mộc hấp thu thêm được chừng nào tốt chừng ấy.

Sau khi quyết định xong tôi rất nhanh liền ngủ, chờ ngày mai tỉnh lại tìm một nghĩa địa hấp thu chút âm khí.

Nhưng đang ngủ dở giấc, tôi bỗng nhiên cảm giác thân thể có một trận khô nóng, thật giống như bị thiêu đốt ở trên đồng lửa, cảm giác này khó chịu dị thường lại hết sức quen thuộc, tôi liền từ trên giường nhảy dựng lên, kinh hoàng kiểm tra trong phòng có gì bất thường.

Nhìn một vòng, gian phòng cũng không có gì lạ, Thuồng luồng tiên cũng không chui ra, nhưng đầu tôi đầy mồ hôi, trên thân, áo ngủ đều ướt đẫm, dính dính ở trên người cực kì khó chịu.

Tôi không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi tắm, sau khi xả hết mồ hôi trên thân thể, làn da mới dễ chịu một chút.

Từ khi Thuồng luồng tiên sống nhờ trên người của tôi, mỗi lần tắm rửa, tôi đều muốn dùng băng gạc quấn lên cổ tay, tránh cho tôi đang tắm Thuồng luồng tiên đột nhiên lao ra.

Phương pháp này cũng có tác dụng, Thuồng luồng tiên ẩn kỹ là đường Thuồng luồng tiên ra vào thân thể tôi, bị ngăn trở, nó cũng liền tạm thời vây ở trong thân thể tôi, không ra được, mới đầu nó còn có chút khủng hoảng, phản đối, hiện tại quen rồi, nó cũng liền không lên tiếng.

Sau khi tắm xong, tất cả khó chịu đều đã tan biến, tôi liền đứng trước gương trong phòng tắm lau người.

Tắm gương bởi vì dính hơi nước, trên mặt đọng một lớp sương, mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể nhìn hình ảnh mờ ảo.

Nhưng cái đó không sao, vậy mà trong gương tôi lại nhìn thấy hai thân ảnh mơ hồ!

Một cái tự nhiên là của tôi, một cái khác là ai?!

Trong nháy mắt tôi quay người trở lại, cảnh giác nhìn phòng tắm một vòng.

Ngoại trừ tôi ra, trong phòng tắm làm gì còn ai.

Tôi lại nhìn về tấm gương, bên trong lại chỉ còn mỗi tôi.

Tôi liền cho là mình vừa rồi hoa mắt, nhưng tôi hiện tại tinh thần rất tỉnh táo, coi như hoa mắt, cũng không thể trùng hợp như vậy chứ, tôi rõ ràng nhìn thấy vừa rồi trong gương có hai người, mà bóng người kia cũng là nữ nhân!

Không phải là gặp quỷ chứ...

Trong lòng tôi đột nhiên rùng rợn, vô thức vừa muốn đem ngọc bội cùng thiên địa kích móc ra, nhưng tôi vừa tắm rửa xong, đừng nói ngọc bội cùng thiên địa kích, trên thân ngay cả bộ y phục cũng không có.

Ngay lúc tôi cuống quýt tìm quần áo, một bàn tay lạnh buốt tay đã đánh lên sau vai tôi, lưng tôi cũng trở nên lạnh lẽo, khiến tôi rùng mình từ xương cốt đến tận đỉnh đầu!

"Người là ai!"

Tôi trong nháy mắt ngẩng đầu, vừa hỏi vừa nhìn lại trong gương.

"Ta? Người chiếm nhà ta, chiếm phòng ta ở, còn hỏi ta là ai? Người nói xem ta là ai?" Trong gương cũng xuất hiện một nữ nhân lửa thể, dáng người cô ta so với tôi cũng gần tương đương, đứng cùng một chỗ với tôi, tóc tai bù xù, trông khá giống tôi.

Chỉ là lúc này trong gương tôi mang bộ mặt kinh hoàng, mà khóe mắt nàng ta đỏ bừng, mang trên mặt một tia khát máu nhe răng cười, con mắt băng lãnh nhìn tôi, móng tay nàng đen nhánh thon dài như dao, kề trên cổ tôi, chỉ cần tôi hơi nhúc nhích, liền lập tức đâm vào trong thân thể tôi!

"Người là... con gái của Phùng lão gia?" Tôi toàn thân run lên, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, lúc này mới nhớ tới biệt thự này đã từng là một ngôi nhà ma.

Lúc đó Tô Mộc nói giải quyết sự tình xong xuôi sẽ trở về đuổi quỷ, kết quả về sau phát sinh nhiều chuyện như vậy, anh cũng lại không có trở lại nữa.

Tôi cũng không nghĩ tới nữ quỷ này vẫn còn trong biệt thự. Tôi giật mình hoảng sợ, cô ta còn ở lại chỗ này, mà cha mẹ tôi đã ở lâu trong biệt thự như vậy, nếu như cô ta hạ thủ cha mẹ tôi...

Tôi đơn giản không dám tưởng tượng!

Thấy tôi ngờ ngác không có phản kháng, khóe miệng nữ quỷ nhe răng cười càng tươi, tay trực tiếp vây quanh phía trước, nắm lấy hai cánh tay của tôi kéo tôi tới đối mặt với cô ta, nói: "Người có thể trông thấy ta, trên thân âm khí còn rất nặng, nhất định có cách mang ta ra ngoài, ta cho người hai lựa chọn, hoặc là mang ta ra ngoài, rời khỏi căn biệt thự này, hoặc là ta thôn phệ người, để hồn phách của người trở thành một bộ phận của ta, như vậy thực lực của ta càng tăng nhiều, cũng có thể phá kết giới ra ngoài."

Cô ta nói, con người mắt đỏ rực nhìn thẳng vào tôi, cùng ánh mắt của tôi giao hội một chỗ.

Trong phòng tắm hơi nước bốc lên, rất nóng, nhưng bị ánh mắt cô ta lạnh lẽo xem xét, tôi bị dọa sợ đến toàn thân rét run, nỗi sợ hãi như từ bên trong tôi trào cả ra ngoài.

Thời gian cô ta chết cũng không dài, nhưng bây giờ thân thể cô ta ngưng thực trình độ trên cả cảnh giới của quỷ mới, hẳn là một lão quỷ.

Cái này hiển nhiên không bình thường, Diệu Diệu còn nhỏ chết thảm, lại được Đường Dững tí mĩ nuôi lâu như vậy, cũng mới chỉ là lão quý mà thôi. Trước mắt nữ quý này mới chết không đến hai năm, liền đã trở thành lão quý, đại thù của cô ta lớn tới cỡ nào?

Trong lòng tôi nghi ngờ, nhưng ánh mắt cô ta độc ác nhìn tôi chằm chằm. Tôi thấy khó chịu, đành phải gật gật đầu, trước ỏn định cô ta: "Có thể mang cô ra ngoài, nhưng cô trước tiên cần phải nói làm cách nào mang cô ra, ở đây có kết giới gì?"

"Còn giả ngu! Người cùng lệ quý kia đến đây ngày đầu tiên ta đã nhìn thấy người! Cái kết giới đáng chết này cũng là lệ quý kia bố trí, người cùng hắc là đồng bọn, hừn sức đem lão nương vây ở chỗ này!" Bị tôi hỏi một chút, nữ quý mới vừa rồi còn tỉnh táo dị thường vậy mà trong nháy mắt bị tôi chọc giận, có chút phát cuồng, giọng thê lương gào thét ngay bên tai tôi. Đầu tôi ơng ơng, sắp điếc đến nơi.

"Được được, tôi sai rồi, cô đừng rống lên được không?" Tôi vội vàng nhận lầm, sợ cô ta kích động, lại làm tôi bị thương.

Hiện tại tôi cần cấp bách tìm bộ quần áo mặc lên, chỉ cần mặc xong quần áo, tôi liền có thể đem băng gạc giặt ra, phóng thích Thường lương tiên, đến lúc đó nên khóc liền là nữ quý này.

Nhưng nữ quý này cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì, hai tay một mực nắm chắc tôi, giữa ngón tay còn có Quý Trảo đen nhánh sắc bén, chỉ cần tôi gãy dựa liền nhất định sẽ bị Quý Trảo đá thương, đến lúc đó quý khí thấm vào thân thể cũng chẳng có gì, nhưng da thịt sẽ nát rữa, hiện tại Đường Dững không ở đây, chúng tôi lại không có cách nào ra ngoài tìm thuốc, hậu quả sẽ rất phiền phức.

Mà một khi tôi bị thương, nữ quý này liền có chỗ trống có thể chui vào, cô muốn đi ra ngoài cũng chẳng có gì, nếu như lợi dụng tôi làm hại đến cha mẹ thì tôi phải làm sao?

Cha mẹ đang ở trong nhà, hiện tại tôi nhất định phải vạn phần cẩn thận mới được, không thể có chút nào lầm lỗi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi không thể làm gì khác hơn là đáp ứng yêu cầu của nữ quý trước, nói: "Tôi có thể thử phá vỡ kết giới, nhưng kết giới này dù sao không phải tôi bố trí, tôi cũng chỉ có thể thử, nếu như không thành công..."

"Nếu như không thành công, người liền sẽ bị ta thôn phệ." Nữ quý ha ha cười lạnh một tiếng, phảng phất hiểu thấu tâm tư của tôi, trực tiếp phá hỏng đường lui của tôi.

Sắc mặt tôi cứng đờ, tôi trên người bây giờ không có bất kỳ thứ gì để phòng thân, trên người chỉ có cực âm chi lực có thể công kích nữ quý cũng, nhưng cực âm chi lực muốn đá thương quý vật, nhất định phải xen lẫn lệ khí mới được, không có lệ khí cực âm chi lực đối với nữ quý mà nói, không chỉ không có bất kỳ lực công kích nào, ngược lại còn là thuốc bổ, nếu như cô hấp thu thuần chính cực âm chi lực, thực lực tăng nhiều, cha mẹ liền sẽ nguy hiểm hơn.

Trong nháy mắt, trán tôi chảy ra một tia mồ hôi lạnh, chỉ có thể cắn răng đáp ứng yêu cầu của cô ta.

Sau đó cô ta bắt tôi về một trương đồ trước gương phòng tắm, những hình vẽ giống như một loại bùa chú nào đó, hẳn là để phá giải phong ấn trước kia Tô Mộc đã hạ.

Mà tấm gương trong phòng tắm liền là trận nhãn.

Trách không được lúc trước tôi để Trịnh Lâm cảm thụ biệt thự này có quý hồn hay không, nó không có cảm ứng được, nguyên nhân Tô Mộc đã sớm cho tòa nhà này hạ phong ấn, đem nữ quý này nhốt trong phòng tắm, cô ta ra không được, cho nên cha mẹ tôi ở lại đây lâu như vậy đều không có xảy ra việc gì, mà tôi hẳn là gần hai năm ở đây, lần đầu tiên sử dụng phòng tắm này, cho nên cô ta mới có thể hiện hình ở trước mặt tôi, cũng không phải là cô ta cố ý tìm tới tôi, mà là tôi vô ý xông vào lãnh địa của cô ta.

Cô ta mấy năm trước hẳn là bị giết trong phòng tắm này?

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi bỗng nhiên run lên, trùng hợp như vậy ư, tôi đang ngủ ngon, đột nhiên cảm giác nóng không chịu nổi, còn ra mồ hôi đầy người, mới có thể vào đây tắm rửa.

Đó hết thấy đều là trùng hợp ư, vẫn là cô ta đã sớm sắp xếp xong xuôi, chỉ còn chờ tôi đi vào sau khi tắm, liền bắt tôi?

Nếu như hết thấy đều nằm trong tính toán của cô ta, vậy nữ quý này tâm kế cũng thật thâm hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Yêu hặc xuất hiện

Dịch: Thư Thư

Edit: Huyền Châu

Nghĩ đến điều này, tôi càng căng thẳng hơn, một mặt cố tình vẽ bức họa đồ trên gương chậm lại, một mặt đầu óc cấp tốc suy nghĩ, nghĩ xem làm sao thoát thân.

Thả nữ quý này ra khẳng định là không được, Tô Mộc đã từng nhắc nhở tôi nhiều lần, quý vật có thể thông qua thôn phệ đồng loại tiến hành tu luyện, lệ quý nuốt ác quý, ác quý nuốt lão quý, lão quý nuốt quý mới, từng tầng từng tầng áp bức nhau, chỉ cần thôn phệ quý yếu hơn mình, là có thể đem âm khí trên người đối phương chuyển hóa hấp thu, tiến tới tăng thực lực của mình, đây cũng là lý do Diệu Diệu lần đầu nhìn thấy Tô Mộc đã sợ mất mặt, bởi vì chỉ sợ một chút, Diệu Diệu liền sẽ bị Tô Mộc nuốt không còn sót lại một chút cặn.

Mà thôn phệ qua đồng loại thì lệ khí trên thân quý sẽ càng nặng, con mắt quý vì lệ khí chồng chất trở thành đỏ bừng, đây cũng là lý do trên phổ lưu truyền hình tượng lệ quý đều là hai mắt đỏ bừng, đáng vẽ mặt xanh nanh vàng.

Vừa rồi bỗng nhiên gặp quý tôi bị dọa hoảng hồn, hiện tại tỉnh táo lại mới phát hiện, đặc thù trên người nữ quý này, chắc chắn đã thôn phệ qua quý vật khác, hai mắt đỏ bừng, tu vi tăng nhiều, lòng dạ độc ác, cho dù tu vi không đủ, nhưng cũng có thể gọi là lệ quý thực sự, thả ra nhất định là họa một phương.

Tôi hiện tại mặc dù tự thân khó đảm bảo, không quản được cô ta có thể làm hại một phương hay không, nhưng cha mẹ tôi, tôi không thể không quản, cho nên tôi vừa vẽ, vừa thử nghiệm cùng giao tiên câu thông, hỏi hần ta có biện pháp gì thoát khỏi nữ quý hay không.

Giao tiên tại trong cơ thể ta mặc dù không nhìn thấy tình huống ngoại giới, nhưng nó hiện tại thần thức tinh thông, nhiều ít có thể biết tình trạng bên ngoài, ngay lập tức đề cho tôi đem nó thả ra, giống như con tôm nhỏ, nó nuốt chừng một cái, không cần thiết phiền toái như vậy.

Nó nói kích động

Tôi có chút xấu hổ, muốn nói lại thôi nhìn giao tiên một chút.

Đem nó thả ra cũng không được, nếu là bình thường, ta sớm liền không chút do dự đem nó phóng xuất, nhưng nó mặc dù là rắn, lại là con rắn đực, hơn nữa còn đã từng ở trước mặt tôi hóa thành một nam nhân, trong lòng tôi, hần đã không khác nam nhân bình thường.

Để cho tôi toàn thân lửa thể xuất hiện trước mặt nam nhân khác, tôi thực tại không chấp nhận được, chỉ ít không tới một khắc cuối cùng, tôi tuyệt đối sẽ không đem giao tiên phóng xuất.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, giao tiên bỗng nhiên khinh thường hai mắt lườm tôi, khinh bỉ nói: "Nha đầu chết tiệt kia, ngươi muốn đi đâu, lão tử là con rắn như thế ư, có thể lọt vào mắt lão tử, chỉ có phong tình vạn chủng rắn cái nhỏ, vóc người này của ngươi, trong mắt ta không khác nào con heo nái, lão tử tuyệt sẽ không thêm nhìn ngươi lấy một cái!"

"Ngươi!" Tôi bị giao tiên chọc điên tiết, nó vậy mà nói tôi giống heo nái, nhưng bây giờ thời gian cấp bách, tôi cũng không còn tâm tư cùng nó cãi nhau, sau khi xác định nó không có cách nào khác, tôi không thể làm gì hơn là từ trong đan điền lui ra ngoài, tiếp tục suy nghĩ những biện pháp khác.

Ngay lúc tôi từ bên trong đan điền trên trở ra, ta bỗng nhiên cảm giác trước ngực một luồng khí tức chấn động, thật giống như trong lồng ngực có luồng nước dội tới, theo luồng khí tức ba động, một tia lực sắc khí từ trung đan điền chảy ra, chính là yêu khí bên trong trong đan điền!

Từ...

Không đợi tôi kịp phản ứng, bên cạnh tôi, trên thân nữ quý liền toát ra một cỗ khói trắng, chỉ thấy bên người nàng ta, âm khí đang bị yêu khí màu xanh lục dung hợp lại cùng nhau, phạm là âm khí tiếp xúc đến yêu khí, đều phảng phất biến thành hơi nước, phát ra âm thanh tư tư, sau đó bị yêu khí đông hóa hấp thu, biến mất không chút dấu vết.

Nữ quý nhìn thấy trên người mình biến hóa cũng mười phần kinh sợ, buông tôi ra, vô ý thức tránh qua một bên, trong hai mắt tràn ngập điều khó hiểu, hỏi tôi: "Đây là cái gì?"

"Yêu khí." Tôi không biết nên giải thích thế nào, đành phải thành thật trả lời.

Sau khi cô ta nghe được hai chữ yêu khí càng thêm không hiểu, hiển nhiên không biết yêu khí là cái gì.

Cũng khó trách, cô ta mặc dù tu vi không thấp, nhưng sau khi chết, bị nhốt ở trong căn biệt thự này, cũng không tiếp xúc với bên ngoài, mặc dù biết đến phương pháp tu luyện thôn phệ quý vật, nhưng đối với yêu giới hoàn toàn không biết gì cả, càng không có khả năng biết yêu khí là cái gì.

Cho dù như vậy, cô ta cũng phát hiện được yêu khí đối cô ta không có lợi, nên trong nháy mắt liền lui ra, hai mắt gắt gao nhìn tôi chờ đợi, phần nộ muốn tôi thu hồi lại yêu khí.

Tôi đang lo không biết nên làm sao đối phó cô ta, hiện tại có yêu khí chủ động xuất hiện giúp tôi, tôi đương nhiên sẽ không nghe theo cô ta. Tôi giả bộ tay chân luống cuống, buông tay, nói: "Cái này... Tôi cũng không biết làm thế nào để thu hồi yêu khí. Nếu không cô giải quyết yêu khí này đi, còn tôi tiếp tục vẽ."

Tôi nói lời này cũng không hoàn toàn là đang gạt cô ta, yêu khí là tự động từ trong thân thể tôi xuất hiện, tôi và yêu khí cũng không có liên hệ, cho nên cũng không thể khống chế yêu khí như khống chế âm khí, tôi thực sự không có cách nào khống chế yêu khí.

"Ngươi... Dám làm ra vẻ với lão nương, lão nương sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Nữ quý thấy tôi không chịu nghe cô ta, tức giận đến mức vành mắt càng đỏ. Sau khi trừng mắt với tôi vài lần, thân thể đột nhiên nhanh chóng lùi về phía sau, vọt thẳng vào trong vách tường phòng tắm, biến mất.

Yêu khí kia hiển nhiên đuổi theo nữ quý, sau khi không thấy cô ta nữa, yêu khí mờ nhạt ở bốn phía vách tường luân chuyển một chút, liền đổi hướng, nhắm ngay cơ thể tôi, tăng tốc, xuyên vào trong thân thể.

- -----Vietwriter-----

Toàn bộ quá trình, chỉ khoảng một phút, yêu khí và tôi cũng không có chút nào giao lưu.

Trong nháy mắt, trong phòng tắm cũng chỉ còn lại một mình tôi.

Không riêng nữ quý không hiểu tình huống vừa xong, ngay cả tôi cũng chẳng hiểu nổi. Nhưng nữ quý đã vất vả biến mất, tôi ngay lập tức ra khỏi phòng tắm, mặc xong quần áo, sau đó đem giao tiên phóng xuất, để giao tiên theo giúp tôi một lần nữa trở lại trong phòng tắm, tìm nữ quý.

Giao tiên đối với chuyện nuốt quý luôn cảm thấy hứng thú, nghe thấy tôi muốn tìm nữ quý tính sổ, trực tiếp bóng đen lóe lên, xông vào trong phòng tắm, tôi cũng nhanh chân theo vào.

Chỉ là tôi còn chưa kịp vào, thân thể đen nhánh của giao tiên đã chui ra ngoài, thở dài nói: "Chậm một bước, vừa rồi bảo ngươi thả ta ra, ngươi không nghe, giờ thì hay rồi, nữ quý đã trốn đi, miếng ngon đến miệng còn rơi, ai dè..."

Thấy giao tiên phản nản, tôi lập tức nói cho giao tiên nữ quý trốn vào trong tường, chỉ cần bắt cô ta ra là được.

Ai ngờ giao tiên vừa lắc đầu, vừa hung ác thở dài, nói: "Cả cái biệt thự đều đã bị lệ quý của nhà ngươi hạ cấm chế, mặc dù hắc thực lực bây giờ kém đi nhiều, nhưng cấm chế của hắc lại vững như thành đồng, nữ quý kia chỉ có thể hoạt động phạm vi phòng tắm, phòng tắm giam cầm cô ta đồng thời cũng coi như là đang bảo vệ cô ta. Cô ta ra không được, kẻ khác cũng đừng hòng tìm tới cô ta. Lão tử muốn ăn cô ta, chỉ có hai loại biện pháp."

"Biện pháp gì?" Tôi lập tức hỏi, nữ quý này đã bắt đầu thôn phệ đồng loại, tội ác tày trời, chỉ cần cô ta còn ở trong biệt thự một ngày, tôi không thể nào yên lòng, tốt nhất vẫn là nhanh chóng diệt trừ cô ta.

"Một cách là ngươi nghĩ biện pháp dụ cô ta ra, lão tử thừa dịp nuốt luôn. Một cách khác là chờ lệ quý của nhà ngươi trở về rồi tự hắc động thủ, hắc hạ cấm chế chỉ có hắc biết giải. Đến lúc đó lời nữ quý ra cho ta nuốt thế là được."

Nói xong nó giống như lại nghĩ tới cái gì, bổ sung: "Đương nhiên, cách thứ hai khá mất thời gian. Hiện tại Tô Mộc thực lực còn không bằng cô ta, tùy tiện bắt quý, không bị cô ta phản thôn phệ là còn may."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Đi Lạc Dương

Giao tiên nói câu thứ hai thật sự khiến hy vọng vừa dấy lên trong tôi liền tắt, chờ Tô Mộc trở lại cũng không chắc chắn, chỉ có thể tôi lại phải hành động.

Cùng Giao tiên lên kế hoạch tốt, tôi đứng dậy cảm thiên địa kích cùng ngọc bội đi tới phòng tắm.

Chẳng qua đi không được hai bước Giao tiên lại gọi tôi lại, đuôi rắn quấn lấy ngọc bội cùng thiên địa kích lấy xuống, để một bên nói: "Quý đối với hai khí âm dương rất miễn cảm, ngươi mang hai thứ đồ này đi vào có thể dụ được nữ quý kia ra mới là lạ."

"À? Ông định để tôi đi vào mà không có biện pháp bảo vệ gì?" Trong lòng tôi cả kinh, vừa mới gặp qua nữ quý tàn bạo kia, nếu không phải cô ta còn cần tôi thì có lẽ bây giờ tôi đã biến thành vong hồn bị cô ta cắn nuốt.

Bây giờ cô ta đã thấy uy lực của yêu khí, đối với tôi tất có phòng bị, không nói lát nữa nếu tôi gặp nguy hiểm thì yêu khí có còn bay ra cứu tôi hay không, chỉ nói tôi vừa đắc tội với cô ta, bây giờ lại đi vào không chừng tôi chưa kịp mở miệng đã bị cô ta giết trong nháy mắt.

Thấy tôi chần chờ, Giao tiên đột nhiên bối rối, không ngừng thúc giục tôi đi vào, còn nói có nó ở đây tôi còn có gì mà không yên lòng, chỉ cần nữ quý kia muốn gây chuyện với tôi thì nó sẽ lao vào cứu tôi.

Tôi là người trợ tiên của nó, nó tuyệt đối sẽ không để tôi mất mạng, điểm này thì tôi rất chắc chắn.

Hơn nữa thực lực nữ quý kia cũng không tính là cao, Giao tiên phân tích hợp lý, tôi liền khẽ cắn răng, gật đầu một cái.

Lần nữa trở lại phòng tắm.

Lúc này phòng tắm vẫn tràn ngập hơi nước như cũ, nóng hổi, nhưng âm khí lưu lại của nữ quý kia còn sót lại rất nhiều.

Tinh thần tôi rất căng thẳng, ánh mắt lo lắng quét một vòng quanh phòng tắm rộng lớn. Khắp nơi đều sạch sẽ, không thấy bóng dáng nữ quý đâu.

Nhìn bằng mắt thường không thấy, tôi liền ngưng thần điều khiển một tia âm khí, bố trí cặp mắt tôi ở trên nó, xuyên qua âm khí quét nhìn phòng tắm một lần.

Nhưng kết quả làm tôi thất vọng, cặp mắt bằng âm khí kia vẫn không thấy hồn phách ở xung quanh mặc dù một chút âm khí nhỏ xíu tôi cũng có thể nhìn rõ ràng. Lần này tôi chú trọng đặt sự chú ý ở bốn bức tường xung quanh vẫn không phát hiện bóng dáng nữ quý đâu.

Không biết làm sao tôi đành kêu tên cô ta hai tiếng, muốn gọi cô ta ra.

Nhưng mặc kệ tôi gọi thế nào thì trong phòng tắm vẫn sạch sẽ, ngoại trừ tôi ra không còn bóng người khác.

Chẳng lẽ cô ta đi rồi?

Tôi có chút hoài nghi, nhưng sau đó tôi liền lắc đầu. Cô ta bị cấm chế của Tô Mộc vây ở chỗ này, nếu có thể đi ra ngoài thì có lẽ cha mẹ tôi đã sớm bị hại, cô ta cũng sẽ không phí hết tâm tư để tôi hóa giải cấm chế cho cô ta. Nếu chưa đi thì nhất định cô ta còn ở trong phòng tắm này.

Tôi liền lấy cái ghế ngồi ở trong phòng tắm, tự mình nói chuyện với nữ quý, không biết chừng cô ta thấy phiền sẽ lại hiện ra.

Nhưng nói chuyện suốt ba giờ, đảo mắt thấy trời đã sắp sáng, nữ quý cũng không đi ra, từ đầu đến cuối tôi không có được nửa điểm đáp lại.

Xem giờ, mẹ tôi cũng sớm rời giường, tôi sợ bà sau khi làm cơm xong sẽ lên gọi tôi lại vô tình xông vào phòng tắm, không thể làm gì khác đành thối lui ra khỏi phòng tắm, chờ trời tối sẽ lại đi vào.

Cứ như vậy liên tiếp ba ngày, mỗi buổi tôi đều vào phòng tắm bầu bạn với nữ quý, có lúc tâm sự với cô ta, có lúc nhàm chán lấy điện thoại xem phim, nhưng không biết tại sao nữ quý kia không xuất hiện nữa.

Trong thời gian tới hẳn cô ta sẽ không đi ra ngoài.

Tôi không thể làm gì khác bèn tạm thời bỏ qua, dù sao cô ta cũng không ra khỏi phòng tắm được, tạm thời vẫn còn an toàn.

Ngược lại Giao tiên lại rất mất hứng, mấy ngày nay đều oán trách tôi, chê tôi lúc ấy không biết nắm cơ hội hại nó bỏ qua một bữa tiệc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151-2: Đi Lạc Dương 2

Lúc này Đường Dững mang Tô Mộc rời đi đã hơn một tuần lễ, mỗi ngày tôi đều sẽ gọi điện thoại cho Đường Dững hỏi thăm một chút tình hình.

Vốn cho là đi khắp thế giới tìm âm huyết sẽ là chuyện cực khổ, nhưng từ trong giọng nói của Đường Dững có thể nghe ra anh ta bây giờ rất tiêu điều tự tại, mượn chuyện tìm âm huyết mang Diệu Diệu đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy, lại còn tiền tiêu đều là của Tô Mộc. Dù sao ban ngày Tô Mộc cũng không ra được, không ảnh hưởng tới hứng thú du ngoạn của anh ta, chỉ buổi tối mỗi ngày Tô Mộc mới ra tìm vị trí âm huyết.

Vị trí âm huyết hết sức hiếm thấy, lại vô cùng hiếm hoi cho nên tìm không tốt lắm. Ngày hôm qua lúc nói chuyện Đường Dững nói cho tôi biết anh ta đã tới Lạc Dương, đang đi tham quan triển lãm hoa mẫu đơn, đôi mắt ngắm nhìn tất cả hoa mẫu đơn đều đang nở rộ, rất nhiều hoa quý đua sắc khoe màu, cảnh tượng hết sức nguy nga.

Nói xong anh ta còn tỏ vẻ xúc động tiếc lần này không mang tôi đi cùng, nếu như anh ta sớm biết tìm âm huyết thoải mái như vậy nhất định sẽ mang tôi đi chung.

Cái này là mã hậu pháo*, tôi đã sớm nói muốn cùng đi! (*ngựa sau tiếng súng: ý nói chuyện đã rồi, bàn tới thì đã muộn).

Cuối cuộc điện thoại, Đường Dững còn đặc biệt nhấn mạnh thêm hai câu, nói nếu Tô Mộc lần nữa gặp rủi ro cần tìm âm huyết, còn tìm anh ta giúp đỡ thì đến lúc đó anh ta nhất định sẽ mang tôi đi ngao du cùng.

Thì ra anh ta luôn mong Tô Mộc bị thương nặng như vậy.

Tôi mắng anh ta mấy câu rồi cúp điện thoại.

Hôm nay lại đến buổi tối, sau khi ăn cơm tối xong theo thói quen tôi cầm điện thoại gọi cho Đường Dững, thế nhưng đầu bên kia lại truyền tới một giọng nữ, nói: Điện thoại quý khách liên lạc đã tắt máy.

Sao lại tắt máy?

Tôi có chút kỳ quái, dựa theo tính cách Đường Dững, chuyện quan trọng nhất mỗi ngày của anh ta là sạc điện thoại cho đầy pin.

Tôi lập tức mở wechat xem thử hôm nay anh ta có gửi hình gì cho tôi không.

Kết quả wechat cũng sạch sẽ, tin cuối cùng chính là hình hoa mẫu đơn anh ta gửi hôm trước.

Tôi lại càng thấy kỳ quái. Kể cả điện thoại Đường Dững hết pin tắt máy thì khi ban ngày đi chơi anh ta đều sẽ gửi hình cho tôi, sao hôm nay lại khác thường như vậy?

Đột nhiên tôi có dự cảm không tốt.

Đúng lúc này mẹ tôi đang xem tin tức, trong tivi đưa một tin khiến tôi chú ý: Sáng nay, trên dãy núi Phục Ngưu tại Lạc Dương đã xảy hiện tượng lở núi, bên trong phát hiện một cỗ mộ được phỏng đoán là mộ huyệt thời Đường.

Trong video là một đám người đứng trước một hồ núi bị sụp, nhìn qua không có gì khác thường.

Nhưng tôi thấy một chi tiết, cây bách gần mặt núi bị lở rõ ràng thiếu một nhánh cây rất to, phần gốc vẫn dính vào cây thể hiện rõ là một vết cắt mới, hẳn là mới bị người cắt không lâu.

Chuyện này cũng không lạ gì, nhưng tôi nhớ rõ lần trước khi Đường Dững tìm hồn phách Đồng Ngọc Thanh đã dùng đến cành cây bách, đây cũng là một phương thức mà Long Phù nước Thái bọn họ dùng để tìm quý vật hoặc âm khí, nguyên lý cụ thể tôi cũng không biết nhưng cành cây bách kia có đến tám chín phần có liên quan đến Đường Dững.

Vừa vặn anh ta cũng đang ở Lạc Dương, bây giờ lại còn mất liên lạc, có phải là Tô Mộc tìm được mộ cổ thời Đường đó? Chắc chắn nơi đó chính là âm huyệt, hai người vào trong mộ?

Cỗ mộ này đột nhiên sụp đổ liệu có liên quan tới bọn họ?

Tôi đứng ngồi không yên, nếu như bây giờ bọn họ ở trong mộ, núi lại bị lở, liệu bọn họ có bị chôn trong mộ huyệt?

Trong lòng tôi vô cùng lo lắng, trong đầu đột nhiên toát ra một ý niệm, đi Lạc Dương tìm bọn họ!

Nhưng tôi đi thì cha mẹ tôi không ai chăm sóc, cho dù bọn họ có thể tự chăm sóc mình thì tôi cũng không yên lòng.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn không thấy yên lòng về Đường Dững cùng Tô Mộc, Lạc Dương tôi phải đi một chuyến.

Không biết làm sao, tôi đành thương lượng với Giao tiên, bảo nó ở lại bảo vệ cho cha mẹ tôi, đồng thời chú ý canh nữ quý kia.

Giao tiên lúc đầu còn không tình nguyện, nhưng nghe nói ở lại canh nữ quý kia thì nó vẫn không nhịn được sự hấp dẫn của thức ăn, đồng ý ở lại, nhưng nó không đồng ý cho tôi đi một mình tới Lạc Dương, nói phải có người đi cùng tôi thì nó mới yên tâm.

Điều này khiến tôi có chút cảm động, không nghĩ tới Giao tiên lại quan tâm tôi như vậy.

Vốn là tôi cũng không dám một mình đi Lạc Dương tìm bọn họ, thường nói tìm người đi cùng không bao giờ thừa, tôi liền lấy điện thoại gọi cho Tô Đoàn, hỏi cậu ta có thể cùng tôi đi Lạc Dương một chuyến, ông Hai cậu ta có thể đã xảy ra chuyện ở Lạc Dương.

Tô Đoàn vẫn luôn đề ý chuyện của Tô Mộc, nghe nói Tô Mộc bị mất liên lạc ở Lạc Dương liền lập tức đồng ý, nửa giờ sau đã gọi lại cho tôi nói đã mua xong vé máy bay, sáng mai liền lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152: Tô Đoàn cũng có lúc ra uy

Edit: Huyền Châu

Cậu ta làm việc quá nhanh, và tôi vừa nảy ra ý tưởng thôi mà cậu ta đã mua xong vé máy bay rồi.

Tôi phải đến gặp mẹ tôi và nói với bà rằng tôi sẽ ra ngoài vào sáng mai và tôi sẽ quay lại sau vài ngày. Nếu điện thoại di động của tôi bị tắt sau hai ngày, thì họ cũng đừng lo lắng.

Mẹ tôi vốn dĩ nghe nói rằng tôi phải ra ngoài thì không có phản ứng gì. Dù sao, trước đây tôi cũng rất ít khi có mặt ở nhà, nhưng bà nghe nói rằng điện thoại di động của tôi có thể tắt, ngay lập tức hỏi tôi đi đâu, điện thoại sẽ tắt như thế nào.

Bà ấy vừa xem tin tức về Phục Ngưu sơn mạch ở Lạc Dương. Nếu tôi biết rằng tôi sẽ đến đó, bà nhất định sẽ lo lắng. Tôi phải nói dối mẹ tôi và nói rằng tôi có một cuộc hẹn với các bạn cùng lớp. Chúng tôi sẽ lên núi chơi với nhau, trên núi có thể sẽ bị mất sóng.

Mẹ tôi lúc này mới yên tâm, đi giúp tôi chuẩn bị đồ đạc.

Tôi cũng quay trở lại phòng ngủ và tìm Thiên Địa kích và ngọc bội giấu trên người. Sau đó, tôi nghỉ một lát, lại đem “Hỗn nguyên kinh” mà Phong Thiên cho tôi ra cũng giắt lên người, mặc dù trong đó chủ yếu là nói về cách nuôi dưỡng dương khí. Về cơ bản tôi không thể sử dụng nó, nhưng có rất nhiều lời giới thiệu về các linh hồn khác nhau và các phép thuật nhỏ để phá giải quỷ vật. Nói không chừng lần này có thể sử dụng đến.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong, tôi quay trở lại phòng tắm và tắm nước nóng. Thứ nhất là chuẩn bị cho việc xuất phát vào ngày mai. Thứ hai, tôi muốn thử lại một lần nữa, nói không chừng nữ quý sẽ xuất hiện trở lại khi tôi tắm.

Thật đáng tiếc khi cho đến khi tôi tắm xong, nữ quý kia cũng không có xuất hiện, giống như nó đã biến mất trong không khí.

Tôi hơi thất vọng, nhưng thực ra cũng không quá kỳ vọng vào chuyện này.

Sau khi tắm xong, tôi thư giãn và hấp thụ âm khí trong biệt thự một lúc rồi mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì trong lòng ghi nhớ về việc buổi sáng sao cho kịp máy bay, ngày hôm sau năm giờ sáng tôi đã thức dậy rồi. Sau khi kiểm tra hành lý, tôi đợi Tô Đoàn gọi đến.

Anh ấy cũng dậy rất sớm, khoảng sáu giờ đã gọi cho tôi, nói rằng anh ấy sẽ đến đón tôi.

Lúc đến, anh ấy còn trì hoãn mang đồ ăn sáng cho tôi. Chúng tôi lái xe thẳng đến sân bay. Trên đường đi, tôi giải quyết bữa sáng. Sau khi đến sân bay, chúng tôi làm thủ tục và đáp xuống Lạc Dương vừa đúng là vào buổi trưa.

Chúng tôi đã mua một ít KFC tại sân bay ăn lót dạ, sau đó bắt taxi bên ngoài sân bay đi đến Phục Ngưu Sơn Mạch.

Ai mà biết được đúng lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi liên tục gọi mấy chiếc xe, tài xế bọn họ đều nói Phục Ngưu sơn mạch quá lớn, kéo dài hơn tám trăm dặm, chúng tôi chỉ báo địa điểm là Phục Ngưu sơn mạch, không nói rõ được địa điểm cụ thể, bọn họ không chịu đưa chúng tôi đi.

Tôi không thể không gấp hơn được nữa, nói chính là chỗ ngọn núi mà trên thời sự đưa tin có ngôi mộ cổ đời Đường, chúng tôi muốn đến đó tham quan một chút.

Thấy tôi nói như thế, mấy tài xế taxi đều một vẻ mơ hồ nhìn nhau, có vẻ như đều không biết đến chuyện tìm ra ngôi mộ cổ ở Phục Ngưu sơn mạch.

Tôi lại càng cuống lên, việc này đều đưa lên thời sự rồi, sao bọn họ là người bản địa mà lại không biết, vậy phải làm thế nào?

Đang lúc tôi lo lắng, có một tên đáng vẻ mặt la mày lém, bộ dạng lấm lét, liếc nhìn tôi nói: “cô gái, tôi biết chuyện ngôi mộ cổ trong Phục Ngưu sơn mạch, nó ở ngay gần thôn của chúng tôi, cô đi đến đó làm gì, không phải định đi đào trộm mộ chứ?”

Tôi bỗng thấy sốc, khóc dở mếu dở nhìn người đàn ông đó: “Chú à, chú nhìn chúng cháu thế này, giống như đi đào trộm mộ lắm sao, ai đi đào trộm mộ mà lại đem thêm quần áo hành lý thế này không?”

“Sư phụ, tôi là một sinh viên khảo cổ học, nghe tin Phục Ngưu Sơn Mạch xuất hiện cổ mộ, tự nhiên chúng tôi muốn đi đến xem một phen, sư phụ đây nếu biết vị trí, vẫn xin sư giúp chúng tôi, tại hạ xin cảm ơn.” Tô Đoàn cũng mở miệng nói.

Chỉ là cậu ta vừa mở miệng, tôi liền xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Cậu ta rõ ràng không lớn hơn tôi mấy tuổi, nói chuyện lại hay tía tốt câu chữ làm ra cái bộ dáng cổ nhân, lần đầu tiên gặp cậu ta, tôi đã được diện kiến qua rồi, còn đặc biệt dặn cậu ta sau này không được nói tiếng cổ trước mặt tôi, tôi văn hoá thấp nghe không hiểu, cậu ta cũng thực thà lĩnh hội rất nhiều, ai biết được vừa gặp người lạ một cái, cậu ta lại phạm phải cái tật này.

Biểu tình trên mặt cái gã người bản địa kia cũng không khá hơn tôi là mấy, thậm chí còn ngờ nghệch hơn cả tôi, quay lại nhìn Tô Đoàn vẻ không lý giải nổi, lại quay sang cúi đầu hỏi tôi: “Cô gái, cậu ta nói cái gì đấy?”

"Cậu ta nói rằng nếu chú sẵn sàng đưa chúng tôi đến hiện trường ngôi mộ, giá sẽ tăng gấp đôi!" Tôi quá lười để giải thích rất nhiều cho ông ta, trực tiếp dịch.

Quả nhiên, gã người bản địa kia nghe thấy giá gấp đôi, hai mắt liền sáng lên. Vô cùng sáng khoái gọi chúng tôi lên xe và đưa chúng tôi đi.

Chỉ là sau khi lên xe, ông ta lại đòi đưa tiền trước, sau đó mới xuất phát, miễn cho chúng tôi đến lúc đó lại quỵ tiền hấn.

Tô Đoàn đối với tiền bạc mà nói vốn không bận tâm, liền đồng ý, theo lời người kia yêu cầu đưa ông ta năm trăm nghìn, sau đó chúng tôi ngồi xe thẳng một đường tới ngôi cổ mộ.

Đi được khoảng hơn một tiếng sau, cảnh sắc bên ngoài xe đã hoàn toàn thay đổi thành khung cảnh núi cao tuần lĩnh, chúng tôi chính thức đi vào khu vực của ngọn núi.

Sau khi tôi chính thức đi vào, tôi mới phát hiện ra rằng Phục Ngưu sơn mạch lớn hơn tôi nghĩ. Từ sớm đã đi vào lãnh thổ của Phục Ngưu sơn mạch, nhưng sau một thời gian khá lâu, người lái xe cũng không có ý định dừng lại và phải mất thêm một giờ nữa. Cảm thấy như đang đi ra ngoài, chúng tôi đã ra đến Lạc Dương, sau đó tài xế dừng xe và chỉ vào một khu rừng núi tươi tốt, nói rằng đó là ngôi làng của họ. Đi về phía đông sau khi đi lên, bạn có thể tìm thấy ngôi mộ.

Sau khi nói xong ông ta vẫy tay với chúng tôi, chuẩn bị lái xe định rời đi.

Tô Đoàn đột nhiên giữ tay chặn gã tài xế lại, nói: “Đưa chúng tôi lên núi, đi tìm cổ mộ.”

“Anh vừa nãy trả chỉ là tiền xe, không có bao gồm chi phí dẫn đường, phương hướng tôi cũng đã nói cho các người biết rồi, các người tự mình đi lên là được.” Tô Đoàn ngăn không cho ông ta đi, gã người bản địa kia sắc mặt rất khó coi, vút lại hai câu lấy lệ, sau đó khởi động xe muốn chạy.

Chỉ là ông ta còn chưa kịp chạy, Tô Đoàn đã lấy ra một tấm hoàng phù, ném lên xe của gã người bản địa kia, tấm phù kia như có linh tính, vừa lại gần chiếc xe bỗng nhiên chủ động hút chặt lên bảng xe, vô cùng mạnh mẽ.

Gã người bản địa kia trông thấy hoàng phù liền chau mày, có lẽ cảm thấy vận khí đen đủi, dùng tiếng địa phương chửi Tô Đoàn hai câu, tôi cũng không hiểu tiếng bản địa hắn ta đang chửi cái gì.

Chửi xong ông ta đạp chân ga định chạy, chiếc xe lập tức gầm lên, nhưng bánh xe đột nhiên vặn vẹo. Nó dường như bị buộc chặt vào một bên bởi một lực rất lớn, hướng sườn núi đâm vào.

“Á!” Gã lái xe đã bao giờ gặp phải tình huống thế này, bánh lái trong tay ông ta quay như bay, nhưng bánh xe lại không nghe lời, chỉ đành tro mắt nhìn xe đâm vào hướng sườn núi, mà ông ta ngoài việc hét lên thảm thiết thì không làm được gì khác.

Tôi cũng hết sức kinh ngạc khi thấy cảnh trước mắt này, Tô Đoàn trong lòng tôi thực ra cấp độ năng lực cũng không lớn, không ngờ tới tấm hoàng phù của cậu ta lại có sức mạnh lớn như vậy, lại có thể kiểm soát được cả sinh vật sống, thậm chí đến chiếc xe cũng điều khiển được.

“Àm!” Một tiếng động lớn có thể thấy trước, chiếc xe đâm vào núi, toàn bộ khoang động cơ phía trước bị vỡ và túi khí sụp đổ. Điều kỳ diệu là gã người bản địa không chịu bất kỳ tổn hại nào, ngoại trừ bị kính vỡ, tinh thần có chút hoảng hốt, thì không có vết thương nào trên cơ thể.

Tô Đoàn nhìn gã người bản địa không nói gì rồi lắc đầu, sau đó bước tới xe, lôi gã người bản địa ra khỏi ghế lái và hỏi: “Tên của ông là gì?”

“La... Lão Cửu.” Gã người bản địa hai mắt vô thần nhìn Tô Đoàn một cái, mơ mơ hồ hồ nói,

Tô Đoàn gật đầu và nói lòng Lão Cửu: “Tốt lắm, vẫn chưa bị đụng đến nỗi ngớ ngẩn, bây giờ ông có thể đưa chúng tôi đến ngôi mộ cổ được chưa?”

Nhắc đến hai từ mộ cổ, Lão Cửu vốn dĩ tinh thần đang hoảng hốt, đột nhiên sững sờ quay lại. Ông ta nhìn Tô Đoàn bằng ánh mắt kinh hoàng: “Anh, anh là ai? Vừa nãy anh đã làm gì xe của tôi?”

“Tôi đã nói rồi, chúng tôi là sinh viên khảo cổ học, chỉ muốn đến ngôi mộ để nghiên cứu. Đối với chiếc xe của ông, rõ ràng là ông đã không tự mình không chửi được vô lăng.”

Tô Đoàn mỉm cười.

Lần này cậu ta không nói tiếng Trung Quốc cổ nữa, nhưng tay cậu ta đang vô tình hay cố ý nhét tay vào túi, trong túi cậu ta, một vật màu vàng sáng đã lộ ra một nửa, có thể dễ dàng nhìn thấy.

Lão Cửu có phần sợ Tô Đoàn. Thấy cậu ta với bộ dạng vân đạm phong khinh, hắn ta càng không thể hiểu rõ được Tô thương. Ông ta chỉ biết gật đầu và chán nản: Tôi sẽ đưa các người đến nơi là được chứ gì, anh đem cát hoàng phù kia lại, tôi nhìn thấy nó liền khó chịu”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Vực vạ năm

Tô Đoàn gật gù đầu, lần này không nói thêm cái gì nữa, đem hoàng phù thu vào, rồi để lão Cửu dẫn đường.

Chúng tôi cũng đi theo phía sau lão Cửu, bởi vì xe bị đâm hỏng rồi, chúng tôi một đường đi đến nơi.

Chỉ là đi chưa được bao xa, tôi bỗng nhiên phát hiện lão Cửu mang theo chúng tôi quay trở lại chỗ cũ, nơi này vừa rồi rõ ràng đã đi ngang qua a!

Tôi vội vàng túm Tô Đoàn và thì thầm, thấp giọng nói cho cậu ta rằng lão Cửu khả năng đang giở trò với chúng tôi, Con đường này vừa đi qua.

Ai ngờ Tô Đoàn khẽ cười một chút, nói không sai, lần này là con đường đúng, vừa rồi ông ta rõ ràng muốn tìm một nơi không có ai đem chúng ta bỏ xuống, ngôi mộ cổ căn bản không ở vị trí kia.

Tôi nháy mắt liền bị sốc, hỏi cậu ta làm thế nào biết vừa rồi lão Cửu có ý lừa chúng tôi, chẳng lẽ cậu ta biết ngôi mộ cổ ở vị trí nào?

“Không biết, nhưng Tô gia chúng ta là phong thủy thế gia, am hiểu nhất là tìm gió tìm nước, có lẽ là trùng hợp đi, ông ta vừa rồi mang chúng ta đi đến nơi mà đỉnh núi hướng ra, chân núi bên trong lõm, toàn bộ núi hình thành hình bán nguyệt, phía dưới bất ổn, điển hình là nơi hung thần, người cổ đại coi trọng nhất nơi an táng, không có khả năng đem mộ chôn ở vị trí này, cho nên hẳn vừa rồi vẫn luôn lừa chúng ta.”

“Cho nên cậu đã phá hỏng chiếc xe của ông ta, khiến cho ông ta không thể chạy trốn? Hoàng phủ kia của cậu thật là lợi hại a, Thậm chí cả máy móc cũng có thể điều khiển.”

Tôi càng thêm ngạc nhiên, vốn dĩ khi có Tô Mộc, Tô Đoàn có vẻ như thẳng thắn, không nghĩ tới khi chỉ có mình cậu, bản lĩnh của cậu ta cũng bộc lộ ra.

Lúc này tôi rút cuộc minh bạch Tô Mộc vì sao luôn nói Tô gia là gia đình phong thủy đối với như vậy một đại gia tộc, tùy tiện đưa ra một người đều không phải là ngu ngốc, bằng không làm sao có thể truyền thừa qua trăm năm, mà không bị lật lọng.

“Ách..... bà hai, người suy nghĩ nhiều.” Đối mặt với sự sùng bái của tôi, Tô Đoàn liền cảm thấy xấu hổ, từ trong túi móc ra hoàng phù, đưa tới trước mặt tôi mặt giải thích nói: “Đây kỳ thật là một khối quý phù cực kỳ đơn giản, vừa rồi căn bản không phải là bùa khống chế cái xe, mà là trên người của tôi vừa vận có một con quỷ, quỷ này khi còn sống là một vận động viên cử tạ, khí lực cực kì lớn, sau này xảy ra tai nạn xe cộ liền chết, người nhà hắn liền đem hắn đưa tới mời chúng tôi siêu độ một chút, ta cũng chỉ vừa tiếp nhận, còn chưa kịp làm lễ, người liền gọi điện thoại cho tôi, tôi thuận tay đem hắn mang trên thân.”

Tôi như bưng bình đại ngộ, này cũng quá xảo trá đi.

Sau đó tôi cũng cảm thấy xấu hổ, tốt xấu gì tôi cũng đi theo Tô Mộc thời gian dài như vậy, thế nhưng còn cho rằng hoàng phù có thể điều khiển ô tô, đây quả thực là sai lầm vớ vẩn, nếu Tô Mộc biết tôi như vậy, nhất định sẽ chế tôi làm mất mặt anh ấy.

Để tránh ngượng ngùng tôi đành chuyển đề tài, tôi lại hỏi Tô Đoàn lần này lão Cửu có gạt chúng tôi nữa hay không.

Tô Đoàn một bên vừa đi vừa nghiêm túc quan sát địa thế núi non, thấy tôi hỏi, liền trả lời hiện tại còn không thể xác định, nhưng phong thủy bên này đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, hẳn là không sai.

Bởi vì nguyên nhân đi bộ, tốc độ chúng tôi đi rất chậm, hơn nữa như theo lão Cửu nghe nói là vì đi tắt, nên vẫn luôn mang theo chúng tôi đi vào trong núi rừng.

Như vậy đi rồi ta mới phát hiện, rằng lão Cửu thế nhưng đã mang chúng tôi đi đã khá xa, tôi càng đi càng mệt, đi đi dừng dừng, chờ tới khi đến được thôn của lão Cửu, đã hơn 10 giờ tối.

Chân của tôi đều đau nhức, cũng may là lão Cửu đưa chúng tôi trở về làng của họ để nghỉ ngơi một chút và ăn tối.

Nghỉ ngơi hơn một giờ, tôi rút cuộc cảm thấy thoải mái hơn một ít, liền thúc giục lại lão Cửu tiếp tục xuất phát, ông ta nói ngôi mộ cổ liền ở thôn bên cạnh bọn họ, hẳn là đi một lúc sẽ tới nơi.

Lại lão Cửu lại đột nhiên lè mà lè mề, ầm úng nói không muốn đi tới ngôi mộ cổ bởi vì ngôi mộ cổ có niên đại quá dài, âm khí thực nặng, mà bây giờ đêm hôm khuya khoắt, đi chỗ kia rất xúi quẩy.

Nói xong ông ta còn làm tốt bụng, nói cho chúng tôi âm khí nặng sẽ phát sinh tà dị sự tình.

Nghe ông ta nói, trong nháy mắt tôi cảm thấy có chút muốn cười. Nếu nói âm khí, ông ta có thể hiểu rõ bằng tôi và Tô Đoàn ư?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153-2: Vực vạ năm 2

Nói kiến thức về âm khí với chúng tôi cũng giống như múa đao trước mặt Quan Công vậy, hơn nữa những thứ ông ta nói đều chỉ là nghe đồn đại, cũng không chính xác.

Tôi lười vạch trần ông ta, chẳng qua lại phát hiện Tô Đoàn vẫn đứng bên cạnh tôi im lặng không lên tiếng.

Tôi nghiêng đầu nhìn cậu ta, phát hiện cậu ta đang ngẩng đầu, cặp mắt chăm chú nhìn sao trên bầu trời đêm, biểu hiện trên mặt là lạ.

Tôi có chút hiếu kỳ, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu ta như vậy tôi cũng không dám tùy tiện quấy rầy, đành cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nhìn một cái tôi đã phát hiện điều dị thường.

Bầu trời đêm trong vắt đặc biệt đầy sao, những ngôi sao lóng lánh thật giống như trong những bài văn hình dung vậy, hơn mười triệu viên đá quý khảm trên một màn vải đen, chiếu lấp lánh, hết sức xinh đẹp.

Nhưng sao không phải là điểm chính, hướng Tô Đoàn đưa mắt nhìn có một luồng từ khí (khí màu tím) to lớn từ dưới đất vọt lên, xông thẳng vào giữa những vì sao, ngay phía trên vừa vặn là ngôi sao sáng nhất bầu trời.

Quá đẹp!

Tôi đã hoàn toàn ngớ ngẩn, cả người cũng ngây tại chỗ, cặp mắt si ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ hận mắt mình quá nhỏ không thể thấy được hoàn bộ cảnh tượng nguy nga xinh đẹp như vậy.

Luồng khí kia quy nga lại đẹp mắt, rất giống như cực quang trong những hình ảnh hay được thấy, chỉ là màu sắc tươi hơn, phạm vi cũng nhỏ hơn một chút.

Tô Đoàn cũng ngây dại nhìn luồng khí tím kia, khó trách vừa rồi lão Cửu nói gì cậu ta cũng không phản ứng.

Ngược lại, lão Cửu thấy hai chúng tôi đều ngẩn ra, ánh mắt trở nên rất kỳ quái, cũng nhìn về hướng chúng tôi đang nhìn.

Nhưng nhìn hai lần liền quay đầu lại, tay quơ quơ trước mặt chúng tôi, lầm bầm nói: “Bên kia đen thùi lùi có gì đâu, sao ai cũng ngẩn ra thế?”

Nói xong, thừa dịp chúng tôi không để ý tới ông ta, mắt ông ta lóe lên, nói nhanh: “Nếu hai người không vội vã đi, vậy hôm nay dẫn đường đến đây thôi, tôi về nhà.”

Nói xong ông ta nhanh chóng chạy về nhà, đóng chặt cửa lại, ngay cả đèn cũng tắt, trong nháy mắt nhà ông ta liền im ắng như không người sinh sống.

Lúc này tôi căn bản không còn lòng dạ nào chú ý tới lão Cửu, chỉ chìm đắm trong cảnh sắc màu tím đẹp đẽ kia.

Không biết qua bao lâu tôi mới hoàn hồn lại, nhưng phát hiện thân thể Tô Đoàn bên cạnh khẽ run rẩy, hơn nữa tần số run rẩy rất nhanh, giống như đang rất phản kích.

“Tô Đoàn? Cậu không sao chứ?” Tôi ý thức được có điều không đúng, lập tức kéo cậu ta, hỏi.

“Vạn Năm Thọ Vực, Vạn Năm Thọ Vực!” Giọng Tô Đoàn cũng run rẩy, lầm bầm tám chữ.

Tôi bị trạng thái của Tô Đoàn làm cho sợ hết hồn, lập tức lay mạnh cậu ta mấy cái, gọi to tên cậu ta: “Tô Đoàn!”

Bị tôi gài một tiếng, người Tô Đoàn run lên một cái, lúc này mới thu hồi ánh mắt rồi nhìn vào tôi.

Tĩnh rồi!

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi cậu ta vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

“Đó là Vạn Năm Thọ Vực, là Vạn Năm Thọ Vực thật sự!” Mặc dù đã lấy lại tinh thần nhưng Tô Đoàn vẫn hết sức kích động, mặt mũi đỏ lên nhưng nắm vai tôi cười nói.

Tôi bị cậu ta nắm vai tới đau, thoát khỏi tay cậu ta, hỏi: “Vạn Năm Thọ Vực là cái gì, tôi nghe không hiểu cậu đang nói gì.”

Nói xong tôi còn nhắc nhở cậu ta: “Lão Cửu đã chạy về nhà, chúng ta có cần bắt ông ta quay lại không? Còn có, hình như ông ta không thấy luồng sáng tím kia.”

“Dĩ nhiên ông ta không thấy, bây giờ không cần bắt ông ta nữa, cổ mộ ở phía dưới đám khí tím đó.” Tô Đoàn kích động nói. Nói xong cậu ta đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói: “Bà Hai, bà có thể không biết Vạn Năm Thọ Vực nhưng bà nhất định biết Vô Tắc Thiên, lăng mộ Vô Tắc Thiên được gọi là Vạn Năm Thọ Vực.”

Tôi bước nhanh đuổi kịp cậu ta, nghe được lời của cậu ta tôi suýt chút nữa đứng không vững, khiếp sợ không gì sánh kịp: “Không thể nào! Lăng mộ của bà ấy không phải đã tìm được sao, ở tỉnh Thiểm Tây kia, sao lại có thể sẽ là nơi này. Cậu có làm không?”

“Tuyệt đối không, địa thế thiếu nữ hàm xuân, từ khi còn xông thẳng bắc đầu, nơi phong thủy loại này từ xưa tới nay cũng chỉ có một vị trí có, chính là Vạn Năm Thọ Vực - nơi mai táng Võ Tắc Thiên! Không sai được!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Tượng đá trong mộ

Thấy Tô Đoàn khẳng định như vậy, tôi không khỏi cũng tin mấy phần. Mà chính mắt tôi thấy nơi kia trùng thiên tử khí, ngôi sao sáng nhất kia cũng xác thực có thể là sao Bắc đẩu, mặc dù tôi không hiểu địa thế thiếu nữ ngậm xuân là cái gì, nhưng trước mắt đây là mộ Võ Tắc Thiên, sợ là đúng đến tám chín phần.

Nghĩ đến một lúc nữa có thể đi vào mộ Võ Tắc Thiên trong truyền thuyết, tôi liền không nhịn được trở nên kích động.

Thế nhưng là kích động không được bao lâu, tôi lại có chút bồn khoăn.

Mặc dù tôi chẳng biết chút gì về chuyện mộ đạo, nhưng mấy năm gần đây có nhiều tiểu thuyết trộm mộ rất nổi tiếng, tôi có đọc nên mưa dầm thấm đất cũng biết dưới mộ địa nguy hiểm trùng điệp. Huống chi đây là mộ phần của Võ Tắc Thiên. Bà là nhân vật truyền kỳ, mộ huyết sao có thể không nguy hiểm?

Cũng không biết Tô Mộc ở phía dưới thế nào, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ đến đây, lòng tôi lo sợ, không khỏi bước nhanh, chạy về phía tử khí hiện lên.

Không bao lâu tôi đã chạy tới nơi, xác thực Tô Đoàn không có nói sai, nơi này thực sự có cái hồ to, cỗ mộ ngay trước mặt.

Chỉ là lúc này hồ to đã bị người dùng cảnh giới tuyến(một loại đường giới hạn) kéo lên, chỗ cách hơn hai trăm mét còn có không ít lều lán dựng lên, bên trong tiếng người huyền ảo, hiển nhiên có không ít người trông coi ở đây.

Cũng phải, bỗng xuất hiện Đường triều cỗ mộ, tin tức này khẳng định gây huyền ảo rất lớn, những người kia cũng hẳn là những nhà khảo cổ cấp quốc gia.

Cũng may bây giờ sắc trời chạng vạng, chỉ có hai chiến sĩ cảnh sát vũ trang đứng gác tại đó, không cần tôi nói chuyện, Tô Đoàn đã nhanh chóng lấy ra một lá bùa khổng quý màu vàng, ném ra ngoài.

Tô Đoàn mang theo trong người hồn phách một vận động viên cử tạ, chỉ có điều hẳn vừa mới chết không bao lâu, năng lượng hồn phách quá yếu, tôi nhìn không thấy hẳn.

Cho dù dạng này, hai chiến sĩ kia vẫn là kêu "A" một tiếng, liền đó thân thể hai người thật giống như bị khổng chế vô hình, trước ngực cổ áo nhăn nhúm, lòi hai chiến sĩ xô thẳng vào cái cây gần đó.

Chỉ mấy giây, hai chiến sĩ liền bị đụng choáng.

Sau khi giải quyết hai người bọn họ, tôi không dám chậm trễ, sợ một hồi có người khác đến thay ca, vội vàng túm lấy dây thừng nhảy vào trong hồ.

Tô Đoàn lại một tay níu lại dây thừng, hỏi tôi làm gì?

"Đương nhiên là hạ mộ, Tô Mộc và Đường Dũng ở phía dưới, chúng ta tới còn không đi xuống tìm họ." Tôi bị Tô Đoàn hỏi liền thấy khó hiểu, lúc trước là hẳn gấp gấp như vậy, vừa nghe nói Tô Mộc ở Lạc Dương xảy ra chuyện, liền mua vé máy bay tới, giờ đến cửa cỗ mộ, hẳn lại chần chừ.

"Phía dưới rất nguy hiểm, bà Hai không thể tùy tiện xuống dưới, nếu như bà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ông Hai không hạ huyết cháu luôn mới là lạ, và lại bà làm sao xác định ông Hai bây giờ đang ở phía dưới? Muốn xuống dưới, cũng là cháu xung phong đi xuống trước." Tô Đoàn nói.

Nói rồi hẳn móc ra một cái muỗng bằng bạc trắng, ném xuống đất, hai mắt chăm chú nhìn.

Tôi thấy hẳn lo lắng như vậy, cũng không nhịn được lo lắng theo.

Chỉ thấy cái muỗng kia trên không trung phi tốc xoay tròn, giống như con quay, cuối cùng rơi xuống đất, đầu muỗng chĩa thẳng vào lối vào hồ to.

"Hạ mộ." Thấy cái muỗng nhắm ngay cửa vào mộ huyết, Tô Đoàn trên mặt thoáng mỉm cười, miệng thốt ra hai chữ.

Nói xong hẳn dẫn đầu cột chắc dây thừng, hướng trong hồ nhảy xuống.

Trong hồ rất khô ráo, nhiệt độ cũng rất cao, khác hẳn sự âm lạnh trong tưởng tượng của tôi.

Tôi theo sát sau lưng Tô Đoàn hạ nhập trong hầm, vừa mới xuống dưới, trong lòng liền hơi hồi hộp một chút.

Bởi vì nơi này nhiệt độ quá cao, dựa theo kinh nghiệm của tôi trong quá khứ, phạm là nơi âm khí nặng, phần lớn âm lạnh ẩm ướt, không thể lại khô ráo như vậy.

Mà trong lúc đi xuống mộ, tôi đã phóng ra âm tuyến, thử cùng âm khí trong động liên hệ.

Nhưng âm tuyến vừa phóng ra ngoài, huyết thái dương của tôi liền truyền đến một cơn đau đốn, giống như ý thức bị thiêu đốt.

Âm tuyến vừa phóng ra ngoài cũng trong nháy mắt biến mất hút.

"Bà Hai, nơi này dương khí rất nặng, ngươi tuyệt đối không nên dùng âm khí thăm dò." Tô Đoàn ý thức được tôi xảy ra chuyện, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Trong lòng tôi, những dự cảm không tốt càng mãnh liệt, nhẹ gật đầu, tay vuốt vuốt huyết thái dương, làm dịu đau đốn.

Cũng may vừa rồi chỉ là thăm dò, tôi bị tổn thương cũng không nặng, rất nhanh chúng tôi liền đến nơi.

Toàn bộ đáy hồ không gian rất lớn, mặt đất rải rác một chút đá vụn, hẳn là phía trên đỉnh động rơi xuống, ở phía dưới sạch sẽ, ngoại trừ có mấy pho tượng bình sĩ, phần lớn đều là bích hoạ được vẽ tinh xảo.

Tôi cùng Tô Đoàn đồng thời rút đèn pin, soi xét bên trong mộ thất, tìm kiếm Tô Mộc cùng Đường Dũng.

Kết quả nơi này không có bất kỳ ai, cũng không có cửa khác, thật giống như đây là một không gian hoàn toàn độc lập.

Tôi không khỏi nhìn về phía Tô Đoàn.

Tô Đoàn biểu lộ ngược lại là bình tĩnh, nói thẳng đó là đại điện, không phải trung tâm mộ thất, Đường Dũng hẳn là mang theo ông Hai đi sâu vào mộ thất. Bình thường, âm huyết đều là tồn tại ở trung tâm mộ thất.

Vừa nói hẳn vừa giơ tay lên soi đèn pin cẩn thận tìm kiếm bốn phía, nói cơ quan của mộ hẳn là giấu ở chỗ này, cẩn thận tìm xem là được.

Tôi thấy hẳn như vậy đã có tính trước, cũng yên tâm một chút, đi theo Tô Đoàn cùng tìm kiếm.

Bích hoạ trên tường bởi vì niên đại xa xưa, mặc dù có thể nhìn ra hình vẽ tinh xảo, nhưng đã hoàn toàn nhìn không ra vẽ nội dung gì. Sau khi tôi thuận tường tìm một vòng, liền đưa ánh mắt dừng ở trên thân tượng đá trong đại điện.

Những tượng đá này đứng trong đại điện trông rất lộn xộn, mỗi cái hướng mặt về một phía, trên thân tích lũy thật dày một tầng bụi đất, trong tay còn cầm kiếm đá rất to.

Tôi trực tiếp đi đến tượng đá gần nhất trước mặt, vươn tay hướng trên người hẳn sờ soạng, muốn sờ xem có cơ quan ở trên người hẳn hay không.

"Đừng nhúc nhích!" Ngay lúc tay tôi sắp chạm đến tượng đá, Tô Đoàn đột nhiên hô to một tiếng.

Tôi bị dọa đến run rẩy một chút, lập tức thu tay về.

Đảo mắt Tô Đoàn đã chạy đến bên cạnh tôi, trên trán lại còn trôi lên một tầng mồ hôi lạnh, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Bà Hai, những tượng đá này có vẻ như thay đổi vị trí."

"Thay đổi vị trí?" Trong lòng tôi giật mình, không khỏi hướng lui về phía sau mấy bước, cách tượng đá xa một chút.

Tô Đoàn gật gật đầu, lia đèn pin chiếu sáng sau lưng tượng đá, nói: "Bà nhìn cái này, có vết tích bụi đất rơi xuống, hơn nữa còn có vết tích tảng đá ma sát. Lại nói tượng đá bên trong tòa đại điện này, hẳn là vệ sĩ túc trực bên linh cửu, căn cứ đẳng cấp tôn nghiêm trong chế độ cổ đại, không thể lại đứng tản mạn như thế, hẳn là xếp thành một loạt mới đúng, những tượng đá này rõ ràng di động, không nên tùy tiện đụng vào bọn họ."

"Trên người bọn họ có cơ quan? Sẽ lại cử động?" Tô Đoàn phân tích như vậy rất có lý, tôi lập tức lo lắng.

Bên trong mộ thất ngoại trừ tượng đá, tôi cùng Tô Đoàn đều cẩn thận đi tìm một lần, cũng không có tìm được chỗ nào mở cửa, hiện tại hi vọng duy nhất là trên thân những tượng đá này, Tô Đoàn lại nói không thể động đến bọn họ?

Mà những tượng đá này lại đã chuyển động, rõ ràng bọn họ có tính công kích rất mạnh, bây giờ nên làm gì, chúng tôi cũng không thể một mực chờ đợi?

"Động là khẳng định sẽ động, chúng ta chỉ cần phải hiểu rõ, vì sao lúc trước nó chuyển động là được." Tô Đoàn thận trọng nói.

Nói xong hẳn mở ba lô tùy thân, từ bên trong lục tục lôi ra mấy đồ vật, có chu sa, bùa vàng, bút lông, nước, hạt đậu đủ màu sắc vân vân và vân vân.

Những thứ này thuộc tính có âm có dương, hán dựa theo âm dương hai loại phân biệt dọn xong, sau đó đốt nến, khai đàn làm phép.

Chỉ thấy hán ngồi đối diện tượng đá, xuyên thấu qua ánh nến, đối diện tượng đá nói lảm bảm, còn đem chu sa và đậu ngũ sắc dội về tượng đá.

Tinh thần của tôi đã căng thẳng dị thường, né xa ra, sợ đồ vật nào đó kích hoạt lên tượng đá, nó đột nhiên chuyển động.

Ai ngờ tôi đợi lúc lâu, Tô Đoàn đem hai loại đồ vật âm dương đối diện đều hất vẩy xong, tượng đá cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Lần này ngay cả Tô Đoàn trên mặt cũng nhịn không được, mồ hôi trán rịn càng nhiều, trực tiếp chảy thành dòng, theo gương mặt từng giọt rơi xuống.

Hồi lâu, Tô Đoàn sắc mặt khó coi mới đem đồ vật thu lại, vỗ vỗ đất trên người, đứng lên.

"Thế nào?" Tôi đã sớm không nín được muốn hỏi hán, thấy hán làm xong, lập tức hỏi.

"Không được." Tô Đoàn lắc đầu, trên mặt tràn ngập thất vọng, nhìn tôi một chút rồi nói: "Dựa theo lệ cũ, bên trong mộ đế vương thường có thị vệ chờ đợi, bảo hộ mộ chủ an toàn. Trong những thị vệ này, khi còn sống bản thân có người là thị vệ của mộ chủ, sau khi mộ chủ chết liền chết theo. Cũng có người bản thân liền là người chết, đem thi thể phong tiền trong đất bùn làm bùn kén. Lại có người là loại ngọc thạch điêu khắc thành thị vệ. Mặc kệ là sử dụng loại phương thức nào, trên người bọn họ đều sẽ có một điểm giống nhau là có giấu một tia địa hồn."

"Tia địa hồn này sẽ theo thời gian lưu chuyển trở nên càng ngày càng mạnh, hung tính cũng càng lúc càng lớn, nhưng cháu vừa rồi mặc kệ là dùng dương khí công kích, hay là dùng âm khí dẫn dụ, tượng đá đều không có bất kỳ phản ứng gì, chẳng lẽ địa hồn trong này đã biến mất không thấy?"

Tô Đoàn càng nói càng không hiểu, sắc mặt nhăn nhó đến khó coi, cuối cùng lại dạo một vòng quanh mộ thất, rồi vô lực ngồi dưới đất.

Tôi thấy hán như vậy, cũng vội vàng tiến tới, hỏi hán: "Địa hồn biến mất liền biến mất thôi, nếu như địa hồn biến mất, vậy đã nói rõ pho tượng kia chắc chắn sẽ không lại động, chúng ta kiểm tra một chút trên người hán có cơ quan mở cửa hay không."

"Vô dụng." Tô Đoàn vô lực lắc đầu: "Địa hồn liền là chìa khoá mở cửa, cháu vừa rồi đã tìm tòi tỉ mỉ, ở đây căn bản không có cái khác có thể chứa đựng địa hồn, nói cách khác, địa hồn chỉ có thể tồn tại trong pho tượng này, nếu như trong này địa hồn không thấy, cửa mộ thất kia cũng đóng chặt hoàn toàn, ông Hai không ở bên trong thì còn tốt, chúng ta lui ra ngoài là được, nếu như ông Hai thật ở bên trong..."

Nói tới về sau, giọng Tô Đoàn càng ngày càng nhỏ.

Tôi lại có thể từ bên trong giọng nói của hán nghe ra sự tuyệt vọng.

Trái tim trong nháy mắt giá lạnh một nửa.

Đây chính là mộ Vô Tắc Thiên, như thế trong mộ, tám chín phần mười có cất giấu âm huyết, dựa theo phỏng đoán lúc trước của tôi, Tô Mộc bọn họ nhất định ở ngay trong mộ, nếu như cái mộ này rốt cuộc không mở được, Tô Mộc cùng Đường Dũng chẳng phải vĩnh viễn bị nhốt ở bên trong rồi?

Nghĩ đến khả năng này, mắt tôi lập tức ứa lệ, đứng lên vọt tới tượng đá trước mặt, đưa tay sờ nắn lưng tung tung trên người nó.

Tôi cũng không tin, địa hồn là chìa khoá duy nhất, không biết chừng trên thân nó còn có cơ quan khác?

Tay tôi dọc theo vách đá lạnh, từ dưới đi lên tìm tòi từng chút, sợ bỏ sót bất kỳ góc ngách nào.

Lúc sờ đến phần bụng tượng đá, trong tượng đá bỗng nhiên truyền ra một cỗ lực hút, hút tôi về phía thân tượng, khí lực rất lớn, trong nháy mắt tôi liền không thể động đậy.

"Tô Đoàn!" Tôi lớn tiếng la lên.

Tô Đoàn thấy tình huống dị thường, nhanh chóng chạy tới phía tôi, túm lấy cánh tay của tôi, muốn tách tôi ra khỏi tượng đá.

Nhưng tượng đá kia tựa như cái nam châm sắt khổng lồ, mà tôi thì giống một người sắt, bị hút đến sát sao, mặc cho Tô Đoàn túm như thế nào, tôi cũng không thể nhúc nhích.

Rất nhanh thân thể tôi liền có một trận khó chịu, giống như trên người khí lực đều bị hút khô.

Mà thời gian tôi dính vào tượng đá càng dài, ta mơ hồ phát hiện ra tượng đá trước mặt nhan sắc thay đổi, mơ hồ bắt đầu xanh lét, chẳng khác nào ngọc thạch.

Tôi giãy dụa nhìn về phía Tô Đoàn, vừa định hỏi cái này là tình huống như thế nào, Tô Đoàn chợt buông lỏng tôi ra, quay đầu nhìn tượng đá sau lưng, trên mặt lộ ra nỗi khiếp sợ dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 155-1: Sinh tử một đường

Edit: Huyền Châu

"Thế nào Tô Đoàn, xảy ra chuyện gì?" Thấy hắn khác thường như vậy, tôi không khỏi lo lắng.

Tô Đoàn từ trước đến nay luôn trầm ổn, hiện tại biểu lộ khoa trương như vậy, tượng đá đằng sau khẳng định có đồ vật đặc biệt kinh người xuất hiện.

"Đây là..." Tô Đoàn đã không lo trả lời tôi được nữa, hai mắt hắn trừng lên hết cỡ thiếu nổi đồng tử muốn bắn ra ngoài.

Mà thân thể của hắn thì vô ý thức lui về sau, giống như trước mặt có một thứ rất nguy hiểm.

Rất nhanh, tôi chỉ nghe thấy trong đại điện truyền đến một âm hưởng dị thường rất nhỏ, giống như tiếng móng tay ma sát vào mặt đất.

Nháy mắt một quái vật khổng lồ màu xám đen từ sau tượng đá nghiêng leo ra, động tác rất chậm, đầu cao chừng hai mét, bốn chân chạm đất, không biết là động vật gì!

Tìm tôi lập tức liền nhảy loạn, cái đồ chơi này có thể khiến Tô Đoàn sợ đến như vậy, nhất định rất hung bạo, nhưng tôi còn bị tượng đá hút chặt lấy, bất kể thế nào cũng dựa đều không cử động được!

Quái vật khổng lồ động tác chậm rãi, đi trên đường còn lung la lung lay, nhưng cho dù như vậy, tôi vẫn cảm nhận được từ trên người nó một cỗ uy lực khổng lồ, bản năng nhận biết cảm giác nguy hiểm trong nháy mắt lan khắp toàn thân tôi.

Nó đối với Tô Đoàn cũng không có biểu hiện ra hứng thú gì, sau khi đi ra, trực tiếp hướng tới phía tôi, đáng thương tôi bị tượng đá dính chặt, ngay cả đầu cũng không quay được, càng thấy không rõ khuôn mặt quái vật sau lưng tôi.

Nhìn không thấy cũng tốt, không chừng sau khi nhìn thấy, tôi không cần nó động thủ cũng đã bị dọa chết.

Toàn thân tôi đã sớm bị mồ hôi lạnh ướt đẫm, thân thể một mảnh lạnh buốt, toàn thân run rẩy chờ chết.

"Này! Nhìn đây!" Đang lúc chờ chết, Tô Đoàn đột nhiên hướng về phía quái vật kêu lên thật to, một tấm bùa vàng trong nháy mắt dính trên thân quái vật, thiêu đốt nó, ngọn lửa màu xanh lục bùng lên.

Nhưng dù ngọn lửa kia thiêu đốt trên thân quái vật, nó lại không có bất kỳ phản ứng gì, sau khi đốt xong, ngọn lửa biến thành một đồng bột phấn màu đen xám, rơi là tả trên mặt đất.

"Lại đây, ăn tao ngon hơn nè! Đến đi!" Tô Đoàn thấy bùa vàng không dùng được, lại cầm ra một thanh chu sa ném về phía quái vật, đồng thời quát lớn, muốn dùng bản thân mình hấp dẫn chú ý của quái vật.

Lỗ mũi tôi trong nháy mắt thấy cay cay, thời khắc sinh tử, Tô Đoàn vậy mà chịu vì cứu tôi tự đặt mình vào nguy hiểm?

Hắn chỉ là cháu trai của Tô Mộc, còn không phải ruột thịt, không cần thiết đối với tôi tốt như vậy.

Lòng tôi chua xót, nhưng lúc này biết ham sống là tội lỗi nhưng nội tâm tôi vậy mà thật hi vọng Tô Đoàn có thể chuyển đi một chút chú ý của quái vật, tôi nhân cơ hội thoát khỏi tượng đá.

Chỉ là chu sa đối với quái vật cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Lúc này Tô Đoàn đã run lên, hắn hiển nhiên cũng không biết làm như thế nào đối phó quái vật này, đành phải mèo mù vớ cá rán, đem tất thấy đồ dùng trong bọc móc ra ném vào quái vật.

Đồng thời cố gắng hấp dẫn chú ý của quái vật.

Nhưng tất cả mọi thứ đều không có tác dụng, quái vật đối với hắn cũng chẳng có chút hứng thú nào, toàn bộ lực chú ý đều dồn trên người của tôi. Rất nhanh nó chạy tới đằng sau tôi. Tôi thậm chí có thể cảm giác được nó phun ra hơi thở ẩm áp, làm phía sau lưng tôi nóng lên.

Tôi sợ muốn tè ra quần, thân thể run rẩy kịch liệt.

"Hong học, hong học." Sau lưng quái vật có lẽ đã chạm đến tôi, phát ra tiếng đánh hơi, giống như đang ngửi mùi trên người tôi.

Tô Đoàn càng nhanh làm đủ trò, như Lương Tiểu Sư đứng trước mặt quái vật nhảy nhót.

Quái vật cũng không nhìn hắn cái nào. Sau khi tiếp tục ngửi ngửi trên người tôi, nó trực tiếp duỗi ra cái lưỡi ướt át, quấn lấy tôi, lôi tôi từ tượng đá kéo xuống.

Tôi bị cái lưỡi thịt buồn nôn quấn chặt, ép xoay người lại đối mặt quái vật, tôi căn bản không dám nhìn nó, nhắm chặt mắt lại, trong lòng thậm chí bắt đầu

hì vọng nó có thể một miếng nuốt chửng tôi, không muốn nó nhai tôi, chỉ ít tôi có thể dễ chịu hơn chút.

Trong lòng tôi không ngừng cầu nguyện, chờ chết mỗi một giây đều dài dằng dặc giống như một thế kỷ vậy.

Thế nhưng tôi trước sau đợi đến mấy cái thế kỷ, quái vật cũng không có nuốt, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Tôi bị dọa chết, mặc dù hiểu kỳ, nhưng tôi căn bản không dám mở to mắt nhìn là chuyện gì xảy ra.

"Ngu ngốc, em còn muốn anh ôm em bao lâu, không định ngủ luôn đấy chứ?" Bỗng nhiên, bên tai tôi xuất hiện một thanh âm quen thuộc, thanh âm kia xấu xa, du côn du đẳng, giọng điệu đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155-2: Sinh tử một đường 2

Edit: Huyền Châu

Nhưng lại cho tôi cảm giác vô cùng ấm áp.

Tôi lập tức toàn thân run lên, không dám tin mở mắt ra, ngửa đầu nhìn gương mặt kia.

Cảm hoàn mỹ, mũi cao, đôi môi gợi cảm, đáy mắt trong thần sắc... tất cả đều toát lên vẻ phóng đảng, tiêu phiêu.

"Tô Mộc?" Tôi ngây ngẩn nhìn vẻ đẹp trai này, đơn giản không thể tin được, cho là tôi đang nằm mơ.

Chân chờ giờ tay lên, tát vào mặt anh.

"Bé." Một bàn tay đập xuống.

Thanh âm thanh thúy có tiếng vang, xúc cảm hơi lạnh có co dãn.

Thật là Tô Mộc!

Tôi liền cười, kích động vừa định ôm Tô Mộc, anh lại nhủu mày lại, trực tiếp buông tôi ra, ném tôi xuống đất, bức tức hỏn hỏn trừng mắt với tôi, như hận không thể ăn tôi: "Nữ nhân chết tiệt, em dám đánh chồng à? Chán sống rồi?"

Tôi bị quăng xuống đất, kêu lên một tiếng, ầm ức xoa cái mông đau, nhưng trong lòng vẫn là rất vui vẻ.

Cuối cùng lại gặp được anh, mà tôi lại không có chết, là Tô Mộc đã cứu tôi, ha ha.

Tôi kích động vừa khóc lại cười, anh đơn giản chính là thần hộ mệnh của tôi.

Mặc dù thần hộ mệnh này đúng là hung thần.

Tô Mộc nhìn tôi như vậy mặt tái đi, cánh tay thon dài lại đưa đến phía tôi, túm ở sau cổ áo tôi giống kiểu xách gà con nhấc tôi lên, đôi mắt đẹp trở ra: "Lộc Dương, thần kinh em vẫn bình thường chứ."

"Em không có bệnh, vừa rồi đánh anh chỉ là muốn xác định một chút có phải em đang nằm mơ hay không, ha ha." Tôi cười càng vui vẻ hơn, Tô Mộc ra, hẳn không có bị giam giữ, mà nam nhân này cũng không biết là thế nào phồng phao lên, đẹp trai như vậy, đơn giản không cường nổi.

"Em không đánh anh thì em không xác định được à? Anh thấy em chính là muốn ăn đòn. Dặn em ngoan ngoãn ở nhà chờ, ai bảo em chạy tới, em có biết hay không, vừa rồi nếu anh chậm thêm một bước, em đã đi thẳng vào bụng chuột rồi!" Tô Mộc thấy tôi cười hi hi không có nghiêm túc, càng thêm tức giận, vừa mắng tôi vừa đem khiêng tôi trên vai, tay dùng hết khí lực đánh vào mông tôi đôm đốp!

Tôi bị anh đánh liên tục, lập tức cầu xin tha thứ. Người này tính tình sao mà thô bạo. Tôi đến đây cũng là vì cứu anh, anh lại còn thật đánh tôi.

Hơn nữa còn là ngay trước Tô Đoàn mặt đánh vào mông tôi!

Tô Đoàn mặc dù lớn tuổi hơn tôi, nhưng hẳn một mực kêu tôi là bà Hai, là tiểu bối của tôi, tôi thật mắc cỡ chết người!

Tôi tức giận đấm đá loạn xạ trên người Tô Mộc.

Nhưng toàn thân anh bao trùm một tầng âm khí khôi giáp màu đen, thật giống như sắt, tôi không chỉ không đánh đau hắn được, ngược lại bị hắn phản đòn đau muốn chết.

Tầng âm khí khôi giáp này đơn giản quá cứng, so với hợp kim titan chắc cũng không kém, tay của tôi liền sưng đỏ một mảng.

Gặp tôi nhăn nhó, Tô Mộc lúc này mới buông tôi xuống, một tay nắm lấy tay tôi, cưỡng ép kéo tôi trước mặt anh, nhìn qua, hỏi tôi: "Đau không?"

"Có thể không đau ư!" Tôi liền ứa nước mắt. Lúc đầu nhìn thấy Tô Mộc thật cao hứng, nhưng sau hồi cao hứng nghĩ lại, vừa rồi cảm giác chờ chết thật sợ hãi, ảm ức, lại nháy mắt lóe lên trong đầu, mụm có tay đau, nước mắt lại giàn dụa.

"Nào." Tô Mộc thấy tôi như vậy, đột nhiên cong môi cười, phun ra một chữ tôi.

Ta trong nháy mắt càng ảm ức, rút tay trở về, mắng: "Đồ mặt dày, sớm biết thế đã không tới cứu anh, em sẽ đi luôn!"

Nói rồi tôi thở phò phò đi ra ngoài, muốn leo ra từ chỗ dây thừng ở cửa động.

Chỉ là tôi còn chưa đi đến chỗ dây thừng kia, hai tay Tô Mộc liền từ phía sau ôm eo tôi, nói: "Đến thì đã đến cả rồi, còn đi làm gì, em có muốn nhìn xem vừa rồi dọa em sợ là cái gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Túc trực bên linh cửu yêu chuột

Cả người tôi run lên.

Giọng Tô Mộc đột nhiên trở nên rất dịu dàng, biến hóa này quá lớn khiến tôi có chút không dám tin.

Hơn nữa hai tay anh ấy bây giờ đang ôm chặt tôi khiến tôi cũng không còn tức giận.

Lúc này tôi mới nhớ một chuyện.

Lúc trước Tô Mộc rất hư nhược, ngay cả ban ngày cũng không ra ngoài được, mặc dù bây giờ là buổi tối anh ấy có thể đi ra nhưng thân thể cũng rất hư, căn bản không thể ôm tôi chặt như vậy được.

Nhưng bây giờ đúng thật đang ôm chặt tôi, trên người tràn ngập mùi hương cây cỏ, giữa ngón tay hơi lạnh, tôi thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ của bàn tay anh ấy cách qua lớp quần áo.

Tôi liền quay đầu, khiếp sợ nhìn anh ấy: "Tô Mộc, anh khôi phục rồi? Anh tìm được âm huyết rồi?"

"Bây giờ em mới chú ý?" Tô Mộc hỏi ngược lại. Dây mắt vừa mới dâng lên tia nhu tình trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, trên trán liền xuất hiện 3 đường hắc tuyến, hậu tri hậu giác khá bất mãn với lời nói của tôi.

"Vậy trên người anh là khôi giáp?" Tôi càng thêm kinh hãi, đồng thời thầm mắng chính mình ngu ngốc, vừa rồi rõ ràng đã phát hiện trên người anh ấy có khôi giáp, nhưng chính là không có kịp phản ứng!

"Là khôi giáp âm khí." Tô Mộc khoe miệng gọi lên một tia ý cười, tay duỗi đến trước mặt tôi, nói: "Hiện tại em đã có thể chạm vào anh, có cảm thấy bất ngờ không?"

"A? Thật sao?" Thấy dáng vẻ đắc ý của Tô Mộc, tôi đột nhiên nhiên rất muốn trêu chọc hắn, để trả thù chuyện anh ấy vừa rồi mới đánh tôi.

Tôi Ggio tay lên sờ đến tay của anh ấy, tôi giả vờ làm một bộ mặt mờ mịt nói: "Thế nhưng em còn không bắt được tay của anh a, tay của anh thật giống như không khí, không có bất kỳ cái gì cảm giác nào."

"Thật sao? Em xác định?" Tô Mộc hỏi ngược lại.

Ta hung hăng gật gật đầu.

Trong nháy mắt Tô Mộc liền cười, khoe miệng nhiễm lên một tia tà ác, xấu xa nhìn tôi.

Ánh mắt này của anh ấy đã quá lâu rồi tôi chưa thấy, đột nhiên phản xạ có điều kiện tôi liền co rụt lại về sau, một dự cảm xấu lóe lên trong đầu

Chỉ là so cùng Tô Mộc, tốc độ của tôi vẫn là chậm một nhịp, một trong nháy mắt, trước ngực ta hai bên đã truyền đến một cỗ cảm giác khác thường,

một đôi tay hơi lạnh, động tác chuẩn xác bắt lấy nó, còn cố ý lấy tay bóp nhẹ hai cái.

“A!” Trong nháy mắt tôi liền hét lên, khiếp sợ nhìn Tô Mộc.

“Anh, anh đùa nghịch lưu manh!” Tôi tức giận đến cả nói cũng không lưu loát, nhìn anh ta chăm chăm mà mắng.

Tô Mộc lại hoàn toàn không ngại, khoe miệng vẫn là mang theo nụ cười cười xấu xa, trên cao nhìn xuống nhìn tôi: “Hiện tại em có thể cảm nhận được ư?”

“Annh.....” Mặt tôi đỏ bừng lên, lúc này tôi hối hận đến phát điên.

Cùng chơi với người nào không chơi, lại cố tình cùng chơi với một lão quý trăm năm, tôi sao làm sao có thể chơi thắng hắn!

Quả thực là bê đá đập vào chân.

Càng quan trọng hơn là lúc này Tô Đoàn vẫn đang còn ở bên cạnh, Tô Mộc vậy mà quang minh chính đại sờ tôi, không hề bận tâm chút nào đến sự tồn tại của Tô Đoàn.

Tô Đoàn thật ra cũng rất thức thời, không biết đã xoay người sang chỗ khác từ khi nào, giả bộ ngồi xổm ở trước mặt đồng quái vật, chăm chú nghiên cứu cẩn thận.

Thấy tôi sắp tức giận đến điên lên, Tô Mộc lúc này mới hài lòng buông tôi ra, nhìn tôi với ánh mắt giống như là một đứa trẻ vừa đánh thắng trận vậy, tràn ngập đắc ý.

Sau đó anh ấy kéo tay của tôi lại, dắt tôi đi đến chỗ Tô Đoàn, nói: “Đây là Chuột yêu tức trực bên linh cữu, sao nó lại thích người như vậy, nhất định có nguyên nhân, tôi xem một chút là tình huống như thế nào.”

“Chuột yêu tức trực bên linh cữu là cái gì?” Ta bỗng cảm giác mới mẻ khi nghe được cái từ này, liền hỏi.

Chủ yếu là hiện tại tôi rất cần một chủ đề để dời sự bối rối của tôi đi.

“Chuột yêu tức trực bên linh cữu bản thể là một con chuột yêu, xuất hiện lần đầu tiên vào thời nhà Đường, là đại sư phong thủy Lý Thuần Phong nghiên cứu rồi chẩn nuôi ra, lý do là vì phòng ngừa mộ huyết bị trộm.”

Bạn đang đọc truyện *Chông Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156-2: Tức trực bên linh cữu yêu chuột 2

“Tất cả yêu thú tức trực bên linh sàng đều vừa sinh ra đã bắt đầu được đào tạo. Hắn em có nghe câu chín chó một ngao*, với chuột cũng giống như vậy, ở giới phong thủy từ trước tới giờ đều có câu chín thử một linh. Một một lứa chuột mẹ đẻ chỉ cần một thai sinh chín thì trong đó nhất định có một con linh khí trên người rất nặng. Lý Thuần Phong sẽ đem con chuột có linh khí nặng nhất lấy ra, không cho bú sữa mẹ mà dùng máu trên đầu ngón tay người để nuôi, chờ sau khi nó lớn lên sẽ nhận chủ. Chỉ cần người nuôi sống trên đời một ngày sẽ phải dùng máu trên đầu ngón tay một ngày, một ngày gián đoạn cũng không được. Như vậy chờ sau khi chủ nhân chết, yêu thú tức trực bên linh sàng coi sẽ được hạ táng cùng chủ nhân, suốt đời chờ đợi bên cạnh chủ nhân.”

*chín chó một ngao: Chó mẹ có giống tốt, đẻ ra một lứa chín con, đem chín con chó con ấy nhốt xuống dưới hầm đất từ khi còn đồ hòn, không cho ăn uống, để chúng tàn sát lẫn nhau, cuối cùng con suy nhất sống sót chính là ngao. Chó ngao bản tính dũng mãnh vô cùng, ba con chó ngao đủ để xé tan xác một con gấu người trưởng thành.

Còn cách giải thích khác: Tạng ngao cũng là chó, bọn chúng cũng giống như đa số các động vật có vú khác, mỗi lần mang thai có thể đẻ bốn đến sáu con, hiếm lắm mới được bảy, còn như một lứa tám con, thì phải nói là lông phượng vậy lân rồi. Nhưng nếu ngao mẹ một lần sinh chín con, thì ít trong đó sẽ có một con ngao thần. Ngao mẹ nhiều nhất chỉ có tám đầu vú, có nghĩa là nhất định có một con không được bú sữa mẹ, rốt cuộc, giống như hoàn cảnh chín chó một ngao do con người tạo ra, lần này là thiên định, sẽ có một ngao ăn thịt cả tám anh em nó, rồi sau cũng ăn thịt cả con mẹ mà thành ngao của loài ngao. Truyền thuyết nói thử ngao này khí chất cực kỳ mạnh mẽ, khi thành niên có thể săn cả gấu xám. Nó thể chỗ sỏi cao nguyên và hồ địa cực trên khắp vùng cao nguyên rộng lớn, trở thành mắt xích cuối cùng của chuỗi thức ăn.

Tôi nhất thời kinh hãi, lúc này tôi đã đi theo Tô Mộc tới bên cạnh quái vật kia, nhìn quái vật khổng lồ nằm dưới đất thế nào cũng không dám tin đây là con chuột.

Nếu quả thật là chuột thì có lẽ nó là con chuột lớn nhất trên đời.

Tôi thật khó có thể tưởng tượng nếu như nó chạy ra ngoài thì sẽ như thế nào, sẽ bị giới khoa học bắt lại nghiên cứu hay khiến thiên hạ đại loạn?

Những thứ này tôi không kịp ngắm nghĩ nữa, càng khiến tôi giật mình là Tô Mộc nói yêu thủ túc trực bên linh sàng cần chủ nhân tự mình nuôi, chờ sau khi chủ nhân chết thì sẽ vĩnh viễn phụng bồi chủ nhân.

Đây là mộ Võ Tắc Thiên, vậy chủ nhân của yêu thủ túc trực bên linh sàng kia không phải là Võ Tắc Thiên sao?

Bà ấy dùng máu tươi nuôi yêu thủ túc trực bên linh sàng cả đời?

Tôi cảm thấy là lạ, thứ có màu xám trước mắt này là thú nuôi trước kia của Võ Tắc Thiên, trong cơ thể nó cũng có lưu truyền máu của Võ Tắc Thiên.

Thứ này có gì tốt mà đáng giá để Võ Tắc Thiên dùng máu nuôi nó cả đời?

Tô Mộc thấy được nghi ngờ trong lòng tôi, tiếp tục nói: “Em hẳn biết, ở Sơn Tây còn có một ngôi mộ của Võ Tắc Thiên đi, mộ huyết kia bây giờ được công nhận là mộ Võ Tắc Thiên. Theo truyền thuyết thì Võ Tắc Thiên cùng Lý Tri hợp tác ở Lương Sơn, khi anh còn sống chính phủ Quốc dân đã tổ chức một nhóm quân đội đi đào.”

“Lúc ấy anh cũng đi, mộ huyết kia quả thật rất lớn, toàn bộ quy cách cách thức mai táng cũng thật là mộ, cho nên mọi người đều cho rằng đó là mộ Võ Tắc Thiên.”

“Anh cũng cho là mộ kia là thật, rất hào hứng đi cùng, kết quả...”

Tô Mộc nói đến đây đột nhiên dừng một chút, giống như đang nhớ tới chuyện cũ.

Nhưng anh ấy không nói ra lời mà bỏ qua, cười một tiếng tiếp tục nói: “Thật ra thì mộ kia chẳng qua là thầy phong thủy dùng biện pháp che mắt mà thôi. Năm đó dưới quyền Võ Tắc Thiên có hai vị đại sư phong thủy, bà ấy rạng rỡ cả đời, tuổi già sợ nhất chính là sau khi chết không được chết yên lành, sợ hơn cả việc giang sơn Võ thị khó giữ được cho nên để cho hai vị đại sư Lý Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương đi khắp thế giới tìm nơi phong thủy bảo địa làm mộ huyết.”

“Lý Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương tìm ước định khoảng một năm rồi chia ra mỗi người chọn một vị trí. Nghe nói Viên Thiên Cương đêm xem thiên tượng phát hiện có một ngọn núi từ khí ngất trời trực tiếp rớt vào bắc đầu, là tinh hoa thiên địa đất lành vạn năm, lập tức ném đồng tiền trên đất làm ký hiệu rồi trở về phục mệnh. Đồng thời Lý Thuần phong phát hiện một dãy núi có thể núi cạnh nước, hình thái ưu mỹ giống như một thiếu nữ trần trường nằm ngủ trong trời đất, hai chân hơi mở, ở chân còn có một dòng sông xanh chảy ra, loại địa thế này có hình tượng hết sức sinh động, là địa thế thiếu nữ hàm xuân khó gặp, đối với nữ hoàng Võ Tắc Thiên mà nói là đại cát, vì vậy rút ra Phát kim trên đỉnh đầu cắm trên mặt đất làm ký hiệu rồi trở về phục mệnh.”

“Cuối cùng Võ Tắc Thiên phái quan viên tìm được hai nơi hai vị đại sư đã chọn, cả kinh nửa ngày không nói ra lời, bởi vì Phát kim Lý Thuần Phong cắm đúng lúc đâm vào đồng tiền Viên Thiên Cương ném trên mặt đất.”

“Căn cứ vào sử sách ghi lại, mộ thực sự của Võ Tắc Thiên nhất định có cả hai đặc điểm. Mộ ở Thiểm Tây kia mặc dù giống như thật nhưng cũng chỉ là mộ giả được ngụy tạo ở nơi có địa thế thiếu nữ hàm xuân thứ hai mà Lý Thuần Phong tìm được, ở đó không có từ khí ngất trời, cho nên đây mới thật sự là mộ Võ Tắc Thiên, thông qua việc tìm được âm huyết cũng chứng minh được điều này.

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Tôi nghe cái hiểu cái không, mặc dù còn chưa biết tại sao Võ Tắc Thiên phải tự nuôi yêu thủ túc trực bên linh sàng, nhưng Tô Mộc không hồ là Tô Mộc, phàm những gì từ miệng anh ấy nói ra đều có đáng về rất lợi hại.

Tôi nghe xong ngược lại cũng không cảm thấy gì, tầm mắt lần nữa rơi trên người yêu thủ túc trực bên linh sàng. Tô Đoàn lại đột nhiên kích động, níu cánh tay Tô Mộc nói: “Ông Hai, nếu đã tìm được âm huyết vậy thì chúng ta mau vào đi thôi, cháu sẽ thông báo người Tô gia tới đón âm huyết.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157

“Đón lấy âm huyết?” Tôi nghe Tô Đoàn nói liền sững sốt một chút. Âm huyết cho dù tìm được thì làm sao bị cậu ta nói như thành đồ cá nhân, còn tìm người nhà tới đón?

“Đừng nôn nóng.” Tô Mộc khoát khoát tay, trực tiếp từ chối Tô Đoàn, tầm mắt lần nữa trở lại trên người yêu thủ túc trực bên linh sàng rồi lại nhìn về phía tôi: “Võ Tắc Thiên phí hết tâm huyết tìm được phong thủy bảo địa, tự nhiên không thể bị người khác phát hiện phá hư, để đảm bảo sau bà ta chết tuyệt đối không có vấn đề gì nên bà ta mới nuôi yêu thủ túc trực bên linh sàng.”

Nói xong anh ấy nhìn tôi với ánh mắt không hiểu, chú tâm nói: “Yêu thủ túc trực bên linh sàng có nhiệm vụ là bảo vệ mộ huyết, tất cả những người xông vào mộ huyết đều là thức ăn của nó, cho nên hơn một ngàn ba trăm năm qua cho tới bây giờ không kẻ nào còn sống mà tìm được mộ Võ Tắc Thiên. Nhưng vừa rồi... nó đối với em không có ác ý, ít nhất không có ý niệm sẽ ăn em.”

“A? Không phải anh cứu em sao?” Tôi cả kinh, mới vừa rồi khi yêu thử tức trực bên linh sàng cuốn lấy tôi, tôi cũng bị sợ sắp chết, kết quả lâu như vậy cũng không nhúc nhích, tôi còn tưởng rằng Tô Mộc cứu được tôi.

“Đương nhiên là ông Hai cứu, chỉ là yêu thử tức trực bên linh sàng vừa rồi không do dự, cho dù là ông Hai cũng không có khả năng cứu được bà từ miệng của nó.” Tô Đoàn chen miệng nói.

Tôi liền thấy khiếp sợ, yêu thử tức trực bên linh sàng (gọi tắt là yêu thử bà con nhé, dài quá type môi) lợi hại như vậy, Tô Mộc đã khôi phục vẫn không đánh thắng yêu thử?”

Tôi không khỏi đi một vòng quanh yêu thử, nó bây giờ đã hôn mê, nằm trên mặt đất thờ phỉ phò, vòng hết một vòng tôi mới thấy rõ hình dáng của nó đúng là con chuột, chỉ là người to như con voi mà thôi.

“Yêu thử trên nguyên tắc mà nói thì cả đời chỉ nhận một chủ nhân, ngoại trừ chủ nhân ra tất cả nhân loại trong mắt nó đều là thức ăn. Vừa rồi nó không ăn em nhất định trên người em có vật gì đó khiến nó có cảm giác rất quen thuộc.” Tô Mộc lại nói.

Tôi nhận ra anh ấy rất để ý chuyện này, giống như không làm rõ được vì sao vừa rồi yêu thử không ăn tôi thì anh ấy cũng không chịu bỏ qua.

Tôi ngược lại không quan tâm tới cái này, vừa rồi nó không ăn tôi còn không tôi sao, quản lý do nó không ăn tôi làm cái gì, có lẽ là tôi không hợp khẩu vị của nó?

Tôi vừa định đem suy đoán này nói ra nhưng phát hiện dáng vẻ nghiêm túc của Tô Mộc, cảm giác nói cái đó lúc này không đúng lúc, không thể làm gì khác hơn là nói chẳng phải Tô Đoàn cungkhong bị nó ăn sao, có lẽ bây giờ nó không đói bụng?

Tô Mộc nghe vậy im lặng nhìn tôi thờ dài một cái, sau đó đưa tay sờ lên thân thể yêu thử, chắc chắn nó tạm thời không tỉnh được mới nắm lấy tay tôi cùng đặt trước lỗ mũi của yêu thử.

Tôi nháy mắt sợ hết hồn, đem rút tay về, hỏi Tô Mộc làm gì vậy?

“Thử một chút xem em có thể khiến nó tỉnh không.” Tô Mộc nói.

Vừa nói anh ấy lại nhéo tay tôi một cái, hỏi tôi có phải kinh sợ không dám thử.

Lời nói này của anh ấy khiến tôi liền không vui. Không sai, quả thật tôi sợ, nhìn thấy yêu thử mà không sợ thì cái gì mới sợ?

Nhưng dù sao Tô Mộc cũng ở đây, anh ấy cũng sẽ không để mặc tôi bị thương.

Tôi liền cắn răng, nói: “Ai sợ, thử thì thử.”

Dù sao cũng không thể bị anh ấy xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157-2

Thấy tôi đồng ý khoe miệng Tô Mộc lại lần nữa cong lên nhếch mép cười, miệng nói nhỏ: “Ngốc nghếch.”

Nói xong anh ấy đã cầm tay tôi đưa đến trước chóp mũi yêu thử.

“Phi...” Một luồng khí ấm áp thổi tới tay tôi, trái tim tôi cũng đập thành thịch suýt rớt ra ngoài.

Mặc dù biết Tô Mộc nhất định sẽ bảo vệ tôi nhưng tôi vẫn có sự lo lắng không tự chủ được.

Không chỉ tôi, ngay cả bắp thịt của Tô Mộc cũng cứng lên mấy phần, hiển nhiên anh ấy bây giờ cũng rất lo lắng.

“Phi...”

Cũng may khí tức của yêu thử rất vững vàng, cũng không bởi vì tôi mà có gì khác thường.

Tô Mộc thờ phào, nhanh chóng rút tay tôi về, nói: “Xem ra là anh suy nghĩ nhiều, vừa rồi chẳng qua là trùng hợp.”

Nói xong anh ấy đưa tay lau mồ hôi trên trán tôi, cười nhạo nói: “Còn nói không sợ, ra nhiều mồ hôi như này rồi.”

“Anh vừa rồi thì không lo lắng.” Tôi liếc Tô Mộc một cái nhưng trong lòng rất ảm áp. Vừa rồi anh ấy mỉm cười giúp tôi lau mồ hôi cử động thật là dịu dàng, kết hợp với gương mặt đẹp trai cùng ánh mắt che bai khiến tôi cảm giác mình giống như con mèo được cưng nhưng chỉ biết gây họa vậy, không nhận được muốn nhào tới trong ngực anh ấy nữa nữa.

Có điều coi như là mèo thì tôi cũng muốn làm mèo cao ngạo, vì vậy giả bộ không thèm để ý tới tay anh ấy, nói: “Đường Dững đâu? Anh ấy không phải đi xuống cùng anh sao, sao lại chỉ có mình anh?”

Nghe tôi hỏi, biểu tình trên mặt Tô Mộc đột nhiên thay đổi, giống như đã có chuyện gì không tốt xảy ra. Nhưng rất nhanh anh ấy thu lại biểu tình trên mặt, lần nữa khôi phục bộ dáng dửng dưng, lạnh nhạt nói: “À, cậu ta quá ngu ngốc, bị trùng cơ quan bây giờ đang bị mắc kẹt.”

Anh ấy nói điềm nhiên giống như chuyện này với anh ấy không có bất kỳ liên quan nào vậy. Tôi liền nóng nảy, nín anh ấy lại hỏi: “Cái gì? Anh ta trùng cơ quan gì? Bây giờ thế nào?”

“Em quan tâm anh ta như vậy?” Thấy tôi cuồng cuồng, mắt Tô Mộc đột nhiên nheo lại, sâu trong mắt lộ ra một tia nguy hiểm.

Chúng tôi đang ghen.

Tôi cũng nôn nóng muốn chết, cũng không để ý anh ấy tức giận, nói thẳng: “Dĩ nhiên, anh ấy vì anh mới chạy tới nơi này, nếu như gặp phải nguy hiểm thì chúng ta làm sao còn đối mặt với anh ấy?”

“Chúng ta?” Tô Mộc nhỏ giọng hỏi lại một lần, thấy tôi chủ động đem mình cùng anh ấy vào cùng một chỗ, hơn nữa lại vì biết ơn anh ta đem Tô Mộc đưa vào mới sốt ruột, lúc này mới hải lòng kéo tôi nói: “Tạm thời còn chưa chết, không cần phải gấp gáp như vậy.”

Nói xong anh ấy gọi Tô Đoàn một tiếng rồi đưa chúng tôi đi về phía pho tượng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157-3

Lúc này tôi mới phát hiện phía sau tượng đá có một cửa ngầm, lúc trước chúng tôi lại không tìm thấy. Tô Đoàn đi vào trước, sau đó Tô Mộc cũng đưa tôi chui vào bên trong, chẳng qua vừa mới chui vào tôi bỗng cảm giác phía sau lưng có một cổ cảm giác khác thường.

Theo bản năng tôi quay đầu nhìn lại thì không thấy yêu thử vừa rồi vẫn nằm dưới đất đầu.

Tôi liền kéo Tô Mộc hai cái nhưng anh ấy đã chui đầu vào, chỉ còn một mình, tôi sợ hãi không thể làm gì khác hơn là cũng nhanh chóng chui vào.

Phía dưới tượng đá là khoảng không, có một đường hầm rộng bằng một người nổi thẳng xuống phía dưới. Đường hầm không dài, cũng chỉ chừng hai mét. Chẳng qua vừa tiến vào đường hầm tôi liền cảm giác được một luồng khí nóng bỏng phảng phất đập vào mặt, mờ hồ qua ánh sáng truyền tới từ phía dưới thấy được đường hầm là màu đỏ sẫm, phía trên có chăng chịt ký hiệu cùng hình vẽ kì quái.

Hẳn là một loại chữ viết nhưng tôi không nhận ra.

Cảm giác nóng bỏng kia khiến tôi rất không thoải mái, nhanh chóng chui qua đường hầm tôi phát hiện không gian phía dưới càng rộng rãi hơn, toàn bộ đại điện rường cột đều chạm trổ, mấy cây cột lớn dựng thẳng đứng, đều có rồng năm móng được điêu khắc từ vàng ròng uốn quanh các cây cột.

Thậm chí so với đại điện của hoàng đế trong ti vi còn nguy nga hơn.

Không hổ là nữ hoàng đệ nhất trong lịch sử, mộ cũng rất khí phái!

Đây chính là ngôi mộ chính. Toàn bộ đại điện cao ít nhất tám chín thước, nhìn qua rất trống trải, bốn bên vách thường treo đầy đèn dầu đang cháy sáng, ngọn lửa trong đèn đung đưa như đang nhảy múa chiếu toàn bộ đại điện sáng choang.

Tôi ngây người, chăm chú quan sát nơi này một vòng, rất sợ không xem được sẽ thiệt thòi.

“Trường Minh Đăng? Ông Hai, đây là Trường Minh Đăng trong truyền thuyết sao? Trên đời thật sự có loại vật này?” Không chỉ tôi có biểu hiện không tiền đồ mà con em thế gia như Tô Đoàn cũng không tốt hơn tôi bao nhiêu, mắt cũng sắp trừng ra khỏi hốc, khiếp sợ chỉ ngọn đèn dầu kêu lên.

“Không sai, đây là giao dầu, đèn này quả thật đã cháy hơn một ngàn ba trăm năm.” Tô Mộc đối với kiến thức của Tô Đoàn rất hài lòng, vui mừng gật đầu một cái, nói.

“Hiếm thấy! Thật hiếm thấy! Không nghĩ tới cháu còn có thể may mắn nhìn thấy thứ đồ đã tuyệt tích này. Trong mộ Võ hoàng quả thật trân bảo khắp

noi!” Tô Đoàn đã kích động không còn hình dáng, trực tiếp lấy bình nước trong túi xách xông tới muốn lấy giao đầu.

“Đừng động!” Tô Mộc thấy vậy liền nghiêm nghị ngăn lại, nói: “Giao đầu không thể lấy, gã Long Phù kia chết chính là vì làm thế.”

Chẳng qua lời này của anh ấy đã chậm một bước, tiếng nói vừa dứt thì bình nước của Tô Đoàn đã đưa vào trong ngọn đèn dầu, hút không ít giao đầu đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Tôi biết bọn họ

“Uỳnh!” một tiếng, khối đá dưới chân cậu ta đột nhiên bật lên, Tô Đoàn chỉ kịp kêu lên một tiếng, sau đó người lộn một cái rơi vào trong tấm đá.

“Tô Đoàn!” Tôi kinh hoàng kêu một tiếng, theo bản năng muốn xông tới kéo Tô Đoàn lại, nhưng tôi vừa định chạy đã bị Tô Mộc kéo lại: “Đừng đi!”

Nói chuyện vài câu, tấm đá lại kêu lên một tiếng rồi đóng lại.

Toàn bộ ngôi mộ lần nữa khôi phục an tĩnh, thật giống như vừa rồi không có gì phát sinh.

Tôi đã hoàn toàn ngây người, trước sau cùng lắm chỉ ba giây đã không thấy tăm hơi Tô Đoàn đâu.

“Còn đứng ngây ở đó làm gì, mau cứu Tô Đoàn!” Tôi thấy Tô Mộc vẫn nghiêm túc đứng tại chỗ liền vội kêu lên.

Tô Mộc bây giờ hiển nhiên là đang nôn nóng, đáy mắt sâu như hang tối, chú tâm nói: “Bọn họ ngã xuống, mộ huyết này là đại sư phong thủy Lý Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương liên thủ hợp tác, bên trong không chỉ có cơ quan khắp nơi mà còn tràn đầy dịch lý phong thủy đồ. Giống như Đường Dũng, sau khi Tô Đoàn ngã xuống đã hoàn toàn không có khí tức, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, điều này chứng tỏ phía dưới chắc chắn có cơ quan có thể ngăn cách người ở bên trong liên lạc với bên ngoài, tùy tiện xông tới mở gạch ra chẳng qua chỉ khiến bọn họ bị thương.”

“Vậy nên làm gì bây giờ?” Trong lòng tôi cứng lại. Tô Mộc cũng là lệ quỷ, cảm giác đối với khí phải nói là xuất thần nhập hóa, ngay cả anh ấy cũng không cảm ứng được Tô Đoàn cùng Đường Dũng, chẳng lẽ bọn họ đã chết?

Cho dù chết thì chết có hồn, Tô Mộc cũng phải biết.

“Em có nhớ cuốn Phó Âm Kinh Tô Đoàn đưa cho em không? Em có mang theo không?” Suy nghĩ một chút, đột nhiên Tô Mộc hỏi tôi.

Tôi bị hỏi có chút sững sờ, sau đó ảo não nói: “Không có, quyển sách đó quan trọng như vậy em không dám mang theo người, cất ở nhà. Trong quyển sách đó có phương pháp sao?”

“Cũng không chắc, chẳng qua tác giả Phó Âm Kinh cũng họ Lý, nghe nói chính là con cháu của Lý Thuần Phong cho nên viết trong sách có lẽ sẽ có liên quan tới nơi này.” Tô Mộc nói.

Nói xong anh ấy do dự một chút rồi ôm tôi vào ngực giống như ôm công chúa, nói: “Bám thật chặt, bây giờ anh đưa em về lấy sách.”

“Về nhà?” Tôi kinh ngạc hỏi anh ấy. Đây chính là địa giới Lạc Dương, cách nhà tôi đi máy bay còn mất hơn hai giờ, anh ấy định ôm tôi bay về?”

Cho dù đã khôi phục nhưng chuyện này cũng sẽ tiêu hao rất nhiều âm khí đi?

Tôi bảo Tô Mộc đừng gấp gấp, sau đó lấy điện thoại di động giờ lên đỉnh đầu thử tìm tín hiệu.

Nhưng nơi này là trong núi sâu, bây giờ tôi còn đang ở trong động dưới lòng đất, đừng nói có tín hiệu, ngay cả thông tin nhà mạng cũng không xuất hiện.

Tôi liền như đưa đám, điện thoại không có tín hiệu, nếu muốn gọi về nhà cũng chỉ có thể đi ra ngoài, mà bên ngoài còn có một con chuột khổng lồ đang chờ tôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi không thể làm gì khác hơn là nói với Tô Mộc bảo anh ấy hộ tống tôi đi ra ngoài, tôi phải ra khỏi mộ tìm tín hiệu sóng điện thoại, như vậy có thể liên lạc với mẹ tôi, bảo bà chụp hình lại quyển Phó Âm Kinh gửi tôi, như vậy chúng tôi cũng không cần về nhà.

Tô Mộc nghe vậy không lên tiếng, chỉ kinh ngạc nhìn tôi một cái.

- - -

Sant: Hẹn mọi người tối nha.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158-2: Tôi biết bọn họ 2

Tô mộc nghe vậy không lên tiếng, chỉ là kinh ngạc nhìn tôi một cái.

Tôi vốn là đối với cái kế hoạch này trong lòng không có sao, thấy tô mộc không lên tiếng, nhất thời khản trương nói: "sao thế, quyền kia mẹ em không thể đụng vào phải không? Nếu là như vậy, chúng ta còn muốn biện pháp khác."

"Không có, anh chỉ là hiếu kỳ em là nữ nhân ngu ngốc làm sao đầu óc bỗng nhiên linh hoạt như vậy." Tô mộc chột cười, xoa xoa loạn tóc của tôi nói.

Anh vẫn một mực ôm tôi, sẽ không cho tôi xuống, sau khi nói xong trực tiếp mang theo tôi bay đi lên, băng qua cái kia đường hầm lửa nóng, lần nữa trở lại pho tượng trong đại điện.

Lúc này tức trực bên linh cữu chuột yêu không thấy, toàn bộ đại điện liền theo chúng tôi mới vừa xuống thời điểm giống nhau, không chút nào dấu vết yêu chuột từng tức trực bên linh cữu.

Mặc dù như thế, tôi còn là khản trương đánh giá chung quanh một phen, dù sao Tô Đoàn nói tô mộc hiện tại cũng không phải đối thủ của chuột yêu, nếu như nó đánh lên, phỏng chừng tô mộc phải chịu thiệt.

Tô mộc thấy tôi khản trương hề hề, nhìn tôi cười cười, nói không cần lo lắng, tức trực bên linh cữu chuột yêu sẽ không đi ra ngoài nữa.

Tôi liền có chút ngạc nhiên, hỏi tô mộc đây là vì sao

Tô mộc một bên ôm tôi đi ra ngoài, một bên giải thích chuột yêu tuy là đã thành yêu, nhưng yêu lực không cao, chủ yếu còn duy trì bản tính con chuột, chỉ ở ban đêm hoạt động, ban ngày không có hơi thở xa lạ xông vào thì rất ít xuất hiện.

Tôi cùng tô mộc trước kia đều cùng tức trực bên linh cữu chuột yêu đối mặt đánh nhau, cho nên hơi thở cũng không coi xa lạ.

Bởi vậy, tôi trong nháy mắt yên tâm rất nhiều, thông qua lời của tô mộc, tôi đại khái suy đoán ra cấp bậc của chuột yêu, nó mặc dù tu hành hơn một nghìn năm, lại hút máu người qua nhiều năm như vậy, có thể nó yêu hạch sẽ không vượt quá bốn hạch.

Trước đây thời điểm thói thường luồng tiên khoe khoang đã từng nói, nó là hoá ra xà yêu năm hạch mới có thể thối lui da rắn biến thành hình người, tất cả yêu loại ngoại trừ hồ tộc trở ra thì đều đại khái như vậy, hiện tại này chuột yêu còn rõ ràng như vậy, khẳng định không có cách nào biến thành hình người, ít nhất nói rõ nó cấp bậc cao nhất cũng liền đến bốn hạch.

Như vậy hoán đổi qua lại, tô mộc còn đánh quá chuột yêu 4 hạch?

Vậy thường luồng tiên chẳng phải là so với tô mộc còn lợi hại rất nhiều?

Tôi đột nhiên có chút hối hận đem thường luồng tiên để ở nhà, cảm thấy trong nhà cứng bái một tôn đại thần như vậy, tôi dĩ nhiên để cho nó đảm nhiệm vai trò chó giữ cửa.

Bất quá bây giờ hối hận cũng đã chậm, đào mắt chúng tôi đã ra khỏi mộ huyết đi ra ngoài.

Nhưng mà mới vừa đi ra huyết động không có vài bước, phía sau chúng ta liền truyền đến luồng đạo gầm lên: "Đứng lại! Các ngươi là làm gì ở đây!"

Đang khi nói chuyện, đã có hai khẩu súng của cảnh sát ngăn lại chúng ta, tức giận trừng mắt hai tôi.

Tôi nhất thời sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện muốn từ tô mộc trên người đi xuống.

Hắn tô mộc cũng không đồng ý, hai tay như cũ ôm chặt tôi, trên mặt mang một tia cười nhạt: "Đến tham quan, trong này phong cảnh rất đẹp."

"Đây là trọng địa quân sự, các ngươi vào bằng cách nào, mang đi!" Ánh mắt của Hai cảnh sát xem chúng tôi cùng xem tội phạm giống nhau, đang khi nói chuyện đã đổi phương xa phát phát tay.

Một đồng người mặc quân phục cảnh sát cầm súng xông lại trong nháy mắt, trực tiếp đem hai tôi vây lại.

Tôi cố gắng không hoảng hốt, thăm mắng mình không có đầu óc.

Tối hôm qua rõ ràng chính là thừa dịp người khác đều ngủ cùng Tô Đoàn liền lút chuồn đi vào, hiện tại trời đã sáng, bọn họ tự nhiên sẽ có quân đội canh

gác.

Mà tôi lại đem việc này quên mất sạch sẽ, mặc cho tôi mặc ôm tôi thẳng đi ra ngoài.

Tôi mặc chứng kiến nhiều người như vậy không chút nào khấn trương, trên mặt vẫn treo nụ cười nhạt, cùng những thứ kia cảnh sát giải thích chúng ta thật sự là đến du lịch.

Hắn giải thích biểu cảm rất nghiêm túc, nhưng ngữ khí cùng tựa như nói giỡn, đừng nói những cảnh sát này không tin, ngay cả ta cũng cảm thấy không cách nào tự bào chữa.

Tôi mặc cũng không quản cảnh sát có tin hay không lời của anh, sau khi giải thích xong, tầm mắt nhìn thẳng vào điện thoại vệ tinh trước ngực của cảnh sát, nói: "Người anh em, người điện thoại này làm không tệ, chúng ta muốn mượn dùng một chút, gọi điện thoại."

"Có lời gì, chờ thẩm vấn thời điểm rồi hãy nói." Kia cảnh sát lạnh như băng nói, súng trong tay chia vào Tôi mặc, để cho tôi mặc trước buông tôi xuống.

Tôi mặc lúc trước vẫn luôn hòa nhã nói lời giải thích, sau khi nghe được phải buông ta xuống, sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh.

Bên người nhiệt độ chợt giảm vài phần!

Không riêng gì tôi, ngay cả những cảnh sát kia cũng cảm nhận được nhiệt độ biến hóa, càng cảm nhận được từ tôi mặc trên người phát tán ra hàn ý, dừng một chút, khiếp sợ nhìn tôi mặc.

"Tôi lại nói một lần cuối cùng, chúng tôi chỉ là đến du lịch, không phải là có ý quấy rầy các người, hiện tại người không thể đem điện thoại cho ta mượn sao?" Anh lạnh lùng âm hiểm nhìn anh cảnh sát cầm đầu, thanh âm rất thấp, trong giọng nói tràn ngập uy hiếp.

Những cảnh sát kia mặc dù khiếp sợ với tôi mặc trên người phát ra khí thế, nhưng hắn dù sao cái gì cũng chưa làm, trong nháy mắt vừa giận nhìn kỹ tôi mặc, giữa song phương khí thế đều giương cung bạt kiếm, cảm thấy tôi mặc đã ở bên cạnh ra tay.

Tôi đều nhanh vội muốn chết, rất sợ tôi mặc theo chân bọn họ khởi xung đột, nhưng bây giờ dưới trạng huống này, không dậy nổi xung đột chúng ta đã vô pháp thoát thân a.

Đang ở thời điểm cấp bách muốn chết, phía sau chúng ta đột nhiên truyền tới một trận cười to, một đạo thanh âm quen thuộc: "Đồng chí cảnh sát, các người hiểu lầm, tôi biết bọn họ, người liền đưa điện thoại cho hắn đi."

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Tiên ngũ đế dương kiếm

Dịch: Thư Thư

Beta: Yuki

Nói một thân ảnh đã đi tới, sau khi thấy Tôi mặc liền cung kính kêu một tiếng Tôi tiên sinh.

"Phong Thiên? Người như thế nào ở đây?" Tôi nhìn người tới trong nháy mắt vui mừng, lúc đó ở Yêu hồ Cảnh thi phái, chúng tôi bắt đầu đi đến Phong Thiên bọn họ còn đang bên bờ yêu hồ, sau lại vẫn không có liên lạc qua, hiện tại gặp lại được hắn, tôi lại có loại cảm giác cùng lão bằng hữu xa cách tương phùng.

Tuy rằng đối với hắn vẫn còn nhiều thành kiến, nhưng qua việc hắn cấp chiến sĩ chết đi siêu độ sự kiện kia, tôi đối với hắn đã có cái nhìn đổi mới.

"Nha đầu, đã lâu không gặp, không nghĩ tới các người cũng ở nơi đây." Phong Thiên cười cùng ta lên tiếng chào, sau đó đối một bên cảnh sát nói: "Những người này đều là bằng hữu của bản đạo, tới nơi này tuyệt không có dụng ý xấu, các người có thể yên tâm."

Nói xong hắn ra hiệu chiến sĩ cảnh sát đem điện thoại cho ta.

Phong Thiên luôn cùng quốc gia liên lạc rất mật thiết, lần trước cũng là ở bộ công an gặp phải hắn, hiện tại hắn xuất hiện ở nơi này, hơn phân nửa cũng là ý tứ của quốc gia.

Cho nên những cảnh sát kia rất nề mặt, thấy đỉnh thiên nó như vậy, rồi mới hướng chúng ta cười một tiếng, đem điện thoại lấy xuống đưa cho tôi.

Ta lập tức gọi ngay về nhà.

Nhưng mà điện thoại vang lên rất lâu, đầu kia cũng không có người nhận.

Tôi cũng không cam lòng, lại gọi thêm vài lần.

Kết quả đều giống nhau, ta không khỏi lo lắng, cùng Tô Mộc nói tình hình trong nhà, hỏi hấn trong nhà sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tô Mộc dừng một chút, trên mặt cũng xẹt qua vẻ khần trương, hiển nhiên trong lòng hấn cũng rõ ràng một hai.

"Không nên quá khần trương, nha đầu, người muốn biết trong nhà có phải hay không bình an, tìm bản đạo ta a, Tô tiên sinh tuy rằng tìm nhà nhìn sông so với bản đạo lợi hại nhưng coi bói chuyện này liền yếu một chút, không ngại để cho bản đạo vì người tính một quẻ." Đỉnh thiên nhìn ra tôi sốt ruột, liền cười nói.

"Xem bói?" Tôi nghe vậy vui vẻ, nhưng khi nhìn đỉnh thiên cười ha hả đáng đáp lập tức do dự, xem bói có thể dựa vào sao?

Thấy tôi không tin, đỉnh thiên lão già tính bướng bỉnh lại nổi lên, trực tiếp nói tính không chính xác không lấy tiền, cũng không quản ta có đồng ý hay không, móc ra ba cây hương, ngay tại chỗ cắm trên mặt đất đốt, sau đó trong miệng bắt đầu nói lảm bảm, ngón tay liên tục ở trên đốt ngón tay bấm bấm.

Giống như chuyện thật vậy.

Trong lòng tôi sốt ruột, nhìn hấn làm bộ bấm đốt ngón tay không khỏi gấp gấp nắm tay thành quả đấm, ở một bên đi qua đi lại.

Tô Mộc cũng rất khần trương, nhưng anh so với tôi trầm ổn hơn rất nhiều, thừa dịp đỉnh thiên xem bói thời gian, trên người anh âm khí kịch liệt chấn động, sau đó ở trong không khí ngưng tụ thành một đoàn hình cầu âm khí.

Bởi vì liên quan đến âm khí, bốn phía nhiệt độ bỗng hạ thấp hơn.

Tôi cùng đỉnh thiên ngược lại không sao cả, chính là một đám cảnh sát đứng bên cạnh lại gánh không được, cơ thể hơi hơi run lạnh.

Chẳng mấy chốc Tô Mộc đã đem âm khí cầu cho lớn thật lớn, tiếp đó cánh tay hấn bỗng nhiên phát lực, nâng âm khí cầu giống như ném bóng vào rổ, mạnh ném hướng thiên không.

Âm khí cầu trong nháy mắt xông thẳng lên trời, hóa thành một đạo hắc ảnh, biến mất không thấy.

Tôi không biết Tô Mộc làm cái này âm khí cầu có tác dụng gì, thấy hấn vội vàng làm xong, lập tức đi tới bên cạnh anh hỏi anh vừa rồi đang làm cái gì.

"Liên lạc Trình Lâm, để cho hấn đi trong nhà nhìn một chút tình hình."

Trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, Trình Lâm?

Kể từ lúc Tô Mộc gặp chuyện không may, Trình Lâm vẫn luôn ở bên cạnh anh, sau lại cũng nữa không có xuất hiện qua.

Tôi bởi vì vẫn luôn lo lắng chuyện của Tô Mộc, cũng đem Trình Lâm quên mất, hiện tại chợt nghe được Tô Mộc đây là đang liên hệ Trình Lâm không nhận được hỏi Trình Lâm thế nào rồi, hấn ở đâu?

Vì sao lâu như vậy cũng không có xuất hiện?

Tô Mộc xoa xoa tóc của tôi, để tôi yên tâm, Trình Lâm rất khỏe mạnh, chuyện của hấn sau này lại nói, bây giờ trước chờ hấn hồi âm.

Tôi từ trước đến nay dễ dàng bị phân tâm, thuộc về tính tình ngay thẳng, được Tô Mộc vừa đề tỉnh tôi trong nháy mắt lại vì cả nhà mà lo lắng.

Kia cầu âm khí sau khi bay hồi lâu cũng chưa từng trở về, cũng không biết trình nhạc bên kia tình huống thế nào, vào lúc này, bấm hết đầu ngón tay đứng lên, lau một phen mồ hôi trên trán, nói: "Yên tâm đi, nhà người tuy rằng chợt có sóng lớn, nhưng nhà người được cát tinh trên cao chiếu, lại có cao nhân bảo vệ, không có việc gì."

"Chợt có sóng lớn? Cái gì sóng lớn?" Tôi sốt ruột nói, tuy rằng đỉnh thiên nói ba mẹ ta không có việc gì, nhưng tôi vẫn là không nhận được lo lắng, dù sao trong biệt thự có thể nói là cơ quan trùng trùng điệp điệp, trước có Tô Mộc thiết trí cấm chế, sau sau có giao tiên trông coi, hấn là một chút sóng lớn cũng không có mới đúng, nhưng bọn họ vẫn là xảy ra chuyện.

"Chuyện cụ thể thì ta tính không ra, bất quá có thể khẳng định là người nhà người bây giờ vẫn chưa có chuyện gì." Đỉnh thiên nói.

Sau đó hấn hỏi ta đến nơi này, không ở phía dưới bỗng nhiên gọi điện thoại cho nhà làm cái gì.

Tôi nhìn về phía Tô Mộc, dù sao việc này liên quan đến "Phó âm kinh sử", đây là bí mật của Tô gia, tôi không biết có nên hay không nói cho đỉnh thiên.

Tô Mộc cũng không có nói chuyện của "Phó âm kinh sử", chỉ nói Tô Đoàn bị rớt xuống cơ quan, sống chết chưa biết, muốn gọi điện thoại cho nhà tìm giúp đỡ.

Đỉnh thiên sống hơn năm mươi năm, khả năng nhìn người rất tinh khôn, thấy Tô Mộc không muốn nói thêm tự nhiên không có lại truy hỏi, chỉ nói là hấn

có lẽ có biện pháp, trước khi trở lại, hẳn lấy được một phần tài liệu bên trong đạo giáo hiệp hội, đối với trong mộ tình huống ít nhiều biết một chút.

Nói xong hẳn để cho những cảnh sát kia cũng quay về tiếp tục canh gác, mình thì đem Tô Mộc kéo qua một bên, nói:" Nếu Tô Đoàn đã xảy ra chuyện, kia việc này không nên chậm trễ, hậu bối cái này cùng ngài đi xuống xem một chút."

"Ân." Tô Mộc gật đầu một cái, bản thân anh cũng không biết làm sao phá giải cơ quan này, tìm "Phó âm lịch sử" Cũng chỉ là muốn thử một chút vận may, hiện tại đỉnh thiên nói như vậy trong lòng đã có dự tính,anh tự nhiên không từ chối nữa, mang theo toi cùng đỉnh thiên một lần nữa trở lại dưới mộ.

Phía dưới đại điện vẫn là mới vừa bộ dáng, không có gì thay đổi, đỉnh thiên cũng là lần đầu tiên xuống, chứng kiến đại điện kinh ngạc tán thán một tiếng, sau đó vòng quanh đại điện bốn phía nhìn một vòng, trong miệng tâm tắc khen.

Trong lòng toi lo lắng tức trực bên linh cữu chuột yêu có hay không đi ra, không ngừng thúc giục đỉnh thiên đi mau.

Đỉnh thiên biết dưới này có nguy hiểm, nhìn một vòng cũng không có nhiều hơn nữa lưu lại, đi theo chúng toi chạy thẳng tới phía dưới chủ mộ thất.

Sau khi Xuống phía dưới toi nín lại tay áo của đỉnh thiên, rồi kéo hẳn đến vị trí biến mất của tôđoàn, đem từ đầu đến cuối việc tô đoànrơi vào trong cơ quan kể lại cho hẳn.

Đỉnh thiên nghe được trên vách tường đốt chính là đầu cá mập sau cũng lộ vẻ mặt khiếp sợ, biểu tình so với Tô Đoàn cũng không khác là bao, cũng may hẳn đã lớn tuổi rồi tính khí so với Tô Đoàn trầm ổn hơn, khiếp sợ một chút liền vây quanh vách đá dạo qua một vòng, sau đó ngồi chồm hổm xuống nhẹ nhàng gõ một cái đá phiến.

Xác định phía dưới là trống không, hẳn lấy ra một thanh quái dị trường kiếm, toàn thân đều là do đồng tiền cổ đại xâu chuỗi mà thành, ở giữa móc nổi đồng tiền màu vàng.

Chỉ là trường kiếm kia vừa lấy ra, Tô Mộc sắc mặt chợt căng thẳng, giơ lên hai tay ngăn trở trên thân kiếm tán phát kim khí quang mang.

Thấy Tô Mộc e ngại tia sáng kia, ta cũng không kịp xem đỉnh thiên đang làm gì, rất nhanh chạy đến Tô Mộc trước mặt, dùng thân thể ngăn trở, cũng đem đầu của anh ôm ở trong ngực toi!" Đó là cái gì, có thể hay không thương tổn được anh!"

" Tiền Ngũ đế dương kiếm, là pháp khí phi thường hiếm có." Tô Mộc biểu tình như cũ rất nghiêm túc, cả người cũng rút nhỏ một vòng, vốn là thân cao trên 1m8 bây giờ trở nên chỉ có khoảng 1m2, nghiêm nghiêm thật thật núp ở sau thân toi, không chịu để cho kim khí quang mang dính vào anh nửa phần.

Nhìn ra được, đồ chơi kia quả thực rất lợi hại, toi không khỏi cũng cẩn thận một chút, cời xuống trên người áo khoác đưa vào Tô Mộc trên người.

Chỉ là bây giờ Tô Mộc một đầu thu nhỏ lại một vòng sau, cả người cũng lộ ra rất nhỏ, thật giống như chỉ có hơn 10 tuổi tiểu hài tử, phối hợp Tô Mộc kia trương nho nhỏ khốc khốc biểu tình, không nói ra được khả ái a.

Toi không nhịn được cũng một cổ xúc động, đem tay đặt ở đỉnh đầu anh xoa xoa.

"Lộc Dương, em đang làm cái gì?" Tô Mộc nhất thời ngẩng đầu lên hỏi toi, trong giọng nói có phần nhân nhật khó chịu.

"Không làm gì a, em cuối cùng biết rõ anh vì sao thích sờ đầu em, thấy một cái đen thùi lù đầu nhỏ trước mặt em quả thật rất muốn nhào nặn, cùng nhào nặn con chó nhỏ giống nhau." Toi cười nói, thật đúng là thật thoải mái.

" Em lặp lại lần nữa, ai là đầu chó?" Tô Mộc vốn là không quá thoải mái, nghe được toi hình dung sau, liền sắc mặt trầm xuống, mặt đen lại hỏi toi.

Nhưng toi bây giờ căn bản không sợ anh, nếu là trước đây, toi nhất định sẽ bị khí thế của anh hù dọa được, nhưngbộ đáng anh bây giờ thực sự rất mạnh, ngay cả tức giận tán phát khí thể đều là mạnh mẽ, rất muốn cười, toi căn bản là sợ không đứng lên, liền lại sờ sờ đầu của anh:" Nguyên lai anh còn có thể thay đổi nhỏ như vậy, vậy anh sau này cũng thay đổi nhỏ như vậy được rồi, so với người trưởng thành càng đáng yêu, quả thực rất mạnh."

" Em có tin hay không, anh trưởng thành em càng sẽ thích." Tô Mộc càng thêm khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh khốc, trực tiếp nhìn toi thoáng cái cười xấu xa.

Giống như muốn tát tiểu phiêu đần vậy.

Chỉ là không biết vì sao, toi nét mặt đột nhiên đỏ lên.

Anh trưởng thành toi sẽ càng thích? Anh là có ý gì?

Toi trong nháy mắt đen tối, anh vậy mà có thể tùy tâm sở dục biến lớn biến nhỏ, chúng toi đây sau này, anh cũng có thể trở nên rất lớn?

Anh mới vừa rồi là ý tứ này sao?

Tòu từ khuôn mặt đến cái cổ đều đỏ ửng lên, suy nghĩ chút liền cả người rùng mình, lắc đầu một cái, bản thân có phải nghĩ quá rồi không, lại biến lớn toi còn không chết rồi a.

Thấy toi vẻ mặt xấu hổ, Tô Mộc ha hả cười một tiếng, đối với toi phản ứng coi như thoải mái:" Mặc kệ thành lớn hay nhỏ đi, anh đều là chồng em, em

phải nhớ kỹ điểm này."

" Ờ ờ." Thấy anh cho tôi một bậc thang, tôi lập tức gập đầu liên tục.

Sau đó lực chú ý lần nữa trở lại anh mới vừa nói tiền Ngũ đế dương kiếm, hỏi anh kia đến tốt cùng là cái gì pháp khí, có thể đem anh sợ đến như vậy, có phải hay không rất lợi hại.

" Không tính là e ngại, chỉ là mới vừa khôi phục âm khí, còn không tính là rất ổn định, hơn nữa trong tay hần cái chuỗi này tiền Ngũ đế dương kiếm cùng cái khác không giống nhau, tiền Ngũ đế dương kiếm đạo gia rất thường gặp dương tính pháp khí, là Thuận Trị đế, Khang Hi đế, Ung Chính đế, Càn Long đế và Gia Khánh đế của Thanh triều năm vị hoàng đế tại vị thời kỳ truyền lưu xuống, xâu chuỗi mà thành lại gọi tiểu tiền Ngũ đế."

" Trong tay hần là đại tiền Ngũ đế?" Tôi nhin không được chen miệng nói.

" Ừ." Tô Mộc gập đầu, sau đó giải thích:" Đại tiền Ngũ đế gồm tần, hần, đường, tổng, minh năm triều đại lưu thông tiền tệ, thời gian càng lâu, cũng càng hiếm hơn, mặt trên ngưng tụ dương khí nặng hơn, dùng đại tiền Ngũ đế chế thành tiền Ngũ đế dương kiếm uy lực nếu so với tiểu Ngũ Đế lợi hại hơn rất nhiều, nhưng cái này còn chưa phải là trọng điểm."

" Vậy là cái gì trọng điểm?" Tôi nghe cái này đã âm thầm kinh tâm, tiền này từ kim khí chế tạo, lại qua tay của hơn vạn nhân thủ, hút dương khí, cùng nhân dân tệ có thể khắc chế tiểu quý đạo lý giống nhau.

Thật nếu là đi đêm đường đụng tới quỷ đánh đến bức tường hoặc là cái khác sự kiện linh dị thời điểm, lấy ra bỏ lớn tiền mặt phòng thân nhưng thật ra là rất an toàn, người đời đều là nói có tiền có thể sai khiến quỷ thôi ma, giống như là đem tiền móc ra cho tiểu quỷ, tiểu quỷ liền bị mua chuộc ly khai.

Nhưng thật ra là bởi vì trên tiền tệ hội tụ người sống dương khí, đối với tiểu quỷ hữu tác dụng khắc chế, cho nên nhìn thấy tiền liền trốn.

Đây là đề tài lời nói với người xa lạ, nhân dân tệ là thời nay lưu hành, cùng lắm cũng chính là kiếm chế thời nay vẫn chưa hoàn toàn thành hình hồn phách, hay hoặc là tân quý, tiền Ngũ đế mới thật sự là đuổi quỷ người có quyền.

Hiện tại ngay cả đại tiền Ngũ đế chuỗi thành tiền Ngũ đế dương kiếm đều không phải là trọng điểm, vậy thanh kiếm này phải lợi hại thành cái dạng gì?

Cũng khó trách Tô Mộc hội sợ đến như vậy.

" Đại tiền Ngũ đế dương kiếm lợi hại hơn nữa, cũng bắt quá là hội tụ nhân khí mà thôi, mà trong tay hần kia thanh, đúng là đại tiền Ngũ đế ấn chế chuỗi thành, thì tương đương với sở hữu mẹ của tiền." Tô Mộc nói.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Tù hồn quan

" Mẹ kiếp..." Trong lòng tôi cả kinh, lâm bảm nói.

Tuy rằng tôi cũng không biết thanh kiếm này đến tốt cùng lợi hại tới trình độ nào, nhưng qua cái tên, hầu như đã có thể tưởng tượng đến uy lực của nó.

Tôi không khỏi đối với Phong Thiên nhìn với cặp mắt khác xưa.

Vốn là còn tưởng rằng ông ta tuy có chút bản lĩnh, nhưng nhiều nhất so với tôi lợi hại hơn chút, cùng Tô Mộc và Đường Dũng còn kém xa, hiện tại ông ta xuất ra pháp khí lợi hại như vậy, xem ra tôi lúc trước hơi coi thường ông ta rồi.

" Vù vù.." Đang ở lúc tôi cùng Tô Mộc nói chuyện trời đất, vị trí của Phong Thiên ở phía sau tôi bỗng nhiên phát ra một hồi chói tai tiếng ồn, thật giống như có cái gì kim khí đang kịch liệt dao động mạnh phát ra, chấn đến đầu óc tôi ong ong.

Tôi liền quay đầu nhìn lại, đồng thời hai tay giơ lên ôm đầu, đem cái lỗ tai che thật chặt.

Chỉ thấy Phong Thiên giơ lên tiền Ngũ đế dương kiếm, kiếm phong nhắm thẳng vào đầu cá mập trên vách tường, trong miệng nói lâm bảm.

Một đạo ánh sáng màu vàng chói mắt từ kiếm phong tầng tầng phát ra, va chạm vào đầu cá mập trong nháy mắt bắn xuống, một cỗ lực lượng khổng lồ đập vào trên phiến đá, khiến nó chấn động rối loạn.

Tôi thấy thế lập tức đem Tô Mộc ôm sát vào mình, kia ánh sáng màu vàng tuy rằng không biết là năng lượng gì nhưng rõ ràng đối với Tô Mộc thương tổn rất lớn.

" Nhặt xuất Đông Phương, hách hách đại quang, thần linh vệ ngã, khánh môn lập chương, không văn bính kiếm, ngọn thiết đại khuông..." Phong Thiên

trong miệng lẩm bẩm càng nhanh, phần sau thậm chí dùng điệu khúc hát lên.

Tôi nghe không hiểu ông ta hát là cái gì, nhưng theo ông ta giọng hát dần dần vang dội, giống như tiếp thêm lực lượng cho đạo kim quang kia.

Tia sáng kia càng ngày càng rộng, chiếu đến nỗi tôi cũng muốn mở mắt không ra, công kích phiến đá lực lượng cũng càng lúc càng lớn.

Cho dù tôi đem hết toàn lực chống đỡ cho Tô Mộc, thân thể ông ta vẫn là ở trong lòng tôi khẽ run lên, hiển nhiên bây giờ cũng chịu đến tổn hại do ánh sáng kia mang đến.

"Phanh!" Ngay lúc Phong Thiên hát đến khàn cả giọng, phiến đá chấn động hồi lâu rồi cuộc phát ra một tiếng vang thật lớn, lập tức nổ tung.

Theo phiến đá nổ tung, kia luồng ánh sáng màu vàng trong nháy mắt cũng biến mất, tôi liền buông ra Tô Mộc, hỏi ông ta không có sao chứ?

Tô Mộc sắc mặt hơi có chút trắng bệch, nhưng ông ta lắc đầu nói không có sao, giấy lát đã khôi phục lớn lại bình thường, lời kéo tôi hướng phiến đá đi qua.

Phiến đá lúc này đã hoàn toàn bị nổ tung, lộ ra phía dưới một quan tài màu bạc trắng.

"Tù hồn quan? Phía dưới này cư nhiên sẽ là tù hồn quan?" Phong Thiên lúc này cũng đã tiếp cận đến, chứng kiến thấy màu bạc trắng quan tài, sắc mặt cả kinh.

"Cái gì là Tù hồn quan?" Tôi sững sốt, không hiểu hỏi, lẽ nào cái này quan tài là âm hồn chuyên dụng, dùng để cho quỷ cầu hồn ở bên trong?

"Tù hồn quan là Viên Thiên Cương phát minh, toàn bộ quan thân đều chọn dùng bạc trắng chế tạo, bạc trắng trời sinh đối với hồn phách có khắc chế tác dụng, bất kể là người hay là quỷ phạm là vào này tù hồn quan cũng sẽ bị giam cầm, đòi đòi kiếp kiếp không được đầu thai, chỉ có thể luôn luôn đợi ở tù hồn quan phụng bồi mộ chủ, cũng là một loại biện pháp phòng phạm." Tô Mộc trầm mặt nói.

Tôi lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nguyên lai không phải là cầu hồn quan, mà là quan tài giam cầm hồn phách, xem Tô Mộc cùng Phong Thiên sắc mặt đều khó coi như vậy, tôi không nhịn được khẩn trương nói: "Như vậy quan tài liền không có biện pháp mở ra sao?"

"Cũng không phải hoàn toàn không có, chỉ cần dùng lửa đem tù hồn quan dung hợp liền có thể, nhưng ở đây điều kiện không đủ, nếu đốt lửa lớn, mộ thất nhất định sẽ có những thứ khác phản ứng liên quan đến, cho nên chỉ có thể dùng dương khí mạnh mẽ đem quan tài màu bạc tan ra một cái động, cứu ra hai người bọn họ." Tô Mộc nói, ánh mắt đã nhìn về phía Đỉnh Thiên.

Cũng là, ở đây có 3 người, tôi cùng Tô Mộc đều là tu luyện âm khí, chỉ có Phong Thiên là tu hành dương khí, khai quan chỉ có thể trông cậy vào ông ta.

Phong Thiên gặp Tô Mộc nhìn ông ta, lập tức ưỡn ngực lên, bảo đảm nói: "Yên tâm đi, tuy là ban này tiêu hao một chút thể lực nhưng bây giờ nghỉ ngơi được tiếng đồng hồ rồi hậu bối có thể hòa tan quan."

Nói xong ông ta còn có chút không thôi nhìn tù hồn quan: "Loại này quan tài thể nhưng khó gặp a, hơn nữa còn là do Viên Thiên Cương đại sư tự tay chế tạo, uy lực nhất định không giống tầm thường, vẫn bối vẫn muốn tìm một hai cổ học tập nguyên rủa bên trong tù hồn, đáng tiếc một hồi tan hòa ra, liền phá hư chú văn trong quan rồi, đáng tiếc a."

Phong Thiên vừa nói vừa lắc đầu, gương mặt đau khổ như mất miếng thịt, giống như cái này quan tài là của ông ta vậy.

"Người nghĩ học tập, nhất định sẽ có cơ hội." Tô Mộc nói

Thanh âm ông ta rất thấp, từ khi thấy này tù hồn quan sắc mặt liền vẫn đen thui lì, đáng lẽ lúc biết được Phong Thiên có biện pháp mở quan tôi cũng không lo lắng, nhưng nhìn ông ta về mặt ngưng trọng không khỏi lại lo lắng, hỏi ông ta có phải hay không không yên tâm một hồi xảy ra ngoài ý muốn, Phong Thiên không mở ra được quan tài.

Ai biết Tô Mộc lại lắc đầu một cái, nói không phải là, bằng thực lực Đỉnh Thiên, mở ra tù hồn quan nhưng thật ra không có vấn đề, vấn đề là khi mở ra tù hồn quan bên trong có hay không Đường Dững cùng Tô Đoàn.

Ông ta cái này vừa nói tôi trong nháy mắt liền kỳ quái, hỏi Tô Mộc là có ý gì, Đường Dững và Tô Đoàn rõ ràng đều ngã xuống dưới, làm sao có thể không có bị giam?

Nếu là không có bị giam, bọn họ lại ở nơi nào?

"Ở bên trong cái tù hồn quan khác." Tô Mộc nói xong liền mang theo tôi nhảy vào khe hở bên trong động.

Phía dưới tối om căn bản đều không nhìn rõ bên trong là cái gì, nhưng Tô Mộc lập tức đẩy lên một đoàn âm hỏa chiếu sáng bên dưới.

Tôi lúc này mới phát hiện, này tù hồn quan phía dưới động cũng không phải nhìn qua như vậy nhỏ, toàn bộ động quy mô rất lớn, thậm chí một chút cũng không so phía trên nhỏ, hơn nữa trong động, phóng tầm mắt nhìn tất cả đều là rậm rạp chằng chịt màu trắng bạc quan tài, mặt trên mỗi một khối phiến đá đều cất giấu một khẩu tù hồn quan!

Có ít nhất trên trăm miệng.

Tôi thấy nhiều như vậy miệng tù hồn quan sắp xếp cùng một chỗ thiếu chút nữa liền bất tỉnh, tôi thiên a, nhiều như vậy quan tài, Tô Đoàn và Đường Dũng rốt cuộc nhốt tại cái nào quan tài đây?

Tôi một trận nhức đầu, rốt cuộc minh bạch vừa nãy Tô Mộc vì cái gì biểu tình nghiêm túc như vậy.

Mặc dù Phong Thiên dùng hết toàn thân dương khí, cũng không có khả năng đem mỗi một miệng tù hồn quan đều mở động.

Bất quá tôi vẫn ôm một tia vui vẻ tâm tính, chỉ vào chúng tôi mới vừa mở ra kia miệng quan tài nói: "Tuy rằng không biết Đường Dũng rơi ở đâu, nhưng Tô Đoàn nhất định là tại đây, chúng tôi ban nãy đều tận mắt nhìn thấy ông ta từ nơi này té xuống, sẽ không sai, trước đem Tô Đoàn cứu ra rồi hãy nói."

"Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, người xem ở đây, mỗi cỗ quan tài phía dưới đều trang bị đường cáp treo ròng rọc, hơn nữa phía dưới này lời thuyết minh có rõ ràng ma sát dấu vết, nói rõ trong nháy mắt mở ra tù hồn quan, vị trí cũng đã phát sanh biến hóa, cho nên này trong quan tài nhất định không có bọn họ, chúng tôi phải ở trước khi Phong Thiên khôi phục, đem tù hồn quan giam giữ hai người tìm ra nhanh." Tô Mộc nói.

"Làm sao tìm được?" Tôi đã kể bên tuyệt vọng, hỏi Tô Mộc.

"Bằng vận khí." Tô Mộc Nói xong đã điều khiển âm hỏa chiếu sáng ở mỗi cỗ quan tài phía trên, cẩn thận nghiên cứu.

Tôi quả thực mau hồng mắt, cái gì gọi là bằng vận khí?

Với lại việc này quả thực không còn đường lui, nhất định phải một lần liền đem bọn họ tìm ra, không cho phép phạm sai lầm, nếu mở sai Phong Thiên sợ rằng không có khí lực lại tiếp tục khai quan.

Nghĩ vậy, tôi cơ hồ rồi không ôm hy vọng, đi theo Tô Mộc phía sau, từng cỗ một kiểm tra quan tài, cũng không biết nên thế nào tìm kiếm bọn họ, thành thật ở từng quan tài đều gõ hai cái, nếu như bọn họ còn sống, mới có thể nghe được tiếng động.

Này một tìm liền tốn hơn hai giờ đồng hồ, chúng tôi gõ hơn một phần ba quan tài, vẫn là không có nhận được bất kỳ đáp lại nào.

Tô Mộc cũng một trận nhức đầu, mờ mịt quan sát mỗi một cỗ quan tài, không có bất kỳ đầu mối nào.

Chúng tôi kiên trì cũng theo thời gian một chút một chút mài mòn sạch sẽ, đang lúc tôi hoàn toàn hết hi vọng, kiên trì cũng mau giữ không được, một đoàn lục sắc yêu khí đột nhiên từ trước ngực tôi chọt xông tới, nhanh như chớp chui vào trong một tù hồn quan rồi biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Bảo tàng

"Đó là cái gì?" Tô Mộc nhanh mắt đã nhìn thấy chất khí màu xanh lá cây bay từ trong ơ thể tôi ra, giọng có chút gấp gáp hỏi tôi.

"Cơ thể em cũng không biết, từ lần trước sau khi đi khỏi yêu hồ thì trong cơ thể em có một đoàn khí xanh, hẳn là yêu khí." Tôi nói.

"Yêu khí?" Sắc mặt Tô Mộc trở nên đặc biệt nghiêm túc, không để ý hướng đi của đoàn yêu khí kia mà nhào tới bên tôi.

"Tô..." Tôi vừa định gọi tên anh ấy, nhưng chỉ kịp gọi một tiếng đã chấn động mạnh một cái.

Một cỗ lạnh lẽo trong nháy mắt đã xâm nhập vào tôi, Tô Mộc cứ như vậy nhảy vào thân thể tôi, cùng tôi chồng lên nhau.

Tôi bối rối, chỉ cảm thấy Tô Mộc đã hóa thân thành một đạo âm khí len vào trong thượng đan điền của tôi, không tìm được yêu khí lại xuống tới trung đan điền. Tôi cũng vội vàng ngưng thần đi vào trung tâm đan điền, đúng lúc nhìn thấy Tô Mộc toàn thân đang đầy âm khí màu đen nhánh và luồng yêu khí màu xanh lục vẫn đang giăng co.

Bọn họ giống như đều kiêng kị lẫn nhau, không có ai cử động trước, cho đến lúc tôi tiến vào, chỉ nghe thấy tiếng hét của Tô Mộc, để cho tôi đi ra ngoài trước!

Tôi lập tức bị dọa đến thân thể run lên!

Rất lâu rồi không thấy Tô Mộc hung dữ với tôi như vậy.

Trong lúc nhất thời, tôi vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, quên mất mình nên làm gì.

Một lúc lâu, không nhìn thấy Tô Mộc cùng với đoàn kia yêu khí ở giữa xảy ra chuyện gì, hai cỗ khí đó giống như đều dừng lại, không ai để ý đến ai

nhưng tôi có thể cảm giác rất rõ ràng, giữa bọn họ đều tạo ra một loại áp lực, mặc kệ bọn họ ai hành động trước, có một loại khí khác sẽ lập tức đuổi theo, một trận đại chiến diễn ra ở trước mắt.

Tôi thật là vội vàng muốn chết, suy nghĩ muốn khuyên Tô Mộc rời đi, dù sao cho tới bây giờ, yêu khí kia đến bây giờ vẫn chưa làm hại tôi, mà giao tiền cũng không có nói qua việc này, điều này đã nói lên yêu khí này sẽ không uy hiếp được tính mạng của tôi.

Nhưng nhìn sự khẩn trương của Tô Mộc, tôi lại không dám nói gì, sợ chọc giận hắn, cho yêu khí cơ hội để nó đánh đòn phủ đầu.

Do dự một chút, tôi rất thành thật nói với Tô Mộc, lui ra trong đan điền.

Cũng may Tô Mộc mặc dù đang trong thân thể tôi, nhưng không có hạn chế tự do của tôi, thừa dịp thời điểm hắn cùng yêu khí đang dần co, tôi bước nhanh đi đến trước cổ quan tài nơi luồng khí biến mất lúc này.

Cổ quan tài kia đều giống như hàng trăm cái quan tài khác nhìn xung quanh không có sự khác biệt, tôi gõ lên cổ quan tài hai lần, bên trong không có tiếng vang truyền ra.

Cái này thật kì quái, nếu như Tô Đoàn cùng với Đường Dững đều không có ở trong cái quan tài này, vậy quan tài này kì lạ ở đâu rồi?

Vì cái gì cổ yêu khí kia hết lần này tới lần khác tiến vào trong này?

Tôi lại thử ngưng tụ lại một tia âm khí, đi vào trong quan tài.

Nhưng âm khí vừa tiếp xúc đến mặt ngoài của quan tài, huyết thái dương của tôi liền cảm thấy đau đớn, ý thức giống như đụng phải một thứ giống khối sắt.

Không trách được khi Tô Mộc dò tìm nhưng không tìm được khí tức của bọn họ, thì ra đừng nói ý thức có thể đi vào, ngay cả âm khí muốn thăm dò bên trong đều bị bắn ngược lại.

Vừa rồi Tô Mộc chắc chắn cũng bị bắn ngược ra.

Tôi thực sự không nhìn ra cái này quan tài có cái gì kỳ lạ, cũng không tìm thấy manh mối trên quan tài khác.

Ngay lúc mặt tôi đều trở nên cau có, cao hơn nữa cũng từ phía trên đi xuống, nhìn đến phía dưới trên trăm quan tài đều giống nhau như đúc, sắc mặt xiết chặt, biểu lộ một mặt sụp đổ.

Khi chỉ còn một lại một mình tôi, lập tức hỏi Tô Mộc đã đi đâu.

Tôi không thể làm gì khác hơn là đem yêu khí vừa rồi tiến vào trong quan tài, Tô Mộc hiện tại cùng yêu khí giằng co trong cơ thể tôi.

Không ngoài dự đoán của tôi, Phong Thiên biết được trong cơ thể tôi có một đoàn yêu khí màu xanh lục sau trên mặt kính ngạc như lúc nhìn thấy trăm cổ quan tài, một lúc lâu mới dạo quanh một vòng xung quanh tôi, nhìn từ đầu đến chân dò xét tôi sau đó nói:

"Cô vậy mà còn sống, rất không nên, yêu khí này sẽ cướp đoạt yêu khí trên người cô, nhưng lại tránh xa dương khí, như vậy, cô không thể nào còn sống được."

Phong Thiên cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng vẫn không thể nghĩ ra.

Tôi không có hứng nhìn hắn đang cảm thấy kinh ngạc, hiện tại không để ý hắn suy nghĩ chuyện yêu khí nữa, chuyện trước mắt là nhìn cái cổ quan tài này khác biệt ở chỗ nào, vì sao vừa rồi cổ yêu khí kia sẽ vồn vện tiến vào bên trong này.

Bị tôi hỏi một chút, hắn mới chợt phản ứng được chính sự cần làm, lại mỉm cười một chút, nói:

"Tám chín mươi phần, trong này có người! Bởi vì yêu khí xu thế âm đi với dương, cho nên trong này nhất định có người."

Nói xong hắn đã móc ra Ngũ đế dương kiếm, nhắm ngay kia quan tài, đập một cách hung hăng, đồng thời lại hát lên ca dao kia.

Trong nháy mắt, ánh sáng nổi lên, tôi sợ lúc quan tài nổ tung lại bị thương vô tội, vội vàng lui lại, đứng ở xa nhìn xem hắn.

Cái ngân quan tài hiển nhiên so với phiến đá vừa rồi tốt hơn một chút, tất cả kim quang đều truyền vào ngân trong quan, bị ngân quan tài hấp thu.

Không đến mười phút, trên đỉnh ngân quan tài bị mũi kiếm đâm tới bắt đầu tan biến, lộ ra một cái lỗ nhỏ.

Xong rồi.

Tôi lập tức tiến tới, muốn nhìn một chút bên trong quan tài có người hay không.

Còn chưa kịp tiến tới, trong sự tối tăm mờ mịt lại xuất hiện một thân ảnh nhỏ bé từ trong lỗ nhỏ của thanh kiếm tạo ra bay ra ngoài, rất nhanh nhào tới chỗ của tôi, trực tiếp đeo bám trên người của tôi, ôm chặt ta.

"Sân bay tỷ tỷ, người có thể cứu được chúng tôi rồi, tôi cùng đại ca ở bên trong không nhanh đều sẽ bị hấp thụ đến chết " Đang nói chuyện chính là Diệu Diệu, hân thân thể nhỏ bé đang ở trên người của ta.

Chỉ là bị nhốt trong quan tài một thời gian rất lâu, nên khi trở ra thân thể rõ ràng không được như lúc đầu.

Xem ra ít nhiều cũng bị chút tổn thương.

Tôi nhìn hân khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ám ức cùng cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng ôm lấy hân an ủi:

"Thật xin lỗi, tỷ tỷ tới chậm, đại ca người không sao chứ?"

"Thật ra cũng không có vấn đề gì, chỉ là hân khi ở trong quan tài lúc nào cũng không ngừng nhắc tới người, tôi nghe cảm thấy quá phiền, người nhanh đi tìm hân đi, không phải không có bị hấp thụ đến chết, cũng bị bệnh tương tự mà chết."

Nói xong Diệu Diệu từ trong ngực tôi nhảy xuống dưới, dắt tôi đi tới chỗ quan tài.

Tôi bị Diệu Diệu nói đến mức không còn gì để nói, nhưng đã lâu không gặp Đường Dũng, tôi cũng lo lắng cho hân, lập tức đi theo Diệu Diệu đi đến quan tài.

Vừa định nhìn xem tình huống bên trong tình huống Đường Dũng ở bên trong, từ cửa hang bỗng nhiên có một cái tay đưa tới, sau đó lại nhắm tới ngực tôi vươn tới.

Tôi chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh, thân thể không tự chủ được lui về sau, khó khăn mới tránh được bàn tay của Đường Dũng.

Tôi còn chưa kịp biết là chuyện gì xảy ra, Tô Mộc lập tức từ trong cơ thể ta xông ra, chạy thẳng hướng ngân quan tài, dùng Quỷ Trảo hình, trực tiếp đem ngân quan tài mở ra, một tay bắt lấy Đường Dũng ở bên trong.

"Lão quỷ? Tại sao là người a? Thật là đúng dịp." Đường Dũng giống như đang chột dạ khi bị bắt quả tang, gượng cười chào hỏi Tô Mộc.

"Xảo quyết? Nếu như có ta, mới thì người đã thành công." Tô Mộc làm ra bộ mặt đen, hai mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn Đường Dũng.

"sao có thể, tôi làm sao mà biết Dương Dương đến Lạc Dương, vừa rồi thật sự là ngoài ý muốn, ta sợ làm người xấu, ha ha." Đường Dũng cười càng thêm xấu hổ, đứng lên đẩy Tô Mộc ra, phúi hết đất ở trên người, sau đó lại như không có chuyện gì chào hỏi tôi:

"Dương Dương, sao người lại tới đây, có phải nhớ ta không?"

"nhớ cái đầu quỷ nhà người!" Ta tức giận trừng mắt nhìn hân một chút, tôi thiết hân biết hân trúng cơ quan còn lo lắng cho hân như vậy, hân vừa rồi lại còn nghĩ giờ trò với tôi!

Lo lắng trong lòng tôi trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, không thêm để ý tới hân, quay đầu hỏi Tô Mộc tình huống vừa rồi là như thế nào, không có sao chứ?

Tô Mộc cũng lười phản ứng Đường Dũng, nhìn tôi lắc đầu, nói luồng yêu khí kia cực kỳ lợi hại, còn yêu khí hạch tâm ở bên trong còn hình thành ra âm ngư, có lẽ là cùng tôi trước kia âm ngư có quan hệ, thông qua quan sát hân phát hiện ra, trong cơ thể tôi âm khí đều đang bị yêu hạch hấp thu một cách chậm rãi, mặc dù không biết yêu khí vì sao lại sống nhờ trong đan điền của tôi, nhưng nó hấp thu âm khí, sớm muộn cũng tạo nên sự uy hiếp, sau khi trở về cố gắng suy nghĩ biện pháp đem nó lấy ra ngoài.

Biết được yêu hạch có khả năng có thể lấy ra, ta lập tức tinh thần chấn động.

Lúc đầu tôi bởi vì thấy yêu hạch sẽ hấp thu cực âm chi lực, nếu thật sự có thể đem cái này yêu hạch lấy ra thì quá tốt.

Tâm trạng trong nháy mắt cảm thấy tốt lên rất nhiều, cũng không tức giận với Đường Dũng, quay đầu tiếp tục tìm kiếm bên trong quan tài.

Chẳng qua lương tâm lại nghĩ, yêu hạch mặc dù trộm cực âm chi lực của tôi, nhưng nó đã giúp tôi lần này là lần thứ hai, mà muốn tìm kiếm Tô Đoàn còn phải dựa vào yêu khí.

Tôi còn phải rất cảm tạ yêu hạch này.

Có lẽ là cảm ứng được lòng cảm kích của tôi, yêu hạch cá bên trong đan điền vẫy đuôi, bỗng nhúc nhích.

Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, không khỏi tăng tốc tìm kiếm bước chân tôi đau.

Không bao lâu, ngân quan tài lại lần nữa hấp dẫn ra một luồng yêu khí, rút qua kinh nghiệm từ Đường Dũng, chúng ta lần này không còn có chút do dự nào, liền để Phong Thiên hành động, phá vỡ ngân quan tài, đem Tô Đoàn cứu ra ngoài.

Tô Đoàn tình trạng hiện tại cũng không tệ, chỉ là sau khi ra ngoài một câu cũng không nói, ngồi xuống trên mặt, trực tiếp móc ra giấy bút, trên mặt đất vẽ tới về lui.

Ta thấy hấn khác thường như vậy, nên quan tâm hấn một chút, nhìn hấn đang vẽ cái gì.

Nhưng ta vừa chuẩn bị nhìn, thì bị Phong Thiên là ngăn lại, hấn hai mắt cực nóng nhìn thấy Tô Đoànnói:

"Hấn đang vẽ Tù Hồn Chú từ bên trong hòm quan tài, không hổ là Tô gia đệ tử, đều bị nhốt ở bên trong, vậy mà còn phát hiện Tù Hồn Chú rất có giá trị sau đó ghi xuống, người này sau này tiền đồ sẽ cực kỳ rộng lớn."

Nói xong trong ánh mắt hấn hiện lên sự tham lam, thì ra rất muốn cái Tù Hồn Chú này.

Tôi đối việc này không có hứng thú, gấp Tô Đoàncùng Đường Dững đều vô sự, liền muốn trở về.

Ai ngờ bị tất cả mọi người ở đây phản đối.

Thậm chí Diệu Diệu đều kéo lấy tay của ta, nói:

"Tỷ tỷ, hiện tại sao có thể trở về, nơi này chính là có một tòa bảo tàng lớn đó, người có biết trong mộ có bao nhiêu bảo bối, tùy tiện cầm một hai thứ, liền đủ cho người cùng đại ca nửa đời sau không lo lắng."

"Thật hay giả?" Tôi giật mình nói.

Sau đó lại phát hiện lời nói của mình rất ngu ngốc, đây chính là mộ Võ Tắc Thiên, mà lại chưa hề bị đạo tặc cướp, trong mộ chắc là toàn bảo bối, khẳng định thứ nào đều giá trị liền thành.

Nghĩ đến đây liền kích động, trái tim nhỏ nhảy nhanh chóng, không kịp chờ đợi mà muốn đi vào xem.

Dù không cầm bảo bối, mà thêm chút kiến thức cũng là tốt.

Tô Mộc cùng Đường Dững hiển nhiên cũng có suy nghĩ này, thấy Tô Đoànnhất thời đang vẽ Tù Hồn Chú chưa xong, nói với Tô Đoànnhậm rãi về, bọn hấn đưa ta đi âm huyết nhìn xem.

Tô Đoàngật gật đầu, khó tin là Cao nưa lại không có hứng thú với bảo tàng, xưng phong nhận việc ở lại cùng Tô Đoànvề Tù Hồn Chú.

Sắp xếp cẩn thận hai người bọn họ, Tô Mộc mang theo tôi cùng Đường Dững với Diệu Diệu trở lại phía trên chủ mộ thất bên trong, sau đó dựa theo thứ tự nhất định đem đèn chong trên vách đá đập tắt.

Sau một hồi, tôi liền phát hiện kia đèn giống như hiện ra một bức bát quái đồ.

Những ngọn đèn vậy mà cũng bày được cái bát quái trận, chờ Tô Mộc đem một chiếc đèn cuối cùng dập tắt, một cái hoàn chỉnh bát quái đồ rốt cục hiển hiện ra.

"Àm âm..." Một trận âm thanh đá chuyển động, tại trung tâm bát quái đồ, một cái động do sự chuyển động của đá lộ ra.

"Hô..." Theo lỗ tròn xuất hiện, một sự lạnh lẽo như bão táp trong một thời gian ngắn hiện ra, nhiệt độ trong phòng trong nháy mắt trở thành âm, toàn bộ mộ thất thậm chí đều ngưng kết bên trên một tầng mỏng sương.

"Dương Dương, lạnh không?"

"Dương Dương, mặc vào."

Đường Dững cùng Tô Mộc đồng thời lên tiếng, chỉ là Đường Dững đang hỏi tôi, thì Tô Mộc đã cởi quần áo trên người mình, khoác tại trên người của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Chết ngay trước mặt Tô Mộc

Tôi ngáp tràn ảm áp trong lòng, cười với Tô Mộc một tiếng, nói không lạnh. Nhưng vẫn đang hoảng đem áo của anh ấy mặc lên người.

Đường Dững thì đầy ảo não, thật giống như đang hối hận bị Tô Mộc đoạt lấy tiên cơ.

Một Đường Dững vừa rồi còn rất hùng hổ lúc này mặt phiền muộn dẫn đầu chui vào trong động đen.

Diệu Diệu theo sát phía sau Đường Dững, sau đó là tôi, Tô Mộc đi cuối cùng, chúng tôi từng người chui vào trong động đen ngòm.

Vừa đi tôi cũng biết tại sao Tô Mộc lại ép tôi mặc áo khoác vào, bởi vì trận gió rét vừa rồi còn chưa lạnh so với trong này, nhất định trong này là hầm băng vạn năm, toàn bộ trong động cũng bị đóng băng màu đen tạo thành những nhũ băng nhọn hoắt. Không chỉ có băng, trong động còn bị gió rét tàn phá, mỗi lần quét lên mặt người như có đao băng chém tới vậy.

Cũng may áo khoác Tô Mộc cho tôi chính là được ngưng tụ từ âm khí, sau khi tiếp xúc tới gió rét nháy mắt biến thành khối giáp bảo vệ tôi bên trong.

“Oa, nơi này thật thoải mái! Âm khí siêu cấp đậm đặc! Đại ca, em đi xuống trước hấp thu âm khí nhé.” Diệu Diệu không có bất kỳ khó chịu nào, sau khi đi vào liền cực kỳ hưng phấn như đang được đi chơi trò chơi, lên tiếng báo cho Đường Dững biết rồi biến mất.

“Người đứng là đứa trẻ nghịch ngợm...” Đường Dững mắng, mắng xong thân thể liền run lên kịch liệt, chỉ mấy giây môi anh ta đã lạnh tới mức thâm đen lại, mặt trắng bệch.

Cho dù anh ta là Long Phù Thái Lan lợi hại nhưng đầu sao thể xác vẫn như người bình thường, đi vào nơi có nồng độ âm khí cao như vậy tất nhiên cơ thể không chịu nổi.

Tôi không khỏi có chút bận tâm, mặc dù còn hơi giận anh ta vì chuyện vừa rồi nhưng đầu sao anh ta cũng chưa làm gì tôi, tôi liền nghiêng đầu nhìn về phía Tô Mộc, hỏi Tô Mộc có thể cũng làm cho Đường Dững một khối giáp âm khí, tiếp tục như vậy chắc chắn anh ta không chịu nổi.

Nói xong tôi lại liếc nhìn Đường Dững một cái, sợ anh ta vì mặt mũi mà sống chết từ chối khối giáp âm khí của Tô Mộc.

Ai ngờ tôi đã nghĩ nhiều, lời tôi vừa dứt Đường Dững đã rất nhanh lại gần, run run hướng Tô Mộc nói: “Dương Dương nói đúng, anh cũng làm cho tôi một món được không?”

“Dựa vào cái gì? Tôi không phải là thợ may.” Tô Mộc lạnh lùng nói.

Nói xong anh không thèm để ý tới Đường Dững, nắm lấy tay tôi kéo đi xuống hầm băng.

Chỉ còn lại một mình Đường Dững run run trong gió rét.

Hồi lâu Đường Dững mới khôi phục được tinh thần khỏi sự đả kích bị từ chối, tức giận nói: “Dựa vào gì? Quý ở nước Trung Quốc các người cũng nói không có đạo lý như vậy sao? Dù gì cũng là lão tử mang người tìm được chỗ âm huyết này, bây giờ người lại ân đền oán trả, phải khiến lão tử chết công tại đây?”

Vừa nói anh ta cũng vội vã chạy tới.

Thấy Đường Dững vẫn còn sức mắng Tô Mộc tôi cũng không lo lắng cho anh ta nữa, đi theo Tô Mộc đang vạch gió rét đi xuống.

Đi thẳng xuống phần đáy của toàn bộ hầm băng gió rét mới nhỏ đi một chút, tôi rốt cuộc đã có thể mở mắt ra.

Diệu Diệu ở ngay phía trước, thân ảnh nho nhỏ của nó đang ngồi xếp bằng ở giữa đám băng đen, dùng đoàn âm khí lớn đi vào tới người nó, tới gần mới phát hiện phía dưới người nó lại không đóng băng mà là một đầm nước đen thui.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 162-2: Chết ngay trước mặt Tô Mộc 2

Băng đen xung quanh cũng chính là nước trong đầm này bị đóng băng lại, xem ra đây chính là âm huyết.

Tôi cũng hít sâu một hơi, không kiềm hãm được đi vào trong đàn điện hấp thu âm khí.

Âm khí nơi này quả thật rất tinh khiết.

Tôi mừng rỡ trong lòng, muốn cho Tô Mộc nhân cơ hội này cũng hấp thu một ít, đầu sao âm khí cũng như tiền vậy, càng nhiều càng tốt.

Có điều khi luồng âm khí thứ nhất bị tôi hấp thu, luồng âm khí lớn này giống như mở cổng thoát lũ vậy, tìm được phương hướng rồi rút như điên vào trong đàn điện của tôi, thân thể tôi phải gồng lên chống đỡ, căn bản không kịp nói chuyện.

Chớp mắt thượng đàn điện của tôi chứa đầy âm khí, thậm chí mơ hồ còn bị quá nhiều có nguy cơ nổ tung.

Không tốt!

Trong lòng tôi trầm xuống, bây giờ đầu tôi đau nhức như sắp nứt nhưng luồng âm khí này không có chút nào muốn dừng lại.

Tôi từng nghe Trịnh Lâm nói, quý mặc dù dựa vào âm khí để tu luyện nhưng mỗi cấp bậc quý chỉ có thể hấp thu một lượng âm khí nhất định, tới lượng đó sẽ không được hấp thu thêm, nếu không hồn phách sẽ bị nổ tung.

Mặc dù tôi không phải quý nhưng thân thể tôi cũng không chịu nổi lượng âm khí khổng lồ như vậy. Tôi liền điên cuồng vẩy Tô Mộc, muốn Tô Mộc giúp tôi ngăn cản âm khí tràn vào.

Nhưng cho dù tôi vẩy tay thế nào, Tô Mộc đứng bên cạnh tôi nhưng lại giống như không nhìn thấy tôi, trên mặt không có chút thay đổi nào.

Chớp mắt thân thể tôi đã phồng lên, căng ra hết sức khó chịu.

Trong tình thế cấp bách tôi cũng không để ý gọi Tô Mộc nữa, ý thức liền quay lại trong thượng đan điền, muốn chặn cửa thượng đan điền không cho âm khí tràn vào nữa.

Nhưng tôi vừa tiến vào liền phát hiện trong thượng đan điền của tôi không biết xảy ra chuyện gì đã xuất hiện hơn mười cửa động, những động này đều biến thành cửa vào cho âm khí, đồng thời âm khí cũng đang tràn vào.

Thảo nào âm khí lại lấp đầy đan điền của tôi nhanh như vậy.

Lập tức lòng tôi đầy sợ hãi, nhiều cửa động như vậy sao tôi có thể ngăn được?

Tại sao đan điền của tôi lại đột nhiên trở nên kỳ lạ như vậy?

Trong lòng tôi lóe lên nghi vấn, nhưng hiện tại thân thể tôi sắp nổ tung, cũng không còn kịp suy nghĩ những điều này, trong tình thế cấp bách tôi chỉ có thể điều khiển những âm khí này đi vào trong trung đan điền.

Trung đan điền của tôi ngoại trừ một viên yêu hạch nhỏ bé ra thì còn trống rất nhiều. Sau khi đem luồng âm khí lớn như vậy chuyển vào, yêu hạch vốn đang trôi lơ lửng trong không trung đột nhiên run một cái, thật giống như thức tỉnh vậy, yêu hạch tiểu yêu cá liền quấy đuôi đắc ý với tôi, có vẻ đang rất vui mừng.

Âm khí vừa đưa vào cũng nhanh chóng bị nó cắn nuốt.

Thấy nó nhanh chóng có thể chiếm đoạt số lượng lớn âm khí, căng thẳng trong lòng tôi lúc này mới buông lỏng được mấy phần, cơ thể đang căng ra cũng cảm giác đỡ hơn một ít.

Nhân dịp này tôi vội vàng thu ý thức từ trong trung đan điền rút trở về, lay lay Tô Mộc, muốn anh ấy cứu tôi.

Nhưng tôi còn chưa chạm được vào anh ấy đã bị một tầng trong suốt cứng rắn lạnh như băng ngăn trở.

“Tô Mộc?” Tôi hoảng hốt, gọi to tên Tô Mộc.

Tô Mộc cũng không có phản ứng, tôi hơi luống cuống, hai tay sờ theo tầng lạnh như băng kia một vòng mới phát hiện, tầng lạnh như băng kia là một bức tường hình tròn vô hình đem nhốt tôi ở bên trong.

“Đây là...” Tôi sợ muốn chết, nước mắt đã tuôn ra, không hiểu đây là tình huống gì.

Mặc dù có tường trong suốt ngăn cản, âm khí bốn phía vẫn mất trí như cũ tràn vào thân thể tôi, cho dù tôi không tinh thông học thuật cũng biết bây giờ hẳn là tôi đang bị kẹt trong trận pháp nào đó, nếu không âm khí cũng không thể chủ động chui vào trong thân thể tôi như vậy được.

Tôi sẽ không bị ngột thở bởi âm khí chứ?

Hai mắt tôi ngấn nước nhìn Tô Mộc trước mặt.

Anh ấy cách tôi gần như vậy. Gần chỉ trong gang tấc nhưng lại xa tựa ở trên trời, cho dù tôi gọi anh ấy như thế nào thì anh ấy cũng không có bất kỳ đáp lại.

“Lộc Dương, đã lâu không gặp.” Ngay khi tôi đang như đập vào tường trong suốt như điện thì từ sau lưng tôi truyền tới một giọng thanh thúy.

Thân thể tôi trong nháy mắt cứng đờ!

Tôi cứng ngắc quay đầu lại, thấy Lâm Yến Nhi mặc một bộ quần áo trắng giống như tiên tử nhẹ nhàng đứng ở sau lưng tôi, trên gương mặt hoàn mỹ còn mang một tia cười nhạt, giống như đang nhìn một con kiến hôi giẫy giụa sắp chết. (Thêm "Gác Sách" khi tìm truyện để đọc bản đầy đủ và ít lỗi chính tả hơn bạn nhé.)

“Là cô!” Tôi cả kinh nói. Là tôi khinh thường, tôi sớm nên nghĩ đến, Lâm Yến Nhi thích Tô Mộc như vậy sao có thể để mặc cho tôi đem Tô Mộc mang đi!

Huống chi cô ta với Tô Mộc đã kết hôn rồi.

“Ta đã nói, Tô Mộc là của ta, ai cũng đừng hòng cướp. Anh ấy nửa bước không rời bảo vệ người thì cũng có lúc sai lầm, rốt cuộc bây giờ cơ hội đã đến, người có nghĩ tới một ngày sẽ chết ở trước mặt Tô Mộc không?” Lâm Yến Nhi chậm rãi nói, giọng cô ta nhẹ nhàng dị thường, vừa nói vừa đi tới trước mặt tôi, bàn tay trắng như tuyết nhẹ nhàng sờ tôi, ánh mắt được trả thù nhìn tôi đầy thống khoái.

- Hết chương 162-

Sant: hẹn mọi người tối nha.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Cô gái trong quan tài

“Cô tới đây lúc nào?” Cả người tôi run lên, bị Lâm Yến Nhi chạm vào khiến cả người nổi da gà, muốn tận lực nói chuyện với cô ta để kéo dài thời gian.

“Ngay tức thì.” Lâm Yến Nhi khẽ cười, nói.

Nói xong cô ta giống như đoán được tâm tư của tôi, không tiếp tục cùng tôi nói nhảm, nhón tay nhỏ nhắn di chuyển từ gò má lên trên ấn đường, nhẹ nhàng bấm vào một cái.

Âm khí bốn phía xung quanh cô ta nháy mắt cuộn cuộn như giông bão, theo giữa ngón tay cô ta xông thẳng vào trong trượng đàn điền của tôi.

“A!” Tôi chỉ cảm thấy thân thể sắp nổ tung, không nhịn được đau kêu lên thành tiếng, liều mạng giãy giụa, thân thể run lên bần bật.

Lâm Yến Nhi thấy phản ứng của tôi như vậy rất hài lòng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười châm biếm, dường như âm thanh thống khổ của tôi với cô ta là điệu nhạc tuyệt vời nhất trên thế giới.

Chớp mắt tôi còn chưa kịp hiểu điều gì thì âm khí đã lấp đầy thượng đàn điền, hơn nữa bởi vì lần này âm khí rót vào quá lớn khiến thượng đàn điền của tôi không ngừng dâng ra, thần kinh tôi cũng bị căng theo giống như khí cầu bị căng ra, tùy lúc có thể nổ tung. Cho dù tôi cố gắng đem âm khí từ trong thượng đàn điền chuyển tới trung đàn điền thì tốc độ vẫn chậm hơn.

Toàn thân tôi ướt mồ hôi, mỗi tế bào trên người dường như đều đang chống lại âm khí xung quanh. Bất chợt trong miệng tôi có một vị ngọt của máu tươi bắt đầu tràn ngập, hàm răng cắn chặt phải đầu lưỡi lúc nào không biết.

“Dương Dương?” Ngay khi ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ, tinh thần sắp hỏng mất thì đột nhiên tôi nghe được tiếng Tô Mộc đang gọi tôi.

“Em... Ở nơi này...” Tôi chật vật ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, hy vọng anh ấy có thể nhìn thấy tôi.

Nhưng trong tròng mắt đẹp đẽ của Tô Mộc chỉ là một mảnh mờ mịt, hiển nhiên không nhìn thấy tôi.

Anh ấy phát hiện không thấy tôi đâu liền thoáng một tia cuồng cuồng, nghiêng đầu tìm tôi trong mộ thất, khi không thấy tôi lại gọi Đường Dững cùng Diệu Diệu giúp đỡ.

Không chỉ Tô Mộc, Đường Dững cùng Diệu Diệu cũng không phát hiện ra tôi, sột ruột đi khắp bốn phía âm huyết gọi tên tôi.

Lúc này ngay cả khí lực để đáp lại tôi cũng không có.

Lâm Yến Nhi thấy vậy nụ cười càng sâu hơn, ánh mắt nhìn tôi đầy lạnh lùng.

Nếu như nói lúc trước cô ta vì ghen mà điều võ dương oai, bây giờ cô ta ngày cả một tia cũng không còn có ý tranh giành cùng tôi, cô ta chỉ muốn để cho tôi chết, cũng để cho tôi hồn phi phách tán!

Hoàn toàn biết mất trong thế giới của Tô Mộc!

Thảo nào lúc trước cô ta biến mất lâu như vậy, xem ra lần này cô ta đã chuẩn bị thật chu đáo.

Tô Mộc cùng Đường Dững bọn họ không tìm được tôi trong âm huyết liền cuồng cuồng lật đặt đi ra ngoài, chỉ còn lại tôi cùng Lâm Yến Nhi trong âm huyết, lòng tôi cũng chết lặng một chút.

Xem ra tôi thật sự phải vĩnh biệt Tô Mộc.

Nước mắt tôi đã sớm ngập hốc mắt, nhưng đôi mắt tôi vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng xoay người rời đi kia, cô gắng nhìn anh ấy lần cuối lâu một chút.

Muốn thấy anh ấy thêm một chút!

Nhưng cho dù tôi tham luyện như thế nào đi nữa thì anh ấy rút cuộc vẫn rời đi.

Sau khi bóng lưng anh ấy hoàn toàn biến mất, lực chống đỡ của tôi trong nháy mắt không còn, thân thể lập tức trở nên lạnh như băng, thậm chí trên da tôi đã có một tầng băng mỏng.

Thấy tôi thật sự sắp chết, Lâm Yên Nhi cũng đã hoàn toàn thanh tĩnh lại, ngồi xổm người xuống, nhìn tôi nói: “Lộc Dương, ngươi là kẻ duy nhất dám cướp Tô Mộc của ta. Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết thật sự, không phải anh ấy yêu thích cái xác của ngươi sao, chờ đến khi ngươi không còn chống đỡ được ta sẽ đoạt xác ngươi, từ đây thay thế ngươi ở bên cạnh anh ấy, theo thời gian trôi qua anh ấy nhất định sẽ tha thứ cho những sai phạm của ta năm đó...”

Giọng cô ta càng ngày càng nhỏ, mí mắt tôi cũng càng ngày càng khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163-2: Cô gái trong quan tài 2

Không biết qua bao lâu, khi tôi có lại ý thức thì xung quanh chỉ có một mảnh đen nhánh, lạnh thấu xương. Thân thể tôi cũng nhẹ bẫng, lúc đưa tay lên tôi lại phát hiện tay tôi là trong suốt.

Hơi có chút màu xám tro.

Đây là dáng vẻ của âm hồn, nhìn màu sắc còn là một quý mới!

Tôi hốt hoảng trong lòng, tôi thật đã chết rồi?

Bây giờ đã biến thành quý?

Nhưng bây giờ tôi đang ở đâu? Thi thể tôi ở đâu?

Tôi vội vàng lướt bốn xung quanh tìm thi thể của mình, nhưng xung quanh trống rỗng, ngoại trừ âm khí ra thì không còn gì cả.

Hơn nữa cho dù biến thành quý tôi vẫn có cảm giác đau mơ hồ giống như dây thần kinh bị kéo đứt vậy. Xem ra trước khi tôi chết thượng đan điền vẫn bị âm khí ép vào.

Tìm một vòng không tìm được thi thể, cũng không biết tôi đang ở nơi nào, có chút bối rối tôi liền ngồi bệt xuống đất, ngẩn người.

Mặc dù đã nhiều lần chạm mặt tử thần, tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng bây giờ thật sự biến thành quý tôi lại thấy có chút mờ mịt.

Đây không một chút giống quý trong tưởng tượng của tôi. Trước kia tôi ảo tưởng cho rằng dù chết thâm thể nào đi nữa cũng có Tô Mộc ở bên cạnh tôi, tôi không cầu có thể mạnh như anh ấy, có thể sống dưới ánh mặt trời, có thể không khác gì người thường, tôi chỉ cầu anh ấy còn ở bên cạnh tôi, tôi có thể ở bên cạnh cha mẹ tôi, vậy là đủ rồi.

Kết quả bây giờ chỉ còn lại một mình tôi bị giam ở một địa phương không biết là nơi nào.

Tôi ngồi yên thật lâu, lâu không biết thời gian đã trôi qua bao lâu tôi mới rút cục từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần.

Ít nhất bây giờ có một điểm còn tốt, đó là hồn phách của tôi vẫn còn, chỉ cần rời khỏi nơi này, tìm được Tô Mộc thì cũng không coi là quá tệ.

Có niềm tin này tôi lại có khí lực lần nữa đứng lên du đãng khắp nơi, trước tiên thăm dò nơi này rồi tính tiếp.

Sau khi thăm dò một vòng tôi phát hiện đây vẫn là trong âm huyết ở mộ Vô Tắc Thiên, âm khí bốn phía vẫn dư thừa. Có lẽ cũng bởi vì nguyên nhân này, hồn phách của tôi ở nơi có âm khí mạnh như vậy mới có thể trực tiếp trở thành quý mới. Bây giờ chỗ này đã không có một bóng người, Lâm Yên Nhi cũng đi, nếu như đoán không lầm thì thi thể tôi cũng đã bị cô ta mang đi.

Tìm một vòng không tìm được đầu mối có ích gì, tôi không thể làm gì khác hơn là bâng vào trí nhớ lúc đi vào để tìm cửa muốn đi ra ngoài.

Nhưng cái cối đá ở cửa lúc đi vào đã đóng lại, tôi vừa mới giơ tay lên muốn đẩy cối đá kia ra thì ngón tay đã truyền đến một trận đau đớn mãnh liệt, đau

tới mức tôi phải hét lên!

Cối đá kia có chứa một lượng dương khí khổng lồ, chỉ cần tôi tới gần một chút sẽ làm tôi bị thương.

Phải làm sao bây giờ?

Tâm tình tôi trở nên rất kém, có chút phiền não, không nhận được sự tức giận ngưng tụ âm khí xung quanh điên cuồng đập tới cối đá.

Nhưng tôi chỉ là quỷ mới, mặc dù bên cạnh có lượng lớn âm khí cho tôi sử dụng nhưng thực lực vẫn là quá nhỏ, những quả cầu âm khí còn chưa chạm vào cối đá đã bị đánh vô ảnh vô tung.

Ngay khi tôi bị dồn nén đến sắp phát điên thì đột nhiên có tiếng động nhỏ phát ra từ cối đá trước mặt, thật giống như có người ở đó đang mở cối đá ra.

Tôi suy nghĩ rất nhanh liền lách mình tránh sang một bên, rất sợ dương khí trong cối đá sẽ bắn ra có thể sẽ làm tôi bị thương.

‘Cạch!’ Có tiếng cơ quan mở ra.

Sau đó cối đá ầm ầm di chuyển, một cỗ hơi nóng đập vào mặt, nhưng đứng đối diện cối đá không phải là người mà là một con chuột lớn!

Yêu thử tức trực bên linh sàng!

Trong đầu tôi nháy mắt văng ra mấy chữ này, cảm giác nguy hiểm lan khắp thân thể, tôi xoay người thật nhanh chạy sang bên cạnh.

Yêu thử hiển nhiên cũng nhìn thấy tôi, thấy tôi chạy thân thể to nhón bắt đầu chui vào lối đi nhỏ.

Cũng may thân thể nó rất lớn, hẫ chui không vào được.

Tôi xem bộ dáng lao lực kia của nó liền thở phào một cái, đứng một bên cách xa nó, nói: “Mây trở về đi, đây là địa bàn của tao, không hoan nghênh mây.”

“Chít...” Nó nghe được lời tôi nói, lại phát ra một tiếng gầm như chuột kêu đáp lại tôi.

Nhưng hiển nhiên nó hiểu sai ý tôi, sau khi kêu một tiếng càng ra sức chen vào, cả người cũng thay đổi giống như cơ thể được làm bằng nước, rất nhanh xuyên qua lối đi nhỏ hẹp như vậy đi vào.

“Á! Mây thật sự có thể đi vào a!” Tôi còn đang muốn khuyên nó rời đi, chờ sau khi nó đi liền đi qua lối đi đó ra ngoài tìm Tô Mộc, thấy nó tiến vào cũng không dám đứng đó nhìn nữa mà cong người chạy về phía sau.

Động tác của yêu thử không nhanh hơn tôi nhưng nó lại lớn, một bước của nó bằng mấy bước của tôi, hơn nữa không gian ở âm huyết cũng không có bao nhiêu, chạy không bao lâu tôi đã bị nó ép vào một góc chết!

Hôm nay tôi phải biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163-3: Cô gái trong quan tài 3

Tôi bỗng nhiên muốn khóc, vừa mới bị Lâm Yến Nhi giết, còn chưa thích ứng với thân phận quỷ mới đã lại bị yêu thử tức trực bên linh sàng nuốt trọn sao?

Tôi không thể lui được nữa, dựa vào băng đen đứng lên, tuyệt vọng nhìn yêu thử, chờ nó há miệng nuốt.

“Chít...” Nó đã đứng trước mặt tôi, to lớn giống như con gấu, hướng về tôi rống lên một tiếng khiến lỗ tai tôi đau.

Gào xong nó chân về phía trước kẹp tôi lại, uốn người trở về kéo tôi theo, thật giống như muốn mang tôi chui ra khỏi cửa chỗ cối đá.

Tôi bị hành động của nó gây bối rối, nó đây là có ý gì?

Không chỉ không nuốt tôi mà còn mang tôi đi, chẳng lẽ nó định thả tôi đi?

Suy nghĩ này vừa hiện ra tôi liền cảm thấy thật buồn cười, sau khi biến thành quỷ chỉ số thông minh của tôi cũng tụt đi rồi. Nó là yêu thử tức trực bên linh sàng, tôi đã biến thành quỷ, đối với nó mà nói là kẻ địch, là thức ăn, nó làm sao có thể để tôi đi, nhiều khả năng nhất là nó cảm thấy nơi này không tốt,

ảnh hưởng tới khẩu vị của nó mà thôi.

Tôi cười khỏ một tiếng, thấy thật thâm thúy, thử giãy giụa vài cái cũng không thành công, buộc phải ở trong ngực nó chờ chết.

Nhờ kinh nghiệm lúc chui vào, lần này động tác của nó nhanh hơn rất nhiều, đến cửa hang thân thể đã co lại, rất nhanh dẫn tôi chui qua hang đi ra ngoài.

Bên ngoài vẫn sáng đèn đuốc như cũ, trường minh đang đang cháy, sau khi yêu thử mang tôi quay lại mộ chính liền buông tôi ra, hướng về phía tôi gầm nhẹ hai tiếng, sau đó gật gật đầu giống như tỏ ý bảo tôi đi theo nó.

Đưa tôi sao, tôi tránh nó còn không kịp, sao còn có thể đi cùng nó. Thừa dịp nó quay người đi về phía trước tôi liền sử dụng hết sức bình sinh chạy ra cửa, trực tiếp xuyên qua ngôi mộ chính hướng quay trở lại động chứa tượng đá ở bên trên.

Nơi đó có thông với bên ngoài, Tô Mộc bọn họ không tìm được tôi hẳn còn ở nơi đó chờ tôi.

Tôi đang rất kích động, thật nhanh chạy trở về.

Nhưng vừa lên động bên trên, ngoại trừ tượng đá ra không có một bóng người, Tô Mộc cùng Đường Dũng bọn họ không có ở nơi này.

Tôi nhìn không khỏi có chút mất mát, nhưng tôi cũng không do dự, theo hố sụp quay lại thế giới bên ngoài.

Nhưng tôi vừa đi tới phía dưới lỗ thủng thì phát hiện mặt trời trên cao chiếu rực rỡ, chùm ánh sáng chiếu qua cửa hang xuống mang đến một cỗ nhiệt lượng khổng lồ như ngọn lửa lớn, tôi chỉ nhích tới gần một chút, còn chưa bị ánh nắng chạm vào đã nóng không chịu nổi, giống như thân thể tôi tùy lúc bị nướng cháy.

Không biết phải làm thế nào, tôi lại lui về.

‘Gừ...’

Chưa lui được mấy bước lưng tôi liền chạm vào lớp lông mềm mại, lỗ tai cũng nghe thấy một tiếng rỗng giần.

Tôi sợ hãi run cả người, nghiêng đầu nhìn về phía yêu thử tức trực bên linh sàng, không dám cử động.

Yêu thử rống lên một tiếng, thấy tôi ngoan ngoãn rút cuộc hài lòng một chút, lần nữa đưa chân kẹp tôi lại, đưa tôi trở lại mộ chính có trường minh đang lao tới cây cột được điêu khắc bằng vàng.

“Không!” Tôi sợ hét lên một tiếng, rất sợ xương cũng bị nát vụn.

Nhưng tôi không cảm giác được bất kỳ đau đớn nào, thân thể được yêu thử đưa vào bên trong cây cột.

Cây cột rất to, khoảng năm người ôm mới hết chiều rộng, bên trong lại rỗng phủ kín hoa tươi.

Dĩ nhiên những hoa này đã bị khô cứng, mặc dù còn giữ được hình dáng hoa tươi lúc đầu nhưng vừa chạm vào liền vỡ vụn.

Mà ở giữa đám hoa tươi có một quan tài dường như được chế tạo bằng băng, trong suốt tỏa ra hơi lạnh.

Bên trong quan tài có một người nằm trần truồng, một cô gái tuổi thanh xuân yên tĩnh nằm ở trong đó được vụn hoa vây quanh, đẹp như Hoa tiên từ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Mượn xác hoàn hồn

Đây là...

Tôi giật mình nhìn cô gái kia, sắc mặt hồng hào an tĩnh nằm trong quan tài băng, da trắng như tuyết, tôi thậm chí có thể thấy hàng lông mi dài nhọn, hết sức cuốn hút.

Quả là một mỹ nhân đẹp như tạc tượng! Cho dù tôi cũng là nữ mà vẫn bị vẻ đẹp của cô ấy khiến cho ngây ngẩn. Nếu như nói Lâm Yên Nhi là tôi đã thấy đẹp như tiên, vậy thì cô gái trong quan tài này có thể nói là phiên bản hoàn mỹ của Lâm Yên Nhi.

Dĩ nhiên, bọn họ mặc dù đáng đáp đều rất đẹp nhưng cảm giác cho người khác lại hoàn toàn khác biệt. Lâm Yên Nhi là vẻ đẹp lạnh lùng, trong sự xinh đẹp đó còn lộ ra một cỗ khí tức nguy hiểm, thật giống như một con rắn độc sắc sỡ, chỉ cần đụng phải tuyệt đối sẽ không phải chuyện tốt.

Còn cô gái này thì xinh đẹp rất tinh khiết, giống như đứa trẻ vừa mới sinh ra không nhiễm một hạt bụi, khiến người ta không nhìn được sinh ra tâm tư muốn bảo vệ cô ấy.

Cô ấy là ai?

Sao lại xuất hiện trong mộ Võ Tắc Thiên?

Là ai đã nhốt cô ấy ở trong này?

Tâm trí tôi đã hoàn toàn bị những nghi vấn này chiếm cứ, thậm chí tôi quên cả thân phận quý của mình, cũng quên cả chuyện tôi phải nhanh chóng rời đi.

Hắn cô ấy cùng Võ Tắc Thiên có quan hệ rất thân mật. Theo tôi biết, phụ nữ nổi danh trong thời Võ Tắc Thiên ngoại trừ bà ấy ra, đứng mũi chịu sào chính là Thượng Quan Uyển Nhi. Chẳng lẽ cô gái này là Thượng Quan Uyển Nhi?

Nhưng khi chết thì tuổi của Thượng Quan Uyển Nhi cũng đã lớn, cho dù chôn theo Võ Tắc Thiên cũng không thể là ở tuổi này, cô gái trước mắt cùng lắm không lớn hơn tôi bao nhiêu, cho nên cô ấy chắc không phải Thượng Quan Uyển Nhi.

Trừ Thượng Quan Uyển Nhi, nữ giới triều Đường tôi cũng không biết ai khác.

Quan trọng hơn chính là, bất kể cô ấy là ai thì cũng là người thời nhà Đường, chết ít nhất hơn một ngàn năm mà thi thể lại có thể giữ không mục, còn trông rất sống động, cho dù người vừa mới tắt thở thì sắc mặt cũng không có khả năng hồng hào như vậy.

Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào cô gái trong quan tài bằng, khiếp sợ vì không cách nào giải thích được. Ngay khi tôi đang chuyên tâm nghiên cứu cô gái trong quan tài thì không biết từ lúc nào yêu thử cũng chui vào, xếp hàng cùng tôi đứng phía trước quan tài bằng bằng, cặp mắt nhìn cô gái trong quan tài mười phần cung kính.

Khi tôi phát hiện ra nó có lẽ nó đã đứng rất lâu, nó thấy tôi đang nhìn nó liền khôi phục lại tinh thần, hướng về tôi kêu ‘chít chít’ rất nhỏ, sau đó hướng về phía quan tài mấp máy miệng.

Nó có ý gì?

Tôi có chút mờ mịt, không hiểu nhìn yêu thử, lại nhìn cô gái một chút.

Chẳng lẽ nó bảo tôi đi vào, nằm ở trên người cô gái đó?

Ý niệm này vừa hiện lên khiến tôi giật mình.

Nhưng yêu thử tức trực bên linh sàng bày tỏ ý rất rõ ràng, càng nhìn càng thấy giống như bảo tôi vào bên trong thân thể cô gái kia.

Tôi không thể làm gì khác hơn là lắc đầu với yêu thử, nói không được, thân thể này cũng không phải là tôi, nếu tôi đi vào tránh không được đoạt xác.

Mặc dù cô gái này đã chết, thi thể là của cô ấy, hồn phách là của tôi, cho dù tôi đoạt lấy thi thể của cô ấy cũng không chắc điều khiển được.

Hơn nữa... thân thể cô gái này so với tôi đẹp hơn gấp trăm ngàn lần, đó cũng không phải là tôi, dùng thân thể này gặp lại Tô Mộc còn có thể tự nhiên hay không?

Anh ấy có thể nhận ra tôi sao?

Trong đầu tôi rối bời, vô số suy nghĩ xẹt qua trong đầu tôi.

Yêu thử thấy tôi cứ đứng đó không có động tĩnh gì, cơ thể to lớn lần nữa lại đi tới.

Không gian trong cột vốn đã nhỏ, nó nhúc nhích một cái liền chật chội hơn, chen lấn đẩy người tôi ngã vào quan tài bằng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164-2: Mượn xác hoàn hồn 2

‘Phốc’ một tiếng nhỏ, tôi lại xuyên qua quan tài làm bằng bằng, ngã vào vừa vịn nằm lên người cô gái kia.

“A!” Tôi sợ hãi hét lên thất thanh, giùng giàng muốn bò dậy, kết quả tôi lại nghe thấy một âm thanh hoàn toàn xa lạ phát ra từ cổ họng tôi.

Mặc dù dễ nghe nhưng nó rất non, hiển nhiên đã rất lâu không phát ra âm thanh.

Cả người tôi run lên, đầu óc ngu đi, không dám tin cúi đầu nhìn một chút, tay tôi quả nhiên đã trở nên mịn màng trắng như tuyết, thân thể không có bất kỳ tạp chất gì, cũng không mặc bất kỳ quần áo nào, cứ như vậy không mảnh vải che thân nằm trong quan tài bằng.

“Mày! Mày quay người đi!” Tôi thất sắc cả kinh, đưa tay che lại những nơi nhạy cảm, nói với yêu thử.

Khiếp sợ là yêu thử tức trực bên linh sàng lại nghe hiểu lời tôi nói, cung kính gật đầu một cái, chậm rãi xoay người không nhìn tôi nữa.

Tôi nhân cơ hội này quan sát thân thể một lần, không sai, tôi bây giờ đã gửi vào trong thi thể của cô gái kia, hơn nữa thân thể của cô gái kia dung hợp với hồn phách tôi lại tốt vô cùng, tôi có thể thoải mái gior tay đá chân, giống như thân thể này vốn chính là tôi vậy.

Sau khi hiểu rõ tình cảnh, tôi muốn lần nữa quay lại trạng thái hồn phách, thoát khỏi cỗ thi thể này.

Nhưng vừa rồi là tôi bị yêu thử ép hồn phách tiến vào, căn bản không biết điều gì phát sinh đã dung hợp với thi thể cô gái, muốn thoát khỏi thân thể cô ấy tôi cũng không biết nên làm thế nào. Cố gắng thử mấy cái nhưng đều giống như đem ý thức lôi ra khỏi cơ thể, căn bản là không thể làm được.

Sức lực của thi thể cô gái này dường như không tốt lắm, thử nghiệm mấy lần tôi đã mệt thở hồng hộc. Sau khi thấy quả thật không có biện pháp, không thể làm gì hơn là tôi đẩy quan tài bằng băng ra, trước tiên đi ra đã rồi nghĩ cách sau.

Sau khi ra khỏi quan tài, tôi hỏi yêu thử tức trực bên linh sàng có y phục để mặc không, tôi không thể cứ không mảnh vải che thân như vậy.

Lần này yêu thử giống như nghe không hiểu ý tôi nói gì, nghiêng đầu nhìn tôi mờ mịt, lắc đầu một cái.

Cho dù nó không phải là người mà chỉ là chuột, đây cũng không phải cơ thể tôi nhưng tôi bị nó nhìn vẫn rất không được tự nhiên, lần nữa bảo nó quay đầu đi, sau đó hỏi nó có thể mang tôi đi ra ngoài không?

Nó gật đầu một cái, sau đó di chuyển hướng tôi thẳng vách cột.

Thần kỳ là cây cột kia giống như có cảm chế, không những không bị nó đâm vào hư hỏng mà còn trực tiếp để nó đi xuyên ra ngoài.

Tôi cũng vội vàng bước theo nhanh hơn, xuyên qua cây cột quay trở lại mộ chính.

Sau khi đi ra ngoài tôi nhanh chóng đi một vòng tìm xem có quần áo có thể mặc hay không. Cuối cùng quần áo không tìm được, miễn cưỡng thấy được một tấm vải rách, cũng không biết vốn là màu gì, lúc này đã u ám mục nát không còn hình dáng, xé một cái liền rách.

Cho dù vậy tôi cũng quấn nó lại đắp lên người tôi, sau đó hỏi yêu thử rốt cuộc là thế nào, tại sao nó lại đẩy tôi vào trong cơ thể này.

Yêu thử tức trực bên linh sàng chỉ kêu nhỏ hai tiếng, sau đó đưa chân chỉ chỉ ra bên ngoài đại điện, hẳn nó nói chuyện tôi muốn chạy trốn vừa rồi. Tôi nhìn đại khái, cũng không biết có ý gì, nhân cơ hội nó còn đang đối với tôi khá lịch sự, muốn chuồn.

Lần này yêu thử tức trực bên linh sàng không còn muốn ngăn cản tôi nữa, ngược lại đi theo tôi lên đại điện phía trên, sau đó chỉ chỉ vào tôi, hướng về tôi phát ra từng trận tiếng gào.

Liên tiếp rống lên bảy tiếng mới kết thúc, sau đó nó lại khom lưng, giống như đang cúi người với tôi vậy.

Là có ý gì? Vừa rồi liên tiếp kêu lên bảy tiếng là có ý gì?

Cúi người với tôi là vì sao?

Tôi nhìn nó không hiểu. Làm xong hết những thứ này nó liền chỉ chỉ tới lối đi ra khỏi mộ, không kêu nữa.

Hẳn nó có ý bảo tôi đi?

Tôi thử đi hai bước về phía cửa hang, làm bộ dạng muốn chạy trốn.

Nó không ngăn cản tôi.

Xem ra nó thật sự muốn thả tôi đi.

Mũi tôi cay cay, đột nhiên có chút áy náy. Vừa rồi còn trăm phương ngàn kế muốn chuồn. bây giờ nó thật sự thả tôi đi lại sinh ra một tia cảm thán không thời.

Cho tới bây giờ tôi mới hiểu được, nó đối với tôi không có ý gì xấu, vừa rồi mặc dù động tác rất thô bạo đẩy tôi vào trong quan tài cũng là vì giúp tôi.

Ít nhất bây giờ tôi có thân thể, không còn là một cô hồn du đãng, cũng sẽ không sợ ánh nắng bên ngoài.

“Cảm ơn mày.”

Sau khi chân thành nói cảm ơn với yêu thư tức trực bên linh sàng, tôi không do dự nữa trực tiếp leo ra khỏi mộ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Thuần khiết yêu người

"Người tay làm sao như vậy lạnh như băng? Thật giống như..." Trong nháy mắt, hấn đích sắc mặt đã tái xanh, cả người đều run rẩy.

"Thật giống như thi thể?" Ta giúp hấn đem lời còn lại nói ra, giả bộ sắc mặt phức tạp hình dáng nhìn hấn.

Hấn theo bản năng gật đầu một cái.

"Cho nên ta có thể cũng ở đây mộ hạ trúng cái gì tà, người nhanh lên lái xe đưa ta trở về Giang Minh, vậy có vị đại sư, hấn có thể giúp ta trừ tà." Ta nhìn hấn giả kính sợ trừng dạn trong lòng đã mau cười điên rồi, đạo.

Nói xong ta còn đặc biệt khóa liễu khóa quần áo trên người, giả bộ rất lạnh đáng về.

Ý lại lão Cửu nhìn ta ánh mắt phức tạp, hiển nhiên đã hối hận để cho ta lên xe liễu, có thể hấn nhìn ta cũng mặt đầy âm trầm nhìn hấn, nuốt nước miếng một cái, cuối cùng cũng không dám đuổi ta xuống xe, một đường cũng không nói chuyện nữa, tựa như điên vậy đi xe đi Giang Minh đuổi.

Liên tục mở ra mười bốn giờ xe mới trở lại Giang Minh, ta trực tiếp để cho ý lại lão Cửu đem ta đưa về phòng biệt thự lớn, sau đó nói trở về trong biệt thự cho hấn lấy tiền.

Ai ngờ hấn trực tiếp phát phát tay, nói không lấy tiền liễu, hấn đi về trước.

Nói xong cùng tránh ôn dịch vậy, cũng không quay đầu lại liền lái xe chạy.

Điều này cũng làm cho ta có chút bất ngờ, dấu sao hấn như vậy tham tiền một người.

Đưa đi ý lại lão Cửu, ta đã sớm không kịp chờ đợi muốn về nhà, chẳng qua là ta mới vừa đến gần biệt thự cửa, đã nhìn thấy một cỗ tử lục khí từ trong biệt thự trực lao ra, đem toàn bộ biệt thự cũng bao phủ ở, tạo thành một cá hình nửa vòng tròn bảo vệ mô.

Không cần hỏi, đây là yêu khí, nhất định là giao tiên làm, chẳng qua là có một chút tương đối kỳ quái, lúc trước Tô Mộc cũng ở nơi đây xuống rất cảm chế lợi hại, cũng không có yêu khí cái lồng bảo vệ, bây giờ giao tiên làm cái này không phải uống công vô ích mà.

Ta có chút không hiểu, sau đó ta lại nghĩ tới ở mộ bên ngoài gọi điện thoại cho nhà không người nhận chuyện, lúc ấy Phong Thiên liền nói nhà ta trong xảy ra chuyện, nhưng có cao nhân bảo vệ, an toàn không lo, bây giờ nhìn lại hấn không có nói sai.

Ta không khỏi nóng lòng, muốn biết nhà kết quả đã xảy ra chuyện gì, nhắc chân liền hướng trong biệt thự đi tới.

Chẳng qua là mới vừa đến gần yêu khí cái lồng, trước mặt yêu khí liền bỗng nhiên hướng ta vây lại, ở ta bên người phát ra tương tự tiên pháo tiếng nổ.

Ta nhất thời bị sợ hết hồn, lui về phía sau hai bước, tránh cho tiếng nổ làm bị thương ta.

Cũng may những thứ kia âm khí chẳng qua là phát ra tiếng nổ, ta cũng không có cảm giác được bất kỳ cảm giác đau, còn không chờ ta làm rõ ràng giả yêu khí cái lồng là tình huống gì, một cái đen nhánh đại xà liền du đi ra, đứng trước mặt ta trên cao nhìn xuống nhìn ta, ánh mắt rất là phức tạp.

"Nhìn gì nhìn, để cho ta đi vào a, mới vừa rồi kia yêu khí cái lồng có phải hay không người làm cho, tại sao phải ở ta bên người nổ a?" Ta bị giao tiên ánh mắt nhìn rất khó chịu, trực tiếp hỏi hấn.

"Người là... Nha đầu?" Giao tiên vốn là nhìn ta ánh mắt còn có chút phức tạp, nghe ta giọng nói chuyện sau, vừa mừng vừa sợ đích hỏi ta.

Ta lúc này mới nhớ tới bây giờ đã thay đổi hình dáng, lập tức gật đầu một cái.

"Người làm sao đi ra ngoài một chuyến còn đổi coi trọng, làm sao trở về... Ta ngày! Người để cho ta nhìn một chút, bên trong cơ thể người... Lại giữ lại yêu máu!" Giao tiên nói về đạo một nửa, đột nhiên người vọt một cái, lớn thân rắn trong nháy mắt thu nhỏ lại, mâm ở trên người ta, ánh mắt tham lam nhìn ta thân thể, trong miệng phát ra tầm tắc xúc động thanh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165-2: Thuần khiết yêu người 2

“Yêu huyết là cái gì á, sao phản ứng của ông lại lớn như vậy?” tôi bị ông ta làm cho mơ hồ, vừa nói chuyện vừa thử đi qua yêu khí bảo vệ mà đi vào.

Tôi gần yêu khí bảo phủ, yêu khí sẽ ở bên cạnh tôi phát nổ như cũ, nhưng lần này có Thường luân tiên bên người, tôi cũng không có vội vàng, hướng hồ khi yêu khí phát nổ, thực chất không có gì tổn thương tôi, theo lối cũ đi xuyên qua yêu khí bảo phủ, về đến nhà.

Vào trong nhà, chuyện đầu tiên liền xác định ba mẹ tôi an toàn, mẹ tôi đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi, ba tôi thì ngồi ghế trên bàn ăn vui vẻ đầu địa chủ, trong điện thoại di động thì thoảng phát ra tiếng “Quản bên trên” “Đề Chết”.

Thấy hai người đều bình an vô sự, tôi chớp mắt thở dài một tiếng, chỉ là ba mẹ tôi nghe được tiếng động lạ phía sau, ngẩng đầu về phía tôi, nhìn tôi lạ lùng: “Cô là ...”

“Ày ... Tôi là ... bạn của Lộc Dương, cô ấy không phải cùng tôi đi leo núi sao, chúng tôi vừa xuống máy bay, cô ấy xảy ra chút việc ngoài ý muốn, để cho tôi trở về tắm giặt quần áo.” Tôi lắp bắp nói.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn đối với ba mẹ, cũng đã nói dối không ít, nhưng lần này cảm giác kỳ lạ, tôi đổi thành gương mặt mới, ba mẹ cũng hoàn toàn không biết, làm cho tôi cảm giác rất khó chịu, mỗi một câu nói dối đều như đi giẫm trên băng mỏng.

Tôi đi Lạc Dương, trước đó tôi nói với mẹ đi leo núi cùng bạn, hiện giờ khi biết ‘Tôi’ là bạn, cô ra ngoài cũng là cùng ‘Tôi’ đi ra ngoài chơi, mẹ tôi trong nháy mắt nhiệt tình, tôi thân thiết để cho tôi vào nhà ngồi trên ghế sofa, sau đó hỏi tôi chuyện con gái xảy ra điều gì ngoài ý muốn, đều đã trở về, vì cái gì mà không về nhà, còn để cho tôi thay cô đem quần áo ra ngoài thay.

Tôi bị hỏi đau cả đầu, đại não cấp tốc vận chuyển, cái khó ló cái khôn nói: “cô đi đường không nhìn dưới chân, không cẩn thận bị dính bùn, vừa vịn vũng bùn kia cách nhà cô không xa, cô liền để tôi đi về nhà trước tắm rửa, tôi trở về lấy quần áo thay cho cô.”

“Úc, hóa là vậy, đứa nhỏ này từ nhỏ đã không khiến người khác bết lo, để cô chê cười.”

Mẹ tôi cười, nói xong cô để cho tôi ngồi một lúc, cô đi lên cho tôi lấy quần áo.

Đợi cô đi tôi mới thở một hơi dài, cũng may là ba mẹ tôi rộng lượng, xưa nay không từng quá khắt khe với tôi, hôm nay tôi mới thoát thân.

Chỉ là vừa đến, tôi cũng không thể ở nhà ngay được, một lúc nhất định phải rời đi.

Nhân lúc mẹ tôi đi lấy quần áo, Thường luân tiên lần nữa xuất hiện, giải thích yêu huyết kia là cái gì.

Yêu huyết, tên như ý nghĩa liền là lưu giữ máu yêu tinh, cũng giống như yêu khí, bình thường chỉ có yêu tinh mới có thể có được.

Đương nhiên, đặc biệt là thức ăn cao cấp nuôi dưỡng yêu quái tu thành tiên cũng có thể có chút ít yêu khí cùng yêu huyết, tôi trước kia cũng bởi vì Thường luân tiên ở bên trong có yêu khí cùng cả âm nhỏ.

Chỉ là yêu khí của tôi cùng cả âm nhỏ đều ở trong cơ thể, theo cơ thể bị trộm, yêu khí cũng biến mất không tung tích, ngay cả biến thành quỷ về sau mạng theo rất ít âm khi đều là tại âm huyết một lần nữa lại hấp thụ.

Cổ thân thể này lại có yêu huyết, Thường luân tiên giảng, thân thể này bên trong tất cả huyết dịch đều là yêu huyết thật sự, yêu quái cũng là phải phân đẳng cấp, từ một hạch hai hạch ba hạch các loại, theo đó bên trong càng phân rõ yêu hạch càng nhiều, uy lực càng thêm mạnh mẽ, tổ chất thân thể cũng càng thay đổi.

Cho dù ở hình dạng này, bình thường một hạch yêu so với tuổi thọ cùng loại động vật đã dài gấp ba lần, thị lực thính giác mạnh mẽ, cơ thể có tốt hơn một chút, chỉ thể thôi.

Bởi vậy có thể thấy việc yêu quái tu luyện là rất phi thường và gian nan, Thường luân tiên tu hơn ngàn năm còn không ngừng tìm người trợ tiên cung cấp nuôi dưỡng, mới tu tới bảy hạch yêu tiên, dù ở hình dạng này, trong cơ thể ông cũng chỉ hai phần ba huyết dịch là yêu huyết, căn cứ lời ông ta nói, chờ thời điểm trong có thể có tất cả huyết dịch đều chuyển hóa thành yêu huyết, cũng chính là thời khắc ông ta hóa thành rồng tiên, độ kiếp thực chất cũng chính là dùng năng lượng trời đất bên trong đem yêu huyết luyện hóa thành máu rồng.

Đơn giản là như vậy.

Nói đến đơn giản mà làm cũng rất khó, động một chút lại ngàn năm trôi qua, đối với người bình thường thì quả thực như chuyện trên trời.

Nhưng Thường luân tiên nói tôi hiện tại trong cơ thể nắm chắc là yêu huyết thật sự!

Ngoại trừ yêu huyết bên ngoài, hẳn không nhìn thấy bất cứ huyết dịch nào.

Nói đúng ra cỗ thân thể này là thân thể yêu quái thật sự!

Khó trách vừa rồi ông ta lại kích động như vậy.

Tôi cũng không khỏi kích động lên, cỗ thân thể này vốn là không rõ lai lịch, tôi cũng không cô ta là ai, nếu như cô vốn không phải là người, thì thể kia tồn tại ngàn năm còn nguyên vẹn như lúc đang sống cũng liền không cảm thấy lạ.

“Vây ông mau nhìn xem, cái này là yêu thân này bản thân là loài gì? Có phải là hồ ly tinh hay không?” Tôi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Gặp người quen ở quán cà phê

Edit: Hồng Ngọc

Có thể xinh đẹp như vậy chẳng phải là hồ yêu còn có thể là ai được nữa?

Mà thân thể này lại được phát hiện trong mộ Vô Tắc Thiên, nếu như đây là thi thể hồ yêu, không chừng chính là Vô Tắc Thiên.

Với lại Vô Tắc Thiên lúc đầu cũng giống như Tô Đát Kỳ là một hồ yêu, cho nên cô ấy có thể đến được Lý Thế Dân cùng với sự ưu ái của hai cha con Lý Trị hơn nữa tâm kế thâm sâu óc suy nghĩ gia trưởng như vậy mà đoạt lấy vương quyền.

Chuyện này người bình thường chẳng thể giải quyết nổi.

Chỉ trong chốc lát mà hàng loạt suy nghĩ trong lòng tôi đã tuôn ra.

Thuồng luồng tiên lại nói một câu phủ định hết lời tôi suy đoán: “Không phải hồ yêu mà là cô ta yêu lực quá thâm hậu, ta cũng không nhìn ra cô ta là gì.”

“Như vậy là...” Tôi không khỏi có chút thất vọng đúng lúc đang nói chuyện mẹ tôi đã cầm quần áo của tôi xuống đưa cho tôi còn nói tôi thật phiền phức.

Tôi chỉ nói vài câu khách sáo với mẹ xong liền muốn trốn đi, dù sao cũng là mẹ đẻ của mình mà lại giả khách khí có cảm giác rất quái dị nhưng chỉ cần biết họ an toàn thôi là tôi cũng yên tâm rồi.

Lúc đi xuyên qua cái lồng yêu khí, bên cạnh tôi toàn tiếng nổ lốp bốp của yêu khí, cũng may tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý nên cũng không có gì chần chừ mà trực tiếp xuyên qua, rời khỏi cái lồng yêu khí.

Chẳng qua điều làm tôi ngạc nhiên là thuồng luồng tiên thấy tui rời đi cũng rất vui vẻ mà theo tôi ra ngoài nói cả nhà tôi nguy hiểm đã được giải trừ, bây giờ còn có nó bảo vệ khỏi cái lồng yêu khí, toàn bộ biệt thự được phòng thủ kiên cố để cho tôi khỏi lo lắng.

Yêu khí cùng âm khí giống như là quan hệ chuỗi thực vật, coi như là âm khí khắc tinh cho nên đã có yêu khí bảo vệ nhưng tôi thật ra không lo lắng Lâm Yến Nhi với Vương quả phụ lại đến nhà tôi giờ trò quý, liền đồng ý mang Thuồng luồng tiên cùng đi vừa lúc thân thể này còn rất nhiều chỗ tôi không rõ lắm.

Lúc đầu tôi dự định sau khi ra ngoài sẽ trực tiếp đi tìm Tô Mộc, thân thể tôi bị Lâm Yến Nhi trộm ai mà biết cô ta sẽ lấy thân thể tôi làm chuyện xấu xa gì, lỡ như cô ta lợi dụng thân thể tôi tiếp cận Tô Mộc sẽ không tốt.

Nhưng Tô Mộc không có điện thoại, tôi cũng đã gọi cho Đường Dũng với Tô Đoàn nhưng không ai nghe máy, cũng không biết bây giờ bọn họ ở đâu, rồi vào bước đường cùng tôi quyết định sẽ tìm ở quán cà phê trước, đem theo khối yêu làm rõ trước đã.

Thuồng luồng tiên sau khi biết tôi muốn đi đến quán cà phê thì vô cùng hưng phấn, cứ vậy mà ở trên người tôi nhảy xuống dưới, ở trên mặt đất uốn qua uốn lại, cả người đều bị yêu khí bao phủ không bao lâu liền biến thành một hình người.

Trước kia nó cũng ở trước mặt tôi biến thành người một lần cho nên tôi cũng không quá ngạc nhiên, chỉ chờ cho nó biến xong ta kính ngạc miệng há to không ngậm lại được.

Lộc Hàm...?

Lần trước nó biến thành người đáng ghét còn xấu vậy mà lần này lại biến thành bộ dạng của anh chàng đang “hot”, khiến thẩm mỹ không ngờ lại tốt hẳn lên như vậy!

Chỉ duy nhất là trên đầu nó bỗng nhiên y như vắt chày ra nước, trơn bóng nhưng chẳng qua được phối hợp với khuôn mặt Lộc Hàm thì cho dù đầu trọc cũng thấy rất đẹp trai.

Tô Mộc lúc trước đều không biết tôi rất thích Lộc Hàm, bây giờ liền có người đứng trước mặt tôi giống y đúc Lộc Hàm tôi nói chuyện đều như bực lắm: “Thường luồng... mày... Sao lại biến thành như vậy?”

“Có đẹp trai không hả? Ông đây biến thành vậy có thể cua được gái rồi?” Thường luồng tiên nghe rồi cười nhưng mà lúc nó không nói câu nào nhìn đều thấy đẹp trai vậy mà vừa mở miệng lại thấy phá công hoàn toàn.

Khí chất của một lão đại trong nháy mắt tỏa ra, thì ra thật sự có một loại tồn tại trên đời được gọi là khí chất, dù khuôn mặt có giống nhau như đúc nhưng thường luồng tiên vẫn không thành Lộc Hàm được.

Tôi không còn gì để nói, vừa định để thường luồng tiên biến trở về như cũ trong đầu lại như có một tia xẹt qua.

Khí chất!

Mặc dù Lâm Như Nguyệt trộm lấy thân thể tôi nhưng tính cách và khí chất của tôi và cô ta hoàn toàn không giống nhau, chúng tôi cũng hoàn toàn là hai người khác biệt, Tô Mộc chắc hẳn sẽ phân biệt được chứ?

Nghĩ đến chuyện này trong lòng tôi càng thêm chắc chắn, linh cảm Tô Mộc sẽ không dễ bị Lâm Như Nguyệt lừa, cứ nghĩ vậy tôi lại càng nóng lòng muốn tìm được Tô Mộc.

Để thường luồng tiên tranh thủ thời gian biến hình trở lại nguyên dạng, tôi mới tìm đến quán cà phê ngồi vào.

Lúc đầu thường luồng tiên thấy tôi không cho nó biến thành người thì có chút khó chịu nhưng nghe tôi hỏi chuyện liên quan đến yêu thân trong nháy mắt liền trở nên hào hứng, đuôi rắn vỗ ngực cam đoan để cho tôi có cái gì không biết cứ hỏi nó biết gì sẽ nói nấy.

“Ông có biết có cách nào đem hồn phách của tôi lôi ra ngoài lần nữa không?” Tôi muốn trở lại trong cơ thể của tôi.” Tôi hỏi thường luồng tiên mặc dù thân thể này so với tôi đẹp gấp trăm lần nhưng ở vàng ở bạc cũng không bằng ở chỗ của chính mình, thân thể cũng có nghĩa như vậy.

“Lôi ra?” Thường luồng tiên dừng lại mặt giống như đàn ra nhìn tôi.

Tôi đã sớm quen như vậy cũng không đợi nó kịp mắng tôi, liền hỏi thúc: “Cuối cùng có được hay không vậy? Thân thể này dù sao cũng là yêu thân, cũng không phải của tôi, huống hồ tôi mặc dù là cung ứng tiên nhân của ông nhưng dù sao ông giao tiền ẩn lý cũng đâu phải trên cổ tay này đâu, thân thể này đối với ông không có chút quan hệ gì, bây giờ Lâm Yến Nhi lại trộm thân thể của tôi cô ta liền trở thành người cung ứng tiên nhân chẳng lẽ ông muốn để cô ta cung ứng ông sao?”

Tôi nói liên tiếp, thường luồng tiên lúc đầu đã chuẩn bị sẵn sàng mà mắng tôi một trận nhưng lại bị tôi chặn lại, lời chưa kịp nói đành nuốt ngược lại, xà rắn đi lòng vòng, nói: “Hình như vậy, ông đây mới không cần cô ta cung ứng tiên nhân, hay là vậy, chuyện yêu thân ta không biết nhiều chờ ta đi hỏi mấy yêu khác hỏi một chút rồi trả lời người.”

Nói xong nó hất thân rắn lên, trực tiếp xuyên qua quán cà phê đi ra ngoài.

Thường luồng tiên bay lên, tốc độ rất nhanh, trước khi đi còn nói khoảng hai giờ nữa sẽ về, tôi cũng không còn nơi khác để đi liền liền ngồi yên trong quán vừa uống cà phê vừa chờ thường luồng tiên về.

Uống chưa được lâu, nhân viên cửa hàng tự nhiên bung tới một đĩa bánh ngọt đi tới, cười nói là của một vị tiên sinh nào đó mua cho tôi.

Nói xong còn chỉ vào một góc trong ra hiệu.

Tôi thuận nhìn theo hướng nhìn qua, quả nhiên có một người đàn ông ngồi chỗ đó vẫy tay rồi cười với tôi.

Chỉ là sau khi nhìn bộ dáng của anh ta, trong lòng tôi tự nhiên hồi hộp.

Vương Văn?

Sao anh ta lại ở đây?

Sắc mặt tôi trầm xuống nói với nhân viên cửa hàng là tôi không thích bánh ngọt xin đem trả lại cho vị tiên sinh kia, nói xong tôi đứng lên rồi đi.

Nhưng mà Vương Văn thấy tôi muốn đi bước chân nhanh tới, nói: “Mỹ nữ cô đừng nóng giận, tôi không có ác ý chỉ là muốn biết về cô một chút.”

“Anh...” Tôi chần chừ nhìn xem anh ta có điều gì bất thường không.

Lần trước Diệu Diệu nói hành động của anh ta rất kì lạ, sau lưng anh ta còn có một đường trong suốt điều khiển đã nói lên bây giờ anh ta không phải Vương Văn trước đây, chỉ là con rối của người khác, đã lâu tôi không gặp anh ta vậy mà bây giờ lại xuất hiện ở đây, lại còn chỉ mặt gọi tên tôi, có phải là anh ta đã nhận ra thân phận của tôi không?

“Không thích bánh ngọt có thể uống ly cà phê, tôi thường đến tiệm này biết có loại cà phê rất ngon...” Vương Văn tốt bụng nói, lúc nói chuyện về mặt anh ta rất bình thường, mặc dù anh ta không giống Vương Văn trước đây tôi từng gặp qua nhưng biết đâu anh ta vẫn là Vương Văn chỉ là tính cách thay đổi mà thôi.

Từng trải nhiều như vậy, đừng nói là anh ta mà ngay cả tôi cũng thấy mình trở nên thay đổi.

Tôi lười nghe anh ta dài dòng, trực tiếp cắt đứt lời hắn: “Cà phê không thành vấn đề nếu nói chuyện thì cũng được.”

Tôi cũng muốn nhìn xem anh ta bây giờ có mục đích gì.

Vương Văn thấy tôi đồng ý nói chuyện cùng anh ta về mặt vừa mừng vừa lo mà hưng phấn tự giới thiệu.

Nhưng mà anh ta lại rất thành thật, nói về thông tin cơ bản tương đối đúng nhưng kì lạ là những chuyện từng trải qua lại không nói một chữ.

Anh ta giới thiệu hồi lâu còn hỏi chờ thông tin của tôi, nhìn về mặt anh ta như vậy chắc không biết tôi là Lộc Dương.

Nói chuyện một lúc, ngay cả tôi cũng bắt đầu nghi ngờ chẳng lẽ anh ta tìm tôi nói chuyện phiếm cũng chỉ là trùng hợp, vì thấy khuôn mặt này quá đẹp nên chỉ có ý muốn tán tỉnh một chút mà thôi?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Thủ phạm chính (người cầm đầu)

Dịch: Lishui Thu Thủy

Beta: Quỳnh VW

Tôi thuận tiện viện một thân phận khác, dùng tên giả Diệp Trần cho thân phận mới của mình, tôi nói mình làm nghề một người mẫu quảng cáo.

Bởi vì gương mặt này rất xinh đẹp nên Vương Văn tin tưởng không nghi ngờ. Chủ đề nói chuyện bắt đầu chuyển sang nghề nghiệp của tôi, hỏi tôi bình thường công việc có mệt hay không, bình thường quay quảng cáo những thứ gì.

Tôi nói lung tung một hồi, thấy anh ta thật sự chỉ là muốn tán gái, liền cảm thấy quá nhàm chán vô vị, nói đơn giản vài câu xong liền đứng dậy cáo từ.

Thấy tôi định muốn đi, Vương Văn bỗng nhiên có chút bối rối, lấy tay nín tôi lại.

"Diệp Trần, em đừng đi, kỳ thật anh tới làm phiền em cũng không phải là quen em một cách qua loa bình thường như vậy." Vương Văn nói.

Tôi lập tức sững người, trong nháy mắt lòng liền đề cao cảnh giác, đề phòng nhìn anh ta." Vậy anh tới tìm tôi là có mục đích gì?"

Thấy tôi cảnh giác anh ta, anh ta cũng chỉ cười cười nói: "Nói thật với em, tổ tiên nhà anh là đạo gia phong thủy, cũng coi như là mưa dầm thấm đất, từ nhỏ anh đã làm quen với phương diện này thì cũng coi như am hiểu một chút. Sở dĩ anh tìm em là vì mệnh cách của em thật kì lạ"

"Hả, tôi có mệnh cách thế nào?" Thấy anh ta nói nghiêm túc, tôi lập tức nổi hứng thú, hỏi anh ta.

Ba mẹ anh ta tôi cũng đã từng gặp qua, nếu như đến giữa chừng tôi không gặp Tô Mộc, thì có lẽ bây giờ cũng đã kết hôn với anh ta rồi. Tất nhiên biết câu nói tổ tiên của anh ta là thầy phong thủy là bịa chuyện, nhưng bây giờ anh ta đã chủ động nói với tôi về chủ đề này, ngược lại tôi muốn xem anh ta có thể nói ra những lời gì để lừa tôi.

"Hai mắt của em rất có thần, ấn đường đầy đủ hồng nhuận, bờ môi nhô lên, là người có tính cách mạnh mẽ, loại mệnh cách này tương đối mạnh mẽ, bình thường chỉ xuất hiện ở nam giới, hơn nữa từ xưa đến nay rất ít đàn ông có thể có loại mệnh cách này, loại mệnh cách này là Thiên Sát Cô Tinh" Vương Văn nói.

Mặc dù đã biết là anh ta chỉ đang bịa chuyện để tán tỉnh tôi mà thôi nhưng nếu đã muốn tán tỉnh tôi lại còn dám nói tôi là Thiên Sát Cô Tinh? Chẳng phải đang nguyên rủa tôi sao?

Sắc mặt tôi trầm xuống có chút không vui.

Thấy tôi mất hứng, anh ta lập tức chữa cháy: "Em đừng vội, em muốn biết loại mệnh cách này của em về sau sẽ như thế nào không?"

"Như thế nào?" Tôi trầm mặt hỏi anh ta.

" Phong vương bá tửng" Vương Văn nói

Tôi lập tức chấn kinh, nếu như những lời vừa rồi, tôi nghĩ anh ta chỉ đang bịa đặt, thì bây giờ tôi có chút khiếp sợ.

Dù sao cơ thể này vốn không phải của tôi mà là thân thể của Võ Tắc Thiên tôi mượn từ lăng mộ tôi đây. Lúc trước, tôi từng hoài nghi không biết đây thật sự có phải là cơ thể của bà ta thật hay không, nhưng bây giờ, anh ta chỉ nhìn tướng mạo này của ta liền nói ta có mệnh Thiên Sát Cô Tinh, loại mệnh cách này về sau phong vương bá tửng, thì tôi cũng không còn nghi ngờ gì về cơ thể này nữa, đây chính là cơ thể của Võ Tắc Thiên.

Wương Văn thấy bộ dáng khiếp sợ của tôi, cho là tôi đã tin lời anh ta, liền lập tức cười ha ha lên: " Kỳ thật em đừng quá khẩn trương như vậy, mệnh cách Thiên Sát Cô Tinh này mặc dù không dễ nghe, nhưng dù sao đi chăng nữa, em cũng chỉ là một cô gái nhỏ bé, mệnh cách cũng không quá mạnh mẽ như vậy, tương lai cũng có thể không phải là một người thủ lĩnh quốc gia nào cả, cho nên bố mẹ và anh chị em của em cũng không bị ảnh hưởng, chỉ là tương lai của nửa kia thì lại khác..."

" Nửa kia của tôi làm sao?" tôi hỏi.

Mặc dù mệnh cách anh ta xem bây giờ không phải là mệnh cách của tôi, nhưng tôi cũng hết sức tò mò.

Dù sao thì lúc trước anh ta cũng là người bình thường, bây giờ lại có thể xem tướng, xem ra từ khi thoát khỏi tay Tô Mộc, anh ta cũng học hỏi được không ít thứ. Nhưng anh ta học được bản lĩnh này từ ai? Lúc trước Diệu Diệu có nói, anh ta là con rối, vậy thì chuyện gì đã xảy ra đây.

Nếu anh ta đúng là con rối của người khác, vậy chủ nhân của anh ta là ai? Có phải người đó đã dạy anh ta xem tướng hay không?

Nội tâm tôi xuất hiện hàng loạt câu hỏi, tôi liền gọi luôn hai tách cà phê, muốn cùng anh ta thực sự nói chuyện một chút.

Thấy tôi chủ động gọi cà phê cho anh ta, sắc mặt Vương Văn xẹt qua một tia kiêu căng, cười cười nói: " Một nửa kia của em chỉ sợ là sẽ mất khi còn trẻ, bởi vì càng gần em, mệnh cách của em càng ảnh hưởng đến người sống chung với em, bình thường thì người sống chung với em, hợp mệnh với mệnh cách của em sẽ sống không quá mười năm."

“ À...”Tôi hơi chần chờ gật gật đầu,, trong lòng lặng lẽ tính toán.

Nếu cơ thể này là của Võ Tắc Thiên thật thì lúc trước bà ta chính là được gả cho Lý Thế Dân, mười hai năm sau lại được gả cho Lý Trị. Lý Thế Dân thân là một đời hoàng đế, mệnh cách hẳn là không tầm thường. Kết hôn cùng bà ta ở cùng nhau đến mười hai năm sau thì chết. Về sau, Lý Trị cũng không thể sống bao lâu. Vì thế cho nên Võ Tắc Thiên giống như một người khác chồng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167-2: Thủ phạm chính (người cầm đầu) (2)

Dịch: Lishui Thu Thủy

Beta: Quỳnh VW

Đương nhiên nếu như bà ta không khác chồng, thì về sau cũng sẽ không được làm Hoàng đế.

Vừa rồi, Vương Văn cũng đã nói, tôi là Thiên Sát Cô Tinh, có mạng lớn chống đỡ chính là ý này đây.

" Nhưng em cũng đừng lo lắng gì cả, loại mệnh cách này của em sinh ra đã có một mệnh cách khác khắc tinh, gọi là Thủy Khấp Kim Sơn*. Nói rằng mệnh này chính là lấy nhu khắc cương, chỉ có hai loại mệnh cách này hợp với nhau sẽ không ảnh hưởng lẫn nhau. Chồng của em mới không bị chết trẻ. Tương lai em đi chọn chồng, sẽ nhất định phải tìm được người có mệnh Thủy Khấp Kim Sơn này mới có thể chung sống lâu dài với nhau.

Lúc Vương Văn nói, mặt anh ta lộ ý cười cười, ra vẻ khiêm tốn nói: "Vừa hay, mệnh anh chính là Thủy Khấp Kim Sơn, mệnh cách của anh trời sinh khắc vợ, trước kia tìm bạn gái liền... Cho nên anh luôn một mực tìm người có mệnh Thiên Sát Cô Tinh, hôm nay rốt cục đã để cho anh gặp được em".

Nói xong, về mặt Vương Văn cảm động, kéo tay tôi về nắm lấy rồi nói tiếp: " Diệp Trần, anh đã chờ lâu như vậy cuối cùng cũng chờ được em xuất hiện. Cuộc đời cũng đã định sẵn cuộc đời này em là nửa còn lại của anh rồi. Em có thể cho anh một cơ hội hay không, cơ hội để anh được làm bạn trai của em, hóa giải mệnh cách của em?"

Phụt...

Tay tôi bỗng nhiên bị hấn nắm lấy, Cà phê tôi vừa uống trong miệng lập tức bị phun ra hết ra ngoài.

Anh ta ngồi nói luyện thuyền một hồi, đợi tôi ở đây, chỉ để tán tỉnh.

Kĩ năng theo đuổi của anh ta bây giờ cao tay hơn hẳn so với kĩ năng theo đuổi tôi ngày trước.

"Em khác chồng, anh khác vợ, tương lai hai ta chung sống với nhau có chắc chắn sẽ không khác lẫn nhau?"

Tôi lau cà phê trên miệng, nín cười hỏi lại anh ta.

"Cái lí luận theo đuổi của anh rất mới lạ, giả bộ đại sư, rất có ý mới, ai đã dạy cho anh thế?" Tôi hỏi.

Làm cho tôi mới vừa rồi còn chăm chú nghiêm túc lắng nghe như vậy, cứ cho là anh ta nói đều là sự thật. Nhưng sau đó anh ta nói ra mệnh cách Thủy Khấp Kim Sơn, trong nháy mắt tôi đã không tin rồi, chẳng qua anh ta cũng chỉ là một người tốt nghiệp đại học bình thường, nhà ở một vùng nông thôn, đáng đáp cũng không xuất chúng, nên tôi cũng chẳng thể tin được rằng mệnh cách của anh ta có thể xứng đôi một đôi với Nữ Hoàng Võ Tắc Thiên.

Thấy tôi không tin, thậm chí còn có ý châm chọc, anh ta cũng có chút mất hứng nói: "Anh nói chuyện này ra cũng chỉ sợ em sẽ không tin, bạn gái trước của anh chỉ là do mệnh cách của anh khác, bọn anh ở với nhau một năm, cũng đã sắp đính hôn, kết quả là ngay lúc thời điểm bọn anh về nhà ra mắt bố mẹ anh, bị một con quỷ nam mê hoặc tâm trí, bây giờ không chỉ có một mình anh bị tên quỷ nam kia khống chế, mà cả nhà anh cũng bị gặp nạn theo, bị con quỷ nam kia nhốt vào một phòng không thể ra ngoài được, sau khi anh biết được chuyện này cũng rất áy náy, ở bên ngoài thần thờ mắt vài ngày. Sau đó rốt cuộc anh cũng tìm được cách để đi vào trong..."

"Chờ một chút" Lúc đầu tôi đang cười lạnh khi nghe anh ta nói dối. Nhưng nghe lời anh ta vừa nói ra tôi liền cắt ngang: "Anh lên vào nhà bạn gái sao?" tôi cả kinh hỏi.

Đúng là anh ta ở gần biệt thự nhà tôi trong nhiều ngày, lúc ấy tôi cũng có phát hiện, chẳng qua là về sau liền không thấy tăm hơi của anh ta, tôi cũng không có để ý nhiều, cũng không muốn hấn lại lên vào nhà của tôi!

"Em yên tâm đi, anh không phải là bởi vì còn tình cảm với cô ta, mà chính là vì cảm thấy cô ấy bị anh làm liên lụy, anh nhất định phải cứu thoát bố mẹ cô ấy ra. Vì vậy anh đã tìm sự phụ của anh để hỗ trợ, phá vỡ sự khống chế của nam quỷ đó, kết quả cha mẹ của cô ấy cũng bị nam quỷ mê mẩn tâm trí, đã điên rồi, còn đánh anh bị thương, đến bây giờ tay anh vẫn còn lưu lại vết sẹo của ngày đó, em có muốn xem một chút hay không?"

Anh ta nói xong, cũng mặc kệ tôi có muốn xem hay không, liền vén tay áo lên, lộ ra cánh tay. Chỉ thấy bên trên cánh tay anh ta một miếng sẹo dài, một đầu thô một đầu mảnh, phía trên còn bốc lên một tầng yêu khí màu xanh lá. Hẳn là từ cái đuôi của Thuồng luồng tiên.

Nhìn thấy vết sẹo này, tôi rốt cục tin tưởng là anh ta tiến vào nhà tôi.

Còn cùng cha mẹ tôi phát sinh xung đột.

Nghĩ tới vậy, tôi hận không thể đánh vào hấn hai bạt tai, thật đúng là xen vào việc của người khác!

Nhưng trong đầu tôi lại hiện lên chuyện khác, nén xuống sự chán ghét và khinh bỉ trong lòng hỏi: "Anh lên vào nhà bạn gái cũ lúc nào?"

"Lúc nào nhỉ?... Là nửa tháng trước a.... Sao thế?" Vương Văn bị tôi hỏi đột ngột thì sững sờ.

Trong lòng tôi trầm xuống, bỗng nhiên cảm thấy tức giận, nhìn hấn chăm chăm nói: "Không có gì, em thuận miệng hỏi một chút."

Nửa tháng trước, chính là khi tôi cùng Tô Mộc mới vừa vào mộ Võ Tắc Thiên không lâu, thì biết được trong nhà gặp chuyện không may!

Lúc ấy Phong Thiên cũng tính ra rằng trong nhà gặp chuyện không may, cũng có cả cao nhân tới giúp đỡ đó.

Sau khi trở về, thì tôi phát hiện vòng bảo hộ của Tô Mộc quả thật đã bị phá hết, đổi thành yêu khí của Thuồng luồng tiên, lúc ấy tôi vẫn cho là biến cố của nhà tôi lần này là do nữ quỷ trong phòng tắm gây ra, thật không nghĩ tới, kẻ cầm đầu dĩ nhiên lại là Vương Văn!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Chỉ có bảy ngày

Edit: Châu Huyền

Beta: Quỳnh VW

Thấy tôi bỗng nhiên thay đổi thái độ như vậy, Vương Văn rõ ràng sững sờ, khó hiểu nhìn tôi.

Nhưng rất nhanh hấn lại cười, nói: "Diệp Trần, em hiểu lầm, anh tuy rằng nửa tháng trước mới đi qua nhà bạn gái cũ, nhưng anh hiện tại đã hoàn toàn

chấm dứt với cô ấy, sau này trừ khi sư phụ có lệnh, nếu không anh tuyệt đối không đi tìm cô ấy, em yên tâm.”

“Sư phụ anh? Anh không phải xuất thân phong thủy thế gia sao, như thế nào còn có sư phụ, chẳng lẽ sư phụ của anh chính là ông của anh?” Lòng tôi cảnh giác, cố ý nói thăm dò anh ta.

Anh ta đã nhiều lần nhắc tới sư phụ của mình, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sư phụ trong miệng anh ta chính là người mà Diệu Diệu nói đang thao túng điều khiển hành động của anh ta, xem bản lĩnh xem tướng của anh ta cũng là do người nọ dạy cho.

Chỉ là không rõ tôi cùng sư phụ của anh ta không oán không thù, sư phụ của anh ta vì sao lại muốn phái Vương Vĩ ẩn núp ở nhà tôi, còn tìm mọi cách phá vỡ cảm chế của Tô Mộc, làm thương tổn ba mẹ tôi.

Mặc kệ sư phụ của anh ta là ai, Sư phụ của anh ta chính là kẻ thù của tôi.

“Ách..... Anh tuy rằng xuất thân lý học thế gia, khi còn nhỏ cũng cùng ông nội học không ít kiến thức Đạo gia, đáng tiếc ông nội của anh chết sớm, không có truyền hết đạo học cho anh, cho nên sau này anh phải tâm sư học đạo.” Vương Vĩ trên mặt xẹt qua một tia xấu hổ, giải thích.

Nói xong anh ta còn lập tức bổ sung một câu: “Đương nhiên, nếu không phải bởi vì áy náy thì anh cũng không muốn đi tìm ta bạn gái cũ. Nếu em không thích, về sau anh không đi nữa.”

Nói rồi Vương Vĩ cười mĩa đem điện thoại đưa qua, trên màn hình sáng lên một cái mã QR, để tôi quét WeChat của anh ta, để có phương tiện sau này thường xuyên liên hệ.

Tôi định từ chối anh ta, nhưng lời nói chưa đến miệng, tôi đành nuốt xuống, móc di động ra quét WeChat của anh ta, add friend, sau đó đứng dậy cáo từ.

Cứ như vậy, tôi có thể dùng thân phận Diệp Trần cùng anh ta duy trì liên hệ, để tìm ra sư phụ của anh ta đến tột cùng là ai, vì cái gì muốn đối nghịch với tôi.

Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Wương Vĩ thấy tôi phải rời khỏi về mặt như không tha, nhưng bởi vì tôi đã thêm WeChat của anh ta, anh ta cũng sáng khoái một chút, nói anh ta có thể đưa tôi về nhà.

Tôi đương nhiên là từ chối, cùng anh ta khách khí một hồi lâu mới thoát khỏi anh ta, sau khi ra khỏi quán cà phê tôi liền đi lòng vòng trên phố. Thời gian trôi qua cũng gần hai giờ, tôi liền ngồi ở ghế dài trong công viên chờ Thường Luồng tiên trở về.

Thường Luồng tiên rất đúng giờ, không bao lâu ông ta liền rung rinh bay trở về, trên mặt đen nhánh thế nhưng lại tỏa ánh hồng, về mặt xuân phong phấn khởi.

“Thế nào?” Lòng tôi vui vẻ, xem dáng vẻ này của ông ta, hẳn là có tin tức tốt mang về.

Thường Luồng tiên trực tiếp dừng ở trên cổ tay tôi, đuôi rắn thuận thế khoanh một vòng.

Bởi vì đây đã không phải thân thể tôi, trên cổ tay cũng không có ấn ký Thường Luồng tiên của hắn, cho nên hắn hiện tại không có cách trở lại bên trong thân thể tôi, chỉ có thể quán ở trên cổ tay, nói: “Hỏi được, người không phải muốn biết thân thể này vốn là động vật gì hay sao, phương pháp rất đơn giản, người hiện tại có tóc, khẳng định không phải động vật vô mao, ta chỉ cần nhổ một cây tóc của người, xem nó sau khi mất đi bản thể yêu lực chống đỡ, sẽ phục hồi thành cái lông gì liền sẽ biết.”

Nói rồi Thường Luồng tiên cũng đã bò lên tới đầu tôi, giương mõm to như chậu máu muốn gặm tóc trên đầu tôi.

“Chờ một chút!” Tôi sợ mất mặt, dùng miệng gặm, miệng của Thường Luồng tiên to khủng khiếp, gặm một cái chắc tôi thành người hói đầu!

Tôi vừa đẩy ông ta ra, vừa giả vờ khách khí nói tự tôi làm là được, đồng thời dùng sức đẩy ông ta ra xa một chút, tránh cho ông ta ghen ghét tôi hiện tại có tóc, gặm thành người hói đầu.

Trong khi nói chuyện tôi đã nhổ một cọng tóc từ trên đầu xuống, đưa cho Thường Luồng tiên.

Sau khi Thường Luồng tiên tiếp nhận, ông ta thật cẩn thận đem tóc đặt ở một bên ghế dài, sợ gió thổi bay còn tìm hai cục đá ở bên cạnh chèn vào.

Sau đó đuôi rắn bắt đầu đánh trên mặt đất theo tiết tấu, bạch bạch, giống như rắn đuôi chuông.

Tôi không biết ông ta đang làm gì, nhưng nhất định có liên quan tới việc giám định thân thể này là loại yêu gì, liền kiên nhẫn ở bên cạnh chờ.

Chỉ thấy cái đuôi của ông ta đánh trên mặt đất có tiết tấu càng lúc càng nhanh, gõ đến cuối cùng thanh âm như nổi thành một mảnh, phảng phất như tiếng huyết, mười phần chói tai.

Đồng thời thân thể của ông ta cũng như điều gặp gió, dùng đuôi chống xuống mặt đất, toàn bộ thân thể thẳng tắp trong không khí, giống như vũ công múa ba lê.

Thần kỳ chính là, chờ thân thể ông ta hoàn toàn đuối thẳng ở không trung trong nháy mắt, trên sợi tóc bỗng nhiên vụt ra một luồng lực quang, ở trước mặt tôi chọt lóe bay vụt qua, chui vào trong cơ thể Thường Luồng tiên.

Ra rồi!

Sau khi yêu khí đi ra, ánh mắt tôi lập tức dừng ở trên sợi tóc, chờ xem tóc biến hóa.

Thường Luồng tiên cũng có chút hưng phấn, vừa giữ tư thế trong không trung, vừa quan sát tóc biến hóa.

Một giây.....

Hai giây.....

Năm phút đồng hồ đi qua, tóc cũng không có gì biến hóa, nếu nhất định phải nói ra có cái gì khác biệt, chính là sợi tóc nguyên bản có ánh sáng, mất đi yêu khí tóc cũng mất đi ánh sáng, trở nên tầm thường.

Cuối cùng vẫn là Thường Luồng tiên nhin không được, nhìn nhìn tôi: “Cái này.....”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Hiểu lầm

Dịch: Lingg Lingg

Beta: Quỳnh VW

Bóng dáng người đó càng lúc càng gần, bộ dạng cũng càng lúc càng rõ. Nhưng không biết tại vì sao, xung quanh anh ta vẫn luôn được bao bọc bởi một tấm màng mỏng, mặc dù vẫn đang nhanh chóng tiến về phía tôi, nhưng diện mạo vẫn mơ hồ, không thể xác định rõ ràng được anh ta trông như thế nào.

“Tô Mộc? Là anh phải không?” tôi vội lên tiếng hỏi, mặc dù không nhìn rõ được anh ta rốt cuộc là ai, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn hy vọng. Suy cho cùng Tô gia phòng vệ rất nghiêm ngặt, phạm là người từ trong Tô gia bước ra, chỉ ít cũng không phải là cố nhân của tôi.

“Yêu nữ nhà ngươì, Tô gia nhà ta trăm năm này đều là phong thủy thế gia, phòng thủ nghiêm ngặt, ngươì lại dám tự mình chạy đến tận cửa, nhận chết đi!” một giọng nói quen thuộc truyền đến, vừa nói trong tay anh ta rút ra một mảnh giấy đỏ phất chốc liền dán lên người tôi.

“Tô Đoàn...” Tôi bị một chương, khó khăn kêu lên tên anh ta.

Từ thanh âm không khó nhận ra, người trước mặt chính là Tô Đoàn. Chỉ là thanh âm ban nãy trong lời nói của anh ta đầy ý hận. Giống như có thâm thù đại hận với tôi vậy.

Trong chớp mắt một luồng nhiệt nóng không thể cản lại, dồi dào trút ra từ trong tờ giấy tuôn vào cơ thể tôi.

Tôi không chịu được đau mà kêu lên một tiếng. Giờ tay ra muốn nắm lấy Tô Đoàn giải thích với anh ta, nhưng tôi đau quá rồi, cảm giác giống như tâm can của tôi đang bị thiêu đốt vậy. Đau đến răng run cầm cập, đừng nói là giải thích đến một câu nói hoàn chỉnh cũng không thể nói ra.

Chớp mắt tôi đau đến mức quỳ xuống đất, người co quắp lại cuộn thành hình tròn.

Tô Đoàn thấy tôi đau đến như vậy, trong thanh âm thoáng qua một chút vui sướng mà nói: “Mấy năm nay ta mài công khổ luyện, cũng chính là vì ngày hôm nay, thế nào? Mùi vị của tám xích luyện phù mà ta dùng bao tâm huyết để ngưng kết lại như thế nào?”

“Tô...” trong hốc mắt tôi đã tràn đầy nước mắt, vùng vẫy ngược đầu lên nhìn vào anh ta. Không hiểu tại sao Tô Đoàn lại đột nhiên biến thành như vậy. Cho dù anh ta không biết tôi là Lộc Dương, nhưng đáng ra cũng không quen biết thân thể này mới đúng. Tại sao đối với tôi lại nảy sinh ra nhiều oán hận như vậy?

Nhưng bây giờ tôi đã không thể quan tâm được nhiều đến vậy, tay nắm chặt đặt ngay vị trí trái tim đang bị tám hồng phù đó dán lên.

Muốn đem tám hồng phù đó xé xuống. Nhưng tám hồng phù đó dán trên người tôi lâu như vậy, không cần biết tôi xé ra như thế nào cũng không thể xé xuống được.

Thuồng luồng tiên vốn dĩ thấy Tô Đoàn dám hãm hại tôi, liền muốn xông qua đó giáo huấn anh ta, nhưng thấy tôi đau đến như vậy, cũng ý thức được tình hình, lập tức vẫy đuôi một cái, qua đây giúp tôi xé tám hồng phù. Chỉ là tám hồng phù đó lực sát thương cực lớn, đuôi của Giao tiên vừa chạm vào lập

tức vậy rắn bị cháy đi một mảnh lớn.

Ông ta đau đến miệng trút ra một hơi khí lạnh, sau đó cũng không dám tùy tiện hành động. Vội nhìn vòng vòng tấm hồng phù đó, cuối cùng chớp một cái, dứt khoát xoay người, vận yêu khí trên người không ngừng chuyển vào cơ thể tôi. Máu chảy trong cơ thể này vốn dĩ là huyết yêu, sau khi bị thương liều thuốc thuốc tốt nhất chính là yêu khí. Có được yêu khí của Giao tiên chống đỡ, lồng ngực của tôi bị đốt cháy kịch liệt cuối cùng cũng đỡ đi một chút.

Cho dù thế này, tôi cũng chỉ vừa mới được thở hồn hể, cũng chưa đến mức bị thiêu rụi thành khói, nhưng vẫn còn đau đến một câu cũng không nói ra được.

Lúc tôi đau gãy dựa trên mặt đất, đằng sau tôi truyền đến một giọng

ng nói:” Tô Đoàn, có vấn đề gì?”

Một thân ảnh cao lớn không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay phía sau tôi, bên cạnh ông ta đi theo còn có hai bóng dáng nữa, vô cùng thân thuộc, một người là chủ nhân hiện tại của Tô gia Tô Thắng, người còn lại chính là chính bản thân tôi. Hoặc nói là lâm yêu nguyệt đang chiếm lấy thân thể tôi!

“ông hai, chuyện này ông không cần xen vào, con yêu nữ này không tự lượng sức mình, còn dám xông vào cấm địa của Tô Gia. Đáng đời cô ta trúng bẫy rồi, cô ta hôm nay nhất định phải chết.”

Tôi hướng về Tô Mộc có chút vui mừng, hôm nay nói chuyện ngữ khí lại cực kì cứng nhắc.

“Mặc dù tinh thần tôi bị chấn động, vốn dĩ hôm nay tôi bị tra tấn đến mất mạng, nhưng gặp lại Tô Mộc, trong lòng tôi nháy mắt liền có chút sức sống, nỗ lực giãy dụa hô lên:” Tô Mộc....phải không?”

“Hử?” nghe đến tôi gọi tên anh ta, chân mày của Tô Mộc liền nhăn lại, nhìn tôi khó hiểu liếc mắt một cái.

Tô Thắng thấy vậy lập tức nói:” chú hai, chú ở dưới đó lâu rồi nên không biết, con yêu nữ này hai cha con chúng con đã tìm mười tám năm rồi, năm đó con nhận một mối làm ăn, giúp người ta bắt yêu quái, yêu quái đó chính là cô ta. Có điều lúc đó bởi vì con tài nghệ chưa

tinh thông nên mới để cô ta chạy thoát, trước khi đi còn bị con hung hăng chửi một chửi, từ đó ghi hận, đợi sau khi cô ta hoàn toàn hồi phục, liền...”

Nói đến đây, giọng Tô Thắng nghẹn ngào lại, không nói tiếp nữa.

“Cô ta liền quay lại trả thù, giết hại mẹ con!” Tô Đoàn nghiêng răng nói. Vừa nói cặp mắt anh ta đầy cảm xúc trừng vào tôi, hận không thể ăn được tôi:” cách nhiều năm như vậy, cô ta vẫn dám chủ động tìm tới, lần này con nói cái gì cũng là vì báo thù cho mẹ của con, hy vọng ông hai không cản trở.”

Vừa nói anh ta lại lần nữa xông qua đây, tôi bị dọa một trận, chẳng trách được anh ta hôm nay lại khác thường như vậy, thì ra là đem tôi trở thành kẻ sát hại mẫu thân.

Tôi ý thức được lắc lắc đầu muốn nói đó là hiểu lầm, nhưng tâm can bị đốt cháy quá mãnh liệt, trong miệng ngoại trừ phát ra mấy tiếng “ô ô” ra thì đều không nói được gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Đoàn kia đi qua đây, trong tay còn cầm một thanh kiếm bằng sắt đã bị gỉ. Tôi sợ đến run cả người, nhưng bây giờ Giao tiên đang dùng toàn bộ tinh lực chuyển yêu khí cho tôi, căn bản là không chú ý đến động tác của Tô Đoàn. Hay nói cách khác cho dù ông ta có chú ý đến, cũng đã lực bất tòng tâm, bởi vì xích phù đó quá lợi hại, chỉ cần Giao tiên

ngừng thổi yêu khí cho tôi, tim của tôi sẽ bị đốt cháy.

Thực tại không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể đáng thương nhìn Tô Mộc, dùng ánh mắt nói cho anh ấy biết tôi chính là Lộc Dương, hy vọng anh ấy có thể nhìn ra.

Tô Mộc vẫn đang nhíu mày, anh ấy cũng cảm nhận được ý cầu cứu trong ánh mắt tôi, nhưng sau khi biết được tôi là kẻ sát hại mẹ Tô Đoàn, suy nghĩ muốn cứu tôi liền hoá tro bụi. Chỉ đứng một bên nhìn tôi, thần sắc trong đôi mắt rất phức tạp.

“Tô Mộc, anh bây giờ chưa hoàn toàn hồi phục, chúng ta trở về đi, ân oán giữa bọn họ để bọn họ tự xử lí.” Lộc Dương bên cạnh nói.

Vừa nói ánh mắt cô ta còn có ý nhìn về hướng tôi, khoe miệng nhếch lên hiện lên một ý cười.

Tôi nhìn thấy thái độ của Lâm Yêu Nguyệt này vô cùng căm tức, đột nhiên giãy dụa kịch liệt đứng dậy.

Cô ta trộm đi thân thể của tôi, bây giờ lại có ý trước mặt tôi dùng thân thể của tôi ân ái với Tô Mộc, nói rõ là có ý ghê tởm tôi.

Cho dù có thực sự bị Tô Đoàn một đao đâm chết, tôi cũng không thể để cô ta như ý nguyện được.

Thấy tôi giãy dụa, Tô Đoàn còn tưởng tôi muốn chạy trốn, gầm lên một tiếng, thanh kiếm sắt trong tay nháy mắt rơi xuống, một kiếm xuyên qua hồng phù, đâm vào thân thể tôi.

“Tô...” tôi chỉ cảm thấy cổ họng có chút ngọt, một mùi máu tươi trong nháy mắt tràn ngập trong khoang miệng của tôi. Tôi không còn quan tâm đến ý

đến Tô Đoàn, hai mắt chăm chăm nhìn vào Tô Mộc, trong lòng đau khổ dị thường.

Lại một lần, lẽ nào tôi phải chết trước mặt Tô Mộc hai lần ư?

Nước mắt của tôi trong chốc lát mờ hồ cả đôi mắt, tôi bây giờ rõ ràng đang ở trước mặt Tô Mộc, anh ấy cũng có thể nhìn ra tôi, nhưng lại không nhận ra được “Lộc Dương” bên cạnh là giả, tôi mới là thật.

Trong lòng dùng sức hét ra tôi mới là Lộc Dương, nhưng sau khi trong khí quản của tôi bị máu tươi màu xanh đỏ chiếm cứ, càng chứng minh thêm thân phận yêu nữ của tôi.

Ánh mắt Tô Mộc nhìn tôi càng ngày càng lạnh.

“Dương Dương chúng ta đi về thôi.” anh ấy quay đầu lại nhìn vào Lâm Yêu Nguyệt ôn nhu nói

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Kiếp sau gặp lại

Không!

Tôi gào thét trong lòng, muốn giữ anh ấy lại, không muốn anh ấy bỏ mặc mình tôi.

Nhưng máu tươi đã chặn cổ họng tôi, một câu nói cũng không nói được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Mộc cùng Lộc Dương giả bên cạnh nhu tình mật ý rời đi.

“Oc!” Người tôi co rút lại, máu tươi nơi ngực không kìm nén được nữa phun ra.

“Nha đầu!” Tôi nghe thấy tiếng Giao tiên gọi nhưng thân thể tôi đã bắt đầu lạnh, ý thức cùng dần mất đi, cảm giác cả người nhẹ bẫng giống như hồn phách lại phải rời khỏi thân thể vậy.

Cuối cùng tôi rơi vào một mảnh tối tăm, cặp mắt như bị dính lại, không sao mở ra được, chỉ có thể nghe ngóng âm thanh xung quanh đang rất hỗn loạn. Mơ mơ màng màng, tôi thật giống như lần nữa chết đi, thi thể bị bọn họ ném vào nơi nào không biết.

Chẳng qua lần này hồn phách tôi không bay ra mà bị kẹt trong thân thể, giống như thân thể này bất tỉnh, tôi liền vĩnh viễn bị trôn theo thân thể này.

Bóng tối hết sức lâu dài, tôi hoàn toàn rơi vào một mảnh đen nhánh, đưa tay không thấy được năm ngón.

Tôi giấu giụa như điên, muốn thoát khỏi cổ thân thể này, nhưng cho dù tôi dùng hết sức thế nào thì tất cả khí lực đều giống như đánh vào không khí, không có nơi nào nhận lực, cuối cùng tiêu tán vô ảnh vô tung.

Không biết vùng vẫy bao lâu, tôi đã mệt mỏi hết sức, hiện tại sự huyền ảo bên tai cũng đã sớm biến mất không thấy, Giao tiên cũng không biết đã chạy đi đâu, không nghe động tĩnh gì bên ngoài, hẳn tôi đã bị chôn.

Xong rồi!

Lòng tôi tràn ngập tuyệt vọng, tôi vốn cho là thân thể bị Lâm Yến Nhi cướp đi, tôi làm một cô hồn đã quý đã là quá thảm, không nghĩ tới bây giờ mới là tình cảnh thảm nhất. Cho dù tôi chết biến thành quỷ cũng không cách nào thoát khỏi thân thể này để ra ngoài, tương đương với thân thể đã chết nhưng ý thức vẫn bị nhốt trong thân thể, cái này khác gì việc bị trúng tù hồn quan trọng mộ Vô Tắc Thiên?

Tôi ngăn người ngờ ngạc nằm trong bóng tối, không biết con đường phía trước ở nơi nào.

Có lẽ cả đời này tôi cũng sẽ bị kẹt trong bóng tối, vĩnh viễn không ngày xuất hiện.

Hoặc không chỉ cả đời này, hồn phách của tôi bị kẹt ở đây không cách nào đầu thai, ngay cả đời sau cũng là hy vọng xa vời, tôi đời đời kiếp kiếp bị nhốt chỗ này.

Nghĩ tới đây lòng tôi run lên, nếu như vậy tôi tình nguyện hồn phi phách tán.

Nhưng bây giờ ngay cả đường để hồn phi phách tán tôi cũng không có.

Càng nghĩ càng tuyệt vọng, lòng đã chìm vào đáy cốc, ngay cả ý thức bị mất đi lúc nào cũng không biết.

Chương 170-2: Kiếp sau gặp lại 2

Chờ lần nữa khôi phục được ý thức đã không biết qua bao lâu, ngực tôi một trận đau nhức thật giống như vết thương trên người tôi bị rắc muối vậy.

“Á...” Tôi đau đến mức hít sâu một hơi, ngòai bật dậy!

Là ai! Tôi cũng đã chết, vậy mà ngay cả thi thể của tôi cũng không buông tha!

Tôi liền nổi giận, tức giận mở mắt ra.

Nhưng trước mắt chói lòa, tôi không thể mở mắt nổi.

Tôi liền đưa cánh tay lên ngăn trở ánh sáng trước mặt, cố gắng thích ứng hoành cảnh bây giờ.

Đợi một hồi lâu tôi mới dần dần khôi phục thị lực, để cánh tay xuống, trước mắt vậy mà xuất hiện một gương mặt tôi quen thuộc vạn lần!

“Tô Mộc?” Tôi sững sốt một chút, dụi mắt không dám tin.

Tôi nhất định là đang nằm mơ, tôi rõ ràng đã chết, bị kẹt trong cổ thi thể kia, làm sao có thể gặp lại Tô Mộc?

Nhưng cảnh tượng trước mắt rất chân thật, gương mặt Tô Mộc thật đẹp trai, trên mặt anh vẫn biểu tình phức tạp như cũ nhìn tôi, có nghi ngờ, có đau lòng, còn có chút không dám tin.

Bất kể là cái gì, anh ấy cũng thật sự lại xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi sững sờ nhìn anh ấy, phản ứng gì cũng không có.

Hai mắt anh ấy cũng nhìn tôi chằm chằm, hồi lâu anh ấy mới hỏi tôi: “Cô là ai?”

“Em là Lộc Dương.” Tôi nói, mặc dù biết đây là đang nằm mơ nhưng tôi đã nín nhịn rất lâu, thật muốn đem sự thật nói cho anh ấy.

Anh ấy nghe vậy chân mày run lên kịch liệt, giống như đang suy nghĩ rất nhiều. Nhưng anh ấy không nói gì, đè nén sự ưu tư lại, vây quanh tôi một lúc mới nói: “Vậy sao em lại biến thành như bây giờ?”

“Lúc ở trong mộ...” Nghe Tô Mộc hỏi tôi nhất thời thấy mũi cay cay, không giấu không giếm đem chuyện Lâm Yến Nhi đã nhốt tôi, ngay trước mặt Tô Mộc cướp đi thân thể của tôi, sau đó nhờ yêu thủ túc trực bên linh sàng giúp đỡ mà tôi lần nữa có được một yêu thân kể cho anh ấy nghe.

Anh ấy một mực an tĩnh nghe tôi nói, sắc mặt vừa đen vừa lạnh lùng, bên người còn vây quanh một đoàn âm khí, thật giống như chỉ cần tôi nói không đúng một chữ thì anh ấy sẽ lập tức chiếm đoạt tôi vậy.

Sau khi chờ tôi kể xong, đầu Tô Mộc luôn cúi thấp mới ngẩng lên, ánh mắt cùng tôi bốn mắt nhìn nhau.

“Đồ chết bầm, phát sinh chuyện lớn như vậy em hẳn trước tiên phải thông báo cho anh chứ!” Anh ấy yên lặng đã lâu đột nhiên gầm thét một tiếng, đem ôm tôi thật chặt vào trong ngực, giống như đột nhiên sợ từ đột nhiên tấn công khiến tôi sợ hết hồn, suýt chút nữa hồn vía thoát ra khỏi cơ thể.

“Á, đau!” Tôi bị anh ấy kéo khiến vết thương bị đè em, nước mắt liền tuôn ra, kêu.

Kêu xong tôi liền ngậm ngẫn, đau?

Không phải tôi đang nằm mơ sao? Sao vết thương lại đau?

Suy nghĩ một chút tôi ngạc nhiên phát hiện, tôi vốn chính là đau nên tỉnh, hơn nữa vừa rồi còn thấy ở sau lưng Tô Mộc một chai rượu thuốc cùng một ít bột, chính là những thứ Đường Dũng kiều ngạo nói dùng để chữa thương.

“Tô Mộc?” Tôi đột nhiên lại gọi tên Tô Mộc.

“Ừ?”

“Em không chết sao?” Tôi hỏi.

“Ừ.” Tô Mộc khẽ hừ một tiếng, giống như thờ ơ nhưng giọng run run, hiển nhiên bây giờ anh ấy cũng rất vui mừng.

“Tốt quá... á.” Tôi vui vẻ đẩy Tô Mộc ra, vừa định ăn mừng, nhưng bởi vì dùng sức quá lớn khiến lại động đến vết thương, lại đau đến mức ứa nước mắt ra.

“Ngu ngốc.” Tô Mộc thấy vậy trên mặt lần nữa xuất hiện biểu tình chê bai quen thuộc, nhỏ giọng mắng một câu, sau đó cẩn thận buông tôi, đỡ tôi lần nữa nằm xuống, rồi cầm rượu còn ở bên hướng ngực tôi đưa tới.

Tôi nhắm mắt tinh thần thấy căng thẳng, đưa tay cản trước người, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Khử trùng cho em, kiểm tra đã rỉ sét, không cẩn thận sẽ dễ nhiễm trùng, em phải khử trùng, hơn nữa còn phải phòng uốn ván.” Tô Mộc nói.

Nói xong nhìn sang bên cạnh một cái, lúc này tôi mới phát hiện bên cạnh thuốc bột của Đường Dũng còn một cái ống tiêm, bên trong chứa đầy chất lỏng.

Tô Mộc còn biết bệnh uốn ván a.

Tôi thầm giật mình, chỉ là khi anh ấy nói cần khử trùng tôi mới nhớ, vừa rồi tôi thức tỉnh chính là do cơn đau từ ngực truyền tới, hẳn anh ấy đã khử trùng cho tôi một lần.

Tôi lập tức cúi đầu, thấy trên ngực áo tôi quả nhiên bị rách một lỗ lớn vẫn còn ướt nhẹp, lộ ra vết thương bên trong lẫn lộn đỏ trắng.

“Không được nhìn, xoay người!” Tôi liền hét lên một tiếng, kéo chăn đắp lên người, tức giận tròn mắt nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc bị tôi hét liền sững sờ một chút, nhìn tôi giống như nhìn bệnh nhân tâm thần: “Em sao thế? Đâu phải anh chưa từng thấy cơ thể em?”

“Nhưng đây không phải là cơ thể em, là người phụ nữ khác, có phải anh nhìn cơ thể này đẹp hơn em liền...” Tôi nói.

Chẳng qua chưa kịp nói hết câu đã thấy mặt Tô Mộc trầm xuống, sau đó miệng cười lạnh nhìn tôi.

Giống như đang tức giận, lại hình như không tức giận, phản ứng rất lạ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170-3: Kiếp sau gặp lại 3

“Ý của em là, anh không được đụng vào cơ thể của người khác, chỉ có thể đụng vào cơ thể của em, dù bên trong cơ thể đó là hồn phách của ai cũng không sao?” Tô Mộc xích sát lại gần tôi, lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên không phải... “ Tôi lắc đầu, bây giờ bên trong cơ thể tôi là hồn phách của Lâm Yến Nhi, anh ấy đụng vào cơ thể của tôi, há không phải là đụng vào Lâm Yến Nhi sao?”

Nghĩ đến đây, đầu óc tôi vội cuồng lên, khẩn trương nhìn anh ấy: “Vậy anh không phải là đã...”

“Em hy vọng anh đụng vào sao?” Tô Mộc nhìn ra được suy nghĩ của tôi, cười nhạt hỏi tôi. Tôi liền thật thà lắc đầu.

“Vậy thì chưa có” Tô Mộc nói

“Cái gì gọi là vậy thì? Anh rốt cuộc là có chạm qua hay chưa?” Tôi vội vàng hỏi, con người anh ấy cao cao tại thượng như vậy, rất ít khi nói chuyện mơ hồ như vậy, rõ ràng là đã làm chuyện gì có lỗi với tôi rồi!

“Ngớ ngẩn! Nếu như anh chạm qua rồi, thì sẽ không có ở đây cứu em.” Tô Mộc thấy tôi gấp gáp sốt ruột như vậy, đột nhiên nở nụ cười một nói, đối với phản ứng của tôi rất hài lòng.

Nói xong anh ấy cũng không quan tâm đến sự phản đối của tôi, trực tiếp kéo chăn ra, cưỡng ép lộ ra vết thương của tôi, nghiêm túc chăm chú khử độc cho tôi.

Biết được trong lúc Lâm Yến Nhi chiếm giữ thân thể của tôi anh ấy không có đụng chạm qua, tôi phút chốc thấy an tâm hơn. Mặc dù vẫn cảm thấy anh ấy đang khử độc cho thân thể này có chút kì lạ, nhưng ít ra bên trong thân thể này là hồn phách của tôi. Với lại biểu hiện của Tô Mộc lại kiên quyết như vậy, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn mặc ý cho anh ấy khử độc.

Anh ấy xử lý vết thương rất cẩn thận, sau khi khử độc xong lại tiêm uốn ván cho tôi, sau cùng lại bôi thêm thuốc của Đường Dũng lên.

Trong lúc đó tôi còn khuyên anh ấy không cần nghiêm túc như vậy, dù gì thân thể này tôi cũng không mang bao nhiêu ngày nữa. Kết quả lại bị Tô Mộc nghiêm túc giáo huấn cho một trận. Còn nói thân thể này có mượn có trả, lại mượn không khó, cho dù không phải của mình cũng nên giữ gìn cho tốt.

Lời của anh ấy nói tôi cũng không thể phản bác được, không cần biết thân thể này là của ai, nhưng chuột yêu túc trực bên linh cữu có lòng tốt cho tôi mượn, tôi cũng nên vẹn toàn không tổn hại mà trả lại.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Yêu Là Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.